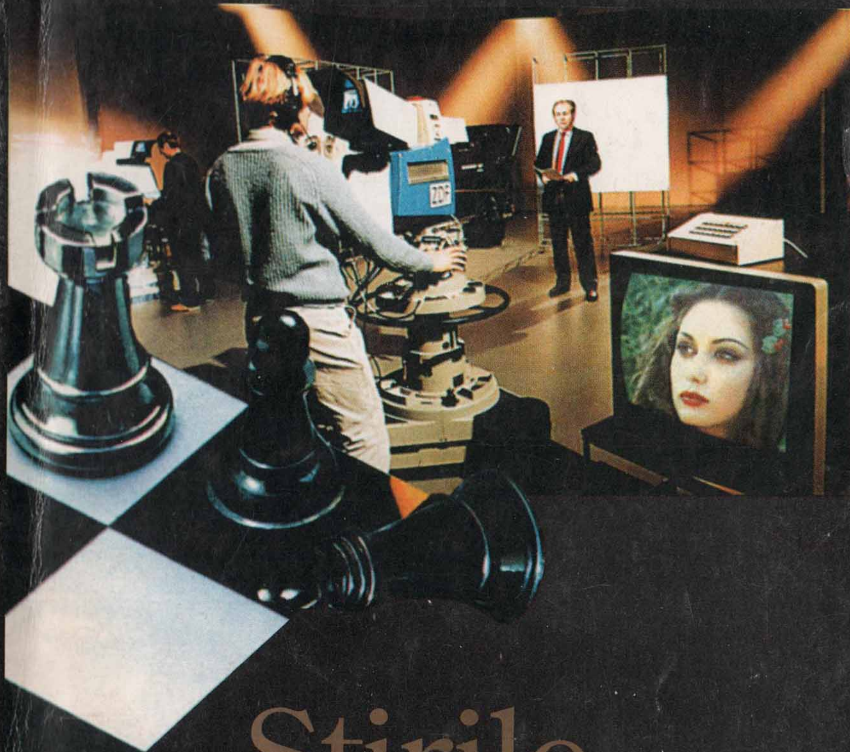
Arthur HAILEY

Știrile de seară

EDITURA UNIVERS

Arthur HAILEY • Știrile de seară

Editura UNIVERS București, 1995

Coperta: ***Vasile Socoliuc***

Redactor: ***Mihaela Dumitrescu***

ARTHUR HAILEY

ŞTIRILE DE SEARĂ

Traducere de IRINA HOREA și MANUELA TĂNASE

ISBN 973-34-0336-9

Sheilei și lui Diane
cu deosebită recunoștință
și
numeroșilor mei prieteni
din mass media
care mi-au încredințat
informații neoficiale.

Nota autorului: În romanul lui Frederick Forsyth, *Ziua Șacalului*, publicat în 1971, un asasin obține fraudulos un pașaport britanic. În *Știrile de seară*, un terorist obține fraudulos un pașaport asemănător – folosind alte metode, a căror descriere constituie rezultatul propriei mele documentări.
Totuși, trebuie să recunosc faptul că în acest domeniu domnul Forsyth a fost deschizător de drum. – **A.H.**

PARTEA ÎNTÎI

1

Ştirea despre un Airbus A300, lovit în zbor şi cuprins de flăcări, care se apropia de Aeroportul Dallas–Fort Worth, a fost transmisă la sediul din New York al Canalului de televiziune CBA News cu numai cîteva minute înainte de difuzarea ediţiei principale a Telejurnalului de seară.

Era ora 6,21 p.m. – după orarul de vară pe Coasta de Est – cînd şeful biroului CBA din Dallas îl anunţă prin fir direct pe un producător de la redacţia din New York: „Aşteptăm dintr-o clipă într-alta o prăbuşire spectaculoasă la DFW. A avut loc o coliziune în zbor – un avion mic şi un Airbus plin de pasageri. Avionul a căzut imediat. Airbus-ul este în flăcări şi încearcă să ajungă pînă aici. Radiourile poliţiei şi ale ambulanţelor parcă au înnebunit."

— Iisuse! exclamă un alt producător de la Potcoavă. Ce şanse avem să obţinem imagini?

Potcoava, adică masa uriaşă în formă de potcoavă, la care încăpeau lejer douăsprezece persoane, era locul unde se stabilea sumarul ediţiei şi se primeau materialele începînd cu primele ore ale fiecărei zile a săptămînii şi pînă în ultima clipă de emisie. CBS-ul, compania rivală, îl denumea Acvariul, la ABC fusese botezat Roata, la NBC – Biroul. Indiferent de nume, rostul lui era acelaşi.

Era un lucru ştiut că aici se strîngeau cele mai strălucite minţi ale postului de televiziune, cînd era vorba de exprimat păreri şi de luat hotărîri în ceea ce privea ediţia de actualităţi: producătorul executiv, crainicul, producătorii principali, directorii, editorii, redactorii, şeful departamentului de grafică şi subalternii lor. Tot acolo se mai găseau, precum instrumentele unei orchestre, şase terminale de computere, printere telex, o armată de telefoane ultramoderne şi monitoare TV pe care putea fi vizionat instantaneu orice material, de la înregistrările brute şi ştirile prelucrate gata pregătite pentru intrarea în emisie, pînă la transmisiunile posturilor concurente.

Potcoava se afla la etajul patru al clădirii Departamentului de ştiri al Canalului CBA, într-un spaţiu central, deschis, cu birouri pe o parte – cele ale şefilor redacţiei de

actualităţi, care, în diferite momente ale zilei, se retrăgeau din zona Potcoavei, adesea agitată pînă la nebunie, în izolarea şi liniştea propice lucrului din aceste încăperi.

Astăzi, ca în majoritatea zilelor, în capul Potcoavei se afla Chuck Insen, producător executiv. Uscăţiv şi iute din fire, Insen era un veteran printre ziarişti, cu o ucenicie în presa scrisă în primii lui ani de activitate, şi manifesta chiar şi acum o preferinţă obtuză pentru ştirile interne în detrimentul celor externe. La cei cincizeci şi doi de ani ai săi, era un om în vîrstă după standardele TV, deşi nu dădea nici un semn că şi-ar fi pierdut din energie, chiar şi după patru ani într-o funcţie care pe alţii îi termina în doi. Chuck Insen putea fi foarte tăios la vorbă, şi adesea aşa şi era; nu-i suferea pe neghiobi şi pălăvrăgeala. Dintr-un motiv bine întemeiat: în tensiunea în care lucra, nu avea timp pentru aşa ceva.

În acest moment – o zi de miercuri la mijloc de septembrie – tensiunea era maximă. Toată ziua, de la primele ore ale dimineţii, paginaţia ediţiei de seară a telejurnalului – alegerea subiectelor şi a succesiunii în funcţie de importanţa lor – fusese trecută în revistă, dezbătută, amendată şi stabilită, în formă finală. Corespondenţi şi producători din diferite colţuri ale lumii contribuiseră cu ideile lor, primiseră instrucţiuni şi răspunseseră solicitărilor. Pe parcursul întregului proces, din ştirile primite în timpul zilei rămăseseră opt reportaje ale corespondenţilor, fiecare în medie de un minut şi jumătate pînă la două, plus două „voci din off" şi patru „în video". O voce din off însemna că ştirile erau prezentate însoţite de imagini, iar „în video" – ştirea fără imagini; pentru amîndouă tipurile de ştiri, durata medie era de douăzeci de secunde.

Acum, dintr-o dată, din pricina informaţiei de ultim moment din Dallas, cînd pînă la intrarea în emisie rămăseseră mai puţin de opt minute, trebuiau să refacă întreaga paginaţie. Deşi nimeni nu ştia cîte date vor mai sosi în acest interval de timp, şi dacă vor avea la dispoziţie şi imagini de la faţa locului, pentru includerea ştirii din Dallas trebuia renunţat la cel puţin un material deja pregătit, iar celelalte scurtate. Pentru a păstra echilibrul şi conformul* ediţiei, era necesar să se modifice succesiunea reportajelor. Şi această muncă de rearanjare

* Conformul – suprapunere sincronizată în cadrul reportajului a textului citit cu imaginea respectivă (n.tr.).

avea să continue şi după începerea emisiunii. Adesea se întîmpla aşa.

— Reprogramăm, toată lumea. Ordinul concis venea din partea lui Insen. Începem cu Dallas. Crawf face o prezentare în video. Avem vreun telex pînă acum?

— Unul de la AP, tocmai l-am primit. E la mine, răspunse Crawford Sloane, redactorul ediţiei. Era cu ochii pe un buletin Associated Press, care-i fusese adus cu cîteva clipe mai devreme.

Sloane – ale cărui trăsături puternice, păr grizonant, maxilare proeminente şi fel de a fi autoritar şi totuşi dătător de încredere deveniseră atît de familiare celor aproximativ şaptesprezece milioane de telespectatori care-l urmăreau aproape în fiecare seară a săptămînii – stătea la Potcoavă în dreapta producătorului executiv, locul său privilegiat. Şi Crawf Sloane era un veteran al presei, urcînd constant scara avansărilor, mai ales după ce se remarcase ca reporter corespondent al Canalului CBA News în Vietnam. După o perioadă de corespondenţă de la Casa Albă, urmată de trei ani în funcţia de crainic de noapte, Sloane devenise o instituţie naţională în sine, o parte a elitei mass media.

În puţine minute, Sloane avea să se îndrepte spre studioul de emisie. Pînă atunci, pentru relatarea în video va întocmi un material pe baza informaţiilor primite pînă în acel moment din Dallas prin firul direct, adăugînd cîteva elemente din telexul AP. Îşi va concepe singur materialul. Nu toţi crainicii făceau acest lucru, dar lui Sloane îi plăcea, atunci cînd era posibil, să îşi redacteze singur ştirile pe care urma să le prezinte. Iar acum trebuia să o facă repede.

Vocea puternică a lui Insen răsună din nou în sala Potcoavei. Consultînd încă o dată paginaţia iniţială, producătorul executiv se adresă unuia dintre producătorii principali:

— Cade Arabia Saudită. Taie cincisprezece secunde din Nicaragua...

În sinea lui, Sloane tresări cînd auzi decizia de a scoate materialul despre Arabia Saudită. Era o ştire importantă, un material bine întocmit, de două minute şi jumătate, transmis de corespondentul CBA în Orientul Mijlociu, despre viitoarele planuri de marketing pe piaţa petrolului ale Arabiei Saudite. Şi pînă a doua zi dimineaţa ştirea murea, pentru că, după cum ştiau cu toţii, şi alte canale de televiziune o aveau şi urmau să o difuzeze în această seară.

Sloane nu contesta hotărîrea de a deschide ediția cu evenimentul din Dallas, dar, după părerea lui, ar fi trebuit amînat materialul de la Capitoliu, despre infracțiunea comisă de un senator american. Membrul corpului legislativ transferase pe șest opt milioane de dolari într-un proiect de buget, și asta numai pentru a răsplăti un individ care-i finanțase campania electorală, și care se întîmpla să-i fie și prieten personal. Mulțumită investigațiilor perseverente ale unui reporter, tărășenia fusese dată în vileag.

Deși mai incitant, subiectul Washington era mai puțin important, căci nu era ceva neobișnuit să descoperi un senator corupt. Dar decizia de acum, cugetă posac Sloane, era tipică Chuck Insen: încă o dată, o știre externă, susținută de Sloane datorită importanței ei, era dată la o parte de Insen.

Relația dintre cei doi – producătorul executiv și crainicul – nu fusese niciodată dintre cele mai bune, dar în ultima vreme se înrăutățise și mai mult din pricina unor divergențe de acest gen. După toate aparențele, concepțiile lor fundamentale urmau direcții total diferite, nu numai în ceea ce privea natura știrilor ce ar fi trebuit să aibă prioritate în fiecare seară, dar chiar și în modul de abordare a lor. Sloane, spre exemplu, era pentru tratarea în profunzime a cîtorva subiecte majore, în timp ce Insen dorea cît mai multe știri din ziua respectivă, atîtea cîte putea să înghită o singură ediție, chiar dacă – o formulă „inspirată" pe care tot el o găsise – „unele știri erau transmise stenografiat".

În alte împrejurări, Sloane s-ar fi opus eliminării materialului despre Arabia Saudită, și poate chiar ar fi avut succes, căci crainicul era și editor executiv, deci avea într-o oarecare măsură drept de decizie – numai că acum nu mai era timp pentru așa ceva.

Fără să mai piardă vremea, Sloane se împinse cu călcîiele în podea, manevrînd cu îndemînare scaunul pe rotile în spate și lateral, pînă cînd ajunse în dreptul unei tastaturi de computer. Concentrîndu-se, trăgînd obloanele mentale peste agitația din jur, dactilografie ceea ce urmau să fie frazele de început ale ediției din această seară:

Din Dallas–Fort Worth, o știre de ultimă oră despre ceea ce s-ar putea dovedi o adevărată tragedie:

Am fost anunțați că acum cîteva minute a avut loc o coliziune în plin zbor între două avioane de pasageri,

unul fiind un Airbus cu un număr mare de pasageri la bord, aparținînd companiei Muskegan Airlines. Accidentul aviatic s-a produs deasupra orașului Gainesville, Texas, la nord de Dallas, și, conform unui buletin Associated Press, celălalt aparat – un avion mic, după cît se pare – s-a prăbușit imediat după coliziune. Deocamdată nu deținem amănunte referitoare la soarta aparatului sau la numărul victimelor provocate de prăbușirea lui. Airbus-ul își continuă zborul, dar are un incendiu la bord, iar piloții încearcă să ajungă la aeroportul Dallas–Fort Worth pentru aterizare forțată. La sol au fost deja pregătite echipe de pompieri și ambulanțe...

În timp ce degetele alergau pe tastatură, Sloane cugeta într-un ungher al minții că puțini telespectatori, cîți aveau să fie și aceia, vor schimba programul în seara asta înainte de închiderea ediției. Adăugă o ultimă frază: „*Vom reveni cu amănunte privind evoluția situației*", apoi atinse tasta de „print". Textul se imprima simultan și pe *autocue*-ul* din studioul de emisie, astfel că pînă ajungea el acolo – studioul aflîndu-se cu un etaj mai jos – îl avea gata pregătit pe ecran, numai să-l citească.

În vreme ce Sloane, cu cîteva foi de hîrtie în mînă, se îndrepta repede spre scări ca să coboare la trei, auzi în spatele lui vocea lui Insen care-l întreba pe un producător principal:

— La dracu', și imaginile de la DFW?

— Chuck, nu prea stăm pe roze. Cu un telefon strîns între umăr și ureche, producătorul tocmai vorbea cu redactorul coordonator al știrilor interne, care se afla în redacția de știri. Avionul incendiat, continuă el, se apropie de aeroport, dar echipa noastră de filmare e încă la o distanță de douăzeci de mile. N-o să ajungă la timp.

— Paștele...! înjură înciudat Insen.

Dacă s-ar acorda medalii pentru serviciu în condiții de periclitate în domeniul televiziunii, Ernie LaSalle, redactorul coordonator al știrilor interne, ar fi avut pieptul plin. Deși abia

---

* Ecran situat deasupra camerei de luat vederi din studioul de emisie, pe care „curge" textul ce urmează a fi citit de crainic în video, dînd impresia că se adresează liber telespectatorilor (n.tr.).

împlinise douăzeci şi nouă de ani, el îndeplinise cu cinste, şi adesea în situaţii dintre cele mai periculoase, sarcina de reporter de teren din partea CBA-ului în Liban, Iran, Angola, Insulele Falkland, Nicaragua şi alte zone fierbinţi ale lumii. Şi, cu toate că mereu apăreau noi situaţii conflictuale, LaSalle îşi întorsese de curînd atenţia spre scena americană internă la fel de încurcată uneori, pe care o urmărea din fotoliul său capitonat şi confortabil, aflat în biroul cu pereţi de sticlă de unde avea sub ochi redacţia de ştiri.

LaSalle era îndesat la trup, cu oase mici, însă plin de energie, cu barba luată din foarfecă şi îngrijit îmbrăcat – tipul *yuppie* – tînărul ambiţios în profesia sa, erau de părere unii. Ca redactor coordonator al ştirilor interne, responsabilităţile lui erau mari, iar el era una din cele două persoane cu funcţii de răspundere în redacţie. Celălalt era redactorul coordonator al ştirilor externe. Fiecare îşi avea propriul birou şi în redacţia de ştiri, la care se aşeza în clipa în care primea o ştire fierbinte, solicitînd atenţia lui deosebită. Ştirea despre Aeroportul Dallas–Fort Worth era foarte fierbinte – *ergo*, LaSalle trecuse repede la biroul său.

Redacţia se afla cu un etaj mai jos faţă de Potcoavă, în acelaşi spaţiu cu studioul de emisie, care folosea încăperea agitată a redacţiei ca fundal vizual. O cameră de control, acolo unde regizorul monta toate componentele tehnice ale fiecărei emisiuni, se afla la subsolul clădirii.

Trecuseră şapte minute de cînd şeful biroului din Dallas îi anunţase despre Airbus-ul avariat care se apropia de DFW. LaSalle trînti un receptor şi ridică altul, în acelaşi timp citind de pe monitorul unui computer aflat lîngă el noul telex AP care tocmai fusese afişat. Se străduia în continuare să furnizeze cît mai multe date în legătură cu evenimentul şi concomitent să-i informeze pe cei de la Potcoavă despre evoluţia situaţiei.

LaSalle fusese cel care le dăduse ştirea descurajantă cu privire la localizarea celei mai apropiate echipe de filmare CBA – deşi goneau spre DFW, ignorînd orice limită de viteză, echipa încă mai avea de străbătut aproape douăzeci de mile. Şi asta din pricină că ziua fusese foarte încărcată la birourile din Dallas, toate echipele de filmare, reporterii şi corespondenţii fuseseră plecaţi pe teren şi, din întîmplare şi nenorocire tot-

odată, însărcinările redacţionale îi duseseră pe toţi departe de aeroport.

Bineînţeles că vor urma şi imagini, foarte curînd, dar asta va fi după consumarea faptului, şi ele nu vor surprinde nicidecum aterizarea problematică a Airbus-ului, care, fără îndoială, avea să fie spectaculoasă, poate chiar dezastruoasă. La fel de puţin probabil era să obţină imagini, indiferent de care, pentru ediţia principală a Telejurnalului care era transmisă prin satelit pe aproape toată Coasta de Est şi în anumite zone ale Midwest-ului.

Singura consolare era faptul că, după cum le spusese şeful biroului din Dallas, nici o altă reţea sau staţie locală nu avea echipă de filmare la faţa locului, deşi, la fel ca şi echipa CBA-ului, multe altele se îndreptau deja într-acolo.

Din biroul său, Ernie LaSalle, încă prins cu telefoanele, vedea obişnuita agitaţie din studiou dinaintea începerii emisiunii şi pe Crawford Sloane intrînd. Telespectatorii care-l urmăreau pe Sloane în timpul ediţiei aveau senzaţia că el se afla chiar în redacţie, că stătea în mijlocul celor de acolo. În realitate, cele două spaţii erau despărţite de un perete de sticlă izolat fonic, pentru a nu se interpune nici cel mai mic zgomot din redacţie, în afara cazului în care freamătul de dincolo era lăsat anume ca ambianţă.

Ceasul arăta 6,28 p.m., mai erau două minute pînă la intrarea în emisie.

Cînd Sloane se aşeză în fotoliul crainicului, cu spatele la redacţie şi cu faţa la cele trei camere de luat vederi, apăru lîngă el o macheuză.

În urmă cu zece minute, Sloane fusese machiat într-o cabină alăturată biroului său, dar de atunci transpirase. Fata îi tamponă fruntea, îl pudră, îi trecu un pieptene prin păr şi îi dădu cu puţin fixativ.

— Mulţumesc, Nina, murmură Sloane dînd semne de nerăbdare, şi cînd fata plecă, se uită pe hîrtii să verifice dacă primele cuvinte ale ştirii în video redactate de el corespundeau cu acelea înregistrate cu litere mari pe *autocue*-ul din faţa lui, de pe care urma să citească, dînd impresia că de fapt se uita direct la telespectator. Hîrtiile pe care crainicii de ştiri sînt adeseori văzuţi că le consultă nu reprezintă, în realitate, decît o măsură de siguranţă pentru cazul în care *autocue*-ul se defectează.

Regizorul de platou strigă:

— Încă un minut!

În redacție, Ernie LaSalle se îndreptă brusc de spate, atent, surprins.

Cu mai puțin de un minut în urmă, șeful biroului din Dallas se scuzase că întrerupea convorbirea cu LaSalle, numai pentru cîteva momente, dar trebuia să preia un alt apel. În timp ce-l aștepta, LaSalle îl auzea vorbind, dar nu deslușea cuvintele. Șeful biroului reveni și ceea ce-i comunică avu darul să-l facă pe LaSalle să zîmbească larg.

LaSalle ridică receptorul roșu de pe masă, care-l conecta, prin interfon, cu toate secțiile sediului.

— Redacția știri interne. LaSalle. Vești bune. Vom primi un reportaj de la Aeroportul DFW. În clădirea terminalului, așteptînd curse de legătură, se află Partridge, Abrams și Van Canh. Abrams a anunțat acum biroul din Dallas – au aflat de accident și se-ndreaptă la fața locului. Mai mult, un car mobil de transmisie prin satelit a contramandat o altă însărcinare și a pornit spre DFW; o să ajungă acolo cît de curînd. S-a reținut spațiu de transmisie prin satelit Dallas–New York. Așteptăm să primim imagini la timp pentru ediția principală.

Deși încercase să pară cît mai laconic, lui LaSalle îi venea greu să-și ascundă satisfacția din voce. Parcă răspunzîndu-i, un chiuit înăbușit răzbi pe scări în jos de la Potcoava aflată deasupra. Din studio, Crawford Sloane se răsuci cu scaunul și ridică degetele mari în sus, în semn de victorie.

Un asistent puse o foaie de hîrtie în fața redactorului coordonator al știrilor interne, care își aruncă ochii pe ea și continuă în microfon:

— De la Abrams, un raport: „*La bordul Airbus-ului avariat se află 286 pasageri și unsprezece membri ai echipajului. Al doilea avion implicat în accident, un Piper Cheyenne particular, s-a prăbușit în Gainesville, nici un supraviețuitor. S-au înregistrat și alte victime la locul prăbușirii, fără detalii despre număr sau gravitate. Un motor al Airbus-ului a fost smuls în timpul coliziunii. Airbus-ul încearcă aterizarea cu un singur motor. Turnul de control al traficului aerian raportează că incendiul s-a produs pe partea unde lipsește motorul.*" Aici se încheie raportul.

În gîndul lui, LaSalle își spuse: Tot ce-am primit de la Dallas în ultimele cîteva minute dovedește un grad înalt de

profesionalism. Dar era și firesc să fie așa, pentru că echipa Abrams, Partridge și Van Canh era una din combinațiile cele mai strălucite ale CBA-ului. Rita Abrams, pe vremuri corespondent, acum producător principal al emisiunilor de teren, se remarca prin felul în care știa să evalueze cu repeziciune situațiile și prin capacitatea ei de a transmite reportaje chiar și în condiții dintre cele mai vitrege. Harry Partridge era unul dintre cei mai buni corespondenți în domeniu. Se specializase în reportaje de război și, la fel ca și Crawford Sloane, fusese corespondent în Vietnam, dar se putea conta pe el că făcea o treabă excepțională în orice fel de situații. Iar cameramanul Minh, fost cetățean vietnamez, actualmente american, era cunoscut pentru imaginile de o calitate excepțională, realizate uneori în condiții de mare periclitate, fără să țină seama de riscurile la care se expunea. Faptul că toți trei se ocupau acum de reportajul din Dallas era o garanție că avea să fie un material realizat după toate regulile meseriei.

Ceasul arăta și treizeci și unu, și ediția principală a Telejurnalului de seară începuse. Întinzîndu-se la pupitrul de comandă din spatele mesei, LaSalle învîrti butonul de sunet al monitorului fixat ceva mai sus și îl auzi pe Crawford Sloane prezentînd în video capul de știre despre DFW. Pe ecran, o mînă – cea a redactorului – strecură o foaie de hîrtie. Conținea, fără îndoială, raportul suplimentar pe care LaSalle îl dictase adineauri. Coborîndu-și privirile asupra foii și improvizînd, Sloane incluse noile informații în materialul pregătit dinainte. Era un lucru la care crainicul se pricepea de minune.

Sus la Potcoavă, după anunțul lui LaSalle, atmosfera se schimbase total. Deși tensiunea și fierberea erau la fel de mari ca și înainte, toți erau optimiști și bine dispuși. Știind că situația din Dallas se afla sub control și că foarte curînd vor primi imagini și un reportaj detaliat, Chuck Insen și ceilalți stăteau grămadă în fața monitoarelor, contrazicîndu-se, luînd decizii, eliminînd fiecare secundă posibilă, tăind, remontînd materialele pentru a obține cît mai mult spațiu de emisie – după cum stăteau lucrurile, era posibil ca reportajul despre senatorul corupt să cadă pînă la urmă. Fiecare făcea ceea ce știa să facă – mai bine – adică să acționeze într-o situa-

ție-limită contra cronometru – aceasta era starea de spirit generală.

Replici rapide, expresii argotice se auzeau din toate părțile.

— Material sărac în imagini.

— Chestia aia mai scurtă, esența.

— Camera Peliculei: scoatem „16: Corupția". Poate revine, dacă nu obținem Dallasul.

— Ultimele cincisprezece secunde din materialul ăsta sînt de prisos. Le spunem oamenilor ce știu deja.

— Bătrîna din Omaha nu știe.

— Atunci nici n-o să afle. Jos cu ele.

— Gata primul segment. Intră publicitatea. Avem patruzeci de secunde depășire.

— Concurența ce are de la Dallas?

— În video, la fel ca noi.

— Am nevoie de o imagine-tampon și titlu pentru „Captură de stupefiante".

— Scoate secvența aia. Balast.

— Ce-ncercăm noi să facem aici este să vîrîm două'șpe kile de căcat într-o pungă de zece.

Un observator nefamiliarizat cu asemenea scene ar putea să se întrebe mirat: *Oamenii ăștia n-au suflet? Nu le pasă? N-au emoții, n-au nici un sentiment de implicare, nu-i doare? Oare s-a gîndit vreunul măcar o clipă la cele aproape trei sute de ființe îngrozite din avionul ce se apropie de DFW, și care pot să moară în orice clipă? Nu-i nimeni căruia să-i pese?*

Cineva care cunoaște ce se întîmplă în departamentele de actualități ar răspunde: *Ba da, sînt oameni aici pentru care contează și cărora le va păsa după emisie. Sau, cînd unii dintre ei vor fi ajuns acasă, se vor simți copleșiți de grozăvia celor întîmplate și, depinzînd de cum se vor sfîrși toate, poate vor fi cîțiva care vor și plînge. Totuși, acum nimeni nu are timp de așa ceva. Așa sunt oamenii din lumea presei. Treaba lor este să înregistreze procesiunea în plină desfășurare, ce e rău și ce e bine, și să o facă repede, eficient, limpede, astfel că „pînă și cel care aleargă să o poată citi"* – *cum spune o veche expresie gazetărească.*

Prin urmare, la 6,40 post meridian, zece minute după ce începuse Telejurnalul de seară, întrebarea-cheie care mai

stăruia printre cei din jurul Potcoavei şi ceilalţi din redacţia de actualităţi, studio şi camera de control era: vor avea sau nu un reportaj cît de curînd, cu imagini, de la DFW?

2

Pentru grupul de cinci jurnalişti de la aeroportul DFW, desfăşurarea evenimentelor începuse cu două ore mai devreme şi atinsese punctul culminant în jurul orei 5,10 p.m., orarul de vară pe Coasta de Est.

Cei cinci erau Harry Partridge, Rita Abrams, Minh Van Canh, Ken O'Hara, sunetistul echipei CBA-ului, şi Graham Broderick, un corespondent străin de la *New York Times.* În acea dimineaţă, în întunericul dinaintea zorilor, părăsiseră El Salvador şi zburaseră spre Mexico City, apoi, după o întîrziere a zborului şi schimbarea avionului, îşi continuaseră drumul spre DFW. Acum urmau să plece în alte direcţii, fiecare cu alt avion.

Erau istoviţi, nu numai din pricina lungii călătorii, dar şi a celor două luni de viaţă aspră şi plină de pericole, în timpul căreia relataseră despre cîteva conflicte armate dure din zone prea puţin plăcute ale Americii Latine.

În aşteptarea curselor, stăteau într-un bar al Terminalului 2E, unul dintre cele douăzeci şi patru de baruri aglomerate ale aeroportului. Localul era decorat modern şi funcţional. Înconjurat de o imitaţie de zid de grădină, acoperit de sus pînă jos cu plante, avea drept tavan nişte panouri suspendate, confecţionate din material textil albastru pal, luminate de reflectoare ascunse, în nuanţe de roz. Gazetarul de la *Times* le spuse că-i aminteau de o casă de toleranţă din Mandalay în care fusese el odată.

De la masa lor din colţ zăreau platforma de staţionare a avionului şi Poarta 20. De acolo ar fi urmat să plece în numai cîteva minute Harry Partridge, cu un avion al companiei American Airlines, cu destinaţia Toronto. Numai că decolarea întîrzia, tocmai se anunţase o amînare de o oră.

Înalt şi slab, Partridge avea o chică blondă zburlită, care întotdeauna îi dăduse un aer tineresc, chiar şi acum, în ciuda celor patruzeci de ani bătuţi pe muchie şi a firelor cărunte. În acest moment era relaxat şi nu-i prea păsa nici de amînări şi

nici de altceva. Îl așteptau trei săptămîni de O și R, adică odihnă și relaxare, exact de ceea ce avea atît de multă nevoie.

Rita Abrams aștepta legătura spre Minneapolis–St. Paul, de unde urma să plece în vacanță la ferma unei prietene, în Minnesota. Pentru acel sfîrșit de săptămînă își aranjase un rendez-vous cu o persoană cu funcție de răspundere de la CBA, om însurat, dar această întîlnire era un amănunt pe care-l păstra doar pentru sine. Minh Van Canh și Ken O'Hara plecau acasă, la New York. La fel și Graham Broderick.

Trioul Rita–Partridge–Minh forma adesea echipă de lucru. De data aceasta îi însoțise și O'Hara, pentru prima oară, ca sunetist. Un tînăr palid, slab ca un țîr, care-și petrecea mai tot timpul cufundat în reviste de electronică; chiar și acum avea una deschisă pe masă.

Broderick făcea figură aparte, deși el și cei de la televiziune relatau adesea despre aceleași evenimente și în general se înțelegeau bine. Numai că acum, reporterul de la *Times* – rotund, cu un aer solemn, ușor pompos – avea o atitudine ostilă.

Trei din grup se cam întrecuseră cu băutura. Excepțiile erau Van Canh, care nu băuse decît sifon, și sunetistul, care băuse o bere pe îndelete și nu mai dorea alta.

— Ia ascultă, ticălos plin de bănet ce ești, se adresă Broderick lui Partridge, care scosese un portofel din buzunar, am spus că eu plătesc rîndul ăsta, și așa voi face.

Puse două bancnote, una de douăzeci și alta de cinci, pe tava chelnerului care le adusese trei whisky-uri mari cu sifon.

— Numai pentru că bagi în buzunar de două ori mai multe parale decît mine pentru jumătate de muncă nu înseamnă că trebuie să dai de pomană presei scrise.

— Ah, pentru Dumnezeu! exclamă Rita. Brod, de ce dracu' nu arunci la gunoi placa asta zgîriată?!

Rita vorbise tare, cum făcea ea uneori. Doi ofițeri în uniformă din trupele Departamentului de Securitate Publică, ce asigurau paza și controlul aeroportului, tocmai treceau prin dreptul lor; auzind-o, întoarseră capul curioși. Rita le surprinse privirile și le zîmbi, făcîndu-le semn cu mîna. Ofițerii trecură în revistă grupul și obiectele din jur, camerele video și întreg echipamentul cu sigla CBA la vedere. Zîmbiră la rîndul lor și își continuară rondul.

Rita îşi arăta vîrsta azi, îşi zise în sinea lui Harry Partridge care surprinsese scena. Deşi radia prin toţi porii o senzualitate puternică, ce atrăsese de-a lungul anilor mulţi bărbaţi, pe faţa ei apăruseră riduri trădătoare; pe de altă parte, firea ei dură, care o făcea să fie extrem de severă atît cu sine şi cu toţi cei cu care lucra, se vedea în mici gesturi de afectare arogantă, nu întotdeauna plăcute. Desigur, exista şi o explicaţie, de dată mai recentă – încordarea şi povara muncii istovitoare pe care le avuseseră de îndurat ea, Harry şi ceilalţi doi în ultimele două luni.

Rita, avea patruzeci şi trei de ani, şi, cu şase ani în urmă, încă mai apărea pe micile ecrane în fotoliul crainicului, deşi mult mai rar decît atunci cînd fusese mai tînără şi mai plină de nuri. Toată lumea ştia că sistemul era putred şi nedrept, îngăduindu-le bărbaţilor să-şi continue activitatea de crainici în faţa camerelor de luat vederi chiar şi cînd chipurile lor trădau limpede vîrstele înaintate; femeilor însă li se interzicea acest lucru şi erau înlăturate ca nişte concubine căzute în dizgraţie. Cîteva încercaseră să se lupte şi să înfrîngă sistemul – Christine Craft, reporter şi crainic, a mers pînă în sălile de tribunal, dar n-a avut nici un succes.

Rita, în schimb, în loc să înceapă o luptă pe care ştia că n-o va cîştiga, devenise producător şi, aşezîndu-se de data aceasta în spatele camerelor de luat vederi, înregistrase succes după succes. Nu s-a lăsat pînă nu i-a convins pe producătorii principali să-i dea ei cîteva din misiunile dure din străinătate, care, în mod obişnuit, reveneau în sarcina bărbaţilor. O vreme, şefii ei bărbaţi s-au opus, apoi au cedat şi curînd Rita a ajuns să fie trimisă din oficiu – împreună cu Harry – acolo unde luptele erau mai îndîrjite şi condiţiile de trai dintre cele mai aspre.

Broderick, vădit zgîndărit de vorbele Ritei, spuse:

— Nu că trupa voastră seducătoare ar face vreo chestie nemaipomenită. În fiecare seară, vizuina aia minusculă de ştiri nu culege mai mult decît iei c-o scobitoare din tot ce se petrece-n lume. Cît durează – nouă'spe minute?

— Dacă tot ne iei de vînat uşor, zise Partridge blajin, măcar presa scrisă să deţină datele exacte. Douăzeci şi unu de minute şi jumătate.

— Plus şapte minute de publicitate, completă Rita, care publicitate, printre altele, îi plăteşte lui Harry salariul ăla enorm ce te face pe tine verde de invidie.

Cu franchețea ei obișnuită, își spuse Partridge, Rita nimerise din plin în ceea ce privea gelozia. Pentru oamenii de presă, diferența între salariile lor și ale celor de la departamentul de știri din televiziune constituia întotdeauna un punct dureros. În comparație cu veniturile lui Partridge, de 250 000 dolari pe an, Broderick, reporter de mîna-întîi, nu cîștiga mai mult de 85 000.

Ca și cum n-ar fi fost întrerupt, ziaristul de la *Times* continuă:

— Tot ce produce departamentul vostru de știri într-o singură zi n-ar umple mai mult de jumătate de pagină din ziarul nostru.

— N-ai nimerit-o de data asta, ripostă Rita. Toată lumea știe că o imagine face cît o mie de cuvinte. Iar noi avem sute de imagini și îi ducem pe oameni acolo unde au loc evenimentele, ca să poată vedea cu propriii lor ochi. Nici un ziar, de cînd există presa scrisă, n-a făcut acest lucru.

Ținînd într-o mînă paharul cu whisky, din care sorbea cu înghițituri mici, Broderick o flutură pe cealaltă într-un gest concediator.

— Nu-i relevant.

Ultimul cuvînt îi dădu ceva bătaie de cap; îl pronunță „revelant" pînă la urmă.

— De ce nu? întrebă Minh Van Canh, care nu era prea vorbăreț din fire.

— Pentru că voi, ăștia, sînteți niște găgăuță. Rețeaua de știri a televiziunii e pe ducă. De cînd sînteți voi n-ați fost altceva decît un serviciu de titluri, și acum chiar și acest lucru e preluat de stațiile locale, care folosesc tehnologii moderne pentru a prezenta singure știrile externe, rupînd din voi bucățică cu bucățică, așa ca vulturii care curăță scheletele.

— Mă rog, zise Partridge, păstrîndu-și încă aerul relaxat și amical, sînt unii care spun chestia asta de ani de zile. Dar uită-te la noi. Uite că încă sîntem pe-aici, și chiar puternici, pentru că oamenii urmăresc canalele de știri deoarece doresc calitate.

— Ai perfectă dreptate, îl susținu Rita. Și tu mai greșești într-o privință, Brod, anume că ești convins că posturile locale de știri devin tot mai bune. Nu-i așa. Devin mai proaste. Unii dintre cei care lucrează acolo, care au plecat de la rețelele mari cu speranțe la fel de mari, s-au întors scîrbiți înapoi.

— Și de ce, mă rog? vru să știe Broderick.

— Pentru că ceilalți, care conduc posturile locale, văd în redacțiile de știri un mijloc de a-și face publicitate, de a obține avansări și venituri masive. Folosesc tehnologia aia nouă de care pomeneai tu pentru a satisface gusturile cele mai triviale. Și cînd e să trimită pe cineva din departamentul lor de știri să realizeze un reportaj extern de senzație, de obicei trimit un puști depășit de evenimente, care nu se poate pune cu *know-how*-ul și cu sculele unui reporter din rețeaua mare.

Harry Partridge căscă. Discuția asta, își spuse în sinea lui, era ca înlocuirea unui cauciuc spart, un joc pentru a umple timpul, fără să necesite cel mai mic efort intelectual, genul de distracție în care se lăsau antrenați de multe ori.

Deodată i se păru că în apropiere se întîmpla ceva.

Cei doi ofițeri din corpul de pază erau tot acolo, lîngă barul prin care pînă atunci se plimbaseră cu un aer calm, dar brusc se animară și ascultară atenți la aparatele de radio-recepție. Li se transmitea un anunț. Partridge prinse cîteva cuvinte: „... condiție «Alertă de gradul doi»... coliziune în zbor... se apropie de pistă unu-șapte stînga...tot personalul de pază să se prezinte..." Cei doi părăsiră barul în grabă.

Ceilalți din grup auziseră și ei.

— Hei! Poate... începu Minh Van Canh.

Rita sări în picioare.

— Aflu eu ce se-ntîmplă.

Și o luă din loc la fel de repede.

Van Canh și O'Hara începură să-și strîngă aparatura. La fel și Partridge și Broderick.

Unul dintre ofițeri se mai zărea încă. Rita îl ajunse din urmă lîngă un ghișeu American Airlines de verificare a biletelor, observînd în treacăt că era un tînăr atrăgător, cu alura unui jucător de fotbal.

— Sînt de la canalul CBA News, spuse ea, arătîndu-i legitimația de jurnalist.

În ochii lui sclipi o luminiță sincer apreciativă.

— Da, știu.

În alte împrejurări, gîndi ea pentru o fracțiune de secundă, poate că l-ar fi invitat să cunoască plăcerile pe care i le putea dărui o femeie mai în vîrstă. Din nefericire, acum nu era timp de așa ceva.

— Ce se-ntîmplă? întrebă ea.

Ofițerul ezită.

— Ar trebui să vă interesați la Biroul de Informații.

— Fac asta mai tîrziu, zise ea nerăbdătoare. E vorba de ceva urgent, da? Așa că spune-mi.

— Muskegon Airlines are probleme. Unul dintre Airbus-urile lor s-a ciocnit în zbor. Se apropie cu un incendiu la bord. Avem „Alertă de grad doi“, asta înseamnă că tot personalul de urgență este alertat și se îndreaptă spre pista unu-șapte stînga. Vorbea pe un ton grav. Pare destul de serioasă chestia, adăugă el.

— Vreau să merg acolo cu echipa mea de filmare. Acum și repede. Pe unde o luăm?

Ofițerul clătină din cap.

— Dacă încercați să mergeți fără escortă, n-o să ajungeți mai departe de platformă. O să fiți arestați.

Rita își aminti ce i se spusese odată, anume că Aeroportul DFW își făcea un titlu de glorie din felul în care coopera cu presa. Arătă spre aparatul de emisie-recepție.

— Poți să iei legătura cu Biroul de relații cu publicul?

— Aș putea.

— Fă-o. *Te rog!*

Insistența ei avu efect. Ofițerul chemă Biroul și, cînd i se răspunse, luă legitimația Ritei, citi ce era scris pe ea și explică cererea ei.

Răspunsul veni imediat.

— Spune-le să treacă mai întîi pe la Departamentul pentru securitatea publică, ca să se înregistreze și să primească ecusoane de presă.

Rita gemu.

— Lasă-mă pe mine, zise întinzînd mîna după aparat.

Ofițerul DPS apăsă butonul de emisie și i-l dădu.

— Nu e timp, știți foarte bine asta, zise ea precipitat în microfonul încorporat. Sîntem o rețea de știri. Avem toate acreditările. Întocmim după aceea hîrtogăria, orice vreți. Dar vă rog, *vă rog*, lăsați-ne acum să mergem acolo.

— Rămîneți pe recepție. O pauză, apoi o altă voce, aspră și autoritară: În regulă, ajungeți cît mai repede la Poarta nouăsprezece. Rugați pe cineva de acolo să vă îndrume spre platformă. Uitați-vă după o mașină a Departamentului, cu lumini de semnalizare. Mă îndrept și eu spre dumneavoastră.

Rita îl strînse pe ofițer de braț.

— Mulțumesc, amice!

Și fuga înapoi la Partridge și la ceilalți, care tocmai părăseau barul. Ultimul era Broderick. Plecînd, reporterul de la

New York Times aruncă în urmă o privire plină de regret la băuturile rămase în pahare, dar pe care apucase să le plătească.

Rita le relată foarte succint ceea ce aflase.

— Cred că dăm lovitura. Ieşiţi pe aerodrom. Nu pierdeţi vremea. Eu am de dat nişte telefoane şi vin după voi. Se uită la ceas: 5,20 p.m., 6,20 la New York. Dacă ne mişcăm repede, prindem ediţia principală.

În sinea ei, însă, avea îndoieli în această privinţă.

Partridge dădu din cap, acceptînd ordinele Ritei. De obicei, relaţia corespondent-producător nu era foarte precisă. În mod oficial, un producător de teren, cum era Rita Abrams, răspundea de întreaga echipă, inclusiv de corespondent, şi dacă lucrurile nu mergeau cum trebuie în timpul unei deplasări, producătorul purta toată răspunderea. Şi, bineînţeles, dacă totul mergea perfect, corespondentul care apărea pe ecran în persoană şi cu numele era cel care primea felicitările, chiar dacă producătorul contribuise fără doar şi poate la conturarea reportajului şi la realizarea scenariului.

Totuşi, în cazul unui „Barosan", un corespondent consacrat aşa cum era Harry Partridge, ordinele oficiale erau date uneori din sens invers, corespondentul fiind acela care prelua comanda, iar producătorul se supunea, intimidat chiar. Dar cînd Partridge şi Rita lucrau împreună, nici unul nu ţinea seamă de rang. Singura lor dorinţă era aceea de a transmite cele mai bune reportaje pe care le puteau realiza muncind cot la cot.

În timp ce Rita alergă spre un telefon cu fise, Partridge, Minh şi O'Hara se îndreptară repede spre poarta 19, căutînd din ochi ieşirea spre platforma de staţionare. Graham Broderick, dezmeticit de-a binelea de tot ceea ce se întîmpla în jur, se ţinu după ei.

În apropierea porţii era o uşă pe care stătea scris:

PLATFORMA – ZONĂ CU ACCES LIMITAT
IEŞIRE DOAR ÎN CAZ DE URGENŢĂ
SISTEM DE ALARMĂ

Nu se zărea nici o oficialitate a aeroportului, astfel că, fără să mai stea pe gînduri, Partridge deschise uşa şi trecu dincolo, urmat de ceilalţi. Coborau deja scara de metal, cînd o sonerie de alarmă începu să zbîrnîie în urma lor. O ignorară şi

în cîteva secunde ajunseră jos, la platforma din fața hangarului.

Era un moment foarte agitat al zilei, și platforma de staționare era plină de mașini și utilaje. Deodată își făcu apariția o mașină de teren, apropiindu-se în viteză, cu luminile de semnalizare scăpărînd. Se opri în scrîșnet de frîne în dreptul porții 19.

Minh, care era cel mai aproape, deschise o portieră și se azvîrli înăuntru. Ceilalți se îngrămădiră peste el. Șoferul, un negru tînăr și slab, într-un combinezon maro, o luă din loc la fel de repede precum venise.

— Salutare, băieți! le spuse fără să se uite în spate. Sînt Vernon, de la Relații cu publicul.

Partridge făcu prezentările.

Vernon pipăi cu mîna locul de lîngă el și găsi cele trei ecusoane pentru presă, pe care le dădu în spate.

— Astea-s, deocamdată; puneți-le de pe acum. Am încălcat deja cîteva reguli, dar, cum zicea amica voastră, nu prea avem timp.

Părăsiră zona platformei, intersectară două piste de rulare și o luară spre est, pe un drum de acces paralel. În dreapta și în față se zăreau două piste de aterizare. De-a lungul celei mai îndepărtate se adunau mașinile de intervenție.

În clădirea terminalului, Rita Abrams vorbea de la un telefon public cu biroul CBA din Dallas. Șeful biroului o informă că știa despre situația gravă de la aeroport și făcuse tot ce îi stătuse în putință că să trimită la fața locului o echipă CBA. Cînd află că Rita și ceilalți se aflau deja acolo, se arătă deosebit de încîntat.

Ea îl rugă să-i anunțe pe cei din New York, apoi întrebă:

— Care-i situația cu transmisia prin satelit?

— Bună, un car mobil de transmisie se îndreaptă spre voi dinspre Arlington.

Arlington, explică el, era la o depărtare de numai treisprezece mile. Carul, care aparținea stației KDLS-TV afiliată CBA-ului, fusese trimis în Arlington pentru o transmisiune sportivă de pe stadion, dar în situația dată s-a renunțat la reportajul respectiv și echipei i s-a cerut să pornească de urgență spre DFW. Șoferului și operatorului li se va transmite prin telefonul celular să coopereze cu Rita, Partridge și ceilalți.

Veştile o înviorară şi o făcură să jubileze. Înţelegea că exista posibilitatea concretă ca reportajul însoţit de imagini să ajungă la New York la timp pentru ediţia principală a telejurnalului.

Maşina de teren în care se aflau trioul CBA şi reporterul de la *Times* se apropia de pista de aterizare 17L – cifrele de la bord indicau o orientare de 170 de grade, aproape în direcţia sudică; L-ul însemna că pista cu pricina era cea din stînga dintre cele două care înaintau paralel. Ca la toate aeroporturile, indicatoarele erau scrise cu caractere mari şi albe pe suprafaţa pistei.

Fără să ridice piciorul de pe accelerator, Vernon le explică:

— Pilotul unui avion aflat în pericol are voie să aleagă ce pistă doreşte. De obicei aici se alege unu-şapte-stînga. Păpuşica asta are o lăţime de două sute de picioare şi este cea mai apropiată de mijloacele de intervenţie în caz de urgenţă.

Maşina opri lîngă o pistă de rulare care intersecta 17L, de unde se puteau observa apropierea şi aterizarea avionului.

— Aici va fi postul de comandă la faţa locului, spuse Vernon.

Încă mai soseau maşini de intervenţie, unele oprite chiar în preajma lor. De la brigada de pompieri veniseră şapte maşini galbene – patru pulverizatoare-mamut de spumă Oshkosh M15, o maşină cu o scară extensibilă şi două maşini de intervenţie rapidă mai mici. Pulverizatoare de spumă, cocoţate pe cauciucuri gigantice de aproape şase picioare înălţime, cu două motoare, în faţă şi în spate, şi cu ajutaje de pulverizare de înaltă presiune, erau ca nişte remize de pompieri de sine stătătoare. Maşinile de Intervenţie Rapidă, cu adevărat rapide şi uşor de manevrat, erau destinate să se apropie foarte mult şi cît mai iute cu putinţă de un avion cuprins de flăcări.

Din şase maşini de patrulare alb-albastre coborîră ofiţeri care deschiseră portbagajele, scoaseră dinăuntru combinezoane argintii ignifuge şi le traseră pe ei. Forţele de poliţie ale aeroportului erau antrenate pentru intervenţii în caz de incendiu, le explică Vernon celor din maşină. Pe staţia de radio de la bord, conectată cu Departamentul pentru Securitate Publică, răsuna un şuvoi de ordine şi comenzi.

Maşinile de pompieri, aflate sub comanda unui locotenent care venise într-o limuzină galbenă, ocupau poziţii pe rampe

de parcare amenajate la o oarecare distanță una de alta de-a lungul pistei de aterizare. Ambulanțele, chemate de urgență din localitățile apropiate, veneau din toate părțile și se opreau nu departe de pistă.

Partridge sări primul din mașină și, rămînînd lîngă ea, începu să noteze cu înfrigurare în carnet. Mai puțin grăbit, Broderick făcea același lucru. Minh Van Canh se cocoță pe capotă; în picioare, cu camera video pregătită, scruta cerul dinspre nord. În spatele lui era Ken O'Hara, trăgînd după sine cabluri și un casetofon.

Aproape imediat, avionul cuprins de flăcări deveni vizibil, la aproximativ cinci mile depărtare, urmat de un nor negru de fum. Minh înălță camera video, ținînd-o pregătită și uitîndu-se prin vizor.

Minh era un bărbat voinic și scund, puțin peste un metru cincizeci, dar cu umeri lați și brațe lungi și musculoase. Avea fața pătrățoasă, oacheșă, ciupită de vărsat în copilărie, ochi mari, căprui care priveau impasibili, nedestăinuind nici unul din gîndurile ce-ar fi putut să se ascundă în spatele lor. Cei care îi erau apropiați spuneau că îți trebuia multă vreme ca să-l cunoști.

Dar erau anumite lucruri asupra cărora consensul era unanim – Minh era harnic, de încredere, cinstit, și unul dintre cei mai talentați cameramani din branșă. Imaginile realizate de el erau mai mult decît bune: atrăgeau invariabil atenția și erau considerate artistice. Lucrase pentru CBA mai întîi în Vietnam, ca recrut din partea locului, deprinzînd meseria de la un operator american căruia Minh îi căra aparatura în mijlocul luptelor din junglă. Cînd mentorul a fost ucis de o mină de cîmp nimerită sub piciorul lui, Minh a luat cadavrul în cîrcă și, fără ajutorul nimănui, l-a adus înapoi la bază pentru a fi îngropat, apoi s-a reîntors cu aparatul de filmat în junglă, unde a continuat să filmeze. Nimeni dintre cei de la CBA nu-și amintea să-l fi angajat. Slujba lui a devenit pur și simplu un *fait accompli.**

În 1975, cînd căderea Saigonului era iminentă, Minh, soția lui și cei doi copii s-au numărat printre cei mult prea puțini norocoși luați din curtea ambasadei americane la bordul unui elicopter militar CH-53 și depuși în siguranță pe unul din

* Fapt împlinit (fr.).

vasele Flotilei a şaptea americane din ocean. Chiar şi atunci Minh a înregistrat totul pe peliculă şi mare parte din materialele sale a fost folosită în cadrul emisiunilor de ştiri de seară.

Acum filma un alt eveniment aerian, diferit, dar la fel de dramatic, al cărui deznodămînt încă nu putea fi prevăzut.

Silueta Airbus-ului care se apropia devenea tot mai clară în vizor. La fel de limpede se desluşea şi haloul flăcărilor din partea dreaptă, şi coada de fum. Putea vedea focul cum ieşea din locul unde înainte fusese unul din motoare şi unde nu mai rămăsese acum decît un fragment din ferura-suport. Lui Minh şi celorlalţi care urmăreau scena li se părea uimitor că incendiul nu cuprinsese întregul avion.

În maşină, Vernon fixase radioul pe frecvenţa Turnului de control. Cei din Turn vorbeau cu piloţii Airbus-ului. Vocea calmă a controlorului de zbor, care le monitoriza prin radar apropierea, îi avertiza:

— Sînteţi puţin sub traiectoria de planare... deviat la stînga liniei de centru... acum pe traiectoria de planare, pe linia de centru...

Era însă limpede că piloţii aveau dificultăţi în menţinerea altitudinii şi a cursului drept. Avionul părea să se încline, aripa dreaptă avariată dădea impresia că era mai jos faţă de cealaltă. La un moment dat, botul avionului se abătu de la curs; apoi, ca după un efort uriaş, avionul reveni spre pista de aterizare. Urmă o mişcare de cădere, cînd avionul pierdu prea mult din înălţime, ca în clipa următoare să se înalţe din nou, însă şi aceasta cu greu. Cei de la sol îşi puneau cu toţii aceeaşi întrebare: dacă izbutise să ajungă pînă aici, oare va reuşi să termine cursa cu bine? Răspunsul părea îndoielnic.

La radio se auzi vocea unuia dintre piloţi:

— Turnul, avem probleme cu trenul de aterizare... sistemul hidraulic nu funcţionează. Pauză. Apoi: Încercăm să lăsăm trenul în „cădere liberă"... *acum.*

Un căpitan de pompieri se apropiase de maşina lor ca să asculte.

— Ce-nseamnă asta? îl întrebă Partridge.

— La avioanele mari de pasageri, au un sistem de acţionare în caz de pericol pentru coborîrea trenului de aterizare, în situaţia în care cel hidraulic nu funcţionează. Piloţii eliberează toată forţa hidraulică astfel ca trenul, care este greu, să coboare sub propria sa greutate şi să se blocheze. Dar o dată ce a coborît, nu mai poate fi ridicat nicicum.

În timp ce căpitanul explica, roțile Airbus-ului începuseră să coboare încet.

Cîteva clipe mai tîrziu, aceeași voce calmă a controlorului de zbor:

— Musketon, vedem trenul coborît. Vă avertizăm că flăcările sînt aproape de roțile din față dreapta.

Asta însemna că, în cazul în care roțile din față ar fi fost cuprinse de flăcări, ceea ce părea foarte probabil, acea parte a trenului de aterizare ar fi cedat la impactul cu solul și avionul s-ar fi înclinat pe partea dreaptă în plină viteză.

Reglînd permanent obiectivul cu distanța focală variabilă, Minh filmase totul încă din prima clipă. Și el vedea flăcările care ajunseseră la roți. Airbus-ul plutea deasupra extremității îndepărtate a aerodromului... Acum era mai aproape, cel mult un sfert de milă pînă la pistă... Va reuși să aterizeze, dar focul se încinsese și mai mult, cu siguranță alimentat de carburantul avionului, și două dintre cele patru roți din dreapta ardeau, cauciucul se topea... Izbucni o flamă puternică atunci cînd unul dintre cauciucuri explodă.

Airbus-ul incendiat era deasupra pistei, se apropia cu o viteză de aterizare de 150 de mile pe oră. Cînd avionul trecu de mașinile de intervenție, acestea țîșniră una după alta pe pistă, urmîndu-l cu toată viteza și cu roțile scrîșnind. Primele care porniseră erau două mașini galbene pentru pulverizarea spumei, urmate îndeaproape de celelalte mașini de pompieri.

Cînd trenul de aterizare atinse suprafața pistei, încă un cauciuc din dreapta explodă, apoi și ultimul. Brusc, toate cele patru cauciucuri din dreapta se dezintegrară... din roți nu mai rămăseseră decît jantele. În aceeași clipă se auzi scrîșnet de metal prevestitor de nenorociri; izbucni o ploaie de scîntei, și un nor de praf și bucăți de ciment se înălțară în aer... ca prin miracol, piloții izbutiră să mențină Airbus-ul pe pistă... Frînarea părea să nu se mai termine, să dureze o veșnicie... În sfîrșit, avionul se opri. Și cînd se opri, focul răbufni cu violență.

Mașinile de pompieri se apropiară în viteză, și în numai cîteva secunde spuma țîșni prin țevile de pulverizare. Vălătuci gigantici se năpustiră cu o viteză incredibilă, ca un munte de spumă de ras.

Mai multe uși ale avionului se deschiseră instantaneu, toboganele de evacuare se rostogoliră în afară. În partea dreaptă ușa din față era deschisă, numai că pe acea parte

ieșirile în caz de pericol de la mijlocul fuzelajului erau blocate de flăcări. Pe partea stîngă, ferită de incendiu, se deschiseseră o altă ușă din față și una de la mijloc. Cîțiva pasageri alunecau deja pe tobogane.

Dar la coada avionului, unde mai erau două ieșiri pe ambele părți, nici una nu se deschisese încă.

Prin cele trei uși deschise năvăleau afară nori de fum. Cîțiva pasageri ajunseseră deja pe sol. Cei care le urmau ieșeau tușind, mulți vomitînd, toți cu gurile căscate după aer curat.

Focul exterior se stingea încet sub masa de spumă proiectată asupra părții drepte a avionului.

Pompierii de la Vehiculele pentru Intervenție Rapidă, îmbrăcați în combinezoane argintii ignifuge și cu măști de oxigen pe față, se apropiaseră cu repeziciune și înălțaseră scări la ieșirile blocate din spate. Cînd ușile fură în sfîrșit acționate manual de afară, valurile de fum se întețiră. Pompierii se repeziră înăuntru, pregătiți să stingă orice focar de incendiu interior. Alți pompieri, care intraseră în avionul avariat prin ușile din față, îi ajutau pe pasageri, unii dintre ei amețiți și abia mișcîndu-se, să coboare.

Numărul pasagerilor care părăseau avionul scăzu simțitor. După o estimare rapidă, Harry Partridge aprecie că aproximativ două sute de oameni coborîseră, deși, din cîte știa, la bordul avionului se aflau 297, inclusiv echipajul. Pompierii îi transportau pe cîțiva care păreau să fi suferit arsuri grave – printre ei două stewardese. Fumul continua să iasă, deși vălătucii se mai subțiaseră.

Minh Van Canh înregistra agitația din jur, urmărind totul cu ochiul profesionistului, refuzîndu-și orice reacție sentimentală, deși își dădea seama că era singurul cameraman la fața locului și în aparatul lui se găsea acum ceva cu totul special și unic. Probabil că de la dezastrul aviatic de la Hindenburg nu mai fusese înregistrat pe peliculă video un alt accident în plină desfășurare și atît de detaliat.

Ambulanțele fuseseră chemate de urgență la postul de comandă de lîngă pistă. Douăsprezece se aflau de-acum acolo, altele tocmai soseau. Asistenții de pe salvări se ocupau de răniți, așezîndu-i pe brancarde numerotate. În numai cîteva minute, victimele accidentului vor fi în drum spre spitalele din zonă, alertate din timp, pregătite să-i primească. O dată cu sosirea unui elicopter care aducea doctori și infirmiere, postul

de comandă din apropierea Airbus-ului se transformă într-un spital de campanie improvizat.

Viteza cu care se desfășura totul, își spuse Partridge în sinea lui, era o dovadă clară a pregătirii și dotării eficiente a aeroportului pentru situații de extremă urgență. Îl auzi pe căpitanul de pompieri raportînd că aproximativ o sută nouăzeci de pasageri ieșiseră din Airbus și se aflau în viață. Ceea ce însemna că rămîneau o sută despre a căror soartă nu se știa încă nimic.

Un pompier, care-și scotea masca pentru a-și șterge fruntea de sudoare, tocmai spunea:

— Dumnezeule mare! În spate e plin de morți. Probabil că acolo a fost fumul mai gros.

Asta explica și de ce ieșirile din spate, patru la număr, nu fuseseră deblocate din interior.

Conform regulamentului în cazul accidentelor aviatice, morții aveau să fie lăsați acolo unde se găseau, pînă cînd un ofițer superior de la Biroul Național de Securitate a Transportului, despre care se anunțase că era pe drum, dispunea transportarea lor după aprobarea procedurilor de identificare.

Echipajul de bord ieși din avion refuzînd orice ajutor. Căpitanul, cărunt, cu patru trese pe mînecă, se uita în jurul său la cei răniți și, știind deja de morții cei mulți din spate, plîngea fără să se ferească. Bănuind că, în ciuda victimelor, piloții aveau să fie aclamați pentru faptul că aduseseră avionul pe sol, Minh ținu în primplan chipul răvășit de durere al căpitanului. Ultimul cadru, de altfel, căci o voce strigă:

— Harry! Minh! Ken! Opriți. Grăbiți-vă! Luați tot ce aveți și veniți cu mine. Transmitem prin satelit la New York.

Vocea era a Ritei Abrams, care fusese adusă de microbuzul Serviciului de Relații cu Publicul. Ceva mai încolo putea fi zărit carul mobil de transmisie prin satelit. Antena, care în timpul deplasărilor se plia asemenea unui evantai, era acum deschisă și îndreptată spre cer.

Supunîndu-se ordinului, Minh închise camera video. În același microbuz care o adusese pe Rita veniseră alte două echipe TV – una dintre ele de la KDLS, afiliată la CBA – împreună cu reporterii din presa scrisă și fotografii. Ei și alții ca ei vor continua relatarea de la fața locului. Minh știa asta. Dar numai el, Minh, deținea materialul autentic, imagini ale accidentului în exclusivitate, și mai știa, mîndru în sinea

lui, că astăzi şi în zilele care vor urma, imaginile lui vor face înconjurul lumii şi vor rămîne ca document în istorie.

Pînă la carul de transmisie prin satelit se duseră cu maşina lui Vernon. Pe drum, Partridge făcu o ciornă a celor cîteva fraze scurte pe care avea să le rostească.

— Nu mai lung de un minut şi patruzeci şi cinci, îi spuse Rita. Cum ai terminat, înregistrezi coloana sonoră şi închei cu un primplan în picioare. Între timp eu transmit materialul neprelucrat la New York.

Partridge dădu din cap în semn că a înțeles şi se uită la ceas: 5,43 p.m., 6,43 la New York. Pentru ediția principală a Telejurnalului de seară mai rămăseseră doar cincisprezece minute de emisie.

Partridge continua să scrie, rostind cuvintele pe muteşte, modificînd ceea ce scrisese mai înainte. Minh îi dădu Ritei două casete video extrem de valoroase, apoi puse o casetă nouă în aparat, pregătindu-se pentru coloana sonoră şi primplanul final.

Vernon îi lăsă în apropierea carului de transmisie. Broderick, care venise şi el cu ei, se ducea în clădirea terminalului, de unde avea să transmită articolul prin telefon la New York. La despărțire le spuse:

— Mulțumesc, băieți. Şi țineți minte, mîine, dacă vreți informații detaliate, cumpărați ziarul *Times*.

O'Hara, specialistul în tehnologie înaltă, privi cu admirație carul de satelit, căptuşit cu tot felul de aparatură.

— Ah, cum îmi mai plac jucăriile astea! oftă el.

Antena de pe platforma carului, cu un diametru de cincisprezece picioare, era larg deschisă şi montată pe un generator de 20 kilowați, care funcționa. Înăuntru, într-o cămăruță de control dotată cu aparate de editare şi transmisie fixate unul peste altul, tehnicianul echipei formate din doi oameni orienta transmițătorul de pe platformă spre un satelit în bandă KU, aflat la 22 300 de mile depărtare de pămînt – Rețeaua Spațială 2. Tot ceea ce transmiteau ei era preluat de radarul 21 de emisie-recepție şi retransmis instantaneu în jos, la New York, pentru a fi reînregistrat.

În interiorul carului, lucrînd cot la cot cu tehnicianul şi expertă în domeniu, Rita derula casetele video ale lui Minh într-o instalație de editare, vizionîndu-le în acelaşi timp pe un

monitor TV. Cum era de așteptat, își spuse ea, imaginile erau superbe.

În activitatea redacțională curentă, cînd se lucra împreună cu un editor ca membru suplimentar al echipei, producătorul și editorul selectau porțiuni din bandă, apoi, peste banda sonoră ce conținea comentariul corespondentului, montau toate componentele într-un singur material gata pregătit pentru emisie. Dar treaba aceasta lua patruzeci și cinci de minute, uneori chiar mai mult, și astăzi nu era timp pentru așa ceva. Astfel că, fără să stea mult pe gînduri, Rita alese cîteva secvențe dintre cele mai dramatice, pe care tehnicianul le transmise așa cum erau – neprelucrate.

Afară, așezat pe o treaptă metalică, Partridge își isprăvea comentariul și, după o consultare scurtă cu Minh și cu sunetistul, înregistră coloana sonoră.

Punînd la socoteală introducerea făcută de crainic, care urma să fie scrisă la New York, capul-de-știre adică, Partridge începu astfel:

— *Piloții dintr-un război de mult încheiat o numeau aterizarea pe o aripă și o rugăciune. Există chiar și un cîntec purtînd acest titlu... Puțin probabil ca cineva să compună un cîntec despre ceea ce s-a petrecut astăzi. Airbus-ul Liniilor Aeriene Musketon se găsea la șaizeci de mile depărtare de Dallas–Fort Worth... cu o încărcătură aproape completă de pasageri... venea dinspre Chicago... cînd s-a petrecut coliziunea în plin zbor...*

Ca întotdeauna cînd un corespondent cu experiență scrie pentru emisiunea de știri a televiziunii, Partridge scrisese „puțin pe lîngă imagini". O tehnică specială, greu de învățat, și unii care lucrau în televiziune nu reușeau niciodată să și-o însușească pe deplin. Nici printre profesioniștii în materie talentul acesta nu primea prețuirea cuvenită, deoarece, în general, cuvintele erau scrise pentru a însoți imagini și rareori sunau bine citite separat.

Șmecheria, pe care Partridge și alții ca el o cunoșteau foarte bine, era aceea de a nu descrie imaginile. Telespectatorul vedea cu ochii lui ceea ce se întîmpla pe ecran, deci nu avea nevoie și de o descriere verbală. Cu toate acestea, cuvintele rostite nu trebuiau să fie chiar atît de îndepărtate de imagine încît să-l oblige pe telespectator să-și împartă atenția. Era, deci, vorba de un meșteșug literar de echilibrare, deprins mai degrabă din instinct.

Şi mai era ceva de care ţineau cont oamenii din departamentele de ştiri TV: cele mai bune texte pentru buletinele de ştiri nu erau acelea în propoziţii şi paragrafe închegate, cu subiect şi predicat. Frînturile de frază aveau un efect mai mare. Faptele trebuie prezentate concentrat, cu verbe puternice şi active; să ai impresia că textul trosneşte. În sfîrşit, prin intonaţia sa, corespondentul dădea valenţe suplimentare sensurilor. Corespondentul trebuia să fie un excelent reporter, fără îndoială, dar şi un actor foarte bun. În toate aceste privinţe, Partridge era expert, deşi astăzi se lovea de un handicap: nu văzuse imaginile, aşa cum făcea în mod obişnuit orice corespondent. Dar ştia, mai mult sau mai puţin, ce conţineau ele.

Partridge încheie cu un primplan în picioare – el însuşi, cap şi umeri, vorbind direct în obiectiv. În spatele lui, agitaţia continua în jurul Airbus-ului distrus.

— *Reportajul nu se încheie aici... vor urma detalii tragice, bilanţul victimelor şi al răniţilor. Dar ceea ce este limpede, chiar şi acum, e faptul că pericolele de accidente s-au înmulţit simţitor... de-a lungul căilor aeriene, pe cerul nostru tot mai aglomerat... Harry Partridge, Actualităţi CBA, Dallas–Fort Worth.*

Caseta cu primplanul şi textul ajunse în mîinile Ritei. Avînd deplină încredere în Partridge, cunoscîndu-l prea bine ca să mai piardă minute preţioase vizionînd banda, ceru să fie transmisă imediat la New York. Cîteva clipe mai tîrziu, uitîndu-se la montajul imaginilor şi ascultînd reportajul pe măsură ce tehnicianul le transmitea, Rita nu-şi putea stăpîni admiraţia. Îşi aminti de discuţia pe care o avuseseră în bar, în urmă cu o jumătate de oră, şi cugetă în sinea ei: cu multiplele sale talente, Partridge nu făcea altceva decît să demonstreze de ce salariul lui era atît de mare comparativ cu acela al unui reporter de la *New York Times.*

Afară, Partridge îndeplinea încă una din îndatoririle unui corespondent – un reportaj audio, pe baza însemnărilor pe care şi le făcuse şi improvizînd mult, pentru buletinul de ştiri al postului de radio CBA. După încheierea transmisiunii pentru televiziune, această ultimă înregistrare avea să ajungă şi ea via satelit la New York.

3

Clădirea Departamentul de știri al Canalului CBA din New York era o construcție din gresie, simplă, banală, în partea din amonte a insulei Manhattan, pe țărmul răsăritean. Odinioară o fabrică de mobilă, nu mai rămăsese din ea decît structura exterioară, interiorul fiind reconstruit și renovat de multe ori de către tot felul de antreprenori. În urma acestei munci pe fragmente, rezultase un labirint de coridoare care se intersectau și de-a lungul cărora vizitatorii neînsoțiți se pierdeau adesea.

În ciuda aspectului posomorît al sediului, incinta conținea o adevărată comoară împărătească de vrăjitorii electronice, mare parte din ea adăpostită în imperiul tehnicienilor – două etaje sub nivelul străzii – pe care unii îl botezaseră „catacombele". Aici, printre nenumăratele instalații, se găsea un departament vital, care purta o denumire prozaică – Camera Peliculei de 25 mm.

Toate reportajele de la echipele CBA din întreaga lume se strîngeau aici, via satelit sau prin cablu continental. Iar de aici, înregistrările pe bandă ale știrilor prelucrate plecau sus la vizionare, trecînd printr-o cameră de control al emisiunilor, și din nou prin satelit spre alte posturi.

Caracteristice pentru Camera Peliculei de 25 erau tensiunea, presiunea inimaginabilă în care se lucra, nervii încordați la maximum, deciziile luate instantaneu și comenzile urgente, în special imediat înainte de intrarea în emisie a Telejurnalului de seară sau în timpul acestuia.

În asemenea momente, cineva care nu-și dădea seama de ceea ce se întîmpla ar fi putut crede că se afla într-o casă de nebuni scăpată de sub control, în toiul unui coșmar tehnologic. Impresia era accentuată de semiobscuritatea din jur, absolut necesară urmăririi simultane a unei jungle de ecrane TV.

În realitate, operațiunile se desfășurau calm, cu repeziciune și profesionalism. Orice greșeală putea însemna un dezastru. Dar greșeli se comiteau arareori.

Activitatea era dominată de o jumătate de duzină de aparate de înregistrat, cu role una lîngă alta, fiecare în pupitre de comandă, cu monitoare TV instalate deasupra; aparatele foloseau benzi magnetice de 25, de cea mai înaltă calitate și fidelitate. La pupitrul de comandă ședea un operator profesionist care recepționa, edita și transmitea înregistrările foarte repede, conform instrucțiunilor pe care le primea. Operatorii,

mai vechi în clădire decît majoritatea celorlalţi angajaţi, formau un grup pestriţ, plăcîndu-le, cel puţin după cît se vedea, să se îmbrace neglijent şi să aibă un comportament gălăgios. Din pricina aceasta, un comentator îi poreclise „Piloţii de vînătoare" ai transmisiunilor TV.

În fiecare zi de lucru a săptămînii, cu aproximativ o oră înainte de intrarea în emisie a ştirilor de seară, un producător principal al departamentului de actualităţi îşi părăsea locul de la Potcoavă şi cobora cele cinci etaje pînă în Camera Peliculei de 25 pentru a coordona activitatea operatorilor. Acolo, asemenea unui dirijor de orchestră, dădea instrucţiuni în dreapta şi-n stînga şi gesticula cu braţele în timp ce viziona materialele care soseau pentru ediţia din seara respectivă, cerea modificări dacă era necesar şi îi anunţa pe colegii de la Potcoavă care subiecte din cele aşteptate se aflau deja pe masa de lucru şi cum arătau la o primă privire.

Totul părea să sosească în Camera Peliculei de 25 în mare grabă şi în ultima clipă. Prin tradiţie, producătorii, corespondenţii şi editorii care lucrau pe teren îşi piguleau şi repiguleau materialele pînă în ultima clipă, astfel că majoritatea erau transmise Camerei numai cu o jumătate de oră înaintea emisiei şi unele chiar după ce începea ediţia. Uneori, situaţiile erau şi mai dramatice; cei ce lucrau acolo pur şi simplu îşi rodeau unghiile de nervi din pricină că prima jumătate a reportajului intra deja pe post, în vreme ce a doua jumătate abia intra în lucru. În asemenea momente, operatorii, cu nervii în pioneze şi lac de sudoare, îşi puneau la bătaie toată priceperea de care erau capabili.

Producătorul principal care coordona cel mai adesea această activitate era Will Kazazis, născut în Brodelin dintr-o familie de greci iuţi din fire, trăsătură ce, paradoxal, părea să se potrivească de minune acestei îndeletniciri, dar, în ciuda ei, el nu-şi pierdea niciodată stăpînirea de sine. Prin urmare, Kazazis a fost cel care a primit materialul transmis de Rita Abrams prin satelit de la DFW – întîi filmul lui Minh Van Canh, trimis „nepigulit", apoi banda audio a lui Partridge, încheiată cu primplanul în picioare.

Era 6,48... încă zece minute de emisie. Tocmai începuse pauza de publicitate.

— Montează rapid, se adresă el operatorului care preluase reportajul. Foloseşte toată lungimea lui Partridge. Mon-

tează cele mai bune imagini pe comentariu. Am încredere în tine. Hai, mișcă, mișcă, mișcă!

Un asistent îi anunțase deja pe cei de la Potcoavă că materialul de la Dallas era pe drum. Acum era rîndul lui Chuck Insen să se intereseze prin interfon din cabina de control a studioului de emisie:

— Cum e?

— Fantastic! Superb! exclamă Kazazis. Exact la ce ne puteam aștepta din partea lui Partridge și a lui Minh.

Știind că nu era vreme să vizioneze și el materialul și avînd încredere în Kazazis, Insen ordonă:

— Intrăm cu el după reclame. Fiți pregătiți.

Avînd la dispoziție mai puțin de un minut și asudînd în ciuda climatizorului, operatorul prelucra materialul, montînd imaginile, comentariul și ambianța.

Insen repetă ordinul și pentru crainic și redactorul așezat lîngă el. Acesta pregătise deja un cap-de-știre pe o foaie de hîrtie pe care i-o dădu crainicului. Crawford Sloane o parcurse rapid, schimbă un cuvînt-două și dădu din cap în semn de mulțumire. O clipă mai tîrziu, pe *autocue*-ul crainicului, frazele de început ale următoarei știri se schimbară cu reportajul DFW. Pe ultimele secvențe ale reclamei se auzi din studio vocea regizorului de platou:

— Zece secunde... cinci... patru... trei... doi...

La semnul mîinii, Sloane începu cu o expresie gravă pe chip:

— *La începutul ediției vă anunțam despre o coliziune aeriană în apropiere de Dallas, între un Airbus al Liniilor Aeriene Musketon și un avion particular. Avionul particular s-a prăbușit. Nu există supraviețuitori. Airbus-ul, la bordul căruia a izbucnit un incendiu, a aterizat forțat pe aeroportul Dallas–Fort Worth cu cîteva minute în urmă; se înregistrează un număr important de victime. La fața locului se află corespondentul de presă al postului de televiziune CBA, Harry Partridge, care ne-a transmis reportajul ce urmează.*

În Camera Peliculei de 25 activitatea frenetică se încheiase cu numai cîteva secunde mai înainte. Acum, imaginea dramatică a Airbus-ului care se apropia cuprins de flăcări acoperi ecranele monitoarelor din clădire și cele ale milioanelor de telespectatori din Estul și Midwest-ul Statelor Unite,

pînă dincolo de granița canadiană; se auzi vocea lui Harry Partridge:

— *Piloții dintr-un război de mult încheiat o numeau aterizarea pe o aripă și o rugăciune...*

Reporterul și imaginile în exclusivitate au reprezentat ultimul material, încheind ediția de seară a telejurnalului.

Imediat după încheierea știrilor urma o reluare a ediției principale, retransmisă în Est de către posturile afiliate, în Midwest de către toate posturile de televiziune, iar posturile de pe coasta vestică înregistrau ediția pentru a o transmite mai tîrziu.

Bineînțeles că reportajul de la Dallas–Fort Worth avea să deschidă ediția a doua, și, deși era foarte posibil ca rețelele concurente să fi primit imagini posteveniment pentru edițiile *lor* reluate, imaginile evenimentului-în-desfășurare transmise de CBA rămîneau unice în lumea întreagă și aveau să fie difuzate de nenumărate ori în zilele următoare.

Între încheierea ediției principale și începutul reluării era o pauză de două minute, pe care Crawford Sloane o folosi ca să-i telefoneze lui Chuck Insen.

— Ascultă, zise Sloane, cred că trebuie să băgăm înapoi materialul cu Arabia Saudită.

— Știu că ești pilos, răspunse Insen sarcastic. Poți să aranjezi să ni se acorde cinci minute în plus de emisie?

— Lasă bancurile. E un material important.

— Și plicticos ca dracu'. Eu zic nu.

— Contează dacă eu spun da?

— Contează, bineînțeles. Din care pricină o să și avem o discuție mîine. Între timp, eu șed aici și am anumite responsabilități.

— Care includ – sau așa ar trebui – judecăți sănătoase despre știrile externe.

— Fiecare își are treaba lui, sublinie Insen; și ceasul mi-arată că a ta începe. Ah, apropo, te-ai descurcat frumos cu Dallasul – și la început și la sfîrșit.

Fără să răspundă, Sloane închise telefonul, care se afla pe pupitrul din studioul de emisie. Un gînd întîrziat îl făcu să se întoarcă spre redactorul de lîngă el.

— Roagă pe cineva să dea de Harry Partridge la telefon la Dallas. Am să vorbesc cu el în pauza următoare. Vreau să-i felicit pe toți.

Regizorul de platou anunță:

— Cincisprezece secunde.

Da, hotărî Sloane, mîine va avea loc o discuție între el și Insen, și se vor limpezi apele. Poate că Insen și-a trăit traiul și ar fi timpul să se retragă.

La sfîrșitul celei de-a doua ediții a știrilor, și înainte să plece acasă, Chuck Insen reveni în birou ca să ia cîteva reviste pe care să le citească mai tîrziu. Strîngea din buze și chipul îi era crispat.

Cititul, cititul și iar cititul, permanenta informare în cele mai diverse domenii era obligația fiecărui producător executiv din departamentul de actualități. Indiferent unde se găsea și la ce oră, Insen se simțea obligat să ia în mîini un ziar, o revistă, un buletin informativ, o carte – uneori publicații obscure toate – așa cum alți oameni iau o ceașcă de cafea, o batistă, o țigară. Adesea se trezea noaptea și citea, sau asculta știri din alte colțuri ale lumii sau posturi pe unde scurte. Acasă, prin intermediul computerului său personal, avea acces la cele mai importante posturi de știri radiofonice și în fiecare dimineață la ora cinci le trecea pe toate în revistă. În drum spre serviciu, asculta buletinele de știri de la radio – în special CBS-ul, a cărui rețea radiofonică de actualități atît el, cît și mulți alți profesioniști în domeniu o considerau a fi cea mai bună.

Tocmai această perspectivă – socotea Insen –, cea mai cuprinzătoare cu putință, asupra *ingredientelor* ce compuneau știrile și asupra subiectelor care trezeau interesul oamenilor obișnuiți conferea superioritate judecăților sale critice, comparativ cu acelea ale lui Crawford Sloane, care gîndea prea adesea în termeni elitiști.

Insen avea propria sa filosofie în ceea ce privea milioanele de oameni de afară care urmăreau știrile de seară. Ceea ce dorea majoritatea telespectatorilor – după părerea lui – erau răspunsuri la trei întrebări fundamentale: Este lumea în siguranță? Sînt casa și familia mea în siguranță? S-a întîmplat azi ceva interesant? Mai presus de orice, Insen încerca să se asigure că știrile din fiecare seară dădeau răspuns la aceste întrebări.

Se săturase pînă peste cap, își spuse Insen furios, de acel „Eu-știu-mai-bine“ al crainicului, de acea atitudine „sînt-mai-sfînt-decît-tine“, cînd era vorba de selectarea știrilor, și tocmai din această pricină mîine ei doi vor avea o confruntare cu

tunete și fulgere, în care Insen va spune exact ceea ce gîndea acum, și dracu' să le ia de urmări.

Și ce urmări ar fi putut fi? Ei bine, în trecut, în orice tip de înfruntare între crainicul unui canal de televiziune și producătorul său executiv, editorul avea întotdeauna cîștig de cauză, iar producătorul era nevoit să-și caute de lucru în altă parte. Numai că acum lucrurile începuseră să se schimbe în departamentele de știri. În ziua de azi se putea vorbi de un climat diferit, și întotdeauna exista un început, adică editorul să plece și producătorul să fie cel care rămîne.

Cu acest gînd în minte, Insen avusese în urmă cu cîteva zile o convorbire telefonică de tatonare, strict confidențială, cu Harry Partridge. Ar fi Partridge interesat, dorea să știe producătorul executiv, să se adune de pe drumuri, să se stabilească în New York și să devină crainic al Telejurnalului de seară? Cînd vroia, Harry putea să radieze autoritate, știa să se adapteze postului – așa cum dovedise în cîteva rînduri, cînd Sloane era plecat în concediu.

Răspunsul lui Partridge fusese un amestec de surpriză și îndoială, dar tot era bine că nu refuzase. Evident, Crawf Sloane nu știa nimic despre această conversație.

Oricum, în ceea ce-i privea pe el însuși și pe Sloane, Insen era convins că nu puteau continua să se războiască fără să ajungă curînd la un deznodămînt, indiferent care ar fi fost acela.

4

Era ora 7,40 p.m. cînd Crawford Sloane, la volanul unui Buick Somerset, părăsi garajul sediului CBA. Ca de obicei, folosea una din mașinile rețelei; întotdeauna avea una la dispoziție, după cum era specificat în contractul său de muncă, și putea să aibă chiar și șofer dacă vroia, deși în cea mai mare parte a timpului nu avea. Cîteva minute mai tîrziu, părăsind Third Avenue și cotind pe Fifty-ninth Street, în direcția est spre Șoseaua FDR*, gîndurile îi stăruiau încă la emisiunea care se încheiase puțin mai devreme.

La început, se gîndise la Insen, apoi hotărîse să amîne acest gînd pînă a doua zi. Sloane nu se îndoia nici o clipă de faptul că va putea să-i țină piept lui Insen și să-l facă să-și ia

---

* FDR – Franklin Delano Roosevelt (n.tr.).

tălpășița – poate în direcția unui post de vicepreședinte pe la o altă rețea, post care, în ciuda titulaturii pompoase, ar fi însemnat o retrogradare după departamentul informativ. Nu-i dădea prin minte că și reversul era posibil. Dacă i-ar fi sugerat cineva așa ceva, fără îndoială că ar fi izbucnit în rîs.

După Insen, veni Harry Partridge la rînd.

Pentru Partridge, recunoscu Sloane, corespondența de la Dallas, de cea mai bună calitate, în ciuda grabei cu care fusese făcută, constituia încă o realizare în adevăratul sens al cuvîntului, într-o carieră profesională de excepție. Cu ajutorul sistemului de comunicații al aeroportului DFW, Sloane reușise să vorbească la telefon cu Partridge și să-l felicite, rugîndu-l în același timp să le transmită felicitări și celorlalți trei, Rita, Minh și O'Hara. Era un gest firesc din partea unui crainic – o chestiune de onoare – deși, în ceea ce-l privea pe Partridge, Sloane o făcuse fără prea mare entuziasm. Stare de spirit ușor de intuit, din care pricină vocea lui Sloane trădase o oarecare stînjeneală, ca mai totdeauna cînd stătea de vorbă cu Partridge. Partridge, din contră, păruse relaxat, deși obosit.

Acum, în mașina care rula pe șosea, Sloane se întrebă, într-un moment de sinceritate calmă față de sine însuși: *Ce simt eu pentru Harry Partridge?* Răspunsul veni la fel de sincer: *Îmi dă un sentiment de insecuritate.*

Atît întrebarea, cît și răspunsul își aveau rădăcinile într-un trecut nu prea îndepărtat.

Se cunoșteau de mai bine de douăzeci de ani, adică de pe vremea cînd lucrau amîndoi pentru Departamentul de știri al Canalului CBA, amîndoi angajîndu-se aproape în aceeași perioadă. De la bun început au avut succes pe plan profesional, dar personalitățile lor îi situau la poli opuși.

Sloane era scrupulos, pretențios, impecabil atît în felul de a vorbi, cît și în cel de a se îmbrăca; îi plăcea să aibă autoritate și o afișa cu naturalețe. Cei tineri i se adresau firesc cu „domnule" și-i acordau întîietate. Era reținut, ușor distant cu persoane pe care nu le cunoștea bine, deși, în contactele umane, nimic din ceea ce era spus sau doar sugerat nu scăpa minții sale pătrunzătoare.

Spre deosebire de el, Partridge nu punea preț pe aspectul exterior, drept care arăta mai totdeauna șifonat; prefera jachetele de tweed, rareori purta costum. Avea un fel prietenos de a fi, ceea ce-i făcea pe oamenii din preajma lui să se simtă degajați, egali cu el; uneori dădea impresia că nu prea punea

mare preț pe nimic, deși aceasta era o impresie înșelătoare. Partridge învățase încă de la începutul carierei sale de jurnalist că putea afla mult mai multe dacă lăsa să se creadă că nu are autoritate și dacă nu-și trăda inteligența deosebit de subtilă.

Chiar și formația lor intelectuală era diferită.

Crawford Sloane, de origine din Cleveland, dintr-o familie din clasa de mijloc, își făcuse ucenicia într-ale televiziunii în orașul natal. Harry Partridge a debutat în redacția de actualități TV al CBC-ului – Corporația de Radio-Televiziune canadiană – din Toronto, și înainte de asta fusese crainic de știri-comentator meteo la posturi de radio și televiziune mai mici, din vestul Canadei. Originar era din Alberta, nu departe de Calgary, cătunul De Winton, unde tatăl lui avea o fermă.

Sloane absolvise Universitatea Columbia. Partridge nu terminase nici măcar liceul, dar în universul știrilor în care lucra, educația sa *de facto* s-a împlinit cu repeziciune.

Multă vreme, carierele lor la CBA au evoluat paralel; ca rezultat, au ajuns să fie considerați rivali. Sloane însuși îl considera pe Partridge rivalul său, chiar o posibilă amenințare pentru propria sa ascensiune. Dar niciodată n-a știut cu certitudine dacă și Partridge gîndea la fel.

Concurența dintre ei a atins punctul culminant cînd amîndoi au ajuns corespondenți de război în Vietnam. Rețeaua i-a trimis acolo spre sfîrșitul anului 1967, în ideea de a forma o echipă, ceea ce au și fost într-o anumită măsură. Numai că Sloane vedea în război un prilej minunat de a face carieră; de pe atunci încă avea conturat în mintea lui un scop foarte precis – postul de crainic la ediția de seară a Actualităților.

Un element esențial în promovarea sa – Sloane știa asta foarte bine – era acela de a apărea în cadrul telejurnalului cît mai des cu putință. Prin urmare, curînd după sosirea în Saigon, a hotărît că era important să nu se depărteze prea mult de „Pentagon East" – cartierul general al Comandamentului de Asistență Militară al S.U.A. pentru Vietnam (MACV), situat la baza aeriană Tan Son Nhut, la cinci mile depărtare de Saigon – iar dacă totuși trebuia să se deplaseze și prin alte părți, să nu rămînă plecat prea multă vreme.

Își amintea, chiar și după toți acești ani, de o discuție pe care o avusese cu Partridge, cînd acesta îi făcuse într-o bună zi o observație: „Crawf, n-ai să ajungi niciodată să înțelegi războiul ăsta dacă iei parte la Prostiile Saigonului sau dai cu nasul pe la «Caravelle»". „Prostiile" era porecla pe care trimișii speciali o dăduseră conferințelor de presă de la

Comandamentul militar; iar „Caravelle" era numele unui hotel care devenise adăpătoarea cea mai frecventată de presa internațională, ofițeri superiori și civili de la Ambasada Statelor Unite.

— Dacă te referi la riscuri, îi răspunsese Sloane cu arțag, sînt dispus să-mi asum la fel de multe ca și tine.

— Nu-i vorba de riscuri. Toți riscăm aici. Eu vorbeam de cunoașterea în profunzime a faptelor. Vreau să umblu cît mai mult în țara asta și s-o înțeleg. Uneori îmi doresc să scap de ăștia de la armată, să nu mă mai tîrăsc după ei pe front și să povestesc despre pac-pacuri și bum-bumuri, așa cum îmi cer ei. E prea simplu. Iar dacă tot fac reportaje de război, măcar să mă duc în zone îndepărtate, ca să aflu dacă e adevărat ceea ce povestesc băieții ăia de la USIS*.

— Păi, ca să faci asta, ținuse Sloane să precizeze, înseamnă să fii plecat zile întregi, poate chiar săptămîni.

Partridge se arătase amuzat.

— Mi-am închipuit eu c-ai să te prinzi repede. Și sînt sigur că ai priceput că felul în care înțeleg eu să lucrez îți va da ție posibilitatea să-ți arăți mutra la emisiunea de știri aproape în fiecare seară.

Lui Sloane nu-i căzuse bine că Partridge îi ghicise gîndurile cu atîta ușurință, chiar dacă pînă la urmă lucrurile așa s-au desfășurat.

Nimeni n-ar fi putut spune vreodată că Sloane n-a tras din greu cît a stat în Vietnam. Dimpotrivă, și chiar s-a expus la riscuri. În cîteva rînduri s-a dus în misiuni în zone unde operau forțele Viet Cong, i-a urmat îndeaproape pe soldați acolo unde luptele erau mai crîncene, și în momente de mare pericol s-a întrebat, cuprins de o frică firească, dacă va izbuti să scape cu viață.

S-a întîmplat că de fiecare dată a scăpat viu și rareori, nevătămat lipsea mai mult de douăzeci și patru de ore. Iar cînd se întorcea, invariabil aducea cu sine imagini dramatice din timpul luptelor și reportaje emoționante despre tinerii americani pe frontul de luptă, genul de materiale apreciate de cei din New York.

Urmărindu-și cu abilitate propriul plan, Sloane nu exagera în escapadele sale periculoase și de obicei era prezent în Saigon la briefing-urile militare și diplomatice, care, la acea

* Serviciul pentru Informații al Statelor Unite (n.tr.).

vreme, ofereau informaţii preţioase. Abia mult mai tîrziu s-a înţeles cît de superficiale fuseseră reportajele realizate de Sloane şi cum – în ceea ce privea televiziunea – imaginile dramatice avuseseră prioritate în detrimentul analizei profunde şi uneori chiar al adevărului, ambele lăsînd mult de dorit. Dar cînd aceste aspecte au ieşit la iveală, ele n-au mai contat pentru Crawford Sloane.

Stratagema lui Sloane a avut efect. Apariţiile lui în faţa camerelor de luat vederi impresionaseră întotdeauna, cu atît mai mult cînd transmitea din Vietnam. A devenit astfel favoritul producătorilor de la redacţia din New York, drept care apărea foarte des în cadrul ediţiilor de seară ale telejurnalului, uneori de trei sau patru ori pe săptămînă, ceea ce de fapt reprezintă metoda prin care un corespondent îşi cîştigă suporterii, nu numai printre telespectatori, ci şi printre oficialii care iau decizii la nivelul superior al postului de televiziune respectiv.

Harry Partridge, pe de altă parte, şi-a urmat propriul său plan de acţiune, operînd într-o manieră cu totul diferită. Căuta subiecte de profunzime, care necesitau investigaţii îndelungate şi care-i duceau, pe el şi pe cameraman, în colţuri îndepărtate ale Vietnamului. S-a documentat în ceea ce privea tacticile militare, atît americane, cît şi Viet Cong, şi a căutat să înţeleagă de ce uneori nici unele, nici altele nu înregistrau succesele scontate. A studiat echilibrul de forţe, s-a băgat în linia întîi, de unde a strîns date şi fapte despre eficacitatea atacurilor la sol şi aeriene, victime şi logistică. Unele dintre reportajele sale contraziceau rapoartele militare oficiale din Saigon, altele le confirmau, şi tocmai acest gen de relatare – nepărtinitoare faţă de forţele militare americane – îi deosebea pe Partridge şi pe alţi cîţiva puţini de majoritatea corespondenţilor de presă din Vietnam.

Cea mai mare parte a reportajelor despre războiul din Vietnam căpătase, la acea vreme, o notă negativă şi potrivnică. O generaţie de jurnalişti tineri – unii dintre ei simpatizînd cu protestatarii de acasă împotriva războiului – manifestau neîncredere, uneori chiar dispreţ, faţă de forţele militare americane, şi majoritatea relatărilor din presă reflecta această stare de spirit. Un exemplu în acest sens a fost ofensiva din Tet a forţelor duşmane. Mediile de informare declaraseră că Tet reprezenta o victorie comunistă totală şi nimicitoare, o afirmaţie cu totul falsă, după cum au dovedit cercetările întreprinse la rece douăzeci de ani mai tîrziu.

Harry Partridge a fost unul dintre cei care, la momentul respectiv, relatase că forțele americane ocupau poziții mult mai bune în Tet decît se susținea în rapoartele oficiale; iar dușmanul o ducea mai rău decît se menționa în aceleași rapoarte, și chiar eșuase în unele din tentativele lui. La început, producătorii principali din redacție puseseră la îndoială materialele lui și se gîndiseră să le amîne cît mai mult. Dar după deliberări furtunoase, informațiile furnizate de Partridge, de-o acuratețe indubitabilă, au învins și cele mai multe dintre ele au fost transmise pe post.

Unul dintre reportajele lui Partridge, care nu a fost difuzat, conținea o critică la un punct de vedere personal negativ exprimat într-o ediție de actualități de către venerabilul Walter Cronkite, la acea vreme crainic la CBS.

Transmițînd o corespondență din Vietnam, Cronkite declarase într-o „ediție specială post-Tet“ a CBS-ului că „experiența sîngeroasă din Vietnam“ va „sfîrși în impas“ și că „indiferent de mijloacele pe care le-am folosi, dușmanul ne poate ține piept...“.

„A spune că azi sîntem mai aproape de victorie“, continuase el, „înseamnă a da crezare... oportuniștilor care au greșit în trecut“. Prin urmare, insistase Cronkite, America ar trebui să „negocieze nu de pe poziția învingătorilor, ci ca cetățeni de onoare care au jurat să apere democrația și au făcut tot ce le-a stat în putință să îndeplinească acest jurămînt.“

Ținînd cont de personalitatea celui care vorbise, acest comentariu – completat cu date exacte – a avut un efect extraordinar și a conferit, după cum se exprimase un comentator, „forță și legitimitate mișcării împotriva războiului“. Președintele Lyndon Johnson ar fi declarat că a pierde sprijinul lui Walter Cronkite era echivalent cu a pierde sprijinul întregii țări.

Luînd interviuri de la o serie de persoane aflate la fața locului, Partridge reușise să sugereze nu numai că Walter Cronkite ar putea avea o părere eronată, ci și că, știind foarte bine ce putere și ce influență avea, crainicul de la CBS se comportase, după cum declarase un intervievat, „ca un Președinte neales și contrar propriilor sale principii, proclamate sus și tare, de adept al ziaristicii imparțiale“.

Cînd materialul lui Partridge a ajuns la New York, a fost dezbătut ore în șir, chiar și la nivelurile superioare ale CBA-ului, înainte să se ajungă la un consens unanim, anume că a-l ataca pe „Walter“, părintele departamentelor de actu-

alităţi, s-ar fi dovedit un gambit neavantajos. Cu toate acestea, s-au făcut copii neoficiale ale reportajului lui Partridge, care au circulat apoi printre angajaţii redacţiei de ştiri.

Deplasările lui Partridge în zonele în care se dădeau lupte grele îl ţineau, de obicei, departe de Saigon timp de o săptămînă întreagă, uneori chiar mai mult. Odată, cînd a plecat în secret în Cambodgia, şi-a pierdut urma o lună de zile.

Dar de fiecare dată se întorcea cu un material solid şi, multă vreme după încheierea războiului, reportajele lui încă au mai fost pomenite pentru calitatea percepţiei şi a intuiţiei. Nimeni, nici măcar Sloane, n-a pus vreodată la îndoială faptul că Partridge era un ziarist extraordinar.

Din nefericire, din pricină că reportajele sale erau mai puţine la număr şi deci mai rare comparativ cu ale lui Sloane, Partridge n-a fost remarcat în aceeaşi măsură.

Şi a mai fost ceva în Vietnam care a influenţat viitorul lui Partridge şi al lui Sloane. Şi anume Jessica Castillo.

Jessica...

Conducînd aproape automat pe un drum pe care-l străbătea de două ori în fiecare zi lucrătoare a săptămînii, Crawford Sloane părăsi Fifty-ninth Street şi coti pe York Avenue. După cîteva intersecţii o luă brusc la dreapta pe drumul în pantă ce asigura ieşirea dinspre nord pe Şoseaua FDR. Cîteva minute mai tîrziu, de-a lungul lui East River, scăpat de intersecţii şi semafoare, îşi îngădui să accelereze. Într-o jumătate de oră avea să ajungă acasă, în Larchmont, în partea de nord a oraşului, pe faleza Long Island Sound.*

În urma lui, un Ford Tempo albastru mări şi el viteza.

Sloane era relaxat, aşa cum era de obicei la acest ceas al zilei, şi gîndurile sale hoinare se îndreptară într-un tîrziu spre Jessica... În Saigon, Jessica fusese prietena lui Harry Partridge... dar în cele din urmă s-a căsătorit cu Crawford Sloane.

În acea vreme, în Vietnam, Jessica avea douăzeci şi şase de ani; era suplă, cu păr lung, castaniu, o minte ageră şi, cînd era nevoie, o limbă ascuţită. Nu înghiţea inepţiile ziariştilor cu care avea de-a face ca tînăr ofiţer la Serviciul pentru Informaţii al Statelor Unite.

---

* Un braţ al Atlanticului între Connecticut şi Long Island, lung de 110 mile (n.tr.).

Serviciul își avea sediul pe strada Le Qui Don, la „Biblioteca Lincoln", înecată în verdeața copacilor, fost Teatrul Rex pe vremuri, a cărui firmă a și rămas la locul ei pe toată perioada cît clădirea a adăpostit USIS. Oamenii de presă frecventau serviciul uneori mai mult decît ar fi fost nevoie, venind cu tot felul de întrebări numai din dorința de a se afla în preajma Jessicăi.

Jessica flirta cu ei amuzată. Dar, în ceea ce privea sentimentele ei, atunci cînd a cunoscut-o Crawford Sloane, pe primul loc se afla, fără drept de apel, Harry Partridge.

Chiar și acum, cugetă Sloane în sinea lui, erau aspecte ale acestei relații de început între Partridge și Jessica despre care el nu știa nimic, unele lucruri în legătură cu care niciodată nu pusese vreo întrebare și pe care acum nu mai avea cum să le cunoască. Dar faptul că anumite uși fuseseră închise cu mai mult de douăzeci de ani în urmă și așa au rămas de atunci încoace nu-l împiedicase... n-avea să-l împiedice vreodată să dorească să fi cunoscut detaliile și intimitățile acelor timpuri.

5

Jessica Castillo și Harry Partridge s-au simțit instinctiv atrași unul de altul încă din prima clipă cînd s-au întîlnit în Vietnam, deși întîlnirea ca atare a fost potrivnică. Partridge se dusese la USIS ca să obțină niște informații despre care știa că existau, dar îi fuseseră refuzate de către cei de la forțele armate americane. Se refereau la răspîndirea morfinomaniei printre soldații americani din Vietnam.

În călătoriile lui prin regiunile îndepărtate, Partridge strînsese destule dovezi că soldații se drogau. Drogul folosit era heroina, care se găsea din plin. În urma investigațiilor făcute la cererea sa de către postul de televiziune CBA acasă în State, a aflat că spitalele veteranilor din patrie se umpleau într-un ritm alarmant cu morfinomani expediați din Vietnam. Începea să devină mai mult o problemă națională și mai puțin una militară.

Redacția din New York îi dăduse lumină verde ca să-și continue documentarea, dar sursele oficiale își puseseră lacăt la gură și refuzau să ofere pînă și cea mai neînsemnată informație.

Cînd Harry a intrat în cămăruța în care lucra Jessica și a trecut direct la subiect, ea a reacționat în același fel:

— Regret. Nu pot vorbi despre această problemă.

Atitudinea ei l-a jignit, drept care i-a ripostat acuzator:

— Să înțeleg că nu vrei să vorbești pentru că ți s-au dat indicații speciale să protejezi pe cineva. E vorba de ambasador, care ar putea să fie deranjat de adevăr?

— Nici la aceasta nu pot răspunde, a clătinat ea din cap.

Partridge s-a enervat de-a dreptul și s-a înfipt în ea:

— Deci ceea ce vrei tu să îmi spui este că tu, în colțișorul ăsta cald și comod, nu dai nici mucii pe soldații din junglă, care sînt căcați pe ei de frică, îndură numai ei știu cîte și după aia – pentru că vor să se defuleze și nu cunosc o metodă mai bună – se distrug cu droguri, ajung gunoaie.

— Eu n-am spus așa ceva, s-a indignat ea.

— Ba exact asta ai spus. Vocea lui era disprețuitoare. Ai spus că nu vrei să vorbești despre ceva putred care pute și care are nevoie de o aerisire publică, are nevoie ca oamenii să știe că există această problemă, și astfel să se poată face ceva. Pentru ca alți puști în uniformă verde care vin aici să fie preveniți și poate chiar salvați. Pe cine crezi mata, dom'șoară, că protejezi? Cu certitudine nu pe tipii care duc greul luptei, cei care contează, la urma urmei. Zici că te numești ofițer de informații. Eu zic că te numești ofițer de camuflare.

Jessica s-a congestionat toată. Neobișnuită să i se vorbească astfel, ochii ei scăpărau de furie. Un press-papier de sticlă se afla pe biroul ei, și degetele i s-au încleștat în jurul lui. O clipă, Partridge a crezut că o să i-l azvîrle în cap și a dat să se aplece. Dar în clipa următoare, mînia Jessicăi s-a potolit vizibil și ea l-a întrebat pe un ton calm:

— Ce dorești să afli?

Partridge și-a domolit și el tonul:

— În special statistici. Știu că cineva deține asemenea materiale, că s-au păstrat documente, s-au făcut rapoarte.

Ea și-a dat părul castaniu la o parte cu un gest care, mai tîrziu, avea să intre în obișnuința lor cotidiană și pe care el avea să-l adore.

— Îl cunoști pe Rex Talbot?

— Da.

Talbot era un viceconsul american tînăr de la Ambasada americană de pe Strada Thong Nhut, cîteva străzi mai încolo.

— Îți sugerez să-l rogi pe el să-ți spună despre raportul MACV privind Proiectul Nostradamus.

În ciuda gravității situației, Partridge a zîmbit, întrebîndu-se ce minte născocise un asemenea titlu.

— Nu-i nevoie ca Rex să afle că eu te-am trimis, a continuat Jessica. Ai putea să-i dai de înțeles că știai dinainte...

— ... puțin mai mult decît știu în realitate, a terminat el fraza. E o șmecherie jurnalistică veche.

— Genul de șmecherie pe care tocmai ai folosit-o cu mine.

— Să zicem, a acceptat el cu un zîmbet.

— Am știut de la început. Te-am lăsat să-ți faci jocul.

— Nu ești chiar atît de lipsită de suflet pe cît te-am crezut. Ce-ar fi să aprofundăm acest subiect la cină?.

Spre propria ei surprindere, Jessica a acceptat. Mai tîrziu, au descoperit cît de bine se simțeau unul în compania celuilalt, și s-a dovedit a fi prima dintr-un lung șir de asemenea întîlniri. Totuși, pentru o perioadă neașteptat de lungă, întîlnirile lor s-au rezumat la atît, un lucru pe care Jessica, în felul ei direct de a vorbi, l-a impus fără nici o ambiguitate de la bun început.

— Vreau să înțelegi că, indiferent de ce se întîmplă pe aici, nu-s genul care-și ridică poalele-n cap. Dacă mă culc cu cineva înseamnă că e ceva cu totul special și foarte important pentru mine, și la fel și pentru persoana în cauză, așa că să nu te aud că n-ai fost avertizat.

Relația lor avea de asemenea de îndurat despărțiri îndelungate, din pricina plecărilor lui Partridge în alte părți ale țării.

Dar, inevitabil, a venit și un moment în care dorința i-a copleșit pe amîndoi.

Luaseră cina împreună la „Caravelle", hotelul în care stătea Partridge. După aceea, în grădina hotelului, o oază de liniște în tumultul Saigonului, el a întins brațele spre ea și ea s-a apropiat de el cu o patimă abia stăpînită. Sărutîndu-se, Jessica s-a lipit strîns de el, și prin rochia subțire el a simțit freamătul trupului ei excitat. Mulți ani mai tîrziu, Partridge își amintea de acele clipe ca de unul din rarele momente, aproape magice, cînd toate problemele și grijile – Vietnamul, hidoșenia războiului, nesiguranța viitorului – i-au părut foarte îndepărtate, și tot ce mai conta era clipa prezentă și ei înșiși.

— Vrei să mergem în camera mea? a întrebat-o el șoptit.

Jessica a consimţit doar cu un semn al capului.

Sus în cameră, luminată numai de ceea ce pătrundea de afară prin fereastră, el a îmbrăţişat-o din nou şi astfel a dezbrăcat-o, ea ajutîndu-l doar atunci cînd mîinile deveneau nepricepute.

Şi cînd a pătruns-o, ea i-a spus:

— Doamne, cît te iubesc!

Mult, foarte mult mai tîrziu, el nu-şi putea aminti dacă i-a spus cît de mult şi de adevărat o iubea, dar ştia că a iubit-o şi întotdeauna o va iubi.

Ce l-a tulburat însă şi mai mult a fost să descopere că Jessica fusese virgină. Apoi, cu trecerea timpului, şi patima lor devenind tot mai puternică, au descoperit că legătura lor sexuală le producea aceeaşi bucurie pe care le-o dădea relaţia lor şi în alte privinţe.

Oriunde în altă parte s-ar fi aflat ei doi, şi în oricare alt moment, s-ar fi căsătorit imediat. Jessica dorea să se mărite; de asemenea, dorea să aibă copii. Dar Partridge, din motive pe care le-a regretat ulterior, refuza. Fusese căsătorit o dată în Canada, şi mariajul eşuase; mai ştia şi că adesea căsătoriile corespondenţilor de televiziune erau dezastruoase. Corespondenţii erau mereu pe drumuri, lipseau de acasă uneori două sute de zile pe an, dacă nu şi mai mult, nu erau deprinşi cu responsabilităţile pe care le impunea existenţa unei familii şi întîlneau tentaţii sexuale pe drum cărora puţini reuşeau să le reziste la nesfîrşit. Drept rezultat, soţii se îndepărtau unul de altul – atît intelectual, cît şi sexual. Cînd se reîntîlneau după despărţiri lungi, se simţeau ca doi străini.

Pe lîngă toate acestea, mai era şi Vietnamul. Partridge ştia că îşi risca viaţa ori de cîte ori părăsea Saigonul şi, deşi pînă atunci norocul îi surîsese, nu putea nici asta ţine o veşnicie. Prin urmare, judeca Partridge, nu era drept să oblige pe altcineva – în acest caz pe Jessica – să-l aştepte mereu îngrijorată şi, cum era foarte posibil, să o lase îndoliată.

Cîte ceva din aceste gînduri ale lui i le-a mărturisit Jessicăi într-una din dimineţi, după ce îşi petrecuseră noaptea împreună, şi nici că a putut să aleagă un moment mai nefericit. Jessica a fost şocată şi zguduită de ceea ce a considerat a fi o eschivare puerilă din partea unui bărbat căruia ea îşi dăruise sufletul şi trupul. Pe un ton îngheţat i-a spus lui Partridge că legătura lor a luat sfîrşit.

Abia mult mai tîrziu și-a dat Jessica seama că interpretase greșit ceea ce, în realitate, era o dovadă de generozitate și preocupare profundă pentru ființa ei. Partridge a părăsit Saigonul la cîteva ore după aceea, și atunci a fost cînd a plecat în Cambodgia și a lipsit o lună întreagă.

Crawford Sloane o întîlnise pe Jessica de mai multe ori cît fusese iubita lui Harry Partridge, și o vedea uneori în biroul ei de la USIS, cînd se ducea pe acolo cu diferite investigații. De fiecare dată Sloane se simțise puternic atras de Jessica și ar fi dorit foarte mult să o cunoască mai bine. Știind însă că era prietena lui Partridge, și fiind extrem de pedant în asemenea probleme, nu i-a propus niciodată să se întîlnească, așa cum făceau alții adesea.

Dar cînd a aflat, chiar de la ea, că „o rupsese" definitiv cu Partridge, a și invitat-o la cină. Ea a acceptat, și apoi au continuat să se vadă. Două săptămîni mai tîrziu, mărturisind că o iubea de la distanță de multă vreme și că acum, cunoscînd-o mai îndeaproape, ajunsese să o adore, Sloane a cerut-o în căsătorie.

Luată pe nepregătite, Jessica i-a cerut timp de reflecție.

Sufletul ei era un vîrtej de emoții. Dragostea pentru Harry fusese plină de pasiune și totală. Nici un bărbat nu o făcuse să uite de sine așa ca el; și se îndoia că avea să mai apară cineva care s-o tulbure atît de profund. Instinctul îi spunea că ceea ce trăise ea cu Harry fusese o experiență unică în viață. Și încă-l mai iubea, nu avea nici o îndoială în această privință. Chiar și acum îi era cumplit de dor de el; dacă s-ar fi întors și ar fi cerut-o în căsătorie, probabil că ar fi acceptat. Dar era limpede că Harry n-o s-o ceară. O respinsese, și amărăciunea și supărarea de atunci nu-i trecuseră nici acum. O parte din ea dorea să... ia învață-l minte! Uite-așa!

Pe de altă parte era Crawf. Jessicăi îi plăcea de Crawford Sloane... Nu, chiar mai mult... *Simțea o afecțiune intensă pentru el. Era bun, blînd, afectuos, inteligent, o persoană interesantă. Și Crawf era un om* temeinic. *Dădea dovadă – Jessica trebuia să recunoască – de o stabilitate care îi lipsea lui Harry, o persoană de altfel tulburătoare, fără doar și poate. Dar pentru o viață întreagă, cum înțelegea Jessica unirea prin căsătorie, care dintre cele două iubiri, fiecare pe alt plan – una cu emoții, cealaltă cu stabilitate – era mai importantă? Tare ar fi vrut să poată da un răspuns exact.*

Ar fi putut în același timp să se întrebe pe sine însăși, dar n-a făcut-o. De ce să ia o hotărîre? De ce să nu aștepte? Era încă tînără...

Nerecunoscînd acest fapt, dar existînd în gîndurile ei, era realitatea a înseși prezenței lor, a tuturor, în Vietnam. Clocotul războiului îi înconjura din toate părțile; era omniprezent, la fel ca aerul pe care-l respirau. Timpul se percepea într-alt mod, parcă fusese comprimat și accelerat, ca și cînd ceasurile și zilele se mișcau și treceau cu o viteză mult mai mare. Fiecare zi a vieții părea să se scurgă într-un torent vijelios prin porțile deschise ale unui baraj. Cine ar fi putut spune cît mai aveau de trăit? Care dintre ei avea să-și reia ritmul normal al existenței?

Întotdeauna a fost așa, în toate războaiele, de cînd se știe omenirea pe pămînt.

După ce a chibzuit la toate cum s-a priceput ea de bine, a doua zi Jessica a acceptat să devină soția lui Crawford Sloane.

S-au căsătorit imediat, la Ambasada Statelor Unite, slujba fiind oficiată de preotul armatei. La ceremonie a participat și ambasadorul, care a și dat o petrecere la reședința sa în cinstea mirilor. Sloane era copleșit de fericire. Jessica se convingea în sinea ei că și ea era; oricum, starea ei de spirit era pe măsura celei a lui Crawf.

Partridge n-a aflat de căsătorie decît după ce a revenit în Saigon, și abia atunci și-a dat seama, cu o tristețe greu de îndurat, cît a pierdut. Cînd s-a întîlnit cu Jessica și Sloane pentru a-i felicita, a încercat să-și ascundă tulburarea. Pe Jessica însă, care-l cunoștea atît de bine, n-a reușit s-o păcălească.

Dar dacă și ea era stăpînită, măcar în parte, de sentimente asemănătoare, s-a dovedit mult mai puternică în a le ține tăinuite, și chiar în a le alunga de la sine. Socotea că făcuse alegerea o dată pentru totdeauna și era hotărîtă să fie o soție bună pentru Sloane, ceea ce, de-a lungul anilor, a și fost. Ca în orice căsătorie normală, au existat și conflicte și frecușuri pe parcurs, dar au trecut toate. Și iată că acum – oricît ar fi părut de incredibil pentru toți cei implicați – pînă la aniversarea nunții de argint a Jessicăi și a lui Crawford Sloane erau mai puțin de cinci ani.

6

Crawford Sloane se afla la volanul Buick-ului său Somerset, la jumătatea drumului spre casă. Lăsase Podul Triboro în urmă și se înscrisese pe Autostrada Bruckner, curînd avea să intre în Interstate 95, și apoi pe magistrala New England care ieșea la Larchmont.

În urma lui venea același Ford Tempo, care pornise după el cînd părăsise sediul CBA-ului.

Nu era de mirare că Sloane nu băgase de seamă cealaltă mașină, nici în seara asta și nici în altele în decursul ultimelor cîtorva săptămîni. O explicație era aceea că șoferul Ford-ului – un columbian tînăr, cu buze subțiri și ochi reci ca oțelul, cunoscut în mod obișnuit sub numele de cod Carlos – era expert în a lua urma vînatului.

Intrat în Statele Unite în urmă cu două luni, folosindu-se de un pașaport fals, Carlos era implicat în această supraveghere secretă de aproape patru săptămîni, împreună cu alți șase veniți din Columbia – cinci bărbați și o femeie. Ca și Carlos, și ceilalți se identificau doar prin prenume fictive care, în majoritatea cazurilor, ascundeau în spatele lor dosare penale. Înainte să fi primit această însărcinare comună, membrii grupului nu se cunoscuseră între ei. Chiar și acum, doar Miguel, șeful lor, care în seara asta se afla la cîteva mile depărtare, știa adevărata identitate a fiecăruia.

Ford Tempo-ul fusese vopsit de două ori în scurta perioadă de cînd începuse supravegherea. De altfel, era doar unul dintre mai multe vehicule întrebuințate în acest scop, fiind astfel evitat orice element ce ar fi putut deveni un indiciu recognoscibil.

Datele pe care le obținuseră ca urmare a supravegherii reprezentau un studiu precis și detaliat al tuturor mișcărilor lui Crawford Sloane și ale familiei sale.

În traficul rapid de pe magistrală, Carlos lăsă alte trei mașini să se intercaleze între el și Sloane, fără însă a se depărta prea mult încît să piardă din ochi Buick-ul. Lîngă Carlos se afla un alt individ, care nota anumite ore într-un carnet. Acesta era Julio – oacheș, gîlcevitor, țîfnos, cu o cicatrice urîtă de lamă de cuțit pe toată partea stîngă a feței. El era specialistul în comunicații al grupului. Pe bancheta din spate se afla un telefon celular mobil, unul dintre cele șase care asigurau legătura între mașini și cartierul general.

Atît Carlos, cît și Julio erau trăgători de elită, nu cunoșteau mila, și amîndoi erau înarmați.

Sloane încetini, urmă traseul deviat din pricina unei ciocniri în lanț pe banda din stînga, apoi acceleră din nou și gîndurile sale se reîntoarseră la Vietnam, Jessica, Partridge și propria sa persoană.

În ciuda marelui succes pe care-l avusese în Vietnam și de atunci încoace, Crawford Sloane nu a încetat o clipă să-și facă griji, așa, puțin, din pricina lui Partridge. De aceea se simțea ușor stînjenit în compania lui Partridge. Uneori se întreba în sine: oare Jessica se gîndea vreodată la Harry, își amintea de momentele intime, privilegiate, pe care cu siguranță le avuseseră ei amîndoi?

Sloane nu-i pusese niciodată soției sale vreo întrebare cu adevărat intimă despre relația ei cu Harry de mult consumată. Ar fi putut-o face de nenumărate ori, chiar și la începutul căsătoriei lor, și Jessica – avînd firea pe care o avea – ar fi răspuns deschis. Dar nu era stilul lui Sloane să pună asemenea întrebări. Și dacă stătea și se gîndea bine, nici nu prea vroia cu adevărat să afle răspunsurile. Și totuși, paradoxal, după toți acești ani gîndurile îi reveneau în minte cu noi semne de întrebare. Mai ținea Jessica la Harry? Comunicau ei vreodată? Oare Jessica avea vreo urmă de regret, chiar și acum?

Pe plan profesional... Vinovăția nu era un cuvînt care să-l preocupe pe Sloane atunci cînd se raporta la sine însuși, dar undeva, într-un ungher tainic al sufletului, știa că Partridge fusese un reporter mai bun decît el în Vietnam, deși el, unul, culesese mai multe aplauze și, peste toate cele, se însurase cu fosta lui iubită... Un sentiment de nesiguranță ilogic, știa asta, care n-avea nici o justificare...cu toate acestea, neliniștea viscerală persista.

Ford-ul își schimbase între timp poziția și se afla la cîteva mașini în fața lui Sloane. Pînă la varianta spre Larchmont ce se desprindea din Magistrală mai erau puține mile, și Carlos și Julio, cunoscînd de-acum obiceiurile lui Sloane, știau că el pe acolo avea s-o ia. A o lua înaintea prăzii era o șmecherie veche, folosită în orice urmărire. Astfel că Ford-ul va coti primul pe drumul spre Larchmont, și-l va aștepta pe Sloane să o facă și el la dreapta, după care va porni din nou în urma lui.

Zece minute mai tîrziu, cînd crainicul de la CBA intră în oraș, Ford-ul îl urmări discret, de la o oarecare distanță, oprind apoi în apropierea casei lui Sloane, care se afla pe Park Avenue, cu geamurile spre Long Island Sound.

Casa era spațioasă și impozantă, așa cum se cădea pentru cineva cu veniturile substanțiale ale lui Sloane. Văruită în alb, cu acoperiș cenușiu din plăci de ardezie, era înconjurată de o grădină împodobită cu statui, străbătută de o alee circulară. Intrarea era încadrată de doi pini. Un felinar din fier forjat atîrna deasupra ușii duble.

Sloane folosi dispozitivul de telecomandă, aflat în mașină, pentru a deschide garajul, spațios și el, în care încăpeau trei mașini; intră, iar ușa se închise în urma lui.

Ford-ul înaintă, opri la o distanță precaută și de acolo continuă supravegherea.

7

Străbătînd scurtul pasaj acoperit dintre garaj și casă, Sloane auzi voci și rîsete, care se curmară imediat de cum deschise el ușa holului mochetat, în care dădeau majoritatea încăperilor de la parter. O auzi pe Jessica strigînd din living:

— Tu ești, Crawf?

— Dacă nu e el, ai dat de dracu', urmă răspunsul obișnuit.

— Bun venit, oricine-ai fi! se auzi rîsul ei melodios. Apar și eu imediat.

Răsună clinchet de pahare, zgomotul făcut de cuburile de gheață, semn că Jessica pregătea martiniurile, ritualul ei de seară, menit a-l ajuta să se destindă după o zi întreagă de treburi, indiferent care-ar fi fost acelea.

— Bună, tăticule! strigă de pe scară Nicholas, puștiul de unsprezece ani al lui Sloane.

Era un băiat înalt pentru vîrsta lui, și subțirel. Ochii inteligenți i se luminară cînd alergă să-și îmbrățișeze tatăl.

Sloane îl strînse la piept, apoi își trecu degetele prin buclele lui castanii. Îi plăcea felul în care-l întîmpina băiatul, și pentru asta trebuia să-i fie recunoscător Jessicăi. La scurtă vreme după ce-l născuse pe Nicky, Jessica îi mărturisise credința ei că sentimentele de iubire trebuiau exprimate și prin gesturi tactile.

La începutul căsniciei lor, lui Sloane nu-i fusese uşor să-şi manifeste sentimentele. Era reţinut în emoţii, lăsa nespuse anumite lucruri, aşteptînd ca ele să fie subînţelese. Aşa era el din fire, rezervat, dar Jessica nu se împăca defel cu ideea asta, drept care se luptase din răsputeri să-i înfrîngă rezerva, şi reuşise, întîi în ceea ce-o privea pe ea, apoi în ceea ce-l privea pe Nicky.

Sloane şi-o amintea cînd îi spusese odată, în primul lor an: „Cînd eşti căsătorit, iubitule, barierele dispar. De aceea «sîntem uniţi» – îţi aminteşti cuvintele? Deci pentru tot restul vieţii noastre, tu şi cu mine ne vom spune unul altuia exact ceea ce simţim – şi uneori o şi arătăm."

Acea ultimă propoziţie se referise la relaţia sexuală, care, multă vreme după căsătorie, îi oferise lui Sloane nenumărate surprize şi aventuri. Jessica făcuse rost de cîteva cărţi de sexologie, foarte explicite şi bogat ilustrate, din cele care se găseau din belşug în Est, şi dorise să experimenteze tot ceea ce vedea acolo, încercînd de fiecare dată poziţii noi. La început, Sloane fusese puţin şocat şi chiar rezervat, cu timpul însă a început să-i placă şi lui, deşi de fiecare dată Jessica era aceea care dădea tonul.

(Erau momente cînd, fără voia lui, se întreba: oare avusese cărţile acelea şi cînd fusese împreună cu Partridge? Citiseră şi experimentaseră şi ei ceea ce era scris acolo? Dar Sloane nu se simţise niciodată în stare să întrebe, poate pentru că se temea că ambele răspunsuri ar fi putut fi afirmative.)

Faţă de alţi oameni, Sloane îşi păstrase firea rezervată. Nu-şi amintea cînd îşi îmbrăţişase ultima oară tatăl, deşi, în ultima vreme, fusese de cîteva ori tentat să o facă, dar se abţinuse, neştiind exact cum ar fi reacţionat Angus – băţos, chiar rigid în propriul său fel de a fi.

— Bună, iubitule!

Jessica apăru îmbrăcată într-o rochie verde, o culoare care îi plăcea lui foarte mult. Se îmbrăţişară strîns, apoi intrară în living. Nicky veni şi el, aşa cum făcea de obicei; cinase mai devreme şi curînd avea să se ducă la culcare.

— Cum mai stau lucrurile în lumea muzicii? îl întrebă Sloane.

— Grozav, tăticule. Acum studiez *Preludiul Nr. 2* al lui Gershwin.

— Mi-l amintesc. Nu cumva l-a compus cînd era tînăr?

— Ba da, la douăzeci şi opt de ani.

— Pe la început sună cam așa, cred, dum-de-daa-dum-DII-da-da-de-dum-de-dum-de-dum-de-dum.

Nicky și Jessica izbucniră în rîs, amuzați de încercarea lui de a cînta.

— Știu la care parte te gîndești, tati. Și poate și de ce ai ținut-o minte.

Nicky se apropie de pianul din partea cealaltă a camerei și, acompaniindu-se, cîntă cu voce de tenor:

Pe boltă stele scăpăra
Pe apă luna strălucea
Și după dans, pe potecuță,
Pe fată-acasă o ducea.

Sloane se încruntă, chinuindu-se să-și amintească.

— Am mai auzit chestia asta. Nu-i un cîntec vechi, de pe vremea Războiului Civil?

— Ai nimerit-o, tati, jubilă Nicky.

— Cred că pricep. Ce vrei tu să spui e că aceste note sînt aceleași cu cele din *Preludiul* lui Gershwin.

Nicky clătină din cap.

— Invers – cîntecul a fost mai întîi. Dar nimeni nu știe dacă și Gershwin îl cunoștea, sau e pur și simplu o coincidență.

— Și nici n-o să aflăm vreodată. Amuzat și impresionat de cunoștințele lui Nicky, Sloane exclamă: Să fiu al naibii!

Nu-și aminteau nici Jessica, nici el cîți ani exact avusese Nicky atunci cînd începuse să manifeste interes pentru muzică, oricum la o vîrstă foarte fragedă, iar acum muzica devenise preocuparea dominantă a băiatului.

Nicky optase pentru pian și lua lecții de la un fost pianist de carieră, un austriac mai în vîrstă care locuia în apropiere, în New Rochelle. Cu cîteva săptămîni în urmă, maestrul îi spusese Jessicăi, cu accentul lui greoi: „Fiul dumitale își depășește cu mult vîrsta în felul în care stăpînește muzica. Mai tîrziu va putea alege una dintre următoarele posibilități: solist sau compozitor, sau poate un savant erudit. Dar mai important este faptul că pentru Nicholas muzica vorbește pe limba îngerilor și a bucuriei. Este o parte a sufletului lui. Va fi, asta e prezicerea mea, calea principală a vieții lui".

Jessica se uită la ceas.

— Nicky, e tîrziu.

— Ah, mami, lasă-mă să mai stau! Mîine n-am școală.

— Şi va fi o zi la fel de plină ca toate celelalte. Răspunsul este nu.

Jessica se ocupa de disciplina în familie, drept care, după urări afectuoase de noapte bună, Nicky plecă la culcare. Cîteva minute mai tîrziu îl auziră cîntînd la keyboardul portabil din dormitor, pe care-l folosea cînd nu putea cînta la pianul din living.

În camera luminată discret, Jessica reveni la martiniurile pregătite mai devreme. Urmărind-o cum aduce paharele, Sloane se întrebă în sinea lui: *Cît poate fi un om de fericit?* Era un sentiment pe care-l avea adesea atunci cînd se gîndea la Jessica şi cînd o vedea cum arată după mai bine de douăzeci de ani de căsnicie. Nu mai purta părul lung şi nici nu se ostenea să-şi ascundă firele cărunte. Avea şi creţuri la coada ochilor. Dar trupul îi rămăsese la fel de suplu şi de mlădios, picioarele încă atrăgeau privirile bărbaţilor. Una peste alta, îşi zise el, Jessica nu se schimbase, iar el se simţea la fel de mîndru să intre alături de ea indiferent unde.

— Am impresia că ai avut o zi grea, îl iscodi ea dîndu-i paharul.

— Cam aşa ceva. Ai urmărit ştirile?

— Da. Ce nenorocire cu pasagerii aceia din avion! Cumplit să mori aşa! Probabil că şi-au dat seama cu mult înainte că nu mai aveau nici o şansă de scăpare, nu puteau face nimic altceva decît să stea acolo şi să aştepte.

Cuprins de remuşcare, Sloane îşi dădu seama abia acum că nu se gîndise deloc la asta. Uneori, ca jurnalist profesionist, erai atît de preocupat să *strîngi* ştirile, încît uitai de fiinţele umane care constituiau *subiectul* lor. Oare era vorba de o imunizare după o expunere atît de îndelungată la tot felul de veşti, se întrebă el, sau de o detaşare necesară, asemănătoare cu aceea a medicilor? Spera ca a doua explicaţie să fie cauza, şi nu prima.

— Dacă ai văzut reportajul despre accident, spuse el, înseamnă că l-ai văzut şi pe Harry. Cum ţi s-a părut?

— A fost bun.

Un răspuns indiferent, aşa i se păru lui Sloane. Se uită la ea, aşteptînd-o să continue, şi în sine se întrebă: oare în mintea ei trecutul era complet mort?

— Harry a fost mai mult decît bun. A făcut-o uite-aşa – şi Sloane pocni din degete. Fără să fi ştiut dinainte. Aproape de la o clipă la alta.

Îi povesti cît au fost cei de la CBA de norocoși că echipa se afla în terminalul aeroportului.

— Și au reușit toți trei, Harry, Rita și Minh, au transmis reportajul. I-am ras pe toți de la celelalte rețele.

— Îmi face impresia că Harry și Rita lucrează foarte mult împreună. Se-ntîmplă ceva?

— Nu. Formează doar o echipă care lucrează bine împreună.

— Tu de unde știi?

— Pentru că Rita e-n amor cu Les Chippingham. Amîndoi își închipuie că nu știe nimeni. Bineînțeles că toată lumea știe.

— Dumnezeule! izbucni Jessica în rîs. Ce grupuleț incestuos sînteți voi acolo!

Leslie Chippingham era președintele Departamentului de știri al CBA-ului. Cu Chippingham vroia Sloane să se întîlnească a doua zi ca să discute despre înlăturarea lui Chuck Insen din funcția de producător executiv.

— Pe mine nu mă băga în turmă, îi spuse el Jessicăi. Eu sînt fericit cu ceea ce am acasă.

Martiniul îi relaxase, ca întotdeauna, deși nici el, nici Jessica nu erau băutori înrăiți. Un martini și un pahar de vin la cină, atît, iar în timpul zilei Sloane nu bea nimic.

— În seara asta te simți bine, observă Jessica, și uite că mai ai o pricină.

Se ridică și se duse la un birou mic, de unde se întoarse cu un plic, deja deschis – un lucru absolut firesc, atîta vreme cît Jessica se ocupa de toate afacerile lor private.

— O scrisoare de la editorul tău și cecul pentru drepturile de autor.

Sloane scoase hîrtiile din plic și le studie; fața i se lumină de un zîmbet.

Cartea lui Crawford Sloane, *Aparatul de filmat și adevărul,* fusese publicată cu cîteva luni în urmă. O scrisese împreună cu un colaborator și era a treia semnată de el.

În privința vînzărilor, începutul fusese slab. Criticii din New York o făcuseră harcea-parcea, aruncîndu-se asupra ocaziei de a-l umili pe unul cu prestigiul lui Crawford Sloane. Dar în alte părți, Chicago, Cleveland, San Francisco și Miami, recenzenții avuseseră cuvinte de apreciere la adresa cărții. Mai mult chiar, o dată cu trecerea săptămînilor, anumite comentarii privitoare la ea și-au făcut loc în rubricile de știri diverse

ale ziarelor – cea mai bună publicitate de care se putea bucura o carte.

Într-un capitol despre terorism și ostatici, Sloane scrisese fără ocolișuri despre „rușinea pe care a resimțit-o majoritatea americanilor după dezvăluirile din 1986-87, despre felul în care guvernul a cumpărat libertatea celor cîțiva ostatici din Orientul Mijlociu cu prețul vieții a mii și mii de irakieni, nu numai în conflictul armat dintre Iran și Irak, ci și printre civili".

Victimele de război, arăta el, rezultau din armele furnizate Iranului de către Statele Unite în schimbul eliberării ostaticilor. „Cei treizeci de arginți murdari ai epocii moderne", astfel denumise Sloane tîrgul, citînd din poemul lui Kipling, *Tributul*:

Nu plătim nimănui tribut,
Oricît de neînsemnat ar fi prețul;
Căci la capătul jocului se află oprimarea și rușinea
Și pierdută e nația care-l joacă!

Au fost apreciate și alte observații ale lui:

— *Nici un politician, nicăieri în lume, nu are curajul să o spună răspicat, dar ostaticii, inclusiv ostaticii americani, ar trebui considerați ca putînd fi sacrificați.*

— *Singurul mod de a trata cu teroriștii este prin contraterorism, ceea ce înseamnă că trebuie să li se dea de urmă și să fie anihilați în ascuns – singura limbă pe care aceștia o înțeleg. Înseamnă a nu duce niciodată tratative cu teroriștii și a nu plăti răscumpărări, nici direct, nici indirect!*

— *Teroriștii, care nu țin cont de nici un cod al conviețuirii civilizate, să nu se aștepte că, atunci cînd sînt prinși în flagrant delict, se vor putea ascunde în spatele legilor și al principiilor pe care le disprețuiesc atît. Britanicii, care au un respect adînc înrădăcinat față de legi, au fost obligați să le încalce uneori, pentru a se putea apăra de teroriștii IRA, corupți și nemiloși.*

— *Indiferent de ce am face, terorismul nu va dispărea, deoarece guvernele și organizațiile care îi susțin pe teroriști nu doresc acest lucru. Sînt fanatici care folosesc alți fanatici drept coadă de topor.*

— *Noi, cei care trăim în Statele Unite, nu vom mai fi*

multă vreme feriți de acte teroriste în propria noastră ogradă. Dar noi nu sîntem pregătiți nici mental și nici în alt fel să facem față acestui gen de conflict crîncen care pătrunde peste tot.

Cînd a apărut cartea, cîțiva boși de la CBA s-au arătat nemulțumiți de formulările „ostaticii ar trebui considerați ca putînd fi sacrificați" și „anihilați în ascuns", temîndu-se ca nu cumva ele să atragă asupra rețelei resentimente atît din partea puterii politice, cît și din partea publicului. S-a dovedit însă că temerile lor fuseseră neîntemeiate, drept care conducerea s-a alăturat corului de laude.

Sloane radia cînd puse pe masă cecul pe care era trecută o sumă impresionantă.

— Îl meriți din plin și sînt mîndră de tine, spuse Jessica. Mai ales că nu ești genul care să riști controverse la adresa ta. Tăcu o clipă, apoi continuă: Apropo, a telefonat tatăl tău. Vine mîine dimineață devreme și ar vrea să stea o săptămînă.

Sloane făcu o strîmbătură.

— Cam devreme după data trecută.

— E singur și îmbătrînește. Poate că atunci cînd o să ajungi și tu ca el, o să ai o noră favorită cu care o să-ți placă să stai.

Rîseră amîndoi, știind cît de mult ținea Angus Sloane la Jessica și viceversa, și în unele privințe cei doi erau chiar mai apropiați decît tatăl cu fiul.

Angus trăia singur în Florida de cînd murise mama lui Sloane, cu cîțiva ani în urmă.

— Mie-mi place să fie aici cu mine, mărturisi Jessica. Și lui Nicky îi place.

— Bun, în regulă. Numai că atîta vreme cît stă tata aici, încearcă să profiți de marea influență pe care o ai asupra lui și să-l oprești să-și dea drumul cu onoarea și patriotismul și toate celelalte.

— Am înțeles. Am să fac tot ce pot.

Adică problema era așa, că bătrînul Sloane nu putea uita cu totul de statutul său de erou în cel de-al doilea război mondial – pilot pe un bombardier al Aviației Militare, care a primit Steaua de Argint și Înalta Distincție a Crucii Aviației. După război fusese expert contabil – o carieră prin nimic spectaculoasă, deși, cînd s-a pensionat, i-a asigurat o pensie

bilă şi, prin urmare, independenţa financiară. Dar anii de armată continuau să domine gîndurile lui Angus.

Crawford respecta meritele de război ale tatălui său, dar ştia că bătrînul devenea plictisitor atunci cînd începea să peroreze pe una din temele lui preferate – „dispariţia în ziua de azi a integrităţii şi a valorilor morale“, cum obişnuia el să se exprime. Jessica însă izbutea de fiecare dată să lase avalanşa verbală a socrului să-i treacă pe lîngă urechi.

Discuţia continuă la cină, moment al zilei în care le plăcea amîndurora să stea de vorbă. Pentru treburile gospodăreşti cotidiene aveau o femeie de serviciu, dar cina o pregătea întotdeauna Jessica, şi făcea în aşa fel încît să-şi piardă cît mai puţin timp în bucătărie după ce soţul ei venea seara acasă.

— Ştiu ce ai vrut să spui adineauri, zise Sloane gînditor, anume că nu-s genul care să mă aventurez fără să-mi asigur retragerea. Cred că n-am riscat prea mult în viaţa mea, pe cît aş fi putut, probabil. Dar în ceea ce priveşte anumite probleme din carte, am scris cu multă convingere. Şi la fel aş scrie şi acum.

— Despre terorism?

El dădu din cap.

— De cînd am scris cartea, m-am tot gîndit la felul în care ar putea, foarte concret, să ne afecteze terorismul pe noi, pe tine şi pe mine. De aceea am luat cîteva măsuri de prevedere. Pînă acum nu ţi-am spus nimic despre asta. Îţi spun acum.

Jessica îl privi curioasă.

— Te-ai gîndit vreodată, continuă el, că unul ca mine ar putea fi răpit, ar putea deveni ostatic?

— Da, cînd ai fost plecat în străinătate.

El clătină din cap.

— Ar putea să se întîmple aici. Întotdeauna există un început, şi eu, ca şi alţi cîţiva din televiziune, lucrez într-un acvariu cu peşti exotici. Dacă teroriştii încep să opereze pe teritoriul Statelor Unite – şi ştii că asta e convingerea mea, că or să înceapă foarte curînd – oameni ca mine devin o momeală foarte atrăgătoare, pentru că tot ceea ce facem noi sau ni se face nouă ajunge la urechile publicului cu surle şi tobe.

— Şi familiile? Pot şi ele deveni ţintele lor?

— Foarte puțin probabil. Teroriștii umblă numai după numele răsunătoare. Cineva care e cunoscut de toată lumea.

— Ziceai ceva de măsuri de prevedere, îi aminti Jessica ușor neliniștită. Care-s alea?

— Cele care vor avea efect *după* ce voi fi luat ostatic – dacă se va întîmpla așa ceva. Am pus totul la punct cu un avocat pe care-l cunosc, Sy Dreeland. El deține toate detaliile și are împuternicirea să le facă publice dacă și cînd va fi nevoie.

— Nu-mi prea place discuția asta, mărturisi Jessica. Îmi dai emoții, și apoi ce folos de măsuri de prevedere o dată ce răul s-a produs?

— Înainte să se producă, trebuie să am încredere că CBA-ul asigură măsuri de protecție, ceea ce și face mai mult sau mai puțin. Dar după aceea, așa cum am scris în carte, nu aș dori să se plătească pentru mine nici un fel de răscumpărare, de către nimeni, inclusiv de către familia mea. Deci, în primul rînd, am dat o declarație solemnă în acest sens – totul e legalizat.

— Vrei să zici că toți banii noștri vor fi blocați?

— Nu, clătină el din cap, n-aș putea face așa ceva, chiar dacă aș vrea. Aproape tot ce avem – casa, conturile în bancă, acțiunile, aurul, valuta – este în egală măsură al amîndurora și vei putea face orice vei voi cu ele, așa cum poți face și acum. Dar după ce acea declarație va fi dată publicității și toată lumea va ști ce gîndesc eu în această privință, mi-ar plăcea să cred că tu nu vei acționa altminteri.

— Mă privezi de dreptul de a lua singură o decizie! protestă Jessica.

— Nu, iubita mea, o contrazise el cu blîndețe. Te eliberez de o responsabilitate îngrozitoare și de o dilemă.

— Dar să presupunem că rețeaua voastră este dispusă să plătească răscumpărarea.

— Mă îndoiesc de asta, dar oricum n-ar face-o împotriva voinței mele, pe care am exprimat-o și în carte și am consemnat-o și în declarație.

— Ziceai că postul vostru îți asigură acum măsuri de protecție. E prima oară cînd aud despre așa ceva. Care-ar fi astea?

— Cînd sînt amenințări telefonice, sau scrisori țicnite care par oarecum ciudate, sau circulă zvonuri despre un posibil atac – chestii de-astea se întîmplă la toate rețelele și crainicii sînt cei mai vizați – atunci sînt alertați oamenii servi-

ciului de securitate. Stau în preajma clădirii, cît am eu orele de program, și fac ceea ce fac toți indivizii din branșa asta. Mi s-a întîmplat de cîteva ori.

— Nu mi-ai spus niciodată.

— Nu, așa e, admise el.

— Și ce nu mi-ai mai spus?

Se simțea o notă tăioasă în vocea Jessicăi, deși ea, personal, nu știa dacă să se supere că-i ascunsese aceste lucruri sau să se neliniștească.

— Nimic altceva în ceea ce privește CBA-ul, dar mai sînt niște amănunte pe care le-am stabilit cu Dreeland.

— Ți-aș cere prea mult dacă te-aș ruga să mă pui și pe mine în temă?

— Este chiar important să știi și tu. Sloane ignoră sarcasmul pe care-l adopta uneori soția lui atunci cînd se emoționa. Cînd cineva este răpit, continuă el, indiferent unde în lume, în ziua de azi este absolut sigur că răpitorii vor dori să facă sau sînt obligați să facă înregistrări video. Înregistrările sînt apoi difuzate, uneori prin rețelele de televiziune, dar nimeni nu are de unde ști dacă au fost făcute de bună voie sau sub amenințare, și în acest caz la ce anume se rezumă amenințarea. Dar dacă *s-a stabilit dinainte* un cod de semnale, cel care e luat ostatic are șansa să trimită un mesaj care să fie perfect înțeles. Întîmplător, tot mai multe persoane care consideră că ar putea într-o bună zi să devină ostatici fac acest lucru, adică lasă instrucțiuni precise avocaților lor și stabilesc un cod de semnale.

— Dacă n-ar fi o problemă cu adevărat serioasă, aș zice că îmi vorbești de un roman de spionaj, făcu Jessica haz de necaz. Deci, care-i codul?

— Dacă-mi ling buzele cu limba, ceea ce oricine ar putea să facă fără să atragă atenția, înseamnă „*Fac asta împotriva voinței mele. Nu crede nimic din ceea ce spun*". Dacă mă scarpin sau îmi ating lobul urechii drepte, înseamnă „*Cei care m-au răpit sînt bine organizați și înarmați*". Dacă fac același lucru cu urechea stîngă, înseamnă „*Paza nu este întotdeauna strictă. Un atac din afară ar putea reuși*". Mai sînt și alte semne, dar deocamdată ajunge atît. Nu vreau să te îngrijorezi prea tare.

— Păi, m-am îngrijorat deja, spuse Jessica.

Oare chiar putea să se întîmple așa ceva? se întrebă ea. Să fie Crawf răpit și dus cine știe unde? Greu de crezut, dar aproape în fiecare zi se întîmpla cîte ceva greu de crezut.

— Dincolo de faptul că ai băgat frica în mine, spuse ea cu un aer meditativ, mărturisesc că mă fascinezi, pentru că este o latură a ta pe care nu cred că am cunoscut-o pînă acum. Dar mă întreb de ce n-ai urmat și tu cursul acela de securitate despre care am vorbit deunăzi.

Era vorba de un curs de apărare contra terorismului, organizat de o companie britanică, Paladin Security, care fusese prezentat de mai multe programe de știri americane. Dura două săptămîni și era destinat în parte să-i pregătească pe oameni să facă față exact situației descrise de Sloane – cum să se comporte în cazul unei răpiri. Se țineau de asemenea cursuri de luptă neînarmată – Jessica insistase ca soțul ei să urmeze acest curs după un atac plin de sălbăticie îndreptat asupra lui Dan Rather, crainic la CBA, pe o stradă din New York, în 1986. În urma atacului neprovocat, comis de doi necunoscuți, Rather ajunsese în spital; atacatorii n-au fost descoperiți niciodată.

— Problema e că nu mai am timp și pentru cursul ăsta, răspunse Sloane. Că veni vorba, mai iei lecții de autoapărare?

Autoapărarea era o versiune specializată a luptei neînarmate, practicată de elita Armatei Britanice, SAS. Instructorul era un fost ofițer superior britanic, acum în retragere, care trăia la New York. Și în privința acestui curs, Jessica insistase ca soțul ei să-l urmeze. Dar cum el nici pentru ăsta nu avea timp, se hotărîse să se înscrie ea însăși.

— Acum nu mă mai duc cu regularitate, răspunse ea. Deși fac o oră sau două pe lună, ca să mă mențin în formă, și mă mai duc la lecțiile teoretice pe care le ține colonelul Wade.

— În regulă.

În acea noapte, tulburată încă de discuția pe care o avusese cu soțul ei, Jessica adormi greu.

Afară, ocupanții Ford-ului urmăriră cum se stingeau pe rînd luminile în casă. Apoi dădură raportul prin telefonul celular și, încheind supravegherea din acea zi, o luară din loc.

8

La puţină vreme după ora 6,30 a.m., supravegherea casei din Larchmont a familiei Sloane reîncepu. În această dimineaţă era folosit un Chevrolet Celebrity şi pe locurile din faţă, lăsaţi cît mai jos cu putinţă – o tehnică-standard de observaţie, pentru ca ocupanţii să nu fie zăriţi din alte automobile care treceau pe lîngă ei – erau cei doi columbieni, Carlos şi Julio. Chevy-ul era parcat mai sus de casa Sloane, pe o stradă laterală, de unde orice mişcare din preajma casei putea fi observată prin oglinzile laterale şi retrovizoare.

Amîndoi bărbaţii erau într-o stare de încordare maximă, ştiind că aceasta era ziua în care avea să se declanşeze acţiunea, momentul culminant al unui plan îndelung şi temeinic pus la punct.

La 7,30 a.m. se petrecu un eveniment neprevăzut, atunci cînd un taxi opri în faţa casei familiei Sloane. Din taxi coborî un bărbat mai în vîrstă, care ducea o valiză. Intră în casă şi nu mai ieşi. Prezenţa neaşteptată a celui nou-venit însemna o complicaţie care impunea un apel prin telefonul celular către cartierul general temporar al observatorilor, aflat la o distanţă de douăzeci de mile.

Sistemul de comunicaţii eficient şi multiplele mijloace de transport erau doar două indicii ale unei operaţiuni pentru îndeplinirea căreia nu se făcuse economie la bani. Conspiratorii care puseseră la cale şi organizaseră supravegherea şi tot ceea ce urma să se întîmple erau experţi, dovedeau ingeniozitate şi aveau acces la sume mari de bani.

Erau asociaţi ai Cartelului de la Medellin din Columbia, o organizaţie coruptă, criminală, o coaliţie a regilor drogurilor, despre care *Newsweek* scria în 1988 că erau „bogaţi ca General Motors şi feroci ca Idi Amin“. Membrii Cartelului, adăuga ziarul, „nu cunosc limite, nu respectă nici o normă de bună-cuviinţă, nu se dau în lături de la nimic“.

În Columbia, acţionînd cu o cruzime bestială, Cartelul de la Medellin se făcuse vinovat de crime sîngeroase fără număr, căzîndu-i victime printre alţii şi poliţişti, judecători şi ziarişti. Liderii Cartelului se aliau uneori cu facţiunea M-19 a gherilei socialiste columbiene, care, în timpul unei orgii criminale din 1986, provocase moartea a nouăzeci de persoane, între care jumătate erau reprezentanţii Curţii Supreme columbiene. Şi în

ciuda palmaresului înfiorător al Cartelului de la Medellin, acesta se bucura de legături strînse cu Biserica Romano-Catolică; un cardinal se pronunțase în favoarea membrilor Cartelului, iar un episcop recunoscuse deschis că lua bani de la traficanții de droguri.

Totuși, în situația de față, Medellin nu acționa pentru propriile sale interese, ci pentru acelea ale organizației maoist-teroriste peruane *Sendero Luminoso*, sau „Calea Luminoasă". În ultima vreme, în Peru, Sendero Luminoso devenise tot mai puternică, pe măsură ce guvernul se dovedea neputincios și incapabil. Dacă odinioară domeniul Sendero fusese limitat la Munții Anzi și la centre precum Ayacucho și Cuzco, acum echipele sale care puneau bombe și bandele ucigașe mișunau prin însăși capitala țării, Lima, unde, de altfel, erau susținuți în ascuns de membri ai guvernului și ai armatei.

Legăturile dintre Sendero Luminoso și Cartelul de la Medellin nu erau ceva neobișnuit. Sendero angaja adesea criminali care să pună la cale răpiri de persoane, în special de naționalitate străină; asemenea răpiri erau frecvente în Peru, deși mediile de informare americane nu le acordau atenția cuvenită.

Banii proveniți din traficul de droguri reprezentau o sursă financiară importantă pentru Sendero. Suprafețe întinse ale regiunii Anzilor, aflate sub controlul organizației, erau acoperite de plantațiile de coca. Din aceste plante se obținea pasta de coca, transportată apoi pe calea aerului de avioane ce decolau de pe piste îndepărtate, pînă în Columbia, unde era transformată în cocaină.

În timp ce proclama sus și tare că nu era amestecată în traficul cu stupefiante, Sendero Luminoso pretindea un tribut substanțial din partea celor care se ocupau de așa ceva – printre care și Cartelul de la Medellin.

În Chevroletul-post de observație, cei doi gangsteri columbieni căutau printr-un set de fotografii Polaroid pe care Carlos, fotograf expert, le făcuse persoanelor văzute intrînd în casa familiei Sloane în decursul ultimelor patru săptămîni. Individul în vîrstă care tocmai intrase nu figura pe nici una din ele.

Folosind un limbaj codificat, Julio spuse la telefon:

— A sosit un colet albastru. Livrarea numărul doi. Coletul este în magazie. Nu dăm de urma comenzii.

Ceea ce însemna: *A sosit un bărbat. Adus de un taxi. A intrat în casă. Nu știu cine este; nu avem nici o fotografie de-a lui.*

Vocea tăioasă a lui Miguel, șeful întregului proiect, se răsti prin telefon:

— Ce număr are foaia de expediție?

Nestăpînind prea bine limbajul codificat, Julio înjură printre dinți în timp ce căuta într-un caiet traducerea întrebării. Găsi: *Ce vîrstă are persoana în cauză?*

Se uită neajutorat la Carlos.

— *Un viejo**. Ce vîrstă?

Carlos luă caietul și citi răspunsul:

— Spune-i *foaie de expediție șaptezeci și cinci.*

Julio repetă răspunsul, ceea ce atrase după sine încă o întrebare concisă:

— Ai observat ceva deosebit la coletul albastru?

Abandonînd codul, Julio răspunse brusc în cel mai firesc limbaj:

— A adus cu el o valiză. Pare că are de gînd să stea mai mult.

La sud de Hackensack, New Jersey, într-o casă dărăpănată luată cu chirie, omul al cărui nume de cod era Miguel înjură în gînd scăparea lui Julio. *Fir-ar să fie de* pendejos** *ăia cu care era obligat să lucreze! În caietul de coduri era o frază care ar fi răspuns exact la întrebare, iar el îi avertizase pe toți, de nu știu cîte ori, că la telefoanele radio putea să asculte* absolut *oricine.* Dispozitivele de scanare prin care erau interceptate convorbirile de la telefoanele celulare se găseau de vînzare în orice magazin. Miguel auzise de o stație radio care folosea un asemenea dispozitiv și se lăuda că dăduse în vileag mai multe comploturi criminale.

*¡Estúpidos!**** Pur și simplu nu-i putea face pe imbecilii ăștia care-i fuseseră repartizați să priceapă – cînd în joc erau succesul misiunii și viețile și libertatea lor – cît de important era să fie vigilenți, prudenți, în gardă, nu *în mare parte* a timpului, ci *tot* timpul.

El, unul, Miguel, fusese obsedant de precaut de cînd se știa pe pămînt. De aceea nu reușiseră niciodată să-l aresteze,

---

* Un bătrîn (sp.).

** Mișei (sp.).

*** Proști (sp.).

deși se afla pe listele celor „căutați“ de forțele de poliție din America de Nord și de Sud și chiar din unele țări europene, inclusiv pe lista Interpolului. În emisfera vestică era tot atît de aprig căutat ca și fratele său într-ale terorismului, Abu Nidal, care trăia pe celălalt țărm al Atlanticului. În legătură cu aceasta, Miguel își îngăduia să nutrească oarecare mîndrie, deși nu uita nici o clipă că mîndria putea duce la o prea mare încredere în sine, *un lucru* de care se păzea cu strășnicie.

În ciuda atîtor tulburări în care fusese și el implicat, era un bărbat încă tînăr – nu împlinise patruzeci de ani. Ca înfățișare, nu se remarcase niciodată prin ceva deosebit, prezentabil, se putea spune, dar nimic mai mult; oricine l-ar fi văzut pe stradă l-ar fi luat drept funcționar la bancă sau, în cel mai bun caz, directorul unui magazin de cartier. Asta se datora, în parte, faptului că se străduia din răsputeri să pară o persoană lipsită de importanță. Își făcuse, de asemenea, obiceiul să fie politicos cu străinii, dar nu într-atît încît să lase o impresie demnă de reținut; majoritatea celor care-l cunoșteau întîmplător, și care nu știau cine este, uitau de cele mai multe ori că-l întîlniseră.

În trecut, această înfățișare banală reprezentase marele noroc al lui Miguel, ca și faptul că nu radia autoritate. Forța sa de lider rămînea ascunsă tuturor, excepție făcînd cei față de care și-o manifesta, și atunci era de neconfundat.

Un avantaj remarcabil în acțiunea de acum îl reprezenta faptul că, deși columbian, putea fi luat drept american, atît ca înfățișare, cît și ca fel de a vorbi. La sfîrșitul anilor șaizeci și începutul deceniului următor, urmase Universitatea în Berkeley, California ca student străin, luîndu-și diploma în engleză și exersînd această limbă cu multă răbdare pentru a scăpa de orice accent.

În acea perioadă își folosea numele real, Ulises Rodríguez.

Părinții săi înstăriți îi asiguraseră studiul la Berkeley. Tatăl lui Miguel, neurochirurg în Bogotá, spera ca unicul său fiu să-l urmeze în practicarea medicinii, perspectivă care-l lăsa încă de pe atunci complet rece pe Miguel. În schimb, pe măsură ce se apropia deceniul opt, fiul intuise schimbările fundamentale ce se întrezăreau a avea loc în Columbia – transformarea dintr-o țară democrată prosperă, cu o bază legală cinstită, într-un paradis al gangsterilor putred de bogați, certați cu legea, cîrmuit prin dictatură, cruzime și teamă.

Aurul faraonic al noii Columbii era marijuana; mai tîrziu avea să fie cocaina.

Cu firea lui, Miguel n-a fost surprins de schimbările care s-au petrecut. Tot ce-și dorea el era să fie implicat în acțiune.

Între timp, și-a permis să întreprindă cîteva acțiuni pe cont propriu în Berkeley, unde a descoperit despre sine că nu avea pic de conștiință, drept care era capabil să ucidă alte ființe umane, cu repeziciune și fără ezitări, fără mustrări și sentimente ulterioare de neplăcere.

Prima oară cînd s-a întîmplat așa ceva a fost după o partidă de sex cu o tînără pe care o întîlnise pe o stradă din Berkeley, după ce au coborît dintr-un autobuz. Depărtîndu-se amîndoi de stație, au intrat în vorbă și au descoperit că atît el, cît și ea erau studenți în anul întîi. Ea a dat semne că-l place și l-a invitat în apartamentul ei, care se afla pe Telegraph Avenue, la capătul dinspre Oakland. Pe vremea aceea, asemenea întîlniri erau absolut normale, nu începuse încă epoca terorii SIDA.

După un amor epuizant, el a adormit, și cînd s-a trezit la un moment dat, a surprins-o pe fată cercetînd conținutul portvizitului său. Avea acolo cîteva acte de identitate pe nume fictive; încă de pe atunci se antrena pentru viitorul său internațional de om-în-afara-legii. Fata manifesta prea mult interes pentru ceea ce găsea acolo, ca el să creadă că o făcea din pură curiozitate; cine știe, se putea foarte bine să fie o informatoare, deși acesta a fost un lucru pe care el nu l-a aflat niciodată.

Ceea ce a făcut, însă, a fost să sară din pat, să o apuce strîns de gît și să o sugrume. Încă își mai amintea de expresia uluită de pe chipul ei atunci cînd s-a răsucit spre el, încercînd să scape; l-a privit cu ochi disperați, imploratori, și în clipa următoare i-a închis pentru totdeauna. El, unul, a descoperit cu uimire că, din punct de vedere clinic, faptul că a omorît-o nu-l tulbura defel.

Dimpotrivă, cu un calm de gheață, și-a calculat șansele de a fi prins, și a înțeles că nu exista nici una. În autobuz nu șezuseră unul lîngă altul; de fapt, nici nu se cunoșteau. Puțin probabil să-i fi observat cineva plecînd împreună din stație. Iar cînd au intrat în bloc, apoi în liftul care i-a dus pînă la etajul patru, n-au întîlnit pe nimeni.

Cum nu avea de ce să se zorească, a luat o cîrpă și a șters toate suprafețele pe care ar fi putut să fi lăsat amprente.

După care și-a învelit mîna dreaptă într-o batistă, a stins toate luminile și a părăsit apartamentul, lăsînd ușa să se închidă singură în urma lui.

N-a luat liftul, ci a coborît pe scara de incendiu, și înainte să traverseze holul de la intrare ca să ajungă în stradă, s-a asigurat că era pustiu.

A doua zi și alte cîteva după aceea, a cercetat în toate ziarele locale să găsească vreo notiță despre moartă. Dar a trecut aproape o săptămînă pînă să fie descoperit cadavrul pe jumătate descompus, și după alte două sau trei zile, fără vreo evoluție a situației și nici un indiciu lămuritor, presa și-a pierdut interesul și toată povestea a fost dată uitării.

Dacă s-au făcut cercetări pentru rezolvarea acestei crime, în orice caz nu s-a descoperit nimic care să îndrepte investigațiile în direcția lui.

Cît a mai stat la universitatea din Berkeley, Miguel a comis încă două asasinate. De ambele dăți în partea cealaltă a Golfului, în San Francisco – „crime de senzație", le-ar fi numit el, asupra a două persoane complet necunoscute, deși el, unul, considera că ambele serveau nevoii lui de a-și exersa talentele de mercenar din ce în ce mai perfecționate. După cum s-a dovedit, și le-a exersat strălucit, întrucît în nici unul din cele două cazuri el nu a fost considerat suspect, nici măcar n-a fost interogat de poliție.

După Berkeley, reîntors în Columbia, Miguel a flirtat cu alianța tot mai strînsă cu regii drogurilor. Avînd permis de pilot de avion, a făcut cîteva zboruri pentru a transporta pastă de coca din Peru în Columbia, unde avea loc prelucrarea acesteia. Curînd, prietenia pe care a legat-o cu familia Ochoa, ticăloasă, dar influentă, l-a ajutat să se lanseze în afaceri de mai mare anvergură. A urmat M-19, cu orgia de crime, și Miguel a participat la toate cele importante, la mai multe minore, și de atunci a pierdut socoteala cadavrelor pe care le lăsa în urma sa. În mod inevitabil, numele a ajuns să-i fie cunoscut în lumea întreagă, dar, datorită precauțiilor sale meticuloase, altceva nu se știa despre el.

Legăturile lui Miguel – sau ale lui Ulises Rodríguez – cu Cartelul de la Medellin, M-19 și, în ultima vreme, cu Sendero Luminoso s-au intensificat o dată cu trecerea anilor. El însă și-a păstrat independența, devenind un proscris internațional, un terorist care-și închiria talentele și care, mulțumită eficienței de care dădea dovadă, era mereu solicitat.

Bineînțeles că acțiunile sale aveau și un substrat politic. Miguel era socialist prin instinct, ura capitalismul cu înverșunare și disprețuia Statele Unite ipocrite și decadente, cum le considera el. Dar privea și cu scepticism politica, indiferent care, lui plăcîndu-i – ca altora afrodiziacele – pericolul, riscul și acțiunea, elementele ce dădeau conținut vieții pe care o ducea el.

Tocmai această existență l-a adus în Statele Unite cu o lună și jumătate în urmă, pentru a pregăti în secret ceea ce avea să se întîmple azi și despre care avea să afle curînd lumea întreagă.

Ruta pe care și-o stabilise inițial ca să ajungă în State era ocolită, dar sigură – din Bogotá, Columbia, prin Rio de Janeiro, pînă la Miami. În Rio avea să schimbe pașaportul și identitatea, sosind la Miami ca publicist brazilian în drum spre un tîrg de carte din New York. Dar un om de legătură din Departamentul de Stat american a avertizat Medellin-ul că Biroul de Imigrări al Statelor Unite din Miami ceruse de urgență toate datele existente referitoare la Miguel, în special cele privitoare la identitățile sub care fusese cunoscut în trecut.

De fapt, Miguel mai folosise o dată identitatea publicistului brazilian și, deși era convins că nu se expunea nici unui risc, a considerat mai înțelept să evite de tot orașul Miami. Drept urmare, deși asta însemna o amînare, de la Rio a luat avionul spre Londra, unde a adoptat o identitate cu totul nouă și și-a procurat un pașaport britanic oficial nou-nouț.

Ah, democrațiile astea inocente!

Cît de proaste, de naive erau! Ce simplu era să se profite de pe urma mult lăudatelor lor libertăți și sisteme deschise, pentru a atinge scopurile celor care, asemenea lui Miguel, nu credeau nici în una, nici în alta!

Înainte de a pleca spre Londra, a primit instrucțiuni despre ce și cum avea de făcut.

Întîi s-a dus la St. Catherine House, la intersecția Kingsway cu Aldwych, notariatul unde se înregistrează nașterile, căsătoriile și decesele din Anglia și Țara Galilor. Acolo Miguel a cerut trei certificate de naștere.

Ale cui certificate? Ale oricui născut în aceeași zi cu el sau într-o zi cît de cît apropiată de a lui.

Fără să stea de vorbă cu nimeni și fără să i se pună întrebări, a luat cinci formulare de solicitare a certificatului de naștere și s-a îndreptat spre locul unde erau aranjate pe ani biblioraftele voluminoase. A ales 1951. Dosarele erau împărțite pe trimestre. S-a oprit asupra dosarului M-R, Octombrie-Decembrie.

Ziua lui de naștere era 14 noiembrie. Răsfoi paginile și dădu peste numele „Dudley Martin“, care se născuse în Keighley, Yorkshire, pe 13 noiembrie. Numele i s-a părut potrivit, nici prea ieșit din comun și nici ostentativ de banal, ca Smith, spre exemplu. ¡Perfecto! *Miguel a copiat detaliile pe unul din formularele de cerere tipărite cu roșu.*

Mai avea nevoie de alte două nume. Intenția lui era să-și facă trei pașapoarte; de celelalte două formulare avea nevoie pentru acoperire, în cazul în care ceva nu mergea cum trebuie la primul. După cum se întîmpla adesea, era foarte posibil să existe deja un pașaport pe numele Dudley Martin, și în acest caz, cererea de eliberare a unuia nou ar fi fost respinsă.

A completat formularele pe celelalte două nume. În mod deliberat alesese nume cu inițiale departe de „M“-ul de la Martin; unul începea cu „B“, celălalt cu „J“. Aceasta pentru că la Serviciul Pașapoarte erau mai mulți funcționari care se ocupau fiecare în parte de cîte un grup de inițiale. Astfel că formularele sale aveau să ajungă la trei persoane diferite, ceea ce făcea imposibilă descoperirea vreunei conexiuni între ele.

Cît a durat completarea cererilor, Miguel a fost foarte atent să nu atingă hîrtiile pe care scria. De aceea luase cinci formulare; pe două dintre ele le folosea ca foi de protecție pentru a nu lăsa amprente pe formularele propriu-zise, urmînd să le distrugă după ce termina treaba. Încă de pe vremea cînd fusese la Berkeley învățase că nimic nu putea face să dispară complet amprentele, nici cea mai meticuloasă ștergere – existau tehnici noi, Nynhidrinul și laserul pe bază de ion-argon, care depistau pînă și cele mai palide urme.

După ce a terminat de completat, s-a îndreptat spre unul din ghișee. A prezentat cele trei formulare, reușind și de data asta să nu le atingă. Funcționarul i-a cerut cinci lire de exemplar; a plătit cu bani gheață. Certificatele vor fi gata peste două zile, i s-a spus.

Pînă atunci, și-a stabilit trei adrese pentru primirea corespondenței.

Din Anuarul Afacerilor pentru orașul Londra a notat cîteva agenții de secretariat, cu adrese banale, unde putea fi trimisă corespondența și de unde el o putea ridica. S-a dus la una dintre ele și a plătit o sumă de cincisprezece lire, și de data asta cu bani lichizi. Își alcătuise deja povestea de acoperire – anume că se lansase într-o mică afacere, dar încă nu-și putea permite un birou sau un secretariat. Nici de data asta nu i s-au pus întrebări. Aceeași poveste a repetat-o la alte două agenții, și funcționarii s-au arătat la fel de puțin curioși. Avea deci trei adrese diferite pentru cele trei formulare diferite, și la nici una nu i se putea da de urmă.

Apoi, folosindu-se de automatele de fotografii, a obținut trei seturi de fotografii de pașaport, apărînd în fiecare cu o înfățișare schimbată. Într-unul avea mustață și barbă, în al doilea era proaspăt ras, schimbîndu-și doar pieptănătura, iar pentru al treilea își procurase o pereche de ochelari cu dioptrii mari și ramă groasă.

În ziua stabilită, s-a dus la St. Catherine House să-și ridice certificatele. Ca și înainte, nimeni nu l-a întrebat de ce avea nevoie de ele.

De la un oficiu poștal a obținut formularele pentru pașapoarte, și ca și prima dată a fost atent să nu le atingă. De data aceasta purta mănuși de cauciuc, de unică întrebuințare. La rubrica „adresa“ a notat pe fiecare în parte una din cele trei adrese pe care și le aranjase cu două zile în urmă.

Fiecare formular trebuia însoțit de două fotografii. Pe una din poze urma să fie scrisă declarația unei „persoane calificate profesional“, doctor sau inginer sau un avocat, care-l cunoștea personal pe solicitant de cel puțin doi ani și putea deci să-i confirme identitatea. Conformîndu-se instrucțiunilor primite la Rio, Miguel a scris și a semnat singur declarațiile, schimbîndu-și de fiecare dată scrisul și luînd nume și adrese alese la întîmplare din cartea de telefon. A cumpărat și un set de ștampile de cauciuc, pe care le-a folosit pentru a conferi mai multă autenticitate numelor și adreselor.

În ciuda atenționării de pe formulare, anume că persoanele care dădeau declarații urmau să fie verificate, rareori se întîmpla acest lucru, încît șansa de a se descoperi falsul era extrem de mică. Pur și simplu cererile erau prea multe și personalul redus ca număr.

În sfîrșit, Miguel s-a ocupat de cele trei fotografii „identificate“ – cele care purtau declarații, deci nu erau puse în

pașaport, ci rămîneau la dosarele Serviciului Pașapoarte. Cu un burete moale, a aplicat pe suprafața lor o peliculă fină de Domestos, un decolorant folosit în gospodărie. Astfel putea fi sigur că în două, cel mult trei luni, fotografiile din dosar vor păli și se vor șterge complet, deci nu va mai exista nici o fotografie de-a lui Miguel, alias Dudley Martin sau celelalte două nume.

Cînd totul a fost gata, Miguel a pus la poștă cele trei formulare, fiecare expediat recomandat contra sumei de cincisprezece lire, știind că vor trece cel puțin patru săptămîni pînă vor fi întocmite pașapoartele și vor fi trimise la destinatar. O așteptare plicticoasă, dar merita, de dragul siguranței.

În acest interval de timp, a expediat cîteva scrisori pe numele său la cele trei adrese unde figura ca proprietar de firmă. De fiecare dată aștepta două-trei zile, apoi telefona să întrebe dacă exista vreo corespondență pe numele lui, și cînd primea răspuns afirmativ, spunea că va veni un curier să ridice poșta. Curierii erau tineri de pe stradă, cărora le plătea cîteva lire, după care, cînd se reîntîlnea cu ei ca să ia scrisorile, se asigura mai întîi că indivizii nu erau urmăriți. Intenționa să folosească aceeași metodă atunci cînd avea să primească pașapoartele.

Cele trei pașapoarte au sosit la un interval de cîteva zile unul după altul în decursul celei de-a cincea săptămîni, și au fost ridicate fără nici o problemă. Cînd l-a avut și pe al treilea în mîini, Miguel a zîmbit în sinea lui. ¡Excelente! *Deocamdată se va folosi de pașaportul Dudley Martin, păstrîndu-le pe celelalte două pentru alte ocazii.*

Mai rămînea un singur lucru – să cumpere un bilet în circuit pentru Statele Unite. Ceea ce a și făcut în aceeași zi.

Înainte de 1988, toți posesorii de pașapoarte britanice aveau nevoie de viză pentru a călători în State. Acum însă nu mai era valabilă această lege, cu condiția ca vizita plănuită să nu depășească nouăzeci de zile, iar călătorul să posede bilet de întoarcere. Deși Miguel nu avea nici o intenție să folosească biletul de întoarcere, pe care îl va distruge mai tîrziu, costul lui era o nimica toată comparativ cu riscul de a mai trece o dată prin furcile caudine ale birocrației. Cît despre regula celor nouăzeci de zile, oricum nu avea nici o importanță. În primul rînd pentru că, după socoteala lui, sejurul în Statele Unite nu avea să dureze atît, iar în al doilea, cînd avea să plece de

acolo, o va face ori pe ascuns, ori sub o altă identitate, drept care pașaportul Dudley Martin va fi distrus și el.

Schimbarea regulamentului privitor la necesitatea vizei pentru Statele Unite îl incita pe Miguel. O dată în plus, aceste sisteme deschise, atît de convenabile, veneau în ajutorul celor de teapa lui.

A doua zi dimineața a luat avionul spre New York. Iar la Aeroportul John F. Kennedy a fost lăsat să treacă fără nici un fel de oprelişti.

După ce-a ajuns la New York, Miguel s-a dus direct în comunitatea columbiană, destul de numeroasă, care-și avea cartierul în districtul Queens și unde agentul Cartelului de la Medellin îi pregătise o casă ferită de orice primejdii.

„Columbia cea mică" din Jackson Heights se întindea între străzile Sixty-ninth și Eighty-ninth. Centru al narcoticelor foarte agitat, zona era una dintre cele mai periculoase și cu un grad de criminalitate dintre cele mai ridicate din New York, unde violența și crima erau la ordinea zilei. Polițiștii în uniformă arareori se aventurau de unii singuri în cartier, și chiar și cînd erau doi, nu îndrăzneau să străbată străzile pe jos noaptea.

Dar pe Miguel nu-l tulbura reputația cartierului, de fapt o considera un scut protector, căci îi dădea răgazul să-și pună la punct planul de bătaie, folosind banii care îi erau procurați pe căi clandestine și adunînd oamenii al căror lider urma să fie. Cei șapte membri ai grupului operațional, între care se număra și el, fuseseră aleși în Bogotá cu mult timp în urmă.

Julio, aflat în acest moment în misiunea de supraveghere, și Socorro, singura femeie din grup, erau columbieni, „agenți în rezervă" ai Cartelului de la Medellin. Fuseseră trimiși în Statele Unite cu cîțiva ani în urmă, aparent ca imigranți, singurele instrucțiuni pe care le primiseră fiind acelea de a se instala acolo și de a aștepta momentul în care va fi nevoie de serviciile lor în misiuni legate de traficul de droguri sau în alte scopuri criminale. Și iată că acel moment sosise.

Julio era specialist în comunicații. Socorro se calificase ca infirmieră în această perioadă de așteptare. Ea mai avea și o altă afiliere. Prin prietenii ei din Peru, devenise simpatizantă și agent în America al organizației revoluționare Sendero Luminoso. Printre latino-americani, asemenea încrucișări de acțiuni criminale cu motivații politice și de profit erau

frecvente, drept care acum, datorită dublei ei legături, Socorro lucra și pentru Sendero.

Din restul de patru, trei erau columbieni, cu numele de cod Rafael, Luis și Carlos. Raphael era mecanic și singurul meșter-la-toate. Luis fusese ales pentru talentele sale de șofer, era neîntrecut cînd era vorba să scape de urmăriri, mai ales de la locul crimelor. Carlos era tînăr, cu minte ageră, el fiind cel care organizase acțiunea de supraveghere în cele patru săptămîni. Toți trei vorbeau fluent engleza și mai fuseseră în State de cîteva ori înainte. De data asta veniseră fără să se cunoască între ei, folosind fiecare pașaport și nume false. Li se spusese să se prezinte la același agent al Cartelului, care-i făcuse lui Miguel rost de casă, după care urmau să primească ordine direct de la Miguel.

Ultimul membru al grupului era un american, Baudelio era numele lui de cod cît dura misiunea. Miguel nu avea deloc încredere în el, cu toate acestea, cunoștințele și talentele individului erau esențiale pentru șansele de reușită ale misiunii.

Acum, în Hackensack, unde se afla centrul tehnic temporar al grupului columbian, gîndindu-se la Baudelio, americanul renegat, Miguel se simți cuprins de frustrare. Era furios și pe Julio din pricina scăpării neatente de adineauri a acestuia, cînd, raportîndu-i din apropierea casei Sloane din Larchmont, îi răspunsese la întrebare direct, nesocotind codul. Cu telefonul la ureche, făcînd un efort de voință să-și stăpînească orice resentiment, Miguel cumpănea ce răspuns să dea.

Raportul se referea la un bătrîn de aproximativ șaptezeci și cinci de ani, care sosise la casa Sloane în urmă cu cîteva minute, aducînd cu sine o valiză cu care a și intrat în casă – „de parcă intenționează să stea“, cum se exprimase neatent Julio.

Înainte să părăsească Bogotá, Miguel primise informații amănunțite și multiple, pe care nu le dezvăluise în întregime celorlalți aflați sub comanda lui. În dosarul lui se aflau date privitoare la faptul că Crawford Sloane avea un tată ale cărui semnalmente semănau cu acelea ale nou-venitului. Foarte bine, socoti Miguel în sinea lui, dacă bătrînul a venit la fiu-său cu gîndul să fie împreună o vreme, asta însemna o bătaie de cap în plus, nimic mai mult – tatăl va trebui mai mult ca sigur ucis în cursul zilei, nici o problemă.

Prin urmare, Miguel ordonă:

— Nu luaţi nici o măsură în privinţa coletului albastru. Raportaţi doar un ordin nou de plată.

„Ordinul nou de plată" însemnînd: *dacă se schimbă situaţia.*

— 'ţeles, confirmă scurt Julio.

Miguel puse jos telefonul celular şi se uită la ceas. Aproape 7,45 dimineaţa. Peste două ore, toţi cei şapte membri ai grupului îşi vor fi ocupat poziţiile, gata pentru a intra în acţiune. Tot ceea ce avea să urmeze fusese plănuit cu grijă, fuseseră anticipate toate problemele care s-ar fi putut ivi, stabilite toate măsurile de precauţie. Cînd avea să demareze acţiunea, poate că vor trebui făcute anumite improvizaţii, dar nu multe.

Şi, oricum, nu încăpea în discuţie nici o amînare. În afara graniţelor Statelor Unite, alte acţiuni, strîns legate de a lor, fuseseră deja declanşate.

9

Angus Sloane scăpă un oftat de mulţumire, puse jos ceaşca de cafea şi îşi şterse uşor gura şi mustaţa cenuşiu-argintie.

— Pot să declar cu certitudine, spuse el, că nicăieri în New York nu s-a servit un mic-dejun mai bun în dimineaţa asta.

— Şi nici vreunul cu un grad mai mare de colesterol, aruncă fiul său din spatele ziarului *New York Times*, de cealaltă parte a mesei. Nu ştii că ouăle prăjite îţi fac rău la inimă? Cîte ai mîncat acum? Trei?

— Cine stă să le numere? Şi, oricum, tu poţi să-ţi permiţi să mănînci ouă, Crawf. Angus, mai vrei unul?

— Nu, mulţumesc, draga mea.

Bătrînul, care cu o săptămînă înainte tocmai împlinise şaptezeci şi trei de ani, îi zîmbi nurorii sale ştrengăreşte şi binevoitor.

— Trei ouă nu e mult, spuse Nicky. Într-o seară am văzut un film despre o închisoare din sud. Cineva acolo a mîncat cincizeci de ouă.

Crawford Sloane coborî ziarul.

— Filmul despre care vorbeşti s-a numit *Luke Mînă Rece*. Producţie 1967, cu Paul Newman în rolul principal. Dar

sînt sigur că Newman n-a mîncat toate ouăle acelea. E un actor bun care a reușit să te facă să crezi că le-a mîncat.

— Odată a trecut pe aici un comis-voiajor de la *Encyclopedia Britannica*, spuse Jessica, vroia să ne vîndă o enciclopedie. I-am spus că avem deja una, care trăiește aici cu noi.

— Ce să fac, se apără soțul ei, dacă unele din știrile cu care trăiesc mi se întipăresc în memorie? Dar sînt ca puful plopilor, totuși. Niciodată nu știu ce-o să rămînă agățat în minte și ce-o să-și ia zborul.

Toți stăteau așezați în jurul mesei în sufrageria veselă și luminoasă de lîngă bucătărie. Angus sosise cu jumătate de oră în urmă, îmbrățișîndu-și entuziast nora și nepotul și dînd mîna, ceva mai formal, cu Crawford.

Răceala dintre tată și fiu – care se transforma cîteodată în iritare din partea lui Crawford – exista de multă vreme și fusese provocată în special de ideile și reperele lor valorice diferite. Angus nu se împăcase niciodată cu slăbirea normelor morale naționale și personale, acceptată de americani după anii '60. El continua să creadă cu ardoare în „onoare, datorie și drapel"; și era convins că toți compatrioții săi ar trebui să dea dovadă de același patriotism neclintit care existase în timpul celui de-al doilea război mondial – punctul culminant al vieții lui Angus, despre care nu se sătura să povestească *ad infinitum*. În același timp, critica multe din raționamentele pe care fiul său le găsea normale și progresiste în activitatea sa jurnalistică.

Crawford, pe de altă parte, era intolerant față de gîndirea tatălui său, care, așa credea el, își avea rădăcinile în antichitate și nu ținea cont de progresele pe toate fronturile – în special în știință și filosofie – înregistrate în cele patru decenii și mai bine de la terminarea războiului. Și mai era un element – o infatuare din partea lui Crawford (el, evident, n-ar fi folosit acest cuvînt) care considera că, o dată ajuns în eșaloanele de vîrf ale profesiei sale, propria sa judecată despre lume și condiția umană era în mod obligatoriu superioară judecății tuturor celorlalți.

Acum, chiar din primele ore ale acestei zile, prăpastia dintre Crawford și tatăl său părea că nu va fi trecută nici de data asta.

Ca de atîtea alte ori înainte, Angus le-a explicat din nou cum îi plăcea lui întotdeauna să ajungă devreme dimineața

oriunde se ducea. De aceea plecase din Florida spre La Guardia cu o seară înainte, dormise la un amic, fost camarad în Legiunea Americană, care locuia lîngă aeroport, apoi dis-de-dimineață pornise spre Larchmont cu autobuzul și taxiul.

În timp ce bătrînul își declama obișnuita relatare, Crawford își ridicase semnificativ privirile spre tavan. Zîmbind și dînd din cap, ca și cum era prima dată că auzea povestea, Jessica îl servise pe Angus cu micul său dejun favorit – ouă cu șuncă; pentru ea și ceilalți doi pregătise ceva mai sănătos – o *granola* de casă.

— Apropo de ouă și de inima mea, reluă Angus – cîteodată îi trebuiau cîteva minute ca să asimileze o remarcă și să conceapă un răspuns –, cred că dacă inima asta a rezistat pînă acum, nu trebuie să-mi fac prea multe probleme din pricina poveștii ăleia cu colesterolul. Ca să nu mai vorbim că eu și inima mea am trecut prin ceva încercări, și am ieșit din ele cu bine. Pot să vă povestesc despre cîteva.

Crawford Sloane coborî ziarul numai puțin, cît să prindă privirea Jessicăi și să o prevină din ochi: „Schimbă subiectul repede, pînă nu se lansează iar în amintiri". Jessica dădu ușor din umeri, răspunzîndu-i în același fel: „Descurcă-te singur".

Împăturind ziarul, Sloane spuse:

— Dau aici cifrele cu victimele ciocnirii de ieri, de la Dallas. Bilanț destul de sumbru. Cred că vom mai afla noutăți despre asta toată săptămîna.

— Am văzut și eu știrile voastre aseară. Reportajul l-a făcut tipul ăla, Partridge. Îmi place. Cînd transmite materialele de peste ocean, mai ales despre forțele noastre militare, mă face să mă simt și eu mîndru că sînt american. Nu toți băieții voștri pot face asta, Crawford.

— Din păcate există o ironie aici, tată, spuse Sloane. Harry Partridge nu este american. Este canadian. În plus, va trebui să te descurci fără el un timp. E în vacanță de azi. Pe urmă întrebă curios: De fapt, cine anume dintre oamenii noștri *nu* te face să te simți mîndru?

— Toți ceilalți. E obiceiul ăsta al vostru, al tuturor redactorilor de știri TV, de a denigra totul, mai ales guvernul, de a submina autoritatea, de a încerca întotdeauna să-l faceți pe Președinte să apară într-o lumină proastă. Nimeni nu pare să mai fie mîndru de ceva în zilele noastre. Asta nu te deranjează niciodată?

Pentru că Sloane nu dădea semne că ar vrea să răspundă, Jessica îi spuse, *sotto voce*:

— Tatăl tău ţi-a răspuns la întrebare. Tu n-ai de gînd să răspunzi?

— Tată, spuse Sloane, noi doi am mai vorbit despre asta, şi nu cred că o să cădem vreodată de acord. Ceea ce tu numeşti „a denigra totul", pentru noi, cei de la ştiri, înseamnă a pune întrebări legitime, în numele dreptului public de a şti. Una dintre funcţiile reportajelor este aceea de a înfrunta politicienii şi birocraţii, de a pune la îndoială tot ce ni se spune, ceea ce nu e rău deloc. Adevărul este că guvernele mint şi trişează – cele democrate, republicane, liberale, socialiste sau conservatoare, toate. O dată ajunşi la putere, toţi fac la fel. Recunosc că aceia care urmăresc o pistă sînt duri uneori şi chiar merg prea departe. Dar datorită efortului nostru sînt dezvăluite multe înşelătorii şi ipocrizii, de pe urma cărora, pe timpuri, politicienii scăpau basma curată. Deci, datorită atenţiei noastre, mai ales a celor din televiziune, societatea noastră e ceva mai bună, un pic mai curată şi principiile acestei ţări sînt oarecum mai aproape de ceea ce ar trebui să fie. Iar în privinţa preşedinţilor, tată, dacă unii din ei au apărut într-o lumină proastă, şi majoritatea dintre ei aşa par, este numai vina lor. Sigur, şi noi îi mai ajutăm din cînd în cînd, şi asta pentru că sîntem sceptici, uneori cinici, şi nu credem în siropul calmant pe care ni-l întind preşedinţii. Însă mişmaşurile din sferele înalte, din *toate* sferele înalte, ne dau suficiente motive să fim aşa cum sîntem.

— Mi-ar plăcea ca Preşedintele să aparţină cumva tuturor, nu numai unui singur partid, spuse Nicky, adăugînd gînditor: N-ar fi fost mai bine dacă Părinţii Fondatori l-ar fi făcut pe Washington rege, şi pe Franklin sau Jefferson preşedinte? Atunci copiii şi nepoţii lui Washington, şi nepoţii lor ar fi putut fi regi şi regine, şi atunci am fi avut un şef de stat cu care să ne mîndrim şi un Preşedinte pe care să-l facem vinovat de ce merge prost, aşa cum fac englezii cu primministrul lor.

— Marea pierdere a Americii, spuse tatăl lui, este că n-ai fost tu la Convenţia Constituţională, ca să avansezi ideea. Deşi copiii lui Washington erau adoptaţi, mi se pare totuşi o idee mai rezonabilă decît multe altele care s-au întîmplat atunci şi de atunci încoace.

Printre rîsetele tuturor, Angus spuse, ceva mai serios:

— Reportajele din timpul războiului meu – adică al doilea război mondial, Nicky – erau diferite de ceea ce sînt astăzi. Atunci aveam senzația că cei care scriau sau vorbeau la radio erau de partea noastră. Acum nu mai e așa.

— Era un alt fel de război, și oricum alte vremuri, spuse Crawford. Așa cum există metode noi de a obține știrile, există și noi concepte despre știri. Mulți dintre noi nu mai cred în preceptul „corect sau greșit, e țara mea".

— Nu mi-aș fi închipuit c-o să trăiesc să-l aud pe fiul meu spunînd asta, se plînse Angus.

Dar Sloane dădu din umeri:

— Auzi acum. Aceia dintre noi care caută adevărul vor să fie siguri că țara noastră are dreptate, că nu sîntem îmbătați cu apă rece de cei aflați la putere. Și singura modalitate de a afla adevărul este să pui întrebări dure, sfredelitoare.

— Nu crezi că și în timpul războiului meu se puneau întrebări dure?

— Nu suficient de dure. Sloane se opri, nehotărît dacă să continue, apoi se decise: N-ai fost unul din cei care au participat la primul raid aerian cu B-17 deasupra Schweinfurt-ului?

— Ba da. Apoi i se adresă lui Nicholas: Asta era în Germania, Nicky. Un loc nu prea plăcut de vizitat la momentul respectiv.

Sloane insistă, nu fără puțină cruzime:

— Mi-ai spus odată că obiectivul de la Schweinfurt era să distrugeți fabrica de relevmente de tun, că aceia care au ordonat raidul erau convinși că astfel vor opri mașina de război germană, care nu putea funcționa fără relevmente de tun.

Angus dădu din cap încet, intuind ce urma să audă:

— Așa ni s-a spus.

— Atunci știi și că, după război, s-a descoperit că tactica n-a funcționat. În ciuda acelui raid și a tuturor celorlalte care au costat atîtea vieți, Germania *nu* a dus niciodată lipsă de relevmente. Toată politica asta, planurile erau greșite. Nu spun că presa din zilele acelea ar fi putut opri risipa de vieți omenești, dar astăzi s-ar pune o mulțime de întrebări, nu după ce s-a terminat, ci în timp ce se întîmplă, și toate întrebările astea și implicarea publicului ar limita dreptul celor aflați la putere de a lua decizii greșite, și astfel și pierderile.

În timp ce fiul său vorbea, fața lui Angus începea să reflecte amintirea suferinței de atunci. Părea să se micșoreze,

să se prăbușească în sine, să îmbătrînească văzînd cu ochii. Spuse cu o voce tremurătoare:

— La Schweinfurt am pierdut cincizeci de B-17-uri. Erau zece oameni într-un echipaj. Asta înseamnă cinci sute de piloți pierduți într-o singură zi. Și în aceeași zi din octombrie '43 am mai pierdut optzeci și opt de B-17-uri – aproape nouă sute de oameni. Vocea i se subție la o șoaptă: Și eu am participat la raidurile alea. Cel mai rău era noaptea, cînd eram înconjurat de toate paturile goale – ale celor care nu se mai întorceau. Noaptea, cînd mă sculam și mă uitam în jurul meu, mă întrebam tot timpul: De ce eu? Eu de ce m-am întors, în săptămînile care au urmat, cînd atît de mulți au dispărut?

Vorbele sale avură un efect emoționant și salutar, făcîndu-l pe Sloane să-i pară rău că vorbise, că încercase să obțină o victorie teoretică împotriva tatălui său, pentru care totul era atît de viu.

— Îmi pare rău, tată. Nu mi-am dat seama că deschid o rană veche.

Dar tatăl său continuă, ca și cum nu ar fi auzit:

— Erau oameni buni. Atîția oameni buni! Atîția prieteni!

Sloane dădu din cap:

— Hai să lăsăm asta. Îmi pare rău, ți-am zis.

— Bunicule, interveni Nicky, care ascultase povestea absorbit, în război, cînd făceai toate lucrurile astea, îți era tare frică?

— O, Doamne, Nicky, frică? Eram îngrozit. Cînd totul exploda în jur, aruncînd bucăți de oțel tăioase ca briciul, care te puteau tăia felii... cînd erai înconjurat de avioane de vînătoare nemțești, cu mitraliere și bombardiere, și aveai mereu senzația că te țintesc tocmai pe tine... cînd alte B-17-uri se prăbușeau, cîteodată în flăcări, sau în spirală, deci știai că echipajul n-o să scape la timp ca să folosească parașutele, toate astea la 13 000 de metri, într-o atmosferă atît de rece și rarefiată că, dacă transpirai de frică, transpirația îți îngheța instantaneu, și respirai greu, chiar și cu masca de oxigen la gură... ei bine, mi-era inima în pantaloni, și cîteodată și stomacul.

Angus se opri, pierdut. Se făcuse liniște în sufragerie. Povestea era diferită de amintirile lui obișnuite. Apoi continuă, adresîndu-i-se numai lui Nicky, de parcă se crease o comuniune între cei doi – bătrînul și copilul.

— O să-ți spun ceva, Nicky, ceva ce n-am spus nimănui niciodată. O dată am fost atît de speriat că am...

Se uită în jur, parcă cerînd înţelegere:

— ... am fost atît de speriat că am făcut în pantaloni.

— Şi ce-ai făcut atunci? întrebă Nicky.

Preocupată de starea de spirit a lui Angus, Jessica încercă să-l întrerupă, dar Sloane o opri cu un gest. Vocea bătrînului începu să capete putere – ceva din demnitatea sa revenise vizibil:

— Ce puteam să fac? Nu mi-a plăcut senzaţia, dar eram acolo sus, pe cer, şi am continuat cu ceea ce eram trimis să fac. Eu eram bombardier atunci, şi cînd comandantul escadrilei (el era pilotul nostru) a ajuns deasupra obiectivului şi ne-a stabilit coordonatele, mi-a spus prin interfon: „Al tău e, Angus. Dă-i drumul". Ei bine, eu eram întins peste declanşatorul automat Norden, m-am ţinut tare şi nu m-am grăbit. În alea cîteva minute, Nicky, bombardierul conduce avionul. Am prins ţinta exact în mijlocul crucii, şi am dat drumul bombelor. Asta era semnalul pentru restul escadrilei să înceapă şi ei bombardamentul. Aşa că, să ştii, Nicky, nu e nimic rău în a-ţi fi frică de moarte. Oricui i se poate întîmpla. Important este să nu te dai bătut, să te controlezi şi să faci ceea ce trebuie făcut.

— Înţeleg, bunicule.

Replica lui Nicky părea aruncată în treacăt, şi Crawford se întrebă cît înţelesese din povestea bunicului. Destul, probabil, Nicky era deştept şi sensibil. Se mai întrebă şi dacă el însuşi îşi dăduse osteneala, în trecut, să-şi înţeleagă atît cît ar fi trebuit propriul său tată. Se uită la ceas. Era timpul să plece. De obicei ajungea la CBA la 10,30 dimineaţa; astăzi, însă, trebuia să ajungă mai devreme, pentru că voia să stea de vorbă cu preşedintele departamentului despre înlocuirea lui Chuck Insen din postul de producător executiv al Telejurnalului de seară. Amintirea ciocnirii din seara precedentă îl mai zgîndărea încă şi era la fel de hotărît să provoace o schimbare în procesul de selectare a ştirilor.

Se ridică de la masă şi, scuzîndu-se, se duse sus să termine cu îmbrăcatul. În timp ce alegea o cravată (pe care urma să o poarte şi în faţa camerelor, în aceeaşi seară), şi o aranja cu grijă într-un nod Windsor, se gîndea la tatăl său şi îşi imagina scenele de la Schweinfurt şi din alte locuri pe care le descrisese bătrînul. La vremea respectivă, Angus trebuie să fi avut puţin peste douăzeci de ani, jumătate din vîrsta pe care o avea Crawford acum, era doar un copil necopt care nu

apucase să trăiască și era îngrozit că putea să moară, și încă într-un mod cumplit, probabil. Nici în perioada sa de ziarist în Vietnam nu îndurase Sloane ceva cît de cît comparabil.

Deodată, fu cuprins de mustrări de conștiință pentru toate lucrurile pe care nu făcuse pînă acum efortul să le înțeleagă într-un mod profund sau apropiat.

Problema era, își dădu seama Sloane, că era atît de prins profesional în curentul fiecărei zile, în avalanșa știrilor pe care le relata, încît avea tendința să desconsidere știrile epocilor anterioare ca fiind doar istorie, și deci neimportante pentru prezentul agitat. Felul acesta de a gîndi făcea parte din riscurile meseriei, îl observase și la alții. Dar pentru tatăl său, știrile vechi *nu* erau neînsemnate, și nici nu aveau să fie vreodată.

Crawford făcea parte dintre ziariștii foarte bine informați. Despre raidul asupra Schweinfurt-ului aflase dintr-o carte intitulată *Joia neagră*, în care autorul, Martin Caidin, compara atacul cu „luptele nemuritoare de la Gettysburg, St. Mihiel și de pe Argona". Crawford nu trebuia să uite că tatăl său făcea parte din această lungă odisee. Niciodată nu privise lucrurile din această perspectivă – pînă azi.

Își puse sacoul de la costum, făcu o scurtă inspecție în oglindă, apoi, satisfăcut de felul cum arăta, coborî. Își luă la revedere de la Jessica și Nicky și, apropiindu-se de tatăl său, îi spuse liniștit:

— Ridică-te!

Angus se uită la el nedumerit, așa că Sloane repetă:

— Ridică-te!

Împingînd scaunul în spate, Angus se ridică încet și, așa cum i se întîmpla adesea, înțepeni instinctiv în poziția rigidă a militarului. Crawford se apropie de tatăl său, îl îmbrățișă și îl sărută pe amîndoi obrajii. Bătrînul arăta surprins și tulburat:

— Ei, dar pentru ce toate astea?

Privindu-l drept în ochi, fiul său răspunse:

— Te iubesc, tîlhar bătrîn!

De la ușă, pe picior de plecare, se întoarse și privi înapoi. Pe fața lui Angus înflorise un zîmbet serafic, ochii Jessicăi se umeziseră, iar Nicky radia.

Duo-ul ce supraveghea casa, Carlos și Julio, rămaseră mirați cînd îl văzură pe Crawford Sloane urcîndu-se în mașină mai devreme decît de obicei, amănunt pe care-l raportară

imediat, în limbaj codificat, șefului lor Miguel. Între timp, Miguel părăsise sediul operațiunilor de la Hackensack și, însoțit de restul grupului într-o dubă Nissan echipată cu un telefon celular, tocmai traversa podul George Washington, care leagă New Jersey de New York.

Miguel nu se nelinişti de veste. În acelaşi limbaj codificat transmise că planurile stabilite anterior intrau din această clipă în vigoare, urmînd ca lansarea operațiunii să fie devansată la nevoie. Era încrezător în raționamentul său și știa că ceea ce urmau ei să facă era total neașteptat, ceva care va răsturna orice logică și va stîrni în curînd întrebarea disperată – *De ce?*

10

Cam în același moment în care Crawford Sloane își părăsea casa din Larchmont pentru a merge la sediul Departamentului de știri al Canalului CBA, Harry Partridge deschidea ochii în propriul său apartament în Canada, la Port Credit, lîngă Toronto. Dormise adînc și, ca de obicei, își petrecu primele minute ale zilei întrebîndu-se unde se afla. Era o experiență frecventă, deoarece, din pricina profesiei, era nevoit să se trezească în atît de multe locuri diferite.

Pe măsură ce gîndurile începeau să i se ordoneze, diferitele puncte de reper familiare din dormitor i se impuneau atenției, și știa că, dacă se ridica din pat – ceea ce încă nu avea chef să facă – putea vedea prin fereastra din față oglinda aparent nesfîrșită a lacului Ontario.

Pentru Partridge, apartamentul era doar o bază, un loc de retragere și, ținînd cont de natura nomadă a muncii sale, un loc în care își petrecea numai perioade scurte de timp în fiecare an. Și, deși acesta era locul unde își depozita puținele lucruri pe care le avea – haine, cărți, fotografii și o mînă de suveniruri din alte timpuri și alte locuri – apartamentul nu era înregistrat pe numele lui. O carte de vizită lîngă butonul soneriei din holul de la intrarea în bloc, cu șase etaje mai jos, informa că locatarul oficial permanent al apartamentului este V. Williams (V. de la Vivien).

În fiecare lună, de oriunde s-ar fi aflat în lume, Partridge îi trimitea lui Vivien un cec pentru plata chiriei; în schimb, ea locuia aici și se îngrijea de apartament, știind că era singurul

lui liman. Aranjamentul includea şi alte avantaje, spre exemplu relaţia sexuală ocazională, şi era satisfăcător pentru amîndoi.

Vivien lucra ca asistentă la Spitalul Queensway, din apropiere. Acum o auzea foindu-se prin bucătărie, probabil făcea un ceai, pentru că ştia că asta îi plăcea lui să bea dimineaţa, şi curînd i-l va aduce. Pînă atunci, îşi lăsă gîndurile să se întoarcă la evenimentele din seara trecută, la călătoria sa amînată de la Dallas la Aeroportul Pearson International din Toronto.

Experienţa de la aeroportul din Dallas fusese una profesională, şi o abordase ca atare, din zbor. Asta era slujba sa, pentru care era foarte bine plătit de CBA. Şi totuşi, în seara precedentă şi, din nou, acum, dimineaţa, nu putea să nu se gîndească la tragedia din spatele ştirii. După ultimele date pe care le auzise, mai mult de şaptezeci de persoane de la bordul avionului Muskegon Airlines îşi pierduseră viaţa, alţii erau răniţi grav, şi toţi cei şase oameni de la bordul avionului mai mic muriseră în timpul coliziunii din aer cu Airbus-ul. Ştia că astăzi multe familii şi mulţi prieteni şocaţi încercau, printre lacrimi, să facă faţă acestei pierderi neaşteptate.

Îşi aminti de cîte ori îşi dorise să poată plînge şi el, să poată vărsa lacrimi alături de ceilalţi în toate dramele la care fusese martor în viaţa sa profesională. Dar nu fusese niciodată în stare, cu o singură excepţie... Harry alungă amintirea nedorită imediat ce-şi făcuse loc în mintea lui, şi nu păstră decît imaginea momentului cînd îşi pusese pentru prima dată întrebări legate de neputinţa lui de a plînge.

La începutul carierei sale de reporter, Harry Partridge se afla în Marea Britanie, cînd a avut loc o tragedie în Wales. La Aberfan, un sat minier, o grămadă enormă de reziduuri de cărbune alunecase de pe un deal, îngropînd sub ea o şcoală elementară. O sută şaisprezece copii muriseră atunci.

Partridge ajunsese la locul dezastrului imediat după aceea, tocmai cînd corpurile neînsufleţite erau trase de sub dărîmături: fiecare trup micuţ, patetic, acoperit cu noroiul acela negru, puturos, trebuia curăţat cu furtunul înainte de a fi transportat în altă parte pentru identificare.

În jurul lui Partridge, urmărind aceeaşi scenă, alţi reporteri, fotografi, ofiţeri de poliţie, simpli spectatori, plîngeau în hohote. Partridge ar fi vrut să plîngă şi el, dar nu putea.

Bolnav de ceea ce vedea, însă cu ochii uscați, și-a făcut reportajul și a plecat.

De atunci, mai fusese martor la nenumărate scene care stîrneau lacrimi, dar nici atunci nu plînsese.

Era oare semnul vreunei deficiențe, al unei răceli interioare fundamentale? Odată își întrebase chiar și o prietenă – doctor psihiatru – după o seară cu multă băutură și după ce se culcaseră împreună. „Nu ai nimic, îi răspunsese ea, altfel nici nu ai fi capabil să-ți pui o asemenea întrebare. Nu ai decît un mecanism defensiv care depersonalizează tot ceea ce simți. Strîngi în tine. Într-o bună zi, totul o să dea pe afară, și atunci ai să plîngi. Și cum încă!"

Opinia profesională a partenerei sale de pat se dovedise corectă, și, într-adevăr, într-o zi... Dar din nou evită să se gîndească la asta și alungă imaginea din mintea sa tocmai cînd Vivien intra în dormitor, aducînd o tavă cu ceaiul de dimineață.

Vivien avea în jur de patruzeci și cinci de ani, trăsături puternice, osoase, și părul negru, acum brăzdat de fire albe. Deși nu era frumoasă, nici măcar drăguță, în înțelesul convențional, era o ființă caldă, generoasă, dezinvoltă. Rămăsese văduvă înainte să o cunoască Partridge, iar căsătoria nu fusese reușită – deși ea nu vorbea prea des despre asta. Avea un singur copil, o fată care locuia la Vancouver și care venea cîteodată în vizită, dar niciodată cînd Vivien îl aștepta pe el.

Partridge ținea la Vivien, dar nu era îndrăgostit de ea, și o cunoștea de prea multă vreme ca să mai aibă vreo îndoială că nici n-o să fie vreodată. Bănuia că Vivien *era* îndrăgostită de el, și l-ar fi iubit mai mult dacă el ar fi încurajat-o. Dar deocamdată accepta relația lor așa cum era.

În timp ce el își sorbea ceaiul, Vivien îl cîntărea din ochi, sesizînd că silueta lui zveltă era chiar mai subțire decît de obicei; și că, în ciuda zîmbetului încă tineresc, fața trăda oboseală și tensiune... Chica zburlită de păr blond, acum vizibil mai grizonant, avea nevoie de o tunsoare. Simțindu-i privirea scrutătoare, Partridge întrebă:

— Ei, care-i verdictul?

Vivien clătină din cap cu prefăcută disperare:

— Uită-te la tine cum arăți! Eu te trimit de aici sănătos și în formă. Două luni și jumătate mai tîrziu, vii înapoi obosit, palid și subnutrit.

— Știu, Viv. Din pricina vieții pe care o duc: prea multă tensiune, ore de muncă îngrozitoare, mîncare proastă și băutură multă.

Apoi, cu un zîmbet ștrengăresc:

— Așa că, iată-mă, o epavă, ca de obicei! Ce poți să faci cu mine?

— Întîi, răspunse ea cu un amestec de afecțiune și hotărîre, am să-ți servesc un mic dejun bun și sănătos. Poți să rămîi în pat, ți-l aduc eu aici. La celelalte mese, ai să faci bine să mănînci alimente hrănitoare: pește, pui, legume proaspete și fructe. Imediat după micul dejun, am să-ți tai părul. Mai tîrziu, te duc la saună și la masaj, te-am programat deja.

Partridge se lăsă pe spate și, cu mîinile la ceafă, oftă mulțumit:

— Îmi place la nebunie!

— Mîine probabil că vrei să-ți vezi vechii prieteni de la CBC. Asta faci de obicei. Dar pentru seară am luat bilete la un concert Mozart, la Sala Roy Thomson din Toronto. Ai să te „clătești" și tu puțin, știu că-ți place. În rest, poți să te odihnești, sau să faci ce vrei. Poate printre altele ai să vrei să facem și dragoste. Ai încercat aseară, dar erai prea obosit și ai adormit.

Preț de o clipă, Partridge simți mai multă recunoștință față de Vivien decît simțise vreodată. Era o femeie temeinică, un adevărat refugiu pentru el. Cu o seară înainte, cînd ajunsese în sfîrșit la Toronto, o găsise așteptîndu-l răbdătoare la aeroport, apoi îl adusese acasă. O întrebă recunoscător:

— Nu trebuie să te duci la serviciu?

— Mai aveam cîteva zile de concediu. Am aranjat să le iau începînd de azi. Una din celelalte asistente o să-mi țină locul.

— Viv, ești o minune!

După ce Vivien îl lăsă singur și Partridge o auzi trebăluind în bucătărie, pregătind micul dejun, gîndurile lui se întoarseră la seara precedentă. Și la telefonul acela de felicitare de la Crawford Sloane – îl chemaseră prin difuzor la unul din telefoanele terminalului. Crawf avea o voce ușor stînjenită, cum se întîmpla de multe ori cînd vorbea cu el.

Harry simțea adesea nevoia să-i spună: „Ascultă, Crawf, dacă crezi că îți port ranchiună – pentru Jessica sau postul tău, sau *orice altceva* – te înșeli! Nu te învinovățesc, și n-am făcut-o niciodată". Dar știa că genul ăsta de remarcă nu ar fi făcut decît să tensioneze și mai mult relațiile dintre ei și, oricum, probabil că Sloane nici nu l-ar crede.

În Vietnam, Partridge înțelesese foarte bine că Sloane făcea doar călătorii scurte, în așa fel încît să poată fi cît mai mult în preajma Saigonului și să apară în edițiile de știri de la CBA cît mai des cu putință. Dar nu-i păsase atunci, cum nu-i păsa nici acum. El avea propriile sale priorități. Una dintre ele putea fi numită chiar o patimă, un nărav, pasiunea pentru priveliștile și mirosurile războiului.

Războiul... nebunia sîngeroasă a bătăliilor... tunetul și flăcările artileriei mari, fluieratul strident și bubuitul înspăimîntător al bombelor care cad... răpăiala gravă a armelor automate cînd nu știai cine trage în cine sau din ce direcție... frisonul aproape senzual pe care îl ai cînd ești atacat, în ciuda fricii care te face să tremuri... toate astea îl fascinau pe Partridge, îi puneau adrenalina în mișcare... îi dădeau viață...

Sentimentul acesta, pe care și-l descoperise pentru prima oară în 'Nam, întîia sa experiență de război, nu-l mai părăsise de atunci. Nu o dată își spusese: *„Fii sincer cu tine – îți place!"*. Și singur recunoscuse: *„Da, îmi place, tîmpit ce sînt!"*. Tîmpit sau nu, nu protestase niciodată cînd fusese trimis de CBA să facă reportaje de război. Partridge știa că printre colegi i se spunea „bang-bang", numele ușor disprețuitor ce se dă unui corespondent care are pasiunea războaielor – un nărav mai rău, se spunea adesea, decît heroina sau cocaina, și cu un sfîrșit aproape la fel de previzibil.

Dar la sediul CBA se mai știa — și asta conta cel mai mult – că, la știrile de genul acesta, Partridge era cel mai bun.

De aceea nu fusese tulburat prea tare cînd Sloane cîștigase postul de crainic. Ca orice corespondent, și Partridge avusese cîndva ambiția de a obține postul acesta „de vîrf", dar, la vremea la care Sloane i-a luat-o înainte, ajunsese să se simtă atît de bine cu ceea ce făcea, încît nu a mai contat.

În mod ciudat, totuși, chestiunea postului de crainic fusese abordată din nou, recent, și cu totul neașteptat. Cu două săptămîni înainte, în timpul unei conversații care – îl avertizase Chuck Insen – trebuia să rămînă „un subiect delicat și

confidențial", producătorul executiv îi destăinuise că Telejurnalul de seară ar putea suferi curînd unele modificări majore.

— Dacă se eliberează postul, te-ar interesa să vii de pe teren și să fii crainic? Știi că ești foarte bun la asta!

Partridge fusese atît de surprins, încît nu știuse ce să răspundă. Insen continuase:

— Nu trebuie să-mi dai un răspuns acum. Vreau doar să te gîndești la asta, în cazul în care te voi întreba oficial mai tîrziu.

Ulterior, prin relațiile pe care le avea, aflase de conflictul dintre Chuck Insen și Crawford Sloane. Dar, chiar dacă Insen ar fi cîștigat această luptă între personalități, ceea ce părea foarte puțin probabil, Partridge se îndoia că își dorea cu adevărat un post permanent de crainic, sau că ar fi fost în stare să-l suporte. Mai ales că în atîtea zone ale lumii, își aminti el cu autoironie, sunetul armelor putea fi încă auzit și urmat.

Inevitabil, ca întotdeauna cînd se gîndea la Sloane la modul personal, intervenea amintirea Jessicăi, deși acum nu mai era decît atît, o amintire: nu mai exista nimic între ei, cu excepția unor contacte întîmplătoare, și nici măcar în societate nu se întîlneau decît rar – o dată sau de două ori pe an, dacă și atît. Partridge nu-l acuzase niciodată pe Sloane de pierderea Jessicăi, deoarece înțelesese că de vină fusese propria sa judecată prostească: cînd ar fi putut să se căsătorească cu ea, nu o făcuse, lăsîndu-l pe Sloane să i-o ia înainte și să se dovedească mai înțelept, cu un simț al valorilor și al priorităților mai bun decît al lui.

Vivien reapăru în ușa dormitorului, aducînd micul dejun în tranșe. Era, așa cum promisese, un meniu sănătos: suc de portocale proaspăt, *porridge* – terci de ovăz cu zahăr și lapte – urmat de omletă pe pîine de grîu, o cafea tare, neagră, din boabe proaspăt rîșnite, și, în sfîrșit, pîine cu miere de Alberta.

Mierea îl înduioșă în mod special pe Partridge, pentru că îi amintea, așa cum, de altfel, intenționase Vivien, de provincia sa natală, unde își începuse cariera jurnalistică la postul local de radio. Își aminti că îi povestise lui Vivien cum lucrase la ceea ce era poreclit un post 20/20 – *rock 'n' roll*-ul, principalul ingredient al programului, era întrerupt la fiecare douăzeci de minute de cîteva titluri de știri aruncate direct de pe telexul AP-ului. Un Harry Partridge mult mai tînăr era cel

care ţipa ştirile pe post. Se trezi zîmbind amintirii, totul se întîmplase cu atît de mult timp în urmă!

După micul dejun, învîrtindu-se prin apartament în pijama şi desculţ, observă:

— Casa asta începe să arate jalnic. Are nevoie de o altă zugrăveală şi de nişte mobilă nouă.

— Ştiu, răspunse Vivien, l-am tot bătut la cap pe proprietar în legătură cu văruitul. Dar zice că apartamentului ăstuia nu i-a venit încă rîndul la cheltuieli.

— Să-l ia dracu'! Fă-o fără el! Tu caută nişte zugravi şi comandă tot ce e nevoie; o să-ţi las eu bani înainte de a pleca.

— Întotdeauna ai fost generos cu banii. Spune-mi, mai funcţionează încă aranjamentul ăla minunat prin care nu trebuie să plăteşti impozite?

— Bineînţeles, spuse el cu un zîmbet larg.

— Nicăieri?

— Nicăieri, şi este perfect legal şi cinstit. Nu completez nici un formular de impozitare, pentru că nu sînt obligat să o fac. Mă scuteşte de o groază de timp şi bani.

— Niciodată nu am înţeles cum de reuşeşti.

— Nu mă deranjează să-ţi spun, deşi, în mod normal, nu vorbesc despre asta, fiindcă cei care trebuie să plătească impozite au tendinţa să devină invidioşi: nenorocirea e întotdeauna mai plăcută cînd ai tovarăşi la ea.

Factorul esenţial, începu el să explice, era cetăţenia sa canadiană, faptul că deţinea un paşaport canadian, dar lucra peste hotare.

— Ceea ce mulţi oameni nu înţeleg este că Statele Unite sînt singura ţară mare din lume care impune cetăţenilor săi impozite indiferent unde locuiesc. Chiar atunci cînd cetăţenii americani au domiciliul în altă ţară, tot sînt taxaţi de Unchiul Sam. Canada nu procedează aşa. Cetăţenii canadieni care pleacă din ţară nu sînt supuşi impozitelor canadiene, şi dacă fiscul este convins că eşti plecat, nu se mai interesează de tine. La fel se întîmplă şi în Marea Britanie. Concret, CBA-ul îmi varsă salariul, în fiecare lună, într-un cont al meu la Banca Chase-Manhattan. De acolo, eu virez banii în alte bănci, din alte ţări – Bahamas, Singapore, Insulele din Canalul Mînecii, unde banii sînt depuşi cu dobîndă şi scutiţi de taxe.

— Dar cum rămîne cu impozitele din ţările unde te duci, unde lucrezi?

— În calitate de corespondent de televiziune, nu stau niciodată într-un loc suficient timp ca să fiu supus impozitelor. Asta include și S.U.A. cu condiția să nu stau acolo mai mult de 120 de zile pe an, și poți fii sigură că nu stau niciodată atît de mult! Cît despre Canada, nu am un domiciliu stabil aici, nici măcar ăsta. Apartamentul este în întregime al tău, Vivien, după cum știi. Lucrul cel mai important este să nu trișezi. Evaziunea fiscală nu este numai o ilegalitate, este o prostie și un risc inutil. Evitarea taxelor este cu totul altceva... Stai un pic! Să-ți arăt ceva.

Partridge își scoase portofelul, din care extrase o tăietură dintr-un ziar vechi.

— Asta e dintr-o decizie din 1934 a Judecătorului Mînă Înțeleaptă, unul dintre cei mai mari juriști ai Americii, care a fost folosită de alți judecători de mai multe ori de atunci. Începu să citească cu voce tare: „*Oricine poate aranja lucrurile de așa natură încît impozitele sale să fie cît mai mici cu putință; nimeni nu are obligația să aleagă o formulă care să pună cît mai mulți bani în buzunarele Trezoreriei; nu există nici măcar datoria patriotică de a plăti impozite cît mai mari cu putință*".

— Acum înțeleg de ce te invidiază lumea. Mai sînt și alții la Televiziune care fac la fel?

— Nici nu bănuiești cît de mulți. Avantajele scutirii de impozit sînt motivul pentru care canadienilor le place să lucreze pentru canalele americane.

Mai existau și alte motive, pe care Partridge nu le menționă, cum ar fi salarizarea mult mai substanțială, și, chiar și mai important, prestigiul care vine o dată cu un asemenea post în „liga superioară", sentimentul de a fi în centrul dramatic al evenimentelor mondiale.

Iar din punctul lor de vedere, canalele americane erau încîntate să angajeze corespondenți canadieni, care veneau gata instruiți de la CBC sau CTV. Mai ales de cînd descoperiseră că accentul canadian este agreat de publicul american – unul dintre motivele succesului și popularității multor figuri noi la televiziune – Peter Jennings, Robert McNeil, Morley Safer, Allen Pizzey, Barrie Dunsmore, Peter Kent, John Blackstone, Hilary Bowker, Harry Partridge și alții...

Continuînd să se învîrtă prin apartament, Harry văzu pe bufet biletele pentru concertul Mozart de a doua zi. Știa că îi va face multă plăcere și simți un nou val de recunoștință

pentru Vivien, care îi ținea minte atît de bine gusturile. Și era mulțumit și de cele trei săptămîni de vacanță – de odihnitoare lenevie – care îl așteptau – așa credea el.

11

Jessica avea obiceiul să meagă la cumpărături în fiecare joi dimineața, iar în această zi de joi nu avea nici o intenție să-și schimbe programul. Angus se oferi să o însoțească, iar Nicholas, care stătea acasă pentru că avea o zi de vacanță, o rugă să-l ia și pe el, ca să fie împreună cu bunicul. Jessica îl chestionă, nehotărîtă:

— Nu ai de repetat la pian?

— Ba da, mămico, dar pot să fac asta mai tîrziu, am timp destul.

Știind că Nicky era conștiincios în general și repeta în fiecare zi, cîteodată chiar șase ore, Jessica se lăsă convinsă.

Cei trei se urcară în Volvo-ul Jessicăi și părăsiră casa din Park Avenue la 11 fără ceva, o oră și jumătate în urma lui Crawford. Era o zi minunată, cu un soare cald luminînd culorile bogate de toamnă din copacii de pe Long Island Sound.

Femeia de serviciu a familiei Sloane, Florence, era în casă în momentul plecării lor și, uitîndu-se pe fereastră, îi urmări pe cei trei îndepărtîndu-se. Dar, o dată cu ei, văzu și mașina parcată pe o stradă laterală, care, ca la un semnal, demară și porni în urma Volvo-ului. Numai că în momentul respectiv nu acordă nici o atenție amănuntului.

Prima oprire a Jessicăi era, ca de obicei, la supermarketul „Grand Union" de pe Chatsworth Avenue; lăsă mașina în uriașa parcare a magazinului și intră, însoțită de Angus și Nicky.

Cei doi columbieni, Julio și Carlos, care urmăriseră mașina la o distanță discretă, rămaseră în Chevrolet-ul Celebrity, de unde le supravegheară mișcările. Carlos raportase deja plecarea de acasă a celor trei, iar acum dădu încă un telefon ca să anunțe că „cele trei pachete sînt în recipientul numărul unu".

De data aceasta, la volan era Julio; nu intră în parcare, ci rămase afară pentru a urmări totul de pe trotuarul din față. Conformîndu-se instrucțiunilor date de Miguel mai devreme,

Carlos coborî din mașină și se duse să se posteze lîngă intrarea în magazin. Spre deosebire de alte zile, cînd fusese îmbrăcat lejer, astăzi purta un costum maro, îngrijit, și cravată.

După ce Carlos ajunse la locul stabilit, Julio plecă cu Chevrolet-ul spre ascunzătoarea sigură din Hackensack, pentru a preîntîmpina riscul ca mașina să fi fost observată.

Cînd răspundea la primul dintre cele două mesaje telefonice, Miguel se afla deja în duba Nissan, parcată lîngă stația Larchmont a Liniilor Ferate New Haven. Duba nu bătea la ochi, parcată cum era printre multe alte mașini lăsate de navetiștii spre New York. Împreună cu Miguel se mai aflau Luis, Rafael și Baudelio, dar nici unul nu putea fi observat de afară, din pricina foliilor subțiri, întunecate, de plastic ce acopereau geamurile laterale și din spate. Datorită talentelor sale de șofer, lui Luis i se încredințase locul de la volan.

Auzind mesajul că trei persoane părăsiseră casa Sloane, Rafael exclamă:

— *¡Ay!* Asta înseamnă că e și *viejo* cu ei. O să ne-ncurce!

— Atunci o să-l lichidăm pe bătrînu'. Un glonț și se face treaba, spuse Luis, arătînd spre umflătura din haina sa de antilopă.

Miguel îl repezi:

— Ai să faci așa cum ți se ordonă, și nimic altceva fără ordinul meu!

Era conștient că Rafael și Luis erau într-o stare de agresivitate permanentă, ca două focuri arzînd mocnit, dar gata oricînd să izbucnească în flăcări furioase. Rafael, un bărbat foarte solid, fusese boxer profesionist și chipul său purta urmele vizibile ale luptelor trecute. Luis fusese în armata columbiană – o școală aspră, dură. Cine știe, poate că va veni și vremea cînd firea belicoasă a celor doi va fi de folos, dar, deocamdată, ea trebuia stăvilită.

De altfel, Miguel începuse deja să cîntărească în minte complicația ivită o dată cu prezența celei de-a treia persoane. Planul lor definitivat demult nu îi includea decît pe femeia lui Sloane și pe copil. De la bun început, ei, și nu Crawford Sloane, fuseseră ținta celor de la Sendero Luminoso și ai Cartelului de la Medellin. Cei doi urmau să fie răpiți și ținuti ca ostatici în schimbul unei răscumpărări încă nespecificate.

Dar acum se punea întrebarea: cu bătrînul ce să facă? Să-l omoare, așa cum sugerase Luis, ar fi simplu, dar asta ar crea alte probleme. Miguel nu se hotărîse încă și nu urma probabil s-o facă decît în momentul decisiv, ce se apropia cu repeziciune.

Avuseseră și noroc, totuși; cel puțin femeia și copilul erau acum împreună. După săptămîni de urmărire aflaseră că femeia își făcea întotdeauna cumpărăturile joia dimineața. Miguel mai știuse și că Nicky era în vacanță în acea zi, deoarece Carlos, dîndu-se drept un părinte, căpătase informația de la școala din Chatsworth Avenue pe care o frecventa băiatul. Ceea ce mai rămăsese de făcut era să coreleze acțiunile de răpire a celor doi. Acum, însă, fără s-o știe, femeia și copilul le rezolvaseră problema plecînd împreună.

Cînd sosi și cel de-al doilea mesaj de la Carlos, cu informația că cei trei se aflau în magazin, Miguel îi făcu un semn lui Luis și îi spuse:

— E-n ordine. Dă-i drumu'!

Luis ambală motorul. Prima oprire, la numai șase străzi distanță – parcarea supermarketului. În timp ce rulau pe stradă, Miguel se întoarse să-i arunce o privire lui Baudelio, singurul american din grup, care continua să-l îngrijoreze profund.

Baudelio – ca și în cazul celorlalți, numele îi fusese ales de alții, era un alias – trecuse de cincizeci de ani, dar arăta ca de șaptezeci. Slăbănog, cu o bărbie lungă, piele măslinie, cu aspect bolnăvicios și o mustață cenușie, căzută la colțuri, pe care n-o îngrijea niciodată, arăta ca o fantomă ambulantă. Pe vremuri, fusese doctor anestezist la Boston, și mare bețiv. Cînd a ajuns pe drumuri, era tot bețiv, în schimb nu mai era doctor, cel puțin nu oficial. Cu zece ani în urmă îi fusese retras irevocabil dreptul de a practica medicina, după ce, beat fiind, omorîse cu o supradoză de anestezice un pacient aflat pe masa de operație. Mai existaseră și alte incidente înainte, și colegii îl acoperiseră, dar de data aceasta beția lui costase viața unui pacient și nu mai putea fi ignorată.

Pentru el nu mai exista nici un viitor în America, nici familie și nici copii. Chiar și soția îl părăsise cu mai mulți ani în urmă. De cîteva ori vizitase Columbia și, pentru că simțea nevoia să schimbe locul, decisese să se stabilească acolo. După un timp descoperise că putea să-și folosească talentele medicale, de altfel remarcabile, în scopuri necurate, adesea

chiar criminale, fără să trezească prea multe întrebări. Nu se afla în poziția să emită prea multe pretenții, așa că accepta ce i se oferea. Iar între două „mici afaceri" reușea, cu ajutorul revistelor medicale, să rămînă la curent cu toate noutățile specialității lui. Pentru toate aceste „calități" fusese ales de Cartelul de la Medellin, pentru care mai lucrase și altă dată, să participe la această operațiune.

Lui Miguel i se furnizaseră toate aceste detalii mult înainte de începerea misiunii, cu specificarea că, odată începută treaba, Baudelio nu trebuia să mai aibă acces la alcool. Pentru a impune prohibiția, fostul doctor trebuia să ia Antabuse, cîte o pastilă pe zi. Oricui încerca să bea ceva după o pastilă de Antabuse i se făcea îngrozitor de rău, și Baudelio știa foarte bine acest lucru. O practică frecventă printre alcoolici era să scuipe pastila atunci cînd vroiau să-și fure singuri căciula, așa că Miguel fusese prevenit să stea lîngă el și să se asigure că Baudelio înghițea pastila. Miguel urma ordinele întocmai, dar nu era prea încîntat, pentru că în timpul scurt pe care îl avea la dispoziție era încărcat cu o mulțime de responsabilități; să facă pe sora de caritate era exact ce-i mai lipsea! În plus, din cauza viciului lui Baudelio, ar fi fost inconștiență curată să-i încredințeze o armă, ceea ce însemna că era singurul om neînarmat din grup.

Acum, aruncîndu-i o privire scrutătoare, Miguel îl întrebă:

— Ești gata? Știi ce ai de făcut?

Foștul doctor dădu din cap. Ca într-o străfulgerare, îi reveni o urmă din mîndria pierdută și, privindu-l pe Miguel drept în ochi, răspunse:

— Știu exact ce este necesar. Cînd sosește momentul să acționăm, poți să te bazezi pe mine și să te concentrezi la ce ai tu de făcut.

Deși nu pe de-a-ntregul liniștit, Miguel își întoarse fața de la el. Drept înaintea lor apăruse acum parcarea magazinului „Grand Union".

Carlos văzu duba apropiindu-se. Parcarea nu era foarte aglomerată și Nissan-ul se strecură pe un spațiu, din fericire, liber, lîngă Volvo-ul Jessicăi. Observînd manevra, Carlos intră în magazin.

Arătînd spre căruciorul parțial umplut de cumpărături, Jessica îl încurajă pe Angus:

— Dacă vezi ceva care îţi place, aruncă aici înăuntru.

Nicky interveni:

— Lui bunicu' îi place caviarul.

— Da, trebuia să-mi fi amintit, răspunse Jessica. Hai să luăm!

Îndreptîndu-se spre raionul „Delicatese", descoperiră o ofertă deosebit de bogată de caviar. Inspectînd preţurile, Angus mormăi:

— E groaznic de scump!

Jessica îi răspunse în şoaptă:

— Ai cea mai vagă idee cît cîştigă fiul tău?

Bătrînul zîmbi şi coborî şi el vocea:

— De fapt, am citit undeva că aproape trei milioane pe an.

— Bine spus, aproape, rîse Jessica. Întotdeauna se simţea bine în compania lui Angus. Hai să cheltuim o parte din ei!

Arătă spre un borcan de 250 de grame de caviar de morun, încuiat într-o vitrină frigorifică, care afişa preţul de 199,95 dolari.

— O să gustăm din ăsta la un martini diseară, înaintea cinei.

În acel moment, Jessica observă un tînăr subţirel şi bine îmbrăcat, oprind o cumpărătoare din apropiere. Părea să o întrebe ceva. Femeia scutură din cap. Apoi tînărul se apropie de altă femeie, aparent cu aceeaşi întrebare şi obţinînd acelaşi răspuns negativ. Oarecum curioasă, Jessica îl urmări pe tînăr în timp ce se apropia de ea.

— Mă scuzaţi, doamnă, spuse Carlos, încerc să găsesc pe cineva.

Fusese conştient de prezenţa Jessicăi tot timpul, dar evitase în mod deliberat să o abordeze pe ea prima, şi oprise alte femei în văzul ei.

Jessica sesiză accentul uşor spaniol, dar la New York nu era ceva neobişnuit. Şi mai observă că tînărul avea ochi reci, nemiloşi, dar asta nu era problema ei. Nu spuse decît:

— Da?

— Pe doamna Crawford Sloane.

Jessica tresări surprinsă:

— Eu sînt doamna Sloane.

— Doamnă, îmi pare rău, am veşti proaste. Expresia de pe faţa lui Carlos era serioasă şi îngrijorată, îşi juca rolul bine. Soţul dumneavoastră a avut un accident, e rănit grav. Salvarea

l-a dus la Spitalul Doctorilor, iar pe mine m-au trimis să vă găsesc și să vă duc acolo. Femeia dumneavoastră de serviciu mi-a spus unde vă pot găsi.

Jessica păli și scoase un icnet strangulat. Instinctiv, mîna i se ridică la gît. Nicholas, care prinsese ultimele cuvinte, arăta năucit.

Deși șocat în egală măsură, Angus fu primul care își reveni și intră în acțiune. Arătă spre căruciorul plin:

— Jessie, lasă toate astea aici. Hai să mergem!

— E tata, nu-i așa? întrebă Nicky.

— Mi-e teamă că da, spuse Carlos cu gravitate.

Jessica îl luă pe Nicky pe după umeri:

— Da, dragul meu. Mergem la el acum.

— Vă rog, veniți cu mine, doamnă Sloane, spuse Carlos.

Jessica și Nicky, amețiți încă în urma veștii zguduitoare, îl însoțiră repede pe tînărul în costum maro spre ieșirea din magazin. Pe Angus, care venea în urmă, ceva îl deranja, deși nu-și dădea seama prea bine ce anume.

O dată ajunși în parcare, Carlos o luă înaintea celorlalți, îndreptîndu-se către duba Nissan. Amîndouă ușile de pe aceeași parte cu Volvo-ul erau deschise. Carlos văzu că mașina avea motorul pornit, iar la volan era Luis. O umbră neclară în spate trebuia să fie Baudelio; Rafael și Miguel erau ascunși privirii.

Cînd ajunseră în dreptul Nissan-ului, Carlos spuse:

— O să mergem cu mașina asta, doamnă. Este mai...

— Nu, nu! Neliniștită și tensionată, Jessica scotocea cu un gest nervos în geantă după cheile de la mașină. O să iau mașina mea. Știu unde este Spitalul...

Dintr-o mișcare, Carlos se poziționă între Jessica și Volvo-ul ei. Apucîndu-i brațul, spuse repede:

— Doamnă, am prefera...

Jessica încercă să-și elibereze mîna, dar Carlos o apucă mai strîns și o împinse înainte. Ea se smuci surprinsă și indignată:

— Termină! Ce înseamnă asta?

Pentru prima dată începea să gîndească dincolo de impactul veștilor îngrozitoare pe care le primise.

La cîțiva pași în urma ei, Angus realiză ce îl deranjase mai devreme. Cînd erau în magazin, ciudatul tînăr spusese „E rănit grav. Salvarea l-a dus la Spitalul Doctorilor".

Dar Spitalul Doctorilor nu primea urgente. Angus știa amănuntul pentru că, timp de cîteva luni, cu un an în urmă, vizitase un fost camarad din Forțele Aeriene, internat acolo, și ajunsese să cunoască spitalul destul de bine. Spitalul Doctorilor era mare și celebru; se găsea în apropiere de Casa Gracie, reședința primarului, și paralel cu drumul pe care mergea Crawford la serviciu. *Dar toate urgențele erau trimise la Spitalul New York, la cîteva străzi mai jos...* orice șofer de salvare știa asta.

Deci tînărul mințise! Toată povestea din magazin era o cacealma! Și nici ce se întîmpla aici nu era în ordine. Doi bărbați, care lui Angus nu-i inspirau nimic bun, apăruseră deodată din spatele dubei. Unul dintre ei, genul de bătăuș uriaș, se alăturase tînărului în costum; încercau să o urce pe Jessica în dubă cu forța! Nicholas, puțin în spatele lui, nu era încă implicat în învălmășeala asta. Angus strigă alarmat:

— Jessica, nu te duce! Nicky, fugi! Adu...

N-apucă să termine propoziția. Patul unui pistol îl izbi cu putere în cap. Nu mai simți decît o explozie de durere, lumea se învîrti în jurul lui și Angus căzu la pămînt inconștient. Luis fusese acela care sărise din spatele volanului, înconjurase duba și îl atacase pe Angus pe la spate; aproape din aceeași mișcare, fără să se oprească, îl prinse și pe Nicky.

Jessica începu să țipe și să strige disperată:

— Ajutor! Vă rog, oameni buni... ajutor!

Masivul Rafael, care i se alăturase lui Carlos în imobilizarea Jessicăi, îi astupă acesteia gura cu o mînă uriașă, iar cu cealaltă o împinse din spate aruncînd-o în dubă. Apoi sări și el înăuntru și continuă să o țină, în timp ce ea se zbătea și încerca să strige, uitîndu-se disperată la el. Rafael se răsti la Baudelio:

— *¡Apúrate!**

Fostul doctor, care stătea cu o trusă medicală deschisă pe scaunul de lîngă el, scoase un tampon pe care îl muiase în cloroform cu cîteva secunde mai devreme. Aplică repede tamponul pe nasul și gura Jessicăi, ținîndu-l acolo un timp. Aproape instantaneu, ochii ei începură să se închidă, mișcările să devină mai lente și curînd corpul ei inert alunecă încet la

* Grăbește-te! (Sp.)

podea. Baudelio scoase un oftat de satisfacție, deși știa că efectul cloroformului nu va dura mai mult de cinci minute.

Între timp fusese tîrît înăuntru și Nicholas, care se zbătea violent, iar Carlos fu nevoit să-l țină pînă cînd Baudelio îi aplică același tratament.

Continuînd să lucreze febril, ex-doctorul tăie mîneca de la rochia Jessicăi și îi injectă intramuscular în braț conținutul unei seringi cu Midazolam, un sedativ puternic, care asigura starea de inconștiență pentru cel puțin o oră. Apoi îi făcu o injecție similară băiatului, cu același sedativ.

În acest timp, Miguel tîrîse trupul inconștient al lui Angus în interiorul dubei. Eliberat de sarcina de a o potoli pe Jessica, Rafael scoase un pistol automat Browning și, armîndu-l, se rugă de Miguel:

— Lasă-mă să-l termin!

— Nu, nu aici.

Întreaga operațiune de capturare a femeii și a copilului se desfășurase cu o viteză incredibilă; nu trecuse nici un minut de cînd încercaseră să îi convingă să intre în dubă. Și, spre surprinderea lui Miguel, nimeni nu părea să fi observat răpirea. O explicație era aceea că se aflaseră ascunși între cele două mașini; și, din fericire, nu se ivise nici un trecător prin preajmă. Miguel, Carlos, Rafael și Luis veniseră înarmați cu toții, fără a mai pune la socoteală mitraliera Beretta, adusă pentru cazul în care ar fi trebuit să tragă în dreapta și în stînga pentru a scăpa din parcare. După cum stăteau însă lucrurile, nu era nevoie să lupte și aveau un avans considerabil asupra unei eventuale urmăriri. Dar dacă l-ar fi lăsat pe bătrîn în urmă – rana din capul lui sîngera abundent, iar sîngele se scurgea pe asfalt – imediat s-ar fi dat alarma. Fără să mai piardă timpul, Miguel ordonă:

— Ajutați-mă să-l pun înăuntru!

În cîteva secunde, Angus era vîrît ca un colet în dubă. Numai că, după ce se urcă în mașină și el și trase ușa, Miguel văzu că greșise crezînd că nu existau nici un fel de martori. O femeie în vîrstă, cu părul alb și sprijinită într-un baston, îi urmărea dintre două mașini, la numai zece metri distanță. Părea surprinsă și nesigură.

În timp ce Luis începu să pună Nissan-ul în mișcare, dădu și Rafael cu ochii de ea; dintr-o mișcare rapidă, scoase Beretta, îl ridică spre geamul din spate și ochi.

— Nu! strigă Miguel.

Nu pentru că îi păsa de femeie, dar existau încă şanse să părăsească toţi parcarea fără să alerteze pe cineva. Împingîndu-l pe Rafael din fereastră, se apleacă şi strigă cu o voce voioasă:

— Nu vă fie teamă! Nu e nimic. Doar o scenă din filmul pe care îl turnăm.

Văzu cum neliniştea de pe faţa bătrînei se transformă încet în uşurare, chiar în zîmbet; părăsiră parcarea şi, în scurt timp, Larchmont-ul. Luis conducea cu îndemînare, fără să piardă timpul, şi, în cinci minte, se aflau deja pe Interstate 95, îndreptîndu-se repede spre sud.

12

Fusese un timp cînd Priscilla Rhea era considerată ca una dintre cele mai ascuţite minţi din Larchmont. Profesoară la vremea ei, îndopase cîteva generaţii de tineri din acest orăşel cu elementele de bază ale rădăcinii pătrate şi ale ecuaţiilor, învăţîndu-i totodată cum să descopere valorile algebrice ale lui X şi Y, dar o făcuse într-un fel încît toţi credeau că vorbeşte mai degrabă de descoperirea Sfîntului Graal. Şi tot Priscilla îi învăţase să aibă simţul responsabilităţii civice şi să nu se eschiveze de la îndatoririle evidente.

Dar toate acestea se întîmplaseră înaintea pensionării, cu vreo cincisprezece ani în urmă, şi înainte ca vîrsta să-i îngreuieze trupul şi să-i încetinească mintea. Astăzi, cu părul alb şi slăbită, se mişca încet, cu ajutorul unui baston, iar în ce priveşte procesele ei mentale, ea singură şi le descria dezgustată ca fiind „precum mersul la deal al unui măgar pe trei picioare".

Totuşi, acum Priscilla începu să-şi pună la lucru mintea, trecînd de la o idee la alta, cît de repede îi permitea vîrsta.

Ce văzuse? Văzuse cum două persoane – o femeie şi un copil – erau urcaţi, aparent împotriva voinţei lor, în ceea ce arăta ca un mic autobuz. Era sigură că se zbătuseră şi se împotriviseră şi i se păruse chiar că femeia ţipase, dar de asta nu era sigură, dat fiind că auzul îi slăbise considerabil, o dată cu tot restul. Apoi, o altă persoană, un bărbat care părea rănit şi inconştient, fusese urcat în acelaşi mic autobuz, înainte ca vehiculul să o ia din loc.

Îngrijorarea ei firească fusese pe moment alungată de explicația aruncată în pripă, cum că totul era doar parte a unui spectacol filmat. Nimic neobișnuit. În zilele astea găseai echipe de film și televiziune peste tot, înregistrîndu-și reportajele în cadru natural și luînd oamenilor interviuri chiar acolo, pe stradă.

Dar mai tîrziu, după ce micul autobuz se îndepărtase, Priscilla se uită în jurul ei, căutînd din ochi camerele de luat vederi și echipele care ar fi trebuit să fie prezente ca să înregistreze totul, dar nu văzu pe nimeni. Și firesc, își spuse că, dacă ar fi existat într-adevăr o echipă de filmare, n-ar fi putut să dispară atît de repede.

Totul căpătă în mintea Priscillei amploarea unei preocupări de care chiar nu avea nevoie, parțial și pentru că știa că totul putea fi o încîlceală în gîndirea ei, așa cum se întîmplase destul de des în ultimul timp. Cel mai rezonabil lucru ar fi să intre în supermarketul „Grand Union", să cumpere ce avea de cumpărat și să-și vadă de treabă. Dar se lovi de convingerea ei de o viață, pe care o împărtășise atîtor generații de elevi, că nimeni nu trebuie să se eschiveze de la o datorie, și nu o putea face nici acum, în ciuda vîrstei. Măcar dacă ar fi fost cineva prin preajmă, căruia să-i poată cere un sfat! În acel moment, dorința i se îndeplini și o văzu pe Erica McLean, una din fostele ei eleve, care se îndrepta și ea spre supermarket.

Erica, acum femeie în toată firea, mamă la rîndul ei, se cam grăbea, dar se opri totuși s-o întrebe pe fosta ei profesoară:

— Ce mai faceți, domnișoară Rhea? (Nici unul dintre foștii elevi ai domnișoarei Rhea n-ar fi îndrăznit vreodată să i se adreseze pe numele mic.)

— Puțin nedumerită, draga mea, răspunse Priscilla.

— De ce, domnișoară Rhea?

— Am văzut ceva... Dar nu sînt sigură ce. Aș vrea să știu ce părere ai tu.

Și începu să descrie scena, care era încă deosebit de clară în mintea ei.

— Și sînteți sigură că nu exista nici o echipă de filmare?

— N-am văzut nici una. Tu ai văzut ceva, cînd ai intrat în parcare?

— Nu.

Erica McLean oftă în sinea ei, convinsă fiind că bătrîna ei profesoară suferea de un fel de halucinaţie, şi blestemînd ghinionul care făcuse ca tocmai ea să treacă pe acolo şi să fie implicată în povestea asta. Dar, ce să-i faci, nu putea să o lase baltă pe draga de Priscilla Rhea, pentru care nutrise întotdeauna o reală afecţiune, aşa că trebuia să lase deoparte graba şi să facă tot posibilul să o ajute.

— Unde s-au întîmplat toate astea?

— Acolo.

Priscilla arătă cu degetul spre spaţiul de parcare de lîngă Volvo-ul Jessicăi. Se îndreptară împreună spre maşină.

— Aici, spuse Priscilla. Chiar aici s-a întîmplat.

Erica se uită în jurul ei. Nu se aşteptase să vadă nimic semnificativ, şi nici nu văzu. Dar, tocmai cînd era să se întoarcă, atenţia i-a fost atrasă de o serie de picături de lichid pe asfalt, care, pe fundalul acela întunecat, păreau de un maro închis. Era probabil ulei, îşi spuse Erica, sau... Curioasă, se aplecă şi atinse una din ele. Cîteva secunde mai tîrziu se uita îngrozită la propriile ei degete. Erau acoperite cu ceva ce era neîndoielnic sînge, şi cald încă.

Fusese o dimineaţă liniştită la secţia de poliţie din Larchmont, o unitate locală mică, dar foarte eficientă. Într-o gheretă de sticlă, un agent de poliţie în uniformă îşi sorbea cafeaua şi tocmai se uita pe ziarul local, cînd sosi apelul telefonic de la un telefon public din colţul străzii Boston Post, prima intersecţie de la supermarket.

Erica McLean vorbi prima; spuse cine e şi continuă:

— Sînt cu o doamnă aici, Priscilla Rhea...

— O cunosc pe domnişoara Rhea, o întrerupse poliţistul.

— Dînsa crede că a fost martora unei acţiuni criminale, o răpire, probabil. V-o dau la telefon.

— Am o idee şi mai bună. Vă trimit un om într-o maşină de patrulă şi îi povestiţi totul lui personal. Unde vă aflaţi?

— Vă aşteptăm în faţă la „Grand Union".

— Rămîneţi pe loc, vă rog. O să sosească cineva în cîteva minute.

Poliţistul închise telefonul şi vorbi într-un microfon aflat în faţa sa:

— Sediul către 423. Răspundeți apelului de la supermarketul „Grand Union". Luați o declarație doamnei McLean și domnișoarei Rhea, care așteaptă acolo. Cod unu.

— 423 către Sediu. Zece și patru.

Trecuseră unsprezece minute de cînd duba în care se aflau închiși Jessica, Nicholas și Angus părăsise parcarea magazinului.

Tînărul polițist, pe nume Jensen, a ascultat-o atent pe Priscilla Rhea, care devenise ceva mai sigură pe ea cînd începuse să povestească incidentul pentru a doua oară. Își amintea chiar două detalii suplimentare: culoarea vehiculului pe care continua să-l numească „micul autobuz" – un cafeniu deschis – și faptul că avea geamurile întunecate. Dar nu, nu observase numărul mașinii și nici măcar dacă era de New York sau nu.

Prima reacție a polițistului a fost de scepticism, deși încercase să ascundă asta în fața bătrînei. Polițiștii sînt obișnuiți cu relatările unor cetățeni alarmați de lucruri total inofensive – au parte de ele în fiecare zi, chiar și într-o comunitate mică cum este Larchmont-ul. Dar era un om conștiincios, drept care a ascultat cu atenție, notîndu-și scrupulos fiecare amănunt în carnet.

Dar interesul i-a fost trezit de-abia cînd Erica McLean, care părea o femeie serioasă, rezonabilă, i-a povestit despre petele de pe asfaltul parcării, care arătau a fi sînge. Auzind de sînge, s-a îndreptat imediat spre locul respectiv pentru a vedea cu ochii lui. Între timp, picăturile se uscaseră în cea mai mare parte, dar unele erau încă suficient de umede ca să-i poată dezvălui culoarea – roșu. Nu avea nici o dovadă că era sînge uman, bineînțeles, dar asta dădea oarecare credibilitate poveștii, și o oarecare urgență.

Întorcîndu-se înapoi la Priscilla, o găsi vorbind cu cîteva persoane care se adunaseră în jurul ei și povestindu-le ce văzuse. Unul dintre bărbați își aminti:

— Dom' ofițer, eram în magazin cînd am văzut patru persoane plecînd în grabă – doi bărbați, o femeie și un copil. Erau atît de grăbiți, că femeia a lăsat căruciorul plin așa cum era. Îl umpluse cu tot felul de cumpărături, dar l-a lăsat pur și simplu și a plecat.

— Și eu i-am văzut, spuse o femeie. Era doamna Sloane, soția crainicului TV. Întotdeauna își face cumpărăturile aici.

Era foarte supărată cînd a plecat, ca şi cum s-ar fi întîmplat ceva rău.

O altă femeie spuse:

— Ciudat. Un bărbat a venit mai devreme la mine şi m-a întrebat dacă sînt doamna Sloane. Le-a întrebat şi pe altele.

De-acum, mai multe persoane începuseră să vorbească în acelaşi timp, pe măsură ce îşi aminteau cîte ceva. Poliţistul ridică vocea:

— A văzut cineva „micul autobuz", de culoare cafenie deschis, pe care l-a descris doamna aceasta?

— Da, eu l-am văzut, răspunse un bărbat. A intrat în parcare exact cînd mă îndreptam eu spre magazin. Era o dubă Nissan.

— Aţi observat cumva şi numărul de înmatriculare?

— Nu, ştiu doar că era număr de New Jersey. A, şi încă ceva – avea geamurile întunecate. Genul prin care poţi să vezi dinăuntru în afară, dar nu şi din afară înăuntru.

— Un moment! spuse poliţistul, întorcîndu-se apoi spre mulţimea care se formase. Toţi cei care ne-au dat informaţii şi cei care îşi mai amintesc ceva, vă rog rămîneţi pe loc. Mă întorc imediat!

Sări în maşina de poliţie pe care o parcase chiar în faţa magazinului şi luă microfonul staţiei:

— 423 către Sediu. O posibilă răpire la supermarketul „Grand Union". Am nevoie de întăriri. Descrierea vehicolului suspect: dubă Nissan, cafeniu deschis, număr necunoscut, de New Jersey, geamuri întunecate. Trei persoane par să fi fost răpite de către necunoscuţii din duba Nissan.

Transmisia lui putea fi auzită din toate maşinile de poliţie din Larchmont, ca şi din cele din oraşul învecinat, Mamaroneck, şi din satul Mamaroneck. Ofiţerul de serviciu la sediu urma să alerteze automat toate forţele de poliţie din ţinutul Westchester, ca şi poliţia din New York. Poliţia din New Jersey nu avea de ce să fie informată deocamdată.

Cei de la supermarket puteau auzi deja sirenele a două patrule care se apropiau alertate de cererea de întăriri.

Trecuseră douăzeci de minute de la plecarea dubei Nissan.

La opt mile distanţă, Nissan-ul se pregătea să părăsească Autostrada I-95 şi să intre în labirintul de străzi din Bronx.

Luis condusese profesionist, cu cinci mile peste limita legală de viteză, ceea ce făceau majoritatea șoferilor – o viteză bună, dar nu suficient de mare ca să atragă atenția vreunei patrule de poliție. Acum obiectivul lor intermediar – Ieșirea nr. 13 de pe autostradă – se afla în fața lor și Luis se înscrise pe dreapta ca să efectueze manevra. Și Luis și Miguel se uitaseră în permanență în urmă pentru a detecta o eventuală urmărire, dar nu se vedea nimic.

Totuși, cînd părăseau autostrada, Miguel îi ceru nerăbdător lui Luis:

— Hai, mai repede! Mai repede!

Încă din momentul în care se îndepărtaseră de parcare, Miguel se întrebase dacă nu greșise nelăsîndu-l pe Rafael s-o omoare pe bătrînă. Se putea să nu fi crezut basmul cu filmul pe care cică tocmai îl făceau. Poate că a și dat alarma deja, iar descrierea Nissan-ului să fie cunoscută de acum de toate patrulele din zonă.

Luis mări viteza, trăgînd de mașină cît putea pe străzile cu hîrtoape ale Bronxului.

După plecarea din Larchmont, Baudelio controlase de cîteva ori starea celor doi prizonieri adormiți, și totul părea să fie în regulă. Midazolamul pe care îl administrase femeii și copilului îi va ține inconștienți încă o oră cel puțin - așa apreciase el. Dacă se trezeau mai devreme, putea să le mai dea o doză, deși ar fi preferat să nu o facă, pentru că asta i-ar fi îngreunat tratamentul mai complex pe care îl prevăzuse la sfîrșitul călătoriei.

Se ocupase totodată și de bătrîn, oprind hemoragia de la cap și punîndu-i un pansament. Angus începu să se miște, scoțînd gemete ușoare pe măsură ce își revenea. Anticipînd posibile probleme cu el, Baudelio prepară o nouă seringă cu midazolam și i-o injectă. Mișcările și gemetele încetară brusc. Baudelio nu avea nici o idee despre ce se va întîmpla cu bătrînul; probabil că Miguel îl va împușca și se va debarasa de cadavru într-un loc sigur; de cînd lucra pentru Cartelul de la Medellin, fusese adesea martor la asemenea rezolvări. Nu că i-ar fi păsat – grija pentru celelalte ființe umane era o emoție de care se eliberase de mult.

Rafael scoase niște pături cafenii și, împreună cu Carlos și sub supravegherea lui Miguel, îi înveli pe cei trei, în așa fel încît numai capetele să le rămînă afară, lăsînd însă un colț suficient de mare de pătură ca să le poată acoperi atunci cînd

urmau să fie scoşi din dubă. Carlos legă fiecare „pachet“ cu sfoară în jurul mijlocului, ca să arate ca nişte simple colete în timpul transportului de la maşină în casă.

Strada Conner din Bronx, pe care ajunseră, arăta dezolant – cenuşie, deprimantă. Luis ştia pe unde să o ia, pentru că mai făcuse drumul ăsta de două ori înainte, într-o repetiţie a operaţiunii de azi. La colţul cu o staţie Texaco, o făcu la dreapta într-o zonă industrială pe jumătate părăsită. Din loc în loc erau parcate camioane, care arătau ca şi cum nu fuseseră clintite de acolo de mult timp. Nici urmă de fiinţă omenească prin preajmă.

Luis opri maşina lîngă zidul lung al unei magazii pustii, şi imediat un camion, parcat vizavi printre celelalte, porni motorul şi se opri exact în faţa dubei. Era un camion GMC alb, care avea pe ambele laturi înscrisul „Pîine super“.

O investigaţie simplă ar fi arătat că nu exista un asemenea produs pe piaţă; camionul era unul din cele şase autovehicule achiziţionate de Miguel la puţin timp după ce sosise în America, folosind ca paravan o falsă agenţie de închiriat maşini. Mai fusese folosit ocazional şi la supravegherea familiei Sloane sau în alte scopuri, dar, ca şi celelalte maşini, fusese revopsit de cîteva ori între timp, şi înscrisul schimbat – toate aceste operaţiuni delicate fiind opera lui Rafael. Astăzi camionul era condus de ultimul membru al grupului, femeia Socorro, care sări de la volan şi se duse în spate pentru a deschide uşile duble ale vehiculului.

În acelaşi timp, se deschise şi portiera Nissan-ului, iar Rafael şi Carlos transferară repede cele trei colete în camionul GMC. Baudelio îi urmă, purtînd trusa medicală.

Rămaşi în Nissan, Miguel şi Luis începură să desprindă foliile întunecate de pe geamuri; fuseseră utile cît ascunseseră ce se întîmpla înăuntru, dar acum deveniseră doar un semn distinctiv după care duba putea fi recunoscută, şi deci trebuiau înlăturate. De sub scaunul şoferului, Luis scoase o pereche de numere de înmatriculare de New York, pe care le pregătise din timp.

Coborî din maşină şi, uitîndu-se în jur ca să fie sigur că nu se afla nimeni prin preajmă, demontă numerele de New Jersey şi le înlocui cu cele de New York. Operaţiunea nu dură decît cîteva secunde, pentru că toate maşinile grupului aveau nişte suporturi speciale pentru numere, care trebuiau prinse numai în partea superioară. Clapa se trăgea uşor în sus şi

numărul era scos și înlocuit cu unul nou, tot mecanismul bazîndu-se pe acționarea unui simplu arc.

La puțină vreme după ce ajunsese în New York, Miguel aranjase printr-o relație de-a sa din lumea interlopă să obțină o serie de numere de New York și New Jersey de la mașini care nu mai erau folosite, dar nici nu fuseseră radiate, în schimb erau cu plata impozitelor la zi, drept care și cu numere valabile.

Sistemul de înmatriculare din New York și New Jersey îți permite să obții numere mult timp după ce vehiculul este demontat și transformat în piese de schimb. Autoritățile nu cer decît taxa de înmatriculare – ușor de plătit –, ca și dovada – la fel de ușor de obținut – că vehiculul este asigurat. Nici autoritățile și nici compania de asigurări, care putea să reînnoiască un contract de asigurare prin poștă după expedierea banilor necesari, nu cereau vreodată să vadă cu propriii lor ochi vehiculul în chestiune.

În consecință, în cercurile criminale exista un comerț înfloritor cu asemenea numere care, deși ilegale, nu figurau pe nici una din „listele negre" ale poliției și costau deci cu mult peste valoarea lor reală.

Miguel coborî din duba Nissan cu foliile de plastic și le aruncă într-un coș de gunoi ce începuse de mult să se reverse pe jos, iar Luis aduse vechile numere și le îndesă în același loc. Apoi trecu la volanul camionului care purta acum trupurile inerte ale lui Nicky, Jessica și Angus, precum și pe Miguel, Rafael, Baudelio și Socorro. După o întoarcere pe loc, se îndreptară din nou spre I-95, și apoi spre sud, de această dată într-un alt vehicul.

Conducînd duba rămasă goală, Carlos apucă și el pe aceeași autostradă, dar spre nord, de unde veniseră. Cu folia de pe geamuri îndepărtată și numărul schimbat, arăta ca mii de alte dube, *prin nimic* asemănătoare Nissan-ului a cărui descriere fusese probabil semnalată poliției din Larchmont.

Sarcina lui Carlos era să scape de dubă, acțiune care fusese și ea plănuită cu grijă dinainte. După trei mile părăsi autostrada și mai continuă aproximativ douăsprezece mile pe șosele secundare, pînă ajunse la White Plains. Acolo intră într-o parcare publică, o clădire cu patru etaje din apropierea unui complex comercial – „Center City Mall".

După ce parcă la al treilea etaj, continuă să se conformeze planului, cu o degajare aparent firească. Mulți oameni

parcau în apropiere în același timp, coborau sau urcau în mașini, dar nimeni nu dădea vreo atenție tînărului în costum maro sau Nissan-ului.

Întîi, Carlos șterse bine toate suprafețele pentru a face dificilă depistarea de amprente; asta pentru cazul în care duba ar fi fost recunoscută de autorități așa cum se prezenta acum. Următorul pas era să se asigure că acest lucru nu se va întîmpla.

Dintr-o cutie din interiorul dubei scoase un recipient care conținea o cantitate impresionantă de explozibil plastic, un mic detonator cu siguranță, sîrmă și leucoplast. Cu leucoplastul fixă explozibilul și detonatorul în spatele scaunului din față, foarte jos, ca să fie în afara razei vizuale a oricui arunca o privire în mașină. Trecu sîrmele de la detonator prin mînerele ambelor portiere din față; după ce prinse cîte o sîrmă de fiecare mîner cu portierele întredeschise, le închise atent pe amîndouă și apoi le încuie. Acum, dacă cineva deschidea oricare dintre portiere, reușea în același timp să tragă și siguranța de la detonator.

Apoi își aruncă privirea prin toate geamurile dubei, ca să se asigure că nici explozibilul, nici sîrmele nu erau vizibile de afară. Miguel calculase că vor trece cîteva zile cel puțin pînă cînd duba va fi remarcată, și pînă atunci răpitorii, ca și victimele lor, vor fi de mult departe. Iar cînd va fi găsită mașina, o mică surpriză teroristă nu va face decît să-i convingă pe toți că persoanele implicate în această răpire trebuie luate în serios.

Carlos lăsă mașina-capcană în parcare, ieși prin centrul comercial și, folosind transportul în comun, plecă să se alăture celorlalți la Hackensack.

Camionul GMC își continuă mai departe drumul spre sud încă cinci mile pînă la Autostrada Cross Bronx, unde o luă spre vest. Douăsprezece minute mai tîrziu traversa Rîul Harlem și, imediat după aceea, Podul George Washington peste Rîul Hudson.

La jumătatea podului, camionul cu teroriștii și victimele lor părăsea Statul New York și intra în New Jersey. Acum, pentru Miguel și ceilalți din banda Cartelului de la Medellin, adăpostul lor din Hackensack era încurajator de aproape.

13

Bert Fisher trăia și muncea într-un apartament minuscul din Larchmont. Avea șaizeci și opt de ani, era văduv de zece ani, iar cărțile sale de vizită îl descriau ca fiind reporter, deși în lumea ziaristicii era mai degrabă un colaborator.

Ca și alți colaboratori asemenea lui, Bert era reprezentantul local al mai multor agenții și posturi de știri care își au sediul în orașe mari, iar unele din ele îi plăteau un mic onorariu lunar. El trimitea informația sau știrea scrisă, și era plătit pentru ceea ce se folosea în final, dacă se folosea ceva. De vreme ce știrile locale din orașele mici aveau rareori importanță națională, sau măcar zonală, era dificil să reușească să publice vreo notiță într-un ziar mare sau să introducă ceva în jurnalele de radio și televiziune, motiv pentru care nimeni nu se îmbogățise vreodată din colaborări, iar majoritatea, ca și Bert, o duceau de pe o zi pe alta.

Dar ce să facă, lui îi plăcea meseria asta încă din timpul celui de-al doilea război mondial, cînd lucrase, ca soldat american în Europa, pentru ziarul forțelor armate *Stars and Stripes*. Perioada aceea îl molipsise de virusul ziaristicii, iar de atunci se mulțumise să joace un rol modest în această branșă. Chiar și acum, deși vîrsta îl mai încetinise puțin, nu renunțase să dea telefoane în fiecare zi surselor sale locale și ținea radioul deschis în permanență pe mai multe posturi, pentru a afla la timp de comunicările poliției, ale pompierilor, ale salvărilor și ale altor servicii locale. Și continua să spere că, într-o bună zi, se va întîmpla ceva suficient de important pentru a face din el un mare reporter.

Așa se explică faptul că Bert interceptă transmisia care ordona unui polițist să se deplaseze la supermarketul „Grand Union". Părea doar o acțiune de rutină pînă cînd, puțin mai tîrziu, polițistul anunță sediul de o posibilă răpire. La auzul cuvîntului „răpire", Bert ciuli urechile, se îndreptă în scaun și întinse mîna după o hîrtie ca să-și ia notițe. În momentul cînd transmisia se încheie, Bert știa deja că trebuia să se deplaseze urgent la locul acțiunii. Dar mai întîi, sună la canalul de televiziune newyorkez WCBA.

La WCBA îi răspunse un director adjunct de știri. Postul afiliat rețelei CBA avea o reputație locală destul de bună în

zona New York, pe care o deservea. Sediul său era într-o clădire cu trei etaje din Manhattan, la numai o milă şi ceva de CBA. Deşi era doar un post local, se bucura de o audienţă masivă şi, pentru că New York-ul furniza o cantitate impresionantă de ştiri în fiecare zi, redacţia de ştiri a postului era, în multe privinţe, un microcosm în sine.

În camera zgomotoasă, plină de agitaţia a treisprezece oameni, printre birouri încărcate şi îngrămădite, care alcătuiau redacţia, directorul adjunct verifică numele lui Bert Fisher pe o listă dintr-un dosar din faţa sa, apoi întrebă:

— În ordine, care e povestea?

Ascultă răbdător, în timp ce colaboratorul lor îi descria mesajele poliţiei şi intenţia sa de a se deplasa la faţa locului.

— Doar o „posibilă" răpire, da?

— Da, domnule.

Deşi Bert avea de vreo trei ori vîrsta tînărului căruia i se adresa, dovedea respect pentru rangul acestuia, conformîndu-se astfel unei reguli dintr-o altă epocă.

— Bine, Fisher, dă-i înainte. Revino imediat cu un telefon dacă descoperi ceva.

— Da, domnule. Imediat.

Închizînd telefonul, directorul adjunct realiză că totul putea fi doar o alarmă falsă, dar, pe de altă parte, ştia şi că ştiri mari se strecurau cîteodată silenţios pe cele mai neaşteptate uşi. Cîntări un moment necesitatea de a trimite o echipă de filmare la Larchmont, apoi decise că nu era cazul: informaţia colaboratorului era nebuloasă şi, oricum, toate echipele erau deja plecate la alte filmări şi ar fi însemnat să rupă una din ele de la o poveste cel puţin adevărată. Şi, fără informaţii suplimentare, nu era, oricum, o ştire pe care s-o poată transmite pe post.

Totuşi, putea cel puţin să o transmită superiorilor, aşa că se duse la biroul înălţat în mijlocul redacţiei, la care prezida directorul de ştiri al postului – o femeie foarte eficientă – şi îi relată discuţia de la telefon.

După ce îl ascultă, ea îi aprobă decizia, dar imediat îi veni o idee şi ridică receptorul care făcea legătura directă cu redacţia de ştiri CBA, cerîndu-l pe Ernie LaSalle, redactorul coordonator al ştirilor interne, cu care schimba informaţii din cînd în cînd.

— Ascultă, s-ar putea să nu fie nimic în toată povestea asta, dar este vorba de Larchmont, şi ştiu că Crawford Sloane

locuiește acolo. Este o localitate mică și s-ar putea să fie vorba de cineva cunoscut, așa că m-am gîndit că poate vrei să-i spui.

— Mulțumesc, spuse LaSalle. Anunță-mă imediat ce afli ceva nou.

Cînd închise telefonul, Ernie LaSalle cîntări, la rîndul său, importanța potențială a informației. Probabil nu era nimic, și totuși...

Dintr-un impuls instinctiv, ridică telefonul roșu de interior:

— Știri interne, LaSalle. Sîntem informați că la Larchmont, repet, Larchmont, New York, poliția a raportat o posibilă răpire. Deocamdată nu avem alte detalii . Prietenii noștri de la WCBA au pe cineva acolo și ne vor da de veste.

Ca de obicei, cuvintele redactorului coordonator puteau fi auzite în întreaga clădire. Unii dintre cei care îl auziseră se întrebau de ce LaSalle simțise nevoia să anunțe ceva atît de vag pe intercom. Alții, neinteresați, reveniră la ocupațiile obișnuite. La un etaj mai sus, producătorii de la Potcoavă se opriră să asculte, iar unul din ei spuse, arătînd spre Crawford, care putea fi văzut prin ușa de sticlă a biroului său:

— Să zicem mersi că e vorba de altcineva din Larchmont și nu de Crawf. Asta dacă nu cumva avem în fața ochilor noștri dublura lui.

Crawford Sloane auzi și el anunțul lui LaSalle. Ceva mai devreme, închisese ușa biroului în vederea întîlnirii aranjate cu președintele Departamentului de știri al Canalului CBA, Leslie Chippingham. Cînd îi ceruse la telefon să îl vadă, Sloane sugerase să meargă el în biroul lui Leslie, dar acesta preferase să vină personal în sanctuarul lui Sloane.

Amîndoi rămaseră tăcuți la vestea lui LaSalle, iar localitatea menționată, Larchmont, îi trezi imediat interesul lui Crawford și, în mod normal, s-ar fi dus chiar atunci la redacția de știri pentru a afla amănunte. Dar, în momentul respectiv, prefera să nu întrerupă o conversație ce se transformase într-o confruntare fără mănuși, luînd, spre surpriza crainicului, o întorsătură la care nu se așteptase cîtuși de puțin.

14

— Crawf, instinctul îmi spune că ai o problemă, iniție conversația președintele Departamentului de știri.

— Instinctul te înșală. Tu ai o problemă. Una ușor de rezolvat, dar trebuie să faci cîteva schimbări structurale, imediat.

Leslie Chippingham oftă. Era un veteran al știrilor TV, care își începuse cariera la nouăsprezece ani în calitate de curier al emisiunii NBC-ului „Raportul Huntleay-Brinkley“, principala emisiune de știri la vremea aceea; dar, încă de pe atunci, învățase că un crainic trebuie abordat cu tot atît de multă grijă ca o vază Ming și tratat cu aceeași deferență ca un șef de stat. Talentului său deosebit de a se purta ca atare i se datora în primul rînd obținerea unui post de producător executiv și apoi supraviețuirea în funcții administrative, cînd alți ambițioși – inclusiv un număr de președinți ai Departamentului de știri – fuseseră exilați pe băncile din spate ale televiziunii sau dați uitării în umilința unei pensii timpurii.

Chippingham avea capacitatea rară de a se simți bine în compania oricui și de a-i face pe ceilalți să se simtă la fel. Despre el se spunea mai în glumă, mai în serios, că putea să te dea afară, dar să te facă să te simți bine cu această decizie.

— Deci, spune-mi, despre ce schimbări este vorba?

— Nu pot continua să lucrez cu Chuck Insen. Trebuie să-l îndepărtezi. Și, cînd alegem un nou producător executiv, vreau să am și eu un cuvînt de spus.

— Mda. Aveai dreptate că există o problemă, spuse Chippingham, alegîndu-și în continuare cuvintele cu grijă. Deși problema s-ar putea să fie alta decît crezi tu.

Crawford Sloane își privi superiorul ierarhic, cîntărind din ochi silueta uriașă, chiar și cînd ședea – peste o sută de kilograme, și aproape doi metri înălțime; chipul mai degrabă aspru decît frumos, ochii de un albastru strălucitor și pădurea de bucle încîlcite, acum grizonante. De-a lungul anilor, multe femei avuseseră plăcerea de a-și trece mîinile prin buclele lui Chippingham, ca un aperitiv pentru alte delicii. De fapt, femeile fuseseră slăbiciunea sa de o viață, și cucerirea lor rămăsese un hobby irezistibil, iar acum, pentru că cedase din plin acestei pasiuni, se găsea în fața unui dezastru familial și financiar

– un amănunt pe care Sloane nu-l cunoștea, deși știa, ca și ceilalți, de „slăbiciunile“ lui Leslie.

Oricum, pentru Chippingham nu era momentul să se gîndească la propriile-i probleme, mai urgent era să se descurce cu Crawford Sloane. Exercițiul era similar cu mersul pe sîrmă fără plasă.

— Hai să nu ne mai învîrtim în jurul cozii, îi întrerupse Sloane șirul gîndurilor, și să trecem la subiect.

— Asta și voiam să fac. Așa cum știm amîndoi, multe lucruri sînt pe cale să se schimbe în redacțiile de știri...

— Pentru Dumnezeu, Leslie, bine-nțeles că se schimbă! îl opri Sloane nerăbdător. Asta este motivul pentru care am probleme cu Chuck Insen. Trebuie să schimbăm și noi forma știrilor, să avem mai puține bucăți tratate sumar, și mai mult timp să intrăm mai profund în anumite evenimente.

— Îți cunosc ideile, nu uita că am mai discutat despre asta. Dar cunosc și ideile lui Chuck, care, apropo, a venit să mă vadă puțin mai devreme, să se plîngă de tine.

Sloane rămase uluit: numai la asta nu se așteptase, ca producătorul executiv să preia inițiativa în disputa lor, nu așa se petreceau lucrurile de obicei.

— Și ce crede că ai putea face tu?

Chippingham ezită, doar o fracțiune de secundă.

— La dracu'! Bănuiesc că nu are nici un rost să-ți ascund. El este convins că părerile voastre diferă atît de mult, încît sînt ireconciliabile. Vrea să te îndepărtez.

Crainicul pufni într-un rîs sănătos, convins de absurditatea cererii:

— Și el să rămînă? Ha, e ridicol!

Președintele îl privi serios drept în ochi:

— Chiar așa?

— Bineînțeles. Și o știi și tu.

— O știam odată. Acum nu mai sînt atît de sigur.

Amîndoi ajunseseră pe un teritoriu necunoscut, iar Chippingham începu să pășească cu grijă.

— Ce încerc să-ți explic, Crawf, e că nimic nu mai este ca înainte, totul se mișcă altfel de cînd a fost cumpărată rețeaua de televiziune. Știi și tu la fel de bine ca și mine că noii noștri stăpîni – de la canalul ăsta și de la altele – nu văd deloc cu ochi buni puterea pe care o exercită crainicii de seară. Băieții de acolo de sus, care ne conduc, vor să submineze puterea asta, să vă dea peste nas, ca să nu mai

vorbim de faptul că nu sînt nicidecum mulţumiţi de salariile voastre mari, pe care ei nu cred că le meritaţi. În ultimul timp se discută despre nişte înţelegeri secrete.

— Ce fel de înţelegeri?

— Din acelea la care, din cîte am auzit eu, marii antreprenori ajung în cluburile lor exclusiviste şi la petrecerile lor de lux. De exemplu: *„Noi o să spunem reţelei noastre să nu încerce să-i atragă pe oamenii voştri cu salarii mai mari, cu condiţia ca voi să nu-i tentaţi pe ai noştri. În felul ăsta nu mai forţăm salariile în sus, şi putem chiar să reducem unele din cele mari.“*

— Asta e un complot, restricţie a competitivităţii. E ilegal!

— Numai dacă poţi dovedi că s-a întîmplat. Şi cum ai să poţi, dacă este doar o strîngere de mînă la un cocteil la Clubul de Golf, sau la Metropolitan, şi nu există nici un document scris, nici o dovadă?

Sloane rămase tăcut în faţa argumentului, iar Chippingham profită de momentul de ezitare:

— Oricum, ideea principală este că nu e momentul să încerci să forţezi lucrurile.

— Spuneai că Insen avea în vedere pe altcineva în locul meu, îl luă Sloane fără ocolişuri. Pe cine?

— A fost menţionat numele lui Harry Partridge.

Partridge! Din nou, realiză Sloane, omul ăsta apărea ca un rival. Se întrebă dacă Partridge fusese cel care plantase sămînţa ideii în capul lui Insen. Ca şi cum i-ar fi ghicit gîndul, Chippingham preciză:

— Se pare că Chuck i-a vorbit despre asta lui Harry, care a fost foarte surprins şi nu cine ştie ce interesat de idee. A, şi încă ceva. Chuck n-a omis să-mi spună că, dacă va trebui să alegem între tine şi el, nu are de gînd să plece cu coada între picioare, n-o să renunţe fără luptă. A ameninţat că o să se ducă personal la conducere, să medieze ei.

— Adică la cine?

— Adică la Margot Lloyd-Mason.

Crawford explodă de data aceasta:

— Vrea să se ducă la scroafa aia! N-o să îndrăznească!

— Ba cred că da. Şi cum încă! O fi ea scroafă, dar are pîinea şi cuţitul.

Fapt de care Leslie Chippingham era dureros de conştient.

CBA fusese ultima dintre marile rețele de televiziune care căzuse victimă „invaziei filistinilor", cum era poreclită printre cei de meserie – adică preluarea rețelelor de către conglomerate industriale a căror insistență pe îmbunătățirea profitului nu ținea cont de îndatoririle publice sau alte responsabilități. Spre deosebire de conducerile anterioare, cînd un Paley la CBS, un Sarnoff la NBC sau un Goldenson la ABC, deși capitaliști convinși, erau și șefi care știuseră să demonstreze consecvent că au și obligații publice.

Cu nouă luni în urmă, după mai multe încercări nereușite de a păstra independența CBA-ului, rețeaua fusese „înghițită" de Globanic Industries Inc., o corporație-gigant cu filiale în toată lumea. Ca și General Electric, care achiziționase anterior NBC-ul, Globanic avea contracte importante cu Ministerul Apărării și, tot ca și în cazul corporației GE, istoria sa includea infracțiunea economică. La un moment dat, după investigații și un proces în fața Curții Supreme, compania se alesese cu amenzi, iar cîțiva din directorii ei cu ani de pușcărie pentru mituire și „aranjarea" unor oferte. Într-un alt proces, compania primise verdictul de „vinovat" pentru delapidarea unor sume datorate guvernului, prin falsificarea registrelor contabile ale unor contracte de apărare; cu această ocazie, plătiseră un milion de dolari în amenzi – maximul permis de lege, dar o sumă mică comparativ cu valoarea totală a unui singur contract falsificat. Așa cum remarca un comentator în momentul cînd se anunțase vestea preluării CBA-ului de către Globanic, „compania este implicată în prea multe pentru ca CBA-ul să nu-și piardă din independență. Vă puteți imagina acest canal de televiziune investigînd adînc într-o zonă sensibilă în care este implicat și proprietarul său?"

De la preluarea rețelei, existaseră multe asigurări publice, sub diferite forme, din partea noilor proprietari că independența tradițională a emisiunilor de actualități CBA va fi respectată, dar opinia din interiorul televiziunii era că toate acestea nu fuseseră decît promisiuni goale, fără nici o intenție de a fi respectate.

Transformările de la CBA începuseră o dată cu sosirea lui Margot Lloyd-Mason ca președinte și director executiv al rețelei. Eficientă, excesiv de ambițioasă și lipsită de scrupule, ea se ridicase deja la rangul de vicepreședinte în cadrul Companiei Globanic și se zvonea că mutarea ei la CBA era o

punere la încercare, pentru a se vedea dacă era suficient de dură ca să aspire la viitoarea preşedinţie a conglomeratului.

Leslie Chippingham îşi întîlnise pentru prima dată noua şefă cînd i se ordonase să se prezinte la ea, cîteva zile după ce se instalase în noua funcţie. În locul obişnuitului telefon personal, o politeţe pe care predecesorul ei o respecta faţă de preşedinţii de departament, Leslie nu primise decît un mesaj scurt din partea unei secretare să se prezinte imediat la „Stonehenge", porecla dată sediului CBA de pe Third Avenue. Leslie s-a urcat în limuzina sa cu şofer şi s-a prezentat acolo imediat.

Margot Lloyd-Mason era o femeie înaltă, cu păr blond, pieptănat peste cap, o faţă uşor bronzată, cu pometi înalţi şi ochi şireţi, şi purta un costum Chanel liliachiu, cu o bluză de mătase de o nuanţă mai deschisă. Mai tîrziu, Chippingham avea să o descrie ca fiind „atrăgătoare, dar înspăimîntătoare".

Maniera noului director era rece şi amicală în acelaşi timp.

— Poţi să-mi spui pe nume, i-a zis ea preşedintelui Departamentului de ştiri, pe un ton ce suna mai degrabă ca un ordin. Apoi, fără alte preliminarii, a trecut direct la subiect: În cursul zilei va fi anunţată o mică problemă pe care o are Theo Elliott.

Theodore Elliott era preşedintele Companiei Globanic.

— Anunţul a fost deja făcut, a răspuns Chippingham, de către Fiscul din Washington. Au afirmat că regele-regilor şi-a cam „neglijat" impozitul cu aproximativ patru milioane de dolari.

Chippingham văzuse întîmplător ştirea pe AP, care informase că Elliott investise în ceea ce se dovedise a fi o evaziune fiscală. Preşedintele firmei era dat în urmărire penală; Elliott scăpase de asta, în schimb avea obligaţia să plătească impozitele restante, cele patru milioane de dolari, plus o sumă considerabilă în amenzi.

— Theo mi-a dat telefon şi m-a asigurat că nu avea nici o idee că aranjamentul era ilegal, a spus Margot.

— Bănuiesc că vor fi unii care îl vor şi crede, a răspuns Chippingham, perfect conştient de armata de avocaţi şi contabili pe care un om ca preşedintele Globanic-ului îi putea avea la dispoziţie.

— Nu e un subiect de glumă! I-a avertizat Margot pe un ton glacial. Te-am chemat pentru că nu vreau să existe vreo știre la noi despre Theo și impozitele lui, și vreau să rogi și celelalte canale să nu difuzeze știrea.

Chippingham, deși șocat și nevenindu-i să creadă ce-și auzea urechilor, s-a străduit totuși să-și păstreze calmul:

— Margot, dacă aș telefona celorlalte canale cu o asemenea cerere, nu numai că m-ar refuza, dar ar și informa pe post că CBA-ul încearcă să mușamalizeze afacerea. Și, sincer să fiu, dacă lucrurile ar sta invers, tot așa aș proceda și eu.

Chiar în timp ce vorbea, realiza cu stupoare că, într-o singură propoziție, noua șefă a rețelei dovedise nu numai o ignoranță totală în ce privește televiziunea, dar și o lipsă catastrofală de înțelegere a eticii profesionale în ziaristică. Și a trebuit să-și reamintească faptul că ceea ce o adusese aici nu era nici una din aceste calități, ci talentul financiar și o capacitate de a aduce profituri companiei.

— Bine, bănuiesc că trebuie să accept ceea ce afirmi despre celelalte rețele, dar nu vreau nici o știre de genul ăsta în jurnalele noastre.

Chippingham a oftat în sinea lui, dîndu-și seama că, de acum încolo, sarcinile sale de președinte al Departamentului de știri vor fi incomparabil mai dificile.

— Te rog să mă crezi, Margot, cînd îți spun că în seara asta toate celelalte canale vor difuza cu certitudine știrea despre domnul Elliott și impozitele sale. Dacă nu o difuzăm și noi, va atrage mult mai mult atenția decît dacă o difuzăm. Și asta pentru că toată lumea ne va urmări să vadă cît de cinstiți și de imparțiali sîntem, mai ales după asigurările repetate date de Globanic că libertatea Departamentului de știri nu va fi impietată în nici un fel.

Trăsăturile președintei se fixaseră într-o expresie sumbră, cu buzele strînse, dar tăcerea ei denota măcar faptul că a înțeles. Într-un tîrziu, a spus:

— Bine, dar o știre scurtă!

— Oricum ar fi fost o știre scurtă. Nu este ceva care să merite un comentariu lung.

— Și nu vreau ca vreun reporter isteț să dea de înțeles că Theo știa despre ilegalitatea afacerii, cînd el a spus că nu știa.

— Tot ce pot să-ți promit este că, indiferent ce vom face, vom fi cinstiți. O să mă ocup de asta personal.

Margot a abandonat subiectul, ridicînd în schimb de pe masă o foaie de hîrtie.

— Ai venit aici într-o limuzină cu şofer.

Chippingham era contrariat:

— Da, aşa e.

Maşina şi şoferul erau unul din avantajele funcţiei sale, dar experienţa de a fi spionat – ceea ce, evident, se întîmplase acum – era nouă şi deloc plăcută.

— Pe viitor, să foloseşti un taxi. Eu aşa fac, deci şi tu poţi. Şi încă ceva, bugetul Departamentului de ştiri trebuie să fie redus cu douăzeci la sută, cu începere de acum. Mîine vei primi o notă de la mine în acest sens şi „îndată" înseamnă chiar acum. Într-o săptămînă aştept de la tine un raport despre planul de economii.

La sfîrşitul discuţiei, Chippingham era mult prea năucit ca să mai spună şi altceva decît un „bună ziua" politicos şi impersonal.

Ştirea despre Theodore Elliott şi impozitele sale s-a difuzat la Telejurnalul de seară de la CBA, iar afirmaţia preşedintelui Companiei Globanic cu privire la inocenţa sa nu a fost comentată în nici un fel. Aşa cum observa un producător de la Potcoavă mai tîrziu: „Dacă ar fi fost un politician, am fi turnat scepticism peste el şi pe urmă l-am fi jupuit de viu. Dar noi nici măcar n-am revenit cu amănunte".

De fapt, se cîntărise decizia unei reveniri, pentru că amănunte existau destule, dar în timpul unei discuţii de la Potcoavă, la care participase şi Leslie, hotărîseră că alte ştiri erau mai importante în ziua respectivă, aşa că renunţaseră. Hotărîrea fusese subtilă şi puţini consideraseră, chiar şi în sinea lor, că aveau de-a face cu o muşamalizare.

Problema reducerii bugetului fusese însă cu totul altceva, era o zonă în care toate reţelele erau vulnerabile în faţa „cuceritorilor" lor şi toată lumea ştia asta, inclusiv Leslie Chippingham. În special departamentele de ştiri deveniseră obeze, cu prea mult personal, şi erau primele victime fireşti.

Cînd, ca rezultat al economiilor cerute, acelaşi lucru s-a întîmplat şi la CBA, procesul a fost deosebit de dureros, în special pentru că mai mult de două sute de persoane au rămas fără slujbă.

Concedierile au produs strigăte de protest din partea celor daţi afară şi a prietenilor lor. Presa scrisă devenise foarte pros-

peră de pe urma știrilor de interes, înclinate compătimitor de partea victimelor valului de economii – deși se întîmpla destul de frecvent ca ziarele să-și exercite același „drept" la economie.

Un grup din cadrul CBA, ai cărui membri aveau toți contracte pe termen lung, au trimis o scrisoare de protest la New York Times. *Semnatarii erau, printre alții, Crawford Sloane, patru corespondenți mai vechi și cîțiva producători, care deplîngeau faptul că printre cei dați afară fără preaviz se găseau și corespondenți veterani care lucraseră pentru CBA toată viața lor. Scrisoarea mai sublinia și faptul ca CBA-ul nu se afla în dificultăți financiare, din contră, profiturile rețelei erau comparabile cu acelea ale marilor companii industriale. Inutil de precizat, scrisoarea publicată a fost discutată și citată în toată țara.*

Asta a înfuriat-o teribil pe Margot Lloyd-Mason, care a trimis din nou după Leslie Chippingham.

Cu ziarul Times *deschis în fața ei, a început să țipe de cum l-a văzut:*

— Nenorociții ăștia îngîmfați și prea bine plătiți fac parte din conducere și ar trebui să susțină deciziile conducerii, nu s-o submineze cu sentimentalisme publice.

— Mă îndoiesc că ei se consideră ca făcînd parte din conducere. Sînt în primul rînd ziariști și sînt nemulțumiți de ceea ce li s-a întîmplat colegilor lor. Și pot să-ți spun, Margot, că și eu sînt.

Margot l-a înghețat dintr-o privire:

— Am suficiente probleme și fără tine, așa că poți să încetezi cu rahaturile de genul ăsta. Tu vezi de-i adună pe cei care au semnat scrisoarea asta și anunță-i că nu vreau să mai aud de nici o lipsă de loialitate. Și poți să le mai spui că duplicitatea asta n-o să fie uitată cînd o să vină vremea să-și reînnoiască contractele. Apropo, sumele pe care le plătim unor ziariști sînt de-a dreptul nebunești, mai ales salariul ticălosului ăluia arogant, Crawford Sloane.

Mai tîrziu, Leslie Chippingham le-a transmis o versiune mai blîndă a comentariilor lui Margot, gîndindu-se că el era cel care trebuia să protejeze unitatea Departamentului de știri, o sarcină care devenea din ce în ce mai obositoare.

Dificultățile păreau să crească pe zi ce trecea, iar cîteva săptămîni mai tîrziu s-a primit o nouă propunere din partea

doamnei Margot Lloyd-Mason, prin intermediul unui memoriu care anunța intenția ei de a crea un fond pentru propagandă în anticamerele puterii de la Washington, din partea rețelei CBA. Banii pentru fond urmau să fie adunați prin contribuții „voluntare“ ale celor din conducerea canalului și rămîneau să le fie scăzuți automat din salarii; și personalul superior din cadrul Departamentului trebuia să fie inclus în această acțiune. Memoriul preciza că aranjamentul nu era decît copia unuia similar organizat în cadrul companiei-proprietare – Globanic.

În ziua cînd a sosit memoriul, Chippingham se afla în apropierea Potcoavei; văzîndu-l, un producător s-a oprit să-l întrebe:

— Les, bănuiesc că ai de gînd să combați prostia aia cu acțiunea politică în numele nostru, al tuturor, nu-i așa?

Aflat la cîțiva pași mai încolo, Crawford a intervenit, fără să-și dea seama că astfel îl ajuta să ia o hotărîre:

— Bine-nțeles că are de gînd. Les n-ar fi niciodată de acord cu un plan care să pună Departamentul de știri în poziția de a cere favoruri politice, în loc să le raporteze. Putem să ne bazăm pe el în privința asta.

Lui Leslie i-a fost greu să-și dea seama dacă tonul lui Sloane fusese ironic sau nu, dar, oricum ar fi fost, nu putea să nu realizeze că se confrunta cu o nouă problemă serioasă generată din nou de ignoranța lui Margot – sau poate indiferența ei? – în ce privește integritatea ziaristică. Ce să facă? Să meargă la ea și să încerce să combată ideea unui fond pentru sprijin politic? Se îndoia că asta ar fi avut un efect, de vreme ce era evident că singura grijă a lui Margot era să-i facă fericiți pe stăpînii de la Globanic și să-și cimenteze cariera.

Pînă la urmă a rezolvat problema în binecunoscutu-i stil subtil, strecurînd povestea în birourile ziarului Washington Post, *împreună cu o copie a memoriului, folosindu-se de unul din contactele sale de acolo, cu care mai lucrase și altădată și în care putea avea încredere că nu va divulga sursa informației. A doua zi, articolul din* Washington Post, *care a fost preluat apoi și de alte ziare, ridiculiza ideea implicării unei organizații de presă în acțiuni politice de propagandă și favoruri. După numai cîteva zile, planul a fost abandonat oficial la ordinul personal, se zvonea, al președintelui de la Globanic, Theodore Elliott.*

Din nou preşedintele CBA a trimis după Leslie Chippingham. Fără bună-ziua sau alte preliminarii, ea l-a întrebat rece:

— Cine din Departamentul de ştiri a furnizat memoriul meu ziarului Washington Post?

— N-am idee, a minţit el.

— Aiurea! Chiar dacă nu ştii sigur, trebuie să bănuieşti pe cineva.

Chippingham a decis că cea mai bună politică era tăcerea şi n-a zis nimic, deşi nu putea să nu fie uşurat la gîndul că lui Margot nu părea să-i fi trecut prin cap că el însuşi putea fi vinovatul.

Tot ea a fost cea care a rupt tăcerea:

— Ai fost necooperant încă de cînd am venit aici.

— Îmi pare rău că gîndeşti aşa, pentru că nu este adevărat. Din contră, am încercat să fiu cît mai cinstit cu tine.

Ignorîndu-i protestul, Margot şi-a continuat ideea:

— Din cauza atitudinii tale constant obstrucţioniste, am hotărît că nu strică să aflu cîteva lucruri despre tine. Şi uite ce-am găsit: se pare că slujba este foarte importantă pentru tine în momentul ăsta pentru că, din punct de vedere financiar, nu-ţi poţi permite s-o pierzi.

— Slujba mea a fost întotdeauna importantă pentru mine. Cît despre aspectul financiar, bănuiesc că asta e valabil pentru majoritatea oamenilor, poate şi pentru tine, a răspuns Chippingham, întrebîndu-se neliniştit ce o să mai urmeze.

Cu un zîmbet superior, abia schiţat, Margot l-a contrazis:

— Eu nu *sînt în toiul unui divorţ încurcat şi scandalos.* Tu *eşti. Soţia ta cere o sumă mare drept pensie de întreţinere, plus cea mai mare parte a bunurilor voastre comune, şi dacă nu-i dai ce-ţi cere, o să aducă la proces dovezi despre mai multe relaţii adultere de-ale tale, pe care n-ai fost prea grijuliu să le ascunzi. În plus, mai ai şi datorii incluzînd un mare împrumut la bancă, aşa că ai o nevoie disperată de un salariu bun în continuare. Altfel, o să trebuiască să-ţi declari falimentul personal şi ai să rămîi sărac lipit.*

— Ce spui tu e insultător! E un amestec în viaţa mea personală.

— Poate, dar e adevărat, a răspuns Margot calmă.

În ciuda protestelor sale, Leslie era profund şocat şi tulburat de precizia informaţiilor ei. Era într-adevăr într-o

situaţie financiară aproape disperată, pe de o parte pentru că nu fusese niciodată în stare să-şi administreze corect banii şi de-a lungul anilor cheltuise nu numai salariul substanţial de îndată ce îl primea, dar făcuse şi împrumuturi masive, iar pe de altă parte pentru că nu fusese niciodată în stare să reziste tentaţiilor feminine, o slăbiciune pe care Stasia, soţia sa, cu care era însurat de douăzeci de ani, părea să o fi acceptat – pînă în urmă cu trei luni. Atunci, fără nici un fel de avertisment, furia şi nenumăratele dovezi adunate în decursul vremii de Stasia explodaseră într-un proces de divorţ teribil de feroce. Iar el, chiar şi în situaţia aceasta critică, se îmbarcase prosteşte într-o nouă aventură, de data aceasta cu Rita Abrams, producătorul de la CBA. Era o situaţie pe care nu şi-o programase dinainte, se întîmplase pur şi simplu, iar acum i se părea electrizantă şi excitantă şi nu putea renunţa la ea. Doar că îl speria îngrozitor gîndul de a-şi pierde slujba.

— Bun, acum ascultă-mă cu atenţie. Pentru mine nu e mare lucru să înlocuiesc un preşedinte de departament şi, dacă trebuie, o s-o fac! Pînă să te dezmeticeşti, ai să fii afară în stradă şi altcineva o să-ţi ia locul. Există suficienţi candidaţi pentru postul tău, aici şi la celelalte reţele, m-ai înţeles?

— Da, foarte clar, a spus Chippingham resemnat.

— Totul e să colaborezi cu mine, şi atunci te las să rămîi. Dar politica în cadrul Departamentului de ştiri trebuie să fie cum o dictez eu. Să ţii minte asta. Şi încă ceva – cînd vreau să faci ceva care ţie nu-ţi place, nu mă face să-mi pierd timpul cu discursuri despre etică profesională şi puritate. Tu ai încetat să mai fii pur – presupunînd că ai fost vreodată – cînd nu ai folosit amănuntele acelea pentru o revenire la ştirea despre Theo Elliott, a zîmbit Margot subţire în faţa expresiei lui nedumerite. A, da, ştiu totul şi despre asta. Aşa că ai fost corupt deja, şi alte cîteva compromisuri nu schimbă situaţia. Asta-i tot. Poţi să pleci.

Conversaţia avusese loc cu două zile înainte ca Chuck Insen, şi apoi Crawford Sloane, să vină la el cu problemele lor personale şi conflicte pe tema structurii telejurnalului. Şi Chippingham ştia de acum că orice conflict între ei trebuia rezolvat prompt în cadrul Departamentului. Îşi dorea linişte pentru cît mai mult timp, fără vizite la Margot, fără circulare şi fără confruntări.

— Nu pot decît să-ți spun și ție, Crawf, ceea ce i-am spus și lui Chuck. În momentul ăsta ați face un mare rău Departamentului, nouă tuturor, dacă conflictele voastre devin publice și ireconciliabile. La Stonehenge, Departamentul de știri nu este privit cu ochi buni acum, și abia așteaptă să aibă un pretext să ia măsuri drastice. Cît despre ideea lui Chuck de a o implica și pe Margot Lloyd-Mason în asta, pot să-ți spun că n-o să fie nici de partea ta, nici de-a lui. N-o să facă decît să mai inițieze niște economii, cu argumentul că, dacă avem timp de conflicte interne, nu muncim destul, deci sîntem prea mulți aici.

— Pot să demonstrez că nu-i așa.

— Și vei fi ignorat.

Chippingham era neobișnuit de nervos. De obicei, era sarcina președintelui să-și apere reporterii și crainicii în fața conducerii rețelei, atunci cînd era cazul. Dar existau și limite la ce i se putea cere, și, în mod excepțional, acum decisese să fie dur:

— Nu uita că noua noastră șefă nu te simpatizează prea tare. După scrisoarea aia prostească pe care tu și ceilalți ați trimis-o la *Times*, te-a făcut arogant și plătit prea bine.

— Scrisoarea aia era justă, protestă Sloane. Am dreptul la propria opinie și mi-am exprimat-o.

— Rahat! Nu trebuia să semnezi nimic de genul ăsta. Aici sînt de acord cu Margot. Pentru Dumnezeu, Crawf, vino-ți în fire! Nu poți continua să primești un asemenea salariu de la noi, dar să și fii în continuare unul din „băieții buni și liberi“, aruncînd opinii în dreapta și în stînga de cîte ori ți se năzare.

De ce să fie numai el cel în capul căruia se aruncau toate oalele sparte? Lasă să simtă și alți angajați superiori, ca Insen și Sloane, cum e cu noii proprietari! Pe deasupra, Leslie mai avea și un alt motiv de iritare. Era joi, iar el își planificase un weekend lung și tandru cu Rita în Minnesota. Rita era deja acolo, ajunsese cu o seară înainte, și nu vroia ca cearta asta ridicolă să fermenteze în absența lui.

— Dar trebuie să insist pe ideea cu care am început. Avem nevoie să schimbăm formatul și lungimea știrilor.

— O să facem unele schimbări. Am și eu niște idei, dar o să le discutăm aici, nu în altă parte.

— Cînd?

— Începînd de săptămîna viitoare, o să fixez nişte întîlniri cu tine şi Chuck, oricîte va fi nevoie ca să ajungem la o înţelegere. O să găsim o soluţie acceptabilă de compromis, chiar dacă o să trebuiască să vă bat cap în cap!

— Putem să încercăm, spuse Sloane, nu foarte convins, dar nu mi se pare total acceptabil.

— Nimic nu e, şi, ridicînd din umeri, Leslie se îndreptă spre biroul său.

După plecarea lui Chippingham, Sloane rămase tăcut şi gînditor derulînd în gînd discuţia avută cu el. Într-un tîrziu, îşi aminti de mesajul despre Larchmont, transmis mai devreme prin intercom. Curios să vadă dacă se aflaseră amănunte noi, părăsi şi el biroul şi se îndreptă spre redacţia de ştiri interne.

15

În timpul acesta, Bert Fisher continua să spere în lovitura vieţii lui, povestea ce va fi publicată în ziarele naţionale, şi nu era dispus să dea drumul firului prins pe radioul poliţiei despre o „posibilă răpire". După ce telefonase la televiziunea WCBA, ieşi în grabă din casă sperînd din tot sufletul că micuţul şi mult încercatul său Volkswagen-broscuţă, cu care se deplasa de douăzeci de ani, nu-i va face figuri tocmai azi. Ascultătoare, după cîteva tînguiri şi accese de tuse zgomotoase, maşina porni. Avea un radio special montat şi în maşină, şi îi dădu drumul nerăbdător, fixîndu-l pe frecvenţa postului de poliţie. Apoi îndreptă broscuţa spre oraş şi supermagazinul „Grand Union".

La jumătatea drumului, un nou schimb de replici pe frecvenţa poliţiei îl făcu să întoarcă şi să se îndrepte în direcţia opusă: *„Maşina 423 către Sediu. Mă îndrept spre casa posibilei victime a incidentului raportat. Adresa – Park Avenue nr. 66. Trimiteţi un detectiv la faţa locului". „Sediul către 423. Zece- patru.* Apoi, după o scurtă pauză: *„Sediul către patrula 426. Deplasează-te urgent spre Park Avenue nr. 66. Întîlnire cu agent de poliţie, maşina 423. Cercetează raportul agentului de poliţie".*

Bert ştia că, în limbajul poliţiei, „deplasează-te urgent" însemna *cu girofar şi sirenă.* Era clar că acţiunea se accelerase, era ceva „fierbinte" la mijloc, aşa că Bert mări şi el

viteza atît cît îi permitea bătrînul Volkswagen. Îndreptîndu-se spre Park Avenue, se simți deodată emoționat amintindu-și numărul casei – 66. Nu era sigur, dar dacă numărul 66 aparținea cui credea el, într-adevăr dăduse lovitura.

Agentul de poliție Jensen, care răspunsese apelului inițial de la „Grand Union" și vorbise cu bătrîna Priscilla Rhea, avea și el acum sentimentul că era vorba de ceva serios. Începu să recapituleze în minte evenimentele de pînă atunci, așa cum le știa.

Cînd îi interogase și pe ceilalți martori de la supermarket, cîțiva dintre ei confirmaseră că o clientă, identificată de două persoane ca fiind doamna Crawford Sloane, părăsise magazinul în grabă și aparent îngrijorată. Era însoțită de fiul ei și de doi bărbați, unul în jur de treizeci de ani, altul mai în vîrstă. Cel de treizeci de ani intrase în magazin singur și începuse prin a întreba alte cîteva cumpărătoare dacă nu sînt cumva doamna Sloane. Apoi, după ce a întîlnit-o pe adevărata doamnă Sloane, au plecat toți foarte grăbiți.

Din acest moment, singura persoană care văzuse ceva fusese domnișoara Rhea, iar povestea ei despre un atac, ale cărui victime fuseseră închise într-un „mic autobuz", devenea din ce în ce mai credibilă. La veridicitatea ei contribuia și faptul că Volvo-ul doamnei Sloane, pe care i-l arătase lui Jensen cineva care o cunoștea, continua să fie parcat cuminte în fața magazinului, dar nici urmă de doamna Sloane sau de cei care o însoțiseră. Și mai existau și petele acelea pe asfalt, care puteau fi de sînge. Jensen îl rugase pe unul dintre ceilalți polițiști să le păzească pentru a fi examinate mai tîrziu. Una peste alta, situația se dovedea îngrijorătoare.

Un alt martor, care locuia lîngă familia Sloane, le dăduse polițiștilor adresa lor de acasă. Această informație, împreună cu faptul că nu mai avea ce face la supermarket, îl îndemnase pe Jensen să-i ceară unui detectiv să-l întîlnească la casa din Park Avenue nr. 66. Dacă circumstanțele ar fi fost diferite, dat fiind că dialogurile prin radio ale poliției din Larchmont erau explicite comparativ cu acelea din orașele mari, ar fi inclus și numele lui Sloane în comunicare. Dar pentru că era vorba despre cel mai celebru locuitor din Larchmont și nu se știa ce urechi străine puteau fi pe recepție, Jensen preferă deocamdată să treacă numele sub tăcere.

În numai cîteva minute, ajunse pe Park Avenue și, abia intrat pe aleea din fața casei, o altă mașină a poliției, fără însemne, dar cu sirena urlînd și cu lumina clipind pe capotă, trase și parcă în spatele lui. Din ea coborî Ed York, unul dintre veteranii detectivi ai poliției din Larchmont, pe care Jensen îl cunoștea bine. York și Jensen discutară cîteva minute, apoi se îndreptară împreună spre casă, unde îi întîmpină Florence, femeia de serviciu a familiei Sloane, care venise la ușă la auzul sirenei. După ce s-au legitimat, fata le dădu drumul înăuntru, cu un amestec de surpriză și panică pe față.

— Există posibilitatea, *doar* posibilitatea, deci, să i se fi întîmplat ceva doamnei Sloane, o informă detectivul York, și începu să îi pună tot felul de întrebări, la care Florence răspundea cu îngrijorare vizibil crescîndă.

Da, fusese în casă cînd doamna Sloane, Nicky și tatăl domnului Sloane ieșiseră la cumpărături. Asta era pe la ora unsprezece. Domnul Sloane plecase la serviciu exact cînd Florence ajunsese la ei, adică la 9,30. Nu, nu primise nici o veste de la nici unul din ei de cînd plecase doamna Sloane, dar nici nu se aștepta să primească. De fapt, nimeni nu telefonase. Nu, nu se întîmplase nimic neobișnuit cînd doamna Sloane și ceilalți plecaseră de acasă. În afară de... adică...

Florence se opri, apoi întrebă îngrijorată:

— Dar de ce mă întrebați? Ce i s-a întîmplat doamnei Sloane?

— Nu e timp de explicații acum. Ce începuseși să spui, „în afară de..." ce?

— Păi, cînd doamna Sloane, socrul dînsei și Nicky au ieșit din casă, eu eram acolo, spuse Florence arătînd spre camera din față. I-am văzut cînd ieșeau cu mașina de pe alee.

— Și?

— Și mai era o mașină parcată pe străduța laterală; se poate vedea de aici. Cînd doamna Sloane a pornit-o pe stradă, a pornit și mașina cealaltă în urma ei. Nu am dat atenție atunci.

— Nici n-aveai vreun motiv. Știi ce mașină era?

— Cred că era maro închis, așa, de mărime medie.

— Ai văzut cumva numărul de înmatriculare?

— Nu.

— Și n-ai recunoscut marca?

Florence scutură din cap dezamăgită:

— Pentru mine toate arată la fel.

— Bine, să lăsăm asta deocamdată, îi spuse detectivul lui Jensen, apoi către Florence: Mai gîndește-te la mașina aia, încearcă să-ți mai amintești vreun amănunt și o să te mai întrebăm mai tîrziu.

Detectivul și Jensen ieșiră tocmai cînd alte două mașini de poliție trăgeau în fața casei. Într-una se afla un sergent și în cealaltă șeful poliției din Larchmont, îmbrăcat în uniformă, înalt și uscățiv, cu o înfățișare înșelător de modestă. Cei patru procedară la o conferință de lucru pe aleea familiei Sloane. În încheiere, șeful poliției îl întrebă pe detectivul York:

— Crezi că avem într-adevăr de-a face cu o răpire?

— În acest moment, totul pare să indice asta, răspunse York.

— Jensen?

— Da, domnule, e o răpire, nici o îndoială.

— Spui că duba Nissan în care au fost văzuți plecînd avea număr de New Jersey?

— Da, așa afirmă martorul.

Șeful începu să mediteze cu voce tare:

— Dacă este într-adevăr o răpire și au traversat granița dinspre New Jersey, atunci totul intră sub jurisdicția FBI-ului. Așa spune legea lui Lindbergh. Deși nu cred că un detaliu nesemnificativ, cum e legea asta, îi îngrijorează vreodată pe cei de la FBI.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite amar și reflectau convingerea multor polițiști locali că FBI-ul intervenea, dacă dorea, în orice caz care se anunța mare, în schimb găsea motive să le refuze pe cele pe care nu le dorea. După cîteva secunde, șeful poliției se hotărî:

— Mai bine chem FBI-ul chiar acum.

Întorcîndu-se la mașină, luă microfonul radioului.

După ce dădu toate indicațiile necesare, îi ordonă detectivului York să intre în casă și să rămînă acolo:

— În primul rînd, spune-i femeii de serviciu să ia legătura cu domnul Sloane și vorbește chiar tu cu el. Spune-i tot ce știm și asigură-l că facem tot ce putem. După aceea, răspunzi la toate telefoanele și îți notezi totul. O să-ți trimit ajutoare în curînd.

Sergentului și lui Jensen li se ceru să rămînă de pază afară:

— În curînd vor fi mai mulți oameni aici decît muște în jurul gunoiului. Nu lăsați pe nimeni să intre pe poartă, cu excepția FBI-ului. Cînd sosește aici presa cu bombardamentele de întrebări, trimiteți-i pe toți la Sediu.

În momentul acela, auziră sunetul unei mașini care se apropia zgomotos. Toate capetele se întoarseră. Era bătrînul Volkswagen, și șeful poliției remarcă încruntat:

— Uite că primul a și sosit!

Bert Fisher nu avu nevoie să controleze care dintre casele de pe Park Avenue era numărul 66. Mașinile de poliție adunate erau un indiciu suficient de clar.

Tocmai cînd oprise mașina lîngă trotuar și cobora din ea grăbit, șeful se urca în propria lui mașină și se pregătea să pornească.

— Șefu', o declarație?

— A, tu erai! Coborî geamul de la mașină – îl întîlnise pe bătrînul ziarist de mai multe ori pînă atunci. O declarație despre ce?

— Haide, șefu'! Am auzit tot zumzetul de pe frecvența voastră, inclusiv instrucțiunile tale de a chema FBI-ul. Asta e casa lui Crawford Sloane, nu-i așa?

— Da, așa este.

— Și doamna Sloane e cea care a fost răpită? Văzîndu-l pe șef ezitînd, Bert își folosi toate argumentele: Ascultă, eu am ajuns primul la fața locului. În curînd, toată lumea va afla oricum. De ce nu dai și unui localnic o șansă?

Șeful poliției, un om rezonabil, se gîndi: *de ce nu?* Bătrînul avea dreptate, iar el chiar ținea un pic la Fisher, care era sîcîitor cîteodată, ca un țînțar încăpățînat, dar nu cu adevărat răutăcios, cum erau uneori oamenii de presă.

— Dacă ai ascultat toate mesajele, înseamnă că știi că încă nu sîntem siguri de nimic. Dar, da, într-adevăr, credem că doamna Sloane a fost răpită, împreună cu fiul lor, Nicholas, și cu tatăl domnului Sloane.

Bert își nota totul febril, conștient că asta era cea mai grozavă poveste a vieții sale, drept care era foarte atent să nu greșească.

— Deci afirmi că poliția din Larchmont pornește de la premisa că există trei persoane răpite?

Șeful poliției dădu din cap:

— Da, poți să mă citezi în privința asta.

— Aveți vreo idee cine ar putea fi făptașii?

— Nu. Și că veni vorba: domnul Sloane nu a fost informat încă și încercăm să dăm de el. Așa că, înainte de a te apuca să dai alarma, lasă-ne măcar să-i spunem noi.

Cu aceste ultime cuvinte, șeful porni mașina, iar Bert se aruncă în Volkswagen-ul lui. În ciuda avertismentului primit, nu avea nici o intenție să aștepte pe nimeni. Singura lui dilemă era – unde se găsea cel mai apropiat telefon?

Cîteva momente mai tîrziu, cînd ieșea de pe Park Avenue, văzu o altă mașină care se apropia și îl recunoscu imediat pe șofer – colaboratorul local al televiziunii WNBC. Deci concurența se afla deja doar la un pas în urma lui, așa că, dacă vroia să rămînă în frunte, trebuia să se miște repede.

Nu foarte departe, pe strada Boston Post, găsi un telefon public. Mîna îi tremura de emoție în timp ce forma numărul de la WCBA.

16

La 11,20 dimineața, în redacția de știri de la WCBA, tensiunea creștea vertiginos, cum se întîmpla întotdeauna în ora dinaintea telejurnalului de prînz. Mai ales azi, cînd exista o încărcătură mare de știri, cu cîteva evenimente în desfășurare ce rivalizau pentru deschiderea jurnalului.

Un celebru evanghelist, aflat la New York ca să primească un premiu religios, fusese găsit mort în apartamentul său de la Waldorf Astoria, se pare că în urma unei supradoze de cocaină, iar o prostituată care își petrecuse noaptea cu el era interogată în arestul poliției. În mijlocul Manhattan-ului, o clădire era în flăcări; un elicopter salva oamenii surprinși la etajele superioare. Un miliardar de pe Wall Street, care suferea de cancer generalizat, era plimbat cu căruciorul prin Bronx în timp ce arunca în aer pumni de bancnote de o sută de dolari. Rezerva de bancnote îi era reîmprospătată la fiecare cîteva minute dintr-o mașină blindată care îl urma pretutindeni.

În mijlocul acestei nebunii, la apelul lui Bert Fisher răspunse același director adjunct cu care vorbise și înainte, și care, auzind cine e la telefon, îl repezi:

— Sîntem îngropați în știri aici. Spune repede ce ai de spus.

Bert nici nu aştepta altceva, iar reacţia tînărului se dovedi cel puţin mulţumitoare – îl ascultă neîncrezător şi şocat:

— Eşti sigur? Absolut sigur? Ai primit confirmarea?

— De la şeful poliţiei, spuse Bert mîndru. Mi-a dat o declaraţie în exclusivitate şi, ca să fiu mai sigur, l-am pus să o repete.

Directorul adjunct era deja în picioare, făcîndu-i semne disperate directoarei şi urlînd:

— Pe linia patru. Ridică linia patru! Apoi se adresă unui editor însărcinat cu echipele de filmare de la biroul de lîngă el: Avem nevoie de o echipă la Larchmont, urgent. Nu mă întreba de unde să scoţi una, ia din altă parte, de oriunde, şi trimite-i acolo imediat.

Directoarea îl asculta deja pe Bert Fisher pe linia patru. După ce îşi notă ideile principale, îi puse întrebarea-cheie:

— Cine mai ştie de asta?

— Eu am fost primul. Şi încă mai sînt. Dar tocmai cînd plecam eu, venea tipul de la WNBC.

— Avea şi o echipă de filmare cu el?

— Nu.

Directorul adjunct se repezi din celălalt colţ al încăperii ca să raporteze:

— Avem o echipă care se îndreaptă într-acolo acum. I-am luat de la povestea din Bronx.

Directoarea reveni la telefon, spunîndu-i urgent lui Bert Fisher:

— Rămîi pe linie. Apoi, către unul din redactorii din apropiere: Ridică linia patru. Este Fisher, din Larchmont. Notează-ţi tot ce are de spus, şi pe urmă rescrie totul pentru deschiderea jurnalului de prînz.

În timp ce vorbea, ridică receptorul telefonului direct care făcea legătură cu reţeaua CBA, şi cînd Ernie LaSalle, redactorul coordonator de la ştiri interne, răspunse, îi povesti dintr-o suflare:

— S-a confirmat răpirea de la Larchmont. Acum jumătate de oră, persoane necunoscute i-au răpit pe soţia lui Crawford Sloane, pe fiul şi pe tatăl lui.

— *Dumnezeule!* Tot şocul şi uimirea lui LaSalle se simţiră ca o respiraţie pe fir. Crawf ştie?

— Nu cred că a aflat încă.

— Dar poliţia a aflat?

— Da, și au chemat FBI-ul. Colaboratorul nostru local, Fisher, are o declarație în exclusivitate de la șeful poliției.

Cu însemnările în față, începu să citească cu voce tare declarația, întrebările lui Fisher și cuvintele finale ale șefului poliției: „Poți să mă citezi".

— Mai citește-mi o dată.

LaSalle scria la mașină febril, după dictare.

Directoarea de la WCBA trecu încă o dată prin toată povestea, adăugînd:

— Am fost informată că și WNBC are știrea, dar sînt cu un pas în urma noastră. Am hotărît să deschidem oricum cu asta ediția de prînz și chiar ne întrebam dacă nu ar trebui să întrerupem programul acum. Dar, văzînd că implică familia lui Crawf...

Fără să o lase să termine, LaSalle spuse tăios și grăbit:

— Nu faceți nimic deocamdată! Vă depășește total și, dacă este să intre cineva primul cu povestea asta, noi o să fim ăia!

În cîteva secunde, Ernie LaSalle trecu în revistă opțiunile.

Prima era să piardă atît timp cît era necesar ca să-l contacteze pe Sloane, care poate era în clădire, poate nu, și apoi să-i comunice personal vestea într-un mod cît mai blînd și mai atent cu putință. A doua era să ridice receptorul roșu al intercom-ului și să informeze tot departamentul despre răpirea familiei lui Sloane, ceea ce va declanșa imediat acțiunea de pregătire a știrii cît mai repede cu putință. A treia opțiune era să ordone camerei de control să întrerupă programul pentru trei minute cu un buletin al Departamentului de știri. LaSalle era unul din cei șase oameni care aveau puterea de a autoriza o asemenea întrerupere, și, după părerea lui, știrea pe care tocmai o primise era nu numai cea mai importantă, dar și de un enorm interes public.

În numai cîteva secunde, se hotărî pentru a doua opțiune, hotărîre care, pentru un profesionist ca el, nu putea să nu fie influențată de faptul că un alt canal newyorkez – WNBC – deținut de rețeaua NBC intrase deja în scenă la Larchmont. Fără îndoială, NBC-ul va primi informația cît de curînd de la canalul său afiliat, așa cum o primise și CBA-ul. Deci nu prea era timp pentru considerente sentimentale. Cît despre întreru-

perea programului, erau destui oameni în jur, inclusiv Les Chippingham, care să ia această decizie.

Îmi pare al dracu' de rău să-ți fac asta, Crawf, dar sînt sigur că înțelegi, își ceru scuze în gînd, apoi ridică receptorul roșu.

— Știri interne, LaSalle. Răpirea raportată anterior de la Larchmont a fost confirmată de șeful poliției locale, care a contactat FBI-ul. Potrivit poliției, victimele sînt doamna Crawford Sloane, Nicholas Sloane și... În ciuda hotărîrii și a profesionalismului său, vocea lui LaSalle începu să se înece de emoții cărora nu le îngăduise încă să iasă la suprafață. Încercînd să se stăpînească, continuă:... și tatăl lui Crawford Sloane, care au fost răpiți și luați într-o dubă de către persoane necunoscute. WCBA are o sursă de încredere la fața locului; detaliile se transmit aici. Sîntem informați că și NBC-ul are povestea, dar sîntem încă înaintea lor. Redacția de știri interne recomandă întreruperea imediată a programului cu această știre.

Un val de groază și de consternare s-a abătut asupra Departamentului de știri. Toți se opriseră din lucru și se uitau unii la alții, întrebîndu-se din priviri: *Am auzit bine?* Iar cînd a sosit și confirmarea, alte întrebări fără răspuns se îngrămădeau în capul tuturor: *Cum s-a putut întîmpla așa ceva? Cine ar fi putut face așa ceva? Este o răpire pentru răscumpărare? Ce șanse are poliția să-i prindă repede? Doamne, ce o fi simțind Crawford?*

Cu un etaj mai sus, la Potcoavă, personalul superior era la fel de șocat, deși șocul lor a durat numai cîteva momente și a fost înlocuit imediat, după mulți ani de disciplină, de acțiunea febrilă pe care o stîrnește o știre-bombă.

Chuck Insen, producătorul executiv, ieși în fugă din biroul său repezindu-se la lifturi. Instinctul său de ziarist îi spunea că recomandarea lui Ernie LaSalle de întrerupere imediată a programului va fi aprobată și știrea va intra imediat pe post. Dacă se întîmpla așa, locul lui Insen era în camera de control a emisiei, cu patru etaje mai jos. Ajungînd într-un suflet la lift, apăsă nerăbdător pe butonul „Jos".

Așteptînd iritat sosirea liftului, Insen simți un val de simpatie pentru Sloane, uitînd pe moment toate conflictele dintre ei, și se întrebă unde era crainicul în momentul acela și cum primise știrea. Ceva mai devreme, îl zărise în treacăt pe

hol și știa că avusese o discuție între patru ochi cu Les Chippingham în biroul lui, pe o temă pe care o cunoștea foarte bine. Probabil Crawf era undeva în clădire și a auzit deja anunțul pe intercom. Ceea ce îl făcu să realizeze o nouă problemă.

Cînd o știre urgentă era considerată a fi suficient de importantă pentru a întrerupe programul obișnuit cu un buletin special al Departamentului de știri, crainicul de la Telejurnalul de seară – în cazul acesta, Crawford Sloane – era cel trimis în fața camerelor. În cazul în care crainicul nu era prezent, o mașină era trimisă după el, iar orice corespondent disponibil îi ținea locul pentru scurt timp pînă ajungea. Dar, în situația dată, realiză Insen, era absolut exclus să-l trimită pe Sloane să anunțe știrea asta îngrozitoare despre propria sa familie.

În acel moment, unul dintre lifturi opri la etajul său, ușile se deschiseră, iar din el se pregătea să iasă Don Kettering, corespondent pe probleme economice la CBA. Kettering, un bărbat subțire, de vîrstă mijlocie, cu o mustață mică acoperindu-i buza superioară, deschise gura să spună ceva, dar nu apucă, pentru că Insen îl împinse violent înapoi în lift și apăsă pe butonul etajului 1. Ușile se închiseră.

— Ce dracu'...

— Nu te repezi! îi spuse Insen. Ai auzit anunțul de pe intercom mai devreme?

— Da, și-mi pare al naibii de rău. Tocmai mergeam să-i spun lui Crawf.

— Ai să mergi direct în emisie întîi. Du-te în studioul de rezervă și pregătește-te. Crawf n-o să poată face anunțul. Tu ești aici, așa că ai să-l faci tu. Vorbim cînd ajung în camera de control.

Kettering, care avea multă experiență ca reporter și o minte rapidă, dădu din cap fără să comenteze. Părea chiar puțin mulțumit la gîndul că el va fi cel care anunță știrea.

— Mă pune și pe mine cineva în temă?

— O să-ți comunicăm imediat tot ce știm. O să ai cam un minut la dispoziție să te uiți pe știre, restul improvizezi. Pe măsură ce mai sosește vreo informație, ți-o transmitem imediat.

— În regulă.

După ce Insen părăsi liftul la etajul unu, Kettering porni din nou în sus, la etajul cu studiourile.

Peste tot în jur era o activitate febrilă, iar mulți din personalul departamentalului se mișcau parcă automat.

În redacția de știri, editorul răspunzător de echipele de filmare de pe teren adunase două echipe și niște corespondenți și le dădea instrucțiuni să se deplaseze cu viteză maximă spre Larchmont, să obțină imagini de la locul faptei și să ia interviuri poliției și eventualilor martori. Un car mobil de transmisie avea indicația să-i urmeze la scurt timp.

Într-o mică secție de documentare de lîngă Potcoavă, filiala mai mică a Bibliotecii și Documentării care se aflau într-o altă clădire, vreo șase persoane adunau în grabă pe computer biografia lui Crawford Sloane și puținele fapte cunoscute despre familia sa – puține, pentru că Jessica insistase întotdeauna ca ea și familia ei să fie în afara ochiului public.

Cei șase reușiseră totuși să facă rost de undeva de o fotografie a Jessicăi, care tocmai sosea pe unul din faxuri. Un editor de la grafică aștepta lîngă fax, nerăbdător să ia poza și s-o transfere pe un diapozitiv. Pe un alt computer curgea dosarul de război al tatălui lui Crawford, Angus Sloane; aveau deja și o poză a lui. Nu reușiseră însă să găsească o poză cu Nicky, deocamdată.

Un asistent de la documentare strînse tot materialul disponibil și fugi cu el spre studioul de rezervă, unde Don Kettering se instalase deja. Imediat după el, sosi un mesager de la redacția de știri interne cu o copie a raportului lui Bert Fisher din Larchmont, primit mai devreme de la WCBA. Kettering se așeză la singurul birou al studioului și, făcînd abstracție de agitația din jurul său, se cufundă în materialul pe care trebuia să-l prezinte. În studio apăruseră tehnicienii, începuseră să monteze luminile, un sunetist prinse un microfon de sacoul lui Kettering, un operator se așeză în spatele camerei.

Studioul de rezervă era cel mai mic din clădire, avea dimensiunile unei camere de zi modeste. Cu o singură cameră de luat vederi în dotare, studioul era păstrat tocmai pentru situații ca aceasta, cînd putea fi activat și folosit în cîteva minute.

Între timp, în camera de control întunecată, directorul de regie – o femeie – își prelua pupitrul, un scaun central în fața peretelui de monitoare TV, unele aprinse, altele închise. În dreapta ei se așeză un asistent cu agenda deschisă în față. Pe măsură ce alți asistenți și tehnicieni își ocupau pozițiile, ordinele începură să curgă.

— Atenție, camera unu, probă de microfon.

— Bill, ăsta o să fie un anunț în direct, care începe cu „Întrerupem acest program..." și se încheie cu „Și acum revenim la programul...". Bine?

— În regulă. Am înțeles.

— Avem scenariul?

— Nu. S-ar putea ca Don să trebuiască să vorbească liber.

— Strînge camera cu zece unități.

— Camera unu, să-l vedem pe Kettering.

Alte cîteva monitoare se aprinseră, printre ele și cel cu imaginea din studioul de rezervă. Fața lui Don Kettering umplu ecranul.

Asistentul directorului vorbea prin microfon cu camera de control.

— Departamentul de știri. Se pare că vom întrerupe programul cu un buletin. Fiți pregătiți.

Directorul întrebă:

— E gata anunțul special?

— Da, imediat.

Pe un alt monitor, litere de un roșu fosforescent umplură ecranul:

TELEJURNAL CBA
EDIȚIE SPECIALĂ

— Da, țineți-o acolo. Directorul se răsuci pe scaun ca să-l întrebe pe Insen:

— Chuck, mai gata de atît n-o să fim niciodată. Îi dăm drumul?

Producătorul executiv îi șopti pe deasupra receptorului pe care îl ținea între umăr și bărbie:

— Asta încerc și eu să aflu.

La celălalt capăt al firului se afla președintele Departamentului de știri, într-o discuție aprinsă cu Crawford Sloane, care încerca să-l convingă să amîne difuzarea știrii. Era ora 11,52.

În momentul cumplitului anunț de pe intercom, Sloane se găsea la capătul scării, la etajul patru, și se pregătea să coboare la redacția de știri, cu intenția să afle amănunte despre răpirea de la Larchmont, anunțată mai devreme.

O dată cu primul pîrîit al intercomului, se oprise să asculte și apoi, nevenindu-i să-și creadă urechilor, rămăsese un timp înțepenit, acolo unde îl prinsese vestea. În această stare de paralizie îl găsi o secretară de la Potcoavă, care îl văzuse ieșind mai devreme și pornise în fugă după el, strigînd cît putea:

— Domnule Sloane! Domnule Sloane, vă caută cineva de la poliția din Larchmont. Vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Sloane se întoarse la el în birou cu mișcări automate, de mecanism stricat, și ridică receptorul:

— Domnule Sloane, la telefon detectivul York. Sînt la dumneavoastră acasă și am o veste...

— Tocmai am aflat. Spuneți-mi tot ce știți.

— Foarte puțin, din păcate. Știm că soția dumneavoastră, fiul și tatăl au plecat spre supermarketul „Grand Union" acum cincizeci de minute. Potrivit unor martori, în magazin au fost abordați...

Și detectivul continuă cu un rezumat al faptelor pe care le aflaseră pînă atunci, inclusiv urcarea – forțată, se pare – a celor trei într-o dubă Nissan, adăugînd:

— Am aflat acum că agenți speciali ai FBI-ului se îndreaptă încoace și unul din ei vine la dumneavoastră acum. Mi s-a spus să vă comunic că sînt îngrijorați și pentru siguranța dumneavoastră. Veți primi protecție, dar, pentru moment, sînteți rugat să nu părăsiți clădirea în care vă aflați.

Mintea lui Sloane era ca într-un vîrtej. Brusc răgușit de îngrijorare, întrebă cu greu:

— Aveți vreo idee cine putea să fi făcut așa ceva?

— Nu, domnule, totul s-a petrecut extrem de rapid. Deocamdată nici noi nu știm despre cine e vorba.

— Cine mai știe de... de ce s-a întîmplat?

— Nu foarte multă lume, deocamdată, răspunse detectivul, precizînd totuși: Și cu cît o să știe mai puțină lume, cu atît e mai bine din punctul nostru de vedere.

— De ce?

— În cazul unei răpiri, domnule Sloane, publicitatea poate să dăuneze victimei. Răpitorii vor suna curînd, probabil vor încerca să vă contacteze pe dumneavoastră întîi. Atunci noi – sau mai degrabă FBI-ul – vom începe un dialog cu ei,

vom încerca să negociem. Și nu vrem ca toată lumea să afle despre asta. Și nici ei nu vor asta, pentru că...

— Domnule, îl întrerupse Sloane agitat, vorbim mai tîrziu. Acum am ceva de făcut.

Dîndu-și dintr-o dată seama de agitația de la Potcoavă și realizîndu-i cauza, Sloane vroia să prevină orice acțiune precipitată. Ieși din birou strigînd:

— Unde e Les Chippingham?

— La redacția de știri, îi răspunse un producător, apoi, mai blînd și cu simpatie: Crawf, îmi pare rău, tuturor ne pare rău, dar cred că intrăm pe post cu știrea.

Dar Sloane se întorsese deja și o apucase, fără să-l ia în seamă, în direcția scărilor, pe care le coborî în fugă. Prin geamul de la ușă îl putea vedea pe Chippingham discutînd aprins cu ceilalți în jurul mesei redacției interne. Leslie tocmai întreba:

— Cît de siguri sîntem de colaboratorul din Larchmont?

Ernie LaSalle răspunse:

— Cei de la WCBA zic că e un tip mai în vîrstă care colaborează cu ei de ani de zile – conștiincios, de încredere.

— Atunci bănuiesc că trebuie să-i dăm înainte cu ce avem pînă acum.

— Nu! Nu! Nu! Les, nu intra pe post acum! strigă Sloane năvălind în încăpere. Avem nevoie de timp. Cei de la poliție spun că s-ar putea să primim un telefon de la răpitori și că publicitatea ar putea face mult rău familiei mele.

LaSalle încercă să-i spună răbdător:

— Crawf, ne dăm seama prin ce treci acum. Dar asta e o știre-bombă pe care o dețin și alții deja. Ei n-or să aibă asemenea scrupule. Cei de la WNBC...

— Eu insist să mai așteptăm totuși, îl întrerupse Sloane apoi, adresîndu-se direct președintelui de departament: Les, te rog, te implor, mai așteaptă puțin!

O tăcere stînjenită se lăsă în încăpere. Toată lumea știa că, dacă circumstanțele ar fi fost diferite, Sloane ar fi fost primul care ar fi insistat să intre cu știrea. Dar nimeni nu avea inima să-i spună: *Crawf, nu gîndești rațional.*

Chippingham își aruncă privirea pe ceasul din perete – ora 11,54.

LaSalle preluase convorbirea cu Insen, și acum raportă:

— Chuck spune că toată lumea e pregătită să-i dăm drumul și mă întreabă dacă întrerupem sau nu programul.

— Spune-i că asta hotărîm acum, răspunse Chippingham, cîntărind situația în gînd: să aştepte pînă la prînz? Pe monitoarele din perete putea vedea transmisiile tuturor celorlalte rețele. Pe CBA se derula un program foarte popular; la sfîrşitul lui urmau să intre reclamele. Întreruperea programului acum ar fi însemnat să piardă mulți bani. În situația asta, mai contau oare cele mai puțin de şase minute?

Tocmai atunci, mai multe computere din încăpere scoaseră simultan un piuit, iar pe ecrane apăru un „B" strălucitor, semnalul pentru un buletin de presă urgent. Cineva se repezi să citească anunțul şi îi informă pe toți:

— AP-ul are povestea cu răpirea familiei Sloane.

Pe biroul editorului, un alt telefon începu să sune. Răspunse LaSalle şi rosti încet în receptor:

— Da, mulțumesc că ne-ați informat. Apoi, punînd receptorul la loc, îi spuse lui Chippingham: Era NBC-ul. Ne-au sunat din politețe ca să ne spună că au ştirea şi că intră cu ea la jurnalul de prînz.

Ceasul arăta că mai erau cincisprezece secunde pînă la 11,55.

Hotărîndu-se brusc, Chippingham ordonă:

— Intrăm pe post acum. Spune-i lui Chuck să întrerupă programul.

17

La sediul Departamentului de ştiri al Canalului CBA, într-o cameră mică, simplă, situată la două etaje sub nivelul străzii, doi tehnicieni stăteau în fața unei console complexe, cu o galaxie de lumini colorate şi butoane, terminale de computer şi monitoare TV. Doi dintre pereții încăperii erau de sticlă, prin care se puteau vedea coridoarele cenuşii întunecate, şi oricine trecea putea privi înăuntru. Aceasta era camera de control, un fel de comandament tehnic al întregii rețele naționale a CBA-ului.

Pe aici treceau toate programele rețelei – ştirile, emisiunile sportive, de divertisment, documentarele, discursurile Preşedintelui, transmisiile de la Capitoliu, tot felul de emisii în direct sau înregistrate anterior şi toate reclamele publicitare. Surprinzător pentru importanța acestui centru al întregului puls

electronic al rețelei, camera de control arăta destul de cenușie și neinteresantă.

Aici, fiecare zi se desfășura după o rutină, un plan meticulos care codifica cele douăzeci și patru de ore în minute de emisie, cîteodată chiar în secunde. Execuția planului era în mare măsură lăsată pe seama computerului, iar cei doi tehnicieni nu făceau decît să supravegheze operațiunile și uneori să intervină atunci cînd evenimente ieșite din comun necesitau întreruperea programului obișnuit.

Pentru o astfel de intervenție erau pregătiți acum.

Cu cîteva minute mai devreme, pe linia directă de la Departamentul de știri, Chuck Insen le dăduse instrucțiuni:

— Avem o ediție specială a buletinului de știri. O să intre pe toate canalele rețelei. Întrerupem programele – *acum!*

În timp ce vorbea, pe monitorul camerei de control apăruse anunțul „TELEJURNAL CBA – EDIȚIE SPECIALĂ".

Experimentatul tehnician din camera de control știa că ordinul „acum" însemna exact în secunda respectivă. Fără comanda „acum", dacă o emisie mai avea, de pildă, un minut și jumătate pînă la încheiere, se aștepta sfîrșitul emisiei înainte de a întrerupe programul, sau, dacă se derula o reclamă, se aștepta sfîrșitul acesteia înainte de a interveni.

Dar „acum" însemna fără întîrziere, imediat. Pe ecran tocmai curgea o reclamă de un minut care mai avea treizeci de secunde pînă la final, dar tehnicianul o opri printr-o simplă apăsare de buton, gest care avea să coste rețeaua aproximativ douăzeci și cinci de mii de dolari. Aproape simultan, printr-un alt buton, introduse anunțul ediției speciale, iar literele roșii, strălucitoare, apărură instantaneu pe ecranele a mai mult de douăsprezece milioane de televizoare.

Anunțul rămase pe ecran, în liniște, timp de cinci secunde, după cronometrul din camera de control, pentru a atrage atenția și a permite camerelor de control ale canalelor afiliate care nu transmiteau același program în momentul respectiv să întrerupă și ele emisia. Majoritatea intrară imediat pe transmisia CBA-ului.

După cinci secunde, deschise calea la sunet și introduse vocea care anunța:

— *Întrerupem programul obișnuit cu o ediție specială a telejurnalului CBA. De la New York, transmite corespondentul nostru Don Kettering.*

Din camera de control a studioului, directorul ordonă:

— Intră cu Don!

Fața corespondentului pe probleme economice umplu instantaneu ecranele televizoarelor din toată țara.

Cu o voce și o expresie serioasă, Kettering începu:

— *Poliția din Larchmont - New York a raportat răpirea soției, fiului și tatălui crainicului CBA, Crawford Sloane...* Pe ecran apăru chipul arhicunoscut al lui Sloane, în timp ce Kettering continuă: *Răpirea, de către persoane neidentificate, a avut loc în urmă cu patruzeci de minute. Potrivit poliției și unui martor ocular, ea a fost precedată de un asalt violent...*"

Era ora 11,56 a.m.

Luînd-o înaintea rivalilor săi, CBA-ul intrase primul cu știrea pe post.

PARTEA
A DOUA

1

Reacţiile care au urmat buletinului special al CBA-ului, prin care se anunţa răpirea familiei Sloane, au fost instantanee şi generale.

NBC News, al căror gest amabil şi colegial de a informa CBA-ul i-a lipsit de ocazia de a difuza primii ştirea, au transmis propriul buletin la mai puţin de un minut după aceea – devansînd intenţia iniţială de a prezenta ştirea în buletinul de prînz.

CBS, ABC şi CNN, alertate de telexurile AP şi Reuters, au intrat în emisie cu aceeaşi ştire la cîteva minute după CBA. La fel şi posturile de televiziune din ţară, care nu erau conectate la nici o reţea naţională şi îşi aveau propriile servicii de ştiri.

Televiziunea canadiană, de asemenea, şi-a deschis ediţia de prînz a actualităţilor cu ştirea despre răpirea familiei Sloane.

Reacţionînd fulger la aflarea veştii, staţiile de radio au fost mai rapide în răspîndirea ei decît televiziunea.

De pe coasta Atlanticului pe aceea a Pacificului, ziarele de după-amiază s-au apucat imediat să-şi modifice pagina întîi, introducînd titluri de-o şchioapă. Ziarele importante din afara statului i-au instruit pe corespondenţii lor din New York să scrie fiecare cîte un material pentru articolul de fond.

Agenţiile de ştiri au început să caute frenetic fotografii cu Jessica, Nicholas şi Angus Sloane. Fotografii ale lui Crawford Sloane se găseau din belşug.

Centrala telefonică a CBA-ului era asaltată de apeluri pentru Crawford Sloane. Domnul Sloane lipsea pe moment, urma răspunsul politicos şi invariabil, drept care erau lăsate mesaje de simpatie.

Reporterii din presă şi din alte medii de informare, ştiind că n-ar fi avut succes prin centrală, telefonau la numerele directe ale departamentului. Din această pricină, unele linii erau mereu ocupate, îngreuind comunicarea cu exteriorul. Jurnaliştilor care izbuteau să prindă linia liberă li se răspundea că Sloane era prea tulburat ca să stea de vorbă cu cineva şi,

oricum, nu existau alte informații decît cele deja transmise pe post.

La unul dintre apeluri Crawford Sloane răspunse totuși – cel al Președintelui Statelor Unite.

— Crawf, tocmai am auzit vestea îngrozitoare, spuse Președintele. Știu că ai prea multe pe cap ca să stăm de vorbă acum, dar vroiam să știi că Barbara și cu mine sîntem cu gîndul la tine și la familia ta și sperăm să primim vești bune cît mai curînd. Și mai vrem, ca și tine, să se isprăvească repede această încercare cumplită.

— Mulțumesc, domnule Președinte, răspunse Sloane. Telefonul dumneavoastră înseamnă mult pentru mine.

— Am cerut Departamentului de Justiție ca investigațiile FBI-ului pentru găsirea familiei dumitale să aibă prioritate, și vom pune la dispoziția lor toate resursele guvernamentale de care va fi nevoie.

Sloane îi mulțumi încă o dată.

Un purtător cuvînt al Casei Albe făcu imediat public conținutul mesajului telefonic al Președintelui, care se adăuga numărului tot mai mare de informații ce aveau să domine edițiile de seară ale actualităților tuturor canalelor de televiziune.

Echipe de filmare TV de la posturile din New York și ale canalelor naționale, ajunse la Larchmont la scurtă vreme după primele buletine informative, începură să ia interviuri – cum s-a exprimat ulterior un observator – „aproape tuturor ființelor vii din zonă", inclusiv unora care mai că nici nu știau de eveniment. Fosta profesoară Priscilla Rhea, înflorind de atîta atenție ce i se acorda, era principala favorită a reporterilor, imediat după ea, în ordinea priorităților, urmînd șeful poliției din Larchmont.

Cazul cunoscu o evoluție nouă și surprinzătoare atunci cînd niște cetățeni care locuiau în vecinătatea casei Sloane declarară că au avut impresia că respectiva casă a fost ținută sub observație mai multe săptămîni la rînd, poate chiar o lună întreagă. Au fost văzute mai multe mașini diferite, de cîteva ori o camionetă, care apăreau în cartier și staționau perioade lungi de timp în apropierea casei, fără ca aceia care se aflau în mașini să se arate la față. Vecinii reținuseră cîteva mărci de mașini, deși detaliile se dovediseră destul de sumare. Dar majoritatea afirmau cu convingere că unele tăblițe de înmatri-

culare erau din New York, altele din New Jersey. Numerele, însă, nu le reținuse nimeni.

Una dintre mașinile descrise de un vecin se potrivea aceleia pe care o văzuse femeia de serviciu a familiei Sloane, Florence – aceeași mașină care s-a luat după Volvo-ul Jessicăi Sloane cînd ea, Nicky și Angus au părăsit casa pentru a merge la cumpărături.

Reporterii din presă și de la televiziune puneau toți aceeași întrebare firească: de ce n-a raportat nimeni la poliție presupusa supraveghere a casei?

Fiecare dintre cei întrebați răspundea același lucru: crezuse că era vorba de un fel de măsură de securitate pentru protecția vestitului domn Crawford Sloane, și de ce să se amestece vecinii în problema asta?

Acum, mult prea tîrziu, poliția începea să obțină tot mai multe amănunte despre respectivele mașini.

Și mediile de informare de peste hotare reflectau pe larg știrea despre răpire. Chiar dacă fața și vocea lui Crawford Sloane nu erau tot atît de familiare străinilor pe cît erau nord-americanilor, implicarea unei personalități TV prestigioase într-un asemenea incident părea să aibă consecințe internaționale în sine.

Toată această reacție impresionantă era o dovadă a faptului că, în lumea contemporană, crainicul de televiziune – specia *Homo promulgare ancora,* cum a definit-o chiar a doua zi *Wall Street Journal* – a devenit o rasă aparte, pe același plan, în ceea ce privea idolatria din partea publicului, cu regii și reginele, starurile de cinema și ale muzicii rock, papii, președinții și prinții.

Mintea lui Crawford Sloane era un vîrtej de emoții.

Trecuse prin orele ce urmaseră răpirii cuprins de un soi de amețeală, așteptînd ca dintr-o clipă în alta să afle cumva că toată povestea era un fel de neînțelegere, o greșeală ce putea fi lesne lămurită. Dar, pe măsură ce timpul trecea și Volvo-ul Jessicăi rămînea neatins în parcarea supermarketului din Larchmont, speranțele lui se dovedeau tot mai deșarte.

Ce-l chinuia pe Sloane în mod deosebit era amintirea discuției pe care o avusese cu Jessica în seara precedentă. El adusese vorba de posibilitatea unei răpiri, și nu coincidența îl tulbura – știa din lunga sa experiență că viața reală și știrile reale erau pline de asemenea coincidențe, uneori incredibile.

Însă reflectînd acum asupra celor discutate, își dădea seama că egoismul și infatuarea îl făcuseră să considere că numai el putea să cadă victimă unei răpiri. Și-o amintea pe Jessica întrebînd: *„Și familiile? Ar putea fi și ele vizate?“* El, însă, respinsese o atare posibilitate, nu-i trecea prin cap că Jessica și Nicky trebuiau protejați. Indiferența și neglijența de care dăduse dovadă îl făceau acum să se simtă singur răspunzător, și sentimentul vinovăției îl dobora.

Și, bineînțeles, era foarte îngrijorat și de soarta tatălui său, deși era limpede că Angus nimerise accidental în tot ceea ce se întîmplase. Sosise pe neașteptate și, din nefericire, fusese prins în plasa răpitorilor.

Au fost momente în timpul zilei cînd Sloane se agitase cuprins de neliniște și nerăbdare, dorind să acționeze cumva, oricum, chiar dacă știa că nu prea avea ce face. Se gîndise să se ducă la Larchmont, apoi își dăduse seama că nu avea nimic de cîștigat, doar să fie departe de redacție și cei de acolo să n-aibă unde să ia legătura cu el în cazul în care ar fi apărut vești noi. Alt motiv care l-a făcut să rămînă pe loc a fost sosirea a trei agenți FBI, care se și apucară de treabă, activitatea lor concentrîndu-se în jurul lui Sloane.

Agentul special Otis Havelock, cel mai în vîrstă dintre cei trei, se dovedi pe dată „tipu' cu răspunderea“ – cum avea să se exprime ulterior un producător de la Potcoavă. Agentul insistă să fie condus direct în biroul lui Crawford Sloane și acolo, după ce se legitimă, ceru celor doi care-l însoțeau să-l aducă imediat pe șeful forței de securitate a rețelei CBA. După care, agentul FBI ceru voie să dea un telefon din birou pentru a solicita sprijin din partea Departamentului de Poliție al orașului New York.

Havelock – mic de statură, vioi, cu chelie – avea ochi verzi adînciți în orbite și o privire directă ce arareori se abătea de la interlocutor. Expresia sa de suspiciune permanentă părea să spună: *„Am mai văzut și am mai auzit din astea și înainte“*. Ulterior, Sloane și ceilalți care se aflau atunci acolo aveau să constate că afirmația nerostită era foarte adevărată. Veteran al FBI-ului, cu state vechi de douăzeci de ani, Otis Havelock își petrecuse cea mai mare parte a vieții confruntîndu-se cu infamii umane dintre cele mai monstruoase.

Șeful securității CBA-ului, un om cărunt, fost detectiv în poliția New York-ului, acum ajuns la pensie, sosi într-un suflet. Havelock se răsuci spre el:

— Vreau să asiguri paza acestui etaj, imediat. Persoanele care au răpit familia Sloane pot să încerce să-l răpească pe însuşi domnul Sloane. Postează două dintre gărzile dumitale la lifturi şi altele la fiecare scară de acces. Trebuie să verifice, dar să verifice *foarte serios*, identitatea tuturor persoanelor care urcă la acest etaj sau coboară de aici. Cum isprăveşti cu treaba asta, treci la verificarea fiecărei persoane care se află deja în clădire. E clar?

— Bineînţeles că e clar, se indignă şeful securităţii, care era mult mai în vîrstă decît agentul, şi sîntem cu toţii foarte preocupaţi de soarta domnului Sloane. Dar nu am atît de mulţi oameni, iar pretenţia dumitale este exagerată. Am şi alte responsabilităţi în ceea ce priveşte securitatea, pe care nu le pot neglija.

— Le-ai neglijat deja, se răsti Havelock. Îi arătă o legitimaţie de plastic. Uită-te la asta! Am folosit-o ca să intru în clădire. I-am fluturat-o pe sub nas paznicului de la intrare şi mi-a făcut semn să intru fără să se uite la ea.

Şeful securităţii cercetă atent legitimaţia pe care era lipită fotografia unui bărbat în uniformă.

— A cui e fotografia asta? întrebă el.

— Întreabă-l pe domnul Sloane, făcu ironic Havelock şi-i întinse dreptunghiul de plastic lui Crawford Sloane.

Cînd văzu fotografia, Sloane izbucni în rîs, în ciuda îngrijorării care-l copleşea.

— E colonelul Khaddafi, răspunse.

— Am făcut-o anume, explică agentul FBI. Mă folosesc uneori de ea ca să demonstrez unor instituţii ca aceasta a dumneavoastră cît de jalnic funcţionează sistemul de pază. Se întoarse spre şeful cărunt, care stătea cu un aer plouat: Acum treci şi fă ce ţi-am spus. Pune sub pază acest etaj şi spune-le oamenilor dumitale să verifice legitimaţiile cu atenţie, *inclusiv fotografiile.*

După ce fostul detectiv plecă, Havelock i se adresă lui Sloane:

— Motivul pentru care sistemul de securitate este prost în majoritatea marilor companii este acela că securitatea nu aduce nici un fel de profit; deci tipii de la buget taie-n carne vie cînd e vorba de acest departament. Dacă aţi fi avut o securitate adevărată în această clădire ar fi existat măsuri de protecţie atît pentru dumneavoastră, cît şi pentru familie.

— Mi-ar fi plăcut dacă ați fi venit cu sfatul ăsta mai de mult, spuse Sloane cu durere.

Ceva mai înainte, cînd telefonase la Departamentul de Poliție, Havelock vorbise cu șeful detectivilor, explicîndu-i că avusese loc o răpire și cerînd protecția din partea poliției pentru Crawford Sloane. Acum, de afară se auzi tot mai puternic urletul sirenelor care se apropiau cu repeziciune, apoi se făcu liniște. Cîteva minute mai tîrziu, în birou intră un locotenent de poliție în uniformă, urmat de un sergent.

— Ce-aș dori de la dumneata, i se adresă Havelock locotenentului după ce făcu prezentările, este să păstrezi cîteva mașini de patrulă afară, ca să se vadă că poliția e aici, și să postezi cîte un om la fiecare intrare în clădire și unul în holul principal. Spune-le oamenilor să rețină și să ia la întrebări pe oricine li se pare suspect.

— Am înțeles. Locotenentul se întoarse spre Sloane: Vom avea grijă de dumneavoastră, domnule. Cînd sînt acasă, nevastă-mea și cu mine vă urmărim la știri în fiecare seară. Ne place cum o faceți.

— Mulțumesc, spuse Sloane dînd din cap.

Polițiștii care-l însoțeau pe Havelock aruncau priviri în jur, cu aerul că ar fi dorit să mai zăbovească acolo, dar Havelock avea alte planuri pentru ei:

— Ați putea face o verificare a împrejurimilor, trimiteți pe cineva pe acoperiș. Uitați-vă la clădire de sus. Verificați dacă toate intrările sînt păzite.

Dînd asigurări că vor face tot ceea ce le stătea în putință, locotenentul și sergentul părăsiră biroul.

— Din păcate, domnule Sloane, o să mă vedeți destul de des, spuse agentul special cînd rămaseră singuri. Am primit ordin să stau în preajma dumneavoastră. M-ați auzit cînd am spus că și dumneavoastră ați putea deveni victima unei răpiri bandițești.

— Uneori m-am gîndit că mi s-ar putea întîmpla așa ceva. Sloane tăcu o clipă, apoi continuă, dînd glas sentimentului de vinovăție care se cuibărise în el: Dar nu mi-am închipuit niciodată că familia mea ar putea fi în pericol.

— Asta din pricină că făceați un raționament logic. Dar criminalii deștepți sînt imprevizibili.

Sloane întrebă neliniștit:

— Credeți că acesta-i genul de indivizi cu care avem de-a face?

Expresia de pe chipul agentului FBI nu se schimbă; rareori îşi pierdea vremea cu vorbe de consolare.

— Încă nu ştim ce fel de oameni sînt. Dar am descoperit de mult că este mult mai util să nu subestimăm duşmanul. Dacă ulterior se dovedeşte că l-am supraestimat, nu este decît în avantajul meu. Curînd o să mobilizăm mai multe forţe aici, continuă Havelock, şi de asemenea la dumneavoastră acasă, dotate cu echipament electronic. Vrem să monitorizăm telefoanele pe care le primiţi, deci, cît sînteţi în această clădire, primiţi toate apelurile pe linia obişnuită. Arătă spre biroul lui Sloane: Dacă primiţi telefon de la răpitori, faceţi ceea ce trebuie făcut – vorbiţi cît mai mult cu putinţă, chiar dacă în ziua de azi putem intercepta convorbirile mult mai repede ca înainte, şi asta o ştiu şi criminalii.

— Presupun că ştiţi că telefoanele de acasă nu sînt înregistrate.

— Da, însă eu presupun că răpitorii le au deja. Sînt cîteva persoane care le cunosc, nu-i aşa? întrebă Havelock şi scoase din buzunar un carnet: Acum, domnule Sloane, trebuie să-mi răspundeţi la cîteva întrebări.

— Daţi-i drumul.

— Vă puteţi aminti dacă aţi primit, dumneavoastră sau membrii familiei dumneavoastră, ameninţări de vreun fel? Gîndiţi-vă bine, vă rog.

— După cîte ştiu eu, nu.

— E posibil să fi relatat ceva la actualităţi care să fi provocat o reacţie ostilă deosebită din partea cuiva, o persoană sau un grup?

Sloane ridică mîinile a neputinţă.

— Cel puţin o ştire pe zi.

— Mi-am închipuit eu, dădu omul de la FBI din cap. De aceea doi dintre colegii mei vor viziona benzile emisiunilor dumneavoastră, pe toate din ultimii doi ani, să vadă dacă le vine vreo idee. Dar corespondenţă ostilă? Precis că aţi primit aşa ceva.

— La mine nu ajunge niciodată. Cei care lucrează în reţea sînt scutiţi de a primi corespondenţa. E o decizie luată de conducere.

Văzînd expresia de mirare de pe chipul lui Havelock, Sloane explică:

— Tot ceea ce transmitem noi generează o cantitate impresionantă de scrisori. Ne-ar lua prea mult timp să le citim

pe toate. După care poate că am vrea să răspundem unora dintre ele, ceea ce ar lua și mai mult timp. Și mai e un lucru ce a determinat conducerea să ia această decizie, și anume că putem fi mult mai obiectivi și să avem o viziune mult mai clară asupra evenimentelor dacă sîntem feriți de reacțiile individuale provocate de știri. Sloane dădu din umeri. Poate că unii nu sînt de acord, dar așa stau lucrurile.

— Și atunci ce se întîmplă cu scrisorile?

— Există o secție numită Serviciul Telespectatorului, care se ocupă de ele. Acolo se răspunde tuturor scrisorilor, iar ceea ce pare demn de reținut este trimis la președintele Departamentului de știri.

— Presupun că se păstrează toată corespondența.

— Așa cred.

Havelock notă ceva în carnet.

— O să desemnăm cîțiva oameni care să parcurgă și corespondența.

Se auzi un ciocănit în ușă și în birou intră Chuck Insen.

— Dacă nu vă supărați că întrerup...

Ceilalți doi încuviințară cu o mișcare a capului, astfel că producătorul executiv continuă:

— Crawf, știi că toți vrem să facem tot ce putem – pentru tine, pentru Jessica, Nicky...

— Da, știu.

— Ne-am gîndit că e mai bine să nu prezinți știrile în seara asta. În primul rînd pentru că cea mai mare parte a lor va fi *despre* tine. În al doilea rînd, chiar dacă ai prezenta restul, ar arăta ca și cînd nu s-a întîmplat nimic, ca și cînd celor de-aici nu le-ar păsa, ceea ce bineînțeles că nu este adevărat.

Sloane cumpăni, apoi răspunse dus pe gînduri:

— Da, poate că ai dreptate.

— Și ne întrebăm ce-ai zice dacă ți s-ar lua un interviu în direct?

— Crezi că ar fi bine?

— Acum că s-a aflat, cred că e cu atît mai bine cu cît acordăm evenimentului mai multă atenție. Există întotdeauna șansa ca un telespectator care ne urmărește să dețină informații care ne-ar fi utile.

— M-ai convins.

Insen dădu din cap și adăugă:

— Îţi închipui, cred, că presa şi celelalte canale de televiziune vor să-ţi ia interviuri. Ce zici, ai putea suporta o conferinţă de presă în această după-amiază?

Sloane făcu un gest de neputinţă, apoi cedă:

— În regulă, da.

— Cînd termini aici, ai putea veni la mine în birou să discutăm puţin împreună cu Les? Am dori să-ţi aflăm părerea în legătură cu nişte planuri de-ale noastre.

— Pe cît posibil, interveni Havelock, aş dori ca domnul Sloane să stea la dînsul în birou şi să fie aproape de telefonul ăsta.

— Oricum am să fiu aproape de el, îl asigură Sloane.

Leslie Chippingham apucase să-i telefoneze Ritei Abrams în Minnesota, dîndu-i ştirea nefericită că planurile lor de îndrăgostiţi pe care şi le făcuseră pentru acel weekend trebuiau abandonate. Nu era chip, îi explicase el, să plece tocmai acum din New York, în toiul unor asemenea evenimente.

În ciuda dezamăgirii, Rita înţelegea foarte bine situaţia. Oamenii care lucrau în departamentele de ştiri ale televiziunii erau obişnuiţi ca existenţele, chiar şi legăturile ilicite, să le fie tulburate de evenimente neaşteptate.

— Aveţi nevoie de mine în povestea asta?

— Dacă o să avem, o s-o afli foarte curînd.

După cum se dovedi, agentul special Havelock se legase într-atît de Crawford Sloane, încît intenţiona să-l însoţească pînă şi la şedinţa din biroul lui Insen. Dar producătorul executiv i se puse în drum.

— Avem de discutat nişte probleme interne ce privesc strict activitatea reţelei. Vi-l returnăm pe domnul Sloane imediat cum terminăm. Dar dacă se iveşte ceva urgent, consideraţi-vă liber să daţi buzna.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, spuse imperturbabil Havelock, aş prefera să dau buzna chiar acum, să văd unde se va afla domnul Sloane.

Îl ocoli hotărît pe Insen şi inspectă încăperea.

În spatele mesei lui Insen erau două uşi. Havelock le deschise pe amîndouă. Una dădea într-o debara plină cu tot felul de lucruri; aruncă o privire înăuntru, apoi închise uşa. A doua încăpere era o sală de baie. Agentul intră, se uită în toate părţile, ieşi.

— Vroiam doar să mă asigur, îi spuse el lui Insen, că nu mai există nici o altă cale de acces în această cameră.

— V-aș fi putut oferi chiar eu această informație, zise Insen.

Havelock schiță un zîmbet subțire.

— Unele lucruri prefer să le verific singur.

Părăsi încăperea și-și găsi un scaun în hol, nu departe de ușă.

Leslie Chippingham se instalase în birou înainte ca agentul FBI să fi venit în inspecție. Rămas în sfîrșit singur cu Insen și cu Sloane, i se adresă primului:

— Chuck, spune-i tu lui Crawf.

— Treaba e următoarea, începu Insen privindu-l pe Sloane în ochi, noi nu avem încredere în agențiile guvernamentale și în capacitatea lor de a rezolva această situație. Les și cu mine nu vrem să te descurajăm, dar nu putem să uităm cît i-a trebuit FBI-ului să dea de urma Patriciei Hearst – mai mult de un an și jumătate. Și mai e ceva.

Insen căută printre hîrtiile de pe birou și scoase la iveală o carte, pe care Sloane o recunoscu imediat a fi tocmai cartea scrisă de el, *Aparatul de filmat și adevărul*. Insen o deschise la o pagină însemnată.

— Cu mîna ta ai scris, Crawf: „Noi, cei care trăim în America, nu vom mai fi multă vreme feriți de acte teroriste chiar în ograda noastră. Dar noi nu sîntem pregătiți mental și nici altfel să facem față acestui gen de conflict crîncen care pătrunde peste tot." Insen închise cartea. Les și cu mine, continuă el, sîntem de aceeași părere. În totalitate.

Urmă o tăcere. Propriile sale cuvinte, care tocmai fuseseră citite, îl surprinseră și-l șocară pe Sloane. În ungherele tainice ale minții lui începuse să se întrebe dacă nu cumva la originea răpirii lui Jessica, Nicky și a tatălui său se afla o motivație teroristă, poate legată chiar de el. Sau era o idee mult prea absurdă pînă și să fie gîndită? Dar uite că nu era, de vreme ce și alții, oameni cu experiență care lucrau în domeniul știrilor, o puneau în discuție.

Într-un tîrziu spuse:

— Chiar credeți că teroriștii...

— E o posibilitate, nu-i așa? răspunse Insen.

— Da, recunoscu Sloane dînd încet din cap. Și eu cred asta.

Chippingham interveni:

— Nu uita că deocamdată nu știm cine sînt cei care ți-au răpit familia, sau ce anume vor. S-ar putea să aflăm că e vorba de o răpire obișnuită, în care se cere o răscumpărare în bani, și pot să spun că e destul de grav și atît. Dar trebuie să luăm în calcul – ținînd cont de cine și ce ești tu – și posibilități cu bătaie lungă.

— Vorbeam de FBI, reveni Insen la ceea ce spusese mai devreme. Repet, nu vrem să te neliniștim și mai mult, dar dacă ai tăi sînt cumva scoși din țară, ceea ce nu este exclus, mă tem că guvernul va trebui să recurgă la CIA. Ei bine, în toți anii aceia în care conaționalii noștri au fost ținuți ostatici în Liban, cu toată puterea și resursele pe care le are – sateliți de spionaj, servicii de contrainformații și infiltrări – CIA n-a fost în stare să descopere unde-i ținea ascunși banda aia de teroriști semianalfabeți ticăloși. Și asta într-o țară mică, doar cu puțin mai mare decît statul Delaware. Și atunci, cine ne poate garanta că aceeași veche CIA va face o ispravă mai bună în alte colțuri ale lumii?

Concluzia o trase președintele Departamentului de știri:

— Deci iată la ce ne referim, Crawf, cînd spunem că nu avem încredere în agențiile guvernamentale. Credem, în schimb, că noi înșine – o organizație de știri cu multă experiență, obișnuită să facă investigații cînd e vorba de reportaje – avem o șansă mult mai mare să descoperim unde a fost dusă familia ta.

Pentru prima oară de la aflarea nenorocirii, Sloane se învioră.

— Drept care am hotărît, continuă Chippingham, să întemeiem propria noastră echipă, a celor de la CBA News, care să facă cercetări. La început pe cuprinsul întregii țări, și apoi peste tot în lume, dacă va fi nevoie. Vom pune la bătaie toate resursele noastre, plus tehnicile de investigație pe care le-am folosit în trecut. Cît despre oameni, vom convoca cele mai strălucite talente pe care le avem, și asta începînd chiar de acum.

Sloane se simți inundat de recunoștință și ușurare.

— Les... Chuck... începu el.

Chippingham îl opri cu un gest.

— Nu-i nevoie. Bineînțeles că o facem și pentru că e vorba de tine, dar asta este și meseria noastră.

Insen se aplecă în față.

— În legătură cu acest lucru, vrem să te întrebăm ceva, Crawf. Echipa de cercetare trebuie să fie condusă de un corespondent sau un producător experimentat, cineva care să țină frîiele în mîini și care să se priceapă la asemenea tip de investigații și în care tu să ai încredere. Există cineva la care te-ai gîndi în mod special?

Crawford Sloane ezită preț de o fracțiune de secundă, punînd în balanță sentimentele personale și cartea care se juca. Apoi spuse răspicat:

— Îl vreau pe Harry Partridge.

2

Precum vulpile care se întorc la vizuina tăinuită, răpitorii grupului Medellin s-au pitit în sediul lor temporar, casa luată cu chirie la sud de Hackensack, New Jersey.

Proprietatea era formată dintr-un ansamblu de construcții vechi, părăginite – o casă principală și trei anexe – care stătuseră abandonate cîțiva ani buni, pînă cînd Miguel, după ce a cercetat și alte amplasamente posibile și a urmărit anunțurile publicitare imobiliare, a semnat un contract pe un an de zile cu plata anticipată pentru întreaga perioadă. Un an era cel mai scurt interval de timp prevăzut în contractele de închiriere și impus de agenții imobiliari. Nevrînd să dezvăluie faptul că spațiul respectiv avea să fie ocupat doar pentru ceva mai mult de o lună, Miguel acceptase condițiile fără să se tocmească. Genul acesta de proprietate și amplasarea ei – într-o zonă puțin populată și destul de ocolită – erau ideale din multe puncte de vedere. Casa încăpătoare îi putea adăposti pe toți cei șapte membri ai bandei columbiene, iar starea ei jalnică nu avea nici o importanță. În anexe era loc suficient pentru cele șase autovehicule, ferindu-le astfel de priviri indiscrete. Nici o altă proprietate locuită nu se găsea în apropiere, copacii din jur și tufărișul oferind o protecție suplimentară. Și mai exista un avantaj – la mai puțin de o milă distanță se afla aeroportul Teterboro. Folosit în principal de avioanele particulare, aeroportul ocupa o poziție-cheie în planul răpitorilor.

Încă de la începutul conspirației, Miguel prevăzuse că imediat după răpirea victimelor se va da alarma, drumurile vor fi blocate de poliție și vor începe căutările. Prin urmare, își

spusese el, era riscant să aibă de străbătut un drum lung. Pe de altă parte, aveau nevoie de o ascunzătoare temporară, la o distanţă strategică de Larchmont.

Proprietatea Hackensack se găsea la o depărtare de aproximativ douăzeci şi cinci de mile pe şosea de locul unde se petrecuse răpirea. Uşurinţa cu care se întorseseră aici şi faptul că nimeni nu-i urmărise dovedeau că planul lui Miguel era bun – deocamdată.

Cei trei prizonieri – Jessica, Nicholas şi Angus Sloane – se aflau acum în clădirea principală. Încă în stare de inconştienţă de pe urma sedativelor administrate, fuseseră duşi într-o încăpere mare de la etajul doi. Spre deosebire de celelalte încăperi, lăsate în paragină şi igrasioase, aceasta era singura curăţată lună şi proaspăt văruită. Pe pereţi fuseseră instalate aplice, iar de tavan atîrna o instalaţie nouă de neon; podeaua era acoperită cu linoleum verde pal, nou şi el. Fostul doctor Baudelio ceruse toate aceste îmbunătăţiri şi-l supraveghease personal pe Rafael, mecanicul bun-la-toate care se ocupase de renovare.

În mijlocul camerei se aflau două paturi de spital cu bare laterale mobile. Pe unul fusese întinsă Jessica, pe celălalt băiatul, Nicholas. Picioarele şi braţele le erau legate de barele laterale cu chingi de piele – o măsură de prevedere pentru momentul în care-şi recăpătau cunoştinţa, deşi, deocamdată, nu se punea problema.

Cu toate că anesteziologia nu era o ştiinţă exactă, Baudelio era sigur că „pacienţii“ lui – cum îi considera el acum – vor rămîne sedaţi încă cel puţin o jumătate de oră, poate chiar mai mult.

Lîngă cele două paturi de spital se mai găsea un pat îngust de metal, acoperit cu o saltea care fusese adusă în grabă pentru a-l putea întinde pe Angus, a cărui prezenţă nu intrase în socotelile lor. Nici chingi nu aveau pentru el, drept care îl legaseră cu sfori. Privindu-i pe prizonieri din partea cealaltă a camerei, Miguel încă nu ştia ce hotărîre să ia în privinţa bătrînului. Să-l omoare şi să-l îngroape afară după lăsarea întunericului? Sau să-l includă în vreun fel în planul iniţial? Trebuia să se hotărască repede.

Baudelio se agita în jurul trupurilor inerte; instala suporturi pentru perfuzii intravenoase, de care atîrna pungile cu perfuzie. Pe o masă acoperită cu o pînză verde, îşi aranjase instrumentele, pacheţelele cu sedative şi cîteva tăvi. Deşi mai mult ca sigur că nu avea să aibă nevoie de nimic altceva decît

de catetere intravenoase, Baudelio își pregătise la îndemînă, conform obiceiului său, și alte instrumente, necesare în caz de urgență sau situații neprevăzute. În toate aceste pregătiri îl ajuta Socorro, femeia care avea legături atît cu Cartelul de la Medellin, cît și cu Sendero Luminoso, și care, de cînd stătea în Statele Unite, se calificase ca infirmieră.

Socorro își legase părul negru ca pana corbului într-un coc la ceafă; era o femeie suplă, mlădioasă, cu pielea măslinie, iar trăsăturile feței ar fi putut fi chiar frumoase dacă nu s-ar fi ascuns în spatele unei expresii veșnic acre. Deși îndeplinea tot ceea ce i se cerea și nu se aștepta la nici un favor din pricină că era femeie, Socorro vorbea arareori și niciodată nu-și trăda gîndurile. Nu o dată respinsese cu vorbe grosolane avansurile sexuale din partea bărbaților din grup.

Din aceste pricini, Miguel o etichetase în mintea lui pe Socorro „enigmatica". Cunoștea afiliația ei dublă, precum și faptul că de fapt Sendero Luminoso insistase ca Socorro să fie inclusă în grupul de răpire, dar el, unul, nu avea motive să nu aibă încredere în ea. Se întreba însă uneori dacă nu cumva contactul îndelungat al lui Socorro cu realitatea americană îi slăbise oarecum loialitatea față de organizațiile din Columbia și Peru.

La această întrebare nici chiar Socorro n-ar fi știut ce să răspundă.

Pe de o parte, ea fusese întotdeauna un spirit revoluționar, inițial găsindu-și o supapă pentru fervoarea ei în gherilele M-19 columbiene, iar mai apoi – alegîndu-se și cu un oarecare profit – în activitățile Cartelului de la Medellin și ale lui Sendero Luminoso. Convingerea ei în ceea ce privea guvernele columbian și peruan era aceea că ticăloasa clasă conducătoare trebuia omorîtă pînă la ultimul om, masacru la care ea ar fi fost bucuroasă să ia parte. În același timp, fusese îndoctrinată să considere structura puterii americane ca fiind la fel de ticăloasă. Cu toate acestea, în cei trei ani de cînd trăia în State, unde fusese întîmpinată cu omenie și prietenie, nicidecum cu ostilitate și discriminare, cărora i-ar fi fost mai ușor să le facă față, îi venise tot mai greu să disprețuiască America și poporul american și să-i catalogheze drept dușmani.

În momentul de față, făcea tot ce-i stătea în putință să-i urască pe cei trei captivi – gunoaie burgheze *rico*, își repeta în sinea ei pentru a se autoconvinge – dar nu reușea întru totul...

ceea ce era un lucru de *condamnat*, pentru că sentimentul de *milă* la un revoluționar era *demn de tot disprețul!*

Dar o dată ce vor fi plecat din această țară derutantă, așa cum aveau cu toții să o facă foarte curînd, Socorro era sigură că se va descurca mult mai bine și va dovedi mai multă forță interioară, va fi mult mai fermă în capacitatea ei de a urî.

Din șezlongul în care se instalase, în colțul îndepărtat al încăperii, Miguel i se adresă lui Baudelio:

— Aș vrea să știu ce faci acolo.

Tonul vocii sugera limpede un ordin.

— Mă grăbesc, pentru că efectul midazolamului pe care l-am administrat nu mai durează mult. Și din acel moment voi începe să injectez propofol, un anestezic intravenos cu efect mult mai îndelungat decît al celuilalt, și mult mai potrivit pentru ceea ce urmează.

În timp ce se învîrtea în jurul paturilor și dădea explicații, Baudelio părea să se fi transformat într-o cu totul altă persoană, din individul pierit și spectral, cum era de obicei, în profesorul și anestezistul practician care fusese odată. Ca și cum conștiința unei demnități de mult abandonate se trezise dintr-un somn adînc - o reacție pe care o avusese și înainte de răpire. Dar nici atunci și nici acum nu se arăta prin nimic tulburat de faptul că pregătirea sa profesională era folosită în scopuri criminale, sau că situația în care se afla era condamnabilă.

— Propofolul este un sedativ parșiv, continuă el. Doza optimă variază de la individ la individ, și dacă doza administrată intravenos este prea mare, poate provoca decesul. Deci se începe cu doze experimentale, care trebuie monitorizate cu mare atenție.

— Ești sigur că te descurci? întrebă Miguel.

— Dacă ai îndoieli, răspunse Baudelio sarcastic, ești liber să aduci pe altcineva.

Și pentru că Miguel nu-i răspunse, fostul doctor explică mai departe:

— Deoarece acești oameni vor fi în stare de inconștiență în timpul transportului, trebuie să ne asigurăm că în caz de reacție de vomă nu vor aspira în plămîni. Deci cîtă vreme mai stăm aici, pentru ei va urma o perioadă de înfometare drastică. Dar nu trebuie să se deshidrateze, din care pricină le voi administra lichide intravenos. La capătul celor două zile de

aşteptare – atît mi-ai spus că durează – totul va fi pregătit să-i punem în alea.

Şi făcu un semn cu capul peste umăr.

Sprijinite în picioare de peretele din spatele lui se aflau două coşciuge deschise, solid făcute şi căptuşite cu mătase. Unul era mai mic decît celălalt. Capacele ornamentate, prevăzute cu balamale, fuseseră scoase şi puse alături.

Acum, că se referise la ele, Baudelio îşi aminti de un amănunt. Arătă spre Angus Sloane şi întrebă:

— Vrei să-l pregătesc şi pe el sau nu?

— Dacă-l luăm cu noi, îţi ajunge deocamdată ceea ce ai?

— Da. Am rezerve din toate în cazul în care ceva nu merge ca lumea. Dar mai avem nevoie de unul...

Şi ochii i se îndreptară spre perete.

— N-am nevoie să-mi spui tu, pufni Miguel iritat.

Stătea încă în cumpănă. Ordinele iniţiale transmise de Cartel şi Sendero Luminoso specificau răpirea femeii şi a copilului, acţiune urmată, cît mai curînd cu putinţă, de transportarea lor în Peru. Coşciugele reprezentau camuflajul în timpul călătoriei; fusese pusă la punct pînă în cele mai mici amănunte şi o poveste de acoperire, în cazul în care autorităţile vamale americane ar fi dorit să facă un control la ieşirea din ţară. Din momentul în care ajungeau în Peru, prizonierii deveneau ostatici foarte valoroşi – jetoane cu miză mare, în schimbul cărora se cerea satisfacerea cererilor deosebite formulate de Sendero Luminoso, al căror conţinut avea să fie dezvăluit abia ulterior. În acest caz, prezenţa neaşteptată a tatălui lui Crawford Sloane avea să fie considerată ca o pradă suplimentară, sau reprezenta un risc inutil şi o povară?

Dacă ar fi avut posibilitatea, Miguel ar fi căutat să afle răspuns de la superiorii săi. Dar singura cale de comunicare ce n-ar fi prezentat nici un pericol nu-i era deocamdată accesibilă, iar dacă telefona de la unul din telefoanele celulare, apelul ar fi rămas înregistrat. Miguel le atrăsese în mod deosebit atenţia tuturor celor din grupul operaţional că telefoanele se foloseau strict pentru comunicarea între autovehicule şi cartierul general. Erau categoric interzise apelurile telefonice către alte persoane, chiar dacă erau membri ai Cartelului. Iar în puţinele ocazii în care fusese totuşi necesar să se comunice cu exteriorul, convorbirile fuseseră făcute de la telefoane publice.

Dată fiind situaţia, decizia rămînea în exclusivitate la latitudinea lui. Trebuia să ţină cont, de asemenea, de faptul că obţinerea unui al treilea coşciug implica riscuri suplimentare. Merita oare?

După socoteala lui, merita. Ştia din experienţă că, în mod absolut cert, după ce Sendero Luminoso dădea publicităţii condiţiile pe care le impunea pentru răscumpărare, unul dintre ostatici trebuia omorît, cadavrul urmînd să fie abandonat într-un loc unde putea fi descoperit lesne şi cît mai repede – un avertisment că răpitorii nu se ţineau de bancuri. Faptul că Angus Sloane se afla în mîinile lor însemna că aveau la dispoziţie o victimă în plus pentru realizarea acestui scop, rămînînd ca femeia sau băiatul să fie executaţi ulterior, dacă se dovedea necesar să îşi facă şi mai limpede mesajul. Deci în acest sens, captivul Angus era chiar o bonificaţie.

— Da, îi răspunse Miguel lui Baudelio, bătrînul merge cu noi.

Baudelio încuviinţă cu o înclinare a capului. În ciuda aerului de siguranţă pe care-l afişa, prezenţa lui Miguel îl neliniştea, deoarece, cu o seară înainte, comisese o greşeală gravă, cum îşi dădea el seama abia acum, un posibil atentat la securitatea întregului grup. La un ceas la care rămăsese doar cu sine însuşi, într-un moment de profundă singurătate şi descurajare, folosise unul din telefoanele celulare pentru a telefona în Peru. Vorbise cu o femeie, companioana lui în viaţa de mizerie pe care o ducea, singurul lui prieten, a cărei prezenţă, adeseori înecată în aburi de alcool, îi lipsea cumplit.

Neliniştea pricinuită de acel telefon îl făcea acum pe Baudelio să reacţioneze mai lent decît îi stătea lui în fire, cînd deodată se trezi confruntat cu o criză neaşteptată.

În cele numai două-trei minute în care încercase să scape din mîinile agresorilor în faţa supermarketului din Larchmont, Jessica apucase să-şi dea seama, întîi şocată, apoi îngrozită, de gravitatea situaţiei. Chiar şi după ce-i puseseră căluş pentru a-i curma ţipetele, ea a continuat să se zbată cu sălbăticie şi disperare, căci văzuse că şi Nicky încăpuse pe mîinile brutelor necunoscute care-i înconjurau din toate părţile, iar Angus Sloane zăcea fără cunoştinţă la pămînt din pricina loviturii primite. Dar cîteva clipe mai tîrziu, sub efectul rapid al sedativului puternic ce-i fusese injectat în venă, mintea i se lăsase cuprinsă de întuneric, şi ea căzuse într-un leşin adînc.

Acum însă începea să-și revină și, fără să știe cît timp trecuse de cînd se afla în starea asta, amintirea a ceea ce se petrecuse devenea tot mai clară. Percepea zgomotele din jur, la început confuze, îndepărtate, apoi tot mai deslușit. Încercă să se miște, să vorbească, dar descoperi că nu putea nici una, nici alta. Își încordă voința să deschidă ochii, însă și în asta se dovedi neputincioasă.

Parcă era în afundul unei fîntîni de întuneric, chinuindu-se să facă *ceva, orice,* și nereușind să facă nimic.

După încă o bucată de timp, cîteva minute poate, vocile se limpeziră și amintirea cumplită a grozăviei din Larchmont deveni mai acută.

În sfîrșit, Jessica deschise ochii.

Baudelio, Socorro și Miguel se uitau toți trei în altă parte, numai la ea nu, încît nu observară că se trezise.

Jessica își dădea foarte bine seama de senzația pe care o trăia, parcă se reîntorcea în propriul ei trup, dar nu înțelegea de ce brațele și picioarele nu vroiau să se miște, decît foarte puțin. Apoi văzu că brațul aflat în raza ei vizuală, cel stîng, era prins într-o chingă de piele, și abia acum pricepu că zăcea întinsă pe ceva ce semăna cu un pat de spital și că brațul drept și ambele picioare îi erau imobilizate în același fel.

Întoarse încet capul și ceea ce văzu o făcu să înghețe de groază.

Nicky era întins pe alt pat, legat în același fel ca și ea, și dincolo de el Angus, cu brațele și picioarele pironite în frînghii. Iar mai încolo – *Ah, nu! Doamne Dumnezeule!* – zări cele două coșciuge, unul mai mic decît celălalt, destinate fără îndoială ei și lui Nicky.

În clipa următoare, Jessica începu să țipe și să se zbată sălbatic. În teroarea vecină cu nebunia ce pusese stăpînire pe ea, reuși să-și desfacă mîna stîngă.

Cei trei conspiratori se răsuciră fulgerător spre ea. Pentru o fracțiune de secundă Baudelio, care ar fi trebuit să acționeze instantaneu, rămase împietrit de uluială. Dar Jessicăi i-a fost de ajuns ca să le vadă chipurile.

Zbătîndu-se la fel de îndîrjit, întinse mîna stîngă, încercînd cu disperare să găsească ceva ce ar fi putut să-i servească drept armă ca să se apere pe sine și pe Nicky. Masa cu instrumente era chiar lîngă ea. Pipăind înnebunită cu degetele, dădu peste un obiect care avea aparent forma unui cuțit de tranșat carne. Era un bisturiu.

Reuşind să-şi revină din stupefacţie, Baudelio se repezi la ea. Zări braţul eliberat al Jessicăi şi cu ajutorul lui Socorro încercă să-l prindă la loc în chingă.

Dar reacţia Jessicăi fu mai rapidă. În disperarea ei, ridică mîna în care ţinea obiectul de metal şi izbi violent, reuşind să spintece obrazul lui Baudelio, apoi mîna lui Socorro. La început se iviră doar dîre subţiri de sînge. În clipa următoare, sîngele inundă obrazul şi mîna.

Fără să ia seamă la durere, Baudelio încercă să prindă mîna care se agita în aer. Sărind de la locul lui, Miguel îi trase Jessicăi un pumn greu ca o măciucă, apoi îl ajută pe Baudelio. În ciuda sîngelui din obrazul lui Baudelio, care curgea şiroaie peste Jessica şi peste pat, cei doi bărbaţi izbutiră să lege la loc chinga în jurul braţului.

Miguel descleştă degetele Jessicăi de pe bisturiu. Zbaterea ei, deşi la fel de disperată, era acum inutilă. Înfrîntă şi neputincioasă, Jessica izbucni în plîns.

Ca şi cînd atît n-ar fi fost de ajuns, o nouă complicaţie se ivi: anestezia lui Nicky începea să-şi piardă efectul. Cu mintea încă tulbure, Nicky auzi totuşi strigătele şi înţelese că mama lui era lîngă el, ceea ce-l făcu să-şi vină mai repede în simţiri. Începu şi el să ţipe, dar, în ciuda zvîrcolirilor, nu izbuti să se elibereze din legăturile care-i îngrădeau mişcările.

Angus, în schimb, care primise porţia de sedativ mai tîrziu decît ceilalţi, nu se clintea.

Zgomotele şi deruta erau totale, dar atît Baudelio, cît şi Socorro ştiau că mai înainte de orice trebuiau să aibă grijă de propriile lor răni. Cum a ei era superficială comparativ, Socorro se mulţumi deocamdată să-şi lipească un pansament steril pe mînă, apoi se ocupă de Baudelio. Îl şterse cu tampoane de tifon, care imediat se îmbibau de sînge.

Revenindu-şi din şocul de la început, Baudelio dădu din cap în semn de mulţumire, arătă spre echipamentul pregătit mai devreme şi murmură:

— Ajută-mă.

Socorro legă un garou deasupra cotului stîng al Jessicăi. Baudelio înfipse acul hipodermic într-o venă şi injectă propofolul, pregătit şi el din vreme. Pironindu-l cu privirile şi ţipînd înnebunită, Jessica încercă să se împotrivească efectului anestezicului, dar ochii i se închiseră şi ea îşi pierdu încă o dată cunoştinţa.

Baudelio şi Socorro trecură la Nicky şi repetară operaţia. Ţipetele îndurerate ale băiatului se curmară şi mintea i se întunecă, punînd capăt scurtei perioade de luciditate.

În sfîrşit, socotind că era mai bine să nu rişte ca şi bătrînul să-şi revină şi să le dea bătaie de cap, îi administrară şi lui Angus porţia de propofol.

Miguel, care nu se amestecase în această ultimă fază a pregătirii ostaticilor, era turbat de furie. Şi-o revărsă acuzator asupra lui Baudelio:

— Cur incompetent! urlă el cu ochii scăpărînd. *¡Pinche cabrón!** Puteai ruina totul! Ştii ce faci acum?

— Da, ştiu, spuse Baudelio. În ciuda tampoanelor de tifon, obrazul continua să sîngereze. Am comis o eroare de raţionament. Promit să nu se mai repete.

Fără să răspundă, însă cu faţa congestionată de furie, Miguel ieşi valvîrtej din încăpere.

După plecarea lui, Baudelio folosi o oglindă de buzunar ca să-şi inspecteze rana. Două lucruri îi erau clare dincolo de orice îndoială. Întîi, va rămîne cu o cicatrice care-i va brăzda obrazul de sus şi pînă jos pentru tot restul vieţii. În al doilea rînd, cel mai important lucru de altfel, rana era o tăietură deschisă, ale cărei margini trebuiau imediat apropiate şi suturate. În situaţia dată nu-şi putea permite să se ducă la spital sau la un alt doctor. Ştia că n-avea de ales, trebuia să o sutureze singur, oricît de greu şi de dureros avea să fie. Iar Socorro urma să-l ajute cum se pricepea ea mai bine.

În primii ani de facultate, Baudelio învăţase, ca orişicare alt student, să sutureze rănile superficiale. Mai tîrziu, ca anestezist, asistase la sute de suturi de incizii. Iar ulterior, cînd începuse să lucreze pentru Cartelul de la Medellin, el însuşi suturase cîteva răni, deci ştia cum trebuia să procedeze.

Cuprins de slăbiciune, se aşeză în faţa oglinzii şi îi spuse lui Socorro să-i aducă trusa medicală. Din ea alese acele de sutură, firul şi un anestezic local, lidocaină.

Îi explică lui Socorro ce aveau amîndoi de făcut. Ca de obicei, răspunsurile lui Socorro se rezumară la cîte un „*Sí!*“ sau „*¡Está bien!*“** ocazional. Apoi, fără să mai lungească vorba, Baudelio începu să-şi injecteze lidocaină în marginile tăieturii.

---

* Pungaş ticălos (sp.).
** Da. În regulă (sp.).

Întreaga operație dură aproape două ore și, în ciuda anestezicului, durerea era de-a dreptul năucitoare. De cîteva ori, Baudelio aproape că-și pierdu cunoștința. Mîinile lui tremurau nestăpînit, drept care sutura arăta inegală. Ca treaba să fie și mai complicată, trebuia să lucreze privindu-se în oglindă, ceea ce-i stînjenea și mai mult mișcările. Socorro îi dădea instrumentele de care avea nevoie și o dată sau de două ori, cînd îl văzu că e gata să se prăbușească, îl sprijini. Baudelio reuși, totuși, să-și țină firea pînă la capăt și, deși sutura imprecisă avea să-i urîțească și mai mult cicatricea, spintecătura din obraz era acum închisă și urma să se vindece fără complicații ulterioare.

În sfîrșit, știind că partea dificilă a contractului său cu Medellin/Sendero abia începea și că pentru asta trebuia să se odihnească, Baudelio înghiți două sute de miligrame de Seconal și se duse la culcare.

3

În jurul orei 11,50 a.m., în apartamentul din Port Credit, Harry Partridge deschisese televizorul din living pe un program transmis din Buffalo, New York, afiliat la CBA. Toate stațiile TV din Buffalo, ale căror semnale nu aveau de parcurs decît o distanță de șaizeci de mile peste Lacul Ontario, neîntîlnind nici un obstacol în cale, erau receptate cu claritate în Ontario.

Vivien ieșise, se întorcea abia pe la mijlocul după-amiezii.

Partridge spera să afle din telejurnalul de prînz ultimele noutăți despre dezastrul din ziua precedentă de la aeroportul Dallas–Fort Worth, în care fusese implicată compania de zbor Muskegon Airlines. Prin urmare, la 11,55, cînd programul fu întrerupt de ediția specială CBA News, Partridge era cu ochii la ecran.

Știrea îl șocă și-l îngrozi și pe el, ca pe toți ceilalți. Oare chiar era adevărat, se întrebă el nevenindu-i să creadă, sau totul era o cacealma înfiorătoare? Știa, totuși, din experiență că CBA News nu transmitea o știre fără să-i fi verificat în prealabil autenticitatea.

Urmărind chipul lui Don Kettering și ascultînd buletinul, se simți cuprins, mai mult decît de orice altceva, de o îngrijo-

rare personală pentru soarta Jessicăi. Şi în emoţiile care-l copleşeau se strecura un sentiment de camaraderie şi compasiune pentru Crawford Sloane.

Ştia, de asemenea, fără să trebuiască să facă un efort de gîndire, că vacanţa lui, care abia începuse, luase sfîrşit.

Astfel că telefonul pe care-l primi, aproximativ patruzeci de minute mai tîrziu, nu-l surprinse nepregătit: era rugat să se întoarcă la sediul din New York al canalului CBA. Ceea ce-l surprinse totuşi era faptul că rugămintea îi era adresată de Crawford Sloane personal.

Vocea lui Sloane, desluşi Partridge, era cu greu stăpînită. După schimbul de cuvinte inevitabil într-o asemenea situaţie, Sloane spuse:

— Am disperată nevoie de tine, Harry. Les şi Chuck organizează o secţie specială; se va lucra pe două niveluri – rapoarte zilnice în emisie şi investigaţii de profunzime. M-au întrebat pe cine aş dori eu să preia comanda. Le-am spus că nu doresc decît o singură persoană – pe tine.

Partridge îşi dădu seama că, în toţi aceşti ani de cînd se cunoşteau ei doi, niciodată nu fuseseră mai apropiaţi ca în aceste clipe.

— Ţin'te tare, Crawf, răspunse el, vin cu primul avion.

— Îţi mulţumesc, Harry. Spune-mi, vrei să lucrezi cu cineva anume?

— Da. Găseşte-o pe Rita Abrams, oriunde-ar fi – undeva în Minnesota, în orice caz – şi adu-o. La fel cu Minh Van Canh.

— Dacă n-or să fie deja aici, aşteptîndu-te, or să vină la scurtă vreme după tine. Altcineva?

Fără să stea prea mult pe gînduri, Partridge răspunse:

— Îl vreau pe Teddy Cooper, din Londra.

— Cooper? făcu Sloane contrariat, apoi îşi aminti; e tipul care se ocupă cu investigaţiile noastre, da?

— Exact.

Teddy Cooper era un englez de douăzeci şi cinci de ani, un produs al universităţii de cărămidă roşie*, cum o numeau cu snobism englezii, şi un exponent Cockney debordînd de

---

* *Red-brick university* – una dintre universităţile înfiinţate în Anglia la sfîrşitul secolului XIX şi începutul secolului XX (n.tr.).

bună dispoziție, care ar fi putut să apară cu mult succes în *Me and My Girl**. În plus, după părerea lui Partridge, individul era aproape un geniu cînd era vorba să transforme o cercetare de rutină în investigație de detectiv, urmărindu-și scopul propus cu deducții pline de perspicacitate.

Partridge îl descoperise pe Cooper pe vremea cînd lucra în Europa; simplu bibliotecar la British Broadcasting Corporation, Cooper îl impresionase pe Partridge cu inventivitatea de care dăduse dovadă într-o investigație importantă. Ulterior, Partridge a mijlocit angajarea lui Cooper în cadrul biroului CBA din Londra, unde primea un salariu mai mare și avea perspective mai bune.

— E al tău, răspunse Sloane. Va veni cu primul Concorde.

— Dacă te simți în stare să-mi răspunzi, aș dori să-ți pun niște întrebări ca să-mi pot stabili cîteva repere pînă ajung la voi.

— Bineînțeles. Dă-i drumul.

Urmă o serie de întrebări aproape identice cu acelea pe care i le pusese agentul Havelock de la FBI. Au fost amenințări înainte?... vreun conflict anume?... experiențe neobișnuite?... avea cea mai vagă, mai neplauzibilă idee despre cine puteau fi făptașii?... exista vreun amănunt cunoscut de ei și care nu fusese difuzat pe post?

Interogatoriul era necesar, dar răspunsurile erau toate negative.

— Poate că totuși îți vine în minte ceva, insistă Partridge, vreun incident cît de mic, pe care să zicem că l-ai ignorat la vremea respectivă sau nici măcar nu l-ai băgat în seamă, dar care ar putea să aibă o legătură cu ceea ce s-a întîmplat?!

— Deocamdată răspunsul este negativ, dar am să mă mai gîndesc.

După ce convorbirea luă sfîrșit, Partridge își continuă pregătirile de plecare. Chiar înainte să-i fi telefonat Sloane, el începuse să-și facă valiza pe care abia o despachetase cu o oră în urmă. Telefonă la Air Canada, rezervă un loc pentru Cursa de 2,45 p.m. de pe Aeroportul Pearson International din

* Emisiune de divertisment (n.tr.).

Toronto. La New York ajungea la 4 p.m. pe La Guardia. Apoi comandă un taxi care să vină să-l ia în douăzeci de minute.

După ce isprăvi cu împachetatul, Partridge îi scrise cîteva cuvinte de despărțire lui Vivien. Știa că va fi dezamăgită de plecarea lui neașteptată, așa cum era și el, de altfel. Completă de asemenea un cec cu o sumă generoasă pentru repararea și remobilarea apartamentului, așa cum plănuiseră ei mai de mult.

Se uită în jur, să vadă unde să pună biletul și cecul, și tocmai atunci se auzi un bîzîit în apartament. Era interfonul, prin care era anunțat de jos, din holul blocului, că taxiul sosise și-l aștepta.

Ultimul lucru pe care-l văzu, pe etajera din antreu, erau biletele la concertul Mozart din acea seară. Se gîndi cu tristețe că aceste bilete – ca și multe altele nefolosite și invitații neonorate – reprezentau, mai mult decît orice altceva, tiparul incert al existenței unui reporter TV.

Zborul Air Canada nu făcea escală; era un 727, cu locuri numai la *economy-class*. Deoarece nu erau toate ocupate, Partridge se trezi că avea norocul să nu aibă pe nimeni alături. Îi promisese lui Sloane că în drum spre New York se va gîndi la răpire, și chiar intenționase să înceapă schițarea unui plan de acțiune pentru el și echipa specială de investigație de la CBA News. Dar informațiile pe care le deținea erau sumare; era evident că avea nevoie de mai multe date. Astfel că după un timp renunță și, sorbind din paharul cu vodcă și tonic, se cufundă în gînduri.

Își îngădui să reflecteze la Jessica și la sine însuși dintr-o perspectivă personală.

De-a lungul anilor, după evenimentele din Vietnam, se obișnuise să se gîndească la ea ca la o ființă ce aparținea în exclusivitate trecutului, o femeie pe care o iubise cîndva, dar care încetase să mai însemne ceva pentru el și care, oricum, îi era total inaccesibilă. Pînă într-un anumit punct, înțelese Partridge, felul cum privise lucrurile fusese un act de autodisciplină, o pavăză împotriva autocompătimirii, sentiment pe care îl detesta.

Dar acum, cînd Jessica se găsea în primejdie, recunoștea în sinea lui că ținea la ea la fel ca la început, și întotdeauna a ținut. *Hai, fii cinstit, încă o mai iubești. Da, o iubesc.* Și nu ca

pe o ființă dintr-o amintire cețoasă, ci ca pe o ființă vie, plină de viață, reală.

Deci, indiferent de rolul pe care avea să-l joace în găsirea Jessicăi – și Crawf însuși ceruse ca rolul lui să fie cel mai important – Harry Partridge știa că dragostea lui pentru Jessica îl va susține și-l va împinge înainte, deși o va păstra în taină, lăsînd-o să ardă în suflet fără ca nimeni să o vadă.

Oare sînt infidel? se întrebă el în clipa următoare, cu acel umor echivoc pe care și-l recunoștea a-i fi caracteristic.

Infidel față de cine? Față de Gemma, bineînțeles, care era moartă.

Ah, Gemma, iubita mea! Ceva mai devreme, cînd își amintise de acea singură excepție în aparenta lui neputință de a plînge, aproape că se lăsase copleșit de amintirile legate de ea. Dar le alungase cît mai repede cu putință, nesimțindu-se în stare să le îndure și pe ele. Acum însă, gîndul la Gemma îl invada încă o dată. Ea avea să vină întotdeauna înapoi.

La cîțiva ani după ce isprăvise stagiul în Vietnam și îndeplinise și alte misiuni în condiții vitrege, CBA îl trimisese pe Partridge la Roma, pe post de corespondent. Și-a petrecut acolo cinci ani.

Oricine lucra într-o rețea de televiziune știa că postul de corespondent la Roma era o adevărată pleașcă. Un nivel de trai ridicat, totul mult mai ieftin comparativ cu alte orașe mari și, deși nu erai ferit de tensiunile și presiunile transmise inevitabil din New York, viața de acolo avea un ritm calm și relaxat.

Pe lîngă raportarea știrilor locale și, uneori, din zone foarte îndepărtate, Partridge realiza, de asemenea, reportaje despre Vatican. Avusese astfel de cîteva ori ocazia să călătorească în avioanele papale, însoțindu-l pe Papa Ioan Paul II în turneele pontificale internaționale.

Într-una dintre aceste călătorii, Partridge a cunoscut-o pe Gemma.

Partridge se amuza adesea de presupunerile celor din afară, anume că o călătorie cu avionul pontifical reprezenta un exercițiu de bună-cuviință și de abstinență. Realitatea era cu totul alta. Și absolut contrară în special în compartimentul rezervat presei la coada avionului. Invariabil acolo domneau buna-dispoziție și agapele – licori găsindu-se în cantități neli-

mitate și gratuite – iar în timpul zborurilor lungi ce aveau loc noaptea, nu erau rare hîrjoanele sexuale.

Partridge îl auzise odată pe un coleg de-al său de breaslă descriind avionul papal ca pe o structură cu mai multe niveluri, cel mai de jos fiind – precum în Infernul *lui Dante – iadul, iar cel mai de sus – raiul. (Deși nu exista un avion anume destinat în exclusivitate zborurilor pontificale, configurația interioară atît de specifică era întotdeauna aceeași.)*

În timpul fiecărei călătorii, avionul pus la dispoziție avea în față o cabină spațioasă, pregătită anume pentru Papă. Conținea un pat și două fotolii largi și confortabile, uneori trei.

Următorul compartiment înspre coadă era rezervat înalților demnitari papali – secretarul de stat, cîțiva cardinali, doctorul Papei, secretarul personal și valetul. Urma cabina episcopilor și a fețelor bisericești mai mici în rang.

Între aceste cabine, în funcție de tipul de avion, era amenajat un spațiu în care erau depozitate toate cadourile primite de Papă în timpul călătoriei. Un adevărat morman de fiecare dată, fără excepție.

În sfîrșit, ultimul compartiment – al oamenilor de presă. Configurația locurilor era asemănătoare aceleia din avioanele turistice, însă cu serviciu de clasa întîi, cu multe stewardese, mîncăruri și băuturi pe cinste. Ziariștii primeau și ei daruri generoase, de obicei din partea liniei aeriene respective, care cel mai adesea era Alitalia. Versate în ceea ce privea relațiile cu publicul, companiile aeriene nu pierdeau niciodată ocazia să-și facă publicitate.

Cît despre ziariști, constituiau un grup pestriț al celor implicați în branșă, un amestec internațional de reporteri din presa scrisă și orală, cei de la televiziune fiind însoțiți de echipele tehnice – toți cu interese dintre cele mai firești, cu o doză la fel de firească de scepticism și, uneori, cu o înclinație spre comportamentul ireverențios. Deși nici o rețea de televiziune n-ar fi recunoscut-o deschis vreodată, în mod confidențial era de preferat ca reporterii care transmiteau comentarii pe teme religioase, cum era, spre exemplu, un turneu papal, să nu fie partizanii nici unei credințe. Un simpatizant religios ar fi realizat – se temeau șefii canalelor de televiziune – reportaje pline de dulcegării. De aceea era salutat întotdeauna scepticismul sănătos.

Din acest punct de vedere, Harry Partridge răspundea întru totul cerinţelor.

La şapte ani după ce propria sa experienţă în zborurile papale luase sfîrşit, Partridge încă nutrea o adevărată admiraţie faţă de un reportaj de televiziune realizat în 1987 de reporterul Judd Rose de la ABC, în care era prezentată vizita Papei Ioan Paul II la Los Angeles. Prin comentariul său, Rose reuşise strălucita performanţă să stabilească o linie de demarcaţie extrem de subtilă între informaţia exactă şi scepticismul absolut.

Pentru Hollywood, capitala mediilor de informare, acesta este un eveniment mediatic dintre cele mai fericite. întreaga pompă tipică unei căsătorii regale, întreaga publicitate extravagantă ce se face de obicei în jurul unui *Super Bowl** – toate acestea pentru o distribuţie de mii de figuranţi şi o stea aflată chiar în mijlocul lor... Tehnologia erei cosmice şi imaginile dramatice – iată ce este pe placul Papei Ioan Paul II şi ce este iubit de camera de luat vederi.

Papa este mînuit şi controlat cu multă atenţie. Ţine adesea discursuri, dar rareori i se adresează cineva. Singurul moment în care reporterii pot să-i pună întrebări este în cadrul scurtelor conferinţe de presă din avion, în timpul călătoriei... Reflectarea în mediile de informare este exhaustivă. Călătoria papală a devenit o extravaganţă electronică, la fel ca şi Zilele Libertăţii, şi unii catolici se întreabă dacă există cu adevărat vreo diferenţă.

Teologia şi tehnologia – un sindicat puternic, de care Ioan Paul se foloseşte pentru a-şi predica mesajul, cum nici un Papă nu a mai făcut-o înaintea lui. Lumea urmăreşte totul, dar testul adevărat pentru marele mecanism de transmisiune este dacă şi ascultă ceea ce i se spune.

Rose avea perfectă dreptate, îşi amintea Partridge, în ceea ce privea răgazul scurt din timpul zborului în care i se puteau pune întrebări Papei. De fapt, dacă nu ar fi fost acel schimb frugal de întrebări şi răspunsuri, n-ar fi existat nici ceea ce a urmat între el şi Gemma...

---

* *Super Bowl* – echivalentul american al unui campionat naţional de fotbal (n.tr.).

Era unul dintre turneele lungi ale Papei Ioan Paul – în aproape douăsprezece țări din America Centrală și zona caraibiană – și avionul era un Alitalia DC-10. Zborul durase toată noaptea, și a doua zi dimineața, cu aproximativ două ore înainte de aterizare, Papa a apărut pe nepusă masă în compartimentul de la coada avionului, unde se afla presa. Era îmbrăcat în veșmîntul său de zi cu zi – rasa albă, o zuchetto pe cap, iar în picioare mocasini maro – o îmbrăcăminte normală, pe care o schimba doar cu ocazia missei papale.

S-a oprit lîngă Partridge, cu o expresie contemplativă pe chip. Luminile camerelor video. s-au aprins repede; cîțiva reporteri dăduseră deja drumul la reportofoane.

Partridge s-a ridicat în picioare și, în speranța că avea să reușească să înjghebe un dialog ce ar fi putut fi transmis drept reportaj, a întrebat politicos:

— Ați dormit bine, Sanctitatea Voastră?

— Foarte puține, a răspuns Papa zîmbind.

Partridge l-a privit nelămurit:

— Foarte puține, Sanctitatea Voastră? Foarte puține ore?

N-a urmat nici un răspuns, doar o înclinare ușoară a capului. Deși Ioan Paul cunoștea la perfecție cîteva limbi străine, uneori engleza lui era presărată cu greșeli gramaticale. Partridge ar fi putut să converseze cu el în italiană, dar dorea ca Papa să se exprime în limba telespectatorilor care urmăreau CBA-ul.

Pentru următoarea întrebare, Partridge s-a hotărît să abordeze un subiect mai apropiat de sfera de interes a buletinelor de știri. De cîteva săptămîni se purtau discuții și existau controverse privind o posibilă vizită papală în Uniunea Sovietică. Drept care a întrebat:

— Sanctitatea Voastră, intenționați să vizitați Uniunea Sovietică?

De data asta a urmat un „Da“ răspicat, apoi Papa a adăugat:

— Polonezii, rușii, sînt toți sclavi. Dar sînt toți poporul meu.

Partridge n-a mai apucat să pună și o a treia întrebare, pentru că Papa s-a răsucit pe călcîie și s-a depărtat, întorcîndu-se în cabina sa din avion.

Printre reporteri a izbucnit brusc o zumzăială în mai multe limbi, fiecare întrebînd și făcînd speculații. Stewardesele cursei Alitalia, care pregăteau micul dejun, s-au oprit din lucru

și ascultau cu atenție. Cineva din grupul de presă tocmai întreba:

— Ați auzit ce-a spus – sclavi!

Partridge și-a privit colegii – cameramanul și sunetistul. Amîndoi au dat din cap. Sunetistul a răspuns:

— L-am înregistrat.

Cineva derula înapoi o casetă de reportofon. Cuvîntul „sclavi“ se auzea cu claritate.

— A vrut să spună „slavi“. El însuși este slav, și-a exprimat opinia, destul de nesigur, un reporter de la sindicatul de presă britanic.

— Să fiu al dracu' dacă nu-i mai grozav reportajul cu „sclavi“, s-a auzit altă voce.

Și avea dreptate. Partridge știa și el asta. Transmiterea literală a dialogului cu „sclavi“ ar fi stîrnit interesul lumii întregi și ar fi dat naștere la discuții, poate chiar ar fi creat un conflict internațional cu acuzații și schimburi tăioase de replici între Kremlin, Varșovia și Vatican. Situația astfel creată ar fi fost penibilă pentru Papă, tulburînd turneul său triumfal.

Partridge era unul dintre reporterii mai în vîrstă aflați la bordul avionului, deci cu mai multă experiență, și era respectat de colegii lui. Unii priveau acum la el, așteptîndu-i decizia.

A stat cîteva clipe și s-a gîndit. Povestea era uluitoare, arareori se întîlneau cu o asemenea ocazie în timpul unui turneu papal. Foarte posibil să nu se mai ivească alta. Scepticul din el era înclinat s-o folosească. Și totuși, scepticismul nu anihila bunul-simț; și pentru unii care lucrau în presă, etica jurnalistică era un lucru real.

Hotărîndu-se, Partridge a spus răspicat, pentru ca toți să audă:

— El s-a referit la „slavi“. E limpede că asta a vrut să spună. N-am să folosesc materialul.

Nimeni nu s-a pronunțat în nici un fel, nici pro, nici contra, dar, cum s-a dovedit ulterior, materialul nu a fost difuzat pe nici un canal de televiziune.

În timp ce reporterii și echipele tehnice se întorceau la locurile lor, stewardesele companiei Alitalia s-au apucat iar de treabă.

Cînd Partridge a primit tava cu micul dejun, a constatat că pe ea se afla ceva ce nu se găsea pe celelalte tăvi – un trandafir, într-o vază mică de sticlă.

Și-a ridicat privirile spre tînăra stewardesă îmbrăcată în eleganta uniformă verde cu negru, care îi adusese zîmbind tava. O mai văzuse și înainte, iar colegele ei o strigau

Gemma. Dar acum, cînd stătea atît de aproape de el, a simțit că i se oprește respirația în piept și limba i se lipește de cerul gurii.

De atunci încoace, mai ales în momente de cumplită singurătate, și-o amintea pe Gemma așa cum a fost în acea clipă vrăjită – douăzeci și trei de ani, frumoasă, cu păr lung, negru, lucios, ochi căprui și scăpărători, și bucurîndu-se de viață ca o floare în aerul proaspăt al dimineții pe coama lină, verde, însorită a dealului.

Cu o stîngăcie nefirească pentru el, Partridge a arătat spre floarea din vază. Mai tîrziu avea să afle că Gemma se strecurase în compartimentul Papei și o șterpelise de acolo. Atunci însă a întrebat-o:

— De ce mi-o dai mie?

Ea i-a zîmbit și, cu un ușor accent italian, i-a răspuns:

— Am adus-o pentru că ești un om bun și dulce. Îmi place de tine.

Chiar și lui i s-a părut banal și nepotrivit răspunsul pe care i l-a dat.

— Și tu îmi placi mie.

Banal sau nu, în acele cîteva minute a început marea și statornica lui dragoste pentru Gemma.

Cu puțin înainte ca avionul Air Canada să aterizeze la New York, Partridge reveni cu gîndurile în prezent. Coborî primul și se îndreptă repede spre terminalul La Guardia. Neavînd altceva decît bagajul de mînă, părăsi aeroportul fără să mai piardă vremea și luă un taxi pînă la sediul Departamentului de știri al canalului CBA.

Intră în biroul lui Chuck Insen, dar îl găsi pustiu.

— Salut, Harry! strigă un producător principal de la Potcoavă. Chuck este într-o conferință de presă organizată pentru Crawf. Se înregistrează totul. Ai să vezi și tu banda.

Partridge se apropie de Potcoavă.

— Apropo, dacă încă n-ai aflat, Crawford e pe tușă în seara asta. Tu ai să prezinți știrile.

4

În seara zilei respective, în bîrlogul Medellin de la Hackensack, Miguel ținea radioul deschis pe un post exclusiv de știri. În același timp, era cu ochii la ecranul unui televizor portabil, alături de el mai aflîndu-se cîțiva din bandă, și

schimba programele de ştiri, care toate transmiteau reportaje speciale despre răpirea familiei Sloane.

În ciuda interesului larg şi al speculaţiilor care se făceau, era limpede că pînă în acel moment nu se aflase nimic despre identitatea sau motivaţiile răpitorilor. Iar autorităţile responsabile cu aplicarea legilor nu aveau nici un indiciu despre traseul pe care-l urmaseră cînd fugiseră de la locul faptei, sau unde anume ar fi putut să se ascundă răpitorii şi victimele lor. Unele rapoarte sugerau că probabil se aflau de-acum la zeci de mile depărtare de New York. Altele informau despre autovehicule suspecte oprite şi reţinute la barajele instalate pe şoselele ce duceau spre Ohio, Virginia şi graniţa canadiană. Activitatea poliţienească avusese ca rezultat arestarea mai multor infractori, dar nici unul nu avea vreo legătură cu cazul Sloane.

Continua să fie difuzată descrierea dubei Nissan, despre care se credea că fusese folosită de răpitori. Asta însemna că maşina abandonată de Carlos la White Plains nu fusese încă descoperită. Iar Carlos revenise la Hackensack de cîteva ore bune, şi fără nici un incident.

Cei aflaţi în încăpere răsuflară uşuraţi, deşi fiecare ştia că toate forţele de poliţie din întreaga Americă de Nord erau pe urmele lor şi siguranţa de acum era doar temporară. Din pricina pericolelor care încă îi pîndeau, Miguel hotărîse că trebuiau să facă de gardă cu schimbul. Luis şi Julio erau deja afară, patrulau înarmaţi cu pistoale-mitralieră Beretta, încercînd să se ţină cît mai mult în umbra casei şi a anexelor.

Miguel ştia că dacă vizuina lor era descoperită şi poliţia intervenea în forţă, aproape că nu exista nici o şansă ca vreunul dintre ei să scape. Pentru situaţia respectivă, ordinele lui iniţiale erau clare: nici una dintre victime nu trebuia lăsată în viaţă. Singurul lucru care se schimbase între timp era acela că în loc de două victime, acum era vorba de trei.

Din multitudinea emisiunilor de ştiri pe care le urmărea, Miguel era interesat în mod deosebit de Telejurnalul de seară transmis de CBA. Îl amuza faptul că Crawford Sloane nu-şi mai ocupase obişnuitul său fotoliu de crainic; cel care-l înlocuia era unul Partridge, pe care Miguel îşi amintea că-l mai văzuse şi înainte. Totuşi, Sloane era intervievat în emisie şi se arătau imagini înregistrate la o conferinţă de presă la care el luase parte ceva mai devreme.

Conferința de presă înregistrase o participare numeroasă, reporteri din presa scrisă, audio și vizuală, pe lîngă ei fiind și echipele de cameramani și de sunetiști. Fusese organizată într-un alt corp de clădire al CBA-ului, aflată la o stradă distanță de sediul central al Departamentului de știri. Scaunele pliante, așezate în mare grabă pe un podium, erau ocupate pînă la ultimul, mulți participanți fiind nevoiți să rămînă în picioare.

Renunțînd din capul locului la introducerile formale, Crawford Sloane a început printr-o declarație scurtă. A mărturisit că era profund șocat și tulburat, apoi a făcut un apel la mass media și la public să furnizeze orice informație care ar fi putut ajuta la descoperirea locului unde fuseseră duși soția, fiul și tatăl lui, precum și a făptașilor. Apoi a anunțat că CBA-ul instituise un centru de primire a informațiilor și a dat numărul de telefon la care se putea suna. Apelurile urmau să fie preluate de un număr impresionant de operatori, coordonați de un operator-șef.

— O să fiți asaltați de telefoane aiurea, s-a auzit o voce.

— Riscăm. O singură informație solidă ne e de ajuns. Undeva trebuie să existe cineva care să o aibă.

De două ori în timpul declarației sale, Sloane a fost nevoit să se oprească pentru a-și stăpîni emoția din voce. De ambele dăți, participanții au păstrat o tăcere plină de înțelegere. A doua zi, un reporter de la *Los Angeles Times* avea să scrie despre Sloane că se comportase „plin de demnitate și cu adevărat impresionant în aceste circumstanțe cumplite".

În încheiere, Sloane a spus că e dispus să răspundă întrebărilor.

La început, întrebările au fost și ele pline de înțelegere. Dar inevitabil, pe parcurs, unii reprezentanți ai presei au intervenit cu altele mai dure.

— Considerați că este posibil, așa cum se speculează deja, ca familia dumneavoastră să fi fost răpită de teroriști străini? a întrebat o reporteriță de la Associated Press.

Sloane a clătinat din cap.

— Este încă prea devreme să ne gîndim la asemenea lucru.

— N-aţi răspuns la întrebare, a obiectat reprezentanta AP. Eu am întrebat dacă dumnevoastră consideraţi că este posibil.

— Presupun că da, a admis Sloane.

Cineva de la un post local de televiziune a pus eterna întrebare:

— Care sînt sentimentele dumneavoastră în această privinţă?

De undeva s-a auzit un geamăt exasperat, iar lui Sloane i-a venit să întrebe: *Ale tale care dracu' ar fi*? În loc de asta, a răspuns:

— Evident, nu pot decît să sper că nu e adevărat.

Un corespondent cărunt, care lucrase înainte pentru CBA iar acum reprezenta CNN-ul, a ridicat în sus un exemplar al cărţii lui Sloane:

— Continui să crezi, după cum ai scris aici, că „ostaticii trebuie sacrificaţi", şi continui să fii împotriva eliberării prin răscumpărare, cum zici tu aici – „direct sau indirect"?

Sloane anticipase întrebarea, drept care a răspuns:

— Nu consider că cineva implicat emoţional, aşa cum sînt eu acum, poate să emită o judecată obiectivă în această privinţă.

— Ei, hai, Crawf, a insistat corespondentul CNN. Dacă ai fi tu în locul meu, nu te-ai mulţumi cu un asemenea răspuns. Atunci am să reformulez întrebarea: regreţi că ai scris aceste cuvinte?

— În acest moment, tot ce pot să spun este că mi-aş dori să nu fie citate împotriva mea.

— Nu-s citate împotriva dumneavoastră, dar la întrebare tot n-aţi răspuns, a răsunat altă voce.

— Sînt sigură, s-a auzit vocea penetrantă a unei reporteriţe de la programul „Magazin" al ABC-ului, că afirmaţia dumneavoastră în legătură cu ostaticii americani care pot fi sacrificaţi a provocat o mare tulburare familiilor care au rude ţinute încă în captivitate în Orientul Mijlociu. Manifestaţi mai multă simpatie acum pentru familiile respective?

— Întotdeauna am manifestat simpatie, s-a apărat Sloane, dar în aceste momente poate că le înţeleg mai bine neliniştea.

— Vreţi să spuneţi că aţi greşit în ceea ce aţi scris?

— Nu, nu asta vreau să spun.

— Deci, dacă se cere o răscumpărare, veți fi la fel de implacabil în a refuza schimbul?

El a ridicat brațele într-un gest de neajutorare.

— Îmi cereți să fac speculații în legătură cu o situație care nu s-a ivit încă. Și asta n-am să fac.

Deși nu-i plăcea defel cum evolua discuția, Sloane recunoștea în sinea lui că și el jucase tare în trecut, la alte conferințe de presă, cînd fusese în poziția celui care încolțea cu întrebări.

O întrebare neobișnuită a venit din partea corespondentului de la *Newsday*:

— Cunoaștem puține lucruri despre fiul dumneavoastră, domnule Sloane.

— Pentru că nu facem publică viața noastră de familie. De fapt, soția mea este cea care insistă în această privință.

— Dar acum a devenit publică, a remarcat corespondentul. Am aflat că Nicholas este un muzician talentat și într-o bună zi ar putea să devină un mare pianist. E adevărat?

Sloane știa că în alte circumstanțe Jessica ar fi obiectat, considerînd întrebarea ca pe un amestec în existența lor. Dar în acest moment, nu știa cum ar fi putut să evite un răspuns.

— Într-adevăr, fiul nostru iubește muzica, a iubit-o întotdeauna, iar profesorii spun că este foarte avansat pentru vîrsta lui. Cît despre cariera de pianist, sau despre orice altceva în acest sens, timpul își va spune cuvîntul.

În cele din urmă, cînd tirul întrebărilor părea să se fi domolit, Leslie Chippingham a ieșit în față și a declarat conferința încheiată.

Sloane a fost imediat înconjurat de cîțiva care vroiau să-i strîngă mîna și să-i ureze toate cele bune; apoi, prinzînd un moment prielnic, s-a făcut nevăzut.

După ce a văzut toate știrile care-l interesau, Miguel stinse televizorul și rămase pe gînduri, trecînd în revistă ceea ce aflase.

Întîi, nici Medellin-ul și nici Sendero Luminoso nu erau suspectate de a fi implicate în răpire. Deocamdată, acest lucru era de mare ajutor. În al doilea rînd, și la fel de util, era faptul că nu exista nici o descriere a lui sau a celorlalți șase conspiratori. Dacă autoritățile ar fi avut așa ceva, cu siguranță că le-ar fi făcut publice pînă acum.

Ceea ce, concluzionă Miguel, reducea întrucîtva riscurile acțiunii pe care urma să o declanșeze.

Avea nevoie de mai mulți bani, și pentru a-i obține, trebuia să telefoneze în seara asta și să stabilească o întîlnire pentru a doua zi la Națiunile Unite, sau undeva în apropiere.

De la bun început, introducerea unei sume mari de bani în Statele Unite reprezentase o problemă. Sendero Luminoso, care coordona această operațiune, avea o grămadă de bani în Peru. Dificultatea consta în eludarea legilor peruane care reglementau convertirea monedei naționale și transferarea ei sub formă de dolari în Statele Unite, în același timp păstrînd secretul asupra sursei, rutei și destinației banilor.

Totul fusese pînă la urmă rezolvat cu multă ingeniozitate, cu ajutorul unui simpatizant al mișcării revoluționare, un aliat Sendero care ocupa o poziție înaltă în sistemul bancar din Lima. Complicele său din New York era un diplomat peruan, consilier al ambasadorului peruan la Națiunile Unite.

Valoarea fondurilor operaționale alocate în timpul punerii la punct a planului de acțiune de către Sendero Luminoso și Cartelul de la Medellin se ridica la 750 000 de dolari. În această sumă intrau onorariile pentru cei care luau parte direct la operațiune, transportul lor și cheltuielile de întreținere, închirierea unui sediu secret, achiziționarea a șase autovehicule, proviziile medicale, coșciugele, cheltuielile în cartierul Columbia cea Mică din Queens pentru cele necesare asigurării acoperirii și pentru arme, comisioane în Peru și New York la transferul de bani, plus mituirea unei directoare americane de la bancă. De asemenea, se punea la socoteală costul transportului captivilor cu un avion particular din Statele Unite pînă în Peru.

Aproape toate sumele cheltuite în New York au fost extrase de Miguel în bani lichizi prin intermediul sursei de la Națiunile Unite.

Procedeul era următorul – directorul de bancă din Lima convertea clandestin fondurile ce i le încredința Sendero Luminoso, în dolari americani, cîte 50 000 de dolari la o tranzacție. Apoi transfera suma respectivă la o bancă newyorkeză din Dag Hammarskjöld Plaza, lîngă sediul Națiunilor Unite, unde banii treceau într-un cont special al delegației peruane la O.N.U. De existența acestui cont știau doar José Antonio Salaverry, consilierul ambasadorului la Națiunile Unite, care

era autorizat să semneze cecuri, și directorul adjunct al băncii, Helga Efferen. Ea era cea care se ocupa personal de contul special.

José Antonio Salaverry era un alt sprijinitor secret al lui Sendero Luminoso, deși sprijinul său se limita la a încasa comisionul provenit de pe urma transferului de fonduri. Helga se culca în mod regulat cu duplicitarul Salaverry și amîndoi trăiau pe picior mare, în stil New York, ce le depășea cu mult posibilitățile reale, dînd petreceri și învîrtindu-se în societatea diplomaților cu mînă spartă de la O.N.U. Din această pricină, banii pe care îi obțineau în plus de pe urma canalizării fondurilor venite din Peru erau mai mult decît bineveniți.

De cîte ori avea nevoie de bani, Miguel îi telefona lui Salaverry și îi comunica suma. Apoi stabileau o întrevedere pentru a doua sau a treia zi, de obicei la Sediul Națiunilor Unite, uneori în altă parte. Între timp, Salaverry procura o servietă plină de bani lichizi. Iar Miguel o lua și pleca.

Un singur lucru îl neliniștea pe Miguel. La una dintre întrevederi, Salaverry spusese ca din întîmplare că, deși nu cunoștea scopul exact al banilor sau unde se ascundeau Miguel și ceilalți acoliți ai Medellin-ului, bănuia cu destulă certitudine care le era obiectivul. Ceea ce nu putea să însemne – și-a dat seama Miguel – decît că în Peru se produsese o fisură în sistemul lor de securitate. Deocamdată nu putea face nimic în această direcție, dar devenise precaut în privința contactelor cu José Antonio Salaverry.

Miguel aruncă o privire telefonului celular de lîngă el. Preț de o clipă fu tentat să-l folosească, dar știa că nu avea voie s-o facă, ci trebuia să iasă. Era o cafenea la oarece depărtare de sediul lor, unde exista un telefon public, de care se folosise și în alte dăți. Se uită la ceas: 7,10 p.m. Dacă avea noroc, îl va găsi pe Salaverry în apartamentul său din inima Manhattan-ului.

Puse pe el o haină și plecă în grabă, uitîndu-se atent în jur ca să descopere orice activitate neobișnuită în zonă. Dar nu observă nimic deosebit.

Pînă la cafenea avea de traversat opt intersecții, astfel că avu răgazul să treacă din nou în revistă conferința de presă televizată a lui Crawford Sloane. Se pomenise acolo despre o carte scrisă de Sloane, care părea să cuprindă niște afirmații de genul că răscumpărările nu ar trebui plătite, iar „ostaticii ar trebui sacrificați“ – asta îi atrăsese lui Miguel atenția în mod

deosebit. Pînă acum nu știuse de existența cărții, și era sigur că nici ceilalți din Cartel sau din Sendero Luminoso nu aveau cunoștință de ea. Dar chiar dacă ar fi știut, se îndoia că ar fi influențat în vreun fel decizia de a anihila familia Sloane; una era ceea ce x sau y scria pentru a fi dat publicității, și cu totul alta ce simțea sau făcea respectivul în viața particulară. Oricum ar fi fost, acum tot nu mai avea importanță.

La conferința de presă se mai spusese încă un lucru interesant, și anume că *mocoso* ăla, progenitura lui Sloane, era un posibil pianist de carieră. Fără să aibă o idee clară despre cum avea să folosească această fărîmă de informație, Miguel o puse la păstrare într-un ungher al minții.

Cînd ajunse la cafenea, văzu prin geam că înăuntru erau puțini clienți. Intră, se duse direct la telefonul care se afla în fundul sălii și formă numărul știut pe de rost. După trei apeluri, Salaverry răspunse.

— Allo, se auzi accentul puternic spaniol.

Miguel ciocăni de trei ori cu unghia în microfonul receptorului, semnalul care-l identifica. Apoi spuse cu voce joasă:

— Mîine dimineață. Cincizeci de casete.

O „casetă“ însemna o mie de dolari.

La celălalt capăt al firului se auzi un icnet scurt. Vocea care-l urmă părea speriată:

— *¿Estás loco** să suni în seara asta? Unde ești? Convorbirea poate fi interceptată?

— Crezi că-s *pendejo*? îl întrebă Miguel disprețuitor.

Dar în aceeași clipă înțelese că Salaverry făcuse legătura între el și evenimentele din timpul zilei; asta însemna că întîlnirea cu el putea fi primejdioasă. Și totuși, nu exista nici o altă alternativă. Avea nevoie de bani lichizi ca să procure – printre altele – sicriul suplimentar pentru Angus Sloane. Nu-i era străin nici faptul că mai erau destui dolari în contul din New York, și dorea să pună mîna pe cîțiva pentru propria sa folosință înainte de a părăsi țara. Era convins că de mîinile hrăpărețe ale lui José Antonio Salaverry se lipise ceva mai mult decît doar comisioanele.

— Mîine nu ne putem întîlni, spuse Salaverry. Este prea devreme, și timp prea scurt pentru a face rost de bani. Nu trebuie să mă...

---

* Ești nebun? (Sp.)

— *¡Cállate!** Să nu mă faci să-mi pierd vremea. Miguel își încleștă mîna pe receptor, stăpînindu-și mînia, continuînd să vorbească încet pentru ca ceilalți aflați în cafenea să nu-l audă: Îți dau un ordin. Să ai casetele la prima oră. Voi veni la tine ca de obicei, puțin înainte de prînz. Dacă nu faci ce trebuie, știi cît de furioși vor fi prietenii noștri comuni, și brațul lor este foarte lung.

— Nu, nu! Nu e nevoie să-și facă ei griji. Vocea lui Salaverry se grăbise să adopte un ton conciliant. Amenințarea cu răzbunarea din partea Cartelului de la Medellin nu trebuia tratată cu superficialitate. Am să fac tot ce pot, promise el.

— Chiar mai mult, mîrîi Miguel. Pe mîine dimineață.

Închise telefonul și părăsi cafeneaua.

În ascunzătoarea din Hackensack, cei trei captivi au rămas sedați toată noaptea, sub supravegherea atentă a lui Socorro, care le-a administrat doze suplimentare de propofol la anumite intervale de timp, urmînd întocmai instrucțiunile lui Baudelio; concomitent, cerceta semnele vitale și trecea observațiile într-un carnet. Cu puțin timp înainte de ivirea zorilor, Baudelio s-a trezit din propriul său somn provocat de sedative. După ce a studiat fișa de observație întocmită de Socorro, a dat din cap în semn de aprobare, apoi a trimis-o pe femeie la culcare.

La primele ore ale dimineții, după un somn pe sponci, Miguel dădu din nou drumul la televizor. Cazul Sloane continua să fie știrea zilei, deși nu se adăugase nici o informație nouă.

Imediat după buletinul de știri, Miguel îl informă pe Luis că la unsprezece, se vor duce împreună în Manhattan, deplasare pentru care vor folosi furgonul mortuar.

Furgonul mortuar era cel de-al șaselea autovehicul aflat în dotarea grupului, un Cadillac în stare foarte bună, cumpărat la a doua mînă. Pînă acum îl folosiseră doar de două ori. În restul timpului, furgonul mortuar, poreclit de ceilalți din bandă *El ángel negro*, Îngerul negru, stătea ascuns în anexa de la Hackensack. Podeaua vehiculului, pe care era depus în mod normal coșciugul, era făcută din lemn de trandafir; rolele de cauciuc fixate în podea asigurau alunecarea lină a coșciugului.

* Taci! (Sp.)

Pereții interiori și tavanul erau tapisați cu catifea albastră-închis.

Miguel se gîndise inițial să folosească furgonul doar ca un mijloc final de transport, înainte de călătoria pe calea aerului spre Peru, dar acum era limpede că reprezenta cel mai sigur autovehicul dintre toate. Mașinile și camioneta fuseseră văzute de prea multe ori, mai ales în timpul supravegherii din Larchmont, și era posibil ca semnalmentele lor să fi ajuns deja la cunoștința poliției și să fi fost comunicate tuturor posturilor de control.

Vremea se schimbase, turna cu găleata, vîntul bătea în rafale dezlănțuite, cerul era cenușiu și mohorît.

Luis era la volan; hotărîră să urmeze un drum ocolit, schimbînd direcția de mers de cîteva ori și oprindu-se în două rînduri ca să se asigure că nu erau urmăriți. Luis conducea foarte prudent, deoarece șoselele erau alunecoase și vizibilitatea redusă; ștergătoarele se mișcau repede și monoton. Luînd-o mult către sud, pînă în Weehawken, pe malul dinspre New Jersey al Rîului Hudson, intrară în Tunelul Lincoln și ieșiră în Manhattan la 11,45 dimineața.

Amîndoi purtau costume închise la culoare și cravată, ținută potrivită cu faptul că se aflau într-un furgon mortuar.

După ce ieșiră din tunel se îndreptară spre est, pe Fortieth Street. Din pricina ploii torențiale, prin oraș mașinile înaintau bară în bară și chinuitor de încet. Miguel se uita la pietonii care abia se mișcau, ciocnindu-se unii de alții pe trotuarele aglomerate și ele.

Miguel era amuzat de paradoxul călătoriei lor într-un furgon mortuar prin New York. Pe de o parte, mașina bătea prea tare la ochi, dacă era să țină seama de scopul deplasării lor; pe de altă parte, impunea respect. La una dintre intersecții, un agent de circulație în uniformă – un „maroniu“, cum îi spuneau newyorkezii – oprise celelalte mașini pentru a le face lor cale liberă să treacă.

De asemenea, observă Miguel, mulți trecători care vedeau furgonul își întorceau repede privirile. Era o reacție pe care o sesizase și înainte, și de fiecare dată se întreba dacă nu cumva amintirea morții, marea uitare, îi tulbura într-atît? El nu se temuse niciodată de moarte, deși, dacă era vorba să-i omoare pe alții, s-ar fi grăbit să le ușureze chinul.

Mă rog, oricare ar fi fost explicaţia, nu avea nici o importanţă. Ceea ce conta acum era faptul că nimănui din mulţimea din jurul lor nu i-ar fi trecut prin cap că în acest furgon anume, atît de aproape de ei încît l-ar fi putut atinge cu mîna, se aflau doi dintre cei mai căutaţi criminali din această ţară, autorii unei infracţiuni care constituia subiectul cel mai fierbinte al emisiunilor de ştiri de pe tot cuprinsul ţării. Gîndul acesta îl intriga pe Miguel. În acelaşi timp, îi dădea un sentiment de încredere.

Cotiră spre nord, în Third Avenue, şi puţin înainte de Forty-fourth Street Luis dădu colţul, opri şi Miguel coborî. Ridicîndu-şi gulerul ca să se apere de ploaia ce cădea şiroaie, Miguel străbătu pe jos drumul pînă la Sediul Naţiunilor Unite, aflat două străzi mai încolo. În ciuda gîndurilor de adineauri în legătură cu furgonul, dacă ar fi mers cu el pînă la locul întîlnirii ar fi însemnat să atragă inevitabil atenţia, şi Miguel numai de asta nu avea nevoie. Cît va sta el acolo, Luis trebuia, conform instrucţiunilor, să-şi vadă de drum mai departe şi să se întoarcă peste o oră, exact în acelaşi loc. Dacă Miguel nu apărea, bătea din nou străzile şi revenea după o jumătate de oră, ritual ce avea să se repete în cazul în care Miguel nu se ivea nici de data asta.

În colţ la Forty-fourth, Miguel cumpără o umbrelă de la o dugheană de pe stradă, dar, din pricina vîntului, îi era aproape cu neputinţă să o ţină ca lumea deasupra capului. Cîteva minute mai tîrziu, traversă First Avenue şi se îndreptă spre faţada albă a Sediului Adunării Generale a Naţiunilor Unite. Catargele pentru steaguri se înălţau stinghere în ploaie, văduvite de drapele. Trecînd de grilajul din fier şi de intrarea rezervată delegaţilor, urcă treptele pînă la o platformă unde erau primiţi vizitatorii. Cum Miguel nu ducea nimic în mîini, în afara umbrelei, gardienii nu-l opriră la punctul de control unde erau reţinuţi pentru verificare cei care aveau serviete sau pachete.

În holul larg, băncile erau ocupate de vizitatori care aşteptau, un amalgam de haine, porturi şi chipuri, la fel de pestriţ ca şi Organizaţia Naţiunilor Unite în sine. O boliviană, purtînd pe cap melonul tradiţional, şedea cu un aer stoic. Alături de ea, un negrişor se juca liniştit cu un miel alb de pluş. În apropiere se aşezase un bătrîn zbîrcit şi gîrbovit, avînd capul acoperit cu un şal afgan. Doi israelieni bărboşi se certau din pricina unor hîrtii întinse între ei pe o altă bancă.

Amestecați în mulțime, se zăreau albi americani și turiști britanici.

Ignorîndu-i pe cei care așteptau, Miguel se îndreptă spre o pancartă mare pe care scria „Tururi cu ghizi însoțitori", aflată la capătul celălalt al holului. Lîngă ea aștepta José Antonio Salaverry, cu o servietă diplomat în mînă.

Seamănă cu o nevăstuică, își zise Miguel observîndu-i fața îngustă și agitată, fruntea lățită de începutul de chelie și mustața subțire. Diplomatul peruan, care de obicei era atît de plin de sine, părea acum foarte neliniștit.

Se salutară cu o mișcare din cap abia perceptibilă. Salaverry o luă înainte spre un birou de informații unde, făcînd uz de statutul lui de diplomat, îl înregistră pe Miguel sub un nume fals, iar Miguel primi în schimb un ecuson de vizitator.

Cei doi urmară un culoar mărginit de coloane; în spatele peretelui de sticlă se vedea o grădină, iar dincolo de ea East River. Liftul îi duse pînă la etajul superior, unde intrară în Salonul Indonezian, în care aveau acces doar diplomații și invitații acestora.

Încăperea mare, impresionantă, în care se întrețineau de obicei șefii de state, conținea obiecte de artă magnifice, printre care draperia de la intrarea spre Kaaba din Mecca, o tapiserie neagră, lucrată în fir de aur și argint, oferită de Arabia Saudită. Un covor verde, gros, completa mobilierul din piele albă, canapelele și fotoliile fiind astfel dispuse încît să ofere posibilitatea organizării concomitente a mai multor întrevederi, fără ca participanții să se incomodeze unii pe alții. Miguel și Salaverry se așezară într-un separeu mic și izolat.

Cînd se aflară față în față, buzele subțiri ale lui José Antonio Salaverry se strînseră a vădită nemulțumire.

— Te-am avertizat că e periculos să vii aici! E și așa destul de riscant, n-avem nevoie și de alte complicații.

— De ce reprezintă venirea mea aici un risc? întrebă Miguel.

Trebuia să afle cît știa papă-laptele ăsta.

— Nebunule! Știi foarte bine de ce. Televiziunea, ziarele sînt pline de ce-ați făcut voi – oamenii ăia pe care i-ați răpit. FBI-ul, poliția au pus toate forțele la bătaie ca să vă dea de urmă. Salaverry înghiți în sec, apoi întrebă neliniștit: Cînd plecați – toți, cînd ieșiți din țara asta?

— Presupunînd că ceea ce mi-ai spus este adevărat, de ce vrei să știi? Ce importanță are pentru tine?

— Pentru că Helga este înnebunită de frică. Și eu la fel.

Deci imbecilul ăsta slobod la gură i-a spus curvei ăleia de directoare de bancă tot ce știa. Asta însemna că fisura inițială în sistemul lor de securitate devenise mai largă și se transformase într-un pericol iminent, ce trebuia eliminat. Deși Salaverry n-avea de unde să știe acest lucru, mărturisirea lui prostească pecetluise soarta femeii și a lui.

— Înainte să-ți dau eu răspunsul, zise Miguel, dă-mi tu banii.

Salaverry acționă încuietoarea cu cifru a servietei diplomat. Dinăuntru scoase o mapă voluminoasă, lipită cu bandă adezivă, și i-o înmînă lui Miguel.

Acesta deschise mapa, examină atent conținutul, apoi lipi la loc banda adezivă.

— Nu vrei să-i numeri? întrebă Salaverry iritat.

Miguel ridică din umeri.

— N-ai îndrăzni tu să mă tragi pe sfoară.

Rămase puțin pe gînduri, apoi zise cu aparentă indiferență:

— Deci vrei să știi cînd plecăm eu și anumite persoane.

— Da, vreau.

— Unde veți fi tu și femeia în seara asta?

— La mine acasă. Sîntem prea necăjiți ca să ieșim undeva.

Miguel fusese o dată în apartamentul lui și-și amintea adresa.

— Rămîneți acolo, spuse. Nu pot telefona din motive pe care le vei înțelege ulterior. Prin urmare, va veni un mesager în seara asta și-ți va aduce informația pe care o dorești. Va folosi numele de Plato. Cînd auzi numele, înseamnă că-l poți lăsa să intre.

Salaverry dădu energic din cap. Părea ușurat.

— Îți fac acest serviciu, adăugă Miguel, în schimbul faptului că am obținut banii cu promptitudine.

Și atinse mapa cu mîna.

— Îți mulțumesc. Înțelegi că nu vreau să fiu nerezonabil...

— Înțeleg. Dar rămîneți diseară acasă.

— Fii fără grijă.

Părăsind Sediul Naţiunilor Unite, Miguel traversă First Avenue spre hotelul United Nations Plaza. Intră în hol şi se îndreptă spre telefonul public de lîngă standul de ziare.

Formă din memorie numărul pentru districtul Queens. Cînd la capătul celălalt răspunse o voce, înţelese că legătura îi fusese transferată automat la o casă particulară, un gen de fortăreaţă în cartierul Columbia cea Mică, de pe Jackson Heights. Miguel vorbi scurt, evitînd să folosească vreun nume, comunică numărul telefonului public de la care suna şi apoi închise.

Aşteptă răbdător lîngă telefon; în două rînduri se prefăcu a-l folosi atunci cînd alte persoane se apropiară. După şapte minute, telefonul sună. O voce confirma faptul că vorbea de la alt telefon public. Convorbirea nu putea fi interceptată sau auzită de altcineva.

Cu voce coborîtă, Miguel spuse ce dorea. Se puteau întîlni, i se comunică. Stabiliră un contract, căzură de acord asupra sumei de şase mii de dolari. Miguel dădu adresa apartamentului lui Salaverry şi menţionă că numele de cod pentru accesul nestingherit în locuinţă era „Plato".

— Trebuie acţionat în seara asta şi să apară ca şi cum a fost o crimă urmată de sinucidere, sublinie el.

Primi asigurări că instrucţiunile lui vor fi urmate întocmai.

Miguel ajunse la punctul de întîlnire de pe Third Avenue după mai puţin de o oră de la despărţire. Cîteva minute mai tîrziu, Luis apăru cu furgonul de după colţ.

Miguel urcă, scăpînd în sfîrşit de ploaie, şi îi spuse lui Luis:

— Acum mergem la pompe funebre, unde am fost şi data trecută. Îţi aminteşti locul?

Luis dădu din cap şi curînd după aceea cotea spre est, spre Podul Queensboro.

5

Uneori, cînd ştirile nu ardeau, departamentul de actualităţi al unei reţele de televiziune se asemăna cu un uriaş adormit.

Atunci funcţiona la o capacitate mult redusă faţă de perioadele de vîrf, şi un număr considerabil din colaboratorii

talentați erau, cum obișnuiau ei să spună, pe „tușă“ – adică nu participau activ.

Din care pricină, cînd apărea un eveniment major în lumea știrilor, existau destule mîini experimentate care – altă expresie tipică a celor din branșă – puteau fi „apucate și puse pe foc“.

Vineri dimineața, a doua zi după răpirea familiei Sloane, procesul de punere pe foc avea să înceapă în momentul în care echipa specială de cercetare condusă de Harry Partridge, cu Rita Abrams ca producător principal, se va fi strîns în sediul Departamentului de știri al CBA.

Sosită din Minnesota la New York seara tîrziu, Rita se înființă la ora 8 dimineața în birourile rezervate pentru echipa specială. Harry Partridge, care-și petrecuse noaptea într-un apartament de lux reținut de rețea la Hotelul Inter-Continental, apăru imediat după ea.

Fără să piardă vremea, el întrebă de cum intră:

— Vreo veste nouă?

— Pas, în ce privește răpirea, răspunse Rita. Dar e o adunare în fața casei lui Crawf.

— Ce adunare?

Amîndoi se găseau în ceea ce urma să fie sala de consiliu a echipei; Rita se lăsă pe spate în scaunul ei rotitor. În ciuda vacanței mult prea scurte, ea avea un aer proaspăt, vitalitatea și energia complet refăcute. Nu-și pierduse cinismul echivoc, atît de apreciat de cei care lucrau cu ea.

— În zilele astea toată lumea vrea să atingă poala unui crainic. Acum, că i-au aflat adresa, fanii lui Crawf se revarsă în Larchmont. Sute, poate chiar mii. Poliția are probleme să le facă față, încît au început să blocheze căile de acces.

— Avem o echipă la fața locului?

— Bineînțeles. Au campat acolo toată noaptea. Le-am spus să rămînă pe loc pînă pleacă Crawf la slujbă. Între timp trimit o altă echipă, schimbul doi.

Partridge aprobă cu o mișcare a capului.

— E foarte logic să presupunem că răpitorii au părăsit Larchmont-ul cu toată activitatea lor, continuă Rita, dar cred că e bine să ne luăm măsuri de prevedere și să mai rămînem în zonă două-trei zile, în caz că se ivește ceva nou. Asta dacă n-ai tu altă idee.

— Încă nu... Ştii că ni s-a semnat un ccc în alb în ceea ce priveşte talentele pe care le vom racola?

— Am aflat şi eu aseară. Deci pentru început am cerut trei producători — Norman Jaeger, Iris Everly şi Karl Owens. Vor sosi aici curînd.

— Alegere strălucită.

Partridge îi cunoştea bine pe toţi trei. Din punct de vedere profesional, erau cei mai buni dintre colaboratorii CBA-ului.

— Ah, da, am repartizat birourile. Vrei să-l vezi pe-al tău?

Rita îl conduse în toate cele cinci birouri alăturate sălii de consiliu, care aveau să constituie baza de operaţiuni a echipei. Departamentele de actualităţi ale reţelelor se găseau într-o stare de flux continuu, proiecte temporare luau fiinţă şi se încheiau, astfel încît, atunci cînd era nevoie, se putea găsi uşor spaţiu pentru un proiect nou.

Partridge urma să ocupe singur un birou, la fel şi Rita. Alte două camere, deja pline de mobilierul adecvat, aveau să fie folosite în comun de ceilalţi producători, echipele de filmare şi personalul ajutător, dintre care unii se instalau deja. Partridge şi Rita îi salutară pe toţi cei prezenţi, apoi revenirä în a cincea încăpere, cea mai mare, sala de consiliu, pentru a continua stabilirea planului de bătaie.

— Aş dori, zise Partridge, să fixăm o şedinţă, cît mai curînd cu putinţă, cu toţi cei care vor lucra cu noi. Să ştim fiecare ce avem de făcut şi să ne apucăm de treabă pentru telejurnalul din seara asta.

Rita se uită la ceas: 8,45 a.m.

— O fixez pentru ora zece, zise. În clipa asta vreau să aflu mai multe despre ce se întîmplă în Larchmont.

— În toţi anii ăştia de cînd locuiesc aici, spuse agentul de poliţie din Larchmont, n-am mai văzut aşa ceva.

Se adresa agentului special FBI Havelock, care ieşise de cîteva minute din casa lui Sloane pentru a se uita la marea de gură-cască din stradă. Mulţimea îşi îngroşase rîndurile încă de la primele ore ale dimineţii, ocupînd acum în întregime ambele trotuare din faţa casei. În unele locuri se revărsaseră şi pe carosabil, şi poliţiştii se chinuiau, fără prea mult succes, să-i ţină sub control şi să se asigure traficul normal al maşinilor. Otis Havelock, care rămăsese în casă peste noapte,

se gîndea cu îngrijorare ca nu cumva Sloane, care se pregătea să plece la serviciu, să fie asaltat de mulțime cînd va ieși.

În dreptul intrării, pe alee se strînseseră ciorchine echipele de filmare și alți reporteri. La apariția lui Havelock, camerele de luat vederi se îndreptară brusc spre el și izbucni o ploaie de întrebări, urlate care mai de care mai tare.

— Ați primit vreun semn de la răpitori?

— Cum se ține Sloane?

— Putem vorbi cu Crawford?

— Tu cine ești?

Drept răspuns, Havelock clătină din cap și-și flutură mîinile concediator.

Agentul FBI se întoarse către polițist:

— Nu puteți degaja strada?

— Încercăm. Șefu' a ordonat să se pună bariere. O să interzicem accesul pietonal și auto, cu excepția celor ce locuiesc în zonă, apoi o să încercăm să-i îndepărtam și pe aceștia. O să ne ia cel puțin o oră. Șefu' nu vrea să folosească forța, din pricina aparatelor ăstora de filmat.

— Vreo idee de unde vin?

— I-am întrebat pe cîțiva. Majoritatea au venit din afara Larchmont-ului. Cred că i-a stîrnit toată agitația de la televizor, și-acuma vor să-l vadă cu ochii lor pe domnul Sloane. Străzile din jur sînt pline de mașini.

Începu să plouă, dar privitorii nu dădeau semne de descurajare. Dimpotrivă, cei care aveau umbrele se adăpostiră sub ele, ceilalți se înveliră strîns în haine.

Havelock intră înapoi în casă.

— Cînd plecăm, îi spuse el lui Sloane, care arăta obosit și tras la față, ne urcăm în două mașini al FBI-ului care n-au nici un însemn pe ele. Vă rog să vă urcați în a doua. Ghemuiți-vă pe jos între banchete și o luăm din loc repede.

— Imposibil, spuse Sloane. Sînt oameni din presă acolo afară, fac și eu parte dintre ei, nu pot să trec chiar așa, parcă aș fi Președintele.

— S-ar putea ca în masa asta de oameni să fie și unul dintre cei care v-au răpit familia. Vocea lui Havelock se înăspri. Cine poate ști ce vor încerca să facă, poate chiar să tragă asupra dumneavoastră? Deci nu faceți pe naivul, domnule Sloane. Nu uitați că eu răspund de securitatea dumneavoastră.

În cele din urmă se învoiră să invite echipele de filmare și reporterii în holul casei, pentru o scurtă conferință de presă. Cînd trupa de ziariști intră în casă, toți se uitară în jur la interiorul luxos, cu vădită curiozitate și unii chiar cu invidie. Întrebările și răspunsurile care urmară erau aproape identice cu acelea din ziua precedentă, singurul element în plus fiind că răpitorii nu dăduseră nici un semn de viață în noaptea precedentă.

— N-am ce să vă spun mai mult, încheie Sloane. Pur și simplu nu e nimic nou. Aș fi vrut și eu să fie.

Deși prezent și extrem de vigilent, Havelock refuză să ia parte la dialog și în cele din urmă reporterii – unii nemulțumiți pentru că nu erau noutăți – plecară la fel precum veniseră.

— Deci, domnule Sloane, reluă Havelock, vreau să plecăm de aici așa cum v-am spus – dumneavoastră în mașina din spate, cît mai ghemuit, să nu vă vadă nimeni.

Sloane acceptă fără tragere de inimă. Dar un eveniment neprevăzut și nefericit dădu peste cap toate intențiile bune ale planului lui Havelock.

Crawford Sloane urcase în mașina FBI-ului atît de repede, încît doar foarte puțini dintre curioși apucaseră să-l vadă. Numai că acei cîțiva spuseră imediat altora de lîngă ei, mesajul răspîndindu-se ca fulgerul – „Sloane e în a doua mașină". În aceeași mașină se urcaseră pe bancheta din spate Havelock și încă un agent FBI, iar Sloane se ghemuise între ei, în patru labe, într-o poziție incomodă. Un al treilea agent FBI se afla la volan.

Mai erau doi agenți FBI în prima mașină, și amîndouă mașinile o luară imediat din loc.

Dar cum mulțimea prinsese de veste că Sloane pleca, cei aflați în rîndurile din spate se împinseră înainte, obligîndu-i pe cei aflați în față să coboare pe carosabil. În acel moment, cîteva lucruri se succedară cu repeziciune.

Prima mașină părăsi aleea casei și porni pe stradă, pe culoarul deschis de un polițist. Înainta repede, urmată îndeaproape de a doua. Brusc, atunci cînd curioșii de pe trotuarul de vizavi se treziră îmbrînciți și mai mult pe stradă, culoarul pînă mai adineauri liber pentru trecerea mașinilor se blocă. Speriat la vederea unui rînd de oameni care i se pusese în drum, șoferul apăsă pe frînă.

În alte condiții, mașina s-ar fi oprit imediat, fără nici o problemă. Dar din pricină că plouase și strada era udă, mașina derapă. În scrîșnetul cauciucurilor, urmat de o serie de blesteme și înjurături îngrozite și de urlete și țipete, mașina tăie o potecă prin primul rînd de oameni.

Ocupanților celei de-a doua mașini – cu excepția lui Sloane, care nu putea vedea ce se întîmpla – li se tăie răsuflarea de groază, și așteptară ca și mașina lor să se năpustească în mulțime în clipa următoare. Dar pe măsură ce oamenii se repezeau pe celălalt trotuar, mulțimea se despărți în două și Havelock, negru la față, îi ordonă șoferului:

— Nu te opri! Mergi mai departe!

Mai tîrziu, Havelock avea să se dezvinovățească pentru decizia lui aparent plină de cruzime, explicînd că „totul s-a petrecut atît de repede, nu mai eram sigur de nimic. Mi-am închipuit că am nimerit într-o ambuscadă".

Crawford Sloane, care nu înțelegea decît că avusese loc ceva neprevăzut, își înălță capul să se uite afară. Exact în acel moment, o cameră TV deja fixată asupra mașinii prinse în primplan chipul lui Sloane, apoi urmări mașina care se depărta în goană de la locul accidentului. Telespectatorii, care aveau să vadă mai tîrziu înregistrarea video transmisă pe post, nu puteau ști că Sloane se rugase de agenți să se întoarcă, dar Havelock refuzase, insistînd că „erau polițiști acolo. Or să facă ei tot ce trebuie făcut".

Poliția din Larchmont ținu într-adevăr sub control întreaga situație, și cîteva ambulanțe sosiră imediat la locul accidentului. Bilanțul victimelor era de opt răniți – șase cu leziuni minore, și un bărbat și o femeie răniți grav. Bărbatul se alesese cu un braț și cîteva coaste fracturate, în schimb femeii îi fusese zdrobit piciorul, încît a trebuit amputat.

Deși tragic, accidentul nu ar fi atras atît de mult atenția în alte condiții. Dar în contextul răpirii familiei Sloane, el a fost difuzat de toate rețelele naționale și, după cît se părea, unele posturi au aruncat o parte din vină asupra lui Crawford Sloane.

Conform înțelegerii, Teddy Cooper, referentul de la filiala din Londra a CBA-ului, sosi în New York în aceeași dimineață cu prima cursă Concorde. De la aeroport veni direct la sediul echipei de cercetare, ajungînd cu puțin înainte de ora 10, și se prezentă imediat în biroul lui Harry Partridge, apoi în

al Ritei. După care toți trei se duseră în sala de consiliu, unde începuseră să se adune cei convocați la ședință. Înainte de a intra, Cooper îl întîlni pe Crawford Sloane, abia sosit și el, încă zguduit de ceea ce se întîmplase în Larchmont.

Cooper, o mînă de om, slab ca un țîr, radia energie și încredere. Părul castaniu și drept, mai lung decît era moda acum, încadra o față palidă ce purta încă semnele unei acnee juvenile. Ceea ce-i dădea un aer chiar și mai tineresc decît îl arătau cei douăzeci și cinci de ani ai săi. Deși născut și crescut la Londra, fusese în America de mai multe ori și cunoștea New York-ul destul de bine.

— Îmi pare rău de domniță și de familie, domnule S, dar capu' sus! i se adresă el lui Sloane. Am venit! Iau eu urma banditilor ălora. La asta nu mă-ntrece nimeni.

Sloane se uită la Partridge și ridică din sprîncene contrariat, ca pentru a întreba: *Ești sigur că avem nevoie de bărzăunele ăsta?*

— Teddy n-a suferit niciodată de modestie, explică Partridge pe un ton sec. Îi dăm un capăt de sfoară și-ai să vezi de ce-i în stare.

Cuvintele acestea nu păreau să-l afecteze pe Cooper.

— Întîi și-ntîi, Harry, i se adresă el lui Partridge, trebuie să aflu toate elementele și să citesc tot ce există. Apoi vreau să văd locul crimei și să stau de vorbă cu toți holbații ăia care au văzut ce s-a întîmplat. Adică absolut cu toți. Nu-i bine să tragi chiulul de la tema de acasă, altfel piesele puzzle-ului n-or să se potrivească. Și dacă e cineva care să poată face acest lucru, apoi acela sînt eu.

— Faci totul așa cum știi tu, zise Partridge, amintindu-și de alte situații în care-l văzuse pe Cooper la lucru. Tu răspunzi de partea de investigații și vei avea doi colaboratori.

Colaboratorii, un tînăr și o tînără care fuseseră împrumutați de la un alt proiect de investigații al CBA-ului, se găseau deja în sală. Înainte să înceapă ședința, Partridge făcu prezentările.

Cooper le strînse mîna și spuse:

— E o experiență extraordinară pentru voi să lucrați cu mine, copii. Dar nu fiți nervoși din pricina asta – sînt un tip neprotocolar. Mă mulțumesc să-mi spuneți „excelența voastră" și să mă salutați la prima oră în fiecare dimineață.

Tinerii se amuzară de vorbele lui Cooper și toți trei începură să discute despre panoul cu „Succesiunea evenimentelor“, care fusese deja instalat în încăpere, ocupînd un perete întreg. Panoul constituia un element standard al recuzitei unei echipe de investigații, pe el avea să fie consemnat în succesiune fiecare detaliu cunoscut despre răpirea familiei Sloane. Pe un alt perete era fixat un alt panou lat, botezat „Diverse“. Acesta avea să conțină informații întîmplătoare, speculații, zvonuri, într-o succesiune irelevantă sau necunoscută. Din cînd în cînd, pe măsură ce „Diversele“ căpătau consistență, aveau să fie trecute pe celălalt panou – toate acestea intrînd în grija echipei de investigații.

Panourile aveau un dublu rol: întîi, de a-i ține la curent pe toți cei din echipă cu informațiile existente și cu elementele noi apărute pe parcurs; în al doilea rînd, de a oferi un tablou general pentru ședințele de bilanț și analiză, care puteau – și de obicei asta și făceau – să dea naștere la idei noi.

La ora zece fix, Rita Abrams ridică glasul, ca să acopere zumzetul general al conversației:

— Bun, toată lumea, atenție! Trecem la treabă.

Locul ei era în capul unei mese lungi; Harry Partridge ședea lîngă ea. În acea clipă intră și Les Chippingham și se așeză. Prinse privirea Ritei și amîndoi își zîmbiră discret.

Crawford Sloane luă loc la celălalt capăt. Nu avea de gînd să participe la discuții în această fază, și de altfel îi mărturisise și lui Partridge că se simțea absolut neputincios, „total pierdut“.

Erau prezenți și cei trei producători recrutați de Rita. Norman Jaeger, cel mai în vîrstă dintre ei, era un veteran al CBA-ului, care lucrase pe rînd în toate secțiile Departamentului de știri. Cu vorbă blîndă, plin de imaginație și extrem de cultivat, era producător al programului-magazin „În spatele titlurilor“, mult apreciat de publicul telespectator. Faptul că fusese solicitat acum dovedea o dată în plus de ce forțe excepționale dispunea în acest moment echipa de cercetare.

Lîngă Jaeger ședea Iris Everly, în vîrstă de aproximativ douăzeci și cinci de ani, o stea în ascensiune a scenei Departamentului de actualități. Minionă, drăguță, absolventă a Universității Columbia, Facultatea de ziaristică, avea o minte

ageră care funcţiona cu viteza luminii. Cînd lucra la realizarea unui reportaj încurcat, dovedea şiretenia şi tenacitatea lui Rasputin.

Karl Owens, al treilea producător, era cal de povară, îi mersese vestea de truditor stăruitor şi neobosit; uneori, în colaborarea sa cu corespondenţii, izbutea să rezolve cazuri în care toţi ceilalţi eşuaseră. Între Jaeger şi Iris Everly ca vîrstă, şi fără să aibă inteligenţa imaginativă a nici unuia dintre ei, Owens era un om pe care se putea pune bază şi care-şi cunoştea temeinic meseria.

Mai departe stăteau Teddy Cooper şi cei doi asistenţi referenţi, colaboratorii săi, un redactor împrumutat de la redacţia de ştiri, Minh Van Canh, care urma să fie cameramanul principal, şi o secretară pe post de secretar general de redacţie.

— Bun, ştim cu toţii de ce ne aflăm aici, spuse Rita deschizînd şedinţa pe un ton de eficienţă maximă. Ceea ce vom discuta astăzi este cum să ne desfăşurăm activitatea. Întîi am să vorbesc eu despre organizare. După care Harry ne va trasa direcţiile concrete pe care le vom urma.

Rita se opri şi se uită la Crawford Sloane, în capătul celălalt al mesei.

— Crawf, n-o să ţinem discursuri aici. Nu cred că ar putea vreunul dintre noi să spună ceva fără să fie copleşit de emoţie, şi tu eşti destul de tulburat şi aşa, ca să nu mai ai nevoie de tulburările noastre. Dar vreau totuşi să-ţi spun, simplu, din partea tuturor – de dragul tău, al familiei tale, al nostru, pentru că ne pasă – o să facem pe *dracu' în patru!*

Se auzi un murmur general aprobator şi plin de simpatie.

Sloane dădu de două ori din cap, apoi reuşi să murmure:

— Mulţumesc – şi i se puse un nod în gît.

— Din acest moment, reluă Rita, vom opera pe două niveluri – proiect pe termen lung, şi ştirea cotidiană de ultimă oră. Norm – continuă ea adresîndu-i-se celui mai în vîrstă dintre producători –, vei răspunde de termenul lung.

— În regulă.

— Iris, tu faci cotidianul, începînd cu spotul pentru actualităţile de azi, pe care o să-l discutăm în cîteva cuvinte.

— 'nţeles, şi primul lucru pe care-l vreau este caseta cu buluceala aia din faţa casei lui Sloane.

Avea o voce foarte sigură de ea.

Sloane tresări cînd o auzi pomenind de incident şi se uită aproape implorator la Iris, dar ea nu-l băgă în seamă.

— Ai s-o capeţi, zise Rita. Caseta e pe drum.

Apoi se întoarse către Owens, al treilea producător:

— Karl, tu te mişti între cele două proiecte, după cum va fi nevoie. Iar eu – adăugă ea –, voi lucra îndeaproape cu toţi trei.

Îşi îndreptă atenţia asupra lui Cooper:

— Teddy, înţeleg că vrei să te duci la Larchmont.

Cooper o privi surîzînd:

— Da, doamnă. Să fac săpături ca vestitul Sherlock H. Îi privi pe toţi pe rînd: Chestie la care mă pricep de minune.

— Teddy, interveni Partridge, vorbind pentru prima dată de la începutul şedinţei, fiecare din încăperea asta se pricepe de minune. De aceea se şi află aici.

— Atunci chiar că am să mă simt ca acasă, spuse el radios şi netulburat.

— După ce încheiem şedinţa aceasta, îi mai spuse Rita, Minh o să se ducă la Larchmont cu două echipe de filmare. Ai să te duci cu el, Teddy, şi ai să-l cunoşti pe Bert Fisher, care este colaboratorul nostru extern pentru staţia locală afiliată. Am aranjat eu totul. Fisher a fost primul care ne-a anunţat ieri. El o să te ducă şi o să te prezinte persoanelor pe care vrei să le vezi.

— Straşnic! Să-mi notez asta: La pescuit cu Pescarul!*

Norm Jaeger îi şopti lui Karl Owens:

— Înainte să terminăm treaba asta, cred că am să-l strîng de gît pe Insular.

— Minh, i se adresă Iris Everly cameramanului, aş vrea să stăm de vorbă înainte să pleci la Larchmont.

Minh Van Canh, a cărui faţă smeadă şi colţuroasă era la fel de impasibilă ca întotdeauna, aprobă cu o mişcare a capului.

— Deocamdată astea ar fi detaliile practice, spuse Rita. Acum să trecem la lucrurile mai importante, la regia redacţională. Harry – e rîndul tău.

---

* Joc de cuvinte intraductibil: *go fishing* – a merge la pescuit; *Fisher* – pescar (n. tr.).

— Primul nostru obiectiv, după cum văd eu treburile, începu Partridge, este să aflăm cît mai multe despre răpitori. Cine sînt? De unde vin? Ce urmăresc? Bineînțeles că e foarte posibil să ne comunice chiar ei toate aceste amănunte; dar noi n-o să stăm cu mîinile în sîn pînă atunci. Deocamdată nu vă pot spune cum o să aflăm răspunsurile la aceste întrebări, doar că ne vom concentra cu toții atenția asupra a tot ceea ce s-a întîmplat pînă acum, plus fiecare nouă informație care apare pe parcurs. Astăzi vreau să studiați datele pe care le avem, să memorați detaliile. Cele două panouri vă vor ajuta în acest sens. Arătă spre panoul „Succesiunea Evenimentelor" și „Diverse" și adăugă: Amîndouă vor fi completate la zi în cursul acestei dimineți. După ce v-ați documentat, vreau ca fiecare în parte și toți împreună să despicăm în patru tot ce se poate despica și să le întoarcem pe toate fețele. Făcînd asta, și bazîndu-ne pe experiențe trecute, cu siguranță că ne va veni o idee.

Cei din jurul mesei ascultau cu atenție vorbele lui Partridge.

— De un lucru însă sînt sigur. Undeva, indivizii ăia – răpitorii – au lăsat niște urme. Oricine lasă urme, indiferent cît încearcă să le șteargă. Chestia este să reușim să dăm de cîteva. Făcu un gest cu capul către Jaeger: Sarcina ta, Norman, este să te concentrezi pe acest aspect.

— Am recepționat.

— Acum, termenul scurt. Iris, despre spotul de la telejurnalul din seara asta. Sînt sigur că te-ai gîndit la ceva. Cum vezi tu scheletul? Ai vreun cadru anume?

— Dacă nu apare vreo evoluție dramatică a evenimentelor între timp, răspunse ea în felul ei răspicat, un semn de viață din partea răpitorilor, de exemplu, după ce anunțăm că nu avem nimic nou, trecem la bulibășeala de azi-dimineață din fața casei lui Crawf. Apoi, deoarece asta este prima zi plină de la eveniment încoace, o recapitulare a zilei de ieri. Am văzut înregistrarea de ieri. Bîlbîită. Azi o putem face mai bine, să fim mai coerenți. Azi vreau interviuri noi cu martorii din Larchmont – Iris își consultă însemnările –, mai ales cu doamna aia bătrînă, Priscilla Rhea, care deține atîtea informații. Poate că ea și ceilalți și-au mai amintit și de alte lucruri.

— Și reacțiile? întrebă Jaeger. Cum e cea din Washington.

— Foarte pe scurt, răspunse Partridge, să zicem mesajul Președintelui. Și dacă avem timp, niște interviuri cu cîțiva cetățeni.

— Și nimic de la Capitoliu?

— Poate mîine. Sau deloc. Toți de acolo vor dori să fie implicați în vreun fel.

Îi făcu semn lui Iris să continue.

— La sfîrșit, reluă ea, o analiză – un interviu cu un expert în materie de răpiri.

— Te-ai gîndit la cineva anume? întrebă Partridge.

— Încă nu.

— Știu eu un tip, interveni Karl Owens. Se numește Ralph Salerno, un fost polițist din New York, trăiește în Naples, Florida. Umblă peste tot și ține polițiștilor prelegeri de criminalistică, a scris nu știu cîte cărți pe această temă. Știe multe despre răpiri. L-am văzut la televizor. E bun tipul.

— Atunci să luăm legătura cu el, hotărî Iris uitîndu-se la Partridge, care dădu din cap a confirmare.

— Karl, spuse Les Chippingham, avem un post afiliat în zona Naples. Poate reușești să-l contactezi prin ei sau anunță-l pe Salerno să urce în primul avion și să se ducă la Miami.

— Oricum, îi atrase Iris atenția, reține spațiu de transmisie prin satelit pentru interviul pe care o să-l facă Harry.

— Ca și făcut, zise Owen notîndu-și în agendă.

După alte cincisprezece minute de discuții, Rita bătu în tăblia mesei.

— De ajuns pentru azi. Gata cu raportul. Începe munca adevărată.

În mijlocul treburilor serioase, o furtună tangențială.

În ideea de a strînge cît mai multe date, Harry Partridge hotărîse să-i pună o serie de întrebări lui Crawford Sloane. Era convins că Sloane, ca mulți oameni care ajung să fie implicați într-o situație complexă, știa mai multe decît își dădea el seama, și că anumite întrebări, puse cu insistență și formulate cu dibăcie, puteau să dezgroape amănunte noi. Sloane acceptase interviul cu Harry.

Se aflau încă în sala de conferințe, ședința se terminase, și Partridge tocmai îi amintea lui Sloane de înțelegerea lor, cînd auziră o voce din spate:

— Dacă nu vă deranjează, aş dori să iau loc şi să ascult. S-ar putea să aflu şi eu cîte ceva.

— Cum să spun, se răsuci Partridge spre cel care vorbise, dacă mă întrebaţi, vă răspund că mă deranjează.

— Sînteţi cumva domnul FBI? Rita Abrams se uită scrutător la Havelock.

— Adică un gen de „Miss America"? întrebă la rîndul său, binevoitor, Havelock. Colegii mei s-ar putea să vă contrazică.

— De fapt, continuă Rita, eu vroiam să vă spun că nu aveţi deloc ce căuta aici. Zona aceasta este interzisă tuturor, cu excepţia celor care lucrează propriu-zis aici.

Havelock păru surprins.

— Intră în sarcina mea să-l protejez pe domnul Sloane. În plus, dumneavoastră faceţi investigaţii în legătură cu răpirea. Corect?

— Corect.

— Atunci, avem acelaşi obiectiv, să localizăm familia domnului Sloane. Deci orice descoperiţi dumneavostră, cum sînt datele ce vor fi trecute aici – şi arătă spre panoul „Succesiunea evenimentelor" –, trebuie să ajungă şi la cunoştinţa FBI-ului.

Cei prezenţi, printre care şi Leslie Chippingham, se uitau la el fără să scoată un cuvînt.

— În acest caz, spuse Rita, contractul e bilateral. Pot să trimit chiar acum un corespondent la biroul FBI din New York, ca să examineze toate rapoartele pe care le-aţi primit pînă acum?

Havelock clătină din cap.

— Îmi pare rău; dar e imposibil. Unele sînt confidenţiale.

— Exact!

— Uite ce-i, oameni buni... Conştient de atenţia tot mai concentrată îndreptată asupra lui, Havelock făcea un efort vizibil să se stăpînească. Nu sînt sigur că înţelegeţi pe deplin faptul că avem de-a face cu o crimă. Oricine deţine informaţii are obligaţia legală să le comunice, în acest caz FBI-ului. Cine nu o face comite un delict penal.

Rita, care rareori îşi lăsa răbdarea pusă la încercare, pufni:

— Pentru Dumnezeu, nu sîntem copii! Şi noi facem investigaţii şi cunoaştem regulile jocului.

— Trebuie să vă spun, domnule Havelock, adăugă Partridge, că am colaborat strîns cu FBI-ul la realizarea cîtorva anchete, și colegii dumneavoastră sînt vestiți că acaparează toate informațiile pe care le pot obține, fără să ofere nimic în schimb.

— FBI-ul nu e obligat să ofere ceva în schimb, se răsti Havelock. Stăpînirea de la început se evaporase. Noi sîntem o agenție guvernamentală, învestiți cu putere de către Președinte și Congres. Ceea ce-mi pare că faceți dumneavoastră aici este să vă erijați în rivali. Ei bine, permiteți-mi să vă avertizez că dacă cineva o să împiedice desfășurarea investigațiilor oficiale prin tăinuirea de informații se va trezi în fața unor acuzații foarte grave.

Chippingham hotărî că era momentul să intervină.

— Domnule Havelock, începu președintele Departamentului de știri, vă asigur că noi nu sîntem dintre cei care încalcă legea. Totuși, sîntem *liberi* să facem orice investigații vrem, și uneori avem mult mai mult succes decît „anchetatorii oficiali“, cum îi numiți dumneavoastră. Mă refer aici – continuă Chippingham –, la ceva cunoscut uneori sub numele de „privilegiul reporterului“. Recunosc că termenul nu este clar circumscris, important însă este faptul că reporterii pot să facă investigații și să-și protejeze sursele, în afara cazului în care un tribunal cere dezvăluirea lor. Deci, cred că înțelegeți, ar însemna o violare a propriei noastre libertăți dacă v-am permite să aveți acces imediat și total la tot ceea ce primim noi. Prin urmare, trebuie să vă spun că, deși ne bucurăm că vă aflați în mijlocul nostru, există o limită a libertății dumneavoastră de mișcare și un prag peste care nu aveți permisiunea să pășiți – exact acela –, și arătă spre ușa sălii de consiliu.

— Ei bine, domnule, spuse Havelock, nu sînt sigur că am să accept tot ce mi-ați spus, și, fără supărare, am să pun povestea asta în discuția Biroului.

— Nici o supărare. Sînt sigur că o să vă comunice că acționăm în deplină legalitate.

Un lucru însă nu i-l spusese Chippingham, anume că CBA-ul, ca orice organizație de știri, avea să ia propriile ei hotărîri privitor la ceea ce va face public și cînd anume, chiar dacă asta însemna să ciufulească nițel penele FBI-ului. Știa că majoritatea celor din Departamentul de știri gîndeau la fel ca el. Cît despre consecințele posibile, rețeaua avea să le înfrunte atunci cînd și dacă va fi cazul.

După ce Havelock ieşi ca să dea un telefon, Chippingham i se adresă Ritei:

— Cheamă-l pe administratorul clădirii. Cere nişte chei pentru birourile astea, le vom ţine încuiate.

În izolarea biroului său, Partridge începu interviul cu Sloane, avînd alături un reportofon în funcţiune. Partridge repetă întrebările anterioare referitoare la subiecte devenite de-acum familiare, intrînd însă în mai multe detalii, dar răspunsurile nu dezvăluiau nimic nou. La un moment dat, Partridge întrebă:

— Ai ceva în minte, Crawf, în subconştient, poate, ce ai dori să lămureşti, ceva ce ar putea avea-o legătură cît de firavă cu tot ceea ce s-a petrecut? Există vreo întîmplare, cît de mică, ce te-a nedumerit la momentul respectiv şi pe care ai dat-o la o parte?

— M-ai întrebat asta şi ieri, răspunse Sloane gînditor.

Atitudinea lui faţă de Partridge se modificase vădit în ultimele douăzeci şi patru de ore. Într-un fel, era mai prietenoasă. În altul, Sloane se ferea mai puţin de Partridge, chiar se baza pe puterea lui de judecată, cum n-o mai făcuse niciodată pînă atunci. Oricît ar fi părut de ciudat, Sloane era aproape deferent, ca şi cînd ar fi văzut în Harry Partridge cea mai mare speranţă a lui de a-i aduce înapoi pe Jessica, Nicky şi tatăl său.

— Ştiu că te-am întrebat, spuse Partridge, şi mi-ai promis că ai să te gîndeşti.

— Păi, m-am gîndit noaptea trecută, şi s-ar putea să fie ceva, deşi nu sînt sigur, e o senzaţie foarte vagă.

Sloane vorbea crispat. Nu se simţea în largul său cînd avea de-a face cu idei confuze, neclare.

— Vorbeşte, îl îmboldi Partridge.

— Cred că, înainte să se fi întîmplat totul, am avut sentimentul că eram urmărit. Bineînţeles că s-ar putea să-mi fi venit gîndul acesta după ce am aflat că mi-au supravegheat casa...

— Lasă asta. Deci crezi că ai fost urmărit. Unde şi cînd?

— Asta-i problema. Este atît de vag, încît se prea poate să fie o născocire, sentimentul că *trebuia* să găsesc ceva.

— Crezi că e o născocire?

Sloane ezită.

— Nu, nu cred.

— Dă-mi mai multe detalii.

— Am impresia că am fost urmărit în cîteva rînduri în drum spre casă. Şi instinctul îmi spune, dar fir'ar al naibii, e atît de vag totul, că m-a ţinut sub observaţie cineva de aici, din interiorul CBA-ului – cineva care n-ar fi avut ce căuta aici.

— Toate astea pe o perioadă cît de lungă?

— O lună, poate? Sloane ridică mîinile a descurajare. Pur şi simplu nu pot fi sigur că nu inventez. În orice caz, ce mai contează?

— Nu ştiu, răspunse Partridge. Dar am să discut cu ceilalţi.

Mai tîrziu, Partridge bătu la maşină un rezumat al convorbirii cu Sloane şi agăţă foaia pe panoul „Diverse" din sala de consiliu. Întors în biroul lui, trecu la faza denumită de ziarişti „asaltul telefoanelor".

În faţa lui, pe masă, stătea deschis „carnetul albastru" – repertoarul cu numele tuturor celor pe care-i cunoştea în lumea largă şi care-i fuseseră de ajutor în trecut şi puteau să-i fie şi acum. Erau trecuţi acolo şi cei pe care-i ajutase el, furnizîndu-le informaţii atunci cînd, la rîndul lor, avuseseră nevoie de ele. Universul ştirilor era plin de debite şi credite; în momente ca acestea de acum, erau scoase pe tapet creditele. Un alt aspect folositor era faptul că oamenii erau flataţi cînd erau solicitaţi de departamentele de ştiri TV.

Cu o noapte înainte îşi cercetase carnetul albastru şi întocmise o listă cu toţi aceia pe care urma să-i caute azi. Numele de pe listă cuprindeau contactele pe care le avea la Departamentul de Justiţie, Casa Albă, Departamentul de Stat, CIA, Biroul de Imigrări, Congres, cîteva ambasade străine, Departamentul de Poliţie al oraşului New York, Poliţia Călare Regală Canadiană din Ottawa, Poliţia Judiciară din Mexic, un autor de cărţi despre crime adevărate şi un avocat cu clienţi din lumea crimei organizate.

Conversaţiile telefonice începeau într-un registru neutru, cu invariabila frază: „Bună ziua, sînt Harry Partridge. Nu v-am mai auzit de mult. Am sunat doar aşa, să ştiu cum o mai duceţi cu viaţa". Stilul personal continua cu întrebări referitoare la soţii sau soţi, iubiţi, iubite, copii – Partridge avea notate numele tuturor – apoi trecea treptat la subiectul zilei. „Lucrez la cazul Sloane. Mă-ntrebam dacă aţi auzit ceva zvonuri, sau ne puteţi da unele indicii".

Uneori întrebările erau mai directe. *Ați auzit cumva opinii despre cine ar putea fi făptașii? Credeți că e posibil să fie vorba de o implicare a teroriștilor; dacă da, din ce direcție? Circulă zvonuri, chiar și cele mai aberante? Vreți să vă interesați și să mă sunați dacă aflați ceva?*

Era o practică absolut curentă, nu arareori anevoioasă, care cerea multă răbdare. Uneori dădea roade, cîteodată cu întîrziere, adeseori însă nu ieșea nimic. De pe urma telefoanelor de azi, nu apăruse nimic nou, deși cea mai interesantă conversație, decise Partridge, fusese aceea cu avocatul crimei organizate.

Cu un an în urmă, Partridge îi făcuse o favoare – cel puțin așa considerase avocatul. Fiica acestuia, aflată într-o excursie în Venezuela, organizată de colegiul la care studia, luase parte la o cumplită orgie cu droguri, despre care urlaseră toate posturile de știri din Statele Unite. Fuseseră implicați opt studenți; doi muriseră. Printr-o agenție din Caracas, CBA News obținuse în exclusivitate fotografii de la fața locului, cu primplanuri ale participanților arestați de poliție – fiica avocatului aflîndu-se printre ei. Partridge, care era în Argentina la acea dată, luase avionul într-acolo, ca să facă reportajul.

În New York, tatăl fetei aflase cumva de reportaj și de fotografii, și încercase să-l găsească pe Partridge la telefon. Îl implorase să nu pomenească numele fetei și să nu-i arate fotografia, argumentînd că ea era cea mai tînără din grup, nu fusese niciodată amestecată în nimic murdar și expunerea ei la televiziunea națională i-ar fi ruinat viața.

Partridge apucase să vadă fotografiile; știa de fată și hotărîse să nu o folosească în reportajul său. Dar chiar și așa, rezervîndu-și libertatea să-și schimbe hotărîrea, s-a limitat doar la a-i promite avocatului că va face tot ce-i va sta în putință.

Mai tîrziu, cînd s-a adeverit că CBA-ul nu făcuse nici o referire directă la fată, avocatul i-a trimis lui Partridge un cec de o mie de dolari. Partridge i l-a returnat însoțit de o scrisoare politicoasă, și de atunci cei doi n-au mai comunicat în nici un fel.

Astăzi, după ce a ascultat frazele convenționale introductive ale lui Partridge, avocatul l-a luat direct:

— Îți sînt dator. Acum vrei ceva. Spune-mi despre ce e vorba.

Partridge i-a explicat.

— N-am auzit altceva decît ştirile de la televizor, a răspuns avocatul, şi sînt cît se poate de sigur că nici unul dintre clienţii mei nu este implicat. Nu e genul de afacere de care s-ar atinge. Deşi uneori ei ajung să afle lucruri pe care alţii nu le ştiu. În următoarele zile am să sondez discret terenul. Dacă aflu ceva, te sun.

Partridge presimţea că aşa avea să se întîmple.

După o oră încheiată, epuizînd jumătate din numele aflate pe listă, Partridge îşi îngădui o pauză şi ieşi în sala de consiliu ca să-şi toarne o cafea. Reveni în birou şi făcu ceea ce făceau zilnic aproape toţi cei din branşa ştirilor TV – răsfoi *New York Times* şi *Washington Post.* Vizitatorii departamentelor de ştiri erau întotdeauna miraţi de numărul mare de exemplare din cele două ziare, răspîndite peste tot. Explicaţia era aceea că, în ciuda realizărilor indiscutabile ale departamentelor de ştiri TV, persista sentimentul subtil, adînc înrădăcinat, că nici o ştire nu era cu adevărat valabilă pînă nu apărea tipărită în *Times* sau *Post.*

Vocea puternică a lui Chuck Insen îi întrerupse lectura.

— Ţi-am adus paginaţia din seara asta, Harry, spuse producătorul executiv intrînd în birou. S-a hotărît să fiţi doi crainici. Tu vei fi una din jumătăţile calului.

— Cea din faţă sau cea din spate?

Insen zîmbi palid.

— Cine poate şti? Oricum, începînd din seara asta, tu vei prezenta tot ceea ce e în legătură cu răpirea familiei Sloane, şi cu asta vom deschide fiecare ediţie – în afară de cazul în care va fi împuşcat Preşedintele înainte de a intra noi în emisie. Crawf va prezenta restul, ca de obicei, chestia fiind că ai dracului să fim cu toţii dacă o să lăsăm o şleahtă de nenorociţi, oricine ar fi ăştia, să ne dicteze cum să ne organizăm viaţa la CBA.

— Eu sînt de acord. Presupun că şi Crawf este.

— Cinstit, ideea a fost a lui. Ca orice rege, se simte în nesiguranţă dacă stă departe de tron prea multă vreme. Pe lîngă faptul că nu obţinem nimic dacă nu se arată la faţă. Da, şi încă o chestie – chiar la sfîrşitul reportajului, Crawf va spune ceva spontan, de genul că mulţumeşte celor care i-au trimis veşti despre familie, sau şi-au manifestat compasiunea.

— Spontan?

— Bineînţeles. Avem trei redactori care trudesc acum la frazele respective.

În ciuda situației, Partridge spuse amuzat:
— După cum se vede, voi doi reușiți să vă înțelegeți deocamdată.
Insen dădu din cap:
— Am încheiat un armistițiu nerostit, pînă cînd trece povestea asta.
— Și după aceea?
— Om trăi și om vedea.

6

Cu aproape o lună în urmă, curînd după intrarea lui ilegală în Statele Unite, Miguel încercase să cumpere coșciugele ce urmau să fie folosite în timpul transportului pînă în Peru al celor două victime pe care avea să le răpească. Planul fusese pus la punct cu mult înainte de a apărea el pe scenă, și Miguel își închipuise că procurarea lor avea să se facă rapid și fără bătaie de cap – ca orice treabă simplă. I-a fost însă dat să descopere că nu era chiar așa.

S-a dus la o firmă de pompe funebre în Brooklyn, în dorința de a-și extinde activitatea și în alte cartiere, să nu o limiteze doar la zona Micii Columbii din Queens, centrul său de operațiuni la acea vreme. Firma aleasă de el se afla lîngă Prospect Park – o clădire albă și elegantă, purtînd numele „Field's", cu o parcare spațioasă.

Miguel a intrat pe o ușă grea de stejar, care dădea într-un hol cu covoare bej-aurii, plante înalte în ghivece mari și tablouri cu peisaje calme. L-a întîmpinat un bărbat între două vîrste, cu o expresie cumsecade, îmbrăcat într-o haină neagră, cu garoafă albă la butonieră, pantaloni în dungi negre și gri, cămașă albă și cravată neagră.

— Bună dimineața, domnule, a spus eleganța întruchipată. Sînt domnul Field. Cu ce vă pot fi de folos?

Miguel își repetase dinainte fiecare cuvînt pe care avea să-l rostească.

— Am doi părinți în vîrstă care doresc să-și aranjeze anumite lucruri înainte să...ăăă decedeze.

Cu o înclinare a capului, Field a încuviințat și și-a exprimat simpatia.

— Înțeleg, domnule. Mulți oameni în vîrstă, spre apusul vieții, doresc să se simtă liniștiți în privința viitorului lor.

— Exact. Acum, ce ar dori părinţii mei...

— Scuzaţi-mă, domnule. Cred că ar fi mai potrivit să trecem în biroul meu.

— Prea bine.

Field a luat-o înainte. Poate că intenţionat l-a dus prin dreptul mai multor separeuri gen salon, cu canapele şi fotolii, una cu un rînd de scaune pregătite pentru o slujbă. În fiecare separeu se afla un mort, cu faţa sulemenită cu tot felul de cosmeticale, sprijinit de o pernă cu dantelă şi întins în coşciugul deschis. Miguel a observat cîţiva vizitatori. Dar unele separeuri din acestea erau goale.

Biroul era la capătul unui coridor, mascat discret. Pe pereţi erau atîrnate în rame două diplome, asemănătoare cu acelea care puteau fi văzute în cabinetul unui doctor, doar că acestea erau una pentru „înfrumuseţarea“ cadavrelor (într-o ramă împodobită cu panglici purpurii), iar cealaltă pentru îmbălsămare. La invitaţia lui Field, Miguel a luat loc pe un scaun.

— Cum vă numiţi, dacă nu vă supăraţi, domnule?

— Novack, a minţit Miguel.

— Bun, domnule Novack, pentru început să discutăm aspectele de ordin general. Aveţi, dumneavoastră sau părinţii dumneavoastră, un loc de veci ales, sau deja achiziţionat?

— Păi, nu.

— Atunci, acesta trebuie să fie primul element. Trebuie să-vi-l obţinem imediat, deoarece e tot mai dificil să obţii aşa ceva, mai ales unul bun. Doar dacă nu preferaţi cumva crematoriul.

Stăpînindu-şi nerăbdarea, Miguel a clătinat din cap.

— Nu. Dar ceea ce vreau de fapt să discutăm...

— Apoi trebuie luată în considerare religia părinţilor dumneavoastră. De ce serviciu anume va fi nevoie? Şi mai sînt şi alte hotărîri de luat. Poate că n-ar strica să parcurgeţi această listă.

Field i-a pus în faţă ceva ce semăna cu un meniu de restaurant foarte bogat. Cuprindea o listă lungă de elemente distincte şi preţurile aferente, spre exemplu, „Îmbăierea, dezinfectarea, pregătirea şi cosmetizarea decedatului – 250 dolari“. „Îngrijiri speciale pentru cazurile supuse autopsiei – 125 dolari“, „Asistenţă clericală – forme diverse – 100 dolari“. Un serviciu funerar tradiţional „complet“ la 5 900 dolari includea,

printre altele, un crucifix de 30 dolari pus în mîinile mortului. Sicriul costa în plus, cel mai scump fiind 20 600 dolari.

— Eu am venit să discut despre coşciug, a spus Miguel.

— Bineînţeles. Field s-a ridicat în picioare. Vă rog să mă urmaţi.

De data asta au coborît nişte scări pînă în subsol. Au intrat într-o sală de prezentare, cu covor roşu, şi Field s-a îndreptat mai întîi spre sicriul de 20 600 dolari.

— Acesta este cel mai bun. Din oţel cu grosimea de 48 mm, are trei capace – sticlă, alamă şi alamă capitonată – şi va ţine o veşnicie.

Ornamente bogate completau exteriorul coşciugului. Interiorul era îmbrăcat în catifea de culoarea levănţicăi.

— Poate găsim ceva mai simplu, a spus Miguel.

S-au decis asupra a două sicrie, unul mai mic decît celălalt, la preţurile de 2 300 dolari şi respectiv 1 900 dolari.

— Mama mea este minionă, a explicat Miguel. *De înălţimea unui băieţel de unsprezece ani*, a completat el în gînd.

Zărind cîteva lăzi simple şi fără nici un ornament, l-a întrebat curios pe Field ce erau acelea.

— Sînt pentru evreii religioşi, care doresc ceva cît mai simplu. Lăzile au fundul găurit în două locuri, aşa cere credinţa lor, „ţărînă în ţărînă“. Sînteţi evreu cumva?

Cînd Miguel a clătinat din cap, Field s-a confesat:

— Cinstit, eu unul n-aş alege pentru cineva drag mie un asemenea ambalaj.

S-au întors în birou şi Field i-a spus:

— Acum vă propun să trecem la celelalte probleme. Întîi locul de veci...

— Nu e nevoie, l-a întrerupt Miguel. Eu aş dori să plătesc pentru sicrie şi să le iau.

Field l-a privit înmărmurit.

— Imposibil.

— De ce?

— Pur şi simplu pentru că nu se procedează aşa.

— Poate că ar fi trebuit să vă dau o explicaţie.

Miguel începea să-şi dea seama că n-avea să fie chiar atît de simplu pe cît se aşteptase.

— Părinţii mei doresc să aibă sicriele acum, în casă cu ei, să le pună acolo unde le pot vedea în fiecare zi. În felul acesta se vor putea obişnui, ca să zic aşa, cu viitorul lor domiciliu.

Field părea de-a dreptul distrus.

— Dar nu e chip să facem aşa ceva. Ceea ce aranjăm noi aici este – dacă-mi permiteţi să folosesc acest cuvînt – un „ambalaj". Părinţii dumneavoastră pot veni, dacă ţin neapărat, să vadă sicriele în care vor odihni ulterior. Dar după aceea regulamentul este să le păstrăm aici pînă se va ivi situaţia respectivă.

— Nu puteţi...

— Nu, domnule, categoric nu.

Miguel a simţit că bărbatul din faţa lui nu mai manifesta interes, ba chiar putea să devină suspicios.

— Prea bine. Voi reflecta la ce mi-aţi spus şi poate voi reveni.

Field l-a condus pînă afară. Miguel n-avea nici cea mai vagă intenţie să se mai întoarcă. Şi aşa lăsase o impresie mult prea puternică, ştia asta.

A doua zi a încercat în alte două locuri, şi mai departe de centrul de operaţiuni, de data asta scurtîndu-şi investigaţiile. Nimeni nu vroia să-i vîndă sicriele separat de „ambalaj".

Miguel a înţeles că decizia lui de a se depărta de centru fusese o manevră greşită, drept care s-a reîntors în Queens şi la contactele lui din Columbia cea Mică. După cîteva zile, a fost îndrumat spre o firmă de pompe funebre mică şi mohorîtă, în Astoria, nu departe de Jackson Heights. Acolo a făcut cunoştinţă cu Alberto Godoy.

În ierarhia firmelor de pompe funebre, a lui Godoy era comparativ cu aceea a lui Field cam cum este un bazar faţă de Tiffany – profilată pentru clientelă din pătura cea mai de jos. Decrepitudinea era trăsătura definitorie, nu numai a firmei ca atare, ci şi a proprietarului.

Godoy era obez, chel, cu degetele pătate de nicotină şi trăsături buhăite ca ale unui beţiv înrăit. Petele de mîncare apărcau desluşit pe uniforma lui de antreprenor – haină neagră, pantaloni în dungi negre şi gri. Avea o voce hîrîită şi întreruptă de accese de tuse tabacică. În timpul întrevederii cu Miguel, desfăşurată în chichineaţa de birou în care domnea haosul general, a fumat trei ţigări, aprinzîndu-le una de la alta.

— Numele meu este Novack, şi am venit să cer informaţii, a spus Miguel.

Godoy a dat din cap.

— Da, ştiu.

— Am doi părinți în vîrstă...

— Aha, asta-i poezia?

Miguel însă a insistat, repetînd povestea dinainte, în timp ce Godoy îl asculta cu un aer plictisit și neîncrezător. La urmă a pus o singură întrebare:

— Cum plătești?

— Numerar.

Godoy s-a arătat o idee mai prietenos:

— Pe aici.

Și de data aceasta subsolul găzduia oferta de coșciuge, numai că aici mocheta era de un maro închis și roasă, iar paleta sortimentelor mult mai restrînsă decît la Field's. Expeditiv, Miguel a găsit două coșciuge potrivite, unul de lungime medie, altul mai mic.

— Pentru dimensiunea medie, l-a anunțat Godoy, trei mii de dolari. Pentru cel de copil, două mii cinci sute.

Deși referirea la „copil“ contrazicea povestea oferită de el și era periculos de aproape de adevăr, Miguel s-a prefăcut că n-o auzise. De asemenea, deși era convins că totalul de 5 500 dolari reprezenta cel puțin dublul prețului normal, l-a acceptat fără comentarii. Avea asupra sa bani gheață, astfel că a plătit în bancnote de o sută. Godoy a mai cerut încă 450 dolari, reprezentînd TVA-ul pentru New York City, și Miguel i-a dat și pe aceștia, deși se îndoia că trezoreria orașului avea să-i vadă vreodată.

Miguel a tras duba recent achiziționată pînă la rampa de încărcare unde, sub supravegherea atentă a lui Godoy, cele două coșciuge au fost instalate înăuntru. Apoi Miguel le-a dus la casa conspirativă și le-a ținut acolo pînă cînd, ulterior, le-a transferat la Hackensack.

Acum, după aproape o lună, revenea la firma lui Alberto Godoy, în căutarea a încă unui coșciug.

Lui Miguel nu-i plăcea deloc ideea că trebuia să se întoarcă acolo, și asta din pricina riscurilor pe care le implica o atare acțiune. Își amintea de aluzia scăpată ca din întîmplare de Godoy, cum că al doilea sicriu ar fi destinat unui copil. Prin urmare exista oare posibilitatea – se întrebă Miguel – ca antreprenorul să fi făcut vreo legătură între răpirea de ieri a unei femei și a unui copil și achiziționarea deunăzi a sicrielor? Puțin probabil, dar una din explicațiile faptului că Miguel supraviețuise atît de mult ca terorist era aceea că pusese în balanță fiecare posibilitate. Cu toate acestea, deoarece hotărîse

să-l transporte și pe al treilea captiv în Peru, nu mai avea altă alternativă decît să se ducă la Godoy. Trebuia să riște.

După ceva mai mult de o oră de la părăsirea Sediului Națiunilor Unite, Miguel îi spuse lui Luis să parcheze furgonul pe o stradă din apropierea firmei. Încă o dată Miguel deschise umbrela ca să se ferească de ploaia ce cădea fără încetare.

În holul de la intrare, o recepționeră îl anunță pe Godoy prin interfon despre sosirea clientului, apoi îi arătă lui Miguel drumul pînă la biroul proprietarului.

Matahala de om îl privi precaut pe Miguel, prin norul de fum gros ce se înălța dintr-o țigară.

— Va să zică dumneata ești. Prietenii dumitale nu mi-au spus că vii.

— N-a știut nimeni.

— Ce mai vrei?

Indiferent de motivele care-l determinaseră prima dată să trateze cu Miguel, era limpede că acum avea rezerve.

— Am fost rugat să-i fac o favoare unui prieten mai în vîrstă. A văzut sicriele pe care le-am cumpărat pentru părinții mei, i-a plăcut ideea și m-a întrebat dacă aș putea...

— Ufff, lasă balivernele!

Lîngă masa lui Godoy se afla o scuipătoare de modă veche. Scoțînd țigara din gură, antreprenorul scuipă în ea.

— Ascultă, dom'le, nu mai pierde vremea cu brașoavele astea, doar știm amîndoi foarte bine că asta-mi torni. Eu te-am întrebat ce vrei.

— Un coșciug. Pe care-l plătesc ca și pe celelalte.

Godoy își miji ochii.

— Eu conduc o firmă aici. Bineînțeles, uneori le fac cîte un serviciu prietenilor matale; și ei îmi fac mie. Dar ceea ce vreau eu să știu de la mata este: Mă bag în ceva care-o să pută a căcat?

— N-o să fie nici un căcat. În cazul în care cooperezi.

Miguel adoptase un ton amenințător, care avu efect.

— În regulă, ai cîștigat, spuse Godoy pe un ton ceva mai moderat. Dar de data trecută prețurile au crescut. Pentru același model de adult, patru mii.

Fără să scoată un cuvînt, Miguel deschise mapa cu bani pe care i-o dăduse José Antonio Salaverry, și începu să numere bancnotele de o sută. Îi dădu patruzeci lui Godoy, care spuse:

— Plus două sute cincizeci taxă de New York.

Închizînd mapa, Miguel scrîşni:

— Tu şi New York-ul tău să mă pupaţi în cur. Şi adăugă: Maşina e afară. Du coşciugul la rampa de încărcare.

La rampă, Godoy se arătă uşor surprins cînd zări furgonul. Îşi aminti că primele două coşciuge fuseseră luate într-o dubă. Şi cum suspiciunile în privinţa clientului persistau, Godoy reţinu cifrele şi literele de pe placa de înmatriculare de New York, şi cînd reveni în birou, le notă, deşi nici el nu ştia prea bine de ce. Puse bucata de hîrtie într-un sertar şi în clipa următoare şi uită de ea.

În ciuda sentimentului că se implicase în ceva despre care era mai bine să nu ştie mai multe, Godoy zîmbi cînd depozită cele patru mii de dolari în seif. O parte din bancnotele pe care le primise cu o lună în urmă de la vizitatorul de adineauri erau tot acolo în seif, şi nu numai că nu avea nici o intenţie să plătească impozitul rezultat din cele două tranzacţii, dar nu avea de gînd nici să le declare la impozitul pe venit. Nu trebuia decît să-şi „aranjeze" inventarul firmei pentru a şterge urma celor trei coşciuge. Gîndul îl înveseli într-o asemenea măsură, încît hotărî să facă ceea ce făcea de obicei – să se ducă la un bar din apropiere să tragă o duşcă.

La bar fu primit cu aplauze şi urale de mai mulţi amici de pahar. Nu trecu mult şi, muiat de trei whisky-uri Jack Daniel's, le povesti cîtorva dintre ei cum un gaşper a cumpărat de la el două coşciuge pe care le-a pus – aşa zicea ăla – în casa babacilor lui, aşteptînd ca hodorogii să crape, după care gaşperul a venit înapoi să mai cumpere unul, de parcă venea să cumpere scaune sau cărţi.

Ceilalţi se tăvăleau pe jos de rîs, drept care Godoy se împăună că-l dusese de nas pe imbecilul ăla, cerîndu-i de trei ori preţul normal pentru coşciuge. La care unul dintre amici scoase un chiot printre hohote, cerîndu-i lui Godoy – căruia i se evaporase toată îngrijorarea – să le dea un rînd la toţi.

Printre cei aflaţi la acea oră în bar se găsea şi un fost columbian, acum cetăţean american, care ţinea o rubrică la un săptămînal obscur de limbă spaniolă ce apărea în Queens. Folosindu-se de un ciot de creion, fostul ziarist scrise pe spatele unui plic poanta poveştii lui Godoy, traducînd-o pe loc în spaniolă. Un subiecţel foarte bun pentru rubrica de săptămîna viitoare, îşi spuse el.

7

La CBA News fusese o zi turbată, mai ales pentru echipa de cercetare care se ocupa de cazul Sloane.

Elementul central al activității continua să fie elaborarea unui raport complet asupra răpirii, ce urma să fie transmis în cadrul Telejurnalului de seară, deși în lume aveau loc în același timp și alte evenimente, unele dintre ele majore.

Subiectului „răpire" i se rezervaseră cinci minute și jumătate – un spațiu de emisie absolut uluitor într-un domeniu în care se duceau lupte crîncene pentru segmente de cincisprezece secunde. Ca urmare, aproape întregul efort al echipei de cercetare a fost dedicat realizării materialului din ziua respectivă, nerămînînd practic nici o clipă liberă pentru planificarea pe termen lung sau pentru reflecție.

Telejurnalul începu cu Harry Partridge, care prezenta prima parte a știrilor:

— *După treizeci și șase de ore de așteptare chinuitoare, nu avem nici o știre nouă privind familia crainicului CBA Crawford Sloane, ai cărui soție, fiu și tată au fost răpiți ieri dimineață în Larchmont, New York. Locul unde se află ascunși doamna Jessica Sloane, Nicholas, în vîrstă de unsprezece ani, și domnul Angus Sloane rămîne încă o necunoscută.*

La fiecare nume pe care-l rostea, peste umărul lui Partridge era proiectată în imagine fotografia victimei.

— *Necunoscute rămîn și identitatea, motivele sau afiliațiile răpitorilor.*

Pe ecran apăru chipul îngrijorat al lui Crawford Sloane, care spuse cu voce gîtuită de tulburare:

— *Oricine ați fi, oriunde ați fi, pentru numele lui Dumnezeu, arătați-vă! Dați-ne un semn.*

Vocea lui Partridge reveni peste imaginea exteriorului sediului FBI, clădirea J. Edgar Hoover din Washington.

— *În vreme ce FBI-ul, care răspunde acum de investigații, se abține de la orice comentarii...*

Imaginea trecu brusc în biroul de presă al FBI și un purtător de cuvînt spuse:

— *În acest moment nu ar ajuta la nimic să facem vreun comentariu...*

Din nou Partridge:

— *...în particular, oficialitățile FBI admit că nu s-a înregistrat nici un progres. De la comiterea crimei și pînă acum s-au făcut auzite glasuri nenumărate exprimîndu-și îngrijorarea și indignarea, de la cel mai înalt nivel...*

Aici o trecere, prin „dizolv", pe biroul de presă de la Casa Albă, cu Președintele adresîndu-se camerei de televiziune:

— *O asemenea ticăloșie nu-și are locul în Statele Unite. Criminalii vor fi urmăriți și pedepsiți.*

Partridge:

— *...pînă la cele mai modeste...*

Din Pittsburg, un oțelar negru, indignat la culme, cu fața lucind în vîlvătăile unui furnal:

— *Mi-e rușine că așa ceva s-a putut întîmpla în țara mea.*

Într-o brutărie din Topeka, scăldată de soare, o gospodină între două vîrste:

— *Nu pot să înțeleg cum de nimeni nu a prevăzut ce se putea întîmpla și nu s-au luat măsuri de securitate. Inima mea este alături de Crawford.* Și arătînd spre un televizor: *În casa asta, el face parte din familie.*

Așezată într-o bancă de școală californiană, o fetiță euroasiatică, spunînd cu voce stinsă:

— *Sînt îngrijorată pentru Nicholas Sloane. Nu este drept ce i s-a întîmplat.*

În timpul zilei, echipele de filmare ale CBA-ului și ale stațiilor afiliate de peste tot din țară luaseră interviuri oamenilor obișnuiți. Din cincizeci de interviuri vizionate de cei din rețea, au fost reținute acestea trei.

Imaginea se mută pe casa lui Sloane din Larchmont, în acea dimineață în timpul ploii – panoramare pe mulțimea care aștepta în stradă, apoi, apropiindu-se, obiectivul surprinzînd chipurile oamenilor. Vocea lui Partridge din off:

— *Cauzată în parte și de interesul deosebit manifestat de public, astăzi s-a petrecut o nouă tragedie.*

Vocea continuă, alternînd cu sunetele naturale și suprapunîndu-se cu alte imagini: ieșirea celor două mașini FBI pe alee... năvala privitorilor în fața primei mașini... mașina frînînd, scăpînd de sub control, derapînd.... scrîșnet de roți, urmat de țipetele celor răniți... alții îmbrîncindu-se înnebuniți

din fața celei de-a doua mașini, care însă și-a continuat drumul... primplan cu fața uluită a lui Crawford Sloane... a doua mașină depărtîndu-se în viteză.

În timpul editării materialului, s-au formulat obiecții privind includerea cadrelor cu chipul lui Sloane și mașina care se depărta. Chiar și Sloane a protestat:

— Creează o impresie greșită.

Dar Iris Everly, care montase cea mai mare parte a materialului, lucrînd toată ziua împreună cu Bob Watson, unul dintre cei mai buni editori de imagine ai CBA-ului, a susținut cu tărie includerea lor și pînă la urmă a cîștigat.

— Indiferent că lui Crawf îi place sau nu, a spus ea, sînt știri și trebuie să ne păstrăm obiectivitatea. Plus că este singurul eveniment de ieri încoace.

Rita și Partridge au fost de partea lui Iris.

Reportajul își schimbă ritmul, prezentînd o recapitulare a zilei precedente, făcută cu profesionalism. Începea cu Priscilla Rhea, fosta învățătoare, o bătrînică plăpîndă, care descria încă o dată brutalitatea cu care au fost luați ostatici Jessica, Nicky și Angus Sloane în fața supermarketului din Larchmont.

Minh Van Canh își folosise camera cu ingeniozitate, apropiindu-se foarte mult de chipul domnișoarei Rhea și rămînînd pe o imagine primplan. Toate cutele adîncite de ani și fiecare zbîrcitură apăreau cu claritate, dar erau vădite și inteligența și caracterul ei dîrz. Minh pusese cîteva întrebări pe un ton blînd, provocînd-o astfel să vorbească – un procedeu folosit de regulă atunci cînd nu e de față un reporter, situație în care operatorii cu experiență sînt și cei care intervievează persoanele pe care le filmează; întrebările sînt ulterior șterse de pe bandă, rămînînd numai răspunsurile, difuzate drept declarație.

După descrierea încleștării din parcare și plecarea dubei Nissan, domnișoara Rhea vorbi despre răpitori, și vocea ei prinse brusc putere:

— *Niște bărbați brutali, fiare, niște sălbatici!*

Urmă șeful poliției din Larchmont, care confirma că nu înaintaseră nici măcar cu un pas în investigarea cazului și că nu se primise nici un semn de viață de la făptași.

O dată încheiată recapitularea, se difuză interviul cu criminologul Ralph Salerno.

Salerno se afla în studioul din Miami, Harry Partridge în New York; interviul fusese înregistrat prin satelit ceva mai devreme în cursul după-amiezii. Recomandarea făcută de Karl Owens se dovedise inspirată: Salerno, o figură plină de autoritate, era elocvent și bine informat. Iar Rita Abrams a fost atît de impresionată de el, încît l-a convins să rămînă exclusiv la dispoziția CBA-ului pe toată durata crizei. Urma să fie plătit cu 1 000 dolari pentru fiecare apariție în direct, și i se garantau cel puțin patru emisiuni.

Deși rețelele de televiziune pretindeau că nu plăteau interviurile luate pentru emisiunile de știri – o declarație nu întotdeauna adevărată –, onorariul cuvenit unui consultant era cu totul altă poveste, și rețeaua nu avea nimic de obiectat.

— *Progresele făcute în cadrul unei investigații după o răpire reușită* – declară Ralph Salerno – *depind de veștile primite din partea răpitorilor. Pînă nu se primește un semn din partea lor, investigația bate pasul pe loc.*

Răspunzînd unei întrebări puse de Partridge, Salerno spuse:

— *FBI-ul se poate lăuda cu un procentaj mare de cazuri de răpiri rezolvate cu succes: nouăzeci și două la sută din cazuri. Dar dacă cercetați cu atenție cine a fost prins și prin ce metode, veți descoperi că majoritatea cazurilor au depins de mesajul venit din partea răpitorilor, după care i-au prins în timpul negocierilor sau al plății răscumpărării.*

Partridge se grăbi să întrebe:

— *Deci e aproape sigur că nu se vor întîmpla prea multe pînă nu primim o veste de la acești răpitori.*

— *Exact.*

O ultimă declarație în această primă parte specială a ediției era făcută de președinta corporației CBA, Margot Lloyd-Mason.

Ideea de a o include pe Margot fusese a lui Leslie Chippingham. Cu o zi înainte, imediat după întreruperea emisiunii rețelei cu buletinul special despre răpire, el avusese cu Margot o convorbire telefonică; și încă una în cursul zilei de azi. Reacția ei fusese, în general, plină de simpatie, iar

după prima convorbire i-a telefonat lui Crawford Sloane, exprimîndu-și speranța că familia lui va fi găsită repede. Cu toate acestea, în discuția cu președintele, Margot i-a atras atenția asupra a două aspecte:

— În parte, chestiile astea se întîmplă din pricină că rețelele au greșit cînd i-au lăsat pe crainici să devină mai importanți decît sînt în realitate, încît publicul se uită la ei ca la ceva nemaipomenit de special, aproape ca la niște zei.

N-a dezvoltat ideea prezentînd și modalitățile prin care o rețea ar putea să controleze concepțiile publicului, chiar dacă ar fi dorit să o facă, iar cît îl privea pe el, Chippingham nu văzuse nici un motiv să o contrazică într-o chestiune atît de evidentă.

A doua observație privea echipa de cercetare.

— Nu doresc ca cineva – și asta se referă în principal la tine, a accentuat Margot Lloyd-Mason, să înceapă să arunce cu bani în dreapta și-n stînga. Trebuie să faceți tot ceea ce este de făcut limitîndu-vă la bugetul alocat departamentului vostru.

— De asta nu sînt foarte sigur, a șovăit Chippingham.

— Atunci stabilesc o regulă foarte fermă. Nici o activitate care depășește bugetul nu trebuie întreprinsă fără acordul meu prealabil. E limpede?

Oare femeii ăsteia îi curgea sînge sau gheață prin vine? s-a întrebat Chippingham, dar cu glas tare a răspuns:

— Da, Margot, e limpede, deși țin să-ți reamintesc faptul că audiența pentru Telejurnal a crescut imens ieri seară și sper că acest lucru să continue cît durează criza.

— Ceea ce nu demonstrează, a zis ea pe un ton glacial, decît că evenimentele nefericite pot să fie transformate în profit.

Implicarea președintelui corporației în ediția din această seară era o decizie absolut firească în situația dată, însă, în același timp, Chippingham spera să o îmblînzească întrucîtva pe Margot în privința cheltuielilor speciale de care, în opinia lui, avea să fie nevoie.

În emisie, Margot se exprimă răspicat și hotărît, folosind frazele ce fuseseră redactate pentru ea, dar în care intervenise după cum crezuse necesar:

— *Vorbesc în numele tuturor celor care lucrează în cadrul acestei rețele și în cadrul companiei care ne patronează, Globanic Industries, atunci cînd declar că*

toate resursele noastre vor fi puse la dispoziție pentru găsirea membrilor răpiți ai familiei Sloane.

Deplîngem cele întîmplate. Solicităm departamentelor responsabile cu aplicarea legilor să își continue eforturile de a-i aduce pe criminali în fața justiției. Sperăm să-l vedem pe prietenul și colegul nostru Crawford Sloane din nou alături de soția, fiul și tatăl lui în cel mai scurt timp posibil.

În versiunea inițială nu se făcuse nici o referire la Globanic Industries. Cînd Margot a revăzut textul în liniștea oferită de biroul lui Chippingham și a sugerat modificarea, Les a sfătuit-o:

— Eu nu aș face asta. Publicul are imaginea CBA-ului ca o entitate, o bucată de *Americana*. Dacă introduci numele de Globanic, îi bagi în ceață, și asta nu va fi în avantajul nimănui.

— Deci ceea ce vrei tu să susții, i-a retezat-o Margot, este că CBA-ul e un fel de bijuterie a coroanei și în același timp independentă. Ei bine, nu e nici una, nici alta. Cei de la Globanic sînt mai degrabă tentați să considere CBA-ul ca pe o bubă-n fund. Modificarea rămîne valabilă. Ce poți să scoți, *à propos* de Sloane, sînt cuvintele alea, „prietenul și colegul nostru". Cu toată răpirea asta, simt că mă-nec cînd le rostesc.

— Ce-ar fi să facem un tîrg? propuse Chippingham pe un ton sec. Eu promit să-i iubesc pe cei de la Globanic, dacă tu, în această singură ediție, vei fi prietena lui Crawford.

Pentru prima oară Margot a izbucnit în rîs.

— Drace, așa să fie.

Lipsa oricărui progres după o primă zi de muncă turbată a echipei de cercetare nu-l surprindea pe Harry Partridge. Mai fusese implicat în proiecte asemănătoare și înainte, și știa că orice nouă echipă avea nevoie de cel puțin o zi ca să se orienteze pe teren. Dar chiar și așa, era imperios necesar să nu mai amîne nici o zi în plus conceperea planului de bătaie.

— Hai să organizăm un dineu de lucru, îi propuse el Ritei în timpul după-amiezii.

Zis și făcut. Rita stabili ca cei șase membri cu funcții de răspundere în echipa specială – Partridge, Rita, Jaeger, Iris, Ownes, Cooper – să se întîlnească la un restaurant chinezesc

imediat după Telejurnalul de seară. Optă pentru restaurantul Shun Lee West, pe West Sixty-fifth, lîngă Lincoln Center, unde mergeau de obicei cei care lucrau în televiziune. Cînd telefonă ca să rețină o masă, îi spuse lui Andy Jung, care era *maître d'hôtel*:

— Nu ne zăpăci cu cine știe ce meniuri. Alege tu ce crezi că-i mai bun și pregătește-ne o masă mai retrasă, unde să putem vorbi.

În timpul clipului publicitar ce urmă reportajului de cinci minute despre răpire, cu care începuse Telejurnalul de seară, Partridge se ridică din scaunul crainicului, dîndu-i locul lui Crawford Sloane. Așezîndu-se, Sloane îl prinse pe Partridge de braț și murmură:

— Mulțumesc, Harry – pentru tot.

— Cîțiva dintre noi o să lucrăm în seara asta, îl asigură el, o să-ncercăm să găsim niște idei.

— Știu. Vă sînt recunoscător.

Intrîndu-și imediat în rol, Sloane parcurse repede notele pe care asistentul le pusese în fața lui pe masă. Privindu-l, Partridge rămase șocat de înfățișarea lui. Nici măcar machiajul nu putea să ascundă urmele lăsate de ultimele treizeci și șase de ore de disperare pe care le trăise Sloane. Obrajii arătau supți, pleoapele îi erau înroșite, avea pungi sub ochi; probabil că plînsese în singurătatea de acasă, își spuse Partridge.

— Te simți bine? îl întrebă el șoptit. Ești sigur că vrei să faci asta?

Sloane dădu din cap.

— N-or să mă scoată ticăloșii ăia pe linie moartă.

Regizorul de platou strigă:

— Cincisprezece secunde.

Partridge ieși din perimetrul camerelor de filmare și părăsi în tăcere studioul. Rămase lîngă un monitor din redacție, pînă cînd se convinse că Sloane va reuși să prezinte știrile pînă la capăt. Apoi luă un taxi și se îndreptă spre Shun Lee West.

Masa rezervată se afla în fundul restaurantului, într-un colț liniștit.

Spre sfîrșitul primului fel – o supă aburindă de pepene de iarnă, ușor condimentată – Partridge se întoarse către Cooper. Tînărul englez își petrecuse aproape toată ziua în Larchmont,

stînd de vorbă cu toți cei care aveau cea mai vagă informație despre răpire, inclusiv poliția locală. Revenise la sediul echipei speciale tîrziu după-amiaza.

— Teddy, să-ți auzim părerile de pînă acum, și dacă ți-a venit o idee încotro trebuie să ne îndreptăm de aici încolo.

Cooper împinse deoparte farfuria goală și se șterse la gură. Deschise un blocnotes jerpelit de atîta folosință și răspunse:

— Bun, întîi impresiile.

Paginile din fața lui erau înnegrite de însemnări scrise de-a valma.

— Numărul unu: treaba a fost clar făcută de profesioniști. Nemernicii ăia își cunosc meseria, au pus la cale totul la secundă, ca un orar de tren, n-au comis nici o eroare. Un element esențial al tacticii lor a fost acela de a nu lăsa nici o urmă. Numărul doi: au bani cu grămada.

— De unde știi? întrebă Jaeger.

— Speram să întrebi.

Cooper zîmbi larg și se uită pe rînd la toți. Apoi răspunse:

— Întîi, toate informațiile indică faptul că indivizii i-au supravegheat multă vreme înainte să declanșeze acțiunea. Ați auzit ce-au spus vecinii, că au văzut mașini în apropierea casei lui Sloane, o dată sau de două ori chiar și o camionetă, și au crezut că tipii dinăuntru îl *păzeau* pe domnul S, în nici un caz că-l spionau. Ei bine, de ieri încoace au fost cinci asemenea declarații; azi am vorbit cu patru vecini. Toți mi-au spus că au văzut mașinile respective venind și plecînd timp de trei săptămîni, poate chiar o lună. Apoi, mai este și domnul S, care are impresia că a fost urmărit.

Cooper se uită la Partridge.

— Harry, am citit pe panoul de informații minuta interviului vostru și cred că domnul S avea dreptate; *a fost* urmărit. Am o teorie în legătură cu asta.

În timp ce vorbea, pe masă apărură feluri noi de mîncare – soté de creveți cu piper, languste prăjite, mazăre de zăpadă, orez prăjit. Tăcură toți, ca să poată degusta mîncarea fierbinte, apoi Rita se arătă nerăbdătoare:

— Ce-i cu teoria aia, Teddy?

— Deci: domnul S este o mare stea a televiziunii, e o personalitate puternică, lumea îl recunoaște oriunde s-ar duce, și el își dă foarte bine seama de acest lucru. Prin urmare, el

își creează o reacție în *subconștient* de a nu se lăsa deranjat de privirile străinilor, de capetele care se întorc după el, sau de felul în care este arătat cu degetul. Poate că de aceea a eliminat din minte ideea că era urmărit – ceea ce eu cred că s-a întîmplat, pentru că asta explică faptul că indivizii cunoșteau toată familia Sloane.

— Și să zicem că așa ar fi, acceptă Karl Owens, unde duce asta?

— Ne ajută să ne formăm o imagine despre răpitori, răspunse Harry Partridge. Dă-i înainte, Teddy.

— Bun, prin urmare, bandiții au folosit un purcoi de bani, dacă punem la socoteală timpul și tot ce-a însemnat spionarea. Aici intră și mașinile pe care le-au folosit pentru supraveghere, camioneta, poate chiar două diferite, și duba Nissan de ieri – un adevărat parc de mașini. Și mai e o chestie specială cu mașinile astea.

Cooper dădu pagina și continuă:

— Polițiștii din Larchmont mi-au arătat rapoartele despre mașini. Și pot să spun că ies la iveală niște elemente interesante. Deci, cînd cineva vede o mașină, poate că nu-și amintește mare lucru despre ea, dar ceea ce-i rămîne cu siguranță în minte este culoarea. Ei bine, cei care au dat declarații despre mașini au menționat *opt culori diferite.* Și atunci stau și mă întreb: oare banda asta care-a comis răpirea are opt mașini diferite?

— Tot ce se poate, spuse Iris Everly, dacă le-au închiriat.

Cooper clătină din cap.

— Nu e cazul găștii de care ne ocupăm; indivizii sînt mult prea precauți. Știi că închirierea unei mașini implică identificarea – permis de conducere, cărți de credit. Plus că mașinile închiriate au numere de înmatriculare care pot fi și ele identificate.

— Deci tu ai altă idee, puse Iris punctul pe I. Corect?

— Corect. Eu cred că s-a întîmplat în felul următor: răpitorii au avut probabil trei mașini pe care le-au revopsit, să zicem o dată pe săptămînă, în speranța că astfel vor reduce șansele de a atrage atenția, și de fapt așa s-a și întîmplat. Numai că, revopsindu-le, au făcut o greșeală cretină.

Sosiră alte farfurii cu mîncare – două platouri cu rață Pekin. Cei de la masă își repeziră bețigașele și începură să înfulece lacomi, doar Cooper continuă:

— Să nc întoarcem puțin în urmă. Unul dintre vecinii din Larchmont a observat ceva mai mult decît ceilalți în ceea ce privește mașinile. Asta pentru că tipul lucrează la o agenție de asigurări de mașini și se pricepe la mărci și modele.

— Tot ce spui este foarte interesant, amice britanic, îl întrerupse Jaeger, dar dacă vrei să mai apuci și tu o ciozvîrtă de rață pekineză, ai face mai bine să te arunci înainte s-o termine yankeii ăștia nesătui.

— Rață internațională! spuse Cooper și se înfruptă cu poftă alături de ceilalți, apoi reveni la subiect: Oricum, tipul de la asigurări a observat mărcile și modelele și a spus că n-a văzut decît trei, mereu aceleași – un Ford *Tempo*, un Chevy *Celebrity* și un Plymouth *Reliant*, modele de anul acesta toate, și își amintește și de unele culori.

— Și tu cum ți-ai dat seama că au fost revopsite? îl iscodi Partridge.

— Azi după-masă l-am rugat pe colaboratorul vostru, Bert Fisher, să telefoneze la cîțiva comercianți de mașini. Și am aflat că unele dintre culorile despre care oamenii au spus că le-au văzut nu sînt folosite la respectivele modele. De exemplu, tipul de la asigurări ne-a spus că a văzut un Ford *Tempo* galben, dar marca aceasta de mașină nu există în culoarea galbenă. La fel cu albastrul pentru Plymouth *Reliant*. Altcineva a descris o mașină verde, dar la nici una dintre mărci nu se folosește verdele.

Owens căzu pe gînduri.

— S-ar putea să fii pe o pistă, zise el. Bine-nțeles că e posibil ca una dintre mașini să fi fost implicată într-un accident, dar e puțin probabil ca explicația să fie valabilă pentru toate trei tipurile.

— Și încă ceva, interveni Jaeger, atunci cînd duci o mașină la un atelier de vopsitorie, cei de acolo folosesc în general culorile fabricii. Doar dacă proprietarul sau altcineva nu cere o nuanță mai deosebită.

— Ceea ce iarăși e puțin probabil, adăugă Iris, dacă ținem cont de ce-a spus Teddy adineauri despre indivizii pe care-i căutăm, că sînt discreți. Mai degrabă nu vor să atragă atenția, decît invers.

— Sînt întru totul de acord, băieți, zise Cooper, ceea ce mă face să mă gîndesc la faptul că tipii și-au vopsit singuri mașinile, fără să țină prea mult seama de culorile folosite la respectivele modele, poate chiar neștiind de ele.

— Asta înseamnă să mergem foarte departe cu speculațiile, făcu Partridge gînditor.

— Așa o fi? nu se arătă convinsă Rita. Vreau să-ți amintesc ce-a spus Teddy mai devreme. Că indivizii în discuție au practic un parc de automobile – cel puțin trei mașini, o camionetă sau două chiar, o dubă Nissan pentru răpirea propriu-zisă... Oricum, de cinci știm noi. Acum, e foarte logic că vor să le țină pe toate într-un singur loc, care în acest caz trebuie să fie mare. Și nu e oare posibil să fie suficient de mare ca să cuprindă și un atelier de vopsitorie?

— Adică te referi la un stat major de operațiuni, înțelese Jaeger. Se uită la Teddy; un respect tot mai profund înlocuise scepticismul din acea dimineață al bătrînului: Nu la asta te gîndești? Nu aici vroiai să ne aduci?

— Ba da, jubilă Cooper. Chiar aici.

Masa lor – care urma să fie compusă din opt feluri de mîncare – continua. Acum în fața lor se afla soté de homar, cu ghimbir și praz. Se serviră în tăcere, fiecare reflectînd la concluzia la care tocmai ajunseseră.

— Un centru de operațiuni, murmură Rita. Poate pentru cei implicați, oricine-ar fi ăștia, și pentru mașinile lor. Știm din ceea ce a spus bătrîna că au fost patru sau cinci bărbați la locul faptei. În afară de aceștia, pot să mai fie și alții. N-ar fi logic ca totul și toți să se găsească într-un singur loc?

— Inclusiv ostaticii, adăugă Jaeger.

— Dacă presupunem asta, zise Partridge, și, foarte bine, să zicem că pe moment asta presupunem, următoarea întrebare este „unde"?

— Evident, nu știm, acceptă Cooper, dar dacă facem un efort de gîndire, am putea să ne imaginăm ce *fel* de loc ar putea fi acela; de asemenea, poate, cît de departe a fost – sau este – de Larchmont.

Oarecum amuzată, Iris îl iscodi:

— Un efort de gîndire pe care tu l-ai făcut deja?

— Păi, se codi Cooper, dacă tot m-ai întrebat...

— Termină cu umflatu' în pene, Teddy, se răsti Partridge. Treci la subiect.

Cooper răspunse netulburat:

— Am încercat să gîndesc așa cum ar gîndi un răpitor. Deci mi-am pus întrebarea: după răpire, după ce-am înhățat ce-am vrut să înhaț, care mi-ar fi următoarea dorință?

— Ce-ai zice de răspunsul acesta? „Să scap de urmărire; deci s-o iau din loc cît mai repede cu putință și să mă ascund" zise Rita.

Cooper bătu din palme.

— Exact. Și unde ar fi cea mai bună ascunzătoare în altă parte decît la acel cartier general din apropiere?

— Cum adică? făcu Owens nedumerit. Vrei să spui că statul major n-ar fi departe?

— Uitați-vă cum văd eu treaba asta, explică englezul. Numărul unu, trebuie să se găsească suficient de departe de Larchmont; ar fi periculos să stea în zonă. Dar, numărul doi, nu trebuie să fie nici prea departe. Răpitorii știu că în cel mai scurt timp posibil, poate chiar în cîteva minute, s-ar da alarma și polițiștii ar împînzi locul în căutarea lor. Deci tipii au calculat foarte exact cît timp aveau la dispoziție.

— Dacă încă mai gîndești cu mintea lor, cît timp aveau?

— Nu pot decît să presupun, să zic o jumătate de oră. Chiar și numai atît și tot e riscant, dar trebuie să și-l asume ca să ajungă suficient de departe.

— Și dacă traducem asta în mile... tărăgănă Owens, amintindu-ne topografia zonei... aș spune douăzeci și cinci.

— Cam la atît m-am gîndit și eu.

Cooper scoase o hartă a New York-ului și o despături pe masă. Pe hartă trasase cu creionul un cerc, în mijlocul căruia se afla Larchmont.

— Raza de douăzeci și cinci de mile, zise arătînd cu degetul, Socotesc că statul major este undeva în interiorul acestei zone.

8

În seara de vineri, la ora 8,40, în timp ce grupul de la CBA News se mai afla încă la restaurantul Shun Lee West, soneria țîrîi în apartamentul diplomatului peruan José Antonio Salaverry, din inima Manhattan-ului. Semn că la intrare era un musafir.

Apartamentul, situat pe Forty-eighth Street, lîngă Park Avenue, era la etajul douăzeci al unui bloc de locuințe. Deși intrarea în bloc era păzită de un portar, musafirii foloseau un sistem exterior de interfon pentru a-și anunța sosirea, apoi erau lăsați să intre direct de către locatari.

Salaverry stătea ca pe ghimpi încă de dimineață, după întîlnirea cu Miguel la Sediul Central al Națiunilor Unite, și abia aștepta să audă că grupul Medellin/Sendero Luminoso părăsise cu bine țara. Plecarea lor, socotea el, punea capăt implicării lui în acea problemă înspăimîntătoare care-l obseda de ieri.

De mai bine de o oră zăcea împreună cu prietena lui, Helga Efferen, directoarea de bancă, în fața șemineului și beau vodcă și tonic; nici unul dintre ei n-avea chef să se ducă la bucătărie să pregătească cina, și nici să telefoneze la restaurant să ceară să li se aducă ceva. Deși băutura îi relaxase fizic, nu izbutise să le alunge neliniștea.

Cei doi formau o pereche ciudată – Salaverry, mărunt și iute în mișcări ca o nevăstuică; Helga, în schimb, putea fi descrisă printr-un singur cuvînt: „masivă". Avea oase mari, cărnuri revărsate, sîni cît pepenii și păr blond natural. Dar natura nu se ostenise s-o înfrumusețeze: fața ei avea o duritate și o expresie aspră ce repugna majorității bărbaților, cu excepția lui Salaverry. De la prima lor întîlnire la bancă, el se simțise atras de Helga, văzînd probabil în ea o reflecție a propriei sale persoane și ghicindu-i senzualitatea ascunsă, însă puternică.

Dacă aceasta era explicația, atunci o nimerise în ambele privințe. Împărtășeau aceleași concepții de viață, care se bazau în principal pe pragmatism, egoism și avariție. Cît despre sex, în timpul deselor lor giugiuleli, o Helga excitată se asemăna cu o balenă înnebunită – așa îi apărea lui José Antonio alias Jonah, pe care-l înconjura din toate părțile și aproape că-l înghițea. Iar lui tocmai asta îi plăcea. Unde mai pui că Helga izbucnea în strigăte, uneori în țipete, atunci cînd atingea orgasmul, ceea ce pe el îl făcea să se simtă mascul feroce și – în toate sensurile posibile – mai mare decît ea.

O excepție de la această plăcere erotică o trăiseră ceva mai devreme în cursul serii. Începuseră să facă amor, în speranța să uite, măcar și pentru scurtă vreme, de marea lor îngrijorare. Dar n-au reușit, și după puțin timp și-au dat seama că nici unuia nu-i stătea inima la ceea ce făceau, drept care au renunțat.

Empatia mentală rămăsese însă intactă, accentuată și mai mult de atitudinea lor față de răpirea familiei Sloane.

Amîndoi își dădeau seama că dețineau informații importante privitoare la crima senzațională care domina știrile și ai

cărei victime şi făptaşi erau căutaţi de aproape toate forţele poliţieneşti din ţară. Mai rău decît atît, ei erau cei care ajutaseră banda de criminali şi-i asiguraseră finanţarea.

Dar nu situaţia în care se găseau victimele îi îngrijora pe José Antonio şi pe Helga, ci propria lor siguranţă. Salaverry ştia că dacă se descoperea implicarea sa în toată această poveste, nici măcar imunitatea diplomatică nu l-ar fi salvat de consecinţe extrem de neplăcute, inclusiv expulzarea din Naţiunile Unite şi din Statele Unite, încheierea carierei sale şi, mai mult decît probabil, răzbunarea cumplită a organizaţiei Sendero Luminoso acasă, în Peru. Iar Helga, nebeneficiind de protecţia diplomatică, putea fi trimisă la închisoare pentru complicitate, tăinuirea de informaţii şi, de asemenea, acceptarea de mită pentru deturnarea de fonduri în cadrul băncii unde lucra.

Acestea erau gîndurile ei cînd soneria ţîrîi şi amantul ei sări ca fript şi fugi la interfonul fixat pe perete, care asigura legătura cu intrarea principală. Apăsînd pe buton, întrebă în microfon:

— Da, cine e?

O voce, cu rezonanţă metalică din pricina instalaţiei, anunţă:

— Plato.

Răsuflînd uşurat, Salaverry îi spuse Helgăi:

— El e.

Apoi în microfon:

— Urcă, te rog – şi apăsă pe un buton care deschidea uşa de la holul blocului.

Douăzeci de etaje mai jos, bărbatul care vorbise cu Salaverry intră în bloc prin uşa grea de sticlă armată. Era un om de înălţime medie, cu faţa îngustă şi smeadă, cu ochii adînciţi în orbite şi melancolici, şi păr negru şi lucios. Vîrsta lui putea fi oricare între treizeci şi opt şi cincizeci şi cinci. Purta un trenci, deschis în faţă, peste un costum maro obişnuit. Avea mănuşi din piele necăptuşită, pe care, în ciuda căldurii din hol, nu le scoase.

Portarul în uniformă, care-l văzuse venind şi folosind interfonul, îi arătă unde se afla liftul. În faţa acestuia mai aşteptau trei persoane, care intrară în acelaşi lift cu el. Bărbatul apăsă butonul pentru etajul douăzeci şi rămase impasibil, cu privirile fixate înainte. Celelalte persoane coborîră la alte etaje, mai jos.

Coborî şi el şi urmă săgeata către apartamentul pe care-l căuta, observînd cu atenţie că mai erau încă trei apartamente pe etaj şi o scară de incendiu în dreapta. Nu că ar fi avut de gînd să se folosească de această informaţie, dar îşi formase obiceiul să memoreze căile de scăpare. Se opri în faţa uşii apartamentului, apăsă pe sonerie şi dinăuntru auzi un clinchet stins. Aproape în aceeaşi clipă uşa se deschise.

— Domnul Salaverry? întrebă. Vocea lui era moale, cu un uşor accent latin.

— Da, da. Intraţi. Îmi daţi voie să vă iau haina?

— Nu. Nu stau decît puţin.

Musafirul se uită repede în jur. Văzînd-o pe Helga, întrebă:

— E femeia e de la bancă?

Cam nedelicat formulată întrebarea, dar Salaverry răspunse:

— Da, domnişoara Efferen. Şi numele dumneavoastră?

— Plato e suficient. Făcu un gest cu capul spre şemineu: Putem merge acolo?

— Bineînţeles.

Lui Salaverry nu-i scăpă faptul că bărbatul nu-şi scotea mănuşile. O fi fost vreun fetiş de-al lui, îşi spuse Salaverry, sau poate că suferea de o diformitate.

Erau toţi trei în faţa şemineului. Bărbatul o salută pe Helga cu o scurtă înclinare a capului, apoi întrebă:

— Mai e cineva aici?

Salaverry clătină din cap.

— Sîntem singuri. Poţi vorbi fără probleme.

— Am un mesaj, spuse bărbatul băgînd mîna în buzunar. Cînd o scoase, ţinea un pistol Browning de nouă milimetri, cu un amortizor fixat la ţeavă.

Alcoolul pe care-l băuse îl făcea pe Salaverry să reacţioneze mai lent ca de obicei, deşi, chiar dacă ar fi fost amîndoi perfect treji, tot n-ar fi putut face nimic să schimbe cursul evenimentelor care au urmat. Peruanul rămase înmărmurit şi, înainte să apuce să facă vreun gest, bărbatul îi puse pistolul la frunte şi apăsă pe trăgaci. În ultima fracţiune de secundă a vieţii, gura victimei se deschise larg de surpriză şi stupoare.

Rana lăsată de glonţ era mică – un cerc roşu, curat, înconjurat de arsură de la pulbere. Dar rana produsă la ieşire, la ceafă, era mare şi hidoasă, cu bucăţi de oase, creier şi cu sînge împroşcate peste tot. În clipa în care corpul începu să se

prăvălească la podea, bărbatul în trenci mai avu timp să observe arsura provocată de pulbere, exact efectul pe care scontase. Apoi se întoarse spre femeie.

Helga stătea și ea ca împietrită din pricina șocului. Numai că surpriza se transformă în groază. Începu să țipe și încercă să fugă.

Dar ambele reacții se dovediră zadarnice. Bărbatul, un țintaș desăvîrșit, îi străpunse inima cu un glonț. Ea căzu și muri pe loc, iar sîngele țîșni șuvoi, îmbibîndu-se în mochetă.

Asasinul, pe care-l contactase Miguel în Columbia cea Mică și-l plătise pentru treaba asta, rămase nemișcat, ciulind urechile. Amortizorul înăbușise eficient ambele împușcături, dar nu dorea să riște nimic, astfel că așteptă să audă vreo posibilă reacție din exterior. Dacă ar fi sesizat cel mai mic zgomot din vecini sau alte semne de curiozitate, ar fi plecat imediat. Dar liniștea era la fel de profundă, astfel că se apucă să facă, repede și eficient, tot ce mai avea de făcut, conform instrucțiunilor.

Întîi deșurubă amortizorul și-l băgă în buzunar. Deocamdată puse pistolul lîngă trupul lui Salaverry. Apoi, dintr-un alt buzunar al hainei, scoase un spray cu vopsea. Se apropie de unul dintre pereți și stropi pe toată lățimea lui cu vopsea neagră cuvîntul CORNUDO.

Reveni lîngă Salaverry și picură cîțiva stropi de vopsea pe mîna lui dreaptă, apoi îi puse sprayul în mînă și-i îndoi degetele încă moi în jurul dozei, apăsîndu-le bine, ca să-i rămînă amprentele pe metal. Abandonă sprayul pe o masă alăturată, luă arma și o puse și pe aceasta în mîna mortului, apăsînd din nou degetele pe metal, pentru ca și aici să rămînă amprentele lui Salaverry. Aranjă arma și mîna în așa fel încît să pară că Salaverry s-a împușcat, după care s-a prăbușit la podea.

Trupul femeii nu-l interesa pe asasin, îl lăsă în același loc, exact așa cum căzuse.

Acum intrusul scoase din buzunar o foaie de hîrtie împăturită, conținînd un text dactilografiat. Textul suna astfel:

> *Deci n-ai vrut să mă crezi cînd ți-am spus că e o curvă nimfomană, care nu te merită. Îți închipui că te iubește, dar ceea ce simte ea pentru tine e numai dispreț. Ai avut încredere în ea, i-ai dat cheia de la apartamentul tău. Și știi ce-a făcut cu ea? A dus acolo alți bărbați, pentru acte sexuale nerușinate. Uite fotografiile incrimi-*

natorii. Ea a venit cu bărbatul și l-a lăsat pe prietenul lui să-i fotografieze. Nimfomania ei merge pînă-ntr-acolo că strînge fotografiile pentru propria ei plăcere. Nu crezi că felul în care se folosește ea de apartamentul tău într-un mod atît de monstruos este insulta supremă adusă unui mascul așa ca tine?

Fosta (și adevărata) ta Prietenă.

Asasinul trecu din living în ceea ce arăta neîndoios a fi dormitorul lui Salaverry. Mototoli hîrtia, transformînd-o într-un ghemotoc pe care-l aruncă în coșul de hîrtii. Cînd apartamentul va fi percheziționat de poliție, cum nu încăpea îndoială că avea să fie, absolut sigur vor găsi hîrtia. Exista o mare probabilitate ca biletul să fie considerat o scrisoare semi-anonimă, autoarea fiind cunoscută doar de Salaverry, pe vremea cînd mai trăia.

Ultimul element era un plic, adus și el de asasin, conținînd cîteva bucățele de fotografii lucioase în alb-negru, fiecare fragment ars la margini. Intrînd în baia alăturată dormitorului, asasinul goli conținutul plicului în toaletă, lăsînd bucățile să plutească.

Bucățile erau prea mici ca să fie identificate. Oricum, presupunerea cît de cît logică era aceea că Salaverry, după ce a primit scrisoarea incriminatoare, a dat foc fotografiilor alăturate și a aruncat resturile în toaletă, deși mai rămăseseră cîteva bucățele nearse complet. Și aflînd din scrisoare de aparenta trădare a iubitei sale Helga, a împușcat-o într-o furie de gelozie și apoi s-a sinucis.

Dar înainte de a comite crima-sinucidere, a scris pe perete acel unic cuvînt, un mesaj patetic prin care exprima ceea ce se considera el a fi. (Dacă agenții de poliție care aveau să se ocupe cu ancheta nu știau spaniola, s-o găsi cineva care să-i lumineze și să le spună versiunea englezească a cuvîntului: „încornoratul".)

Se distingea chiar și o tentă de măiestrie artistică în acel strigăt de despărțire stropit atît de primitiv. Poate că un anglo-saxon sau un american nu l-ar fi stropit atît de artistic; era însă o trăsătură tipică pentru caracterul labil al amantului cu sînge latin.

O ultimă presupunere: disperat, nevrînd să suporte consecințele actului său, Salaverry s-a sinucis, arsura din jurul

găurii din frunte fiind caracteristică împuşcăturilor în cap provocate cu propria mînă.

După cum prea bine ştiau cei care puseseră la cale toată această crimă, oameni cu experienţă în domeniu în New York, unde crimele nerezolvate erau un lucru comun şi detectivii erau copleşiţi de cazuri, poliţia nu prea avea să-şi piardă vremea cu investigarea unei crime ale cărei circumstanţe şi motivaţii erau atît de evidente.

Asasinul mai dădu o raită prin living, pentru o ultimă verificare, apoi plecă în linişte. Ieşi din clădire nestingherit – abia dacă stătuse înăuntru un sfert de oră. Cîteva străzi mai încolo îşi scoase mănuşile şi le aruncă într-un coş de gunoi de pe stradă.

9

— Crezi că Teddy Cooper o să vină cu o idee bună? întrebă Norman Jaeger.

— Nu m-ar surprinde, răspunse Partridge. S-a întîmplat de cîteva ori pînă acum.

Era ora zece şi jumătate şi cei doi se plimbau pe Broadway, pe lîngă Central Park. Cina de la Shun Lee West luase sfîrşit în urmă cu o jumătate de oră, la scurt timp după ce Cooper îşi expusese teoria că sediul grupului de răpitori trebuie să se afle pe o rază de douăzeci şi cinci de mile depărtare de Larchmont. Apoi nu întîrziase să adauge acestei prime teorii o a doua: anume că răpitorii şi victimele lor se aflau la sediu acum, criminalii preferînd să iasă din peisaj pînă cînd acţiunea de căutare a lor se va mai fi domolit şi barajele pe care poliţia le instalase pe şosele vor fi fost reduse sau abandonate complet – ceea, ce, inevitabil, se va întîmpla în curînd. După care, banda şi prizonierii lor se vor muta undeva mai departe, poate în Statele Unite, poate în altă parte.

Teoria lui Cooper fusese cîntărită atent de ceilalţi şi declarată de Rita Abrams ca fiind „mai rezonabilă decît orice am auzit pînă acum".

Karl Owens însă simţise nevoia să precizeze:

— Cred că realizezi că este vorba de o arie enormă, foarte populată, pe care este exclus să o putem controla eficient, chiar dacă am avea o armată la dispoziţie. Asta,

bineînțeles, dacă nu mai ai tu o altă idee genială pe care o pritocești acolo, a continuat el, tachinîndu-l pe Cooper.

— Nu acum, a recunoscut Cooper, mai întîi am nevoie de un somn bun. Pe urmă, dimineață poate o să apar cu o idee „genială“, așa cum ai fost tu amabil să o numești.

Discuția se încheiase aici și, deși a doua zi era sîmbătă, Partridge convocase o nouă întîlnire a echipei speciale pentru ora zece dimineața. Apoi, majoritatea părăsise restaurantul în taxiuri, în timp ce Partridge și Jaeger preferaseră să meargă la hotel pe jos, pentru a se bucura din plin de aerul nopții.

— Unde l-ai găsit pe tipul ăsta, Cooper? întrebă Jaeger.

Partridge începu să-i povestească despre cum îl descoperise la BBC, cum fusese impresionat de felul în care lucra și cum îi găsise mai tîrziu o slujbă mai bună pentru CBA.

— Una din primele lui misiuni pentru noi a apărut pe vremea cînd Marea Roșie începuse să fie minată, în 1984. O mulțime de nave săreau în aer și se scufundau tot timpul, dar nimeni nu știa cine instalează minele. Mai ții minte?

— Bineînțeles că țin minte. Principalii suspecți erau Iranul și Libia, dar nimeni nu știa cu certitudine. Nu aveam dovezi. Era evident că un vas era responsabil de exploziile alea, dar nimeni nu știa ce vas sau sub ce pavilion naviga.

Partridge dădu din cap aprobator:

— Exact. Ei bine, Teddy a început să cerceteze problema și și-a petrecut zile întregi la Lloyds, în Londra, examinînd răbdător toate informațiile despre mișcarea navelor din Marea Roșie. A pornit de la premisa că, oricare ar fi fost vasul ce împrăștia minele, el trebuia să fi trecut prin Canalul Suez. Așa că a început prin a alcătui liste cu toate navele ce trecuseră prin Suez înainte de a se porni exploziile, și, pot să-ți spun – erau o groază. Pe urmă a luat alte dosare și s-a apucat să urmărească mișcările *fiecărui vas de pe listă*, din port în port, și să le compare cu datele minelor explodate în anumite zone. Și pînă la urmă, după o *lungă, foarte lungă* confruntare, s-a prezentat la noi cu numele unei singure nave – *Ghat*, care se aflase *în toate punctele* unde se produseseră scufundări, și, în majoritatea cazurilor, numai cu o zi sau două înainte. Așa cum știi, vasul era libian și, o dată aflat numele său, nu a fost dificil să se găsească dovezi că Khaddafi se afla în spatele întregii afaceri.

— Știam că noi o luaserăm înaintea celorlalți cu reportajul, spuse Jaeger, dar habar n-aveam de toată povestea asta.

— Nu așa se întîmplă întotdeauna? zîmbi Partridge bine dispus. Noi, corespondenții, primim toate laudele pentru munca pe care o fac alții, oameni ca tine sau ca Teddy.

— Eu nu mă plîng. Și să-ți mai spun ceva, Harry, n-aș schimba locul cu tine; mai ales la vîrsta mea. Apoi Jaeger adăugă gînditor: Cooper e doar un puști. Toți sînt niște puști. Munca asta parcă e plină de puști acum, ei au energia și inteligența necesare. Spune-mi, ai și tu zile, ca mine, cînd te simți îngrozitor de bătrîn?

— Mult prea des în ultimul timp.

Discutînd, ajunseseră la Columbus Circle. La stînga lor se afla întunericul înfricoșător al Central Park-ului, unde puțini newyorkezi se aventurează după căderea nopții, imediat în față era West Fifty-ninth Street și, dincolo de ea, eternele lumini vesele ale Manhattan-ului. Partridge și Jaeger traversară strada atenți la traficul intens care îi prindea oriunde ca într-un vîrtej.

— Noi doi am văzut o mulțime de lucruri de cînd sîntem în meseria asta, spuse Jaeger. Și, cu puțin noroc, s-ar putea să apucăm să mai vedem cîteva.

— Și cum vezi tu viitorul nostru?

— Pot să-ți spun cum nu-l văd. În ciuda tuturor prezicerilor sumbre, nu văd „Telejurnalul" dispărînd, nici măcar schimbîndu-se prea mult. Poate CNN-ul va ajunge să ocupe un loc de frunte, ar fi posibil. Dar ce e important este că există în continuare un apetit sănătos pentru știri, poate chiar mai mult decît a existat vreodată în istoria noastră, și nu numai la noi, ci în toate țările.

— Asta e meritul televiziunii.

— Sigur. Televiziunea, este echivalentul pe care secolul XX l-a găsit pentru Gutenberg și Caxton. Și adevărul e că, în ciuda tuturor imperfecțiunilor sale, televiziunea este cea care i-a făcut pe oameni flămînzi după tot mai multe știri, doritori să afle mai mult. Datorită televiziunii, și ziarele au devenit mai puternice, și o să-și mențină poziția.

— Mă îndoiesc că ziarele ar recunoaște asta.

— Pot să nu recunoască, dar ne dau atenție. Don Hewitt, de la CBS, a arătat la un moment dat că *New York Times* are de patru ori mai mulți oameni care lucrează permanent la subiectul „televiziune" decît are reporteri pentru Națiunile Unite. Și toate articolele astea sînt despre *noi* – știrile TV,

oamenii care le concep, felul cum lucrează. Dar, ia să vedem invers! Cînd s-a întîmplat ceva suficient de important la *Times* ca să fie inclus într-un reportaj TV? Și același lucru este valabil pentru întreaga presă scrisă. Și atunci te întrebi: care este mediul de informare cel mai important?

Partridge rînji:

— Așa, colorează-mă important!

— Culoare! se repezi Jaeger să prindă din zbor ideea. Asta e încă un aspect pe care televiziunea l-a schimbat radical. Ziarele arată din ce în ce mai mult ca niște ecrane TV, o modă pe care a lansat-o *USA Today.* Noi doi, Harry, o să trăim să vedem și prima pagină din *New York Times* în patru culori.

— Azi ești plin de povești la gura sobei! Ce altceva mai prevezi?

— Prevăd dispariția revistelor săptămînale, care sînt doar niște dinozauri întîrziați. Cînd reviste ca *Time* și *Newsweek* ajung la cititori, știrile din ele sînt vechi de o săptămînă sau zece zile. Și pe cine interesează știrile răsuflate? Apropo, din cîte am auzit, și cei care le plătesc reclamele au început să-și pună aceeași întrebare. Deci, cu toate datele lor necinstite și cu toate articolele lor pline de stil, săptămînalele de știri vor lua drumul dispariției, cum au făcut-o și reviste ca *Look, Collier's* sau *Saturday Evening Post.* Apropo, știi că majoritatea puștilor ăstora care lucrează azi la știri nici nu au auzit de ele?

Plimbîndu-se agale, ajunseseră în fața hotelului Parker-Méridien, unde stătea Jaeger. Partridge preferase Inter-Continentalul de pe East Forty-eighth, pe care îl considera mai plăcut, mai confortabil.

— Sîntem niște mîrțoage bătrîne, Harry. Ne vedem mîine.

Jaeger îi strînse mîna lui Partridge și dispăru cu un zîmbet pe ușa hotelului.

Jumătate de oră mai tîrziu, stînd în pat înconjurat de mai multe ziare pe care le cumpărase în drum spre hotel, Partridge începu să citească. Dar nu pentru mult timp, deoarece foarte curînd rîndurile începură să-i joace în fața ochilor și se văzu nevoit să pună ziarele deoparte. Putea să le citească și la micul dejun, împreună cu edițiile proaspete care îi vor sosi o dată cu cafeaua.

Și totuși, somnul întîrzia să vină; prea multe se întîmplaseră în ultimele treizeci și șase de ore! Gîndurile i se învîrteau

în caleidoscopul evenimentelor, ideilor, responsabilităţilor, toate amestecîndu-se cu imaginea Jessicăi, trecutul, prezentul... amintirile reînviate...

Oare unde se afla Jessica acum? Era adevărată teoria lui Teddy despre raza de douăzeci şi cinci de mile în jurul Larchmont-ului? Exista vreo şansă ca el, Harry, Războinicul Călit, să conducă, asemenea unui cavaler în armură strălucitoare, cruciada care va duce la descoperirea şi salvarea vechii sale iubiri?

Termină cu aiurelile! Lasă gîndul la Jessica şi la ceilalţi pentru mîine! Încercă să-şi golească total mintea, ca să se poată odihni, sau măcar să se gîndească la altceva...

Inevitabil, acel „altceva" deveni Gemma, a doua mare dragoste a vieţii sale.

Cu o zi înainte, în timpul zborului de la Toronto, retrăise acel zbor memorabil în avionul Papei – aparatul Alitalia DC-10... secţiunea pentru presă şi întîlnirea cu Papa... decizia lui Partridge de a nu folosi remarca suveranului pontif despre „sclavi" şi trandafirul de la Gemma, drept recompensă pentru hotărîrea lui... începutul dragostei şi al pasiunii lor...

Fără să mai încerce să alunge gîndurile legate de Gemma, aşa cum făcuse atît de mult timp, reluă amintirile de acolo unde se oprise cu o zi înainte...

Acel turneu papal prin America Centrală şi Caraibe fusese lung şi obositor, unul dintre cele mai ambiţioase întreprinse de Papă. Itinerarul includea opt ţări şi zboruri lungi, unele dintre ele noaptea.

Din momentul primului lor schimb de cuvinte, Partridge hotărîse să o cunoască mai bine pe Gemma, dar îndatoririle sale de reporter CBA nu-i îngăduiau prea mult timp în cursul opririlor. Începuseră însă să se observe tot mai mult unul pe celălalt şi, cîteodată, în timpul zborurilor, cînd Gemma nu era prea ocupată, venea să stea lîngă el. În curînd au început să se ţină de mînă şi, o dată, înainte de a părăsi avionul, Gemma s-a apropiat de el şi l-a sărutat. La această atingere, dorinţa lui pentru ea, deja foarte puternică, a crescut şi mai mult.

Vorbeau cît de des puteau şi el a început să afle cîte ceva despre ea.

Mezina unei familii cu trei fete, Gemma se născuse în Toscana, într-o mică stațiune de munte, Vallombrosa, nu departe de Florența.

— Nu este o stațiune la modă, unde să se adune oamenii bogați, Harry caro, dar este foarte frumoasă.

Vallombrosa, i-a povestit ea, era raiul păturii mijlocii din Italia, care venea acolo să-și petreacă vara. La o milă distanță se afla Il Paradisino, unde trăise odată John Milton și unde, potrivit legendei, poetul găsise inspirația pentru Paradisul pierdut.

Tatăl Gemmei era un artist talentat, care își cîștiga existența restaurînd picturi și fresce, și din această pricină trebuia să călătorească adesea la Veneția. Mama ei era profesoară de muzică, și astfel pictura și muzica fuseseră parte integrantă a vieții lor de familie, și continuau să fie parte a vieții ei.

La Alitalia se angajase cu trei ani în urmă.

— Doream să văd lumea și nu exista nici o altă modalitate prin care mi-aș fi putut permite luxul ăsta.

Partridge a întrebat-o:

— Și așa ai reușit s-o vezi?

— O parte, i-a răspuns ea, dar nu atît de mult cît mi-aș fi dorit, și am obosit să fiu o chelneriță în cer.

El a rîs:

— Ești mai mult decît o chelneriță. Și, oricum, probabil că ai întîlnit o mulțime de oameni. Apoi, cu un ghimpe de gelozie: O mulțime de bărbați?

Gemma a dat din umeri:

— Pe majoritatea nu mi-aș dori să îi mai întîlnesc în afara avionului.

— Dar au fost și altfel de bărbați?!

Ea i-a aruncat un zîmbet, zîmbetul acela al ei atît de dulce, atît de tipic personalității ei:

— Nu a fost nimeni care să îmi placă atît de mult ca tine.

O spusese foarte simplu, și Partridge s-a întrebat dacă era naiv sau fraier că o credea. Dar apoi s-a gîndit: De ce nu aș crede-o, cînd și eu simt exact același lucru, cînd nici o femeie de la Jessica încoace nu a mai avut un asemenea efect asupra mea?

Pentru amîndoi, simțea el, călătoria se apropia prea repede de sfîrșit. Mai rămînea atît de puțin timp! Și, la sfîrșitul ei,

fiecare își va urma propriul drum și nu se vor mai vedea niciodată.

Poate și din cauza acestui sentiment că timpul zboară ireversibil, într-o noapte memorabilă, cînd luminile erau stinse în cabină și toți ceilalți adormiseră, Gemma a venit să se culce lîngă el și, acoperiți de o pătură, au făcut dragoste. Pe bancheta îngustă de trei persoane de la clasa „Turist" ar fi trebuit să se simtă îngrozitor de inconfortabil, și totuși se simțiseră minunat și aceea a rămas una dintre cele mai frumoase experiențe ale vieții lui.

Imediat după ce au făcut dragoste, dintr-un impuls, dar și pentru că-și amintea că o pierduse pe Jessica din pricina propriei sale nehotărîri, i-a șoptit la ureche:

— Gemma, vrei să te măriți cu mine?

Iar ea i-a șoptit la rîndul ei:

— Amor mío, *bine-nțeles că o să mă mărit cu tine.*

Următoarea oprire urma să fie Panama. Continuînd să șoptească, Partridge îi punea o mulțime de întrebări și făcea o mulțime de planuri, în timp ce Gemma, rîzînd înăbușit, ștrengărește, în semiîntuneric, aproba tot ce plănuia el.

În zori, au aterizat pe aeroportul panamez Tocumen. Avionul Alitalia DC-10 s-a oprit pe pistă, Papa a coborît și, ca un adevărat actor cu experiență ce fusese cîndva, a început să sărute pămîntul, în timp ce o mulțime de camere de luat vederi eternizau gestul. După aceasta, au început obișnuitele formalități.

Înainte de aterizare, Partridge discutase cu echipa sa de filmare și cu producătorul, rugîndu-i să se ocupe de vizita Papei cîteva ore fără ajutorul lui, urmînd ca el să sosească mai tîrziu ca să înregistreze comentariul și să ajute la montajul reportajului pentru știrile de seară. Panama, care nu adoptase un orar de vară, era cu numai o oră în urma New York-ului, deci avea destul timp.

Deși curioși, colegii săi de la CBA nu l-au întrebat nimic, dar Partridge era convins că atracția crescîndă dintre el și Gemma nu trecuse neobservată.

Apoi se apropiase de reporterul de la New York Times *aflat la bord, care, întîmplător, era chiar Graham Broderick, și îl rugase să împartă cu el însemnările zilei respective. Broderick a ridicat întrebător din sprîncene, dar s-a rezumat la a se declara de acord. Un ziarist, se cunoaște, nu refuză nicio-*

dată o asemenea rugăminte, pentru că nu știe cînd ar putea să aibă și el nevoie de un asemenea serviciu.

Cînd ceilalți au coborît din avion, Partridge a rămas în urmă. N-a aflat ce explicație i-a dat Gemma șefului ei, dar i s-a alăturat imediat și au părăsit avionul împreună. Gemma era încă în uniforma ei Alitalia – nu avea cum să se schimbe în alte haine, i-a explicat ea. Dar nu a apucat să termine explicația, pentru că el a întrerupt-o:

— Te iubesc așa cum ești.

Ea s-a întors spre el cu o expresie serioasă în ochi și l-a întrebat:

— Mă iubești cu adevărat, Harry?

Iar el a dat din cap încet, privind-o în ochi:

— Cu adevărat.

Amîndoi au continuat să se privească intens, parcă satisfăcuți de ce vedeau unul în celălalt.

Cînd au ajuns în aeroport, Partridge s-a îndreptat către un ghișeu turistic și a pus cîteva întrebări unui tînăr imberb din spatele biroului. Rînjind cu gura pînă la urechi, tînărul i-a spus că tot ce trebuie să facă este să o ducă pe domnișoara la Las Bovedas, în Plaza de Francia, care era lipită de zidul orașului vechi. Acolo putea să-l găsească pe Juzgado Municipal.

Partridge și Gemma s-au urcat într-un taxi care i-a dus în orașul vechi, într-o piață cu un vechi obelisc cu o cruce în vîrf, ridicat pentru a-i comemora pe constructorii francezi de canale, în frunte cu Ferdinand de Lesseps.

Vreo douăzeci de minute mai tîrziu, stînd în fața unui juez, *într-un birou foarte ornamentat care fusese cîndva o celulă de închisoare, Harry Partridge și Gemma Baccelli au fost declarați soț și soție. În timpul unei ceremonii care a durat cinci minute,* juez-*ul, îmbrăcat într-o simplă* guayabera *de bumbac, a semnat o* Acta Matrimonial, *care i-a costat douăzeci și cinci de dolari, și Harry a mai împărțit cîte douăzeci de dolari celor doi stenografi care făcuseră și oficiul de martori.*

Mirele și mireasa au fost informați că actul oficial de înregistrare a căsătoriei era opțional, și, de fapt, inutil, pînă atunci cînd se vor întoarce pentru divorț.

— O să ne înregistrăm oficial, a spus Partridge cu convingere, și n-o să ne întoarcem pentru divorț!

La sfîrșitul acestei ceremonii, juez-ul le-a urat fără prea multă convingere ¡Que vivan los novios!*, *lăsîndu-le sentimentul că o mai spusese de prea multe ori înainte.*

Și atunci, și mai tîrziu, Harry s-a tot întrebat cum de Gemma, o catolică, împăcase în mintea ei această ceremonie civilă cu convingerile religioase. În fond, era o catolică înnăscută, iar primii ani de studiu și-i petrecuse la o școală Sacré Coeur. Dar ea i-a răspuns cu simplitatea ei obișnuită:

— Dumnezeu o să înțeleagă.

Ceea ce era tipic, după presupunerea lui, pentru atitudinea destul de relaxată a multor italieni față de religie. Cineva îi spusese odată că italienii au fost dintotdeauna convinși că și Dumnezeu e italian, unul de-al lor.

Bineînțeles, inevitabil, vestea căsătoriei lor s-a răspîndit repede în avionul papal sau, cum se exprimase corespondentul de la London Times, *citînd din* Apocalipsă, *„mai repede decît cele patru vînturi ale pămîntului". În cabina presei, imediat după decolarea din Panama, a început o petrecere de sărbătorire, cu șampanie și caviar din belșug. Pe cît le permiteau îndatoririle de bord, și membrii echipajului apăreau unul cîte unul și îi repetau Gemmei că e scutită pentru tot restul zilei. Chiar și căpitanul avionului și-a părăsit cabina ca să vină să-i felicite și să ciocnească un pahar.*

Dar dincolo de toate urările și de veselie, Partridge simțea clar îndoiala unora că această căsătorie va dura, dar și invidia altora dintre bărbați.

În mod special, dar nu surprinzător, a existat o absență pregnantă a părții ecleziastice, și pe tot restul călătoriei Partridge a simțit în permanență răceala și dezaprobarea lor. Dacă Papa însuși auzise despre eveniment era un lucru pe care nici unul dintre ziariști, în ciuda tuturor eforturilor, nu a reușit să-l afle. Au constatat însă că Papa nu a mai vizitat cabina presei cît a mai durat călătoria. În puținul timp liber pe care îl aveau la dispoziție, Partridge și Gemma au început să facă planuri pentru viitorul lor comun.

Într-o cameră de hotel din New York, imaginea Gemmei începea... încet, trist,... să pălească. Prezentul înlocuia trecutul. Pînă la urmă, extenuat, Harry Partridge adormi.

---

* Trăiască mirii! (Sp.)

10

La sediul lor de la Hackensack, Miguel primi un apel telefonic la ora șapte și jumătate, a doua zi, sîmbătă dimineața. Ridică telefonul din încăperea mică de la etajul întîi al clădirii principale, pe care o oprise pentru sine și care îi servea de birou și de dormitor.

Din cele șase telefoane celulare pe care le folosea grupul, acesta era rezervat pentru comunicări speciale, iar numărul era cunoscut doar de puținele persoane autorizate să-l folosească. Miguel păstra telefonul în permanență în preajma sa.

Respectînd cu strictețe ordinele, cel care suna se folosea de un telefon public, astfel încît apelul să nu poată fi depistat.

Miguel era încordat și pregătit, pentru că aștepta acest apel de mai bine de o oră; la primul țîrîit al telefonului, răspunse aproape instantaneu:

— *Sí.*

Persoana de la telefon își verifică apoi interlocutorul cu un cod pregătit și memorat dinainte de începerea acțiunii:

— *¿Tiempo?*

La care Miguel răspunse:

— *Relámpago.*

Existau evident și răspunsuri alternative. Dacă la întrebarea „Vremea?" răspunsul lui Miguel ar fi fost „Tunet" în loc de „Fulger", asta însemna că, dintr-un motiv sau altul, grupul avea nevoie de douăzeci și patru de ore în plus. Iar „Fulger" însemna „Sîntem gata. Comunicați-ne ora și locul".

Atunci urmă mesajul crucial:

— *Sombrero profundo sur* două mii.

Sombrero era Aeroportul Teterboro, la mai puțin de o milă distanță; *profundo sur* indica ora – 20, adică opt seara – la care victimele răpirii și cei care le însoțeau urmau să plece într-un Learjet 55 LR, înregistrat în Columbia, care îi va aștepta acolo. 55, după cum știa Miguel, era un model mai mare și mai spațios decît seriile 20 și 30, mai familiare, ale jet-ului. LR însemna „cu rază lungă de acțiune".

Miguel confirmă scurt mesajul:

— *Lo comprendo**, apoi închise telefonul.

---

* Înțeleg (sp.).

Anonimul de la telefon era, de fapt, un alt diplomat, de această dată ataşat Consulatului General Columbian de la New York, şi fusese principalul mesager încă de la sosirea lui Miguel în Statele Unite, cu o lună înainte. Atît corpul diplomatic peruan, cît şi cel columbian viermuiau de asemenea agenţi, fie pe statele de plată ale Cartelului de la Medellin, fie simpatizanţi ai organizaţiei Sendero Luminoso, atraşi în acest joc dublu de sumele enorme de bani pe care le împărţeau regii drogului din America Latină.

După confirmarea telefonică, Miguel trecu prin toată casa şi îi informă pe ceilalţi de ora plecării, deşi ştia foarte bine că pregătirile începuseră deja şi că fiecare membru al grupului cunoştea exact ce are de făcut. Cei care urmau să călătorească cu Learjet-ul, însoţind victimele în sicriele lor, erau Miguel, Baudelio, Socorro şi Rafael. Julio urma să rămînă în Statele Unite, reluîndu-şi vechea identitate şi devenind, din nou, un agent în rezervă al Cartelului de la Medellin. Carlos şi Luis trebuiau să părăsească ţara şi să se întoarcă în Columbia separat, discret, în cîteva zile.

Toţi trei însă – Carlos, Julio şi Luis – mai aveau de îndeplinit o misiune după plecarea avionului şi înainte de a dispărea, la rîndul lor – să ducă maşinile în locuri cît mai îndepărtate şi diferite şi să le abandoneze.

Miguel cîntărise îndelung şi problema ascunzătorii lor de la Hackensack şi luase în considerare, iniţial, chiar posibilitatea de a da foc clădirilor, cu maşini cu tot. Cele cîteva construcţii erau atît de vechi, încît ar fi luat foc imediat şi ar fi ars cît ai clipi, mai ales dacă le stropeau cu puţin gaz. Dar un incendiu ar fi atras atenţia asupra locului şi, o dată începute investigaţiile, nu se ştia ce indicii ar mai fi dat la iveală cenuşa. Chiar dacă în cîteva zile toată lumea va fi oricum plecată, nu avea nici un sens să uşureze sarcina poliţiei americane. Aşa că, pînă la urmă, renunţă la ideea incendiului.

Dacă nu făceau altceva decît să părăsească pur şi simplu ascunzătoarea, lăsînd-o aşa cum era, existau toate şansele ca locul de sechestrare a victimelor răpirii să nu fie descoperit săptămîni sau luni de zile, poate chiar niciodată. Mai rămînea de rezolvat doar problema vehiculelor, care trebuiau duse în locuri cît mai îndepărtate şi abandonate. E adevărat că şi asta implica unele riscuri, în special pentru cei care urmau să conducă cele trei maşini, camionul şi furgonul mortuar, dar la timp. Cicatricea urîtă de pe faţa lui Julio se făcuse roşie ca

Miguel apreciase că ele nu erau suficient de mari ca să-l îngrijoreze. Oricum, hotărîse că aceasta era cea mai bună cale.

Primul pe care îl întîlni fu Rafael și îi spuse:

— Plecăm în seara asta la 7,40.

Solidul Rafael, mecanicul improvizat al grupului, care se afla în magazia folosită drept garaj și atelier de vopsitorie, dădu din cap mormăind, aparent mai interesat de camionul GMC, pe care tocmai îl revopsise, decît de mesajul lui Miguel. Fostul camion alb cu înscrisul „Pîine super“ se transformase într-unul complet negru, pe care se putea citi, în litere aurii, discrete, „Pompe funebre“. Miguel însuși ordonase metamorfoza camionului. Acum, satisfăcut, înclină din cap spre Rafael:

— *¡Bien hecho!** Păcat că o să-l folosim doar o dată.

Uriașul se răsuci spre el, vizibil încîntat de apreciere, cu un zîmbet nelalocul lui pe fața sa abrutizată și acoperită cu cicatrice. Era ciudat, se gîndea Miguel, că Rafael, care putea fi atît de sălbatic în timpul unei acțiuni, simțind o plăcere diabolică în a chinui sau a omorî, avea momente cînd se purta ca un copil timid și ahtiat după laude.

Miguel arătă spre numerele de înmatriculare ale camionului:

— Astea sînt cele noi?

Rafael dădu din cap.

— Da, din ultimul set. Nu le-am folosit pînă acum. Și le-am schimbat și pe celelalte.

Ceea ce însemna că toate cele cinci vehicule disponibile aveau acum numere de înregistrare care nu fuseseră văzute în timpul acțiunii de la Larchmont, și astfel riscurile conducerii și abandonării lor erau sensibil reduse.

Apoi Miguel se duse afară, unde, la adăpostul unui grup de copaci, Julio și Luis săpau o groapă adîncă. Pămîntul era ud după ploaia din ziua precedentă, ceea ce nu le ușura munca. Julio se chinuia să reteze cu sapa o rădăcină de copac, dar dînd cu ochii de Miguel, se opri, își șterse fața smeadă, transpirată, cu mîneca de la haină, și începu să înjure vîrtos.

— *¡Pinche árbol!*** Asta e o muncă de rahat, făcută pentru vite, nu pentru oameni!

---

* Bine lucrat! (Sp.)

** Afurisitu' ăsta de copac! (Sp.)

la timp. Cicatricea urîtă de pe fața lui Julio se făcuse roșie ca sîngele, semn că era furios, violent și căuta ceartă.

— Puteți să vă odihniți, aruncă el scurt. Este timp. Plecăm diseară la 7,40.

Ar fi fost o prostie să se iște o bătaie tocmai în ultimul moment. Și, oricum, Miguel avea nevoie de cei doi ca să termine groapa în care vor arunca toate telefoanele celulare și o parte din echipamentul medical de care Baudelio nu mai avea nevoie.

În special îngroparea telefoanelor îl îngrijora – nu era o idee prea bună, Miguel ar fi preferat să le arunce undeva, într-o apă adîncă. Dar, deși era apă suficientă în zona New Jersey–New York, nu erau prea multe șanse să poată scăpa de ele neobservat, oricum nu în puținul timp disponibil.

Mai tîrziu, după ce groapa va fi umplută din nou, va avea grijă ca Julio și Luis să împrăștie frunze deasupra, pentru a nu lăsa urme care ar fi putut să atragă atenția asupra obiectelor îngropate dedesubt.

Carlos, spre care Miguel se îndreptă în continuare, avea treabă într-o altă magazie, ardea hîrtii într-o sobă de fier. Tînăr și cu o educație bună, Carlos fusese cel care organizase dosarele supravegherii timp de o lună a familiei Sloane și trierea tuturor fotografiilor lor și ale musafirilor, care erau acum aruncate pradă flăcărilor. Cînd Miguel îi comunică ora plecării, Carlos păru ușurat. Buzele lui subțiri schițară un zîmbet cînd remarcă:

— *¡Qué bueno!*

Apoi ochii săi reveniră la obișnuita lor duritate.

Miguel își dăduse foarte bine seama de felul cum tensiunea îi afectase pe toți în ultimele patruzeci și opt de ore, și mai ales pe Carlos, pentru că el era cel mai tînăr. Dar tînărul se controlase admirabil tot timpul, și Miguel îi prevedea un rol strălucit de comandă în organizațiile de terorism, poate chiar foarte curînd.

O grămadă mică din ceea ce păreau a fi hainele lui Carlos aștepta lîngă sobă. El, ca și Miguel și Baudelio, urma să poarte haine închise de doliu în timpul retragerii pe calea aerului, pozînd în rudă îndoliată și avînd pregătită o poveste de acoperire construită cu grijă și atenție la detaliu în cazul unui posibil control din partea autorităților americane. Toate celelalte haine și obiecte rămîneau aici.

Miguel arătă spre grămadă:

— Pe alea nu le arde, scot prea mult fum. Golește buzunarele, desprinde toate etichetele și pe urmă îngroapă-le cu restul echipamentului. Apoi, arătînd în direcția celor doi bărbați care continuau să transpire săpînd: Spune-le și celorlalți.

— În regulă. Mai puse cîteva hîrtii pe foc și adăugă, gînditor: Ne-ar trebui și niște flori.

— Flori?

— Da, să le punem pe coșciugul care o să meargă cu furgonul mortuar, poate și pe celelalte. Așa ar face o familie, ar pune flori.

Miguel ezită. Știa că avea dreptate Carlos și că era ceva ce nu luase în considerație cînd planificase ieșirea lor din Statele Unite via Teterboro, apoi cu jet-ul spre Aeroportul Opa Locka, Florida, de unde urmau să zboare direct pînă în Peru.

Inițial, cînd credea că vor avea doar două victime în stare de inconștiență, Miguel intenționase să facă două drumuri cu furgonul mortuar, de la Hackensack și pînă la Aeroportul Teterboro, transportînd cîte un coșciug o dată, pentru că numai unul încăpea în mașină. Dar trei drumuri cu trei sicrie ar fi fost prea mult și ar fi triplat riscurile. De aceea, pusese la punct un alt plan.

Unul dintre coșciuge – Baudelio urma să decidă care dintre ele – va fi transportat la Teterboro în furgonul mortuar. Camionul revopsit va transporta celelalte două sicrie.

Știa că Learjet-ul 55LR era prevăzut cu o ușă pentru marfă suficient de mare ca să fie introduse două sicrie. Încărcarea celui de-al treilea putea să le creeze probleme, dar Miguel era convins că vor reuși pînă la urmă.

Cîntărind în continuare sugestia lui Carlos, se gîndi că niște aranjamente florale ar da mai multă credibilitate poveștii lor; coroanele de flori sînt triste, convingătoare. La Teterboro vor trebui să treacă de controalele de securitate, plus forțele suplimentare de poliție alertate în urma spectaculoasei răpiri. Era aproape sigur că vor trebui să răspundă la o mulțime de întrebări despre coșciuge și conținutul lor. Trebuiau să se aștepte la momente de tensiune maximă, mai ales la Teterboro – cheia către succesul final al misiunii lor, așa cum vedea Miguel lucrurile. Florile le-ar fi fost de folos aici. De la Opa Locka, aeroportul de unde vor părăsi de fapt țara, nu anticipa nici un fel de probleme.

Luînd toate acestea în considerație, Miguel hotărî să-și asume un mic risc acum, pentru a preveni unul mai mare mai tîrziu, așa că se uită la Carlos și dădu din cap:

— Da, să cumpărăm flori.

— O să iau una dintre mașini, spuse Carlos. Știu unde să mă duc în Hackensack. O să fiu foarte precaut.

— Ia Plymouth-ul.

Mașina fusese revopsită în albastru-închis, și avea numere de înmatriculare noi, așa cum spusese și Rafael.

Lăsîndu-l pe Carlos să se ocupe de problemă, Miguel plecă să-l caute pe Baudelio, care se găsea cu Socorro la etajul al doilea din clădirea principală, într-o cameră mare, care se transformase de acum într-un salon de spital. Baudelio însuși arăta ca un pacient, cu partea dreaptă a feței acoperită de pansamente, ascunzînd copcile pe care și le pusese după ce Jessica îl tăiase adînc în scurtul ei moment de trezire.

Baudelio arăta de obicei slăbit, palid, și mai bătrîn decît era în realitate, dar astăzi arăta și mai rău. Fața îi era de un alb bolnăvicios și fiecare mișcare pe care o făcea necesita un efort vizibil. Își continua însă conștiincios pregătirile pentru plecare și cînd Miguel îl informă asupra orei, nu făcu decît să confirme scurt:

— Vom fi gata.

Luat la întrebări de Miguel, fostul doctor raportă că, după o zi și jumătate de experimentare cu sedativul propofol, acum știa exact ce cantitate trebuia administrată fiecărui pacient ca să-l mențină în stare de inconștiență pe perioade precise de timp, informații de care aveau nevoie pentru momentele cînd fiecare „pacient“ se va afla nesupravegheat în cîte un coșciug sigilat.

Totodată, perioada de înfometare forțată pentru toți trei – care urma să fie de cincizeci și șase de ore în momentul plecării – era satisfăcătoare. În felul acesta, nici unul nu putea să vomite și să aspire voma în plămîni, deși, ca o precauție suplimentară împotriva sufocării, Baudelio fixase un tub în gîtlejul fiecăruia, iar trupurile urmau să fie întoarse pe o parte înainte de închiderea coșciugelor. Între timp, le fuseseră injectate intravenos lichide pentru a preveni deshidratarea, iar din pungi transparente agățate deasupra patului picura încet glucoză prin cateterele fixate în venele lor.

Miguel se opri o clipă, uitîndu-se atent la cele trei trupuri întinse pe paturi. Fețele lor păreau liniștite, respirația – normală. Se gîndi că femeia avea o oarecare frumusețe; mai

tîrziu, dacă se va ivi ocazia, intenționa să se folosească de ea sexual. Bărbatul arăta distins chiar și în poziția aceea, ca un bătrîn soldat care se odihnea, ceea ce și era, potrivit articolelor din ziare. Băiatul părea fragil, cu fața suptă; poate că înfometarea forțată îl slăbise mai tare, dar nu conta prea mult atîta timp cît ajungea viu în Peru, așa cum promisese Miguel liderului organizației Sendero Luminoso. Toți trei erau palizi, fără pic de culoare în obraji, dar respirau normal. Satisfăcut de starea victimelor sale, Miguel se îndepărtă.

Sicriele în care Angus, Jessica și Nicky urmau să fie mutați înaintea exodului general spre Aeroportul Teterboro erau plasate orizontal pe suporturi. Miguel știa că fiecare avea o serie de găuri minuscule pentru ventilație, pentru că îl văzuse pe Rafael cînd le perforase, dar nici una nu se vedea, nici măcar la o privire mai atentă. Invizibile, găurile erau totuși suficiente pentru a permite pătrunderea aerului curat de afară.

— Ce e acolo? întrebă Miguel arătînd cu degetul un recipient cu cristale care se afla lîngă coșciuge.

— Granule de acid de sodiu, îi explică Baudelio. Le punem înăuntru, de jur-împrejur, pentru a împiedica formarea bioxidului de carbon de la respirație. O să mai fixăm și niște tuburi de oxigent, reglabile de afară, de la distanță.

Nescăpîndu-i din vedere că, în orele dificile ce urmau, îndemînarea medicală a lui Baudelio era vitală pentru ei, Miguel întrebă liniștit:

— Și ce altceva?

— Spune-i tu, răspunse fostul doctor uitîndu-se la Socorro. Oricum, tu o să mă ajuți de acum.

Socorro stătuse liniștită pînă atunci, privind și ascultînd, cu o expresie de nepătruns, ca întotdeauna. Miguel avea încă îndoielile sale cu privire la loialitatea ei, dar astăzi era tulburat de trupul ei provocator, de mișcările lui senzuale și sexualitatea lui irezistibilă. Ca și cum i-ar fi citit gîndurile, vocea ei căpătă o notă zeflemitoare:

— Dacă vreunul din ei are nevoie să urineze, chiar și în starea asta de inconștiență, ar putea să se miște sau să facă zgomot. Așa că înainte de a închide astea, zise ea arătînd spre coșciuge, le vom pune sonde. Adică niște tuburi în cocoșelul bărbaților și în păsărica tîrfei ăsteia. *¿Entiendes*?*

---

* Înțelegi? (Sp.)

— Știu ce este o sondă, răspunse Miguel iritat.

Era pe punctul de a-i spune că tatăl său fusese doctor, dar se stăpîni la timp. Un moment de slăbiciune, influența unei femei, și fusese cît pe-aci să dezvăluie un amănunt din trecutul său, ceea ce nu făcea niciodată. Înciudat, o întrebă pe Socorro:

— Poți să plîngi, dacă o să fie nevoie?

Ca personaj în scenariul plănuit de ei, ea urma să fie ruda îndoliată.

— Da, pot.

Baudelio interveni, cu tenta de mîndrie profesională care apărea cîteodată la suprafață:

— O să-i pun puțin piper pe pleoapele de jos, și mie la fel. Asta provoacă lacrimi din abundență din cauza iritării permanente care nu se oprește decît cînd scoatem piperul din ochi. Pot să-ți pun și ție, dacă vrei, îi spuse el lui Miguel.

— Mai vedem noi.

Baudelio îl privi și continuă cu lista stratagemelor sale:

— În sfîrșit, în fiecare coșciug o să fie și un minuscul monitor cardiac, pentru a controla respirația și profunzimea somnului. Și infuzia cu propofol poate fi controlată și ajustată de afară.

În ciuda temerilor și îndoielilor sale anterioare, Miguel începea să se convingă de faptul că Baudelio știa ce face, și Socorro la fel.

Acum nu mai trebuia decît să aștepte sfîrșitul zilei. Orele rămase i se păreau interminabile.

11

La sediul Departamentului de știri al Canalului CBA, întîlnirea echipei speciale, anunțată pentru sîmbătă dimineață la ora 10, nici nu începuse bine cînd fu brusc întreruptă. Harry Partridge, așezat în capul mesei de consiliu, tocmai deschisese discuția – dar chiar atunci interfonul prinse viață cu un anunț din redacția principală de știri. Partridge se opri să asculte, împreună cu ceilalți șase:

— Biroul de însărcinări. Richardson. Acum cîteva clipe am primit un telex de la UPI...

„White Plains, New York – O dubă, care se presupune a fi vehiculul folosit joi la răpirea familiei Sloane, a explodat violent și devastator în urmă cu cîteva minute. Cel puțin trei persoane și-au pierdut viața, iar altele au fost rănite. Poliția fusese anunțată și se afla pe drum pentru a inspecta duba, cînd a avut loc explozia din parcarea de lîngă centrul comercial Center City. Incidentul a intervenit tocmai cînd o mulțime de cetățeni soseau în mașinile lor pentru cumpărăturile de sfîrșit de săptămînă. Clădirea este serios avariată, iar pompieri, echipe de salvare și ambulanțe s-au grăbit spre scena tragediei, descrisă de martori ca fiind „ca un coșmar din Beirut“.

Încă înainte ca anunțul să ia sfîrșit, în sala de conferințe scaunele erau împinse înapoi și membrii echipei săreau în picioare. Partridge ieși primul în fugă din încăpere îndreptîndu-se spre redacția de știri aflată cu un etaj mai jos, iar Rita Abrams se repezi în urma lui.

În orice departament de știri, sîmbăta dimineața este o perioadă relativ relaxată. Majoritatea celor care lucrează de luni pînă vineri se află la casele lor, iar cei de serviciu, deși sub presiunea neschimbată a responsabilității, sînt conștienți de absența binefăcătoare a șefilor. Din acest motiv, îmbrăcămintea este și ea lejeră, predominînd blugii și lipsind marcant cravatele.

Redacția principală de știri dormita într-o tăcere mormîntală, numai o treime din birouri erau ocupate, iar editorul-șef de la redacția de însărcinări, Orv Richardson, avea în grijă și redacția de știri interne. Tînăr, proaspăt și impetuos, Richardson tocmai fusese transferat de la o redacție regională, și, deși nu era deloc nemulțumit că avea puterea de decizie în această zi, știrea importantă de la White Plains îl neliniștea puțin.

Așa că fu cuprins mai degrabă de ușurare văzînd intrarea în scenă a unui Corespondent Barosan, Harry Partridge, și a producătorului principal, Abrams, care dădură năvală în redacția de știri. În timp ce Partridge rupea telexul tipărit venit de la UPI, și urmărea pe computer continuarea știrii, Rita îi spuse lui Richardson:

— Trebuie să intrăm imediat cu știrea pe post. Cine ne poate da aprobarea acum?

— Am un număr aici.

Cu telefonul prins între umăr și bărbie și o agendă în mînă, redactorul-șef formă numărul unuia dintre vicepreședinții CBA, aflat de serviciu acasă. Cînd acesta răspunse, Richardson îi explică situația și îi ceru permisiunea să întrerupă programul cu un buletin special. Vicepreședintele îi aruncă fără ezitare:

— Se aprobă. Dați-i drumul!

Ceea ce urmă era ca o reluare a filmului din joia precedentă, cînd știrea răpirii fusese anunțată prin întreruperea programului obișnuit cu puțin înaintea știrilor de prînz. Singurele diferențe constau în personajele implicate și natura știrii de azi. Partridge se afla în studioul de rezervă ocupînd „scaunul fierbinte" al corespondentului, Rita era producător executiv, iar în camera de control apăru un alt regizor, adus pe sus dintr-o altă parte a clădirii, în urma anunțului că va difuza o „Ediție specială".

CBA-ul intră pe post cu buletinul la patru minute după primirea telexului UPI, iar celelalte posturi, urmărite ca de obicei pe monitoarele din camera de control, își întrerupseră programul aproape în același timp.

Harry Partridge apăru pe ecran, ca întotdeauna, calm, controlat și exprimîndu-se clar, profesionistul desăvîrșit. Nu mai avusese timp să scrie știrea sau să o introducă pe *autocue*, așa că memorase pur și simplu conținutul telexurilor și improviză.

În două minute, Ediția specială se încheiase, pentru că relataseră doar faptele, cu puține detalii și fără imagini, doar cîteva fotografii, adunate în grabă, cu familia Sloane, casa lor din Larchmont și magazinul „Grand Union", unde avusese loc răpirea, toate proiectate în imagine peste umărul lui Partridge. Telespectatorilor le fusese promisă o știre mai pe larg, cu imagini de la White Plains, pentru Telejurnal de seară de la CBA.

Imediat ce becul roșu din studio se stinse, Harry o sună pe Rita în camera de control:

— Plec imediat la White Plains. Aranjezi tu cu echipa?

— Am aranjat deja. Merg Iris și Minh. Iris o să monteze știrea pentru diseară. Tu ai să faci o prezentare în picioare și

pe urmă un comentariu mai tîrziu. Mașina și șoferul așteaptă în față.

Orașul White Plains avea o istorie veche, datînd din 1661, cînd fusese o tabără a indienilor Siwanoy, care o denumiseră Quarropas — însemnînd „cîmpiile albe“ sau „balsamul alb“ — după copacii de esență moale care creșteau acolo. În secolul al XVIII-lea, devenise un important centru minier și o răscruce de drumuri pentru transportul de mărfuri. În 1776, în timpul Revoluției americane, în urma unei bătălii pe dealul Chatterton din apropiere, Washington fusese nevoit să se retragă din oraș, dar în același an, un Congres regional la White Plains a votat *Declarația de Independență* și crearea statului New York. Mai existaseră de atunci și alte puncte de referință în istoria orașului, dar nici unul care să se compare cu infamia exploziei pregătite în parcarea centrului comercial City Mall de către Cartelul de la Medellin și Sendero Luminoso.

Mai tîrziu, lanțul evenimentelor din acea zi a părut tuturor inevitabil. În cursul nopții precedente, un gardian din corpul de pază notase mărcile și numerele de înmatriculare ale tuturor mașinilor lăsate în parcare pe parcursul nopții – o procedură normală și un mijloc de precauție împotriva șoferilor care mai încercau să-i înșele afirmînd că și-au pierdut biletul de parcare și că nu folosiseră spațiul decît o zi.

Prezența dubei Nissan fusese remarcată și în noaptea precedentă – ceea ce, din nou, nu era nimic neobișnuit; cîteodată, din diferite motive, vehiculele erau lăsate în parcare cîte o săptămînă sau chiar mai mult. Dar în cursul celei de-a doua nopți de staționare, un paznic mai conștiincios începuse să se întrebe dacă duba Nissan nu ar putea fi chiar aceea căutată în legătură cu răpirea familiei Sloane.

Așa că a lăsat o mențiune în acest sens pentru supraveghetor, care a citit-o a doua zi dimineață și a chemat imediat poliția din White Plains. Aceștia, la rîndul lor, au trimis imediat o mașină ca să investigheze informația. Potrivit dosarelor poliției, amîndouă convorbirile au avut loc în jurul orei 9,50 dimineața.

Din nenorocire, supraveghetorul a avut ideea nefericită de a nu mai aștepta poliția și s-a dus singur la duba Nissan cu un pumn de chei de mașină, pe care le strînsese în decursul

anilor. Colecția era o veșnică sursă de mîndrie pentru el și îi plăcea să se laude că nu există multe mașini pe care să nu le poată descuia cu unul din „exemplarele“ sale.

Toate acestea se întîmplau într-un moment cînd cumpărătorii de sîmbătă începuseră să ia cu asalt parcarea cu propriile lor mașini. Supraveghetorului nu i-a trebuit mult pentru a găsi o cheie care să se potrivească Nissan-ului, și nici să descuie portiera șoferului. A fost actul final al ultimelor sale secunde de viață.

Cu o bubuitură pe care unii martori au comparat-o mai tîrziu cu zgomotul a „cincizeci de tunete“, duba s-a dezintegrat într-o cascadă intensă, distrugătoare, de flăcări, împreună cu o parte considerabilă a clădirii, și cu multe din mașinile aflate în preajmă, din fericire, goale, care au devenit în scurt timp o masă de schelete metalice înnegrite, de nerecunoscut. Explozia a găurit totodată planșeele de beton care despărțiseră Nissan-ul de etajul de sus și de jos al parcării, iar mașinile cuprinse de pîrjol s-au prăbușit prin aceste găuri, răspîndind dezastrul.

Efectul exploziei nu s-a restrîns doar la parcare. Chiar și centrul comercial a suferit avarii serioase ale structurii de rezistență, iar geamurile și ușile de sticlă au explodat furios în urma suflului. Toate rămășițele dezastrului, cioburi, bucăți de metal încins, ciment și bucăți de automobile, care fuseseră inițial aruncate în aer, s-au prăbușit apoi cu efecte devastatoare pe străzile dimprejur, pe clădiri și pe oameni.

Șocul a fost total. Cînd bubuitura inițială a exploziei s-a stins, în afara zgomotului focului și al obiectelor care plouau împrejur, domnea o tăcere profundă. După cîteva minute, tăcerea a fost ruptă de țipete, urlete de neînțeles și înjurături, strigăte isterice de ajutor, ordine neinteligibile și, foarte curînd, sirene apropiindu-se din toate direcțiile.

Părea într-adevăr extraordinar că, pînă la urmă, numărul victimelor conflagrației nu a fost mai mare. În afară de decesul instantaneu al supraveghetorului, alte două persoane au murit la puțin timp în urma rănilor suferite, iar alți patru martori au fost răniți grav și se aflau la spital între viață și moarte. Încă douăzeci și două de persoane, printre care și șase copii, au fost răniți mai ușor și se aflau și ei sub supraveghere medicală. Adunîndu-le însă pe toate, comparația cu Beirutul din telexul UPI se dovedea nimerită.

Ulterior aveau să se încingă lungi discuții despre ce s-ar fi întîmplat dacă supraveghetorul ar fi așteptat sosirea poliției. Ar mai fi avut loc explozia? Poliția va afirma că nu, că ar fi solicitat intervenția FBI-ului, ai cărui experți ar fi examinat duba, ar fi descoperit bomba și ar fi dezamorsat-o. Dar alții erau sceptici în privința asta, convinși că poliția ar fi deschis ușile dubei oricum, fie cu mijloace proprii, fie folosindu-se de cheile supraveghetorului. Într-un tîrziu, însă, lumea a recunoscut că discuția era inutilă și a renunțat la ea încetul cu încetul.

Un singur lucru se putea afirma cu certitudine. Nissan-ul distrus fusese într-adevăr folosit cu două zile înainte de răpitorii familiei Sloane. Apropierea de Larchmont, prezența înregistrată a dubei în parcarea de la Center City în ziua de joi, ca și faptul că ea conținea o bombă-capcană, toate indicau această concluzie. Suspect era și numărul de înregistrare, care, în fișele oficiale, era trecut ca aparținînd unui Oldsmobile din anul 1983, iar numele, adresa și numărul de asigurare ale proprietarului s-au dovedit a fi false; poliția nu a putut afla nimic nici din fișa de asigurare – taxa fusese plătită în bani lichizi, proprietarul nu lăsase în urmă nici un fir care să îl identifice.

Aceasta nu însemna decît că vechiul Oldsmobile dispăruse, probabil aruncat la fiare vechi, dar numărul fusese păstrat în scopuri ilegale. Prin urmare, numărul de înregistrare al Nissan-ului era ilegal, dar nu figura pe nici una din „listele fierbinți" ale poliției, deci nu erau date în urmărire.

Apoi a apărut o altă dilemă, legată de locul de înregistrare: unul dintre martori afirmase că Nissan-ul avea numere de New Jersey, în timp ce numerele recuperate din parcarea de la White Plains erau de New York. Dar, așa cum explicase unul din ofițerii angajați în investigație, schimbarea numerelor imediat după comiterea unei crime era o practică normală pentru criminali.

O altă concluzie importantă a fost exprimată de șeful poliției din White Plains, aflat la locul exploziei, în fața unui grup de ziariști:

— Asta e clar opera unor teroriști fără scrupule.

Întrebat dacă, extinzînd raționamentul, era de părere că un grup de teroriști străini ar fi fost responsabil de răpirea celor trei Sloane, el a răspuns:

— Nu s-a întîmplat pe terenul meu, dar eu așa cred.

— Hai să facem din teoria teroriștilor străini centrul știrilor din seara asta, îi spuse Harry Ritei și lui Iris Everly, cînd auzi de comentariile șefului de poliție.

Contingentul de la CBA ajunsese la locul accidentului în urmă cu cîteva minute, în două vehicule – echipa de filmare într-un Jeep, iar Partridge, Rita, Iris și Teddy Cooper într-un Chevrolet condus de unul dintre curierii rețelei – după ce parcursese cele douăzeci și cinci de mile din centrul Manhattan-ului pînă la White Plains în numai treizeci de minute și pe cauciucuri care scoteau fum. Pe lîngă grupul de oameni de presă aflați la locul exploziei, o masă crescîndă de curioși era reținută cu greu în spatele barierelor poliției. Minh Van Canh și sunetistul Ken O'Hara înregistrau deja imaginile și sunetele din clădirea distrusă, cele ale răniților care continuau să fie scoși într-un șir continuu dinăuntru, și ale mormanelor de vehicule deteriorate distruse, unele încă arzînd. Și ajunseră la timp pentru a prinde, într-o conferință de presă improvizată, remarcile șefului poliției.

După ce cîntări rapid situația, Partridge îi chemă pe Minh și pe O'Hara și începu o serie de interviuri cu cîțiva dintre cei angajați în operațiunile de salvare, ca și cu unii dintre martorii exploziei. Era genul de muncă ce putea fi realizată ori numai de echipa de filmare, ori împreună cu producătorul, dar lui Partridge îi plăcea să se implice, să fie în miezul acțiunii, să „simtă" știrea direct pentru prima dată.

A „simți" știrea este important din punct de vedere psihologic pentru un corespondent, indiferent cît de bine este el (sau ea) informat asupra a ceea ce se întîmplă sau a fundalului, istoricul poveștii. Deși Partridge lucra la știrea răpirii familiei Sloane de patruzeci și două de ore, nu avusese încă nici un contact direct cu vreunul dintre elementele ei. Fuseseră momente cînd se simțise închis, frustrat, avînd numai un birou, un telefon și un terminal de computer care să-l conecteze la realitate. Reportajul de la White Plains, indiferent cît de tragic ar fi fost, suplinea o nevoie. Și știa că același lucru era valabil și pentru Rita.

Gîndul la Rita îi aminti de altceva; se îndreptă spre ea și o întrebă:

— A vorbit cineva cu Crawf?

— Da, l-am sunat eu acasă. Tocmai vroia să vină încoace, dar l-am convins să nu vină. În primul rînd, ar fi fost asaltat. Și în al doilea rînd, ar fi fost cumplit de afectat dacă ar fi văzut de ce sînt capabili ticăloșii ăștia.

— Oricum o să vadă imaginile.

— Asta și vrea. Ne așteaptă la studio, împreună cu Les, și o să le ducem ce am filmat pînă acum, spuse Rita. Uitîndu-se la cele cîteva casete deja înregistrate pe care le ținea în mînă, adăugă: Cred că noi doi ar trebui să mergem acum. Iris și cu Minh pot să mai rămînă să tragă ce mai urmează.

Partridge dădu din cap:

— Bine, dar mai lasă-mă un minut.

Erau la etajul al treilea al clădirii parcării. Lăsînd-o în urmă pe Rita, se îndreptă spre un colț singuratic, neafectat de dezastru, de unde avea o imagine panoramică a orașului și oamenilor săi care-și continuau activitățile zilnice obișnuite. În depărtare se putea vedea autostrada spre New England și, dincolo de ea, dealurile înverzite ale Westchester-ului – toate de o normalitate care contrasta izbitor cu dezastrul din imediata lor apropiere.

Se îndepărtase cîteva minute de haosul din jur pentru că avea nevoie de un moment de liniște ca să-și răspundă la o întrebare chinuitoare: acum, cînd se angajase să-i găsească, cumva, și poate să-i elibereze pe Jessica, fiul ei Nicky și pe tatăl lui Crawford, exista vreo șansă... cea mai mică șansă... să reușească? În acest moment, Harry se temu că răspunsul era „nu“.

Ceea ce se întîmplase în clădirea asta, realitatea a ceea ce erau capabili să facă adversarii săi fuseseră ca un duș rece, care stîrnea și mai multe întrebări: cum puteau să facă față unei asemenea sălbăticii nemiloase? Acum, cînd implicarea unui grup terorist era aproape confirmată, existau resurse civilizate pentru a urmări și a învinge un asemenea inamic? Și, chiar dacă răspunsul era „da“, și în ciuda optimismului inițial de la CBA, nu era un orgoliu ieftin să creadă că va reuși acolo unde poliția, guvernele, agențiile secrete și spionajul militar dăduseră greș de atîtea ori?

Dialogînd în continuare cu sine însuși, Partridge realiză că aceasta nu era o bătălie directă, pe față, genul de război care, ciudat sau nu, îl stimula atît de mult și făcea să-i pompeze adrenalina în organism. Ci era o luptă ascunsă și

murdară, cu un duşman nevăzut, cu victime inocente şi o victorie incertă...

Şi chiar excluzînd sentimentele sale personale, nu era cazul ca, din motive practice, să sugereze renunţarea la orice angajare directă a reţelei de televiziune şi întoarcerea la rolul lor obişnuit de „povestitori" ai ştirilor, sau, dacă asta nu era posibil, măcar să treacă responsabilitatea pe umerii altcuiva?

Cufundat în gînduri, simţi o mişcare în spatele său. Întorcîndu-se, o văzu pe Rita, care îl întrebă blînd:

— Pot să te ajut cu ceva?

— Niciodată n-am mai fost într-o situaţie ca asta, în care atît de multe depind nu numai de cum relatăm o ştire, dar de ce anume facem, concret.

— Da, ştiu. Te gîndeai să cedezi altcuiva responsabilitatea?

Nu era prima dată cînd Rita îl surprindea cu intuiţia ei.

— Da, la asta mă gîndeam.

— N-o face, Harry, îl îndemnă ea. Nu renunţa! Pentru că, dacă tu renunţi, nu există nimeni altcineva măcar pe jumătate atît de bun ca tine.

12

Partridge, Rita şi Teddy Cooper se întoarseră în Manhattan împreună, într-o viteză mult mai puţin nebunească decît la venire – Harry în faţă, lîngă şoferul staţiei, Teddy şi Rita în spate.

Cooper, care luase în ultima clipă decizia de a merge cu ei la White Plains, stătuse tot timpul undeva, în fundal, fără să-i încurce, observînd doar ce se întîmpla; atunci, ca şi cum, părea preocupat, ca şi cum s-ar fi concentrat asupra unei probleme. Nici Partridge şi nici Rita nu păreau la început prea dornici de discuţii. Pentru amîndoi experienţa acestei dimineţi fusese terifiantă: deşi avuseseră nenumărate ocazii să urmărească efectele actelor teroriste în străinătate, această invazie a suburbiei americane era traumatizantă. Era ca şi cum lumea lor fusese cuprinsă de o nebunie barbară, otrăvind un mediu care, deşi nu foarte calm, se lăudase pînă atunci cu un fundament de raţiune. Se temeau că eroziunea acestui fundament, începută astăzi, se va extinde şi va fi, probabil, ireversibilă.

După o pauză îndelungată, Partridge se răsuci în scaun spre ceilalți doi din spate și dădu glas gîndurilor care îl preocupau:

— Britanicii au fost convinși că terorismul de import nu va ajunge niciodată în țara lor, dar a ajuns. O mulțime de oameni au crezut același lucru și aici.

— Și s-au înșelat de la bun început, răspunse Rita. Era inevitabil; nu se punea problema dacă, ci cînd.

Amîndoi porneau de la presupunerea, confirmată de șeful poliției din White Plains, că răpirea familiei Sloane fusese opera unui grup terorist străin.

— Atunci cine dracu' sînt? explodă Partridge. Pe această problemă trebuie să ne concentrăm. *Cine sînt?*

Rita își dădu seama că Harry renunțase la ideea de a abdica de la conducerea echipei speciale a CBA-ului, și îi răspunse ușurată:

— Firesc ar fi să ne gîndim întîi la Orientul Mijlociu – Iranul, Libia, Libanul... și toate fracțiunile religioase – Hezbollah, Amal, shiiții, Jihadul Islamic, OEP-ul, tot restul.

Partridge dădu din cap:

— Și eu m-am gîndit la ei. Dar pe urmă m-am întrebat: „*De ce ar face-o?*“ De ce s-ar obosi să acționeze atît de departe de casă, cu toate riscurile pe care le implică organizarea unei acțiuni aici, cînd ar avea ținte mult mai convenabile aproape de ei?

— Poate ca să impresioneze. Să-l convingă pe „Marele Satan“ că nu este în siguranță nicăieri.

Partridge aprobă gînditor:

— S-ar putea să ai dreptate. Apoi, către Cooper: Teddy, crezi că IRA ar fi una dintre posibilități?

Referentul se trezi din reveria sa:

— Nu, nu cred. Cei de la IRA sînt niște gunoaie capabile de orice, dar nu în America, pentru că există încă o mulțime de americani idioți de origine irlandeză care le furnizează bani. Dacă ar începe să fie activi aici, ar omorî găina care face ouă de aur.

— Atunci ai alte idei?

— Sînt de acord cu opinia ta, Harry, despre șleahta din Orientul Mijlociu. Cred că ar trebui să ne îndreptăm atenția spre sud.

— America Latină, spuse Rita. Da, ar fi logic. Nicaragua e cea mai probabilă, Hondurasul și Mexicul sînt și ele niște posibilități, chiar și Columbia.

Continuară să speculeze în felul acesta, fără să ajungă la nici o concluzie, cînd Partridge îi spuse lui Teddy:

— Știu că ceva se învîrte în mintea aia a ta întortocheată. Ai de gînd să ne spui și nouă?

— De ce nu? replică Teddy, cîntărindu-și cuvintele. Cred că au părăsit deja țara.

— Cine, răpitorii?

— Da, și au luat cu ei și familia domnului S. Ce s-a întîmplat azi aici, spuse el arătînd din cap spre White Plains, este ca o semnătură. Ca să ne arate cu ce fel de oameni avem de-a face, cît de duri pot fi. Și ca să ne amintim mai tîrziu, cînd va trebui negociat cu ei.

— Stai, să fiu sigur că am înțeles, îl rugă Partridge. Crezi că au estimat cam cît timp va trece pînă să fie descoperită duba și și-au planificat lucrurile în așa fel încît să explodeze *după* ce vor fi plecat?

— Cam așa ceva.

Partridge obiectă:

— Tu ghicești acum. S-ar putea la fel de bine să te înșeli.

— E mai mult decît ghiceală, îl contrazise Cooper, este, să zicem, o evaluare inteligentă a acțiunilor lor. Deci, probabil am dreptate.

— Dar, presupunînd că *ai dreptate*, interveni Rita, ce ne rămîne de făcut?

— Ce ne rămîne de făcut este să decidem dacă vrem să facem un efort costisitor de-a le găsi ascunzătoarea, chiar dacă sîntem convinși că o s-o găsim goală.

— De ce s-o mai căutăm dacă este așa cum presupui și au plecat deja?

— Din motivul pe care l-a invocat Harry ieri: pentru că oricine lasă urme. Oricît de atenți ar fi fost, și ei trebuie să fi lăsat.

Mașina se apropia de Manhattan; se aflau pe Autostrada Major Deegan, înaintea Podului de la Third Avenue, și șoferul fu nevoit să încetinească pe măsură ce circulația devenea tot mai aglomerată. Partridge aruncă o privire pe fereastră, identifică locul în care se aflau, apoi se întoarse din nou către ceilalți:

— Azi-noapte, îi aminti el lui Cooper, ai spus că ai să te concentrezi asupra unei modalități de a localiza sediul teroriștilor. „Efortul costisitor" de care vorbeai este cumva parte a unui plan la care te-ai gîndit?

— Probabil. Dar este totuși o soluție hazardată.

— Spune-ne despre ce e vorba, îl încurajă Rita.

Cooper consultă un carnețel cu însemnări și începu:

— Întîi și întîi m-am gîndit la tipul de clădire de care ar fi avut nevoie banda ca să efectueze toate operațiunile discutate de noi aseară – să parcheze cel puțin cinci vehicule, undeva, departe de privirile curioase, să pună la punct un atelier suficient de mare ca să poată vopsi mașinile în el, și apoi să aibă spații de locuit, dormit și mîncat pentru cel puțin patru persoane, plus două mai tîrziu. Aveau nevoie de un loc de depozitare, un loc sigur în care să-i încuie pe cei trei Sloane după ce i-au răpit și – pentru o operațiune de dimensiunile astea – un birou, ceva. Deci nu poate fi vorba de un spațiu restrîns, și cu atît mai puțin cu vecini care să observe toată activitatea.

— Bine, pînă acum sînt de acord, îl aprobă Partridge.

— Deci, ce fel de loc căutăm? Cum văd eu problema, cel mai probabil ar fi unul din următoarele trei: ori o fabrică mică, părăsită, ori un depozit gol, ori o casă mare, cu mult teren împrejur. Dar oricare dintre ele trebuie să fi fost într-o zonă izolată, fără prea multă circulație și, cum am căzut de acord deja, la cel mult douăzeci și cinci de mile de Larchmont.

— *Tu* ai căzut de acord deja, îi aminti Rita. Noi, ceilalți, nu te-am contrazis pentru că nici unul nu avem o idee mai bună.

— Problema este, observă Partridge, că și pe raza asta de douăzeci și cinci de mile pot fi douăzeci de mii de locuri care să se potrivească descrierii tale.

— Nu chiar atît de multe. După cina de aseară, am vorbit și cu ceilalți și am ajuns la concluzia că, incluzînd chiar și partea mai părăsită din raza asta, tot nu pot fi mai mult de unul pînă la trei mii.

— Bun, și atunci cum dracu' să-l găsim pe cel de care avem nevoie?

— V-am zis că e cam hazardat, dar ar exista o modalitate.

Partridge şi Rita ascultară surprinşi în timp ce Cooper îşi descria planul:

— Păi, s-o luăm cu începutul. Ia gîndiţi-vă, cînd nemernicii aştia au ajuns aici, indiferent din ce direcţie, trebuiau să se stabilească pe undeva pe lîngă Larchmont, dar nu prea aproape - aşa cum ziceam. Şi care era cea mai probabilă metodă de a căuta un loc bun? Întîi, să se hotărască asupra unei zone potrivite, şi apoi să facă ce face toată lumea, mai ales cînd nu are prea mult timp la dispoziţie - să se uite prin reclamele firmelor imobiliare din ziare, iar genul de cuib de care aveau nevoie pentru închiriat trebuie să fi fost în coloane, nu pe un spaţiu special. Bineînţeles, nu putem fi siguri de asta, dar există toate şansele să fi obţinut ascunzătoarea în felul ăsta.

— Sigur, sînt toate şansele. Aşa cum sînt toate şansele să-i fi ajutat cineva din zonă, care să le fi organizat ascunzătoarea dinainte de a ajunge ei aici.

Cooper oftă:

— Ai dreptate, din păcate. Dar cînd tot ce ai sînt doar posibilităţi, le apuci pe cele care-ţi sînt mai la îndemînă.

— Nu fac decît să-ţi prezint şi argumentele contra, Teddy. Tu continuă!

— Bun, deci să mergem mai departe... Ce avem de făcut este să studiem toate anunţurile imobiliare din toate ziarele locale şi regionale publicate în ultimele trei luni în acest perimetru de douăzeci şi cinci de mile cu centrul în Larchmont. Uitîndu-ne prin ziare, am căuta un anumit gen de anunţuri, pentru genul de clădiri de care discutam, în special anunţurile care s-au repetat un timp, şi apoi au dispărut.

Rita rămase cu gura căscată:

— Ai cea mai *vagă idee* cîte ziare, cotidiane şi săptămînale, şi cîţi oameni...

— Şi eu zic asta, spuse Partridge, dar lasă-l să-şi termine ideea.

Cooper dădu din umeri:

— Dacă ştiu cîte ziare? Nu, nu ştiu exact, dar trebuie să fie o groază. Dar ce-am putea face ar fi să angajăm oameni - nişte puşti isteţi - care să meargă peste tot şi să se uite prin ele. Am aflat că există o carte... Cooper se opri pentru a-şi consulta însemnările... „Anuarul editorilor şi publiciştilor", care conţine liste cu toate ziarele, mari sau mici. Am putea începe de aici, pe urmă s-ar putea merge la biblioteci care

păstrează dosare ale presei, unele pe microfilm. Pe celelalte le-am putea găsi mergînd direct la redacțiile respective și cerînd să ne uităm prin numerele lor din urmă. Bineînțeles, este nevoie de mulți oameni, și asta repede, pînă nu se pierd urmele.

— Și crezi că ultimele trei luni de anunțuri ar..., începu Harry.

— Gîndește-te, știm că oamenii ăștia au începu să se învîrtească în jurul familiei Sloane de acum o lună și pun pariu că aveau deja sediul organizat înainte de a începe urmărirea. Așa că trei luni este o perioadă sigură.

— Și ce se întîmplă cînd găsim un anunț care se potrivește cu genul de loc pe care îl căutăm?

— Probabil vor fi multe care să se „potrivească". Le-am clasifica pe priorități, și pe urmă i-am pune pe aceiași oameni să meargă mai departe pe fir. Mai întîi, contactîndu-i pe cei care au dat anunțul și punîndu-le întrebări. Pe urmă, în funcție de răspunsuri, am decide în care dintre locuri ar trebui să mergem să aruncăm o privire. Cooper ridică din umeri. Multe dintre ele vor fi alarme false, dar unele s-ar putea să nu fie. Cred că o să mă duc chiar eu să le controlez pe cele mai probabile.

Un timp, Partridge și Rita cîntăriră propunerea în tăcere. Harry fu primul care să dea verdictul:

— Felicitările mele pentru o idee strălucită, Teddy, dar tu însuți ai spus că e o idee hazardată, și, la naiba, chiar așa și este. Foarte, *foarte* hazardată. În momentul ăsta, nu prea văd cum am reuși.

— Sinceră să fiu, spuse și Rita, cred că ceea ce vrei să faci e imposibil. În primul rînd, din cauza numărului mare de ziare care ar trebui controlate – o adevărată avalanșă. În al doilea rînd, genul de ajutor plătit de care vorbești ar costa o avere!

— Și nu merită, dacă îi aducem domnului S înapoi familia ?

— Bineînțeles că ar merita, acceptă Rita, dar ceea ce propui tu *nu* i-ar aduce înapoi. În cel mai bun caz ar aduce niște informații, și chiar și asta e îndoielnic.

— Oricum, puse punct Partridge discuției, n-o să luăm o decizie acum. Din cauza banilor implicați, Les Chippingham va fi cel care o va lua. Mai tîrziu, cînd ne întîlnim cu el, Teddy, poți să-i prezinți ideea ta.

Ştirea de două minute şi jumătate produsă de Iris Everly pentru Telejurnalul de seară era dramatică, şocantă, şi, cum se spune, bogată în imagini. La White Plains, Minh Van Canh îşi folosise, ca de obicei, camera în mod creativ. Întoarsă cu imaginile la sediul Departamentului de ştiri al Canalului CBA, şi lucrînd din nou împreună cu editorul de imagine, Bob Watson, Iris crease o mostră de capodoperă de teatru în actualităţi.

Procesul de creaţie a început cu Iris, Partridge şi Watson într-o cabină de montaj minusculă, una din cele douăsprezece aliniate una lîngă alta şi suprasolicitate pe măsură ce se apropia ora buletinului de ştiri. Aici cei trei s-au uitat pe toate casetele, în timp ce Iris îşi nota pe scurt conţinutul fiecăreia. Una dintre ultimele casete, care urma să fie folosită cu siguranţă, înregistrase sosirea agenţilor FBI la locul exploziei. Întrebat dacă exista vreun mesaj de la răpitori, liderul grupului de la FBI răspunsese sec, arătînd în jurul său cu o expresie încordată: „Numai ăsta."

Alte casete conţineau scene ale devastării produse de explozie şi interviurile lui Partridge de la locul dramei.

Cînd au terminat de vizionat casetele, Iris a spus:

— Cred că ar trebui să începem cu grămada aia de maşini în flăcări, să arătăm unde s-au prăbuşit etajele parcării şi apoi să intrăm cu morţii şi răniţii transportaţi afară.

Partridge s-a declarat de acord, şi, după o scurtă dezbatere, s-au înţeles asupra unui scenariu general al materialului.

Apoi, tot în cabina de montaj, Partridge a înregistrat un comentariu audio, peste care urmau să se monteze imaginile. Textul, bătut în grabă la maşină pe o foaie de hîrtie, începea astfel: „*Astăzi, orice îndoială că răpitorii familiei Crawford Sloane sînt terorişti profesionişti a fost spulberată cu brutalitate...*"

Participarea lui Partridge la telejurnalul din seara aceasta urma să fie diferită de cele două zile precedente – joi, cînd prezentase singur ştirile, şi vineri, cînd le prezentase împreună cu Crawford Sloane. Astăzi urma să-şi joace obişnuitul rol de corespondent, pentru că telejurnalul de sîmbătă avea un alt prezentator permanent – Teresa Toy – o încîntătoare şi foarte populară americană de origine chineză. Teresa discutase deja cu Partridge şi cu Iris liniile generale ale materialului lor şi pe urmă, ştiind că avea de-a face cu unii dintre cei mai buni profesionişti ai reţelei, i-a lăsat să-şi vadă de treabă.

Cînd a terminat de înregistrat comentariul, Partridge a plecat să se ocupe de alte treburi, în timp ce lui Watson și lui Iris le-au mai trebuit trei ore pentru a încheia munca asiduă de montaj, un aspect al televiziunii rar înțeles de spectatori, care nu văd decît produsul final cizelat.

Privit din afară, Bob Watson părea un candidat improbabil pentru munca meticuloasă, răbdătoare, pe care o implica slujba sa de editor de imagine. Era masiv, o față ca de maimuță și degete butucănoase. Deși se bărbierea în fiecare dimineață, pînă după-amiază bărbia lui era acoperită de niște țepi care păreau nerași de trei zile. Și fuma încontinuu trabucuri groase, urît mirositoare, de care cei obligați să lucreze cu el în cabina minusculă se plîngeau tot timpul. Dar el le spunea: „Dacă nu pot să fumez, nu pot să gîndesc prea bine, și o s-aveți un material de tot rahatu'!". Și producători ca Iris Everly îi suportau fumul pentru talentul său deosebit.

Editarea imaginilor și sunetului știrilor se făcea la sediul rețelei de televiziune, în birouri îndepărtate răspîndite în lumea largă, sau chiar la locul unde se producea evenimentul cu pricina. Telejurnalele difuzate zilnic de rețelele de televiziune cuprindeau știri editate de obicei în toate aceste trei locuri posibile.

Uneltele standard ale unui editor TV, în fața cărora se aflau acum Watson și Iris – minionă, dar plină de personalitate – erau două instalații complexe, fiecare un video-recorder sofisticat, cu controale și contoare foarte precise. Montate deasupra lor și legate cu cabluri de recordere se aflau o serie de monitoare TV și difuzoare. Restul pereților erau acoperiți de rafturi pline de casete primite de la operatorii stației, de la videotecă sau de la stațiile afiliate.

Obiectivul acestei aglomerări era de a transfera pe caseta de montaj, aflată în recorderul din stînga, secvențe, scene și sunete din multitudinea de casete aduse, care erau vizionate și revizionate pe recorderul din dreapta pînă cînd era luată o decizie cu privire la secvențele ce urmau să fie folosite și la ordinea lor. Transferarea unei secvențe, rareori mai lungă de trei secunde, pe casetele de montaj din stînga cerea îndemînare artistică și discernămînt profesional, o răbdare fără sfîrșit și delicatețea unui ceasornicar. Pentru ca, în final, conținutul casetei de montaj să fie transmis în eter.

Watson începu prin a monta scena de deschidere asupra căreia se înțeleseseră deja – mașinile arzînd și clădirea distrusă.

Cu viteza unui lucrător de la trierea scrisorilor, el extrase cîteva casete din rafturi, introduse una în recorderul din dreapta, și, derulînd-o pe „repede înainte", găsi scena căutată. Nemulțumit, apăsă grăbit pe butoane, derulă înainte și înapoi și se opri la o altă secvență, apoi se întoarse iarăși la prima.

— Nu. Mai e o secvență pe aici, un cadru larg din unghiul opus, care e mult mai bună.

Alese o a doua casetă, o văzu și o elimină și pe aceasta, apoi o a treia, pe care găsi, în sfîrșit, ceea ce căuta.

— Uite, ar trebui să începem cu asta, și pe urmă să continuăm cu prima, cu primplanul de acolo.

Iris se declară de acord, și Watson începu să copieze imaginile și sunetul pe caseta de montaj. Iarăși nemulțumit de prima și a doua lipitură, le șterse și încercă o a treia variantă, pe care o mai vizionă o dată, ca să fie sigur. Puțin mai tîrziu, Iris îi ceru:

— Hai să vedem din nou imaginea aia standard cu Nissan-ul.

O vizionară pentru a doua oară: o secvență cu un Nissan nou-nouț și strălucind de curățenie, aruncînd sclipiri în lumina soarelui în timp ce aluneca aproape fără sunet pe lîngă un cîmp nefiresc de verde.

— Idilic, comentă Iris. Ce zici, s-o folosim pe asta și pe urmă să lipim direct cadrul cu rămășițele dubei folosite în răpire, așa cum arată după explozie?

— Cred că merge.

După cîteva încercări, Watson le combină pe cele două artistic, pentru ca efectul să fie cît mai șocant.

— E perfect, murmură producătorul.

— Nici tu nu ești proastă, puștoaico, răspunse editorul, învăluindu-se într-un nor de fum.

Ideile și schimburile de replici continuară să curgă în cabina de montaj. Alianța profesională dintre producător și editor este adesea descrisă ca un duet. Ceea ce și este. Cîteodată.

Numai că procesul de montaj lasă loc unei serii practic infinite de prejudecăți și distorsiuni. Mișcările persoanelor din imagine pot fi scoase din context și remontate. Un candidat politic, de exemplu, poate fi văzut rîzînd la vederea unui grup de oameni fără adăpost, cînd în realitate el plîngea, rîsul fiind luat dintr-o secvență anterioară și un moment anterior, provocat de cu totul altceva. Folosind o tehnică de „montaj sonor", dialogul, sunetul în general, poate fi transpus de la o scenă la alta, și numai producătorul și editorul știu de schimbare. Cînd

urmează să se facă asemenea montaje, dacă un corespondent se află în cabină, este rugat să plece; corespondentul probabil că bănuie ce intenţii au cei doi, dar preferă să nu ştie.

Oficial, practicile de genul acesta sînt condamnate de toată lumea, dar reţelele de televiziune închid ochii atunci cînd se întîmplă în propriile cabine de montaj.

Iris îl întrebase odată pe Bob Watson dacă îşi lăsa prejudecăţile politice – care, se ştia, erau pro-socialiste – să-i influenţeze montajele.

— Sigur, răspunsese el sincer. La vremea alegerilor, cînd ştiu că pot strecura un mic „artificiu de calcul". Nu e aşa de greu să faci pe cineva să arate bine, rău sau de-a dreptul ridicol, dacă şi producătorul e de acord.

— Cu mine să nu încerci, îl avertizase Iris, dacă nu vrei să ai necazuri.

Watson se mulţumise să zîmbească şi să-şi atingă tîmpla cu degetele, într-o parodie de salut militar.

Acum, continuînd cu montajul materialului de la White Plains, Iris îi sugeră:

— Încearcă aici cadrul ăla cu efectul de gogoaşă.

— Da, e mai bine aşa. Uf, să-l ia dracu' pe idiotul ăla neatent!

Cadrul fusese umplut de capul unui fotograf, care reuşise să strice toată secvenţa, ca un simbol al eternului război dintre fotografii de presă şi echipele de filmare ale televiziunilor.

Într-un punct, imaginile de pe caseta de montaj nu se potriveau cu coloana sonoră. Watson spuse gînditor:

— Harry va trebui să schimbe cîteva cuvinte aici.

— O să le schimbe. Hai să terminăm noi întîi.

Apoi Watson începu să bolborosească comentarii ireverenţioase despre obligativitatea de a limita secvenţele la trei secunde.

— La televiziunea britanică, ăia lasă secvenţele să curgă cinci secunde, şi poţi şi tu să creezi atmosferă, să foloseşti sunetul în mod creator. Ştiai că britanicii au o durată a atenţiei mai lungă decît noi?

— Parcă am auzit.

— Aici, dacă foloseşti cadre de cinci secunde mai mult de o dată pe an, douăzeci de milioane de tîmpiţi se plictisesc şi mută pe alt canal.

Cînd făcură o pauză de cîteva minute ca să bea o cafea iar Watson să-și aprindă un nou trabuc, Iris îl întrebă:

— Cum ai ajuns în meseria asta?

El zîmbi amuzat:

— Dacă ți-aș spune, nu m-ai crede.

— Încearcă.

— Locuiam la Miami, eram om de serviciu în tura de noapte la o stație locală de televiziune. Unul dintre tinerii care erau de serviciu noaptea la știri a văzut că mă interesa, și mi-a arătat cum funcționează mașinile de montaj; asta se întîmpla pe vremea cînd se folosea peliculă de film, nu casete. După aceea, băgam viteză la curățat, și pe la trei-patru dimineața eram în cabina de montaj și mă jucam cu fragmentele de film pe care le aruncaseră în ziua respectivă; montam povești întregi din ele. Bănuiesc că, după un timp, am ajuns să mă perfecționez.

— Și ce s-a întîmplat?

— Odată, pe cînd eram încă om de serviciu, a început la Miami o răzmeriță rasială, o nebunie întreagă. Era noapte, o mare parte a cartierelor negre, Liberty City, ardea. Postul TV pentru care lucram și-a chemat toți oamenii la serviciu, dar mulți dintre ei lipseau, pentru că nu puteau trece de barierele de polițiști și „luptători". Nu apăruse nici un editor de imagine și aveau nevoie de unul ca de aer.

— Așa că te-ai oferit tu.

— Da, da' la început nimeni nu vroia să creadă că sînt în stare. Pe urmă, ajunseseră destul de disperați ca să mă lase să încerc. Materialele montate urmau să intre pe post imediat. Unele din ele au fost trimise rețelelor de televiziune, care le-au folosit toată ziua următoare. Am lucrat nonstop zece ore. Pe urmă, directorul postului m-a chemat la el și m-a dat afară.

— Te-a dat afară?!

— Din postul de om de serviciu. A zis că-mi pierd vremea noaptea, că nu mi-e gîndul la ce făceam. Și pe urmă, spuse Watson rîzînd, m-a angajat ca editor. Și de atunci n-am mai privit înapoi.

— Ce poveste minunată! Cînd o să scriu o carte, într-o bună zi, am s-o folosesc.

Mai tîrziu, la sugestia lui Watson și Iris, Partridge se întoarse în cabina de montaj ca să schimbe cîteva cuvinte din comentariu pentru a le sincroniza cu montajul, și Partridge

înregistră noua variantă. Înregistră apoi și prezentarea finală a materialului, într-un primplan în fața clădirii CBA.

Încă de la întoarcerea de la White Plains, Partridge se gîndise îndelung, storcîndu-și creierii, la cuvintele pe care urma să le spună. Dacă ar fi fost un material obișnuit, cele cîteva propoziții de încheiere ar fi fost simple, dar nu era un material obișnuit, mai ales din cauza modului dureros în care era implicat Crawford Sloane. Unele dintre expresiile pe care intenționa să le folosească aveau să-i provoace multă durere lui Sloane, Harry era conștient de asta. Și atunci, ce să facă? Să încerce să le înmoaie puțin, să o scalde puțin, sau să fie ziaristul dur cu un singur țel – obiectivitatea?

Pînă la urmă, decizia s-a impus parcă de la sine. În fața clădirii CBA, cu echipa așteptîndu-i semnalul și camera îndreptată asupra lui, ca și atenția celor cîțiva curioși care se opriseră să-l privească, Harry își notă în grabă sensul comentariului pe care trebuia să-l facă și pe urmă, memorînd însemnările, începu să vorbească liber:

— *Evenimentele de azi de la White Plains – o tragedie îngrozitoare pentru victimele inocente din acest oraș – constituie totodată o veste proastă pentru prietenul și colegul meu, Crawford Sloane. Nu putem decît să deducem că soția sa, fiul și tatăl se află în mîinile unor criminali sălbatici, fără milă, ale căror identitate și origine sînt încă un semn de întrebare. Singurul lucru știut este că, indiferent care este obiectivul lor, vor face totul ca să-l atingă.*

Natura crimei de la White Plains și momentul în care a survenit mai ridică un semn de întrebare pentru noi toți – să însemne asta că victimele răpirii au fost deja transportate din Statele Unite către o destinație îndepărtată, necunoscută celor care anchetează cazul?

Harry Partridge, Telejurnalul CBA, New York.

13

Teddy Cooper se înșela. Răpitorii și victimele lor nu părăsiseră încă Statele Unite. Deși, dacă toate planurile mergeau bine, aveau să plece în cîteva ore.

Grupul trimis de Cartel, ascuns încă în sediul de la Hackensack, era cu nervii întinşi la maximum, într-o tensiune care atinsese aproape punctul erupţiei explozive. Sursa imediată a îngrijorării şi stresului erau informaţiile difuzate la radio şi televiziune despre evenimentele de la White Plains din acea dimineaţă.

Miguel, neliniştit şi fără stare, răspundea răstit întrebărilor celorlalţi şi-i înjura pe cei care le puneau. Cînd Carlos, de obicei mai calm decît toţi ceilalţi columbieni, sugeră furios că plasarea explozibilului din duba Nissan fusese *una idea imbécil**, Miguel se repezi la cuţit, dar, controlîndu-se cu greu în ultima clipă, puse cuţitul la loc. De fapt, Miguel ştia acum că transformînd Nissan-ul într-o bombă-capcană făcuse o mare greşeală. Intenţia lui fusese de a lansa un avertisment dur cu privire la intenţiile răpitorilor, dar numai după ce ei vor fi plecat.

După era cuvîntul-cheie aici. Miguel fusese convins că, datorită schimbărilor aduse exteriorului dubei – eliminarea geamurilor întunecate, schimbarea numerelor de înmatriculare – maşina va rămîne neobservată în parcarea de la White Plains cel puţin cinci-şase zile, probabil chiar mai mult.

Estimarea lui fusese greşită, era clar; mai mult, explozia de dimineaţă şi consecinţele ei aduseseră din nou în atenţia publicului răpirea familiei Sloane şi pe autorii ei şi alertaseră poliţia, tocmai cînd ei se pregăteau s-o şteargă discret din ţară.

Nici Miguel şi nici ceilalţi nu dădeau doi bani pe victimele şi distrugerile de la White Plains şi, în altă situaţie, chiar i-ar fi amuzat, dar le păsa de faptul că primejdia era acum mai mare pentru ei, şi *asta s-ar fi putut evita.*

Conspiratorii de la Hackensack se chinuiau deci cu întrebări vitale pentru ei: barierele poliţieneşti, care, potrivit informaţiilor din presă, se mai răriseră de joi, vor fi acum din nou instalate? Dacă da, vor exista una sau mai multe între ascunzătoarea lor şi aeroportul Teterboro? Dar la aeroport? Vor fi măsurile de securitate mai restrictive din cauza noii alerte? Şi chiar dacă cei patru care urmau să plece cu avionul reuşeau să părăsească aeroportul în siguranţă la bordul Learjet-lui, ce se va întîmpla la escala de la Aeroportul Opa Locka din Florida? Cît de mare era pericolul acolo?

---

* O idee tîmpită (sp.).

Nimeni, nici măcar Miguel, nu deținea răspunsuri la toate aceste întrebări. Nu știau altceva decît că erau constrînși să urmeze planul; mașinăria transferului lor fusese pusă în mișcare și ei erau nevoiți să-și asume riscurile.

O altă sursă de tensiune, inevitabilă probabil, era incapacitatea din ce în ce mai accentuată a conspiratorilor de a se suporta unul pe celălalt. După ce stătuseră închiși împreună mai bine de o lună, avînd contacte limitate cu lumea din afară, cele mai mici iritări personale luaseră proporții de ură veșnică.

Deosebit de insuportabil pentru ceilalți era obiceiul lui Rafael de a scuipa oriunde s-ar fi aflat, inclusiv în timpul mesei. La un moment dat, Carlos a fost atît de scîrbit, încît l-a numit *un bruto odioso**, ceea ce a stîrnit o reacție instantanee din partea lui Rafael, care l-a luat de umeri, l-a aruncat într-un perete și a început să-l lovească cu pumnii săi de gorilă. Numai intervenția lui Miguel i-a salvat viața. Dar Rafael nu și-a schimbat obiceiul, iar Carlos continua să spumege.

Luis și Julio deveniseră și ei dușmani. Cu o săptămînă înainte, Julio îl acuzase pe Luis că trișează la cărți. Din bătaia care a urmat, nici unul nu a ieșit invingător, dar amîndoi se aleseseră cu fețele umflate și nu mai schimbaseră nici o vorbă de atunci.

Pe urmă Socorro – ea era o altă sursă de fricțiuni. În ciuda faptului că respinsese de mai multe ori avansurile lor sexuale, cu o seără înainte se culcase cu Carlos. Zgomotele animalice care răsunau din camera de alături stîrniseră invidia în ceilalți bărbați și o gelozie furioasă în Rafael, care o dorise pe Socorro pentru el și nu ezitase să-i amintească de asta în aceeași dimineață. Dar ea îi spusese rece, de față cu ceilalți, în timpul micului dejun:

— Să-ți schimbi manierele scîrboase dacă vrei să-ți înfigi *verga* în mine!

Situația era și mai mult complicată de dorința pe care o simțea Miguel însuși față de Socorro. Columbianul trebuia să-și amintească iar și iară că, în calitate de lider al grupului, nu se putea alătura competiției de a obține favorurile ei.

Rolul de lider, realiză el uitîndu-se în oglindă, avusese și alte efecte asupra sa, făcîndu-l să-și piardă aspectul anonim, de „om obișnuit“. Semăna din ce în ce mai puțin cu

---

* Dobitoc scîrbos (sp.).

funcţionarul inofensiv sau directoraşul mărunt, camuflajul său natural pînă atunci. Vîrsta şi responsabilitatea începuseră să îl arate aşa cum era de fapt – un comandant puternic, cu experienţă.

Ei bine, îşi spuse el, orice comandant poate să facă o greşeală, iar White Plains fusese greşeala lui.

Astfel, din motive diferite, era pentru toţi o mare uşurare faptul că se apropia ora 7,40 p.m. şi că procedurile de ieşire din ţară erau deja în curs de desfăşurare.

Julio urma să se afle la volanul furgonului mortuar, Luis la cel al camionului pe care scria „Pompe Funebre". Amîndouă vehiculele erau încărcate şi gata de drum.

Furgonul conţinea un singur coşciug, în care se găsea Jessica Sloane, cufundată într-un somn adînc. Angus şi Nicky, şi ei în stare de inconştienţă, se găseau în cele două coşciuge din camion. Pe capacul fiecărui coşciug, Carlos potrivise artistic coroanele de crizanteme albe şi garoafe roz, de care făcuse rost în aceeaşi dimineaţă.

În mod ciudat, prezenţa coşciugelor îi făcuse mai tăcuţi şi mai liniştiţi pe conspiratori, ca şi cum rolurile pe care le repetaseră în gînd şi erau pregătiţi să le joace erau mai uşor de asumat la vederea coşciugelor.

Numai Baudelio, agitîndu-se în jurul celor trei „pacienţi" ai săi, controlînd pentru ultima oară echipamentele exterioare, părea preocupat doar de grijile sale imediate, acesta fiind numai unul dintre momentele dificile din orele care îi aşteptau, cînd succesul operaţiunii depindea în exclusivitate de cunoştinţele şi de atenţia sa. Dacă o singură victimă şi-ar fi recăpătat cunoştinţa şi ar fi început să se zbată sau să strige în timpul drumului, mai ales în timpul unor eventuale chestionări din partea forţelor de securitate, atunci totul ar fi fost pierdut.

Chiar şi numai o umbră de suspiciune că cele trei coşciuge sînt mai neobişnuite ar fi avut drept rezultat deschiderea lor, şi deci un dezastru total, aşa cum se întîmplase pe Aeroportul Stansted din Marea Britanie, în 1984. Atunci un nigerian, dr. Umaru Dikko, fusese răpit şi adormit şi urma să fie transportat spre Lagos într-o ladă sigilată. Dar salariaţii aeroportului remarcaseră un miros ciudat, „cam medicamentos", şi raportaseră imediat ofiţerilor de la vamă, care au insistat să fie deschisă lada, iar victima a fost astfel

descoperită, în stare de inconștiență, dar vie, înainte de a putea fi scoasă din țară.

Atît Miguel, cît și Baudelio erau la curent cu incidentul din 1984, și nu aveau nici o intenție să împărtășească soarta răpitorilor de atunci.

Cînd se apropie momentul plecării spre Aeroportul Teterboro, apăru și Socorro, deosebit de seducătoare într-o rochie neagră de bumbac, cu o jachetă asortată. Părul îi era ascuns sub o pălărie neagră, și singurele ei podoabe erau o pereche de cercei de aur și un lănțișor subțire de aur la gît. Obrajii îi erau scăldați de lacrimi, ca rezultat al tratamentului lui Baudelio cu praful de piper sub pleoapele de jos. Același tratament i-l aplică acum și lui Rafael, care la început refuză, dar în cele din urmă cedă insistențelor lui Miguel. Imediat ce ochii i se adaptară la ușorul disconfort, și el începu să verse lacrimi de crocodil.

Rafael, Miguel și Baudelio, în costumele lor închise la culoare și cravate asemenea, erau îmbrăcați corespunzător rolului lor de rude îndoliate. Pentru oricine i-ar fi oprit să-i întrebe, Rafael și Socorro erau fratele și sora unei femei columbiene decedate într-un dezastruos accident de automobil petrecut în timp ce vizita Statele Unite, și ale cărei rămășițe pămîntești trebuiau transportate acasă pe calea aerului, pentru a fi înmormîntate cum se cuvine. Și pentru că fiul femeii era una dintre celelalte două victime ale accidentului – așa urma să sune povestea – Rafael și Socorro urmau să fie unchiul și mătușa neconsolată a lui Nicky. Cel de-al treilea „mort", Angus, urma să fie descris ca o rudă mai în vîrstă, care îi însoțise pe cei doi în călătoria lor.

Baudelio era un membru sufletist al aceleași familii, iar Miguel un prieten apropiat.

O documentație elaborată și atent pregătită urma să confirme povestea – certificate de deces false din Pennsylvania, unde pasămite se petrecuse accidentul respectiv, fotografii șocante ale unei scene de dezastru rutier, și chiar și articole, aparent publicate în *Philadelphia Inquirer*, dar de fapt tipărite pe o presă particulară. Documentele pregătite pentru ei includeau noi pașapoarte pentru Miguel, Rafael, Socorro și Baudelio și două certificate de deces de rezervă, dintre care unul fusese deja folosit pentru Angus. „Pachetul" de documente fusese obținut printr-una dintre cunoștințele lui Miguel

din Columbia cea Mică și costase mai mult de douăzeci de mii de dolari.

Un aspect esențial fusese inclus în povestea de acoperire și în documentația fabricată să o susțină – toate cele trei trupuri erau atît de arse și de strivite, încît nu puteau fi recunoscute. Miguel conta mult pe faptul că amănuntul va convinge pe oricine să nu deschidă coșciugele în timpul ieșirii din Statele Unite.

Furgonul mortuar și camionul porniseră motoarele; în spatele lor se afla Plymouth-ul, cu Carlos la volan. El avea să-i urmeze pe ceilalți de la distanță, dar gata să intervină în caz de nevoie. Cu excepția lui Baudelio, toți erau înarmați.

Planul era să se îndrepte direct spre aeroport, ceea ce le-ar fi luat zece minute, cel mult un sfert de oră.

În curtea casei de la Hackensack, Miguel își aruncă ochii pe ceas; era ora 7,35 p.m. Le strigă celorlalți:

— Îmbarcarea, toată lumea!

Rămas singur, mai făcu un ultim tur de control al casei și al împrejurimilor, pentru a se asigura că nu lăsaseră urme semnificative ale prezenței lor acolo și păru, în general, satisfăcut de „curățenia“ pe care o făcuseră. Doar un singur lucru îl deranja – în locul unde săpaseră o groapă pentru a ascunde telefoanele celulare și restul echipamentului, pămîntul arăta inegal, mai ales în comparație cu zona dimprejur. Julio și Luis se străduiseră cît putuseră să niveleze pămîntul și să împrăștie frunze deasupra, dar mai rămăseseră semne vizibile că se umblase acolo. Miguel spera din toată inima că n-o să aibă prea multă importanță și, oricum, în acel moment nu se mai putea face nimic pentru a îndrepta situația.

Întorcîndu-se la furgonul mortuar, se urcă pe scaunul din față și îi ordonă lui Julio scurt:

— Dă-i drumul!

Începuse să se întunece, iar ultimele sclipiri ale apusului dispăreau în dreapta lui în timp ce se îndreptau spre Aeroportul Teterboro.

Luis fu primul care sesiză luminile pîlpîinde ale girofarului poliției pe șosea, în fața lor; înjurînd în șoaptă, încetini. De pe scaunul pasagerului, le observă și Miguel, apoi se răsuci pentru a avea o privire de ansamblu a propriei lor poziții față de ceilalți participanți la trafic. Socorro ședea în mijloc, între cei doi bărbați.

Se îndreptau spre sud, pe Autostrada statală 17, cu trecerea suspendată la o milă în spatele lor, iar traficul în ambele direcţii era deosebit de aglomerat. Între ei şi luminile poliţiei nu exista nici o ieşire din autostradă, iar gardurile betonate dintre sensurile de circulaţie împiedicau orice întoarcere pe loc. Miguel începuse să transpire abundent, dar se controlă şi îl instrui pe Luis cu o voce aproape normală:

— Mergi mai departe.

Se uită dacă şi camionul era în spatele lor. Era.

Acum ajunseseră suficient de aproape să vadă că traficul din direcţia lor era dirijat pe două benzi din dreapta de către un grup de poliţişti. Între benzi fuseseră instalate un fel de bariere mobile; alţi cîţiva poliţişti păreau să intre în vorbă cu şoferii, pe măsură ce aceştia opreau în dreptul lor. Şi mai în dreapta erau parcate alte cîteva maşini de poliţie cu girofarurile aprinse.

Miguel le spuse repede celorlalţi:

— Păstraţi-vă calmul. Lăsaţi-mă pe mine să vorbesc.

Se mai mişcară în pas de melc alte zece minute, pînă cînd ajunseră la un punct de unde puteau vedea capătul coloanei, dar, chiar şi atunci, nu era deloc clar ce se întîmpla; era deja întuneric şi aglomeraţia de lumini făcea totul să pară şi mai confuz. Tot ce puteau vedea era că, după un scurt schimb de cuvinte între poliţie şi ocupanţii maşinilor, unele erau îndemnate să-şi vadă de drum, altele erau dirijate spre banda din dreapta şi oprite.

Miguel îşi controlă din nou nervos ceasul. Era ora opt. Nu mai aveau nici o şansă să ajungă la timp la întîlnirea cu Learjet-ul.

În ciuda avertismentului celorlalţi de a rămîne calmi, Miguel simţea cum creşte în el tensiunea pînă la cote de necontrolat. După un succes atît de remarcabil pînă acum, oare avea să se sfîrşească totul aici, cu prinderea şi închiderea lor sau cu moartea unora dintre ei într-un schimb de focuri cu poliţia? Dintre cele două posibilităţi, Miguel ştia că, în ceea ce-l privea, prefera moartea. Şansele lor de a ieşi neatinşi din această încurcătură păreau prea mici pentru a fi luate în consideraţie. Se întrebă din nou dacă era mai bine s-o ia cu toţii la goană acum, şi măcar să moară luptînd, sau să aştepte mai departe minut după minut, în speranţa puţin probabilă că vor reuşi să păcălească poliţia şi să scape?

Luis şuieră printre dinţi:

— Rahații ăștia au început să se îndrepte spre noi.

Strecurînd mîna în haină în timp ce vorbea, scoase un pistol Walther P38 pe care îl puse pe scaun, lîngă el.

Miguel șuieră, la rîndul lui, furios:

— Ascunde chestia aia, tîmpitule!

Luis acoperi arma cu un ziar.

Lîngă el, Miguel o simțea pe Socorro tremurînd nestăpînit. Îi puse o mînă liniștitoare pe braț și tremuratul încetă. O văzu uitîndu-se aparent liniștită drept înainte, la unul dintre polițiști, care se apropia.

Silueta în uniformă părea să fie singură și separată de grupul din fruntea șirului de mașini. În timp ce trecea, își arunca privirea în vehiculele staționate, oprindu-se și el din cînd în cînd, pentru a răspunde la întrebări. Cînd polițistul era la doar cîțiva metri de ei, Miguel decise să ia inițiativa. Deschizînd geamul din dreptul lui, se aplecă afară și strigă:

— Domnule, puteți să ne spuneți și nouă ce se întîmplă aici?

Bărbatul în uniformă, care de aproape părea doar un puști, veni pînă în dreptul geamului. Pe ecusonul pe care-l purta la piept scria „Quiles“.

— Este doar un control de rutină, domnule, împotriva celor care beau la volan. E în interesul public, domnule, răspunse el cu un zîmbet ce părea forțat.

Miguel nu-l crezu nici o clipă.

După ce cîntări din ochi furgonul mortuar și conținutul său, polițistul adăugă:

— Sper că nu veniți toți de la un priveghi la care v-ați înecat amarul în băutură.

Încercarea de a glumi nimeri ca nuca în perete în tăcerea mormîntală, dar imediat Miguel sesiză că i se dădea o șansă să întoarcă roata în favoarea lui, drept care, înghețîndu-l pe agentul Quiles dintr-o singură privire, îi spuse aspru:

— Dacă a fost o glumă, domnule polițist, dați-mi voie să spun că a fost de un prost gust remarcabil!

Expresia tînărului agent de poliție se schimbă instantaneu; încercă să se scuze stînjenit:

— Îmi pare rău...

Ca și cum nu l-ar fi auzit, Miguel continuă la fel de rece:

— Doamna de lîngă mine a venit în țara asta pentru o scurtă vizită. În coșciugul din spatele nostru se găsește acum sora ei – decedată în mod tragic într-un accident de circulație,

împreună cu alte două persoane, aflate în camionul din urmă. Trupurile lor neînsuflețite urmează să fie transportate pe calea aerului în țara lor, pentru a fi înmormîntate acolo cu tot respectul cuvenit. La Teterboro ne așteaptă avionul, așa că nu sîntem în situația să apreciem nici umorul dumitale, și nici această întîrziere nejustificată.

Ca la un semnal, Socorro se întoarse cu fața spre ei, în așa fel încît polițistul să-i poată vedea lacrimile șiroind pe obraji.

Quiles spuse spăsit:

— Am spus că îmi pare rău, domnule – doamnă. A fost doar o glumă care mi-a scăpat. Îmi cer scuze.

— Îți acceptăm scuzele, spuse Miguel cu multă demnitate. Acum, poate că ne poți ajuta să ne vedem de drum.

— Un moment, vă rog.

Quiles se duse repede spre barierele ridicate de poliție, unde se consultă cu un sergent. Acesta îl ascultă, se uită în direcția lor, apoi dădu din cap aprobator. Tînărul se întoarse și îi spuse lui Miguel, parcă cerîndu-și scuze:

— Mă tem că sîntem toți cam încordați în momentul ăsta, domnule.

Apoi, coborînd vocea confidențial:

— Adevărul este că povestea cu controlul de rutină este doar o acoperire. De fapt, îi căutăm pe răpitorii aceia. Cred că ați auzit ce s-a întîmplat azi la White Plains?

— Da, am auzit, răspunse Miguel cu gravitate în voce. E îngrozitor.

Între timp, mașina din fața lor se mai deplasase cîțiva metri, lăsînd un spațiu între ei.

— Amîndoi șoferii dumneavoastră pot trece pe banda din stînga. Urmați-mă pe mine pînă la barieră, și pe urmă puteți să vă continuați drumul. Încă o dată, îmi cer scuze pentru remarca de mai înainte.

Polițistul dirijă furgonul și camionul în afara șirului de mașini care așteptau la rînd, făcînd în același timp semn mașinii din spate că poate să se deplaseze mai în față. Aruncînd o privire înapoi, Miguel nu zări nici urmă de Plymouth-ul care îi însoțea din umbră. Asta e, decise el în gînd, Carlos va trebui să se descurce singur.

Tînărul agent de poliție le deschise drumul pînă cînd ajunseră la cabina portabilă pe care o văzuseră de la distanță, apoi le făcu semn să treacă. În fața lor, șoseaua era liberă.

În timp ce treceau pe lîngă el, Quiles se îndreptă de umeri într-un salut militar, poziție în care rămase nemișcat pînă cînd amîndouă mașinile îl depășiră.

Povestea inventată de ei trecuse de primul test. Preocupat de riscurile pe care le aveau încă de înfruntat la Teterboro, Miguel se întrebă dacă povestea avea să țină din nou.

În săptămînile pe care le petrecuseră la Hackensack, Miguel vizitase aeroportul de două ori ca să studieze terenul. Era un aeroport folosit în exclusivitate de avioane particulare. Aproximativ patru sute de zboruri erau programate aici în medie în decurs de douăzeci și patru de ore, multe dintre ele în timpul nopții. Circa o sută de avioane își aveau baza la Teterboro și stăteau aliniate de-a lungul perimetrului nord-estic. La nord-vest se găseau cîteva clădiri, sediile celor șase companii care asigurau serviciile pentru avioanele rezidente și cele în tranzit. Fiecare companie avea o intrare separată în aeroport și propriile sale forțe de securitate. Din cele șase, cea mai mare era Brunswick Aviation, pe care, la recomandarea lui Miguel, urma să o folosească și Learjet-ul 55 LR din Columbia.

În timpul uneia dintre vizite, Miguel se dăduse drept proprietarul unui avion particular și se întîlnise cu directorul general de la Brunswick, ca și cu directorii altor două companii. În urma acestor discuții, aflase că, în scopul încărcării unui avion, anumite zone ale aeroportului erau mult mai îndepărtate și ascunse privirii decît altele. Cea mai solicitată și mai apropiată zonă de sosire și parcare era numită „Masa“, și se găsea lîngă sediile principale ale companiilor.

Înarmat cu aceste cunoștințe, Miguel trimise un mesaj la Bogotá prin intermediul omului său de legătură de la consulatul columbian din New York, sugerînd ca Learjet-ul ce urma să fie folosit să solicite un spațiu la capătul sudic, lîngă poartă. Iar în această dimineață utilizase pentru ultima dată telefonul celular, ca să sune la Brunswick Aviation și să ceară ca poarta sudică să fie deschisă între 7,45 și 8,15 seara.

Miguel știa, din conversațiile anterioare de la Teterboro, că o asemenea cerere nu era nicidecum neobișnuită. Proprietarii avioanelor particulare erau adesea angajați în treburi care era de preferat să rămînă neștiute de nimeni, iar lucrătorii aeroportului aveau reputația de a fi discreți. Unul dintre directori chiar îi descrisese lui Miguel un incident refe-

ritor la un transport de marijuana care aterizase pe aeroportul lor.

Observînd niște baloturi suspecte ce erau încărcate din avion într-un camion, directorul sunase la poliție și informase despre traficanții de droguri; ulterior, aceștia au fost arestați. După aceea, însă, proprietarul avionului, un client regulat al Aeroportului Teterboro, protestase vehement împotriva atitudinii conducerii și a „amestecului în viața sa personală", spunînd: „Credeam că ăsta e un aeroport discret, în care poți avea încredere".

Acum, cînd furgonul mortuar și camionul se apropiau de aeroport, Miguel îl dirijă pe Luis spre poarta sudică. Deși nu putea fi sigur că va scăpa complet de vigilența forțelor de securitate, cel puțin miza pe faptul că aici va fi mai puțin strictă decît la intrarea principală.

În mașină domnise o tăcere tensionată după incidentul cu poliția statală. Dar, cînd atmosfera s-a mai destins, Socorro îi spuse lui Miguel, plină de admirație:

— Te-ai descurcat *magnífico** cu puștiul ăla.

— Da, așa e, adăugă și Luis.

Miguel însă, ridică nepăsător din umeri:

— Nu vă relaxați încă. S-ar putea să mai avem de furcă.

Apropiindu-se de grilajul aeroportului, își consultă iarăși ceasul. Era 8,25. Întîrziaseră jumătate de oră, și zece minute peste ora la care ceruse deschiderea porților sudice.

Cînd farurile furgonului mortuar luminară poarta, văzură că aceasta era închisă și încuiată cu lacăte. Iar în spatele ei – doar întunericul, nu se vedea nimeni prin preajmă. Iritat, Miguel repezi un pumn în bordul mașinii și înjură înciudat:

— *¡Mierda!***

Luis se dădu jos de la volan pentru a privi mai atent lacătul. Din camionul din spate coborî și Rafael, cercetă și el sistemul de închidere a porții și, apropiindu-se de furgon, îi spuse lui Miguel:

— Pot să spulber drăcia aia dintr-un glonț.

Miguel clătină din cap, întrebîndu-se de ce nu-i aștepta aici unul dintre piloții Learjet-ului. În întunericul nopții, putea distinge cîteva avioane parcate în apropiere, dincolo de grilaj,

---

* Excelent (sp).
** Drace! (Sp.).

dar nici o lumină sau vreun semn de activitate. Era posibil ca zborul să fi avut întîrziere? Oricare ar fi fost răspunsul, era clar că n-aveau de ales – erau nevoiţi să folosească intrarea principală de la Brunswick Aviation.

Aplecîndu-se pe geam, afară, le ordonă lui Luis şi lui Rafael:

— Treceţi înapoi la volan!

Tocmai cînd întorceau maşinile de la poarta sudică, Plymouth-ul apăru de pe şosea şi se alinie în urma lor – Carlos reuşise să treacă cu bine de barierele poliţiei. Instrucţiunile sale erau să urmărească cele două maşini pînă la intrarea în aeroport, apoi să aştepte pînă cînd le vedea întorcîndu-se.

Apropiindu-se de clădirea firmei Brunswick, puternic iluminată, văzură o altă poartă blocîndu-le drumul, o barieră şi o gheretă în uşa căreia stătea în bărbat îmbrăcat în uniforma securităţii aeroporului. Lîngă el, un bărbat înalt, cu un început de chelie, îmbrăcat civil, se uita atent în direcţia lor, încercînd să distingă ceva în întuneric. Un detectiv în civil? Din nou, Miguel simţi cum i se strînge stomacul de emoţie.

Cel de-al doilea bărbat păşi în faţă cînd opriră în dreptul gheretei. Avea în jur de cincizeci de ani şi vădea multă autoritate. Luis coborî geamul şi necunoscutul întrebă:

— Aveţi un transport special pentru Señor Pizarro?

Un val de uşurare îl cuprinse pe Miguel. Era o întrebare codificată, stabilită dinainte, al cărei răspuns, codificat şi el, îl ştia pe de rost:

— Marfa este pregătită pentru transfer şi toate hîrtiile sînt în ordine.

Nou-venitul dădu din cap, uşurat la rîndul lui.

— Eu sînt pilotul vostru. Mă numesc Underhill. La dracu'! Aţi întîrziat, spuse el cu accent american.

— Am avut nişte probleme.

— Nu mă interesează să le ştiu. Am depus deja planul de zbor. Hai să-i dăm drumul!

Înconjurînd maşina pentru a urca pe scaunul pasagerului, Underhill îi făcu semn bărbatului în uniformă să ridice bariera.

Lui Miguel nu-i venea să creadă că nu trebuiau să treacă de nici un control de securitate, de nici o inspecţie a poliţiei. Povestea lor, pregătită cu atît de multă grijă, era inutilă, dar nu putea spune că regreta asta.

Cei patru de pe bancheta din faţă, stăteau cam înghesuiţi, dar reuşiră pînă la urmă să închidă portiera. Pilotul îl dirijă pe

Luis, printre luminile albastre, spre perimetrul sudic al aeroportului. Camionul mergea cu grijă în urma lor.

În scurt timp, cîteva avioane apărură în raza vizuală, iar pilotul arătă spre cel mai mare dintre ele, un Learjet 55 LR. O siluetă se detaşă din umbră şi le ieşi în întîmpinare.

Underhill le explică scurt:

— Faulkner. Copilot.

Pe partea stîngă a avionului era deschisă o uşă; o scară conecta uşa cu solul. Copilotul urcă înăuntru şi cîteva lumini se aprinseră pe rînd în interiorul avionului.

Luis manevră furgonul mortuar cu partea din spate cît mai aproape de scară, pentru a începe descărcarea coşciugului. Din camionul oprit la mică distanţă săriră Julio, Rafael şi Baudelio.

După ce toată lumea se adună în jurul scării avionului, Underhill întrebă:

— Cîte persoane vii zboară cu noi?

— Patru, răspunse Miguel.

— Am nevoie de numele lor pentru a încheia actele. Şi-mi trebuie şi numele morţilor. În afară de asta, nici eu nici Faulkner nu dorim să ştim nimic despre voi sau afacerea asta. Noi sîntem responsabili de o cursă charter, nimic altceva.

Miguel dădu din cap. Nu avea nici o îndoială că amîndoi piloţii fuseseră plătiţi gras pentru cursa asta. Rutele aeriene dintre SUA şi America Latină viermuiau de echipaje asemănătoare, americane sau de alte naţionalităţi, care lucrau undeva la limita legalităţii şi îşi asumau riscuri mari pentru bani grei. Cît îi privea pe piloţi, Miguel nu dădea doi bani pe dorinţa lor de a se delimita de ceea ce se întîmpla. Se îndoia că scrupulele lor ar mai fi contat în caz că ar fi avut necazuri şi totul s-ar fi terminat dramatic. Iar piloţii ar fi fost oricum acuzaţi de complicitate.

Primul coşciug, al Jessicăi, începu urcuşul pe scară, susţinut de Rafael, Julio, Luis şi Miguel, sub supravegherea pilotului. Întoarcerea coşciugului pe loc în uşa avionului era dificilă, cîţiva centimetri să fi fost mai lat şi n-ar fi încăput. De şinele transversale din interior erau fixate curele pentru a ţine marfa – în cazul acesta, coşciugele – pe poziţie în timpul zborului.

Pînă cînd primul coşciug a fost fixat la locul lui, furgonul mortuar se depărtase deja şi camionul trăsese cu spatele la scară. Urmară celelalte două sicrie, după care

Miguel, Baudelio, Socorro şi Rafael urcară şi ei şi închiseră uşa avionului. Nimeni nu s-a obosit să-şi ia rămas bun, şi cînd Miguel se aşeză şi îşi aruncă ochii pe hublou, luminile celor două vehicule se stingeau în depărtare.

În timp ce copilotul continua să lege curelele în jurul coşciugelor, Underhill începu să apese pe butoane în cabina de pilotaj, şi curînd se auzi vuietul motoarelor. Copilotul se aşeză pe scaunul lui, ceru permisiunea prin radio de a decola şi primi răspunsul afirmativ de la turnul de control. Cîteva secunde mai tîrziu, rulau pe pista aeroportului.

Întorcîndu-se în scaun, Baudelio începu să conecteze echipamentul exterior de monitorizare la coşciuge, fără să se oprească din lucru nici după ce avionul decolă, urcînd cu repeziciune în întuneric, cu destinaţia Florida.

Cei rămaşi la sol, mai aveau încă nişte treburi de rezolvat.

Cînd furgonul mortuar şi camionul apărură din nou pe poarta aeroportului, Carlos, care aştepta afară, porni cu Plymouth-ul în urma lor şi merse aşa pînă la Paterson, aproximativ zece mile spre vest. Aici, Luis trase maşina în faţa unei prăvălii modeste de pompe funebre, aleasă dinainte, la întîmplare, şi o părăsi acolo în parcare. Lăsă cheile în contact, se îndreptă cu paşi repezi spre Plymouth, şi plecă împreună cu Carlos.

În dimineaţa următoare, existau toate şansele ca proprietarul prăvăliei să se lupte un timp cu conştiinţa sa civică, indecis între a-şi face datoria şi a chema poliţia, sau a aştepta să vadă ce se întîmplă; oricum, darul neaşteptat al unui furgon mortuar aproape nou nu era chiar de lepădat. Dar, oricare ar fi fost decizia acestuia, Carlos, Luis şi ceilalţi urmau să fie departe pînă atunci.

De la Paterson, Carlos şi Luis mai merseră şase mile spre nord, pînă la Ridgewood, unde Julio ajunsese deja cu camionul şi îl abandonase în faţa unei firme de maşini uzate, care-şi închisese porţile pentru ziua respectivă. Din nou, era foarte probabil ca un camion aproape nou, părăsit, să fie absorbit în circuitul de afaceri şi prezenţa sa să nu fie raportată niciodată poliţiei.

Ceilalţi doi îl luară pe Julio din drum, dintr-un punct stabilit în prealabil, apoi toţi trei se întoarseră la ascunzătoarea din Hackensack pentru ultima oară. Aici, Julio şi Luis urcară unul în Chevrolet şi ceilalţi în Ford, singurele maşini rămase, şi, fără să mai întîrzie inutil, dispărură împreună cu Carlos.

Urmau să părăsească mașinile în locuri îndepărtate, cu portierele descuiate și cheile în contact – în speranța că cineva nu va rezista tentației să le facă dispărute, distrugînd astfel orice legătură dintre autoturisme și răpirea familiei Sloane.

14

Abia după Telejurnalul de seară reuși echipa specială, a cărei ședință fusese întreruptă în acea dimineață de evenimentele tragice de la White Plains, să se întîlnească din nou. Era sîmbătă, ora 7,10 seara, și membrii echipei își anulaseră resemnați toate planurile pentru week-end. Se spune adesea, și pe bună dreptate, că printre profesioniștii din televiziune, mai ales cei de la știri, cu orele lor de lucru neregulate, cu lungile absențe de acasă și imposibilitatea de a se angaja într-o viață socială previzibilă, există cel mai înalt procentaj de divorțuri dintre meseriile cu riscuri în acest sens.

Așezat din nou în capul mesei din sala de consiliu, Harry Partridge îi cîntări din ochi pe ceilalți – Rita, Norman Jaeger, Iris Everly, Karl Owens și Teddy Cooper. Majoritatea arătau obosiți; Iris avea, în mod excepțional, o ținută mai puțin impecabilă, cu părul în dezordine și bluza albă pătată de cerneală. Jaeger, în cămașă, stătea cu scaunul dat pe spate și cu picioarele proptite pe masă.

Chiar și încăperea arăta murdară, coșurile de gunoi revărsîndu-se de hîrtii și alte resturi, scrumierele pline, cești de cafea goale răspîndite peste tot și ziare aruncate pe jos sau pe oriunde se nimerise. Unul din prețurile pe care erau nevoiți să le plătească pentru închiderea camerei fusese acela că femeile de serviciu nu avuseseră posibilitatea să pătrundă în sanctuar și să facă puțină ordine. Rita își propuse să țină minte să se ocupe de curățenie pînă luni dimineața.

Pe tăblițele cu „Succesiunea evenimentelor“ și „Diverse“ apăruseră multe informații noi. Cea mai recentă contribuție era un sumar al dezastrului din acea dimineață de la White Plains, bătut la mașină de Partridge. Și totuși, din păcate, pe tăblițe nu apăruse nimic semnificativ despre identitatea răpitorilor sau despre locul unde își ascunseseră victimele.

— Are cineva ceva de raportat? întrebă Partridge.

Jaeger, care își lăsase picioarele să cadă pe podea și își apropiase scaunul de masă, ridică o mînă.

— Da, Norm, spune!

Producătorul veteran începu cu vocea sa liniștită, aproape didactică:

— Azi toată ziua n-am făcut decît să dau telefoane în Europa și Orientul Mijlociu – șefilor noștri de birouri din străinătate, corespondenților, contactelor mele de tot felul – și tuturor le-am pus aceeași întrebare: ce au mai auzit ei nou sau neobișnuit despre activitatea teroriștilor din zonă? Există semne ale unor mișcări de trupe printre grupările teroriste? Au dispărut cumva recent teroriști sau grupuri presupuse a se fi dat la fund? Dacă da, este posibil să se fi îndreptat spre Statele Unite?, și așa mai departe.

Jaeger făcu o pauză și își ordonă tacticos hîrtiile cu însemnări ce se aflau în fața lui, apoi continuă:

— Există cîteva răspunsuri semipozitive. Un întreg grup al Hezbollah-ului a dispărut acum o lună din Beirut și n-a mai apărut de atunci. Dar se zvonește că ar fi în Turcia și plănuiește un nou atac asupra evreilor, și avem confirmarea de la Ankara că poliția turcă e pe urmele lui, dar nici o dovadă, bine-nțeles, ar putea fi oriunde.

Pe urmă cei de la FARL* se spune că au cîteva grupuri în mișcare, dar trei rapoarte separate, inclusiv unul de la Paris, afirmă că se află în Franța. Iarăși – nici o dovadă. Abu Nidal a dispărut din Siria și se spune că ar fi ajuns în Italia, unde, împreună cu Jihadul Islamic și Brigăzile Roșii, ar organiza ceva deosebit de neplăcut.

Jaeger își aruncă mîinile în aer, exasperat:

— Toți golanii ăștia sînt alunecoși ca peștii, nu poți fi sigur de nimic, deși sursele pe care le-am folosit au fost de încredere pînă acum.

În acel moment, în sala de consiliu intră Leslie Chippingham, urmat de Crawford Sloane, și amîndoi se alăturară celorlalți din jurul mesei. La apariția lor se lăsă tăcerea în încăpere, pînă cînd președintele îi îndemnă apăsat:

— Continuați, vă rog!

În timp ce Jaeger își relua firul expunerii, Partridge îl urmări pe Sloane și se gîndi că arăta ca o fantomă, chiar mai

---

* Fracțiunile Armate Revoluționare Libaneze (n. tr.).

palid și mai tras la față decît în ziua precedentă, ceea ce nu era deloc surprinzător, ținînd cont de tensiunea în care trăia.

— Sursele agențiilor de informații, continuă Jaeger, au mai raportat cîteva mișcări printre teroriști. N-o să vă plictisesc cu detaliile, pentru că se pare că sînt restrînse la Europa și Orientul Mijlociu. Mai important e faptul că toți oamenii cu care am vorbit nu cred să fi existat un exod de teroriști, oricum, nu într-un număr semnificativ, spre S.U.A. ori Canada. Și, dacă ar fi existat, ei spun că e greu de presupus că nu s-ar fi auzit nimic. În orice caz, tuturor le-am cerut să-și deschidă ochii și urechile și să ne raporteze dacă aud ceva nou.

— Mulțumesc, Norm. Partridge se întoarse spre Karl Owens: Știu că tu te-ai concentrat spre sud. Vreun rezultat, ceva?

— Nimic într-adevăr pozitiv.

Tînărul producător nu avea nevoie să trieze însemnări în urma telefoanelor pe care le dăduse. Tipic pentru stilul său de lucru meticulos, fiecare convorbire telefonică era înregistrată pe un cartonaș ceva mai mare decît o carte de vizită, cu scrisul său frumos, caligrafic, iar cartonașele fuseseră așezate în ordine dinainte:

— Am vorbit cu același gen de persoane ca și Norm și le-am pus aceleași întrebări – doar că oamenii mei sînt în Managua, San Salvador, Havana, La Paz, Buenos Aires, Tegucigalpa, Lima, Santiago, Bogotá, Brasilia, Mexico City. Ca de obicei, nu duc lipsă de activitate teroristă în toate zonele astea, și nici de transferuri: pe acolo teroriștii trec granițele așa cum schimbă la noi navetiștii trenurile. Dar nimic din rapoartele primite nu indică o mișcare de grup de genul celei care ne interesează pe noi. Am dat însă peste ceva, mai lucrez încă la firul ăsta...

— Spune-ne totuși, îl îndemnă Partridge, măcar ideea generală.

— Bun, deci e vorba de o informație din Columbia, despre un tip pe nume Ulises Rodríguez.

— A, da, interveni Rita, un terorist deosebit de periculos. Am auzit de el. Este numit „Abu Nidal al Americii Latine".

— E, într-adevăr, foarte periculos și lipsit de scrupule. Și se știe că a fost implicat în cîteva răpiri în Columbia. În general, nu prea se vorbește mult despre astea aici, dar acolo au loc tot timpul. Ei bine, acum trei luni, acest Rodríguez a

fost văzut la Bogotá, apoi a dispărut fără urmă. Cei care au idee de ce se întîmplă în zonele respective afirmă că ar fi activ pe undeva. Există un zvon că ar fi plecat la Londra, dar, oriunde s-ar afla, din iunie a reuşit să se dea la fund.

Aruncîndu-şi privirea pe următorul cartonaş, Owens completă:

— Şi încă ceva: am dat telefon, aşa, la inspiraţie, uneia dintre cunoştinţele mele de la Imigrări, din Washington, şi i-am pomenit numele şi descrierea lui Rodríguez. Mai tîrziu, mi-a telefonat şi mi-a spus că, în urmă cu trei luni, deci cam pe cînd a dispărut Rodríguez, Imigrările au fost avertizate de către CIA că individul s-ar putea să încerce să pătrundă în ţară prin Miami. Există un mandat federal de arestare pe numele lui, şi cei de la vamă şi Imigrări din Miami au intrat în alertă de gradul I, dar el n-a apărut.

— Sau a reuşit să intre nedescoperit, adăugă Iris Everly.

— Da, nu e exclus. Sau ar fi putut intra pe altă uşă, dinspre Londra de pildă, dacă zvonul pe care l-am auzit e corect. Şi am mai aflat ceva în legătură cu el – Rodríguez a studiat engleza la Berkeley şi vorbeşte fără accent, sau, mai bine zis, cu un accent american. Ce vreau să spun e că aici se confundă uşor cu peisajul.

— Devine interesant. Mai ai ceva despre el?

— Ceva, confirmă Owens.

Toţi ascultau cu atenţie şi concentrare, şi Partridge se gîndi că numai cei din meseria asta – ziaristica – înţelegeau cît de multe informaţii se pot aduna prin contacte, cunoştinţe şi telefoane insistente.

— Puţinele informaţii pe care le-am găsit aici despre Rodríguez includ tot ce v-am spus deja, precum şi faptul că a terminat facultatea la Berkeley în 1972.

Partridge întrebă imediat:

— Deci există poze de-ale lui?

Dar Owens clătină din cap:

— Pe cei de la Imigrări i-am întrebat şi n-au nici una – zero. Ei mi-au spus că nimeni nu deţine o fotografie a lui, nici măcar cei de la CIA. Rodríguez a fost foarte atent. Dar, chiar şi aşa, s-ar putea să avem noroc.

— Pentru Dumnezeu, Karl! protestă Rita. Dacă tot te comporţi ca un scriitor de suspans, măcar continuă cu povestea. Ce te tot opreşti?

Owens zîmbi – „săpatul" răbdător era specialitatea lui, stilul său personal, și nu avea de gînd să și-l schimbe pentru Abrams sau oricine altcineva. Deci continuă în același ritm:

— După ce am aflat de Rodríguez, am sunat la biroul nostru din San Francisco și am rugat pe cineva să se ducă la Berkeley să investigheze situația. M-am folosit de numele tău, Les, preciză el întorcîndu-se spre Chippingham. Sper că n-ai nimic împotrivă. Am zis că sarcina e de prioritate maximă.

Președintele confirmă din cap că nu îl deranja, și Owens merse mai departe:

— Au trimis-o pe Fiona Gowan care, întîmplător, e chiar absolventă a Colegiului Berkeley și știe unde să meargă și pe cine să întrebe. Fiona a avut noroc – mai ales ținînd cont că era sîmbătă după-amiaza – și, n-o să vă vină să credeți, a găsit un profesor de la Catedra de engleză care chiar și-l amintea pe Rodríguez ,din promoția '72.

— Ba credem, credem, spuse Rita exasperată, cu tonul cu care ar fi spus „Dă-i drumu' odată!".

— Se pare că Rodríguez era un singuratic, nu avea prea mulți prieteni, nimeni apropiat. Și tipul de la facultate și-a mai amintit că era foarte timid în fața aparatelor de fotografiat, nu lăsa pe nimeni niciodată să-l fotografieze. *Daily Cal*, ziarul facultății, a vrut la un moment dat să-l includă într-un articol însoțit de o fotografie cu studenții străini, dar Rodríguez i-a refuzat categoric. Pînă la urmă, ciudățenia asta a lui a devenit o glumă generală, și unul dintre colegii lui, care era un foarte bun portretist, i-a făcut o schiță în cărbune fără știrea lui. Cînd tipul a început să o arate celorlalți, Rodríguez a făcut o criză de nervi. Furios la culme, s-a oferit să cumpere schița, și artistul i-a vîndut-o, pe mult mai mult decît merita, bineînțeles. Poanta era că artistul făcuse de fapt vreo douăsprezece schițe, pe care le-a împărțit prietenilor, dar Rodríguez n-a aflat asta niciodată.

— Copiile acelea..., începu Partridge.

— Ne-am ocupat deja, Harry, zîmbi Owens, refuzînd în continuare să se grăbească. Fiona s-a întors la San Francisco și a stat cu mîna pe telefon toată după-amiaza. Nu este o treabă simplă, pentru că promoția '72 avea nu mai puțin de trei sute optzeci și opt de absolvenți. Oricum, a reușit deja să afle cîteva nume și cîteva numere de telefon, și, chiar înainte de a veni eu aici, mi-a telefonat să-mi spună că a localizat una

dintre copii şi că o va avea mîine. Imediat ce pune mîna pe ea, biroul din San Francisco ne-o trimite nouă.

Un murmur aprobator se răspîndi în încăpere.

— A făcut o treabă bună, dădu glas Chippingham părerii tuturor. Mulţumeşte-i Fionei din partea mea.

— Dar nu trebuie să ne pierdem simţul proporţiilor, îi avertiză Owens. Deocamdată nu avem decît coincidenţe şi presupunerea că Rodríguez ar putea fi implicat în răpire. Iar schiţa în cărbune este veche de douăzeci de ani.

— Oamenii nu se schimbă chiar atît de mult în douăzeci de ani, opină Partridge. Putem să arătăm schiţa asta celor de la Larchmont şi să-i întrebăm pe toţi dacă l-au văzut prin zonă sau îşi amintesc de el. Altceva, ce mai avem?

— Biroul de la Washington ne-a sunat să ne spună că FBI-ul n-are nimic nou. Experţii lor lucrează la rămăşiţele Nissan-ului de la White Plains, dar nu sînt prea optimişti. Aşa cum zicea şi Salerno în transmisia de vineri, în cazurile de răpiri, cei de la FBI depind de răpitori şi aşteaptă să stabilească ei contactul întîi.

Partridge se uită spre Sloane cu părere de rău:

— Regret, Sloane, dar se pare că asta e tot ce avem deocamdată.

Rita interveni, ca să-i amintească:

— În afară de ideea lui Teddy.

— Ce idee? întrebă Sloane tăios. Nu mi-aţi spus nimic de nici o idee.

— Mai bine să-l lăsăm pe Teddy să ne explice, zise Partridge, arătîndu-l pe tînărul englez, aşezat şi el la masă, care se lumină brusc în momentul în care atenţia se concentră asupra lui.

— Este o cale posibilă de a afla unde se găsea ascunzătoarea răpitorilor, domnule S, deşi sînt toate şansele ca ei să fi plecat de-acum.

Chippingham întrebă:

— Dacă au plecat, la ce ne mai foloseşte să ştim?

Sloane dădu din mînă nerăbdător:

— Lasă asta! Vreau să aud ideea.

În ciuda intervenţiei, Cooper îi răspunse întîi lui Chippingham:

— Ne foloseşte la urme, domnule C. Întotdeauna există o şansă ca oamenii să lase urme, care pot să ne arate cine sînt, de unde au venit, poate chiar încotro s-au îndreptat.

Incluzîndu-i și pe ceilalți în remarcile lui, Cooper repetă în amănunt sugestiile făcute mai devreme Ritei și lui Partridge... descrise genul de proprietate și locul care ar fi servit răpitorilor drept ascunzătoare... convingerea lui că teroriștii ar fi putut obține sediul prin intermediul anunțurilor din ziare... planul de a examina toate anunțurile clasificate din toate ziarele apărute în ultimele trei luni pe o rază de douăzeci și cinci de mile pornind din Larchmont... obiectivul căutării – să găsească ceva care să se potrivească descrierii teoretice stabilite de comun acord... munca stăruitoare care trebuia depusă prin biblioteci, redacții de ziare, de către tineri isteți angajați în acest scop... care, mai tîrziu, urmau să investigheze posibilele locuri descoperite prin căutările lor....

— Este o modalitate hazardată, recunosc, încheie Cooper expunerea.

— Nici măcar, spuse Chippingham. Începuse să se încrunte în timpul relatării, iar îngrijorarea i se adînci cînd auzi de angajări. Despre cîți oameni vorbim de fapt aici?

— Am analizat și eu situația, îi răspunse Rita. În zona respectivă există o sută șaizeci de ziare, inclusiv cotidianele și săptămînalele. Bibliotecile nu păstrează numerele din urmă decît ale cîtorva dintre ele, deci munca ar consta mai ales din drumuri la diferite redacții, unde vor trebui controlate colecțiile lor. Va fi o muncă uriașă să se meargă la toate ziarele, să se citească anunțurile ultimelor trei luni, să se ia notițe etc., dar, dacă vrem ca această acțiune să ne fie de ajutor, totul trebuie început cît mai repede posibil...

— Ce-ar fi să-mi răspundă și mine cineva la întrebare: cîți angajați noi?

— Eu apreciez că e nevoie cam de șaizeci, îi zise Rita. Și, în plus, de cineva care să supervizeze operațiunile, bineînțeles.

Chippingham se întoarse neîncrezător spre Partridge:

— Harry, vrei să spui că susții serios propunerea asta?

Tonul lui implica: „*Nu poți fi atît de nebun!*". Partridge ezită. Împărtășea îndoielile lui Chippingham; chiar în dimineața aceasta, cînd se întorcea de la White Plains, etichetase în gînd sugestia lui Teddy ca fiind un plan nebunesc; și de atunci n-avusese motiv să-și schimbe părerea. Dar pe urmă se gîndi că nu e rău să te pronunți ferm cîteodată, chiar asupra unor propuneri hazardate.

— Da, Les, zise el în final. Eu recomand ideea. După mine, trebuie să încercăm totul și, recunoaște și tu, în momentul ăsta nu sîntem tocmai copleșiți de idei și piste noi pe care să le urmăm.

Chippingham era foarte nemulțumit de răspuns. Nici nu vroia să se gîndească ce însemna să angajeze pe timp de cîteva săptămîni mai mult de șaizeci de oameni, cărora să le mai plătească și cheltuielile de călătorie și celelalte cheltuieli – și pentru ce? Genul ăsta de operațiuni se puteau ridica la sume astronomice. Firește, în zilele de mult apuse ale televiziunii, n-ar fi ezitat nici o clipă, nimeni n-ar fi ezitat. Dar acum nu putea să nu-și amintească cu groază ordinele lui Margot Lloyd-Mason: *„Nu vreau ca cineva să înceapă să cheltuiască în dreapta și-n stînga... Nimeni n-o să se angajeze într-o cheltuială ce depășește bugetul, fără aprobarea mea expresă*".

Ei bine, gîndi Chippingham, și el dorea cel puțin la fel de mult ca oricine altcineva să afle unde fuseseră duși Jessica, micuțul Sloane și Angus, și, dacă era nevoie, era dispus să se bată cu Margot pe tema banilor, dar trebuia să fie o cheltuială pentru ceva în care putea crede, și nu rahatul ăsta idiot de la englezul ăla arogant.

— Harry, n-am de gînd să aprob ideea, cel puțin deocamdată. Pur și simplu nu cred că ne oferă suficient să merite efortul.

Chiar și acum, dacă ceilalți i-ar fi ghicit logica ce o includea și pe Margot, l-ar fi făcut laș. Dar ce conta – avea și el probleme, inclusiv necesitatea de a-și păstra slujba, de care ceilalți nu știau nimic.

— Les, eu aș fi crezut..., începu Jaeger.

Dar Sloane îl întrerupse înainte de a spune ce credea:

— Norm, dă-mi voie mie. Cînd Jaeger îi cedă cuvîntul, vocea lui Sloane se înăspri brusc: Cînd spui că nu se justifică efortul, Les, bănuiesc că te referi la faptul că nu ești dispus să cheltuiești banii?

— Da, și ăsta e un factor. Întotdeauna este, știi și tu asta. Dar m-am referit mai ales la o apreciere rațională. Ce sugerați voi nu este, pur și simplu, o idee bună.

— Poate că ai tu una mai bună.

— Nu, nu în momentul ăsta.

— Atunci am să-ți pun o întrebare la care doresc un răspuns cinstit, spuse Sloane pe un ton glacial. Margot Lloyd-Mason a înghețat cumva bugetul acestei operațiuni?

Chippingham îi răspunse stingherit:

— N-am făcut decît să discutăm problema bugetului. Ascultă, n-am putea noi doi să discutăm între patru ochi?

— Nu! urlă Sloane sărind în picioare și privindu-l furios pe Chippingham. Nu vreau secrete cu scorpia aia fără scrupule. Mi-ai răspuns deja la întrebare. A instituit o înghețare a fondurilor, nu-i așa?

— Nu e nimic important. Pentru orice acțiune care merită, pot să sun la Stonehenge...

— Iar eu o să sun presa pentru a anunța o conferință, aici, chiar în seara asta, tună Sloane. Și o să spun întregii lumi că, în timp ce familia mea suferă în cine știe ce iad, Dumnezeu știe unde, rețeaua asta bogată viermuiește de contabili care revizuiesc în fiecare zi bugetul și se tîrguie pentru fiecare bănuț...

Chippingham protestă:

— Nimeni nu se tîrguie! Crawf, n-are rost să te înfurii. Îmi pare rău...

— Și la ce folosește asta?

Celorlalți adunați în jurul mesei nu le venea să-și creadă urechilor. În primul rînd, aflau cu stupoare că bugetul pentru echipa lor specială fusese înghețat în secret, și în al doilea rînd li se părea de neconceput că în situația disperată în care se aflau nu aveau voie să încerce toate posibilitățile. Și încă ceva părea la fel de incredibil – faptul că CBA-ul îndrăznea să-și jignească în felul acesta cel mai ilustru cetățean – principalul lor crainic. Se menționase numele lui Margot Lloyd-Mason, deci nu se putea deduce decît că ea reprezenta mîna de fier a companiei Globanic Industries în problema asta.

Norman Jaeger se ridică și el în picioare, în cea mai simplă formă de protest, și spuse încet:

— Harry e de acord că trebuie să dăm o șansă ideii lui Teddy. Și eu sînt de aceeași părere.

Karl Owen i se alătură:

— Și eu.

— Trece-mă și pe mine pe listă. Iris Everly.

Rita ezită, cu gîndul la situația lui Chippingham, dar spuse și ea pînă la urmă:

— Cred că poți să mă treci și pe mine printre susținători.

— Bine, bine, să lăsăm drama, spuse Chippingham, dîndu-și seama că făcuse o eroare de judecată, dar și că,

indiferent ce-ar fi făcut, ar fi fost în pierdere; înjurînd-o în sinea lui pe Margot, spuse:

— Îmi retrag părerea. Poate am greşit eu. Puteţi începe operaţiunea.

Dar nu avea de gînd, hotărî Chippingham instantaneu, să se ducă la Margot să-i ceară aprobarea; ştia prea bine, şi probabil ştiuse de la început, care va fi răspunsul. Va autoriza el însuşi cheltuiala, cu toate riscurile.

— Dacă vrem să începem operaţiunea, spuse Rita, ca întotdeauna practică şi încercînd să risipească tensiunea, vă propun să ne mişcăm imediat, nu ne putem permite să pierdem timpul de pomană. Pînă luni trebuie să găsim toţi cercetătorii de care avem nevoie. Deci, cu ce începem?

— O să-l întrebăm pe Unchiul Arthur, sugeră Chippingham. O să-l sun în seara asta şi să-i spun să vină mîine la birou să înceapă recrutarea.

— O idee foarte bună, începu să se lumineze Sloane.

Teddy Cooper, aşezat lîngă Jaeger, îl întrebă pe acesta în şoaptă:

— Cine dracu' e Unchiul Arthur?

Jaeger rîse înfundat:

— Nu l-ai întîlnit încă pe Unchiul Arthur? Nu-i nimic, băiete, mîine o să ai parte de o experienţă unică.

— Fac eu cinste la băuturi, se oferi Chippingham, adăugînd în gînd: *Doar v-am adus aici ca să lecuim rănile de mai înainte.*

El şi cu ceilalţi mutaseră şedinţa la „Sfuzzi", un restaurant cu bar de pe lîngă Centrul Lincoln, cu un decor *nouveau*-antic-roman. Era unul dintre localurile obişnuite ale celor care lucrau în televiziune. Deşi la „Sfuzzi" era întotdeauna aglomeraţie sîmbăta seara, reuşiseră să găsească o masă în jurul căreia se înghesuiseră toţi, cu cîteva scaune suplimentare.

Chippingham îl invitase inclusiv pe Crawford Sloane, dar crainicul refuzase să vină, hotărînd în schimb să se întoarcă acasă însoţit de escorta sa FBI, Otis Havelock. Urmau să aştepte acolo încă o noapte mult speratul telefon de la răpitori.

Cînd toţi aveau cîte un pahar cu băutură în mînă şi atmosfera se mai relaxase puţin, Partridge remarcă:

— Les, există ceva care, cred eu, trebuie spus. Mie nu mi-ar trebui slujba ta pentru nimic în lume, nici în cele mai

bune condiții. Dar, mai ales acum, sînt convins că nici unul dintre noi n-ar putea să ordoneze prioritățile și să jongleze cu oamenii cum faci tu, măcar atît, – nu mai bine.

Chippingham îi aruncă lui Partridge o privire recunoscătoare și dădu din cap; era o declarație de înțelegere de la cineva pe care îl respecta, și totodată un avertisment pentru ceilalți că nu toate problemele erau simple și nici deciziile ușoare.

— Harry, spuse el, știu cum lucrezi tu și cum „simți“ imediat situațiile. Ce se întîmplă cu povestea asta?

— Cred că, în sfîrșit, am început să o „simt“, cum spui tu. Teddy, aici de față, remarcă el arătînd cu privirea spre Cooper, este convins că păsările au părăsit deja cuibul, iar eu am ajuns la aceeași concluzie. Dar mai e ceva; instinctul îmi spune că ne apropiem de niște evenimente ce vor arunca o rază de lumină asupra răpirii, și care vor fi provocate ori de eforturile noastre, ori se vor întîmpla, pur și simplu. Și atunci vom ști ceva despre răpitori: cine, unde...

— Și cînd o să știm?

— Cînd o să știți, răspunse Partridge, eu am și plecat. Oriunde ne-ar duce firul, eu vreau să fiu acolo repede și primul.

— Vei fi, și îți promit că vei avea tot sprijinul de care ai nevoie, se angajă Chippingham.

Partridge rîse și arătă cu degetul în jurul mesei:

— Ați auzit asta, cu toții. Să țineți minte dacă încearcă să nege.

— Sigur c-am auzit, zise Jaeger. Și, Les, dacă o să fie nevoie, o să-ți amintim ce-ai zis.

Chippingham clătină din cap:

— N-o să fie nevoie.

Discuția continuă apoi pe un ton mai relaxat. În acest timp, Rita părea preocupată să caute ceva în geantă, dar de fapt mîzgălea cîteva cuvinte pe o bucățică de hîrtie. Apoi se întinse discret pe sub masă și o puse în mîna lui Chippingham. Acesta așteptă pînă cînd atenția celorlalți era îndreptată în altă parte și își aruncă pe furiș ochii pe bilețelul Ritei.

Conținea doar cîteva cuvinte: *Les, ce zici de un pat moale? Hai să plecăm de aici.*

15

Merseră cu taxiul la apartamentul Ritei, de pe West Seventy-second, nu departe de „Sfuzzi". Chippingham locuia ceva mai încolo, pe Eighties, o adresă temporară, cît se judeca divorțul dintre el și Stasia, dar apartamentul era mic și ieftin pentru New York, și Les nu era prea mîndru de el. Îi părea rău după apartamentul luxos din Sutton Place unde locuise cu Stasia zece ani, pînă la despărțirea lor; acum era teritoriu interzis pentru el, o utopie spulberată. Avocații Stasiei avuseseră grijă și de asta.

Oricum, tot ce-și doreau, el și cu Rita, în momentul acela era doar cel mai apropiat loc unde se puteau refugia. Mîinile lor începuseră să se agite încă din taxi, pînă cînd el îi spusese:

— Dacă nu te oprești, am să explodez precum Vezuviul și s-ar putea să treacă luni întregi pînă cînd vulcanul să devină din nou activ.

— Nu e cazul tău, spuse ea rîzînd, oprindu-se totuși din „joacă".

Pe drum, Chippingham îi spuse taximetristului să oprească în dreptul unui chioșc de ziare. Coborî din taxi și se întoarse cu un teanc din edițiile de duminică ale ziarelor *New York Times, Daily News* și *Post.*

— Cel puțin acum știu unde mă situez în scara ta de priorități. Sper măcar că nu ai de gînd să le citești pe toate înainte de...

— Nu, mai tîrziu, o asigură el. *Mult, mult* mai tîrziu.

Spunînd acestea, Chippingham se întrebă dacă avea vreo șansă să se maturizeze în privința femeilor. Probabil că nu, sau cel puțin nu pînă nu-i va scădea puțin libidoul. Știa că unii bărbați i-ar fi invidiat virilitatea, care acum, cînd mai avea cîteva luni pînă să împlinească cincizeci de ani, era la fel de mare ca atunci cînd avea pe jumătate vîrsta asta. Pe de altă parte, o stare de permanentă excitație își avea dezavantajele ei.

Deși Rita îl excita acum, așa cum se întîmplase și în alte dăți, și deși știa că îl așteptau momente de plăcere intensă, mai știa și că peste cîteva ore se va întreba: *Merita asta toate necazurile?* Genul de întrebare pe care și-o punea adesea: meritau toate aventurile astea sexuale pierderea soției sale, la care ținea cu adevărat, și riscurile pentru cariera sa? – aceasta din urmă fiind o realitate pe care i-o subliniase cît se poate de

clar Margot Lloyd-Mason la ultima lor întîlnire de la Stonehenge.

Și dacă nu, de ce o făcea? Parțial, pentru că nu rezista niciodată tentației unor jocuri carnale, atunci cînd se ivea ocazia, și în lumea știrilor ocaziile erau de la sine înțelese. Apoi, era plăcerea vînătorii, care nu scăzuse niciodată, și, în sfîrșit, împlinirea fizică – plăcerea de a primi și de a da, amîndouă la fel de importante.

Les Chippingham ținea un jurnal – ascuns cu grijă, bineînțeles – al cuceririlor sale sexuale – o listă de nume întocmită într-un cod special, inventat de el, și pe care numai el îl putea descifra... Toate numele aparțineau unor femei pe care le simpatizase și altora pe care, cel puțin pentru un timp, le iubise cu adevărat.

Numele Ritei, adăugat recent, era cel de-al o sută douăzeci și șaptelea capitol. Chippingham se străduia să nu privească agenda ca pe un răboj, deși în realitate asta era.

Unii oameni care duceau vieți mai liniștite sau mai inocente ar fi fost șocați de acest număr, l-ar fi găsit excesiv, poate chiar greu de crezut. Dar cei care lucrau la televiziune, sau în oricare al domeniu de creație – artiști, actori, scriitori – nu s-ar fi îndoit de realitatea cifrei.

Se îndoia că Stasia avea idee de numărul aventurilor sale extraconjugale – ceea ce îl duse cu gîndul la altă întrebare obsesivă: exista vreo șansă să repare răul apărut în căsnicia lor, să se întoarcă la intimitatea de care se bucuraseră amîndoi, chiar și atunci cînd ea știa de infidelitățile lui? Și-ar fi dorit din toată inima ca răspunsul să fie „da“, dar era conștient de faptul că era prea tîrziu. Stasia era prea copleșită de amărăciune și durere. În urmă cu cîteva săptămîni încercase să-i scrie o scrisoare, o tentativă discretă de apropiere. Dar singurul răspuns pe care îl primise fusese de la avocatul Stasiei, care îl avertizase să nu mai încerce în viitor să comunice direct cu clienta sa.

Bun, reflectă el filosofic, chiar dacă jocul era pierdut, asta nu trebuia să-l împiedice să se bucure de următoarele ore.

Și Rita se cufundase între timp într-un studiu al relațiilor, deși la un nivel mult mai simplu. Nu se măritase niciodată, pentru că nu întîlnise niciodată un bărbat liber de care să vrea să-și lege existența pentru totdeauna. În ce privea relația ei actuală cu Les Chippingham, știa prea bine că nu exista un viitor pe termen lung. Îl cunoștea și îl studia de prea mult

timp ca să nu ajungă la concluzia că era incapabil de fidelitate. Se plimba de la o femeie la următoarea cu degajarea cu care alţi bărbaţi îşi schimbă cravatele. Dar şarmul lui era trupul acela înalt, solid, cu toate accesoriile de rigoare, iar o escapadă sexuală cu el era un vis euforic, fericit, paradisiac. Era deja cufundată în acest vis cînd taxiul ajunse în faţa apartamentului ei; Les plăti şoferului şi o conduse înăuntru.

Rita închise şi zăvorî uşa apartamentului şi în clipa următoare era în braţele lui, sărutîndu-se. Apoi, fără să mai piardă timpul, se îndreptă spre dormitor, iar Les o urmă, lăsînd să-i cadă sacoul, trăgînd de cravată şi descheindu-şi cămaşa.

Dormitorul era tipic pentru Rita – organizat, dar într-un mod confortabil, degajat, cu stofe pastelate şi perne împrăştiate peste tot. Cu gesturi îndemînatice, Rita dădu la o parte cuvertura şi o împături rapid, aruncînd-o pe un fotoliu din apropiere. Apoi se dezbrăcă iute, aruncîndu-şi hainele în toate direcţiile, un gest instinctiv al iubitei care aruncă astfel deoparte şi toate inhibiţiile. Peste fiecare piesă de îmbrăcăminte care lua drumul aerului, îi arunca un zîmbet lui Les. El, la rîndul lui, o cîntărea din priviri în timp ce-şi scotea chiloţii, aruncîndu-i pe urmele slipului şi sutienului ei.

Ca de atîtea ori înainte, îi plăcea ceea ce vedea.

Rita, o brunetă naturală, începuse să se vopsească după ce împlinise treizeci de ani şi îi apăruseră primele fire albe. Dar după ce-şi schimbase postul şi imaginea din corespondent în producător, lăsase natura să-şi urmeze cursul, iar acum părul ei era o combinaţie atrăgătoare de şaten închis şi argintiu. Şi silueta i se mai împlinise, dar îşi purta cu graţie cele cinci kilograme în plus la vechea ei greutate de şaizeci.

— Se poate spune, remarcase Les după ce o văzuse pentru prima dată goală, că am trecut de la Afrodita la o Venus confortabilă. Mă mulţumesc şi cu Venus.

Oricum, trupul de un metru şaizeci şi şapte al Ritei era încă în formă, cu şolduri frumos rotunjite şi sîni fermi.

Rita îl privi şi văzu că Les nu avea nevoie de altă sursă de excitaţie. Totuşi, el se apropie de ea încet, sărutîndu-i fruntea, pleoapele şi buzele. Apoi, cu mîna rotunjită blînd în jurul sînilor, îşi coborî gura pe fiecare sfîrc în parte. Un fior de plăcere o străbătu în timp ce îi simţea întărindu-se.

Respirînd adînc, fiecare mișcare a corpului ei exprimînd încîntarea, mîinile Ritei coborîră între picioarele lui Les și începură să se miște încet, ușor, cunoscătoare. Îi simți trupul întreg încordîndu-se și auzi inspirația lui scurtă, apoi oftatul moale, profund, de plăcere.

Chippingham o întinse blînd pe pat, iar mîinile și buzele lui continuară să exploreze umezeala caldă, dulce, a corpului ei. Cînd nici unul dintre ei nu-și mai putea înfrîna dorința, el coborî deasupra ei și o pătrunse încet. Rita scoase un strigăt și, cîteva momente mai tîrziu, plăcerea ei atinse paroxismul și strigătul se transformă într-un suspin prelung.

Rita se lăsă un timp purtată de valurile plăcerii care o cuprindea întotdeauna după o experiență sexuală reușită, se bucură de cîteva momente de lenevie absolută, pînă cînd mintea ei mereu activă începu să pună întrebări. De fiecare dată cînd făcea dragoste cu el totul era atît de lin, de perfect, de experimentat, încît se întreba: oare toate femeile cu care se culcase Les simțiseră același lucru? Probabil că da. Avea un stil de a manevra corpul femeii care o arunca pe Rita – și probabil pe toate celelalte – în extaz. Și excitația ei, fără îndoială, i-o sporea pe a lui. Căci numai după ce ea se lăsă cuprinsă de inegalabila beție – și ce minunat era că nu trebuia să se prefacă, sau să se străduiască din răsputeri să ajungă acolo! – explodă și el în ea.

Mai tîrziu, cu trupurile umede și transpirația prelungindu-le parcă dulcea împreunare, leneviră un timp unul lîngă celălalt, respirînd adînc, satisfăcuți.

— Leslie Chippingham, ți-a spus vreodată cineva că ești amantul cel mai desăvîrșit din lume?

El rîse și o sărută:

— Dragostea e poezie. Poezia se hrănește din inspirație. Acum, tu ești inspirația mea.

— Te pricepi și la vorbe. Poate că ar trebui să lucrezi la știri, glumi ea.

După un timp adormiră și, cînd se treziră, făcură din nou dragoste.

Pînă la urmă, inevitabil, Chippingham și Rita trecură din pat pe canapeaua pe care îi așteptau ziarele de duminică, cumpărate de Les în drum spre casă. Le deschiseră pe toate și Rita începu să citească *The Post*, iar Chippingham *The Times*.

Amîndoi se cufundară în relatările despre ultimele evenimente legate de răpirea familiei Sloane, cu accentul pe explozia de sîmbătă dimineața de la White Plains a vehiculului folosit de răpitori și pe dezastrul care a urmat. Din punct de vedere profesional, Rita constată cu satisfacție că Telejurnalul CBA nu omisese nimic important în materialul difuzat la Telejurnalul de seară. Deși presa scrisă avea articole mai lungi, cu mai multe interviuri și impresii, esența era aceeași.

De la povestea răpirii, Rita și Les trecură la alte materiale interne și internaționale, cărora le dăduseră o atenție mai mică decît de obicei în agitația ultimelor zile. Nici unul dintre ei nu se obosi să citească, și nici măcar nu observă o informație pe o singură coloană care apărea numai în *The Post*, îngropată pe una din ultimele pagini.

UN DIPLOMAT
ÎȘI OMOARĂ IUBITA, APOI SE SINUCIDE
ÎNTR-O CRIZĂ DE GELOZIE

Un diplomat la Națiunile Unite, José Antonio Salaverry, și prietena sa, Helga Efferen, au fost găsiți împușcați, sîmbătă, în apartamentul lui Salaverry de pe 48th Street. Poliția a declarat că este vorba de „crima și sinuciderea unui amant gelos".

Salaverry era membrul unei delegații peruane la Națiunile Unite. Efferen, cetățeană americană, fostă imigrantă libaneză, lucra la Banca American-Amazonas, filiala din Dag Hammarskjöld Plaza.

Corpurile neînsuflețite ale celor doi au fost descoperite sîmbătă de către un administrator. Medicul legist aproximează ora morții între 8 și 11 în seara precedentă. Dovezi substanțiale, afirmă poliția, ar indica faptul că Salaverry descoperise că Efferen folosea apartamentul lui pentru întîlniri sexuale cu alți bărbați. Furios, a ucis-o întîi pe ea, apoi s-a sinucis.

16

Cu grația unui pescăruș, Learjet-ul 55 LR coborî, străpungînd noaptea, cu motoarele sale puternice temporar frînate. Avionul se orientă paralel cu cele două rînduri de lumini din față ale pistei 18 de pe Aeroportul Opa Locka. Dincolo de aeroport

sclipea galaxia de lumini din Miami, reflecția lor creînd o vastă aureolă pe cer, ca într-o competiție cu Calea Lactee.

De pe fotoliul său din cabina pentru pasageri, Miguel se răsuci ca să privească printr-unul dintre hublouri, sperînd că luminile Americii și tot ce reprezentau ele vor rămîne curînd în urmă.

Se uită la ceas. Era 11,18 p.m.; zborul de la Teterboro durase ceva mai mult de două ore și un sfert.

Pe scaunul din fața lui, Rafael urmărea luminile pistei. Lîngă el, Socorro părea să fi ațipit.

Miguel întoarse capul spre Baudelio care, la cîțiva metri mai încolo, continua să monitorizeze cele trei coșciuge cu ajutorul echipamentului extern pe care îl conectase încă de la începutul zborului. Baudelio dădu din cap în semn că totul era în ordine, iar Miguel se concentră asupra unei alte probleme potențiale care tocmai se ivise.

Cu cîteva minute mai devreme, se dusese în cabina piloților și-l întrebase pe Underhill:

— După ce ajungem la Opa Locka, cît de repede poți să închei formalitățile și să ne scoți de acolo?

— N-ar trebui să ne ia mai mult de jumătate de oră, răspunsese Underhill. Tot ce trebuie să facem este să umplem rezervorul și să depunem planul de zbor. Deși – pilotul ezită o secundă, nehotărît – dacă cei din vamă decid să-și arunce o privire, s-ar putea să dureze mai mult.

Miguel se răsti:

— Dar nu avem control vamal aici.

— În mod normal, nu, îl aprobase Underhill. Nu prea se obosesc ei cu avioanele care ies din țară. În ultimul timp, însă, am auzit că fac controale din cînd în cînd, mai ales noaptea.

Deși încercase să pară nepăsător, vocea îi trădase îngrijorarea.

Vestea îl șocase pe Miguel. Opa Locka fusese ales ca punct de ieșire din țară tocmai pentru că atît el, cît și Cartelul de la Medellin dețineau cu totul alte informații.

Ca și Teterboro, Aeroportul Opa Locka din Florida era folosit numai de avioane particulare. Din cauza curselor externe, deținea și un punct de control vamal – un birou mic, improvizat într-o rulotă, cu un personal proporțional de redus. În comparație cu birourile vamale ale marilor aeroporturi

internaţionale, cum ar fi Miami, New York, Los Angeles sau San Francisco, Opa Locka era ruda săracă, obligată să folosească proceduri mai puţin stricte decît în alte părţi. De obicei, numai doi ofiţeri erau de serviciu, şi numai între 11 dimineaţa şi 7 seara în timpul săptămînii, şi între 10 şi 6 duminicile. Actuala călătorie fusese planificată pornind de la premisa că la ora aceea tîrzie biroul vamal va fi fost de mult închis, iar funcţionarii plecaţi pe la casele lor.

Underhill se simţise obligat să adauge:

— Dacă e cineva de serviciu la vamă şi are radioul aeroportului deschis pe frecvenţă, o să ne audă comunicînd cu turnul de control. După aceea, poate le trezim interesul, poate nu.

Miguel realizase că era prea tîrziu să mai facă altceva decît să se întoarcă la scaunul lui şi să aştepte. O dată ajuns acolo, începuse să enumere în gînd posibilităţile.

Dacă întîlneau într-adevăr pe cineva de la vamă în seara aceasta, povestea lor era pregătită, documentată, şi o puteau folosi. Socorro, Rafael şi Baudelio or să-şi joace rolurile lor; el – pe al lui. Baudelio putea foarte uşor să deconecteze firele echipamentului... nu, problema nu consta în povestea lor şi în toate dovezile pe care le aveau. Problema era că vameşul trebuia să urmeze un anumit regulament cu privire la coşciugele ce părăseau ţara.

Miguel studiase regulamentele oficiale şi le ştia pe de rost. Pentru fiecare trup neînsufleţit era nevoie de anumite acte – un certificat de deces, un permis de transport emis de un Departament statal pentru sănătate şi o autorizaţie de intrare din partea ţării de destinaţie. Nu era nevoie de paşaportul decedatului, dar – şi aici era nodul problemei – coşciugul trebuia deschis, inspectat de un funcţionar vamal, apoi închis la loc şi sigilat.

Printr-o prevedere înţeleaptă, Miguel se înarmase cu toate documentele necesare – falsuri, dar falsuri excelente. În plus, avea şi fotografiile cu imaginile îngrozitoare ale accidentului, greu de identificat, dar potrivite poveştii, ca şi tăieturile false din ziar, în care se preciza amănuntul că trupurile erau atît de strivite şi arse, încît erau imposibil de recunoscut.

Deci, dacă exista cineva de serviciu la vama din Opa Locka dornic să inspecteze transportul, toate hîrtiile erau în

ordine, dar va insista oare vameșul să deschidă sicriele? Sau, după ce va citi descrierile din ziare, va mai *vrea* să le deschidă?

Încă o dată, Miguel se simți din ce în ce mai încordat pe măsură ce Learjet-ul efectua manevrele de aterizare și se îndrepta spre Hangarul 1.

Inspectorul vamal Wally Amsler nu putea să-și imagineze decît că un birocrat cu chef de joacă de la Washington visase într-o noapte acțiunea asta, în care fusese și el implicat, ca și alți nefericiți – Operațiunea Exit. Oricine ar fi fost el (sau ea), inspectorul putea să pună pariu că respectivul se găsea în pat la ora asta dormind liniștit, ceea ce ar fi preferat să facă și el în loc să bîntuie ca o bufniță în capătul ăsta de lume, Aeroportul Opa Locka, uitat de Dumnezeu ziua și pustiu ca pe lună noaptea. Mai era o jumătate de oră pînă la miezul nopții și încă două după aceea, pînă cînd el și ceilalți doi funcționari vamali vor putea să uite de Operațiunea Exit și să meargă în sfîrșit acasă.

Lui Amsler nu-i stătea în fire să fie prost dispus; era un om prietenos și vesel, mai puțin cu aceia care încălcau legea apărată de el. Atunci putea fi rece și dur, cu un simț al datoriei inflexibil. În general, îi plăcea munca sa, deși nu-l pasiona deloc să fie de serviciu noaptea, și evita asta pe cît putea. Dar cu o săptămînă în urmă îl pălise o ușoară viroză și nu-și revenise încă de tot; mai devreme intenționase chiar să sune la serviciu și să se învoiască pentru ziua respectivă pe caz de boală. La această stare de disconfort fizic se mai adăuga ceva ce-l deranja foarte mult în ultimul timp – statutul său în cadrul Departamentul vamal.

Deși își îndeplinise cu conștiinciozitate îndatoririle în ultimii douăzeci de ani și mai bine, nu avansase atît cît considera că ar fi trebuit pînă la vîrsta de aproape cincizeci de ani pe care o avea. Statutul său era de inspector GS-9, adică o funcție minoră, de tranzit, nimic mai mult. Mulți alții mai tineri decît el și cu mult mai puțină experiență erau deja inspectori principali, GS-11, iar el trebuia să asculte de ordinele lor.

Crezuse întotdeauna că, într-o bună zi, va fi promovat inspector principal, dar, realist fiind, știa că de acum încolo

şansele sale sînt minime. Era cinstit aşa? Nu era prea sigur. Avusese o carieră nepătată şi pusese întotdeauna obligaţiile de serviciu mai presus decît oricare altele, inclusiv unele personale. Pe de altă parte, niciodată nu se zbătuse din răsputeri să avanseze, să devină un conducător, şi nimic din ce realizase pe plan profesional nu fusese spectaculos; poate că asta era problema. Bineînţeles, nici ca GS-9 salariul nu era rău. Cu toate orele suplimentare, lucrînd şase zile pe săptămînă, cîştiga în jur de 50 de mii de dolari pe an, şi ştia că peste vreo cincisprezece ani îl aştepta o pensie bunicică.

Dar salariul şi pensia nu erau suficiente în sine. Avea nevoie să fie mai activ, să realizeze ceva, chiar şi modest, ca oamenii să-şi amintească de el. Şi-ar fi dorit foarte mult să se întîmple ceva care să-i ofere această şansă, şi simţea că o merita din plin. Numai că nu erau prea multe şanse să se întîmple ceva la Opa Locka în toiul nopţii, în timp ce el se plictisea cu Operaţiunea Exit.

Exit era un program ce presupunea inspectarea prin sondaj a diferitelor avioane care părăseau S.U.A., îndreptîndu-se spre alte ţări. Nu exista nici o modalitate să fie controlate toate, vama nu dispunea, pur şi simplu, de suficient personal pentru aşa ceva. Aşa că pusese la punct o operaţiune-blitz, în care o echipă de inspectori descindea neanunţată într-un aeroport şi în următoarele ore se urca la bordul avioanelor cu destinaţii străine – de obicei avioane particulare. Programul se efectua adesea noaptea.

Pretextul oficial al operaţiunii era că se căuta echipament electronic de înaltă performanţă care era adesea exportat ilegal. Neoficial, vama căuta în special bani în sume ce depăşeau limitele legale, mai ales sume provenind din traficul de droguri. Cel de-al doilea motiv trebuia să fie neoficial, pentru că, din punct de vedere legal, potrivit Amendamentului 4, nu aveau voie să caute bani „fără un motiv prealabil". În schimb, dacă o sumă mare de bani era găsită întîmplător în cursul unei percheziţii în alt scop, vama avea dreptul să aplice legea.

Cîteodată, Exit dădea rezultate – uneori spectaculoase – dar nimic de genul acesta nu se întîmplase cînd Amsler era de serviciu, ceea ce-l făcea să nu fie prea entuziasmat de program. Oricum, Exit era motivul pentru care el împreună cu

alți doi ofițeri se aflau la Opa Locka în seara aceasta, deși zborurile în afara țării fuseseră chiar mai puține decît de obicei și părea improbabil că vor mai exista multe pînă cînd urmau ei să închidă prăvălia.

Unul din ele se pregătea să decoleze în curînd – un Learjet care venea de la Teterboro și depusese, în urmă cu cîteva minute, planul de zbor cu destinația Bogotá, Columbia. Amsler decise să se îndrepte spre Hangarul 1 și să-i arunce o privire.

Spre deosebire de cea mai mare parte a Floridei, orășelul Opa Locka era un loc lipsit de farmec. Numele provine de la un cuvînt al indienilor seminole, *opatishawockalocka*, adică un „deal înalt, uscat". Descrierea i se potrivea, ca și aceea, mai recentă, a scriitorului T. D. Allman, în viziunea căruia Opa Locka era un „ghetou" ajuns la sapă de lemn, ca „un parc de distracții vandalizat și abandonat de o veșnicie". Aeroportul, deși destul de frecventat, nu avea decît cîteva clădiri, iar uscăciunea plată a zonei – în vîrful acelui „deal" natural dădea impresia de deșert.

În mijlocul acestui deșert, Hangarul 1 era o oază. O clădire modernă, atrăgătoare, cu un terminal luxos ce oferea servicii avioanelor particulare, pasagerilor și piloților.

În total, șaptezeci de oameni lucrau în Hangarul 1, îndatoririle lor variind de la curățarea interiorului avioanelor ce aterizau, golirea coșurilor de gunoi, reaprovizionarea dulapurilor cu alimente și băuturi, pînă la întreținerea mecanică – mici reparații sau revizii majore. Alți membri ai personalului lucrau în baruri, restaurante și o mică sală de conferințe echipată cu instrumente audio și video, fax, telex și mașini de copiat.

Dincolo de o linie invizibilă, dar respectată cu strictețe, se găseau facilități similare pentru piloți, precum și o arie largă pentru planificarea zborurilor. În acea arie l-a găsit inspectorul vamal Wally Amsler pe pilotul Learjet-ului, Underhill, care tocmai studia un telex cu starea vremii.

— Bună seara, căpitane. Înțeleg că vă îndreptați spre Bogotá.

Underhill ridică privirea, fără să se mire la vederea uniformei:

— Da, așa e.

De fapt, şi răspunsul lui şi planul de zbor erau false. Destinaţia Learjet-ului era o mică pistă de aterizare din Anzi, lîngă Sion, în Peru, şi zborul pînă acolo urma să fie nonstop. Dar instrucţiunile severe pe care le primise Underhill, pentru care era plătit cu o sumă substanţială, specificau ca în planurile de zbor să fie trecută Bogotá. Şi oricum nu conta, pentru că de îndată ce scăpa de Controlul de Trafic al Statelor Unite, imediat după decolare, putea să zboare oriunde ar fi dorit şi nimeni nu ar fi controlat sau nu s-ar fi interesat.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş dori să inspectez avionul şi pasagerii de la bord.

Underhill avea ceva împotrivă, dar ştia că nu are nici un rost să se împotrivească. Nu putea decît să spere că ciudatul cvartet de pasageri pe care îl transportă era în stare să-i ofere explicaţii satisfăcătoare tipului ăstuia de la vamă, ca el să pornească avionul şi să decoleze naibii de aici. Era totuşi neliniştit, nu din pricina pasagerilor, ci a posibilei sale implicări în ceea ce se întîmpla şi despre care habar n-avea.

Denis Underhill bănuia că trebuie să fie ceva neobişnuit, poate ilegal, cu sicriele alea, iar bănuiala sa era că ori conţineau altceva decît trupuri neînsufleţite, o marfă de contrabandă, bunăoară, ori, dacă erau într-adevăr trupuri, aparţinuseră probabil unor victime ale vreunui război de clan între columbieni şi peruani, şi trebuiau scoase din ţară înainte ca autorităţile să realizeze ce se întîmpla. Oricum, nu crezuse nici o secundă povestea care i se îndrugase atunci cînd fusese aranjată cursa charter la Bogotá, cu victimele unui accident şi familia îndoliată. Dacă era atît de simplu, de ce tot misterul ăsta de roman poliţist? Ca să nu mai vorbim că remarcase şi faptul că cel puţin doi dintre pasageri erau înarmaţi. Şi, tot aşa, de ce efortul ăsta de a evita ceea ce se întîmpla acum – o inspecţie a vameşilor americani?

Deşi Underhill nu era proprietarul Learjet-ului – avionul aparţinea unui columbian bogat şi era înregistrat în Columbia – el era „administratorul" avionului, se ocupa de el şi primea, pe lîngă un salariu generos, un procentaj convenabil din profituri. Era convins că şeful său ştia că uneori transporturile erau cel puţin discutabile, dacă nu de-a dreptul ilegale, cel puţin la graniţa dintre lege şi fărădelege, dar omul avea încredere că

Underhill se va descurca în situații dificile și va salva avionul și investiția sa de cîte ori va fi nevoie.

Amintindu-și de această încredere și de propriul său interes, Underhill decise să folosească el însuși povestea cu victimele accidentului, în speranța că, orice s-ar fi întîmplat, se va recunoaște că el mai multe nu știa, iar avionul va fi salvat.

— Este o situație tristă, spuse el, și începu să-i povestească vameșului istoria dramatică care îi fusese servită la Bogotá și care, deși Underhill nu avea de unde să știe asta, se potrivea cu documentele aflate în buzunarul lui Miguel.

Amsler ascultă fără să facă vreun comentariu și îl îndemnă scurt:

— Să mergem, căpitane.

Mai întîlnise și în alte ocazii genul lui Underhill, și nu îl impresiona prea tare; după părerea lui, Underhill era doar un fel de mercenar, dispus să zboare oriunde cu orice la bord dacă i se ofereau suficient de mulți bani; apoi, mai tîrziu, dacă apăreau probleme, era primul să-și declare inocența, o victimă indusă în eroare de cei care îl angajaseră. De obicei, considera Amsler, oamenii de felul lui erau infractori flagranți care reușeau să scape basma curată.

Merseră împreună spre clădirea principală a Hangarului 1, unde Learjet-ul fusese parcat sub o prelată ca un acoperiș. Ușa era deschisă și pilotul o luă înaintea inspectorului pe scări, pînă în cabina pasagerilor, unde anunță, ca un avertisment:

— Doamnă și domnilor, ne bucurăm de vizita prietenească a Vamei Statelor Unite.

În timpul celor cincisprezece minute care trecuseră de la aterizarea avionului, cei patru membri ai Cartelului de la Medellin rămăseseră la bord la ordinul lui Miguel. După ce motoarele fuseseră oprite și amîndoi piloții părăsiseră Learjet-ul – Underhill pentru a prezenta planul de zbor, iar Faulkner pentru a supraveghea umplerea rezervoarelor – Miguel începuse o discuție serioasă cu ceilalți trei.

Întîi îi avertizase de posibilitatea unei inspecții vamale și de faptul că puteau fi puși în situația de a-și juca rolurile pregătite dinainte. Toți deveniseră nervoși și agitați, dar îi dăduseră de înțeles, fiecare în felul lui, că erau pregătiți.

Socorro, folosindu-se de oglinjoara din trusa de machiaj, își pusese iarăși puțin piper pe pleoapele de jos. Imediat aproape, ochii i se umpluseră de lacrimi. Rafael protestase de data aceasta, promițînd că se va descurca și fără piper și fără lacrimi, iar Miguel îl lăsase în pace. Baudelio deconectase deja echipamentul exterior, după ce se asigurase că ocupanții sicrielor dormeau profund și nu se puteau trezi timp de cel puțin încă o oră, chiar dacă el nu mai avea posibilitatea să intervină.

Apoi Miguel le spusese că el urma să fie „purtătorul de cuvînt“; ceilalți trebuiau să se orienteze după el în atitudinea lor.

După toate aceste pregătiri psihice și practice, nimeni nu păru foarte șocat auzind anunțul lui Underhill și văzînd un om în uniforma vămii apărut în ușa avionului.

— Bună seara, oameni buni, îi salută Amsler pe același ton politicos pe care îl folosise și față de Underhill. Aceasta nu-l împiedică să arunce o privire rapidă în jur, să observe sicriele fixate de o parte a cabinei și să-i cîntărească din ochi pe pasageri – trei stăteau jos și numai Miguel îl aștepta în picioare.

— Bună seara, domnule inspector, răspunse Miguel, ținînd în mînă un dosar cu documente și patru pașapoarte. Îi întinse lui Amsler întîi pașapoartele.

Amsler le acceptă, dar nu-și coborî privirea pe ele.

— Unde vă duceți și care este scopul acestui zbor? se interesă el.

Vameșul văzuse deja planul de zbor și știa ce destinație era înscrisă acolo, iar de la Underhill aflase și ceva despre motivul călătoriei; dar una din tehnicile funcționarilor de la Vamă sau Imigrări era să-i facă pe oameni să înceapă conversația; cîteodată comportamentul lor, plus unele mici semne de nervozitate comunicau mult mai mult decît răspunsurile.

— Este o călătorie tragică, domnule inspector, iar o familie fericită cîndva este acum copleșită de durere.

— Cum vă numiți, domnule?

— Eu sînt Pedro Palacios. Nu fac parte din familia îndoliată, ci sînt un bun prieten al acesteia și am însoțit-o încoace să dau o mînă de ajutor în caz de nevoie.

Miguel folosea o nouă identitate, pentru care avea și un pașaport potrivit, de cetățean columbian. Pașaportul era real, fotografia la fel, dar numele și celelalte detalii, ca și viza de intrare în S.U.A., datată cu cîteva zile mai devreme, erau doar falsuri foarte reușite. După o tăcere scurtă, adăugă:

— Prietenii mei m-au rugat pe mine să vorbesc, pentru că engleza lor nu e prea fluentă, mai ales în aceste condiții triste.

Amsler își aruncă în sfîrșit privirile pe pașapoartele din mîna sa, îl găsi pe al lui Miguel, compară fotografia cu trăsăturile din fața sa și îl complimentă:

— Da, vorbiți engleza foarte bine, Señor Palacios.

După o fracțiune de secundă de gîndire, Miguel răspunse hotărît:

— Mi-am efectuat o parte a studiilor la Berkeley și iubesc foarte mult această țară. Dacă motivul care m-a adus aici ar fi fost cu totul altul, aș fi fost fericit doar să mă aflu aici.

Răsfoind celelalte trei pașapoarte, Amsler le compară fotografiile cu persoanele cărora le aparțineau, apoi i se adresă lui Socorro:

— Doamnă, ați înțeles ce am discutat pînă acum?

Socorro își ridică fața răvășită de lacrimi. Inima îi bătea atît de tare, încît îi era frică să nu audă și vameșul. Vorbi împiedicat, renunțînd la engleza ei fluentă:

— Da... puțin.

Înclinînd din cap, Amsler se întoarse din nou spre Miguel, arătînd cu un gest sicriele:

— Acum spuneți-mi despre astea.

— Am toate documentele necesare...

— Mai tîrziu. Întîi explicați-mi.

Miguel simulă o voce înecată de emoție, ceea ce nici nu era prea greu, pentru că își simțea gîtlejul sugrumat de frică:

— E vorba de un accident îngrozitor. Sora acestei doamne, fiul ei și un membru mai în vîrstă al familiei se aflau în vacanță în America. Tocmai ajunseseră la Philadelphia și conduceau... un camion, scăpat de sub control, a traversat intersecția cu viteză mare... A lovit mașina lor în plin, omorînd pe loc toți trei pasagerii. Traficul era foarte intens... alte opt mașini s-au ciocnit de rămășițele automobilului lor...

alți morți... a fost un incendiu îngrozitor și trupurile lor... oh, Doamne! Trupurile lor...

Ca la un semn, Socorro începu să plîngă și să se lamenteze. Rafael își ținea capul în mîini și hohotele tăcute îi scuturau tot trupul – Miguel trebui să recunoască în sinea lui că spectacolul mut era mult mai convingător decît lacrimile. Baudelio nu făcu decît să arate așa cum era de felul lui, trist și tras la față.

În timp ce vorbea, Miguel urmărea atent expresia vameșului. Dar nu putea citi nimic pe fața acestuia – Amsler asculta liniștit, cu o expresie de nepătruns. Miguel împinse din nou documentele în direcția inspectorului vamal, adăugînd simplu:

— Aveți totul aici. Vă rog, domnule inspector, citiți și veți vedea.

De această dată, Amsler primi hîrtiile și le răsfoi. Certificatele păreau a fi în ordine, ca și permisele de transport al trupurilor neînsuflețite și permisiunea de intrare în Columbia. Începu să citească articolele din ziare, dar la vederea cuvintelor „trupurile arse... mutilate... de nerecunoscut..." simți că i se întoarce stomacul pe dos. Urmară fotografiile; o singură privire i-a fost de ajuns, așa că le acoperi repede. Își aminti că mai devreme avusese intenția de a se învoi de la serviciu pentru seara asta și se întrebă de ce nu fusese suficient de isteț s-o facă. În acest moment, avea o senzație de rău fizic, și i se făcea și mai rău la gîndul îndatoririi sale următoare.

Miguel, care nu-l scăpa din ochi pe inspector, habar nu avea că omul era și el foarte îngrijorat, dar dintr-un motiv cu totul diferit.

Wally Amsler nu se îndoia de veridicitatea poveștii pe care o auzise. Documentele erau în ordine, restul materialului le susținea și nimeni, își spuse el, nu putea simula genul de durere căreia îi fusese martor în ultimele minute. Fiind și un familist cumsecade, avea toată simpatia pentru oamenii aceștia și și-ar fi dorit din toată inima să-i poată lăsa să plece imediat. Dar nu putea. Legea era clară: sicriele trebuiau deschise pentru inspecție, și asta îl îngrijora teribil.

Pentru că Wally avea și el o slăbiciune – nu putea suporta să vadă cadavre și simțea că i se face greață de frică

și oroare numai la gîndul de a privi rămășițele mutilate descrise de Palacios și de articolele din ziar.

Problema aceasta a lui începuse pe cînd avea opt ani și fusese silit să-și sărute bunica moartă și întinsă în coșciug. Amintirea cărnii reci, ca de ceară, pe buzele sale, în timp ce se zbătea și țipa împotrivindu-se, încă îl mai făcea și acum să se cutremure, și Wally și-ar fi dorit să nu mai vadă un cadavru în viața lui. Mai tîrziu, cînd se maturizase, aflase că psihiatria avea un nume pentru ceea ce simțea el – necrofobie. Dar, indiferent cum s-ar fi numit, Wally nu avea decît o singură dorință – să se țină departe de cadavre.

Numai o singură dată în toată cariera sa de funcționar de vamă fusese nevoit să vadă un cadavru: cînd corpul neînsuflețit al unui american decedat în străinătate sosise noaptea tîrziu cu un avion, iar el era singur de serviciu. Pașaportul decedatului indica o greutate de șaptezeci și șapte de kilograme, dar greutatea sicriului depășea o sută cincizeci. Chiar luînd în considerație greutatea containerului în care se găsea, diferența tot părea extrem de suspectă, iar Amsler ceruse, fără prea mare tragere de inimă, deschiderea sicriului. Rezultatul fusese oribil.

Bărbatul dinăuntru era enorm, se îngrășase foarte mult de cînd îi fusese eliberat pașaportul. Mai rău, moartea și o îmbălsămare prost executată desfiguraseră de tot cadavrul, făcîndu-l să intre într-o putrefacție îngrozitoare și să răspîndească un miros oribil care îi mai dădea fiori și acum. Încercînd din răsputeri să-și țină respirația, Amsler făcuse semn să fie închis capacul. Apoi ieșise afară și vomitase violent, cu spasme de nestăpînit. Mirosul și gustul din gură nu i s-au șters multe zile după aceea, și de cîte ori își amintea de acel episod, i se făcea rău.

Dar mai puternic decît amintirea, mai puternic decît spaimele sale, era simțul datoriei, așa că îi spuse lui Miguel:

— Îmi pare foarte rău, dar regulamentul cere să deschid sicriele pentru inspecție.

Exact de ceea ce îi era mai teamă lui Miguel; încercă totuși să-l înduplece cu argumente raționale:

— Vă rog, domnule inspector. Oamenii ăștia au suferit deja atît de mult! Vă implor. Noi sîntem prieteni ai Americii.

Sînt sigur că, măcar din compasiune, se poate face o excepţie în cazul ăsta.

Apoi, adresîndu-i-se lui Socorro în spaniolă:

— *El hombre quiere abrir los ataúdes** .

Primind semnalul, Socorro sări în picioare, urlînd de groază:

— *¡Ay, no! ¡Madre de Dios, no!*

Rafael se alătură şi el corului:

— *¡Le suplicamos, señor. En el nombre de la decencia, por favor, no!***

Baudelio, cenuşiu la faţă, şopti şocat:

— *¡Por favor, no lo haga, señor! ¡No lo haga!****

Fără să cunoască spaniola, Amsler înţelese în mare ce spuneau şi îl rugă pe Miguel:

— Vă rog informaţi-i pe prietenii dumneavoastră că nu eu am scris regulamentele. Cîteodată nu-mi face deloc plăcere să le respect, dar asta e meseria mea, datoria mea.

Miguel nu mai insistă, nu mai avea nici un rost să prelungească jocul ăsta. Sosise clipa deciziei. Idiotul de la vamă continua să pălăvrăgească:

— Aş propune ca sicriele să fie duse undeva, într-un loc discret. Pilotul dumneavoastră poate aranja asta, şi o să ne ajute şi cineva din Hangarul 1.

Miguel ştia că nu poate permite aşa ceva – sicriele nu trebuiau să părăsească avionul. Deci nu le mai rămînea decît o singură soluţie – forţa armată. Nu ajunseseră atît de departe ca să fie înfrînţi de un singur *cabrón* de la vamă, aşa că ori îl executau pe loc, aici, în avion, ori îl luau cu el în Peru pentru a fi ucis mai tîrziu. Următoarele cîteva secunde vor decide. Pe urmă şi piloţii vor trebui ţinuţi cu pistolul la ceafă; altfel, speriaţi de consecinţe, vor refuza cu siguranţă să decoleze. Miguel îşi strecură mîna în haină, pipăi după pistolul său Makarov de 9 mm pe care îl ţinea acolo şi îi trase siguranţa. Privi spre Rafael şi îl văzu dînd din cap. Socorro începuse şi ea să caute ceva prin poşetă.

---

* Omul ăsta vrea să deschidă sicriele (sp.).

** Vă implorăm, domnule. În numele bunei-cuviinţe, vă rugăm, nu! (Sp.)

*** Vă rog nu faceţi asta, domnule. Nu faceţi asta! (Sp.)

— Nu, nu pot permite ca sicriele să fie mișcate din loc, spuse Miguel hotărît și schimbîndu-și ușor poziția, astfel încît să se afle între vameș și ușă, tăind și piloților vederea. Degetele i se încordară în jurul pistolului. Era momentul. *Acum.*

— Ecou unu-șapte-doi, răspunde, aici Sectorul.

Vocea, apărută de nicăieri, îi îngheță pe toți, în afară de Wally Amsler, obișnuit cu aparatul său de emisie-recepție pe care îl purta agățat de curea. Fără să își dea seama de schimbarea atmosferei din jurul său, ridică emițătorul la gură și răspunse:

— Sector, aici Ecou unu-șapte-doi.

— Ecou unu-șapte-doi, pîrîi o voce masculină, Lima doi-șase-opt a ordonat să întrerupi imediat misiunea prezentă și să-l contactezi imediat pe telefonul intern la patru-șase-șapte-doi-patru-doi-patru. Nu folosi, repet, *nu* folosi emițătorul.

— Sector. Zece-patru. Aici Ecou unu-șapte-doi, terminat.

În timp ce transmitea confirmarea ordinului, Amsler își stăpîni cu greu bucuria din voce. Chiar în ultimul moment reușise să scape de deschiderea sicrielor, pentru că primise un ordin direct și urgent pe care nu-l putea ignora. Lima doi-șase-opt era numărul de cod al șefului său pe zona Miami și „imediat“, în vocabularul lui, însemna „mișcă-te acum“. Amsler recunoscu de altfel și numărul de telefon: era de la Departamentul de marfă al Aeroportului Miami International.

Ceea ce vroia să spună probabil mesajul era că se primise un pont despre vreun zbor de contrabandă – majoritatea succeselor vamale începeau așa – și era nevoie de întăriri. Iar ordinul repetat de a folosi telefonul și nu radioul se datora probabil necesității de a păstra secretul operațiunii. Trebuia să ajungă la un telefon cît mai repede.

— Am fost chemat de urgență, Señor Palacios, așa că voi da avionului dumneavoastră permisiunea de a decola imediat.

Mîzgălind cîteva cuvinte pe documente pentru a finaliza formalitățile, Amsler nu simți destinderea bruscă a stării de tensiune, nu numai a celor patru pasageri, dar și a piloților. Underhill și Miguel avură un schimb de priviri. Pilotul, care intuise că urmau să fie scoase pistoalele, se întrebă dacă să ceară să-i fie predate lui înainte de decolare. Dar cîntărindu-l din ochi pe Miguel și privirea sa de gheață, decise să lase

lucrurile aşa cum erau. Îi ajungeau întîrzierile şi complicaţiile de pînă acum. Vor cere permisiunea de la turn şi vor decola imediat.

Cîteva momente mai tîrziu, îndreptîndu-se în grabă spre Hangarul 1 şi spre cel mai apropiat telefon, Amsler auzi uşa avionului închizîndu-se şi motoarele pornind. Era bucuros să scape de incidentul acesta minor, dar atît de neplăcut. Oare ce îl aştepta la Miami International? Să fie oare ocazia mult sperată de a se afirma?

Learjet-ul 55 LR ieşi din spaţiul aerian al Statelor Unite şi se îndreptă spre Sion, Peru, urcînd... din ce în ce mai sus... puternic şi graţios... străpungînd noaptea.

PARTEA
A TREIA

1

În cadrul Departamentului de știri al Canalului CBA, Arthur Nalesworth – elegant, impunător și cunoscut în ultima vreme sub numele de „Unchiul Arthur" – fusese în tinerețea lui un angrenaj foarte important al sistemului. În cei treizeci de ani de cînd lucra în rețea, ocupase rînd pe rînd mai multe posturi de conducere, printre care și cel de vicepreședinte al secției de știri externe, producător executiv al redacției de actualități și vicepreședinte executiv al întregului Departament de știri. Într-o bună zi norocul l-a părăsit și, ca mulți alții înaintea lui și după el, a fost trecut pe linie moartă la vîrsta de cincizeci și șase de ani, a fost înștiințat că pentru el perioada responsabilităților majore luase sfîrșit și i s-a oferit să aleagă între pensionare și un post minor, de învîrtit hîrtii.

Majoritatea celor puși în fața acestor două alternative alegeau din mîndrie pensionarea. Arthur Nalesworth însă, care nu era ros de infatuare, ci dăduse întotdeauna dovadă de un spirit filosofic eclectic, a preferat să aleagă slujba – orice slujbă i se oferea. Iar rețeaua, neașteptîndu-se la această decizie, s-a văzut pusă în situația de a-i găsi ceva de lucru. La început, l-au anunțat că va avea titulatura de vicepreședinte.

„În instituția asta avem trei feluri de vicepreședinți" – avea să spună mai tîrziu Unchiul Arthur –, „vicepreședinți activi, care îndeplinesc funcții cinstite, productive, și-și cîștigă existența; vicepreședinți din birocrația departamentului, neproductivi, în schimb dețin poziția în care încasează șuturi de la cei aflați deasupra lor, atunci cînd ceva nu merge la lumea; și «foști», acum ocupîndu-se de agrafe de birou, și din categoria asta fac și eu parte".

Iar dacă se găsea vreunul să-l încurajeze, el adăuga: „Pentru asta ar trebui să se pregătească toți cei care cunosc oarece succes în această meserie a noastră, dar majoritatea nu o fac: pentru ziua în care încetăm a mai fi importanți. Cînd ajungem sus în vîrful stîlpului uns cu toate alifiile, ar trebui să ne amintim că vom fi măturați mai curînd decît ne închipuim noi, vom fi dați uitării și înlocuiți cu oameni mult mai tineri și

poate mai buni. Bineînţeles că"... şi aici Unchiului Arthur îi plăcea să citeze din *Ulise* al lui Tennyson... „*Moartea pune capăt la toate: dar pînă aproape de sfîrşit, o lucrare nobilă încă mai poate fi făcută...*"

Pe neaşteptate, după ce zilele sale de zbor spre înălţimi luaseră sfîrşit, şi spre surprinderea atît a celor din reţea, cît şi a sa, Unchiul Arthur şi-a descoperit „lucrarea nobilă" pe care o mai avea de făcut.

Era vorba de tinerii care doreau să se angajeze.

Directorii din conducerea TV erau adesea sîcîiţi şi uneori puşi în încurcătură atunci cînd prietenii, rudele, relaţiile din domeniul afacerilor, politicienii, doctorii, stomatologii, optometriştii, brokerii de la bursă, musafirii la petreceri, o listă practic fără sfîrşit, le puneau cam aceeaşi întrebare: „Vrei să-l ajuţi pe fiul/fiica/nepoata/nepotul/finul/elevul/protejatul meu să obţină o slujbă în Departamentul de ştiri?"

Erau perioade, în special în preajma examenelor de absolvire la colegii, cînd cei care lucrau deja în branşă aveau impresia că o întreagă generaţie de tineri încerca să dărîme porţile şi să dea năvală în sediile televiziunilor.

Cît despre sponsorii acestora, unii erau repede concediaţi de executivii TV abordaţi astfel, dar nu era cazul tuturor. Printre cei de care nu se puteau descotorosi se numărau reprezentanţi cu funcţii importante în agenţiile publicitare, sau chiar agenţiile ca atare, membri ai consiliului directoral al CBA-ului, persoane din Washington cu relaţii sus-puse la Casa Albă sau la Capitoliu, alţi politicieni pe care ar fi fost o neghiobie să-i ofenseze printr-un refuz, surse valoroase pentru corespondenţii de presă şi mulţi alţii.

În epoca IDUA – iniţialele semnificînd „Înainte de Unchiul Arthur" – directorii CBA-ului obişnuiau să-şi piardă mult prea multă vreme dîndu-şi telefoane unul altuia ca să se intereseze de posturile libere, apoi încercînd să-i împace pe aceia ai căror fii/fiice etc. nu puteau fi „aranjaţi".

Dar acum se terminase cu toate acestea. Numirea lui Arthur Nalesworth într-un post creat în parte din disperare de către conducerea CBA News i-a scăpat pe colegii lui de toată această bătaie de cap.

Drept care, cînd un mahăr din CBA era abordat de propteala unui solicitant, răspunsul suna în felul următor: „Cum să nu, vă ajut cu cea mai mare plăcere. Avem un vicepreşedinte care se ocupă special de tinerii inteligenţi,

talentați. Spuneți-i candidatului dumneavoastră să sune la acest număr, să spună că eu l-am trimis, și va fi programat pentru interviu".

Dreptul la interviu era acordat fără probleme, deoarece Arthur Nalesworth îi intervieva pe *toți* în micul lui birou fără ferestre ce-i fusese pus la dispoziție. Niciodată pînă acum nu se înregistrase un număr atît de mare de interviuri în vederea ocupării unui post, și toate durau mult, o oră cel puțin. În timpul interviului se puneau întrebări cu caracter general, se făceau confidențe. La urmă, candidatul își lua la revedere cu convingerea că s-a simțit bine la CBA, chiar dacă nu se alegea cu nici o slujbă – cum era mai întotdeauna cazul – iar Nalesworth rămînea cu o înțelegere profundă a personalității și a capacităților tînărului pe care-l avusese în fața lui, de cealaltă parte a mesei.

La început, numărul interviurilor și timpul acordat fiecăruia devenise subiect de glumă în departament, cu aluzii răutăcioase la „umplerea timpului" și „clădirea imperiului". Iar atitudinea încurajatoare și plină de simpatie a lui Nalesworth față de fiecare solicitant, indiferent cît era de promițător, dăduse naștere poreclei de „Unchiul Arthur", și așa i-a și rămas numele.

Dar cu timpul, scepticismul a fost înlocuit cu un respect ranchiunos, ce s-a accentuat atunci cînd Unchiul Arthur a început să sprijine cu insistență angajarea anumitor tineri care, de cum își intrau în pîine, deprindeau cu repeziciune totul și înregistrau succese peste succese în vîltoarea activității din Departamentul de știri. Treptat, faptul de a fi fost ales de Unchiul Arthur a devenit un motiv de mîndrie, ca și cînd s-ar fi obținut o diplomă.

Unchiul Arthur împlinise șaizeci și cinci de ani, mai avea doar cinci luni pînă la pensionarea legală, și ștabii Departamentului de știri hotărîseră să-l roage să nu se retragă. Brusc, și spre surpriza tuturor, Arthur Nalesworth devenise din nou o persoană importantă.

Într-o dimineață de duminică, în a treia săptămînă a lui septembrie, Unchiul Arthur sosi la sediul CBA News pentru a-și prelua rolul în căutarea Jessicăi, a lui Nicholas și a lui Angus Sloane. După cum îl instruise Les Chippingham la telefon cu o seară înainte, Arthur se îndreptă direct spre sala de consiliu a echipei de cercetare, unde îl întîmpinară Partridge, Rita și Teddy Cooper.

Bărbatul din fața lor era lat în umeri, îndesat, de înălțime mijlocie, cu un chip angelic, capul acoperit de păr bogat, cărunt, pieptănat cu grijă. Avea un aer degajat și încrezător. Știind că nu era o zi obișnuită de lucru, în locul costumului negru pe care-l purta de obicei la slujbă Unchiul Arthur îmbrăcase o jachetă Harris de tweed maro, pantaloni de stofă gri deschis, cu dungă impecabilă, cravată lată și pantofi solizi, din piele bine lustruită.

Vocea îi era sonoră, inconfundabilă. Un fost coleg de-al lui spusese odată că atunci cînd Arthur Nalesworth exprima o idee, era ca și cînd ar fi gravat-o în piatră.

Unchiul Arthur dădu mîna cu Partridge și Rita, cu Teddy Cooper care se prezentă, apoi spuse:

— Înțeleg că aveți nevoie de șaizeci dintre cei mai buni și mai inteligenți candidați ai mei – asta *dacă* pot să strîng atîția într-un timp atît de scurt. Totuși, pentru început v-aș propune să-mi spuneți care-i povestea.

— O să-ți spună Teddy, zise Partridge și-i făcu semn lui Cooper să înceapă.

Unchiul Arthur ascultă relatarea referentului britanic despre ceea ce întreprinseseră ei pînă în acel moment pentru a descoperi identitatea răpitorilor și punctul aparent mort în care ajunseseră în această tentativă a lor. Apoi Cooper își expuse planul de a cerceta anunțurile imobiliare în speranța că astfel ar putea localiza posibilul cartier general folosit de răpitori, pornind de la teoria lui că indivizii închiriaseră un spațiu undeva într-un perimetru cu raza de douăzeci și cinci de mile de la locul faptei.

— Știm cît este de hazardat ceea ce vrem să facem, Arthur, dar deocamdată e cea mai bună soluție.

— Din propria mea experiență, răspunse Unchiul Arthur, am învățat că atunci cînd n-ai de unde să începi, cel mai bine e să te iei după idei hazardate.

— Mă bucur că spuneți asta, domnule, zise Cooper.

Unchiul Arthur dădu din cap.

— Chestia cu ideile astea este așa, continuă el, că poate nu găsești ce cauți, ceea ce se întîmplă cel mai adesea, dar dai peste ceva ce te va ajuta în altă direcție. Și-ai să mai descoperi, tinere, adăugă el adresîndu-i-se direct lui Cooper, că printre tinerii pe care am de gînd să-i convoc vor fi cîțiva absolut formidabili, cam așa cum ești și dumneata.

Cooper îl însoţi pe Unchiul Arthur în micul lui birou, unde bătrînul începu să acopere masa cu dosare şi fişe de cartotecă. Apoi se puse pe telefonat – convorbiri nenumărate, avînd toate acelaşi text, deşi fiecare părea o convorbire particulară cu un prieten apropiat.

— ... Ei bine, Ian, ai spus că vrei să ai ocazia să lucrezi aici, indiferent cît de modest ar fi postul, şi uite că am găsit ceva... Nu, Bernard, nu pot să-ţi promit că o muncă de două săptămîni va garanta o angajare permanentă, dar de ce să nu încerci?... Exact, Pamela, sînt de acord cu tine că slujba asta temporară nu înseamnă o activitate importantă în jurnalistică. Dar nu uita să sînt nume mari în televiziune care au început uite aşa, ca oameni-buni-la-toate... Da, Howard, ai dreptate, cinci dolari cincizeci pe oră nu-i un salariu încurajator. Dar dacă tu te uiţi numai la bani, uită de cariera de ziarist şi îndreaptă-te către Wall Street... Felix, înţeleg foarte bine că nu-ţi prea convine perioada; în general aşa se întîmplă. Dar dacă vrei să lucrezi în televiziune, la Departamentul de ştiri, va trebui să o ştergi, dacă e nevoie, chiar de la sărbătoarea zilei de naştere a nevesti-tii. Nu uita, Erskire, că vei putea menţiona în fişa ta personală că ai fost angajat de CBA pentru o treabă extrem de specială.

După o oră, Unchiul Arthur telefonase la douăsprezece numere din cele de pe masă şi primise confirmarea de „sigur" din partea a şapte dintre cei contactaţi, care aveau să se prezinte la sediu a doua zi, plus un „probabil". Dar telefoanele nu se încheiau aici.

Unul dintre numerele formate nu se afla pe nici una din fişe – aparţinea prietenului de o viaţă al Unchiului Arthur, Profesorul Kenneth K. Goldstein, prodecan al facultăţii Columbia de ziaristică. Auzind despre ce era vorba, profesorul se arătă interesat şi dornic să dea o mînă de ajutor.

Deşi amîndoi ştiau că programa de învăţămînt foarte încărcată făcea imposibilă solicitarea suplimentară a studenţilor, poate că existau printre absolvenţii, ocupaţi cu pregătirea masteratului în ziaristică unii pe care i-ar fi putut interesa o atare colaborare. Sau unii dintre proaspeţii absolvenţi, care încă nu-şi găsiseră un loc de muncă.

— Uite cum am să fac, spuse prodecanul, am să spun că treaba asta este un caz de forţă majoră. Fac tot ce pot să-ţi găsesc zece-cincisprezece nume şi te sun mai încolo.

— Columbia să trăiască! exclamă Unchiul Arthur și formă alt număr.

Între timp, Teddy Cooper revenise în sala de consiliu și se apucase să întocmească un plan de lucru pentru angajații temporar care aveau să se înființeze a doua zi. Cei doi colaboratori ai lui se aflau și ei acolo, și toți trei trecură la consultarea *Anuarului internațional al editorilor și al publicațiilor*, a hărților locale, cărților de telefon, scoțînd numele și adresele bibliotecilor și ale redacțiilor de ziare ce urmau să fie vizitate, stabilind traseele și orarele la minut ce trebuiau respectate.

Concomitent, Cooper formulă reperele orientative pentru tinerii „recruți" care urmau să parcurgă anunțurile imobiliare din ultimele trei luni, apărute în aproximativ o sută șaizeci de ziare. Ce trebuiau ei să caute?

Pe lîngă specificația că spațiul respectiv trebuia să se înscrie în perimetrul cu raza de douăzeci și cinci de mile pornind din centrul Larchmont, Cooper mai adăugă:

• Un spațiu relativ izolat, fără prea multă activitate în jur. Indivizii pe care-i căutăm au vrut să fie cît mai izolați, cu posibilități de deplasare spre și dinspre centru, fără să atragă atenția cuiva. Orice casă sau spațiu într-o zonă agitată sau dens populată se șterge de pe listă.

• Spațiul respectiv ar putea fi o fabrică mică abandonată, un depozit sau o casă spațioasă. Dacă e casă, mai degrabă veche, dărăpănată, deci nu prea căutată. Probabil cu anexe în care ar fi loc pentru mai multe autovehicule și un atelier de vopsitorie. Cel mai probabil o fermă abandonată. Să se caute și alte tipuri de spații de locuit, care să se încadreze în parametrii generali; a se pune la bătaie imaginația.

• Spațiu de locuit pentru cel puțin patru sau cinci persoane, posibil și alte spații de locuit. Dar nu e exclus ca ocupanții să se mulțumească să locuiască în orice fel de condiții, deci se prea poate ca anunțul să nu specifice neapărat un asemenea spațiu. (Menționînd „alt spațiu de locuit", Cooper se gîndea la o închisoare pentru victimele răpite, dar acest amănunt nu-l mai adăugă pe hîrtie.)

• Amplasarea și condițiile nu atrag pe cineva care caută un spațiu pentru birouri sau pentru locuit. Deci trebuie să se acorde o atenție specială oricărui anunț care este publicat în mod repetat pe o perioadă mai lungă de timp, după care brusc

nu mai apare. Asta ar putea fi un indiciu al faptului că nu s-au ivit solicitanți, dar deodată a fost închiriat sau vîndut într-un scop mai puțin obișnuit.

• Prețul chiriei sau chiar cel de vînzare nu reprezintă un element important în selectarea anunțurilor. Este aproape sigur că indivizii căutați dețin fonduri importante de bani.

Atît era suficient, hotărî Cooper. Deși dorea să contureze o idee generală cît mai amplă, nu vroia să impună limite prea stricte și astfel să descurajeze inițiativa personală. De asemenea, vroia să stea de vorbă cu „recruții" Unchiului Arthur a doua zi, întîlnire pentru care o rugase pe Rita să găsească o sală potrivită.

La prînz, Cooper îl însoți pe Unchiul Arthur la masă, la snack-barul sediului CBA. Unchiul Arthur comandă file de crap și lapte, iar Cooper un triunghi de carne cu maioneză, o plăcintă galben-canar și – cu un aer resemnat – o ceașcă de ceai.

— Din nefericire, își ceru scuze Unchiul Arthur, „21" e închis astăzi. Mergem altă dată acolo.

Fiind o zi de duminică, în clădire se aflau mai puțini oameni ca de obicei, drept care puteau să stea singuri la o masă. De cum se așezară, Cooper începu:

— Aș vrea să vă întreb ceva, domnule...

Dar Unchiul Arthur îl întrerupse cu un gest.

— Mă flatează respectul tău britanic. Dar acum te afli pe tărîmul marilor nivelări, unde omul de rînd se adresează regelui cu „Joe" sau „Hei, tu ăla!" și tot mai puțini oameni scriu Dl sau Dna pe plicuri. Aici toți, de la mic la mare, îmi spun pe numele mic.

— În regulă, Arthur, acceptă puțin stingherit Cooper. Vroiam să te întreb cum vezi tu Departamentul de știri TV în ziua de azi, comparativ cu...

— Comparativ cu zilele de odinioară cînd eram și eu cineva? S-ar putea să te surprindă răspunsul meu. E mult mai bine, în general. Producătorii și reporterii sînt mult mai buni decît cei din vremea mea, incluzîndu-mă și pe mine printre ei. Dar asta se explică prin faptul că însuși procesul de transmitere a știrilor se îmbunătățește. Și așa a fost mereu.

Cooper ridică din sprîncene a mirare.

— Sînt mulți cei care cred exact pe dos.

— Asta pentru că, dragul meu Teddy, respectivii suferă de constipația nostalgiei. Le-aș recomanda o clismă mentală. O metodă este aceea de a vizita Muzeul Televiziunii, aici în New York, unde să urmărească – așa cum am făcut eu recent – cîteva emisiuni de știri din cele vechi, să spunem din anii șaizeci. Comparate cu standardele de astăzi, majoritatea par slabe, chiar treabă de amatori, și mă refer nu numai la calitatea tehnică, ci și la profunzimea abordării gazetărești.

— Unii dintre cei care nu ne plac spun că în ziua de azi mergem prea departe cu aprofundarea.

— O critică formulată de obicei de cei care au ceva de ascuns.

Cooper izbucni în rîs, iar Unchiul Arthur continuă încălzit:

— O dovadă a faptului că ziaristica a devenit tot mai bună este și aceea că rămîn ascunse tot mai puține aspecte care trebuie scoase la iveală. Sînt demascate abuzurile care se fac la adresa încrederii opiniei publice. Bineînțeles că sînt și mulți oameni de bună-credință care plătesc pentru aceste abuzuri. În primul rînd prin expunerea în public a vieții lor private. Dar rezultatul final este acela că societatea nu are decît de cîștigat.

— Deci nu consideri că reporterii de demult erau mai buni decît cei de azi?

— Nu numai că nu erau mai buni, dar majoritatea nu aveau această neînduplecare, această indiferență față de autorități, dorința de a strînge de beregată, care se așteaptă din partea unui jurnalist de primă mînă din ziua de azi. Nu neg faptul că reporterii aceia erau buni după standardele vremii lor, și cîțiva erau chiar excepționali. Dar chiar și aceia, dacă-i analizăm după cerințele de azi, ar fi rușinați de canonizarea cu care sînt răsplătiți.

Cooper miji ochii nelămurit:

— Canonizare?

— Da, exact. Nu știai că noi, ziariștii împătimiți, considerăm chemarea asta a noastră către profesie ca fiind o religie? Sînt tot felul de cuvinte la modă pe care le folosim, de exemplu știrile sînt „o datorie sfîntă". Vorbim sentențios despre „epoca de aur a televiziunii" – la trecut, bineînțeles – apoi ridicăm stelele jurnalisticii la rangul de sfinți. La CBS l-au creat pe Sfîntul Ed Murrow – o adevărată personalitate la vremea lui, fără îndoială. Dar Ed și-a avut și el slăbiciunile lui

lumeşti, deşi legenda preferă să le ignore. N-o să treacă mult şi-o să-l canonizeze şi pe Cronkite, Sfîntul Cronkite, deşi mă tem că Walter va trebui mai întîi să moară. O persoană aflată încă în viaţă nu poate suporta o asemenea glorie. Şi acum vorbim doar de CBS, care ocupă poziţia de veteran în domeniul departamentelor de ştiri. Dar aşteaptă să le vezi pe alea mai tinere, cu timpul îşi vor crea şi ele sfinţii lor, nici o grijă – ABC-ul îl va avea inevitabil pe Sfîntul Arledge. La urma urmei, Roone, mai mult decît oricine altcineva, ca persoană vorbesc, a dat forma actuală a departamentelor de ştiri la nivel de reţele.

Unchiul Arthur se ridică de la masă.

— Dragul meu Teddy, a fost foarte instructiv să-ţi ascult opiniile. Dar acum trebuie să mă reîntorc la acel stăpîn omniprezent al existenţelor noastre, telefonul.

La sfîrşitul zilei, Unchiul Arthur i-a anunţat că cincizeci şi opt dintre „cei mai inteligenţi şi mai buni" candidaţi ai săi se vor prezenta la datorie luni dimineaţa.

2

La primele ore ale dimineţii de duminică, Learjet 55 LR intra în spaţiul aerian de deasupra provinciei San Martin din Selva, sau jungla peruană, o zonă foarte puţin populată. La bordul avionului, Jessica, Nicholas şi Angus Sloane zăceau încă în coşciuge, în stare de inconştienţă.

După un zbor de cinci ore şi jumătate din Opa Locka, Florida, Learjet-ul se apropia de destinaţie – cîmpul de aterizare Sion, între dealurile de la poalele Anzilor. Ora locală: 4,15 a.m.

În carlinga slab luminată, cei doi piloţi îşi întindeau lung gîturile şi-şi mijeau ochii pentru a putea zări ceva în întunericul de afară. Altitudinea avionului era de 3 500 picioare deasupra nivelului mării, dar numai la o mie de picioare deasupra junglei. Nu departe în faţă se ridicau lanţurile înalte ale munţilor.

În urmă cu optsprezece minute părăsiseră ruta aeriană obişnuită, de-a lungul căreia erau ghidaţi de semnalele radio, iar acum, pentru a localiza cîmpul de aterizare, recurseseră la sistemul de navigaţie GNS-500 VLF, un dispozitiv atît de exact, încît piloţii spuneau adesea despre el că „era în stare să descopere o bubuliţă pe fundul unei muşte". Totuşi, cînd

ajungeau în apropierea sau deasupra cîmpului, trebuiau să zărească și un semnal luminos de jos, de la sol.

Reduseseră considerabil viteza de zbor, dar tot mai aveau peste 500 km/oră.

Copilotul Faulkner zări primul lumina albă a semnalizării de la sol. De trei ori se aprinse, apoi se stinse de tot, dar nu înainte ca Faulkner, care preluase comanda avionului, să vireze și să se îndrepte spre direcția unde zărise lumina.

Căpitanul Underhill, care văzuse și el lumina înainte să se stingă, era acum ocupat cu radioul, folosind o frecvență specială și transmițînd un mesaj codificat:

— *Atención, amigos de Huallaga. Este es el avión „La Dorada". Les traemos el embarque Pizzaro**.

Mesajul codificat îi fusese comunicat lui Underhill atunci cînd se negociase zborul cu charter-ul. Răspunsul veni aproape imediat:

— *Somos sus amigos de la tierra. Les estamos esperando. „La Dorada" se puede aterrizar. No hay viento***.

Permisiunea de aterizare era binevenită, nu însă și vestea că la sol nu bătea vîntul, care ar fi ajutat la frînarea avionului greu. Underhill confirmă totuși recepționarea mesajului și lumina se aprinse din nou, semnalizînd cu intermitență. Cîteva momente mai tîrziu, la o oarecare depărtare de ea, trei reflectoare se aprinseră în același timp de-a lungul pistei de pămînt. Underhill, care mai fusese în această zonă de două ori înainte, știa că radioul folosit adineauri pentru transmiterea mesajului era o stație de campanie instalată probabil pe același camion care transporta și un proiector mobil. Instalația sofisticată nu-l surprindea. Traficanții de droguri aterizau adeseori pe acest cîmp și, cînd era vorba de echipamente, cartelurile drogurilor nu se uitau la bani.

— Preiau eu comanda, spuse Underhill, și copilotul se retrase.

Rămînînd la înălțimea de o mie de picioare, pilotul survolă zona, deslușind cu greu cîmpul de aterizare și apreciind posibilitățile. Știa că aveau nevoie de fiecare palmă de pămînt, știa de asemenea că de o parte și de alta a pistei erau

* Atenție, prieteni din Huallaga. Acesta este avionul „La Dorada". Vă aducem încărcătura Pizzaro (sp.).

** Sîntem prietenii de la sol. Vă așteptăm. „La Dorada" poate să aterizeze. Nu bate vîntul (sp.).

copaci și desiș, deci aterizarea trebuia făcută cu cît mai mare precizie. Satisfăcut de cele văzute, începu să se apropie, înălțînd botul avionului, apoi zbură paralel cu pista, reducînd tot mai mult din înălțime.

Lîngă el, Faulkner făcea verificarea dinainte de aterizare. La „Tren de aterizare coborît", se auzi uruitul specific. Virară din nou spre stînga, pentru ultima etapă a aterizării, și cele trei lumini verzi de aterizare ale avionului clipiră.

Înainte de ultima manevră, cele două lumini puternice de aterizare sfîșiară întunericul din față, și Underhill reduse viteza la aproximativ 300 km/oră. Se trezi dorind ca aterizarea să fi avut loc ziua, dar carburantul nu le-ar fi ajuns ca să se învîrtă în aer pînă cînd răsărea soarele la ora șase. Cînd pista se apropie și mai mult, Underhill își dădu seama că încă zburau la o înălțime mult prea mare. Reduse din putere. Pragul de aterizare se afla la mai puțin de cincizeci de picioare depărtare. Trase tare de maneta de frînare, reduse tracțiunea motoarelor, orientă avionul cu botul în sus. Asta era! Aproape că se izbiră de pista plină de hîrtoape și denivelări. Acționă palonierul pentru a păstra direcția dreaptă; în luminile de aterizare copacii apărură ca niște umbre neclare. Puse în funcțiune reversoarele de tracțiune... frînele! Trecuseră de reflectorul din mijloc, viteza se reducea tot mai mult. Suficient de mult? Capătul pistei se afla îngrijorător de aproape, dar și viteza era aproape de zero. Or să reușească, și au reușit – fără nici un incident.

— Bravo, îl felicită Faulkner.

Nu-i prea plăcea de Underhill; era un individ egoist, îngîmfat și distant. Dar ca pilot era extraordinar.

Cînd Underhill întoarse avionul și rulă înapoi spre capul pistei, cei doi piloți văzură un camion și cîteva siluete agitate. Dincolo de camion, la marginea cîmpului, se deslușea o coșmelie prăpădită, înjghebată parcă la repezeală; iar lîngă ea vreo cincisprezece bidoane de metal.

— Acolo-i carburantul nostru, spuse Underhill arătînd cu degetul. Tipii ăia te vor ajuta să-l pompezi în rezervor, și fă-o repede, pentru că vreau s-o luăm din loc de cum se luminează de ziuă.

Bogotá, Columbia era următoarea lor destinație, și totodată sfîrșitul cursei. După ce decolau din nou, zborul avea să fie scurt și ușor.

Underhill mai știa și că zona asta a junglei era pămîntul nimănui, pentru care se băteau Sendero Luminoso, Armata

Peruană și uneori poliția antiteroristă guvernamentală. Brutalitatea extremă a unora și a altora era binecunoscută, încît nu era un loc în care să-ți pierzi prea mult vremea. Dar pasagerii Learjet-ului urmau să fie debarcați aici, astfel că Underhill îi făcu semn lui Faulkner și acesta se întinse în spate și deblocă ușa aflată între cabina piloților și cea a pasagerilor.

Miguel, Socorro, Rafael și Baudelio răsuflară ușurați cînd se văzură pe pămînt după aterizarea pe întuneric. Dar aproape în aceeași clipă își amintiră că de-acum începea o nouă etapă a acțiunii lor. Baudelio în special, care pe parcursul zborului monitorizase sicriele înconjurate de tot felul de instrumente, începu imediat să diminueze procesul de sedare, știind că sicriele vor fi deschise curînd și pacienții lui – tot așa îi considera și acum – vor fi scoși la aer.

Cîteva clipe mai tîrziu, Learjet-ul se opri, uruitul motoarelor se stinse și Faulkner deschise larg ușa. Brusc, față de temperatura ținută sub control în interior, îi izbi aerul sufocant de cald și de umed de afară.

Ocupanții ieșiră pe rînd; nu scăpă nici unuia faptul că respectul și considerația celor ce-i așteptau pe cîmp erau îndreptate asupra lui Miguel și Socorro. Bineînțeles că primirea pe care i-o făceau lui Miguel se datora poziției lui de lider, iar lui Socorro datorită legăturilor ei cu Sendero Luminoso.

Echipa de la sol era formată din opt bărbați. Chiar și prin întuneric, lumina reflectată făcea posibil să li se vadă chipurile smede, cu pielea bătută de vînturi și soare, și constituția solidă, robustă, specifică țăranilor de prin partea locului. Acela care părea cel mai tînăr dintre ei păși în față și spuse pe un ton repezit că-l chema Gustavo. Apoi, se adresă lui Miguel:

— *Tenemos órdenes de ayudarle cuando lo necesite, señor**. Își exprima astfel disponibilitatea de a primi orice ordin, apoi se întoarse către Socorro, înclinîndu-se ușor în fața ei: *Señora, la destinación de sus prisioneros será Nueva Esperanza. El viaje será noventa kilómetros, la mayor parte por el río. El barco está listo***.

---

* Avem ordine să vă ajutăm dacă aveți nevoie, domnule (sp.).

** Doamnă, destinația prizonierilor dumneavoastră va fi Nueva Esperanza. Va fi o călătorie de nouăzeci de kilometri, în cea mai mare parte pe apă. Vasul e pregătit (sp.).

Tocmai atunci se apropie şi Underhill de grup, auzind astfel ultimele cuvinte.

— Care prizonieri vor fi duşi nouăzeci de kilometri cu barca? întrebă el răstit.

Miguel n-ar fi dorit ca Underhill să audă numele destinaţiei lor finale, Nueva Esperanza. Dar, oricum, se cam săturase de pilotul ăsta arogant; nu putea să uite cu ce vorbe îi întîmpinase la Teterboro, *„Fir'ar a dracu' de treabă, aţi întîrziat!“*, precum şi alte cîteva ocazii în timpul călătoriei, cînd ostilitatea pilotului fusese cu greu mascată. Acum, că Miguel se afla pe teritoriul unde celălalt nu mai avea nici o autoritate, îi răspunse cu arţag:

— Nu te priveşte.

— Ba mă priveşte tot ce se petrece în avionul ăsta, îl înfruntă bătăios pilotul.

Îşi întoarse privirile spre sicrie. La început refuzase să afle amănunte, susţinînd că, desigur, cu cît ştia mai puţine, cu atît mai bine. Acum însă, mai mult din instinct decît mînat de raţiune, îşi spuse că mai bine era să ştie, pentru propria lui protecţie mai tîrziu.

— Ce-i în alea?

Neluîndu-l în seamă pe pilot, Miguel îi zise lui Gustavo:

— *Dígales a los hombres que descarguen los ataúdes cuidadosamente sin moverlos demasiado, y que los lleven adentro de la choza**.

— Nu! Interdicţia venea din partea lui Underhill. Se puse în uşa avionului. N-o să descărcaţi sicriele pînă nu-mi răspundeţi la întrebare!

Din pricina căldurii, faţa şi ţeasta cheală îi erau scăldate în sudoare.

Miguel prinse privirea lui Gustavo şi dădu scurt din cap. Brusc se produse agitaţie, se auziră cîteva ţăcănituri metalice şi Miguel se trezi privind în gurile negre ale şase Kalaşnikov-uri, toate ţinute cu mîini sigure, cu degetele pe trăgaci, de bărbaţii din echipa de la sol.

Cuprins de nelinişte, pilotul strigă:

— Pentru Dumnezeu, am înţeles! Îşi mută ochii de la arme la Miguel. M-ai convins. Lasă-ne să ne luăm carburantul şi-o ştergem.

---

* Spuneţi-le oamenilor să descarce sicriele cu grijă, fără să le mişte prea mult, şi să le ducă înăuntru, în şandrama (sp.).

Ignorîndu-i rugămintea, Miguel mîrîi:

— Mută-ţi curu' din uşă!

Underhill se depărtă; Miguel dădu din nou din cap, bărbaţii coborîră armele şi patru dintre ei se urcară în avion şi se apropiară de sicrie. Copilotul îi însoţi, desfăcu chingile, apoi coşciugele fură coborîte pe rînd şi duse în coşmelie. Baudelio şi Socorro intrară şi ei.

Trecuse o oră şi jumătate de la aterizarea Learjet-ului şi acum, cu cîteva minute înainte de răsăritul soarelui, pista de aterizare şi terenul din jur începeau să se desluşească mai clar. Între timp, cu ajutorul unei pompe, rezervorul avionului fusese umplut cu carburantul din bidoane, necesar zborului spre Bogotá. Underhill îl căuta din priviri pe Miguel ca să-l anunţe că în curînd avea să decoleze.

Miguel şi ceilalţi se găseau în coşmelia improvizată, îl informă Gustavo. Underhill se îndreptă într-acolo.

Uşa cocioabei era întredeschisă, dar cum dinăuntru se auzeau voci, pilotul o deschise de tot. În clipa următoare îngheţă – stupefiat şi îngrozit de ceea ce avea în faţa ochilor.

Pe podeaua de pămînt erau aşezate trei fiinţe, cu spatele rezemate de perete, capetele atîrnînd, gurile căscate, într-o stare de semiconştienţă, dar neîndoielnic în viaţă. Două dintre sicriele coborîte din avion – deschise acum şi goale – fuseseră aşezate de-o parte şi de alta a celor trei, pentru a-i sprijini să stea în şezut. Scena era luminată de un singur lămpaş.

Underhill îşi dădu imediat seama cine erau cei trei. Imposibil să nu-şi dea seama. Asculta zilnic programele americane de ştiri la radio, citea ziarele americane pe care le găsea la aeroporturile şi hotelurile străine. Şi mediile de informare columbiene transmiseseră reportajele despre familia răpită a faimosului crainic american.

Denis Underhill fu cuprins de teamă, de o teamă care-l îngheţă. Mai trecuse el graniţele crimei şi înainte – oricine pilota charter-uri latino-americane făcea asta. Dar niciodată înainte nu fusese implicat în ceva atît de ticălos ca acum. Ştia, fără să trebuiască măcar să se gîndească la asta, că dacă avea să se afle în America de rolul pe care-l jucase în transportul acestor oameni, putea să înfunde puşcăria pe viaţă.

Ştia că ceilalţi din coşmelie erau cu ochii pe el – cei trei bărbaţi şi femeia, care fuseseră pasagerii lui de la Teterboro

prin Opa Locka, pînă în Sion. Şi ei păreau surprinşi de apariţia lui.

În acel moment, femeia semiconştientă, aşezată pe pămînt, începu să dea semne de trezire. Cu greu îşi înălţă capul. Uitîndu-se drept la Underhill, ochii ei părură să-şi limpezească privirea, iar buzele i se mişcară, deşi nici un sunet nu ieşi printre ele. Dar, după încă un moment, reuşi să îngaime:

— Ajută... te rog ajută... spune cuiva...

Ochii îşi pierdură concentrarea, capul îi căzu în piept.

Din colţul îndepărtat al coşmeliei, o siluetă se apropie în grabă de Underhill. Era Miguel. Cu un pistol Makarov de 9 mm în mînă îi făcu semn să iasă, însoţindu-şi gestul cu un singur cuvînt:

— Afară!

Underhill o luă înainte, Miguel îl urmă pînă în desişul copacilor. Acolo îi spuse pe un ton sec:

— Te pot omorî acum. Nimeni n-o să-ţi simtă lipsa.

Underhill simţi cum amorţeşte din cap pînă-n picioare. Se scutură înfiorat.

— Oricum m-ai omorît, nenorocitule. M-ai făcut părtaş la răpirea oamenilor ălora, aşa că orice va urma de aici încolo nu prea mai contează.

Ochii lui coborîră spre pistol; piedica era ridicată. Asta e, îşi spuse. Mai fusese el în situaţii pe muchie de cuţit şi înainte, dar cea de acum nu prea arăta că-i dădea vreo şansă de scăpare. Cunoscuse şi alţi indivizi de teapa gunoiului ăstuia de Palacios – sau care i-o fi fost numele adevărat. Viaţa unui om nu preţuia nimic pentru ei, te curăţau de parcă ar fi scuipat în ţărînă. Singura lui speranţă era ca individul să-l împuşte drept în inimă. Măcar aşa îl va termina repede şi fără durere... *De ce n-a făcut-o încă?*... Deodată, în ciuda lucidităţii, Underhill fu copleşit de o frică disperată. Deşi era lac de sudoare, tremura din toate mădularele. Deschise gura ca să se milogească, dar o simţi plină de salivă şi vorbele i se opriră în gît.

Dintr-o pricină sau alta, omul cu pistolul din faţa lui ezita – era limpede asta.

De fapt, Miguel cumpănea. Dacă ucidea un pilot, trebuia să-i ucidă pe amîndoi, ceea ce însemna că Learjet-ul nu putea să-şi ia zborul deocamdată – o complicaţie de care se putea lipsi. Mai ştia, de asemenea, că proprietarul columbian al

avionului avea prieteni în Cartelul de la Medellin. Proprietarul putea să facă tărăboi...

Miguel coborî piedica. Spuse amenințător:

— Poate că doar ți s-a părut că ai văzut ceva. Poate că n-ai văzut nimic, la urma urmei. Poate că în toată călătoria asta nu ai văzut nimic...

Mintea lui Underhill reacționă rapid: *Dintr-un motiv pe care nu-l știa, i se dădea o șansă.* Răspunse pripit, cu răsuflarea tăiată:

— Așa e. Al dracului să fiu dacă am văzut ceva.

— Fă-te naibii că scoți avionul ăla de-aici, mîrîi Miguel, și dup-aia ține-ți gura. Dacă n-o faci, îți promit că oriunde te-ai ascunde o să fii găsit și curățat. Clar?

Tremurînd de ușurare, știind că fusese mai aproape de moarte decît oricînd înainte și că amenințarea finală era reală, Underhill dădu din cap.

— Clar.

Se răsuci pe călcîie și se îndreptă spre pistă.

Deasupra junglei atîrnau negurile dimineții și nori sparți din loc în loc. Learjet-ul urca printre ei. Soarele care se înălța scăpăra prin ceață, semn pentru cei rămași la sol că ziua avea să fie dogoritoare și umedă.

Dar Underhill, care executa manevrele cu gesturi de automat, se gîndea numai la ceea ce-l aștepta pe el.

După toate probabilitățile, Faulkner, care ședea lîngă el, nu îi văzuse pe captivii Sloane și nu știa nimic de implicarea lui Underhill, sau de cele întîmplate cu puțin timp în urmă. *Și așa avea să și rămînă.* Nu numai că nu exista nici o pricină ca Faulkner să afle acum că în acele coșciuge pe care le transportaseră zăcuseră ființe vii, răpite, dar dacă nu afla, copilotul putea oricînd după aceea să jure că nici Underhill nu știuse.

Acesta era lucrul esențial pe care trebuia să insiste Underhill atunci cînd se vor face cercetări, căci era convins că se vor face: *Nu știuse.* De la început și pînă la sfîrșit, nu știuse nimic de cei trei Sloane.

Îl vor crede? Poate că nu, *dar nu conta*, își spuse el tot mai încrezător. *Nu conta, atîta vreme cît nu era nimeni care să susțină contrariul.*

Își aminti de femeia care i se adresase. Numele ei era Jessica, așa scria în toate ziarele. Ea o să-și amintească oare că l-a văzut? O să-l poată identifica mai tîrziu? Dacă punea la

socoteală starea în care se aflase, puțin probabil să-l recunoască, și cu cît se gîndea mai mult la asta, își dădea seama că la fel de puțin probabil era ca ea să părăsească vie Peru.

Îi făcu semn lui Faulkner să preia comanda avionului, iar el se rezemă de spetează; un zîmbet fugar îi traversă fața.

Nici o clipă nu-i trecu prin gînd alternativa că familia Sloane ar putea fi eliberată. Nu se gîndi nici să raporteze autorităților cine și unde îi ținea pe captivi.

3

După mai puțin de trei zile de investigații de dimineața pînă seara, echipa de cercetare de la CBA News repurtă un succes notabil.

În Larchmont, New York, un terorist columbian extrem de periculos, pe nume Ulises Rodríguez, fusese identificat fără nici un dubiu ca fiind unul dintre răpitorii celor trei Sloane, și poate chiar liderul bandei de criminali.

Duminică dimineața – conform promisiunii făcute cu o zi înainte – la sediul Departamentului de știri al Canalului CBA sosise o copie a unei schițe în cărbune reprezentîndu-l pe Rodríguez, schiță făcută în urmă cu douăzeci de ani de un coleg de-al lui de la Universitatea Berkeley din California. Producătorul Karl Owens, care descoperise numele lui Rodríguez prin contactele lui din Bogotá și de la Departamentul de Imigrări al S.U.A., o luase cu sine și, mai tîrziu în cursul zilei, se dusese cu ea în Larchmont. Era însoțit de o echipă de filmare și un corespondent din New York, convocat în grabă.

În fața aparatului de filmat, Owens îl rugase pe corespondent să arate șase fotografii Priscillei Rhea, învățătoarea pensionară care fusese martoră la răpirea din parcarea supermarket-ului „Grand Union". Una dintre fotografii reproducea schița lui Rodríguez, celelalte cinci fuseseră luate din dosarele unor indivizi asemănători la înfățișare. Domnișoara Rhea pusese din prima clipă degetul pe fotografia lui Rodríguez.

— Ăsta-i. Ăsta-i cel care a strigat că făceau un film. E mai tînăr în fotografie, dar e același bărbat. L-aș recunoaște

oricînd. Cînd l-am văzut, a adăugat ea, mi s-a părut că el conducea.

O informație pe care, în acel moment, CBA-ul o deținea în exclusivitate.

(Bineînțeles că nu se știa că Ulises Rodríguez folosea numele de cod Miguel, sau că în timpul zborului spre Peru îl adoptase pe acela de Pedro Palacios. Dar cum orice terorist folosea de obicei mai multe nume, acest amănunt nu avea importanță.)

Descoperirea generă duminică seara o discuție neoficială între patru membri ai echipei de cercetare – Harry Partridge, Rita Abrams, Karl Owens și Iris Everly. Încîntat pe bună dreptate de pasul înainte pe care-l făcuse, Owens dorea ca știrea să fie inclusă în ediția de luni a Telejurnalului de seară.

Văzîndu-l pe Partridge că ezită, Owens insistă:

— Ascultă, Harry, încă n-o are nimeni. Sîntem înaintea întregii haite. Dacă o dăm mîine pe post, toți vor fi nevoiți să o preia și să ne citeze ca sursă, și printre ăștia vor fi și *New York Times* și *Washington Post* – chiar dacă știm că nu le convine deloc s-o facă. Dar dacă nu intrăm și așteptăm prea mult, s-ar putea să se audă de Rodríguez și pierdem exclusivitatea. Știți la fel de bine ca și mine că oamenii vorbesc. Femeia asta, Rhea, din Larchmont, poate să zică ea cuiva și vorba zboară. Chiar și ai noștri pălăvrăgesc. Și nu e exclus să prindă de veste cineva de la o altă rețea.

— Susțin tot ce-ai spus, zise Iris Everly. Mă gîndesc că e mai bine să-i dăm drumul pe post, dar sînt și cîteva motive să mai așteptăm. Am să iau mîine o decizie.

Ceilalți trebuiră să accepte hotărîrea ei.

În sinea lui, însă, Partridge își spuse că trebuia să stea de vorbă cu Crawford Sloane și să-l anunțe ce descoperiseră. Bănuia în ce agonie psihică se găsea Crawf, încît orice pas înainte, chiar dacă neconcludent, ar fi fost o adevărată ușurare. Deși se făcuse tîrziu – aproape zece seara – Partridge hotărî să-l viziteze pe Sloane. Evident, nu putea să-i telefoneze. Toate apelurile telefonice la casa lui Sloane din Larchmont erau interceptate de FBI, și încă nu sosise momentul să ofere FBI-ului informația cea nouă.

Folosind un telefon din biroul care-i fusese pus la dispoziție cît dura investigația, ceru o mașină a CBA-ului și un șofer care să-l aștepte la intrarea principală a clădirii departamentului.

— Mă bucur că mi-ai spus, Harry, îi mulțumi Crawford Sloane după ce Partridge îi relatase despre descoperire. O dați mîine la Telejurnalul de seară?

— Nu sînt sigur.

Partridge îi prezentă toate aspectele pro și contra unei asemenea decizii, apoi adăugă:

— Vreau să reflectez pînă mîine.

Ședeau și beau în living, acolo unde, cu numai patru seri înainte – se gîndea Sloane cu tristețe –, șezuse și pălăvrăgise cu Jessica și Nicholas după ce se întorsese de la serviciu.

Cînd Partridge intrase în casă, un agent FBI îl privise întrebător. Agentul respectiv îl înlocuia în acea noapte pe Otis Havelock, care se dusese acasă la familia lui. Dar Sloane închisese ferm ușa ce dădea spre holul de la intrare, și acum cei doi vorbeau aproape în șoaptă.

— Indiferent ce decizie iei, îi spuse Sloane, sînt întru totul de acord cu tine. Oricum, ai suficiente motive să pornești spre Columbia?

Partridge clătină din cap.

— Încă nu, pentru că Rodríguez este un asasin angajat. A operat în întreaga America Latină și în Europa. Deci am nevoie de mai multe date – și anume, unde își are baza operațiunea asta. Mîine mă apuc din nou de dat telefoane. Ceilalți vor face la fel.

Una dintre persoanele pe care intenționa să le caute era avocatul celor de la Crima organizată, cu care vorbise vineri, dar care nu revenise cu telefonul. Instinctul îi spunea că oricine opera în Statele Unite, așa cum după toate aparențele făcuse Rodríguez, avea nevoie de legături în lumea crimei organizate.

Cînd Partridge se ridică să plece, Sloane își puse mîna pe umărul lui.

— Harry, prietene, îi spuse cu vocea gîtuită de emoție, am ajuns să cred că singura șansă pe care o am de a-i găsi pe ai mei ești tu. După o clipă de ezitare, continuă: Au fost perioade, zic eu, în care noi doi n-am fost prea apropiați, nici măcar aliați, și îmi pare rău pentru tot ceea ce s-a petrecut din vina mea. Dar, dincolo de asta, vreau să știi că aproape tot ce am și iubesc pe această lume depinde acum de tine.

Partridge ar fi vrut să-i răspundă, însă nu-și găsea cuvintele. Se resemnă să dea de cîteva ori din cap, își puse și el mîna pe umărul lui Sloane și îi ură noapte bună.

— Încotro, domnule Partridge? îl întrebă șoferul.

Era aproape de miezul nopții: Partridge îi răspunse obosit:

— Hotelul Inter-Continental, te rog.

Rezemîndu-se de spetează și amintindu-și de cuvintele de despărțire ale lui Sloane, Partridge își spuse că, într-adevăr, știa și el ce însemna să fi pierdut sau să fii pe punctul de a pierde o ființă iubită. În cazul său, cu multă vreme în urmă, o pierduse mai întîi pe Jessica, deși circumstanțele de atunci nu se comparau defel cu situația diperată prin care trecea Crawf acum. Apoi, mai tîrziu, a fost Gemma.

Nu! se stăpîni el deodată. În seara asta n-o să se lase copleșit de gîndul la Gemma. În ultima vreme îl năpădiseră de prea multe ori amintirile legate de ea... de fiecare dată îl cuprindea o oboseală nefirească... și, o dată cu amintirile, se cuibărea durerea.

Cu un efort de voință, se concentră din nou asupra lui Crawf, care, în circumstanțe la fel de neîndurătoare ca acelea în care se găsea Jessica, suferea în plus de pe urma pierderii unui copil, fiul său. El, Partridge, n-a știut niciodată ce înseamnă să ai un copil. Și totuși, știa cît de insuportabilă era pierderea unui copil, poate cea mai insuportabilă suferință dintre toate. El și Gemma își doriseră un copil...

... *Ahhh, iubită Gemma...*

Cedă... se relaxă rezemat de spetează, în timp ce mașina înainta lin spre Manhattan... își lăsă gîndurile să hoinărească.

După acea simplă ceremonie de căsătorie oficiată în Panama City, cînd el și Gemma stătuseră în fața juez-ului municipal îmbrăcat în guayabera *de bumbac, și depuseseră cu simplitate jurămintele de credință și fidelitate, Partridge avea să fie întotdeauna convins că ceremoniile simple duceau la căsătorii mai trainice, pe cînd circurile pompoase, extravagante, erau mai degrabă urmate de divorțuri.*

Recunoștea că era o idee preconcepută, bazată în mare parte pe propria lui experiență. Prima sa căsătorie în Canada începuse cu o „nuntă albă", cu tot cortegiul de domnișoare de onoare, sute de invitați, coruri în biserică – mama miresei ținuse morțiș să fie așa – precedată de repetiții ca la teatru, toate părînd să văduvească ceremonia propriu-zisă de orice semnificație. Ca după aceea căsătoria să nu meargă, Partridge recunoscînd că și el era pe jumătate vinovat, iar jurămîntul de

a fi împreună „pînă cînd moartea ne va despărți" să fie scurtat la un singur an – prin înțelegere reciprocă, de data aceasta la tribunal, în fața judecătorului.

În schimb, căsătoria cu Gemma, în ciuda acelui debut incert de la bordul avionului papal, devenise tot mai stabilă pe măsură ce dragostea lor se adîncea. Nicicînd altcîndva în viața lui, Partridge nu fusese mai fericit.

El a continuat să fie corespondentul CBA la Roma, unde jurnaliștii străini puteau „trăi ca regii", cum se exprimase un coleg de breaslă care lucra pentru CBS. Aproape imediat după ce au revenit din zborul papal, Partridge și Gemma au găsit un apartament într-un palazzo din secolul al XVI-lea. Situat la mijlocul distanței dintre Treptele Spaniole și Fontana di Trevi, era compus din opt camere și trei balcoane. În acele zile, cînd rețelele de televiziune risipeau banii de parcă nu exista ziua de mîine, corespondenții își găseau singuri locuințele, sumele investite fiindu-le decontate. În ultima vreme însă, cu bugete mai strînse la pungă și contabili cu puteri decizionale mai mari, rețeaua era aceea care se ocupa de găsirea apartamentelor – mai modeste calitativ și mai ieftine.

Atunci însă așa stăteau lucrurile; uitîndu-se în jur la ceea ce urma să fie prima lor casă, Gemma a exclamat:

— Harry, mio amore, acum e un rai aici. Dar am să fac șapte raiuri din el.

Și s-a ținut de cuvînt.

Gemma avea darul minunat de a răspîndi în jurul ei rîsul și bucuria și dragostea de viață. Se pricepea de asemenea să conducă eficient treburile gospodărești, era o bucătăreasă neîntrecută. Ceea ce însă nu știa să facă – și Partridge și-a dat seama de asta foarte repede – era să gospodărească banii sau să completeze corect carnetul de cecuri. De cîte ori folosea un cec, uita să completeze cotorul, încît suma din contul lor era invariabil mai mică decît își închipuia ea. Pe lîngă asta, chiar și cînd își amintea să-l completeze, aritmetica ei lăsa de dorit – uneori aduna în loc să scadă și viceversa – încît Gemma avea mereu conflicte cu funcționarii de la bancă.

— Harry, tesoro, s-a plîns ea după un adevărat perdaf din partea guvernatorului băncii, bancherii ăștia n-au nici un fel de considerație. Sînt... care e cuvîntul acela englezesc?

— „Pragmatici", cumva? i-a sugerat el amuzat.

— Ah, Harry, ce isteț ești! Da, a confirmat Gemma pe un ton sentențios, bancherii sînt mult prea pragmatici.

Soluția era simplă, și-a dat Partridge seama. Nu avea decît să preia el capitolul financiar al familiei, o contribuție modestă, considera el, în schimbul multelor plăceri ce apăruseră în viața lui.

Mai exista o problemă în ceea ce o privea pe Gemma, care trebuia rezolvată cu multă delicatețe. Îi plăceau la nebunie mașinile, avea o rablă de Alfa Romeo și, asemenea majorității italienilor, conducea ca un maniac dezlănțuit. Erau momente în care, șezînd lîngă ea în Alfa Romeo sau în propriul său BMW (Gemma îl conducea cu aceeași plăcere), Partridge închidea ochii încredințat că în clipa următoare avea să se producă dezastrul. Nu se producea, dar el se simțea ca o pisică ce și-a mai pierdut una dintre cele nouă vieți.

După socoteala lui, îi mai rămăseseră doar patru atunci cînd și-a luat inima în dinți să o roage pe Gemma să renunțe la condus.

— Te rog doar pentru că te iubesc imens de mult, a asigurat-o el. Cînd nu sînt cu tine am coșmaruri, sînt îngrozit să nu se întîmple ceva cu mașina și să te găsesc în spital cînd mă întorc.

— Dar, Harry, a protestat Gemma nepricepîndu-i îngrijorarea, eu sînt un șofer prudente, *foarte bun.*

Partridge n-a mai insistat pe moment, dar, din cînd în cînd, relua subiectul, strategia lui fiind aceea de a o asigura că ea era într-adevăr un șofer prudent, doar că el suferea de nervi. Tot ceea ce a reușit să obțină a fost o promisiune condiționată.

— Mio amore, *cînd am să rămîn însărcinată, n-am să mai conduc. Îți jur.*

O promisiune ce le amintea amîndurora cît de mult își doreau să aibă copii.

— Cel puțin trei, îl anunțase Gemma imediat după căsătorie, și Partridge n-avea nici un motiv să nu fie de acord.

Între timp, el pleca periodic din Roma cu diferite însărcinări primite de la CBA, iar Gemma continua să fie stewardesă. Curînd însă, și-a dat seama că, din pricina acestei situații, apucau să se vadă foarte puțin, deoarece Partridge abia se întorcea dintr-o călătorie, că Gemma se pregătea să plece în alta; sau viceversa. Gemma a fost aceea care a găsit o rezolvare pentru această situație, renunțînd la postul ei de stewardesă.

Din fericire, cînd i-a anunțat pe cei de la Alitalia că era hotărîtă să-i părăsească, compania i-a oferit un post la sol, care îi permitea să rămînă permanent în Roma. Și ea și Partridge au fost încîntați, pentru că astfel puteau să fie mult mai mult timp împreună.

Își petreceau orele libere bătînd orașul în lung și-n lat, bucurîndu-se de tot ce le oferea, cufundîndu-se în mileniul de istorie despre care, a descoperit Partridge, mintea Gemmei ascundea o adevărată comoară de informații.

— Împăratul Augustus, Harry – era fiul vitreg al lui Iulius Cezar – a întemeiat o brigadă de pompieri formată din sclavi. Dar odată a izbucnit un incendiu mare pe care n-au reușit să-l stingă, și atunci i-a înlocuit pe sclavi cu oamenii liberi, vigiles, *care s-au dovedit mai buni. Asta pentru că oamenii care sînt liberi vor să stingă incendiile.*

— Chiar așa a fost? s-a arătat Partridge neîncrezător.

Gemma s-a mulțumit doar să zîmbească; dar, făcînd ulterior cercetări, Partridge s-a convins că Gemma nu inventase nimic, într-adevăr înlocuirea sclavilor cu oamenii liberi se petrecuse în anul 6 după Hristos. Drept urmare, cînd a trebuit să transmită un reportaj despre simpozionul cu tema „Libertatea individului", ținut de Națiunile Unite la Roma, Partridge a strecurat cu îndemînare povestea despre brigada de pompieri în textul difuzat apoi de CBA News.

— Capela Sixtină, i-a spus altădată Gemma, unde sînt aleși papii cei noi, și-a primit numele de la Papa Sixtus IV. El a înființat bordelurile în Roma și a avut mai mulți fii, unul conceput chiar cu sora lui. Pe trei dintre fii i-a făcut cardinali.

Sau:

— Faimoasele noastre Trepte Spaniole, Scala di Spagna, *au un nume greșit. Ar fi trebuit să se numească* Scala di Francia. *Francezii au fost cei care au venit cu ideea acestor trepte, un francez a lăsat bani anume pentru asta în testamentul său. Iar Ambasada spaniolă pur și simplu își avea sediul acolo. Spania n-are absolut nimic,* dar nimic, Harry, *de-a face cu treptele alea.*

Cînd timpul și munca le permiteau, Partridge și Gemma făceau călătorii mai lungi, pînă la Florența, Veneția, Pisa. La sfîrșitul uneia dintre aceste călătorii, pe cînd se întorceau de la Florența cu trenul, Gemma a fost cuprinsă de o paloare neobișnuită și, de cîteva ori, s-a dus la toaletă. Cînd Partridge

a întrebat-o îngrijorat ce are, ea l-a liniștit spunîndu-i că nu era nimic grav.

— Probabil am mîncat ceva ce nu mi-a căzut bine. Nu-ți face griji.

După ce-au coborît din tren la Roma, Gemma și-a revenit la starea ei normală și a doua zi Partridge s-a dus ca de obicei la lucru, la sediul CBA. Totuși, seara, cînd s-a întors acasă, a văzut cu surprindere că pe masă, lîngă farfuria lui, se mai afla o farfurioară, iar pe ea cheile de la Alfa Romeo-ul Gemmei. Întrebînd despre ce era vorba, Gemma i-a răspuns cu un zîmbet în colțul gurii:

— Cînd promiți ceva, trebuie să te ții de cuvînt.

Întîi a privit-o nedumerit, ca în clipa următoare, cuprins de un val de iubire, să izbucnească într-un chiot de bucurie: își amintise de vorbele ei – „Dacă rămîn însărcinată, nu mai conduc".

Cu ochii plini de lacrimi, Gemma s-a apropiat de el; s-au sărutat și au rămas strîns îmbrățișați.

O săptămînă mai tîrziu, CBA News îl anunța pe Partridge că nu va mai fi corespondent la Roma, ci i se dădea o însărcinare mult mai importantă, aceea de corespondent principal la Londra.

Prima lui reacție a fost să se întrebe ce va zice Gemma cînd va auzi de schimbare. Îngrijorare neîntemeiată, pentru că răspunsul Gemmei a fost entuziast:

— Ce veste minunată, Harry caro. *Ador Londra. Am fost acolo cu Alitalia. O să avem o viață foarte bună acolo împreună.*

— Am ajuns, domnule Partridge.

Partridge, care stătuse cu ochii închiși în mașina CBA-ului – nu mai mult de cîteva minute, își închipuise el – îi deschise și descoperi că se aflau deja în Manhattan, pe Forty-eighth Street, în fața Hotelului Inter-Continental. Îi mulțumi șoferului, îi ură noapte bună și intră în hotel.

Urcînd cu liftul, constată că era deja luni – începutul unei săptămîni ce se întrevedea crucială.

4

Jessica făcea eforturi disperate să-şi păstreze luciditatea, să-şi ţină minea în stare de funcţionare şi să înţeleagă ce se petrecea în jurul ei, dar îi era aproape imposibil. Avea momente de limpezime, în care izbutea să vadă alte chipuri, îşi simţea propriu trup – durerea din el, starea de disconfort, greaţa, o sete acută. Dar chiar şi în această stare, panica punea stăpînire pe ea cu un singur gînd dominant: *Nicky*! *Unde era Nicky*? *Ce se întîmplase*? Apoi, brusc, totul se înceţoşa, transformîndu-se într-o înlănţuire de imagini ameţitoare, neclare, din care nu putea să reţină nimic în minte, nici măcar cine era. În asemenea momente, părea să se cufunde într-un lichid opac, vîscos.

Şi totuşi, chiar şi în timpul acestor pendulări între luciditate şi inconştienţă, reuşea să se agaţe de imaginile pe care le înregistrase în fracţiuni de secundă. Ştia că ceva anume ce stătuse prins de braţul ei dispăruse între timp şi în acel loc rămăsese doar o durere pulsatorie. Era conştientă că fusese ajutată să se ridice dintr-un loc unde zăcuse întinsă, apoi, pe jumătate mergînd pe propriile ei picioare, pe jumătate susţinută, fusese adusă aici, unde şedea acum, pe ceva ce părea – în momentele ei de trezie – să fie o suprafaţă plană. Şi mai simţea ceva solid – n-ar fi putut spune ce – în spatele ei.

Între aceste gînduri, o dată cu spaima şi panica ce o cuprindeau, se străduia să-şi repete ceea ce considera ea a fi important: *Păstrează-ţi controlul!*

Asupra unui lucru nu avea însă nici o îndoială, şi anume imaginea bruscă, devenită acum amintire, a unui bărbat. Imagine clară, pregnantă. Bărbatul era înalt, cu început de chelie, se ţinea drept de spate şi părea să aibă multă autoritate. Tocmai acel aer de autoritate o făcuse să încerce să-i vorbească, să-i ceară ajutorul. Ştia că pe bărbat îl surprinsese vocea ei; reacţia lui îi rămăsese la fel de bine imprimată în mine, deşi realitatea existenţei acelui bărbat dispăruse. Dar rugămintea ei pătrunsese oare pînă la el? Se va întoarce să o ajute? *Ah, Dumnezeule! Cine putea şti?*

Acum... luciditatea reveni încă o dată. Un alt bărbat, de data asta se apleca asupra ei... *Stai!* Mai văzuse asta şi înainte, recunoştea chipul... *Da!* Doar cu cîteva minute în urmă, cînd ea se lupta disperată cu un fel de cuţit, îi spintecase obrazul,

văzuse cum țîșnise sîngele... Dar de ce nu mai sîngera acum? Cum de avea obrazul bandajat?

În mintea Jessicăi, lungul interval de inconștiență nu exista...

Gîndi: *Omul acesta era un dușman.* Acum își amintea: *Omul acesta îi făcuse ceva lui Nicky. Ah, cum îl mai ura!...* O mînie sălbatică stîrni adrenalina în sîngele ei, readuse viață în membrele ei. Întinse mîna, prinse bandajul și-l smulse. Unghiile se agățară în carne vie și în crustă.

Cu un țipăt speriat, Baudelio sări înapoi. Își duse mîna la obraz, o privi, era roșie de sînge... *Femeia asta blestemată!* Iar i-a făcut harcea-parcea obrazul. Pînă acum, instinctiv, gîndise ca un doctor, iar pe ea o privise ca pe un pacient, dar nu și de data asta! Înnebunit de furie, își încleștă pumnul, se aplecă și o lovi cu toată puterea.

În clipa următoare, din motive clinice, regretă că se lăsase pradă furiei. Voise să vadă cît de mult își reveniseră captivii din starea de inconștiență – pînă în acest moment totul era satisfăcător, pulsul și respirația normale. Femeia părea să-și fi recăpătat cunoștința mai repede decît ceilalți. Tocmai o dovedise, gîndi el cu obidă.

Bineînțeles, toți trei aveau să resimtă efectele sedării – le cunoștea prea bine din experiența lui de medic anestezist. O stare de buimăceală, urmată probabil de depresiune, amorțeală, dureri de cap intense, fără îndoială greață. Efectul general putea fi asemănat cu mahmureala de după beție. Curînd li se va da apă; se va îngriji personal de asta. Dar mîncare încă nu – cel puțin pînă cînd vor ajunge la următoarea destinație. Tabăra iadului, își spuse Baudelio.

Zărind-o pe Socorro lîngă el, îi spuse că avea nevoie de apă. Ea dădu din cap și ieși, să vadă unde putea găsi niște apă. Paradoxal – Baudelio știa asta – în jungla puțin populată, plină de umezeală, apa potabilă reprezenta o problemă. Deși se găseau la tot pasul, rîurile și pîraiele erau poluate de substanțe chimice – acid sulfuric, kerosen și alte produse derivate folosite de traficanții de droguri în procesul de transformare a frunzelor de coca în pastă de coca – materia din care se obținea cocaina. Pe lîngă asta, mai exista pericolul îmbolnăvirii de malarie și febră tifoidă, încît pînă și țăranii săraci obișnuiau să bea băuturi nealcoolice, bere și, cînd era posibil, apă fiartă.

Intrînd în coșmelie tocmai cînd avea loc incidentul dintre Jessica și Baudelio și auzind ce instrucțiuni îi dăduse doctorul lui Socorro, strigă în urma femeii care tocmai ieșea:

— Adă ceva să le legăm mîinile gunoaielor ăstora, și tot tu ai să le legi – la spate.

Întorcîndu-se spre Baudelio, îi ordonă:

— Pregătește prizonierii pentru plecare. Întîi vom merge cu camionul. După aia pe jos, toată lumea.

Miguel vorbise cu voce tare, neștiind că Jessica se prefăcea doar că era leșinată.

De fapt, lovind-o, Baudelio îi făcuse un serviciu. Efectul pumnului primit fusese acela de a o ajuta să treacă brusc peste pragul lucidității. Acum știa cine era, memoria îi revenea. Dar instinctul o avertiza să nu se trădeze deocamdată.

Știa că îi fusese teamă și intrase în panică în urmă cu cîteva minute, dar că acum trebuia să-și facă ordine în gînduri. Întîi și-ntîi: Unde se găsea? Cum ajunsese aici?

Răspunsurile se limpezeau... *Totul se limpezea în mintea ei*: supermarket-ul „Grand Union" și vestea despre Crawford și accident – evident o minciună. Apoi în parcare, capturarea brutală a ei, a lui Nicky și...

Nicky! Îi făcuseră vreun rău? Unde era el acum?

Luptîndu-se să-și păstreze controlul, își aminti că, preț de cîteva clipe, îl zărise pe Nicky întins pe un fel de pat, legat... la fel și Angus. *Ah, săracul Angus!* Îi văzuse pe amîndoi atunci cînd se luptase cu bărbatul acela căruia îi tăiase fața... Se mai găsea încă în același loc? După cît își dădea seama, nu. Dar mai important era să știe dacă Nicky se afla acolo cu ea. Abia întredeschizînd pleoapele, fără să-și înalțe capul, îndrăzni să tragă cu coada ochiului. *Slavă Domnului! Nicky era chiar acolo, lîngă ea!* Ochii i se deschideau și i se închideau. Căsca.

Și Angus? Da! Angus era după Nicky, cu ochii închiși, dar putea vedea că și el respira.

Ceea ce o făcu să-și pună încă o întrebare: *De ce fuseseră luați ostatici toți trei?* Însă răspunsul la această întrebare trebuia să mai aștepte, hotărî ea.

Mai urgentă era altă problemă: *Unde se aflau?* Din cît apucase să vadă, se găseau într-o încăpere mică și semiîntunecoasă, fără ferestre, abia luminată de o lampă de petrol. *De ce nu existau becuri?* Ea și ceilalți doi erau așezați pe ceva ce i se părea a fi o podea de lut, chiar avea impresia

că simțea niște insecte mișcîndu-se, dar făcu efortul să nu se gîndească la ele. Era îngrozitor de cald, un aer înăbușitor, ceea ce o surprindea, pentru că în anul acesta luna septembrie era neobișnuit de răcoroasă și nu se prognoza nici o schimbare a vremii.

Deci... era limpede că era în cu totul alt loc decît acela în care-i văzuse legați de paturi pe Nicky și pe Angus, dar cum ajunseseră aici? Oare fusese drogată? Gîndul acesta o făcu să-și amintească de încă un amănunt: tamponul de pe nas și gură, după ce o trăseseră cu forța în dubă, în parcarea supermarketului.

Nu-și mai amintea de nimic din cele întîmplate în dubă; deci o drogaseră, probabil că și pe ceilalți. Cît timp? O jumătate de oră, aprecie ea – poate cel mult o oră. Amintirea înfruntării din parcare era mult prea apropiată ca să fi trecut mai mult de atît.

Deci foarte posibil că încă se mai găseau în apropiere de Larchmont, undeva în statul New York, New Jersey sau Connecticut. Se gîndi la Massachusetts și Pennsylvania, dar în clipa următoare le alungă din minte. Amîndouă erau prea departe... Niște voci îi întrerupseră șirul gîndurilor...

— Cățeaua asta se preface, spuse Miguel.

— Știu, răspunse Baudelio. E trează și-și închipuie că mă duce. Trage cu urechea la ce vorbim.

Miguel întinse piciorul drept și o izbi cu vîrful ghetei.

— În picioare, scîrbă! Trebuie s-o luăm din loc.

Lovitura o făcu să se chircească de durere, și pentru că nu vedea ce rost mai avea să se prefacă, Jessica înălță capul și deschise ochii. Îi recunoscu pe amîndoi bărbații care se uitau la ea – cel cu obrazul tăiat, și celălalt pe care abia apucase să-l vadă în dubă. Gura îi era uscată, vocea hîrîită din pricina asta, dar reuși totuși să îngaime:

— O să vă pară rău pentru asta. O să fiți prinși. Pedepsiți.

— Gura!

Miguel își folosi din nou piciorul, de data asta ca să o izbească în stomac.

— De acum încolo ai să vorbești numai cînd ești întrebată.

De lîngă ea, Jessica îl auzi pe Nicky foindu-se și întrebînd:

— Ce s-a întîmplat? Unde sîntem?

Ghici în vocea lui aceeaşi panică pe care o resimţise şi ea.

Îi răspunse Angus, cu voce înceată:

— După cît mi se pare, bătrîne, am fost răpiţi de nişte indivizi cam ticăloşi. Dar păstrează-ţi firea! Ţin'te tare! Tatăl tău o să ne găsească.

Încă ameţită de lovitura sălbatică, Jessica simţi o mînă pe braţul ei şi auzi vocea lui Nicky întrebînd-o blînd:

— Mami, eşti bine?

Ochii Jessicăi se umplură de lacrimi la gîndul că Nicky era îngrijorat de soarta ei. Întorcîndu-şi faţa spre el, încercă să dea din cap a confirmare, dar în clipa aceea văzu cum şi el este lovit fără milă. Îngrozită, se întrebă: Ce efect va avea toată grozăvia asta asupra lui?

— Regula tăcerii te include şi pe tine, idiot mucos ce eşti! strigă Miguel. Nu uita!

— Ooo, n-o să uite. Fusese vocea lui Angus, uscată şi spartă, dar vădit dispreţuitoare. Cine ar putea să uite un exemplar de gunoi uman, care e atît de curajos încît poate lovi o femeie neajutorată şi un copil?

Bătrînul se chinuia să se ridice în picioare.

— Angus, te rog, nu! şopti Jessica.

Ştia că în acest moment nimic nu putea să le amelioreze situaţia; cuvintele dure n-ar fi făcut decît să le-o înrăutăţească.

Angus era ameţit, se ţinea cu greu în picioare. Miguel se uită în jur şi, văzînd pe podea o creangă de copac, o apucă în mînă. Se apropie de Angus şi îl lovi cu furie peste cap şi umeri. Bătrînul căzu la pămînt, cu un ochi închis pe partea unde primise lovitura, gemînd de durere.

— Să vă fie de învăţătură la toţi! se răsti Miguel. Gura! Se răsuci spre Baudelio: Pregăteşte-i de plecare.

Socorro se întorsese între timp cu o găleată cu apă şi o frînghie aspră.

— Întîi trebuie să bea apă, atrase Baudelio atenţia şi adăugă uşor iritat: Adică, dacă vrei să-i ţii în viaţă.

— Întîi leagă-le mîinile, ordonă Miguel. Nu mai am chef de complicaţii.

Părăsi coşmelia înjurînd. Afară, căldura umedă devenea insuportabilă pe măsură ce soarele se înălţa.

Jessica era tot mai nedumerită în legătură cu locul în care se aflau.

Cu cîteva minute în urmă, ea, Nicky și Angus fuseseră scoși dintr-o construcție improvizată – își dădu Jessica seama acum – și mutați în remorca descoperită a unui camion, lîngă un morman de coșuri, lăzi și saci. Mînați din coșmelia aia cu mîinile legate la spate, mai multe perechi de mîini îi ridicaseră și-i îmbrînciseră cu brutalitate în remorcă. Apoi cîțiva bărbați îmbrăcați cu haine bălțate, care ar fi putut foarte bine să fie țărani, doar că purtau arme, s-au urcat după ei, urmați de bărbatul pe care Jessica îl poreclise în mintea ei Față Tăiată, și încă unul, pe care își amintea vag că-l mai văzuse și înainte. După care peretele rabatabil al camionului a fost ridicat și fixat bine în cîrlige.

În tot acest timp, Jessica își concentrase atenția pe ceea ce era în jur, încercînd să vadă cît mai multe cu putință, dar asta nu-i fusese de nici un ajutor. Nu se zărea nici o altă construcție, nimic altceva decît pădure deasă de jur-împrejur, iar șleaul ce ducea pînă la coșmelie cu greu putea fi numit drum. Încercase să vadă placa de înmatriculare, dar dacă exista vreuna, peretele rabatabil al camionului o acoperise vederii.

Din punct de vedere fizic, Jessica se simțea mai bine după ce băuse apă. Înainte de a părăsi coșmelia, Nicky și Angus primiseră și ei cîte o porție de la o femeie cu fața acră – își aminti că și pe ea o mai văzuse înainte, foarte puțin, parcă în timpul acelei lupte cu Față Tăiată.

Încercînd să facă apel la ea, ca o femeie la altă femeie, Jessica șoptise printre înghițiturile de apă ce-i erau date dintr-o gamelă:

— Mulțumesc pentru apă. Te rog! Poți să-mi spui unde sîntem și de ce?

Răspunsul fusese aspru și neașteptat. Punînd jos gamela, femeia o plesnise peste ambii obraji, cu palma deschisă și cu dosul palmei, atît de tare încît îi răsucise capul într-o parte și-n cealaltă. Apoi șuierase printre dinți:

— Ai auzit ordinul. *¡Silencio!* Încă o vorbă, și n-ai să mai capeți apă toată ziua.

După aceea Jessica n-a mai scos nici un cuvînt. Nici Nicky, nici Angus.

Aceeași femeie ședea acum în cabină, lîngă șofer, care tocmai dăduse drumul motorului. Tot acolo se instalase și bărbatul care-i lovise pe Jessica și pe Nicky și-l doborîse pe Angus. Jessica auzise pe careva strigîndu-l pe numele de

Miguel; el părea să fie șeful. Camionul se puse în mișcare, clătinîndu-se și săltînd pe terenul accidentat.

Căldura era și mai intensă decît în cocioabă. Transpirația țîșnea pe toată suprafața pielii. *Deci unde se găseau?* Ideea dinainte, că s-ar afla undeva în zona New York-ului, i se părea tot mai puțin plauzibilă. Nu-i venea în minte nici o regiune unde ar fi putut fi atît de cald în această perioadă a anului. Decît dacă...

Oare era posibil, se întrebă Jessica, să fi fost drogați și în stare de inconștiență o perioadă mai lungă de timp decît își închipuise ea la început? Și dacă așa stăteau lucrurile, oare fuseseră duși undeva mult mai departe, spre Sud, în Georgia poate, sau Arkansas? Cu cît se gîndea mai mult la ținutul pe care-l străbăteau, cu atît i se părea că semăna cu regiunile îndepărtate ale acelor state, și acolo într-adevăr era cald. Perspectiva aceasta o descuraja, pentru că, dacă era adevărată, atunci speranța de salvare iminentă era pierdută.

Căutînd și alte indicii, începu să asculte conversația dintre bărbații înarmați de lîngă ei. Recunoștea limba, era spaniola, și deși n-o vorbea, știa cîteva cuvinte.

... *¡Maldito camión! Me hace daño en la espalda... ¿Por qué no te acuestas encima de la mujer? Ella es una buena almohada...* Hohote de rîs ... *No, esperaré hasta que termine el viaje. ¡Entonces, ella debe tener cuidado!... Los Sinchis, esos cabrones, torturaron a mi hermano antes de matarlo... El río no puede llegar tan pronto como yo desearía que llegara. La Selva ve y oye todo...**.

Jessica își spuse că indivizii erau probabil imigranți, veniți nu de mult în țară; Statele Unite erau invadate în ultima vreme de cetățeni de naționalitate spaniolă. Brusc își aminti de individul care-o acostase mai devreme în supermarket-ul din Larchmont. Vorbea engleza cu accent spaniol. Să fie vreo legătură? Nu se putea gîndi la nici una.

Doar că amintindu-și de Larchmont, gîndul îi zbură la Crawf. Cît de chinuit trebuia să fie! Angus îi spusese ceva lui Nicky în cocioabă: *„Tăticul tău ne va găsi"*. Era sigură că

*... Blestematul ăsta de camion! Mă doare spatele din cauza lui... De ce nu te lungești peste femeie? E o pernă bună... Nu, o să aștept pînă la sfîrșitul călătoriei. Atunci, să se păzească! Ticăloșii ăia l-au torturat pe frate-meu înainte să-l omoare... Mai e mult pînă la rîu, mai mult decît aș vrea eu. Selva vede și aude tot...(sp.).

Crawf răscolea deja cerul și pămîntul ca să le dea de urmă, și avea destule relații, o mulțime de prieteni sus-puși care-l vor ajuta. *Dar vor ști unde să-i caute?* Trebuia să afle cumva unde se găseau și să descopere un mijloc să-i dea de știre lui Crawf.

Și mai era ceva ce-i spusese Angus lui Nicky, anume că fuseseră răpiți. Pînă acum ea nu se gîndise la asta – nu avusese cînd –, dar presupunea că Angus avea dreptate. Dar de ce să fi fost răpiți? Pentru bani? Nu acesta era motivul obișnuit? Mă rog, bineînțeles că familia Sloane avea bani, dar nu sume mari, acele sume pe care Crawf le numise „cantități industriale sau de Wall Street".

Și ce coincidență incredibilă, își spuse ea, ca tocmai seara trecută – dacă *fusese* seara trecută; nu mai avea noțiunea timpului – Crawf să-i fi vorbit despre posibilitatea de a fi răpit el însuși...

Șirul gîndurilor i se întrerupse cînd se uită spre Nicky. De cînd pornise camionul, din pricina mîinilor legate, lui Nicky îi fusese greu să-și păstreze poziția șezîndă, iar acum alunecase de tot în poziție orizontală, încît la fiecare zdruncinătură capul i se izbea de podeaua remorcii.

Înnebunită de ceea ce vedea, însă neputînd să facă nici o mișcare, Jessica era pe punctul de a rupe tăcerea și a-l ruga pe Față Tăiată să-l ajute pe băiat, cînd îl zări pe unul dintre bărbații înarmați că observă chinul lui Nicky și se trage aproape de el. Ridicîndu-l pe băiat pe jumătate, îl așeză cu spatele rezemat de un sac și cu picioarele proptite de o ladă, ca să nu mai poată aluneca pe o parte. Jessica încercă să-i mulțumească bărbatului cu ochii și cu un zîmbet în colțul gurii. Drept răspuns, bărbatul schiță un gest cu capul. Consolare vagă, își spuse ea, dar cel puțin se găsea cineva printre indivizii ăștia brutali care avea o fărîmă de suflet.

Bărbatul rămase lîngă Nicky. Îi murmură cîteva cuvinte, iar băiatul, care începuse de curînd să învețe spaniola, păru să înțeleagă. Cît dură călătoria în camion, mai schimbară în două rînduri cîteva cuvinte.

După aproximativ douăzeci de minute, într-un loc unde drumul pe care veniseră dispărea cu totul și în jur nu se mai vedeau decît copaci, camionul se opri. Jessica, Nicky și Angus fură din nou pe jumătate îmbrînciți, pe jumătate ridicați din remorcă. Cînd ajunseră cu picioarele pe pămînt, Miguel coborî din cabină și, apropiindu-se, le spuse răstit:

— De aici mergem pe jos.

Gustavo şi încă doi bărbaţi înarmaţi o luară înainte, urmînd o potecă neregulată abia vizibilă prin desiş. Frunzele şi ramurile îi plesneau şi-i zgîriau din ambele părţi, şi deşi copacii ofereau suficientă umbră, căldura incredibilă persista, însoţită de un bîzîit de insecte neîntrerupt.

Din cînd în cînd, cei trei captivi mergeau aproape unul de altul. La un moment dat, Nicky şopti abia auzit:

— Poteca ne duce la un rîu, mami. Apoi luăm o barcă.

— Ţi-a spus omul ăla? şopti Jessica la rîndul ei.

— Da.

Puţin mai tîrziu, Jessica auzi şoapta lui Angus:

— Sînt mîndru de tine, Nicky. Eşti curajos.

De cînd părăsiseră coşmelia, era pentru prima oară că auzea vocea lui Angus. Răsuflă uşurată constatînd că bătrînul făcea măcar faţă situaţiei, deşi se temea de efectul pe care această experienţă îngrozitoare avea să-l aibă asupra lui, ca de altfel şi asupra lui Nicky. Încă se mai gîndea la şansele de salvare. Aveau vreuna? Cînd şi cum avea să vină ajutorul?

Nicky aşteptă să i se ivească o ocazie favorabilă şi abia atunci îi răspunse şoptit lui Angus:

— Aşa m-ai învăţat tu, bunicule. Cînd eşti cu adevărat speriat, ţine-ţi firea.

Cuprinsă de o emoţie copleşitoare, Jessica îşi aminti de conversaţia ce avusese loc la micul dejun – ei patru, împreună cu Crawf, cînd vorbiseră despre raidul de bombardament asupra Germaniei... *Schweinfurt?*... Nicky repetase aproape întocmai vorbele de atunci ale bătrînului. Şi cît timp trecuse de la acel mic dejun?... Azi; ieri; alaltăieri?... Îşi dădu seama încă o dată că pierduse orice socoteală a timpului.

După alte cîteva minute, Nicky întrebă:

— Bunicule, tu cum te simţi?

— Mai e viaţă în cîinele ăsta bătrîn.

Încă o pauză, apoi:

— Jessica – tu ce faci?

Cînd se ivi un nou prilej, ea răspunse:

— Încerc să mă dumiresc unde sîntem. Georgia? Arkansas? Unde?

Răspunsul veni de la Nicky:

— Ne-au scos din America, mami. Mi-a spus omul ăla. Sîntem în Peru.

5

— Mai devreme azi-dimineață, spuse Teddy Cooper rîndurilor de chipuri tinere și atente din fața lui, plănuiam să stau aici și să vă spun o aiureală romanțată despre motivul pentru care ați fost angajați și ce veți avea de făcut. Ca un isteț ce sînt, îmi închipuiam că am pritocit un basm convingător. Dar ceva mai înainte, după ce am discutat cu cîțiva dintre voi, mi-am dat seama că sînteți mult prea inteligenți ca să vă lăsați duși de brașoave, așa că acum nu vă mai ofer nici una. Și mai cred că, atunci cînd veți cunoaște adevărul, veți pleca de aici puși pe treabă, cu buzele lipite și hotărîți. Deci drepți și atenție la mine, băieți. Acum vi se va încredința tot adevărul.

Introducerea fu salutată cu cîteva zîmbete și cu atenție neabătută.

Era luni dimineața, ora 9,30. În ultima jumătate de oră, șaizeci de tineri și tinere, nici mai mulți, nici mai puțini, un număr aproape egal de băieți și fete, se prezentaseră pentru un post temporar la CBA News, după ce Unchiul Arthur insistase cu telefoanele pînă duminică seara tîrziu, ca să ofere, așa cum i se ceruse, o listă completă. Acum erau adunați cu toții în clădirea CBA auxiliară, la o stradă depărtare de sediul central, aceeași care joia trecută fusese folosită pentru conferința de presă condusă de Crawford Sloane. Scaunele pliante ocupau din nou podiumul solid, îndreptate spre pupitru.

Majoritatea celor convocați aveau în jur de douăzeci și doi de ani și erau proaspeți absolvenți ai universităților, cu rezultate dintre cele mai bune. Erau cultivați, dornici să se afirme și să pătrundă în lumea știrilor TV.

Cam o treime din cei prezenți era formată din tineri de culoare, și printre ei era unul asupra căruia Unchiul Arthur îi atrăsese lui Cooper atenția în mod deosebit – Jonathan Mony.

— Poate că vei dori să-l folosești pe post de coordonator, l-a sfătuit bătrînul. A absolvit Universitatea Columbia, facultatea de jurnalistică, s-a angajat chelner pentru că are nevoie de bani. Dar dacă vei fi la fel de impresionat ca și mine, poate că atunci cînd se termină toată povestea asta o să-l putem aduce să lucreze la CBA.

Mony, care se prezentase printre primii în această dimineață, avea alura și agilitatea unui baschetbalist profesionist. Trăsături frumos conturate, ochi irezistibili, încrezători.

Vocea îi era clară, baritonală; nu vorbea în jargon, rostea propoziţii concise. Prima întrebare pe care i-a adresat-o lui Cooper, după ce şi-a declinat identitatea, a fost:

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Cum să nu, a răspuns Cooper, simpatizîndu-l din prima clipă, şi i-a pus în braţe un teanc de formulare pe care reţeaua le vroia completate de către cei prezenţi.

După numai cîteva minute, Mony îi conducea pe nou-veniţi la locurile lor şi îi lămurea asupra formularului peste care abia dacă apucase să-şi arunce ochii.

Peste alte cîteva minute, Cooper l-a rugat pe Mony să dea două telefoane şi să transmită nişte mesaje. Fără să pună întrebări, Mony a dat simplu din cap şi s-a făcut nevăzut. Reveni curînd şi îi raportă lui Cooper:

— În regulă, domnule Cooper. Ambele răspunsuri sînt afirmative.

De atunci trecuseră zece minute. Acum Teddy Cooper îşi continuă discursul introductiv, după ce tăcuse cîteva momente pentru ca ultima lui propoziţie, în care anunţase că li „se va încredinţa tot adevărul", să-şi facă efectul.

— Deci, motivul convocării voastre este răpirea – despre care cu siguranţă aţi auzit – a doamnei Crawford Sloane, a tînărului Nicholas Sloane şi a domnului Angus Sloane. Treaba pe care o veţi face voi ar urma să ajute la găsirea celor trei victime, şi este mai mult decît importantă. Cînd veţi ieşi de aici, vă veţi îndrepta spre sediile ziarelor locale şi spre cîteva biblioteci, unde veţi citi numerele apărute în ultimele trei luni. Şi nu numai că le veţi citi, ci veţi căuta ca nişte adevăraţi Sherlock Holmes anumite indicii despre care vă voi vorbi imediat, şi care ne vor putea conduce la răpitori.

Interesul pe care-l citea pe chipurile din faţa lui era acum şi mai mare ca înainte, însoţit de un murmur care se linişti repede atunci cînd Cooper vorbi din nou:

— De cum termin eu de perorat, veţi fi împărţiţi în grupe şi vi se vor da indicaţii precise privind locurile unde trebuie să mergeţi şi ce să faceţi acolo. La unele redacţii am sunat noi deja mai devreme; s-au dovedit cooperanţi şi vă aşteaptă. La altele va trebui să spuneţi cine sînteţi şi că reprezentaţi CBA-ul. Înainte de a pleca, veţi primi o legitimaţie CBA. Păstraţi-o – o amintire pentru nepoţii voştri.

Cît despre transport, continuă el, avem cîteva maşini la dispoziţie, care vor duce grupurile în fiecare zi cît durează

acțiunea asta, lăsînd pe fiecare în parte pe drum în punctele unde începe activitatea. De acolo, fiecare se va deplasa pe cont propriu oriunde va avea de mers. Toți sînteți tineri cu inițiativă; veți avea șansa să o folosiți. Unii dintre voi vor trebui să ajungă la locul de destinație cu trenul sau autobuzul. Oricum, cheltuielile trec în contul CBA-ului.

Nu trebuie să vă întoarceți aici la sfîrșitul fiecărei zile, dar *trebuie* să raportați telefonic – o să vă dăm cîteva numere de telefon – și, de asemenea, sunați imediat cum ați descoperit ceva important.

Toate aceste aranjamente pe care le descria Teddy Cooper acum fuseseră puse la punct duminică și luni dimineața devreme de el și de cei doi asistenți referenți, plus o secretară împrumutată de la redacția de știri. Cîteva aspecte organizatorice, cum erau de pildă apelurile telefonice la diferite ziare, continuau încă.

— Deci, reluă Cooper, pînă acum ați servit aperitivul, urmează carnea și cartofii. Ar trebui să primiți niște foi de hîrtie... Ah, da, uite-le.

Entuziastul Jonathan Mony, care se consultase pînă atunci cu asistenții lui Cooper la o masă în partea cealaltă a încăperii, se apropia cu brațele încărcate de un vraf de hîrtii – copii ale planului general și reperelor orientative gîndite de Cooper cu o zi înainte și dactilografiate în cursul nopții. Începu să le împartă colegilor săi temporari.

— Cînd ajungeți la sediile ziarelor locale, explică Teddy, veți cere mai întîi să vedeți numerele apărute în ultimele luni pînă joia trecută – deci începînd cu 14 iunie. Cînd le aveți în fața voastră, deschideți la paginile de anunțuri imobiliare și uitați-vă după anunțurile care oferă spre închiriere fabrici mici, depozite sau o casă veche de dimensiuni mari – dar nu *orice* clădire veche... și, ca să fiu mai precis, uitați-vă la pagina întîi a notelor pe care le-ați primit.

În timp ce explica raționamentul său și planul pe care-l avea, Teddy Cooper se felicită în gînd că le dezvăluise adevărul. Cît de mult sau de puțin trebuia să le spună acestor ajutoare fusese lăsat la latitudinea lui, încît faptul că nu le îndrugase o poveste inventată făcea ca totul să fie mai simplu. Bineînțeles că asta implica și riscuri. Unul era acela ca intenția Departamentului de știri CBA să ajungă la urechile concurenței, o altă rețea spre exemplu, care să o facă publică sau să inițieze în paralel un program propriu. Cooper

intenționase să-i avertizeze pe acești tineri să nu dezvăluie nici un amănunt despre scopurile de culise ale CBA-ului. Spera ca încrederea lui să fie justificată. Cuprinzînd cu privirea audiența, atentă încă, cei mai mulți luîndu-și notițe, Cooper își spuse că putea avea încredere.

În tot acest timp, trăsese cu coada ochiului la ușă. Telefoanele pe care Jonathan Mony le dăduse la cererea lui erau mesaje către Harry Partridge și Crawford Sloane, rugîndu-i să vină și ei pentru cîteva minute. Îl bucurase faptul că amîndoi acceptaseră.

Cei doi sosiră odată. Cooper, care tocmai descria cum își imagina el că arăta baza de operațiuni a răpitorilor, se opri și arătă spre ușă. Toate capetele se întoarseră într-acolo și un murmur de surpriză străbătu încăperea atunci cînd Sloane înaintă urmat de Partridge.

Cu respectul cuvenit, Cooper coborî de la pupitru. Nu considera că era necesar să-l prezinte pe crainicul Telejurnalului de seară, îi lăsă doar locul liber ca să urce.

— Salut, Teddy, spuse Sloane. Ce ai vrea să fac?

— În principal, domnule, cred că toți ar vrea să vă vadă și să vă audă.

Cu același glas șoptit, Sloane îl mai întrebă:

— Spune-mi, cît anume știu tinerii ăștia?

Între timp ajunsese și Partridge la pupitru.

— Aproape totul. Am hotărît că așa vor dovedi mai mult entuziasm, și că ar trebui să avem încredere în ei.

— Sînt de acord, aprobă Partridge.

Sloane dădu și el din cap.

— În regulă, zise și se apropie de șirurile de scaune, ignorînd pupitrul. Chipul lui era grav; nimeni nu s-ar fi așteptat să-l vadă zîmbind și fericit astăzi; cînd începu să vorbească, vocea îi era la fel de gravă ca și înfățișarea.

— Doamnelor, domnișoarelor și domnilor, s-ar putea ca, în zilele ce vor urma, ceea ce veți face toți sau unii dintre voi să contribuie în mod direct la revenirea soției mele, a fiului și a tatălui meu acasă, vii și nevătămați. Dacă, printr-un mare noroc, acest lucru se va întîmpla, puteți fi încredințați că vă voi căuta pe fiecare pentru a vă mulțumi personal. Deocamdată, doresc să vă mulțumesc că vă aflați aici, să vă urez numai bine. Noroc la toți!

Sloane nu se retrase imediat, căci mulți tineri se ridicaseră în picioare, și unii se apropiau de el ca să-i strîngă

mîna și să-i ureze toate cele bune; Teddy Cooper observă că unii dintre ei aveau ochii în lacrimi. În sfîrșit, Sloane își luă la revedere cu un gest al mîinii și plecă la fel de discret precum venise... Partridge mai întîrzie cîteva clipe, dădu mîna cu cîțiva dintre ei, schimbă cîteva cuvinte, apoi plecă și el.

Cooper își reluă expunerea, explicîndu-le acum ce anume trebuiau să caute acești detectivi neofiți. Cînd îi invită să pună întrebări, mai multe mîini se ridicară.

Primul era un tînăr cu un tricou purtînd emblema NYU.

— Bun, deci unul dintre noi găsește un anunț care se potrivește coordonatelor pe care le-ați descris, și poate că este chiar locul pe care-l căutați. Deci anunță telefonic. Și apoi?

— Pentru început, aflăm cine a dat anunțul. De obicei există un nume în anunț, ni-l comunicați. Dacă nu e nume, e un număr de cutie poștală, și atunci încercați să obțineți informații de la redacția în care vă aflați, și dacă tipii strîmbă din nas, ne anunțați și ne ocupăm noi de asta.

— Și apoi?

— Dacă putem, luăm legătura telefonic cu persoana care a dat anunțul și-i punem cîteva întrebări. Dacă n-o putem contacta telefonic, îi facem o vizită. Apoi, dacă firul arată la fel de promițător ca la început, aruncăm o privire – foarte precaută – la locul indicat în anunț.

— Tot vorbești de „noi", se auzi un glas. Era al unei tinere atrăgătoare, îmbrăcată într-un costum bej elegant. Te referi la tine și la ceilalți granguri mari, sau vom putea participa și noi, cei de aici, la partea interesantă, adică acolo unde este acțiunea propriu-zisă?

Se auziră chicoteli, cîteva hohote. Teddy Cooper pufni și el în rîs.

— Întîi și-ntîi că eu sînt numai un grănguraș. (Alte chicoteli.) Dar atîta pot să vă promit: în măsura în care va fi posibil, vă vom implica în fiecare etapă, în special pe cei care declanșează acțiunea. Un motiv: vom avea nevoie de voi. Nu avem prea mult personal pentru treaba asta, și dacă apare o țintă, aveți toate șansele să fiți îndreptați într-acolo.

— Cînd veți ajunge și la faza aceea, întrebă o minionă roșcată, va fi și televiziunea de față?

— De fapt vrei să știi dacă vei apărea *tu* la televizor?

— Cam așa ceva, zîmbi ea.

— E o hotărîre pe care nu o iau eu, dar aș zice că e posibil.

Cînd se sfîrşiră întrebările, Cooper încheie cu cîteva gînduri ale sale, pe care nu le discutase cu nimeni altcineva dar la care reflectase îndelung cu o seară înainte.

— Şi mai este ceva: pe lîngă anunţuri, vreau să folosiţi ocazia asta să vă uitaţi la fiecare pagină şi să semnalaţi tot ce vi se pare neobişnuit. Nu-mi cereţi să vă spun ce ar putea fi atît de neobişnuit, pentru că nici eu nu ştiu. Dar ţineţi mine un lucru: răpitorii ăştia pe care-i căutăm se află în zonă, credem noi, de cel puţin o lună, poate chiar două. În tot acest timp, indiferent cît au fost de atenţi, este posibil să fi făcut ceva, oricît de neînsemnat, care a lăsat o urmă. Şi există şansa ca acel ceva foarte neînsemnat să fi ajuns cumva în vreo pagină de ziar.

— Cam vagă şansa asta, răsună un glas.

Teddy Cooper confirmă cu o înclinare a capului.

— Am putea spune că e una la zece mii să se fi întîmplat ceva care să fi fost ulterior relatat în presă, şi o şansă şi mai mică să o descoperiţi. Dar nu uitaţi că la loterie se cîştigă şi cînd şansa este de unu la cîteva milioane. Tot ce vă pot spune este *să gîndiţi, să gîndiţi, să gîndiţi*! Căutaţi intens şi cu inteligenţă. Folosiţi-vă imaginaţia. Aţi fost angajaţi pentru că avem convingerea că sînteţi inteligenţi, deci dovediţi-ne că avem dreptate. Da, căutaţi primul obiectiv – anunţurile de casă sau ce-o fi – dar fiţi cu ochii în patru şi la celălalt obiectiv, oricît de hazardat.

La sfîrşitul acestor consideraţii, spre marea surprindere a lui Cooper, tinerii din faţa lui se ridicară şi aplaudară.

Ceva mai devreme în aceeaşi dimineaţă, imediat după ora de deschidere a birourilor, Harry Partridge dăduse telefon avocatului cu clienţii din lumea crimei organizate. Răspunsul a fost mai puţin decît cordial.

— Ah, dumneata eşti. Ţi-am spus vineri că am să mă interesez discret, şi am făcut deja acest lucru, fără rezultate. Şi nu am deloc nevoie să-mi stai în circă.

— Îmi pare rău dacă... a început Partridge, dar celălalt nu l-a lăsat să vorbească:

— Ceea ce nu înţelegeţi voi, ăştia care vînaţi ştiri, este că pe butuc stă capul meu. Oamenii cu care am eu de-a face, clienţii mei, au încredere în mine, şi am de gînd să nu le înşel încrederea. Şi mai ştiu că ei nu dau nici mucii pe problemele

altora, inclusiv ale tale și ale lui Crawford Sloane, indiferent cît de grave ar fi.

— Înțeleg asta. Dar e vorba dc o răpire și...

— Taci și-ascultă! Ți-am spus cînd am vorbit la telefon, eram sigur că nici unul dintre cei pe care-i reprezint eu nu avea vreo legătură cu răpirea. Și sînt la fel de sigur și acum. Am recunoscut de asemenea că-ți sînt dator și voi încerca să aflu tot ce pot. Dar trebuie să umblu ca pe un teren minat și, în al doilea rînd, să-i conving pe toți cei cu care stau de vorbă că este în avantajul lor să fie cooperanți dacă știu ceva sau au auzit vreun zvon.

— Ascultă, am spus că-mi pare rău dacă...

— Deci, și-a continuat avocatul tirada, nu este ceva ce poți să faci cu buldozerul sau cu expresul. Pricepuși?

— Pricepui, a răspuns Partridge oftînd în sinea lui.

Vocea avocatului s-a mai domolit.

— Mai lasă-mă cîteva zile. Și nu mă suna; te caut eu.

Închizînd telefonul, Partridge a cugetat în sinea lui că, deși asemenea relații puteau fi utile, nu era neapărat necesar să-ți și placă.

Înainte să ajungă la CBA News, Partridge reflectase îndelung dacă era sau nu cazul să dezvăluie la Telejurnalul de seară că un binecunoscut terorist columbian, Ulises Rodríguez, era neîndoielnic implicat în răpirea familiei Sloane.

Și hotărîrea pe care a luat-o în cele din urmă era aceea de a păstra deocamdată secretă informația.

După ce ieși din sala în care avea loc ședința lui Cooper cu „recruții“ săi, Partridge îi căută pe membrii echipei de cercetare pentru a-i informa asupra deciziei sale. În sala de consiliu îi găsi pe Karl Owens și pe Iris Everly.

— Hai să privim lucrurile astfel, începu el să le explice: în acest moment, Rodríguez reprezintă singurul fir pe care-l avem, și el nu știe că îl avem. Dar dacă transmitem pe post ceea ce știm, sînt șanse foarte mari ca Rodríguez însuși să audă, și asta înseamnă că ne-am dat cărțile pe față.

— Și ce contează? întrebă îndoit Owens.

— Eu cred că contează. Totul indică faptul că Rodríguez a acționat sub o altă identitate, și dezvăluirea îl va provoca să se dea și mai mult la fund. E inutil să vă spun cît va reduce asta sorții de a-i descoperi – pe el și pe cei trei Sloane în egală măsură.

— Înţeleg foarte binc, acceptă Iris, dar tu, Harry, chiar crezi că o ştire incandescentă ca asta, ştiută deja de cel puţin o duzină de oameni, poate sta bine mersi sub obroc pînă cînd sîntem noi pregătiţi s-o difuzăm? Nu uita că fiecare reţea, fiecare ziar, fiecare post de radio şi-au mobilizat cele mai bune capete să-şi spargă creierii pentru povestea asta. Nu dau mai mult de douăzeci şi patru de ore pînă vor afla toţi.

Rita Abrams şi Norman Jeager, care intraseră între timp în sală, ascultau atenţi.

— S-ar putea să ai dreptate, zise Partridge, dar cred că trebuie să ne asumăm riscul ăsta. Şi adăugă: Nu-mi place să spun platitudini, dar e bine să ne amintim din cînd în cînd că munca asta a noastră de reporteri nu e ca şi cînd am căuta mereu Sfîntul Graal. Cînd relatăm despre vieţi şi libertăţi ameninţate, ştirile trebuie să fie pe planul doi.

— Nici eu nu vreau să par obtuz, interveni Jaeger. Dar aici sînt de acord cu Harry.

— Şi mai e un lucru, atrase Owens atenţia, anume FBI-ul. Dacă nu îi informăm, am putea da de bucluc.

— M-am gîndit şi la asta, recunoscu Partridge, şi am hotărît să riscăm. Dacă îl deranjează pe vreunul dintre voi, vă reamintesc că eu răspund. Chestia e că dacă spunem FBI-ului, ştim din proprie experienţă ce se va întîmpla, mai mult ca sigur că vor face o declaraţie presei, şi atunci s-a zis cu exclusivitatea.

— Ca să revenim la problema principală, spuse Rita, există precedente în situaţia dată. Ceva asemănător s-a întîmplat la ABC.

— Adică? vru să ştie Iris.

— Vă amintiţi de deturnarea TWA-ului aceluia, Beirut 1985?

Da, îşi aminteau, ca şi de faptul că în acea perioadă Rita lucrase pentru ABC News; deturnarea fusese un act terorist odios, în atenţia lumii întregi mai bine de două săptămîni, timp în care un scafandru al Marinei americane, pasager la bordul cursei TWA 847, fusese ucis cu sălbăticie.

— De la bun început ABC-ul a ştiut că la bordul avionului se aflau trei membri ai forţelor armate americane, îmbrăcaţi civil, şi credeam că deţinem informaţia în exclusivitate. Întrebarea era dacă s-o difuzăm pe post. Ei bine, n-am făcut-o, închipuindu-ne că, dacă o făceam, teroriştii vor prinde de veste şi militarii vor fi ca şi morţi. În cele din urmă indi-

vizii au aflat-o singuri, dar speranța noastră a fost că, procedînd așa cum am procedat, am salvat măcar pe doi dintre ei.

— În regulă, cedă Iris, cred că accept. Deși, dacă pînă mîine informația noastră nu apare pe nici un post, propun să reconsiderăm problema.

— De acord, consimți Owen, și cu asta discuția a luat sfîrșit.

Totuși, avînd în vedere importanța hotărîrii, Partridge își spuse că era mai bine să stea de vorbă și cu Les Chippingham și Chuck Insen.

Președintele departamentului, care-l primi pe Partridge în biroul lui cu pereți lambrisați, se mulțumi să ridice din umeri la aflarea deciziei și spuse:

— Tu ești cel care ia hotărîrile în echipa de cercetare, Harry; dacă n-am avea încredere în puterea ta de judecată, n-ai fi aici. Oricum, îți mulțumesc că m-ai informat.

Producătorul executiv al Telejurnalului de seară ședea la locul său de onoare la Potcoavă. Ascultînd argumentele lui Partridge, ochii lui Insen se luminară. La sfîrșit, dădu din cap.

— Interesant, Harry; frumoasă investigație. Cînd o să ne-o dai, o punem în capul știrilor. Dar tu trebuie să ne spui cînd.

Astfel că Partridge era acum liber să se apuce din nou de telefoane; drept care se retrase în biroul său temporar.

Își scoase încă o dată carnetul albastru cu nume și numere, dar, spre deosebire de săptămîna trecută, cînd apelase în special la sursele sale americane, de data asta își căută contactele din Columbia și țările învecinate – Venezuela, Brazilia, Ecuador, Panama și Peru – plus Nicaragua. În toate aceste locuri, de unde transmisese adesea reportaje pentru CBA News, erau persoane pe care putea conta că-l vor ajuta și pe care le ajutase la rîndul său.

În plus, astăzi mai avea și pista Rodríguez, care se traducea prin două întrebări concrete: *Cunoști un terorist pe nume Ulises Rodríguez? Dacă da, ai vreo idee unde se află sau ce se știe despre el că face?*

Deși Karl Owens discutase vineri cu persoanele pe care le cunoștea în America Latină, Partridge considera că ceea ce făcea el nu era inutil – nimic neobișnuit în asta, de vreme ce atît producătorii, cît și corespondenții își cultivau propriile surse și nu le divulgau nimănui.

Astăzi, răspunsurile la prima întrebare au fost aproape toate „da“, iar la a doua „nu“. Confirmînd rapoartele anterioare ale lui Owens, Rodríguez părea să fi dispărut în urmă cu trei luni și de atunci nimeni nu-l mai văzuse. Un element interesant se ivi totuși într-o conversație cu un vechi prieten columbian, un reporter de știri de la un post de radio din Bogotá.

— Dacă mă întrebi unde se află, îi răspunse crainicul, îți pot spune aproape sigur că nu este în țara asta. E columbian la urma urmei, și deși se ține departe de autorități, e prea bine cunoscut ca să poată sta mai multă vreme pe teritoriul țării sale fără să se audă ceva. Deci, pun pariu că e în altă parte.

O concluzie cît se poate de rezonabilă.

Partridge avea oarecare bănuieli în ceea ce privea Nicaragua, unde regimul sandinist era vestit pentru duplicitatea și tirania sa și era potrivnic Statelor Unite. Putea oare regimul să fie implicat în vreun fel în răpire, sperînd să obțină de pe urma ei un avantaj încă nedivulgat? Întrebarea nu prea avea sens, dar măcar de-ar fi fost singura. Cu toate acestea, în urma cîtorva telefoane date în capitala Managua, obținu răspunsul unanim că Rodríguez nu se găsea în Nicaragua și nici nu trecuse pe acolo.

Urma Peru. Partridge telefonă în mai multe locuri; una dintre conversații îl puse pe gînduri.

Vorbise cu o cunoștință veche. Manuel León Seminario, redactor-șef și proprietar al săptămînalului *Escena*, publicat la Lima.

După ce Partridge își spuse numele, Seminario preluă imediat convorbirea. Vorbea o engleză impecabilă. Partridge și-l imagină așa cum îl știa – zvelt, argint viu, îmbrăcat la patru ace, după ultima modă.

— Ei, ei, dragul meu Harry, ce minunat să te aud! Și unde ești? În Lima, sper.

Cînd află că apelul era din New York, proprietarul-redactor șef își exprimă dezamăgirea.

— O clipă am crezut că putem lua mîine prînzul la *La Pizzeria*. Te asigur că mîncarea e la fel de bună ca întotdeauna. Ce-ar fi să te arunci într-un avion și să vii-ncoa'?

— Mi-ar plăcea, Manuel. Din nefericire, sînt prins pînă peste cap într-o treabă foarte importantă.

Și îi explică despre rolul său în echipa de cercetare ce investiga răpirea familiei Sloane.

— Dumnezeule! Trebuia să-mi dau seama că ești băgat în asta. Ce chestie îngrozitoare! Am urmărit îndeaproape cazul și o să avem o pagină întreagă în numărul următor. A mai apărut ceva nou ce ar trebui inclus?

— *Este* ceva nou, și de aceea te-am și sunat. Dar deocamdată e la secret, deci ți-aș fi recunoscător dacă discuția noastră rămîne neoficială.

— Păi... Vocea era prudentă. Numai să nu fie ceva ce avem și noi.

— Putem să avem încredere unul în altul, Manuel. Pornind de la premisa de mai sus – ești de acord?

— Pornind de la premisa de mai sus – da.

— Avem motive să credem că Ulises Rodríguez este implicat.

Cîteva clipe de tăcere, apoi ziaristul spuse încet:

— Vorbești de o companie foarte proastă, Harry. Pe aici numele ăsta are o reputație ticăloasă, e de temut.

— De ce de temut?

— Tipul e bănuit că pune la cale răpiri, se furișează din Columbia în Peru, unde-l angajează tot felul de indivizi exact pentru asemenea chestii. Ăsta-i stilul de lucru al elementelor criminal-revoluționare de la noi. Cred că știi că în Peru răpirile au devenit aproape un stil de viață. Țintele favorite sînt oamenii de afaceri înstăriți și familiile lor. Mulți dintre noi angajează gărzi de corp și avem mașini blindate, în speranța că astfel ne putem apăra.

— Știam. Dar uite că am uitat.

Seminario oftă în receptor.

— Nu ești singurul, amice. Atenția pe care o acordă presa occidentală țării noastre este sporadică, pentru a folosi un eufemism. Cît despre emisiunile voastre de știri de la televizor, parcă nici n-am exista.

Partridge știa că era ceva adevăr în spusele lui. Și n-ar fi putut să găsească o explicație a faptului că americanii manifestau arareori față de Peru același interes constant pe care-l manifestau față de alte țări. Dar acum n-avea timp de reflecții, așa că întrebă:

— Ai auzit vreo veste cum că Rodríguez s-ar afla în Peru, chiar acum poate, sau dacă a lucrat în ultima vreme pentru cineva de-acolo?

— Păi... nu.

— Mă-nșel eu, sau ai ezitat?

— Nu în ceea ce-l privește pe Rodríguez. Despre el n-am auzit nimic, Harry. Ți-aș spune dacă aș ști ceva.

— Și-atunci, ce?

— În ultimele săptămîni a fost o liniște ciudată pe frontul criminal-revoluționar, cum îl numesc eu. Mai că nu s-a întîmplat nimic. Nimic important.

— Și?

— Am mai văzut eu situații asemănătoare și altă dată, și cred că sînt caracteristice doar pentru Peru. Cînd e cea mai mare liniște e semn că urmează să se întîmple ceva foarte important. De obicei neplăcut și de o natură imprevizibilă.

Vocea lui Seminario își schimbă ritmul, deveni practică:

— Dragul meu Harry, mi-a făcut mare plăcere să vorbesc cu tine și mă bucur că m-ai sunat. Dar *Escena* nu se face de la sine, așa că trebuie să te las. Fă-mi cît de curînd o vizită în Lima și ține minte: prînz la *La Pizzeria* – invitație valabilă oricînd.

Vorbele lui Manuel îl obsedară pe Partridge toată ziua: *„Cînd e cea mai mare liniște e semn că urmează să se întîmple ceva foarte important"*.

6

Din pură coincidență, în aceeași zi în care Harry Partridge a vorbit cu proprietarul-redactor șef al revistei *Escena*, Peru a fost luat în discuție într-o ședință ultrasecretă, la cel mai înalt eșalon, a corporației care patrona rețeaua CBA, Globanic Industries Inc. Era vorba de una dintre ședințele bianuale, „un seminar politic" de trei zile, condus de președintele și directorul executiv al conglomeratului, Theodore Elliott. Asistența era constituită din alți șefi executivi – ai celor nouă filiale ale Corporației, ele însele companii importante, majoritatea cu filiale subordonate proprii.

La asemenea ședințe se schimbau impresii personale privind activitatea Corporației, se puneau la cale planuri secrete, unele dintre ele avînd puterea de a încuraja sau de a nimici concurența, investitorii sau piețele de peste tot din lume. Dar nu existau ordini de zi sau procese-verbale ale acestor parlamentări bianuale. Securitatea era foarte strictă și în

fiecare zi, înainte de începutul lucrărilor, sala de ședințe era verificată electronic pentru detectarea posibilelor microfoane.

În afara sălii, niciodată înăuntru, se foia personalul auxiliar – șase-șapte pentru fiecare filială și subfilială – convocat pentru furnizarea de date sau note pe care le solicitau unii sau alții dintre șefi.

Localul în care se desfășurau ședințele era de obicei același. Ca și în alte dăți, ședința de acum se ținea în incinta clubului Fordly Cay, lîngă Nassau, în Insulele Bahamas.

Fordly Cay, unul dintre cele mai exclusiviste cluburi private din lume, cu amenajări de stațiune de agrement, incluzînd un port pentru iahting, terenuri de golf, de tenis și plaje cu nisip alb, permitea uneori anumitor grupuri VIP folosirea acestor înlesniri recreative contra unor sume exorbitante. Întrunirile cu număr mare de participanți erau strict interzise; licitații nu se țineau în incinta clubului.

Legitimația de membru permanent era foarte greu de obținut; exista o listă de solicitări, pe baza căreia nenumărați aspiranți așteptau o perioadă lungă de timp, unii dintre ei în zadar. Theodore Elliott devenise membru de curînd, după ce așteptase doi ani să i se aprobe cererea.

Înainte cu o zi de sosirea tuturor participanților, Elliott jucase rolul de patron, urînd personal bun-venit soțiilor sau soților angajaților corporației, care aveau să-și facă simțită prezența doar în timpul întrunirilor cu caracter social și al pauzelor de tenis, golf și croaziere. Astăzi, prima zi a ședinței se desfășura într-o sală mică de bibliotecă, mobilată confortabil cu fotolii adînci îmbrăcate în piele crem, și cu podeaua acoperită de la un capăt la altul de covoare înflorate. Între rafturile de cărți, înalte pînă în tavan, se găseau vitrine discret luminate în care tronau diferite trofee sportive din argint. Deasupra șemineului, folosit arareori, portretul fondatorului clubului zîmbea radios spre micul grup select.

Elliott era îmbrăcat în ținută adecvată: pantaloni albi și un tricou albastru-deschis, cu mîneci scurte, croit în jurul gîtului, purtînd emblema clubului - un scut pătrat cu frunze de palmier, două rachete de tenis încrucișate, realizate în broderie, crose de golf și un iaht, toate plutind pe valurile mării. Cu sau fără aceste accesorii vestimentare, Theo Elliott putea fi considerat un bărbat de o frumusețe clasică – înalt, suplu, lat în umeri, cu maxilare puternice și păr bogat, acum albit în întregime. Părul amintea că peste doi ani președintele

ajungea la vîrsta pensionării și avea să fie urmat, aproape cu certitudine, de unul dintre cei prezenți.

Admițînd faptul că unii șefi de companii erau prea în vîrstă ca să mai fie aleși, existau trei candidați cu șanse egale; Margot Lloyd-Mason era unul dintre ei.

Margot știa foarte bine acest lucru atunci cînd luă cuvîntul la începutul ședinței, pentru a prezenta un raport despre situația de la CBA.

Vorbind la obiect, ea menționă că, de cînd Globanic Industries achiziționase rețeaua de radio și televiziune CBA împreună cu toate stațiile afiliate, fusese introdus un control financiar foarte strict, în care intrau și limitarea bugetelor și concedierea personalului redundant. Ca rezultat, profiturile în primele trei trimestre ale anului financiar aveau să se ridice cu douăzeci și doi la sută față de anul dinaintea achiziționării.

— Început promițător, comentă Theodore Elliott, deși așteptăm rezultate și mai bune în viitor.

Participanții aprobară cu mișcări din cap.

Margot se îmbrăcase cu multă grijă pentru această zi, nevrînd să pară prea feminină, dar nici să piardă avantajele sexului. Întîi se oprise asupra unui deux-pièces, așa cum purta de obicei la Stonehenge – porecla dată sediului în care se afla biroul ei –, dar mai apoi se gîndise că nu era tocmai potrivit pentru clima semitropicală. În cele din urmă, alesese o pereche de pantaloni din bumbac crem și un pulover din același material, o nuanță de piersică palidă. Îmbrăcămintea îi scotea în evidență silueta bine proporționată, fapt confirmat de privirile lungi ale unora dintre bărbați.

În continuarea prezentării ei, Margot se referi la recenta răpire a familiei Sloane.

Președinele Companiei International Forest Products, DeWitt se numea, din Oregon de origine, un tip debordînd de energie, interveni:

— Un eveniment extrem de nefericit, și cu toții sperăm că făptașii vor fi prinși cît mai repede. Pînă una-alta, de pe urma lui rețeaua beneficiază de o atenție deosebită.

— Atît de deosebită, îl informă Margot, încît popularitatea Telejurnalului de seară a crescut de la 9,2 la 12,1 la sută în decurs de cinci zile, adică un plus de șase milioane de telespectatori, ceea ce ne-a împins puternic în față, ajungînd pe primul loc. A crescut de asemenea și popularitatea emisiunilor-concurs, pe' care le difuzează cele cinci stații satelit

imediat după știri. La fel și cu emisiunile la oră de largă audiență, cum e Ben Largo Show, care e difuzat vinerea, și al cărui coeficient de popularitate a crescut de la 22,5 la 25,9. Toți sponsorii sînt încîntați; ca rezultat, îi presăm să ne dea reclame pentru sezonul următor.

Cineva întrebă:

— Creșterea popularității înseamnă că majoritatea telespectatorilor nu schimbă canalele?

Întrebarea îi aminti lui Margot că pînă și în sînul acestui grup de sus-puși exista o fascinație intrinsecă față de detaliile neînsemnate ale transmisiunilor TV.

— Rețelele știu din proprie experiență că, dacă telespectatorii aleg un canal de știri, există toate șansele ca ei să rămînă pe același post și în următoarele nouăzeci de minute, uneori chiar mai mult. Pe parcurs se adaugă și alți telespectatori.

— Deci tot răul spre bine... cum s-ar zice, zîmbi președintele produselor forestiere.

Margot zîmbi la rîndul ei.

— Că tot sîntem între noi, așa zic și eu, deși vă rog să nu mă citați.

— Aici nimeni nu citează pe nimeni, spuse Theo Elliott. Ședințele acestea se bazează pe discreție și pe adevăr.

— Apropo de cei care fac reclamă la voi, Margot...

Cel care vorbea era Leon Ironwood, de la West World Aviation, un californian bronzat, cu alură de atlet, al doilea dintre cei trei candidați la scaunul lui Elliott. Compania pe care o conducea era un furnizor al Ministerului Apărării, construind cu mult succes avioane de luptă.

— ... Care-s ultimele date privind acea problemă cu video-recorderele? Ce proporție reprezintă aparatele particulare?

— Cincizeci la sută, recunoscu Margot, adăugînd: și ai dreptate numind-o „problemă". Majoritatea celor ce înregistrează programele rețelei sar peste reclame fără să le urmărească, ceea ce înseamnă o diminuare a eficienței lor.

Ironwood dădu din cap:

— Mai ales de cînd proprietarii VCR-urilor reprezintă un grup de populație semnificativ ca număr. Și eu mă includ în el.

— Și să nu uităm comanda de tăiere a sunetului, spuse altcineva. Eu închid sunetul ori de cîte ori urmează o reclamă.

— Adevărul e, spuse Margot, că problema asta cu VCR-urile și comenzile de tăiere a sunetului planează ca niște nori de furtună deasupra noastră, din care pricină rețelele au tot

evitat să analizeze cu adevărat efectele. De mult s-ar fi putut stabili nişte criterii de apreciere şi sondaj, dar chestia e că noi nu vrem să aflăm veştile proaste, şi în asta avem un aliat – agenţiile publicitare, care se tem că adevărul i-ar alunga pe cei care investesc bani grei în publicitate, lipsind astfel agenţiile de un procent enorm din afacerile lor.

— Sînt sigur că planul vostru fiscal ţine cont de acest fapt, interveni prompt Elliott.

— Aşa e, Theo. Privind în perspectivă şi acceptînd faptul că sumele pe care reţeaua le obţine din reclame se vor micşora, căutăm surse de venituri suplimentare, şi asta explică de ce CBA-ul şi alte reţele au cumpărat instalaţii de transmisiune prin cablu şi vor continua să cumpere. Reţelele beneficiază de capital suficient în acest sens şi s-ar putea ca într-o bună zi televiziunea prin cablu să se trezească subordonată în întregime reţelelor. În acelaşi timp, căutăm să încheiem contracte de colaborare cu companiile de telefoane.

— Contracte de colaborare? făcu nedumerit Ironwood.

— Explic acum. Întîi trebuie să acceptăm faptul că transmisiunea terestră prin antenă şi-a cam trăit traiul. În zece-cincisprezece ani, cred că singurul loc unde vei mai găsi o antenă TV clasică va fi la Muzeul Naţional; iar staţiile TV îşi vor fi abandonat transmiţătorii convenţionali pentru că vor fi neeconomici.

— Iar cablurile şi antenele parabolice vor intra puternic în scenă?

— Parţial, nu de tot, zîmbi Margot.

Se afla pe un teren familiar ei, demonstrînd concomitent, cum spera, că avea capacitate de prevedere.

— Următorul lucru de care trebuie să ţinem seama, continuă ea, este acela că viitorul nu este chiar atît de promiţător pentru transmisiunile prin cablu, dacă rămîn de capul lor. Pentru a supravieţui, trebuie să-şi unească eforturile – aşa cum vom face şi noi – cu ale celor de la companiile telefonice, *ale căror cabluri au pătruns deja în fiecare casă.*

Mai mulţi dădură din cap aprobator, şi ea continuă:

— Tehnologia combinării cablurilor telefonice cu acelea de televiziune care folosesc cablurile cu fibre optice există deja. Nu se mai pune decît problema aplicării în practică a sistemului, ceea ce înseamnă ca o reţea ca a noastră să dezvolte programe speciale pentru transmisiuni prin cablu. Profitul potenţial este uriaş.

— Nu există restricții guvernamentale în ceea ce privește asocierea companiilor telefonice cu transmisiunile TV? vru să știe Ironwood.

— Există, dar Congresul va avea grijă să le schimbe. Deja lucrăm la un proiect legislativ.

— Și sînteți convinși că Congresul va accepta?

Theo Elliott izbucni în rîs.

— Dacă ea este convinsă, are motive întemeiate. Presupun că majoritatea dintre noi a citit deja cartea *Cel mai bun Congres ce poate fi cumpărat cu bani.* Dacă n-ați citit-o încă, e o lectură obligatorie pentru oameni ca noi... Cine-i autorul?

— Philip Stern, răspunse Margot.

— Exact. Ei bine, așa cum scrie Stern în carte, Globanic Industries contribuie cu bani frumoși la fiecare Comitet Politic de Acțiune care se preocupă de problemele noastre, ceea ce înseamnă că voturile congresmanilor sînt cumpărate și gata pregătite atunci cînd avem nevoie de ele. Cînd Margot dorește să schimbăm reglementările respective, nu are decît să mă anunțe. Iar eu anunț pe cine trebuie.

— Se vorbește că se va aboli sistemul CPA, spuse DeWitt.

— Și cam la asta se rezumă tot – la vorbe, ripostă Elliott. În plus, chiar dacă se schimbă numele, puteți fi siguri că cei din Congres vor găsi altă cale să facă exact ceea ce fac acum.

Discuția deschisă, neoficială, a continuat. Dar subiectul răpirii familiei Sloane n-a mai fost pomenit.

Spre prînz, a venit rîndul lui K. Phocis („Fossie") Xenos, președintele lui Globanic Financial Services, să se adreseze colegilor prezenți.

Cu trei ani în urmă, Tri-Trade Financial Services, cum se numea atunci, era o agenție de credit care acorda împrumuturi pentru americanii din clasa de mijloc, lucrînd într-o rețea de firme cu birouri la stradă; de asemenea, încheia asigurări pe viață și contra accidentelor. Apoi Globanic a cumpărat Tri-Trade, Theo Elliott văzînd în această agenție o bază gata pregătită (mult mai simplu, deci, decît să întemeieze o companie nouă) pentru atragerea investitorilor străini amatori de riscuri de antreprenoriat și de afirmare. Ca șef l-a numit pe Fossie Xenos – un grec american din a doua generație, tînăr, cu diplomă MBA obținută la Wharton, care îi atrăsese atenția

lui Elliott în urma unor manevre de investiţii bancare bine gîndite.

De cum şi-a ocupat fotoliul de preşedinte, Xenos a pus capăt afacerilor cu credite, care aduceau profituri extrem de modeste, şi a desfiinţat reţeaua de birouri mici; aceeaşi soartă au avut-o şi asigurările, pe care el le descria ca pe „o pierdere de vreme cu bătaie scurtă, pentru handicapaţi mintal". Acum era interesat să găsească ceva proaspăt şi incitant pe scena financiară – achiziţiile pe datorie, cunoscute sub iniţialele L.B.O., finanţate prin obligaţiuni „murdare".

De atunci încoace, lucrînd cu tot ceea ce era „fierbinte" financiar, Fossie Xenos a adus profituri strălucitoare pentru Global Financial, iar sieşi şi-a creat o reputaţie de persoană extrem de dinamică. Aceasta din urmă era şi pricina pentru care Margot Lloyd-Mason îl considera pe Fossie, care era al treilea candidat la preşedinţie, ca pe cel mai de temut rival.

În ciuda talentelor sale manipulative şi a succeselor înregistrate, Fossie îşi păstrase un aer tineresc, părînd cel puţin cu opt ani mai tînăr decît vîrsta pe care o avea – patruzeci şi unu de ani. Nu ţinea cont de etichetă, părul îi era mereu ciufulit, pentru că îşi trecea mîinile prin el în timp ce vorbea împroşcînd cuvintele cu viteza focurilor de mitralieră. Ştia să fie stăruitor şi convingător; şi dacă la asta adăuga zîmbetul fermecător pe care-l îndrepta asupra fiecăruia, putea fi sigur de reuşită.

Astăzi, Fossie Xenos făcea un raport asupra unui proiect complex, delicat şi destul de secret în această fază iniţială, dar care, spera el, putea să aducă un beneficiu de mai multe miliarde de dolari în vistieria lui Global Financial. Era vorba de aşa-numitele „swaps"* de datorie-contra-titluri de valoare şi un fond uriaş de investiţii în proprietăţi imobiliare, amîndouă avînd legătură cu Peru, ţară cu al cărei guvern Globanic lucra mînă în mînă.

Etapele şi condiţiile prezentate de Fossie colegilor săi erau următoarele:

• În acest moment, Peru avea o datorie externă de mai mult de 16 miliarde de dolari, pe care nu o achitase, prin aceasta tăindu-şi accesul la comunitatea financiară internaţi-

---

* Tranzacţie dublă de vînzare şi respectiv cumpărare a aceluiaşi activ (n.tr.).

onală, care refuza să-i mai acorde credit. Cu toate acestea, aflat într-o criză economică disperată, Peru ţinea morţiş să-şi recîştige un statut onorabil şi să înceapă din nou să primească împrumuturi.

• Fără să facă valuri, Globanic Financial Services a cumpărat 4,5 miliarde din datoria impresionantă a Peru-ului – mai bine de un sfert – plătind în medie cinci cenţi pentru fiecare dolar, în total 225 milioane dolari. Creditorii iniţiali, în principal bănci americane, au fost bucuroşi să vîndă chiar şi la acest preţ scăzut, cu atît mai mult cu cît îşi făcuseră de mult socoteala că nu vor mai recupera nimic. Globanic „securizase" datoria peruană – adică o schimbase în hîrtii de valoare negociabile.

• Guvernul peruan, prin trei dintre miniştrii săi – ai Finanţelor, Turismului şi Lucrărilor Publice – fusese informat că acum avea o ocazie absolut unică să şteargă acele 4,5 miliarde din datorie, cumpărînd datoria „securizată" de la Globanic Industries cu zece cenţi dolarul, *dar toate plăţile făcîndu-se în moneda slabă peruană, inti.* Aceasta era capcana-momeală a lui Fossie, căci în acest fel mica şi preţioasa rezervă de valută forte – în special dolari – aflată în vistieria peruană rămînea intactă.

• Trei condiţii critice însoţeau acceptarea de către Globanic a monedei peruane. Globanic nu dorea bani gheaţă, ci „swaps" de datorie-contra-titluri de valoare, obţinînd astfel dreptul exclusiv de proprietate asupra a două baze de agrement spectaculoase, aflate deocamdată în proprietatea guvernului. Global Financial intenţiona să le dezvolte şi apoi să le exploateze, cu încredinţarea că amîndouă aveau un potenţial uriaş dacă erau folosite ca staţiuni de vacanţă de lux. Una dintre ele, un oraş situat pe coasta oceanului, urma să devină „Punta del Este a Pacificului". Cealaltă, o localitate închisă între versanţii Anzilor, avea să fie o extraordinară bază de pornire spre Machu Picchu şi Cuzco, două dintre cele mai cunoscute atracţii turistice din lume.

• Pe lîngă acele vaste întinderi de pămînt, guvernul avea să mai ofere şi garanţii că Globanic putea să se ocupe nestingherit de dezvoltarea bazelor, după cum credea de cuviinţă. În acelaşi timp, Globanic aducea în ţară valută forte pentru a plăti lucrările de dezvoltare, creînd o dată cu acestea o mulţime de locuri de muncă pentru populaţia locală, amîndouă fiind de mare ajutor ţării.

• Ultima condiţie, care urma să rămînă un secret al guvernului peruan şi Globanic, era aceea că preţul ce urma să fie plătit pentru cele două staţiuni de agrement avea să fie mai mic cu douăzeci şi cinci la sută faţă de cel real.

• Beneficiile lui Globanic Financial erau multiple: întîi, prin vînzarea datoriei „securizate“ la un preţ dublu faţă de cel de cumpărare. Apoi, prin achiziţionarea a două staţiuni magnifice la un preţ ce reflecta doar trei pătrimi din valoarea lor, prin atragerea de investiţii mondiale pentru dezvoltarea staţiunilor, şi, în cele din urmă, prin obţinerea unor profituri astronomice de pe urma administrării lor.

Raportul lui Fossie se încheie cu informaţia că, în urma unor negocieri lungi şi delicate, cu cîteva zile în urmă se ajunsese la o înţelegere între guvernul peruan şi Globanic Financial, şi toate pretenţiile acesteia din urmă fuseseră acceptate.

Cînd J. Phocis Xenos termină de vorbit şi se aşeză, audienţa, redusă ca număr, dar deţinînd o putere nebănuit de mare, izbucni în aplauze.

Radiind de încîntare, Theo Elliott se adresă celor prezenţi:

— Aveţi întrebări?

— Despre miniştrii aceia de care ai pomenit, începu Warren Graydon – preşedintele lui Empire Chemical Corporation. Avem vreo garanţie că or să-şi respecte cuvîntul?

— Am să răspund eu la această întrebare, spuse Elliott. Da, am luat toate măsurile de precauţie. Dar nu cred că este nevoie să expunem detaliile, nici chiar în acest cadru.

Cei prezenţi zîmbiră cu subînţeles, răspunsul sugerînd că era vorba de mituire. De fapt, cînd înţelegerea între Peru şi Globanic avea să fie semnată şi parafată, cei trei miniştri urmau să primească numere de cont într-o bancă elveţiană, deschis pe numele lor, cu cîte un milion şi jumătate de dolari depuşi pentru fiecare. În plus, puteau să se folosească după bunul plac, oricînd doreau aceasta, de apartamente luxoase în Londra, Paris şi Geneva, cu beneficiile suplimentare de rigoare. Companiile internaţionale de genul lui Globanic Industries făceau în mod frecvent asemenea aranjamente pentru amicii politici.

— Spune-ne cum e cu stabilitatea în Peru, Fossie, ceru Margot. În ultima vreme s-a intensificat activitatea revolu-

ționară, nu numai în regiunea Anzilor, deja binecunoscută, dar și la Lima și în alte părți. În aceste condiții, vor fi profitabile stațiunile? Vor fi căutate de vilegiaturiști?

Margot știa că merge pe sîrmă. Pe de o parte, din pricina relației de concurență dintre ei, nu-și putea permite să-l lase pe Fossie Xenos să scape doar cu prezentarea proiectului, fără nici o dispută; iar dacă mai tîrziu ceva avea să nu meargă cum trebuie, vroia ca toți să-și amintească de faptul că ea avusese îndoieli de la bun început. Pe de altă parte, dacă Margot devenea noul președinte la Globanic Industries, îi vor fi necesare prietenia lui Fossie și contribuțiile lui impresionante la veniturile conglomeratului. Fără să ignore nici unul dintre aceste aspecte, încercase să formuleze întrebarea cît mai logic și mai moderat cu putință.

Dacă Fossie intuise manevra, nu se trădă prin nimic, ci răspunse vesel:

— Din informațiile pe care le dețin, atmosfera revoluționară n-are să dureze mult, iar pe termen lung Peru va supraviețui cu un sistem democratic solid, bazat pe o legislație serioasă, favorabilă extinderii turismului. Este o prognoză care se fondează pe o tradiție îndelungată a valorilor democratice.

Margot se rezumă la această contribuție, notînd totuși că Fossie trădase o slăbiciune pe care ea va putea într-o bună zi să o exploateze. Mai observase ea acest lucru și la alții, în special la aceia care se ocupau de tranzacții imobiliare, cînd obiective impresionante puteau să prevaleze în fața unor judecăți firesc de prudente. Psihologii o numeau „suspendarea realității“ și, în opinia lui Margot, oricine își închipuia că întrevedea un sfîrșit al insurecției armate în Peru cădea exact în această capcană.

Bineînțeles, își spunea ea, stațiunile puteau să-și continue activitatea fără să aibă nimic de suferit; la urma urmei, în tot mai multe colțuri ale lumii turismul și pericolul coexistau în același spațiu. Dar în cazul Peru-ului, numai timpul și cheltuielile uriașe aveau să limpezească urmările.

Era clar că Theo Elliott nu împărtășea îndoielile lui Margot.

— Dacă nu mai există alte întrebări, spuse el, dați-mi voie să spun următoarele: cunosc de mai multă vreme cele expuse de Fossie aici, iar dacă v-am informat și pe voi, am avut motive întemeiate. În primul rînd, știu că toți putem păstra un secret, și este în avantajul nostru să-l păstrăm pe

acesta. În al doilea rînd, nu vreau ca ceva să ne strice relaţia încă fragilă cu guvernul peruan, şi prin aceasta să afecteze ceea ce s-ar putea dovedi afacerea secolului.'

Preşedintele se ridică în picioare.

— Acestea fiind zise, vă invit la masă.

7

Lui Jessica îi trebuiră cîteva minute bune pînă să fie în stare să accepte posibilitatea ca răspunsul lui Nicky – anume că se aflau în Peru – să fie adevărat.

Era imposibil! Nu fusese timp pentru aşa ceva!

Dar treptat, renunţînd la presupunerile anterioare, şi pe măsură ce memoria îi revenea, această posibilitate părea tot mai plauzibilă. Nu era exclus, îşi spuse, ca ei trei să fi rămas în stare de inconştienţă o perioadă mult mai lungă decît socotise ea, chiar mai lungă decît ar fi fost necesar ca să ajungă într-un stat din sudul Statelor Unite.

În acelaşi timp, dacă acum se găseau în Peru, cum ajunseseră aici? Doar nu era chiar atît de uşor să scoţi clandestin din ţară trei persoane fără simţire...

O străfulgerare de amintire! O imagine precisă, limpede, pe care însă o uitase cu desăvîrşire, pînă în această clipă.

În acel scurt interval de timp cînd se luptase şi reuşise să cresteze obrazul lui Faţă Tăiată... în acele clipe disperate văzuse *două sicrie goale, unul mai mic decît celălalt.* Acea imagine terifiantă o convinsese că ea şi Nicky urmau să fie omorîţi.

Dar acum, Jessica îşi dădu seama – şi această realizare o făcu să se înfioare – că era foarte probabil să fi fost aduşi aici în acele coşciuge – *ca nişte persoane decedate!* Gîndul era atît de îngrozitor, încît refuză, *nu era capabilă,* să-l ducă pînă la capăt. Astfel că se forţă să revină în prezent, oricît de sumbru şi de dureros era.

Cu mîinile legate la spate, Jessica, Nicky şi Angus continuau să meargă, împiedicîndu-se la tot pasul pe cărăruia îngustă, sugrumată de copacii lipiţi unul de altul şi de vegetaţie. Cîţiva dintre bărbaţii înarmaţi erau în faţă, ceilalţi îi urmau. La orice semn de încetinire a ritmului, cei din spate

strigau *¡Ándense! ¡Apúrense!*[*], înghiontindu-i cu puștile ca să-i facă să meargă mai repede.

Și era cald. Incredibil de cald. Toți erau scăldați în sudoare.

Jessica era disperată de îngrijorare pentru Nicky și Angus. Ea însăși suferea de o durere de cap cumplită, de greață, și din pricina miilor de insecte care bîzîiau în jurul ei și pe care nu avea cum să le alunge. *Cît avea să mai dureze calvarul ăsta*? Nicky spusese că se îndreptau spre un rîu. *Nu putea să fie prea departe!*

Da, hotărî Jessica, cel care-l informase pe Nicky spusese cu siguranță adevărul. *Erau* în Peru, și, realizînd cît de mult se îndepărtaseră de casă și cît de slabe erau șansele să fie salvați de aici, îi veni să plîngă.

Pămîntul de sub picioare era tot mai îmbibat cu apă, făcînd înaintarea din ce în ce mai dificilă. Brusc, în urma ei Jessica auzi un țipăt ascuțit, o altercație și o bufnitură. Se răsuci și-l văzu pe Angus căzut la pămînt, cu fața în noroi.

Viteaz, bătrînul încercă să se ridice în picioare, dar nu izbuti din pricina mîinilor legate. Bărbații înarmați izbucniră în rîs. Unul dintre ei se aplecă, dînd să-l izbească pe bătrîn cu țeava puștii în spate.

— Nu, nu, nu! țipă Jessica.

Cuvintele îl făcură pe bărbat să se îndrepte stupefiat și, pînă să-și revină din uluială, Jessica se apropiase în fugă de Angus și căzuse în genunchi lîngă el. Reuși să-și țină spatele drept, chiar și cu mîinile legate, deși nu avea cum să-l ajute pe Angus. Bărbatul cu pușca înaintă mînios spre ea, dar se opri brusc atunci cînd auzi vocea tăioasă a lui Miguel. Acesta venea din capul coloanei, urmat de Baudelio și de Socorro.

Înainte să apuce careva să scoată un cuvînt, Jessica spuse cu o voce îndîrjită din pricina emoției:

— Da, sîntem prizonierii voștri. Nu știm de ce, dar știm că nu putem scăpa, și știți și voi asta. Atunci de ce ne țineți cu mîinile legate? Nu vrem decît să ne ajutăm unii pe alții, să nu cădem. Uite ce se întîmplă dacă nu putem! Vă rog, vă rog, fie-vă puțin milă! Vă implor, dezlegați-ne mîinile!

Pentru prima oară Miguel păru că ezită, mai ales cînd Socorro îi spuse încet:

---

[*] Mișcați-vă! Grăbiți-vă! (Sp.)

— Dacă vreunul își rupe o mînă sau un picior, sau se taie cumva, s-ar putea infecta. În Nueva Esperanza n-o să avem cum să tratăm o infecție.

— Are dreptate, confirmă Baudelio.

Cu un gest nerăbdător, Miguel dădu un ordin răstit în spaniolă. Unul dintre bărbații înarmați păși în față – același care-l ajutase pe Nicky în camion. Dintr-o teacă prinsă la curea scoase un cuțit și se aplecă în spatele Jessicăi. Ea simți cum frînghia care-i lega mîinile cedează și cade. Urmă Nicky. Angus fu ridicat întîi în genunchi, pînă i se tăiară legăturile, apoi Jessica și Nicky îl sprijiniră să stea în picioare.

Urmară cîteva comenzi răstite și grupul porni din nou la drum.

În ciuda tulburării, în cele cîteva minute care trecuseră Jessica aflase mai multe lucruri. Întîi, destinația lor era Nueva Esperanza, deși numele nu-i spunea nimic. Doi, bărbatul care se împrietenise oarecum cu Nicky se numea Vicente – îl auzise strigat astfel cînd le tăiase legăturile. Trei, femeia care intervenise pe lîngă Miguel, aceeași care o pălmuise pe Jessica în coșmelie, deținea oarece cunoștințe medicale. La fel și Față Tăiată. Foarte posibil ca unul dintre ei să fie doctor, dacă nu chiar amîndoi.

Stocă aceste informații într-un ungher al minții, urmîndu-și instinctul care-i spunea că orice afla putea să se dovedească folositor mai tîrziu.

Nu după multă vreme, cînd coloana o luă spre stînga urmînd poteca, în fața ochilor lor apăru un rîu lat.

Miguel își aminti că în zilele lui nihiliste de odinioară citise că, dacă dorea să reușească în ceea ce făcea, un terorist trebuia să alunge orice stări emoționale convenționale și să-și atingă scopurile prin insuflarea terorii în toți cei care se împotriveau dorințelor și voinței lui. Chiar și sentimentul de ură, deși ajuta la inducerea în terorist a unei stări de patimă psihică, devenea un inconvenient dacă depășea o anumită limită, întunecînd judecata lucidă.

În cariera lui de terorist, Miguel urmase aceste reguli cu sfințenie, adăugînd încă una: acțiunea și pericolul erau stimulentele teroristului. El, unul, avea nevoie de ele la fel cum un morfinoman avea nevoie de droguri.

Aceasta era pricina pentru care priveliștea ce se deschidea în fața ochilor nu-i provoca nici o plăcere.

De patru luni de zile, începînd cu zborul spre Londra și achiziționarea pașaportului ilegal pe care-l folosise pentru intrarea în Statele Unite, fusese stimulat de surescitarea stîrnită de pericolul mereu prezent, de nevoia – de care depindea viața lui – de a planifica totul cu mare atenție, iar de curînd de gustul amețitor al izbîndei, și în general de vigilența permanent necesară pentru a-și asigura supraviețuirea.

Dar aici, în tărîmul apelor din jungla peruană, pericolele nu mai erau la fel de mari. E drept că exista întotdeauna posibilitatea ca forțele guvernamentale să apară ca din senin și să secere cu focuri de armă automată, și abia apoi să pună întrebări, dar celelalte amenințări erau ori neglijabile, ori lipseau cu desăvîrșire. Cu toate acestea, Miguel acceptase să rămînă aici – sau cel puțin în Nueva Esperanza, cătunul în care aveau să ajungă astăzi – pe o perioadă de timp nedeterminată, și asta pentru că așa hotărîse Sendero Luminoso atunci cînd încheiase afacerea cu Cartelul de la Medellin. Care era explicația? Miguel nu știa.

Și nu știa nici de ce fuseseră răpiți prizonierii și ce avea să se întîmple cu ei acum că se aflau aici. Știa totuși că trebuiau păziți cu strășnicie, ceea ce explica probabil faptul că el, unul, nu era înlocuit, căci avea reputația de om de nădejde. În celelalte privințe, bănuia că acțiunea se afla în mîinile lui Abimael Guzmán, nebunul descreierat – așa-l considera Miguel – care întemeiase organizația Sendero Luminoso și se considera a fi un Iisus maoist imaculat. Asta, bineînțeles, presupunînd că Guzmán mai era în viață. Dar despre veridicitatea sau neveridicitatea acestui amănunt, zvonurile circulau cu persistența și imprecizia ploilor din junglă.

Miguel ura jungla – sau Selva, cum o numeau peruanii. Ura umiditatea atotstăpînitoare, descompunerea și putreziciunea... senzația de claustrofobie, de parcă acea vegetație care se dezvolta cu repeziciune și devenea impenetrabilă te întemnița pentru totdeauna în tentaculele ei... și zumzetul infernal, neîncetat al insectelor, care te făcea să tînjești după o clipă de liniște și de eliberare... și legiunea scîrboasă de șerpi alunecoși și tăcuți. Unde mai pui că jungla era imensă, aproape de două ori mai mare decît California, acoperind trei cincimi din Peru, deși numai cinci la sută din populația țării locuia în această zonă.

Peruanilor le plăcea să declare că existau trei țări în Peru: regiunea de coastă, agitată, cu o mie de mile de orașe, centre

comerciale, plaje amenajate; Anzii sudici, piscurile lor magnifice rivalizînd cu masivul himalayan, o regiune care perpetua istoria și tradițiile incașe; și, în sfîrșit, această junglă, Selva amazoniană – cu populația indiană, sălbatică și tribală. Ei bine, Miguel putea suporta și chiar îi plăceau primele două. Dar nimic n-ar fi putut să-i alunge aversiunea pentru cea de-a treia. Jungla era *asquerosa**.

Gîndurile lui se întoarseră la Sendero Luminoso – Calea Luminoasă spre revoluție, numele fiind luat din scrierile decedatului filosof marxist peruan José Carlos Mariátegui. În 1980, Abimael Guzmán urmase doctrina acestuia și la scurtă vreme după aceea se autoproclamase „al patrulea paloș al revoluției mondiale", predecesorii lui fiind, conform propriei viziuni, Marx, Lenin și Mao Tzedun. Toți ceilalți revoluționari erau disprețuiți de Guzmán ca fiind niște șarlatani palizi, incluzînd printre aceștia pe succesorii sovietici ai lui Lenin și pe însuși Castro al Cubei.

Gherilele Sendero Luminoso erau convinse că puteau răsturna guvernul existent și domni peste întregul Peru. Dar asta nu se putea face cu una, cu două. Mișcarea avea pretenția să măsoare timpul în decenii, nu în ani. Și totuși, Sendero era numeroasă și deja foarte puternică, trupele de lideri și puterea lor creșteau permanent, iar Miguel era încredințat că el, unul, avea să mai apuce să fie martor la răsturnare. Dar în nici un caz din jungla asta *odiosa*.

Deocamdată, Miguel aștepta să primească instrucțiuni privind soarta prizonierilor, care probabil aveau să vină din Ayacucho, un oraș istoric situat între dealurile de la poalele Anzilor, unde Sendero exercita un control aproape total. Nu că i-ar fi păsat lui Miguel cine dădea ordine, atîta vreme cît o acțiune, oricare, numai să-l implice în vreun fel, avea să-i fie comunicată cît de curînd.

Dar acum, rîul Huallaga se afla chiar în fața lui – o deschidere neașteptată în peisajul constrîngător al junglei. Se opri să cuprindă totul cu privirea.

Lat, de o culoare maronie-gălbuie, noroios din pricina aluviunilor de laterit ale Anzilor, rîul Huallaga curgea necontenit spre confluența cu rîul Marañón, la trei sute de mile depărtare, și curînd după aceea spre întîlnirea cu puternicul

---

* Scîrboasă, respingătoare (sp.).

Amazon. Cu multe secole în urmă, exploratorii portughezi denumiseră tot acest complex amazonian *O Rio Mar*, Rîul-Mare.

Cînd se apropiară, Miguel zări două șalupe pescărești din lemn, lungă fiecare de aproximativ treizeci și cinci de picioare, cu motoare la prora și pupa, amarate aproape de mal. Gustavo, liderul micii forțe armate care îi întîmpinase la pista de aterizare, dădea ordine în legătură cu încărcarea proviziilor pe care le aduseseră cu ei. Tot el arăta cum urmau să se așeze în bărci: prizonierii aveau să fie în prima. Lui Miguel nu-i scăpă faptul că instrucțiunile lui Gustavo includeau și două gărzi înarmate care să păzească îmbarcarea proviziilor, o precauție necesară în cazul unei apariții inopinate a forțelor guvernamentale.

Satisfăcut de felul în care se desfășurau lucrurile, Miguel consideră că nu avea de ce să se amestece. La Nueva Esperanza o să preia el din nou comanda totală.

Pentru Jessica, rîul intensifica și mai mult senzația de izolare care o stăpînea. I se părea o deschidere dezolantă spre o lume necunoscută, fără legătură cu aceea rămasă în urmă. Înghiontiți de țevile puștilor, ea, Nicky și Angus înaintară cu greu prin apă, afundîndu-se pînă la genunchi în mîl, ca să se urce într-una dintre șalupe, iar după ce urcară, li se ordonă să se așeze pe fundul ud, o suprafață plată alcătuită din scînduri lungi de la prora la pupa, fixate deasupra chilei. Puteau să se rezeme, dacă vroiau, de muchia unei scînduri puse de-a curmezișul pe cele două margini ale ambarcațiunii, dar asta nu însemna decît să aleagă între două poziții incomode, nici una de îndurat prea multă vreme.

Deodată, Jessica văzu că Nicky se albește la față și este cuprins de spasme de vomă. Deși nu ieșea nimic din el în afară de fiere, spasmele continuau. Jessica se apropie de el și-l sprijini cu brațele, uitîndu-se disperată în jur după ajutor.

Îl zări pe Față Tăiată, care între timp ajunsese și el lîngă șalupă. Înainte ca Jessica să apuce să scoată un cuvînt, femeia pe care o văzuse și înainte apăru lîngă ei și Față Tăiată îi spuse:

— Mai dă-le niște apă – întîi băiatului.

Socorro umplu cu apă o gamelă de aluminiu și i-o întinse lui Nicholas, care bău cu lăcomie; spasmele încetară.

— Mi-e foame, scînci el cu voce stinsă.

— Aici n-avem de mîncare, se răsti Baudelio. Va trebui să aştepţi.

— Nu se poate să nu fie *ceva* pentru el, protestă Jessica.

Faţă Tăiată nu răspunse, dar ordinul pe care-l dăduse în privinţa apei îi definise clar statutul, încît Jessica se adresă acuzator:

— Eşti doctor!

— Asta nu te priveşte.

— Şi e american, adăugă Angus. Auzi-l cum vorbeşte.

Apa băută părea să-l fi înviorat pe Angus; se răsuci spre Baudelio:

— Am dreptate, nu-i aşa, ticălos nenorocit? Chiar nu ţi-e ruşine?

Dar Baudelio îi întoarse spatele şi se urcă în a doua şalupă:

— Vă rog, mi-e foame, repetă Nicky. Se întoarse spre Jessica: Mămico, mi-e frică.

— Şi mie, scumpule, recunoscu Jessica strîngîndu-l în braţe.

Socorro, care auzise schimbul de cuvinte, se arătă nehotărîtă.

În sfîrşit, băgă mîna în sacul ce-i atîrna de umăr şi scoase o bucată mare de ciocolată Cadbury. Fără să scoată un cuvînt, desfăcu hîrtia, rupse şase pătrăţele din ciocolată şi dădu cîte două fiecărui prizonier. Pe ultimele două i le întinse lui Angus, care clătină din cap:

— Dă-le băiatului.

Socorro îşi stăpîni iritarea şi sub impulsul momentului aruncă toată ciocolata în şalupă, la picioarele Jessicăi. Şi cu aceasta se depărtă şi se urcă în cealaltă ambarcaţiune.

Cîţiva dintre bărbaţii înarmaţi care-i însoţiseră în camion şi prin junglă urcară acum alături de prizonieri, şi şalupele se puseră în mişcare. Jessica observă că şi bărbaţii care avuseseră grijă de ambarcaţiuni erau înarmaţi. Chiar şi cei doi timonieri ţineau puşti pe genunchi şi aveau aerul că sînt gata în orice clipă să le folosească. Şansele de a scăpa, în eventualitatea că ar fi avut unde să fugă, erau ca şi inexistente.

În vreme ce şalupele înaintau împotriva curentului, Socorro era mînioasă pe sine însăşi din pricina a ceea ce făcuse. Spera ca nimeni să nu fi băgat de seamă, deoarece faptul că dăduse prizonierilor ciocolata aia bună, imposibil de procurat în Peru, era o dovadă de slăbiciune, de milă

prostească – un sentiment demn de tot disprețul la un revoluționar.

Problema era că în sinea ei avea momente de șovăială, o inhibare psihică.

Cu mai puțin de-o săptămînă în urmă, Socorro își ținuse singură o predică în sinea ei despre nevoia de a se împotrivi emoțiilor banale. Asta fusese în seara de după răpire, în timp ce femeia Sloane, copilul și bătrînul zăceau inconștienți în „salonul“ medical de la etajul doi al casei din Hackensack. Socorro făcea toate eforturile ca să-i urască pe captivi – gunoaie burgheze *rico*, îi etichetase ea atunci, și la fel gîndea și acum. Dar în acea seară făcuse cu adevărat un efort să-i urască, iar acum povestea se repeta – spre rușinea și ciuda ei.

Ceva mai devreme în timpul zilei, în coșmelia de lîngă pista de aterizare, cînd femeia Sloane pusese o întrebare după ce Miguel îi ordonase să tacă din gură, Socorro o lovise în mod deliberat cu toată puterea, făcînd-o să se clatine sub palma ei. Și în același timp, bănuind că Miguel o privea, dorise pur și simplu să-i arate că-l susține. Dar cîteva momente mai tîrziu, i se făcuse rușine de propriul ei gest. *Rușine! Nu avea voie* să simtă așa ceva.

Trebuia să lase în urmă, o dată pentru totdeauna, cugeta ea mustrător, toate acele lucruri care-i plăcuseră – *rectificare*: se autoamăgise că-i plăceau – în cei trei ani cît stătuse în Statele Unite. Trebuia să *urască, urască, urască* America. Și pe acești prizonieri.

Nu trecu mult și, în timp ce rîul și țărmurile lui ascunse de vegetație și nelocuite curgeau pe lîngă ei, Socorro adormi. După alte trei ore de la plecare, șalupele își încetiniră alunecarea și se abătură de la cursul principal, urmînd un braț secundar mai puțin lat, ale cărui maluri se apropiau tot mai mult și se înălțau abrupte pe măsură ce bărcile înaintau. Semn că mai era puțin pînă la Nueva Esperanza, bănui Socorro, iar acolo era sigură că avea să-și întărească și să-și intensifice fervoarea radicală.

Urmărind ambarcațiunea din față, care părăsea acum rîul Huallaga și intra pe o vale secundară, Baudelio înțelese că drumul lua sfîrșit, și se bucură. Timpul pe care-l petrecuse cu acest proiect se încheia și el; în curînd, spera el, va fi în Lima. Așa i se promisese, că va fi lăsat să plece imediat după ce captivii vor fi fost livrați aici sănătoși.

Ei bine, *erau* sănătoşi, chiar şi pe căldura asta umedă şi sufocantă.

Ca şi cum gîndul la umezeală ar fi avut puterea să invoce şi mai multă, cerul se întunecă brusc, deveni un cenuşiu sumbru, şi un torent de ploaie se prăvăli şuvoaie, pătrunzînd, în cîteva clipe, pînă şi în cele mai ascunse cotloane.

Undeva în faţă se distingeau un debarcader şi nişte ambarcaţiuni amarate, dar trecură alte cîteva minute bune pînă cînd în sfîrşit ajunseră şi ei, şi în tot acest timp atît captivii, cît şi cei care-i păzeau n-aveau de ales decît să rămînă la locurile lor şi să se lase muiaţi de ploaie.

Lui Baudelio nu-i păsa, cum nu-i păsa aproape de nimic din cele întîmplate în aceste zile – de exemplu, cuvintele jignitoare cu care-l înfruntaseră prizonierul bătrîn şi femeia Sloane. De mult nu-i mai păsa de asemenea lucruri, şi orice sentimente umane pe care le resimţise vreodată faţă de aceia cu care venise în contact ca medic îi dispăruseră cu ani în urmă.

Dacă îi era cu adevărat dor de ceva în aceste momente, ei bine, îi era dor de un pahar de băutură – mai multe pahare; de fapt, îşi dorea să se îmbete cît mai curînd cu putinţă. Deşi lua în continuare pastilele Antabuse, care îi provocau o greaţă înfiorătoare în clipa în care punea în gură alcool – Miguel încă mai insista ca fostul medic alcoolic să înghită o pastilă în fiecare zi în prezenţa lui –, Baudelio avea de gînd să întrerupă tratamentul în clipa în care se va despărţi de Miguel, eveniment care, după cîte ştia el, n-avea să se petreacă decît peste cîteva zile.

Şi îşi mai dorea ceva – femeia din Lima. Ştia că era o tîrîtură, fostă curvă, beţivă ca şi el, dar în haosul vieţii lui distruse, ea era tot ce-i mai rămăsese, şi-i ducea dorul. Propria sa singurătate pustie fusese pricina pentru care, cu o săptămînă în urmă, folosise pe ascuns unul dintre telefoanele celulare ale casei din Hackensack, pentru a-i telefona femeii. După acel telefon, dat împotriva ordinelor lui Miguel, Baudelio îşi făcuse multe griji, temîndu-se ca nu cumva Miguel să descopere fărădelegea. Dar, după toate aparenţele, apelul nu fusese descoperit, ceea ce-l făcea acum să răsufle uşurat.

Offff, cum mai avea nevoie de băutura aia!

Deși nu fuseseră decît un amăgitor înlocuitor al hranei adevărate, bucățelele de ciocolată îi ajutaseră.

Jessica nu se osteni prea mult să înțeleagă ce o făcuse pe femeia cu față acră să le facă atît de impetuos un asemenea dar, reținînd totuși că era o persoană cu umori imprevizibile. Deocamdată, însă, ascunse ciocolata într-un buzunar al rochiei, pentru ca nu cumva să fie observată de bărbații înarmați aflați în barcă.

Cît dură drumul, Jessica îi dădu lui Nicky cele mai multe pătrățele; mîncă și ea cîteva și îl obligă pe Angus să ia și el. Era absolut vital, le explică ea cu voce șoptită, să-și păstreze toți trei puterile – căci era limpede că forțele îi părăseau după drumul epuizant, întîi în camion și apoi prin junglă, și după cele cîteva ore petrecute în șalupă.

În ceea ce privea starea de inconștiență în care zăcuseră, Jessica își dădu seama că putea aprecia cu aproximație timpul scurs uitîndu-se la barba lui Angus. Pînă acum nu observase cît de lungi crescuseră firele cărunte nerase. Îi atrase și lui luarea-aminte; Angus își trecu mîna peste obraz și îi răspunse că era semn că trecuseră patru sau cinci zile de cînd se răsese ultima oară.

Poate că acest fapt nu avea nici o importanță în situația de față. Dar Jessica înregistra și asimila orice informație, oricît de mică, motiv pentru care și încercase să stea cît mai atentă tot timpul călătoriei pe rîu în sus.

Prea multe nu avea de văzut, doar copacii crescuți unul lîngă altul, frunzișul des de pe ambele maluri și rîul însuși, care se desfășura sinuos, rareori întinzîndu-se în linie dreaptă. În cîteva rînduri, zărise niște canoe în depărtare, dar nici una nu se apropiase.

Ceea ce o chinuia cel mai tare erau mîncărimile. Cînd își venise în simțiri în cocioabă, așezată pe podeaua de pămînt, simțise cum se cățărau pe ea tot felul de gîngănii. Acum își dădea seama că erau purici, care o pișcau cu înverșunare. Dar cum nu se putea dezbrăca, nu avea nici cum să scape de ei. Spera doar ca, indiferent unde erau duși, să găsească apă suficientă ca să se spele.

Asemenea tuturor celorlalți, Jessica, Nicky și Angus erau uzi pînă la piele din pricina ploii care cădea fără contenire. Dar cînd barca se apropie în viteză de un ponton improvizat din cîteva scînduri, ploaia încetă la fel de brusc precum se pornise, și în aceeași clipă cei trei simțiră cum îi cuprinde

disperarea cînd dădură cu ochii de locul îngrozitor, respingător de-a dreptul, unde urmau să poposească.

La capătul celălalt al unei poteci abrupte, noroioase, ce urma în sus malul, se zăreau cîteva adăposturi părăginite, cam două duzini cu totul, unele dintre ele niște bordeie încropite din ambalaje și tablă ondulată ruginită, sprijinite de tulpini de bambus. Majoritatea nu aveau ferestre, deși două dintre ele păreau să aibă ceva ce semăna cu niște vitrine. Acoperișurile de paie și frunze erau într-o stare avansată de dărăpănare, din loc în loc zărindu-se găuri larg căscate. Cutii de conserve goale și alte gunoaie zăceau împrăștiate peste tot în jur. Cîteva găini numai pene și oase zburătăceau de colo-colo. Într-o latură, un cîine mort era ciugulit de șorecari.

Oare mai departe să fie ceva mai bine? Răspunsul descurajant apăru atunci cînd în fața ochilor lor se ivi un alt drum, la fel de aspru și de mocirlos, care pornea din partea cealaltă a cătunului. Drumul urca panta unui deal, ca apoi să se afunde între cei doi pereți ai junglei ce pornea din spatele celor cîteva bordeie mărginașe. În coama dealului drumul dispărea.

Ulterior, cei trei prizonieri aveau să afle că Nueva Esperanza era în principal un sat de pescari, deși Sendero Luminoso îl folosea din cînd în cînd în scopuri pe care nu le dezvăluia.

— *¡Váyanse a tierra! ¡Muévanse! ¡Apúrense!** le strigă Gustavo prizonierilor, făcîndu-le totodată semn să se urnească.

Abătuți, speriați de tot ceea ce îi aștepta în viitor, Jessica, Nicky și Angus se supuseră.

Ceea ce se întîmplă în următoarele minute era chiar și mai cumplit decît se temuseră ei.

După ce Gustavo și alți patru bărbați înarmați îi escortară în sus pe poteca noroioasă, îi împinseră pe toți trei într-o baracă, cea mai depărtată de rîu. O dată ajunși înăuntru, le trebuiră cîteva clipe ca ochii să li se adapteze semiîntunericului. Abia apoi Jessica scoase un țipăt îngrozit.

— Vai, Dumnezeule mare, nu! Doar n-o să ne închideți în alea! Nu în cuști, ca pe animale! *Vă rog! Vă rog, nu!*

În fundul barăcii, lîngă perete, erau trei celule separate una de cealaltă, cu o suprafață de aproximativ opt picioare fiecare. În loc de zăbrele – tulpini de bambus, subțiri, dar rezistente, bine legate între ele. În plus, între pereții celulelor

* Jos pe uscat! Mișcați-vă! Grăbiți-vă! (Sp.)

fuseseră fixate plase dese de sîrmă, pentru ca prizonierii alăturați să nu poată avea nici un contact fizic și să nu-și poată trece nimic unul altuia. În partea din față a fiecărei celule era o ușă-grilaj fixată cu un drug de oțel așezat transversal și încuiată cu un lacăt masiv.

În celule se găsea cîte un pat de scînduri, scund, acoperit cu o saltea subțire și jegoasă, iar lîngă pat un hîrdău zincat, care probabil folosea drept toaletă. Duhoarea era de nesuportat.

Cu toate protestele și rugămințile Jessicăi, Gustavo o prinse brutal de braț. Ea se zbătu, încercînd să scape, dar mîinile lui erau ca niște clești. O împinse înainte și ordonă:

— *¡Vete para adentro!** și într-o engleză nesigură: Tu intri acolo.

„Acolo" însemna îngrăditura cea mai îndepărtată de intrarea în baracă; îmbrîncindu-o fără menajamente, Gustavo aproape că o izbi pe Jessica de peretele din fund al celulei. Ea căzu, iar ușa se închise în urma ei și imediat se auzi păcănitul metalic al lacătului. Afară, din capătul celălalt al barăcii, Jessica îl auzi pe Angus protestînd și zbătîndu-se, dar și el avu parte de aceeași soartă; imobilizat, aruncat în celulă, închis cu lacătul. În celula alăturată, Jessica îl auzi pe Nicky plîngînd.

Lacrimi de furie, frustrare și disperare îi brăzdară obrajii.

8

Trecuse o săptămînă și jumătate de cînd cei șaizeci de „recruți" temporari fuseseră „sloboziți" de CBA pentru a studia ziarele locale în căutarea sediului pe care trebuie să-l fi folosit răpitorii familiei Sloane. Dar nu făcuseră nici un progres, și nici nu existaseră rezultate pozitive în direcțiile cercetate de ceilalți.

Deși nu recunoscuseră oficial, cei de la FBI nu numai că nu aflaseră nimic, dar nici nu mai aveau alte fire pe care să le urmărească, drept care nu aveau ce să raporteze. CIA, care, se zvonea, s-ar fi implicat în caz, nu dăduse încă nici o declarație.

Aparent, toată lumea aștepta un semn de la răpitori, evident însoțit de condițiile în care erau dispuși să-și elibereze victimele. Deocamdată, totul era tăcere.

---

* Hai, intră! (Sp.)

Răpirea era încă omniprezentă în știri, dar nu mai era materialul cu care se deschideau telejurnalele rețelelor de televiziune, iar în ziare nu mai figura pe pagina întîi.

Și totuși, în ciuda unei aparente scăderi a interesului public, speculații și teorii se făceau din plin. Printre ziariști se întărise convingerea că victimele răpirii fuseseră scoase din țară și erau ținute undeva, în străinătate. Cît despre locul probabil, majoritatea ipotezelor se concentrau în Orientul Mijlociu.

Numai la sediul CBA opiniile difereau. După ce echipa specială îl identificase pe teroristul columbian Ulises Rodríguez ca participant și, probabil, lider în răpirea celor trei, centrul atenției devenise America Latină. Din păcate, nimeni nu se putea opri asupra unei anumite țări ca bază probabilă a acțiunii teroriste.

Spre surprinderea tuturor, informațiile despre implicarea lui Rodríguez rămăseseră exclusivitatea CBA-ului. Toți se așteptaseră ca descoperirea să fie rapid preluată de alții, să apară pe alte canale sau în ziare, devenind astfel informație publică, dar, deși riscul era din ce în ce mai mare și se putea întîmpla oricînd, nu se întîmplase încă, fapt de care cei de la CBA erau foarte mulțumiți, în ciuda îngrijorării legate de FBI și de reacția Biroului cînd vor afla că Departamentul de știri păstrase o asemenea informație importantă fără să o comunice autorităților.

Între timp, CBA-ul, mai mult decît oricare altă rețea, se străduia să mențină știrea agresiv de vie, folosind o tehnică împrumutată de la rivalul lor, CBS-ul. În timpul crizei ostaticilor din Iran, între 1979-1981, Walter Cronkite, pe atunci crainic la CBS, încheia fiecare emisiune cu următoarele cuvinte „Și aceasta s-a întîmplat astăzi (data), a... zi de captivitate pentru ostaticii americani din Iran“ (numărul zilelor ajunsese în final la 444).

Așa cum explicase și Barbara Matusow, istoriograf al televiziunii, în cartea ei *Stelele de seară*, Cronkite acționase în urma deciziei că „ostaticii... erau atît de importanți, încît reflectorul atenției publice nu trebuia să se miște de pe ei nici măcar pentru o seară“.

În mod similar, Harry Partridge, care era în continuare crainicul oricărei știri legate de răpire, începea fiecare emisie cu „În a... (numărul) zi de la răpirea soției, fiului și tatălui crainicului CBA Crawford Sloane...“ Și apoi urma prima știre.

Cu aprobarea lui Les Chippingham și acordul producătorului executiv Chuck Insen, se introdusese politica de-a face de fiecare dată, în fiecare buletin, o referire la răpirea familiei Sloane, chiar dacă numai pentru a spune că nu s-au făcut progrese în găsirea lor.

Dar iată că miercuri dimineață, la zece zile după ce începuse acțiunea „Ziarele locale", s-a întîmplat ceva care i-a adus din nou în stare de alertă pe cei de la Telejurnalul CBA și a pus capăt unei perioade de inactivitate care-i frustrase pe toți membrii echipei speciale.

Harry Partridge se găsea în biroul său, cînd, ridicînd privirea, îl văzu în ușă pe Teddy Cooper și, în spatele lui, pe Jonathan Mony, tînărul de culoare care făcuse o impresie atît de bună mai înainte, cînd se ținuse ședința cercetătorilor temporari.

— S-ar putea să fie un fir, Harry, spuse Cooper bucuros.

Partridge le făcu amîndurora semn să intre și să ia loc.

— O să-ți povestească Jonathan, preciză Cooper, apoi, către Mony: Dă-i drumul!

— Domnule Partridge, ieri am mers la un ziar local din Astoria. Asta se găsește în Queens, pe lîngă Jackson Heights. Am făcut tot ce ne-ați spus, însă n-am găsit nimic. Dar, cînd am ieșit din nou în stradă, am văzut alături birourile unui săptămînal de limbă spaniolă numit *Semana*, care nu era pe listă; am zis să controlez oricum.

— Știi spaniola?

— Destul de bine. Ei, și i-am rugat să mă lase să mă uit prin numerele din ultimele trei luni, în care nu am găsit nimic, dar, cînd să plec, mi-au dat și ultimul număr. L-am luat cu mine și m-am uitat pe el aseară.

— Și azi-dimineață mi l-a adus mie, completă Cooper, scoțînd un ziar de tip „tabloid" și deschizîndu-l pe biroul lui Partridge. Uite articolul care cred că o să te intereseze, și asta e traducerea făcută de Jonathan.

Partridge aruncă o privire ziarului, apoi începu să citească traducerea, bătută la mașină pe o singură foaie de hîrtie:

„Salutare! N-ați zice, nu, că sînt unii care cumpără sicrie așa cum noi am cumpăra brînză de la alimentară. Și totuși, se întîmplă; dacă nu mă credeți, întrebați-l pe Alberto Godoy, de la firma de pompe funebre.

Se pare că a venit un tip în magazin și a cumpărat, așa, pur și simplu, din raft, două sicrie – unul obișnuit și unul mic. Zicea că vrea să le ducă bătrînilor săi, cel mare pentru tata și cel micuț pentru mama. Ce ziceți de stilul ăsta de a arunca aluzii părinților: «E timpul s-o ștergeți, mămico și tăticule, s-a terminat petrecerea».

Și stați așa, că asta nu e tot. Săptămîna trecută, deci cu șase săptămîni mai tîrziu, același tip vine înapoi și spune că mai vrea unul, de mărime normală. L-a luat cu el, a plătit bani gheață, ca și pentru celelalte două, dar n-a zis pentru cine era ăsta. Oare a aflat că îl înșală soția?

Chiar așa, să vă spun cui nu-i pasă – lui Alberto Godoy, care zice că ar fi oricînd dispus să facă asemenea afaceri."

— Și mai e ceva, Harry, spuse Cooper. Acum cîteva minute am telefonat la biroul ziarului *Semana*, a vorbit Jonathan, și am avut noroc. Tipul care a scris articolul era chiar acolo.

— Ce mi-a spus, continuă Mony, a fost că articolul l-a scris săptămîna trecută, vineri. Tocmai îl auzise pe Godoy vorbind într-un bar, iar Godoy tocmai vînduse coșciugul, în ziua aia.

— Adică, adăugă și Cooper, chiar a doua zi după răpire.

— Stați, spuse Partridge agitat. Tăceți puțin, lăsați-mă să mă gîndesc.

Se concentră în tăcere, urmărit cu atenție de ceilalți doi.

„*Fii calm*", își spuse el, „*Nu te lăsa dus de entuziasm*". Dar posibilitățile pe care le deschidea informația erau reale: primele două sicrie, cumpărate cu șase săptămîni înaintea răpirii, cu numai puțin înainte de a începe supravegherea și urmărirea timp de o lună a familiei Sloane, și încadrîndu-se în timpul maxim de operare de trei luni pe care îl estimaseră ei; apoi mărimea sicrielor – unul normal, unul mic, al doilea aparent destinat unei femei bătrîne, *dar care putea fi la fel de bine destinat unui băiat de unsprezece ani*. Și apoi, al treilea sicriu – unul de mărime normală, potrivit ziarului. Și un fapt stabilit: tatăl lui Crawf, bătrînul Angus, sosise la ei acasă aproape pe neașteptate, nu făcuse decît să telefoneze cu o zi înainte. Deci, dacă familia nu îl aștepta, cu atît mai puțin știau răpitorii de sosirea lui. Dar îl capturaseră și pe el, împreună cu ceilalți doi, mama și fiul – trei victime în loc de două.

Întrebări: Oare răpitorii aveau deja cele două sicrie? Prezența bătrînului îi făcuse să-l cumpere pe al treilea? Lui îi era destinat al treilea sicriu cumpărat de la Godoy, *chiar a doua zi după răpire*?

Sau era toată povestea doar o coincidență incredibilă? Se putea, dar dacă nu era?

Partridge se întoarse în sfîrșit către cei doi care îl priveau atent. Cooper dăduse semne că înțelegea ce se petrecea în mintea lui Harry:

— Ridică niște întrebări povestea, nu-i așa?

— Crezi că...

— Ce cred este că s-ar putea să fi dat peste metoda pe care au folosit-o ca să-i scoată din țară pe doamna S și pe ceilalți.

— În sicrie? Crezi că sînt deja morți?

— Nu, clătină din cap Cooper. Doar adormiți. S-a mai întîmplat.

Răspunsul confirma teoria care începuse să prindă contur în mintea lui Partridge.

— Și acum ce facem, domnule Partridge? întrebă Mony.

— Imediat o să-i luăm un interviu omului ăstuia de la pompe funebre..., spuse Partridge aruncîndu-și privirea pe traducerea bătută la mașină, pe care erau trecute și numele și adresa firmei,... Godoy. O să merg chiar eu.

— Pot să merg și eu cu dumneavoastră?

— Cred că merită să fie de față, Harry, îl susținu Cooper.

— Și eu cred, zîmbi Partridge în direcția lui Mony. Ai făcut treabă bună, Jonathan.

Tînărul referent se lumină, încîntat.

Hotărîră să plece imediat, și să ia și un operator. Partridge îl instrui pe Cooper:

— Minh Van Canh este în sala de consiliu, mi se pare. Spune-i să-și adune repede echipamentul și să vină cu noi.

După ce Cooper se îndepărtă pentru a-și îndeplini misiunea, Partridge ridică receptorul unuia dintre telefoane și ceru o mașină.

În drum spre ieșire, în timp ce trecea prin redacția de știri, el și Mony se întîlniră cu Don Kettering, corespondentul pe probleme economice, cel care, după ce se aflase de răpirea familiei Sloane, fusese trimis în studioul de rezervă și intrase

primul pe post cu „Ediția specială“ dedicată evenimentului. Văzîndu-l pe Partridge, îl întrebă în trecere:

— Ceva noutăți, Harry?

Îmbrăcat impecabil într-un costum maro de comandă, cu mustața sa subțire proaspăt ajustată, Kettering părea, ca de obicei, întruchiparea omului de afaceri.

Partridge era pe punctul de a da un răspuns superficial și de a trece grăbit mai departe, dar ezită. Avea un mare respect pentru Kettering, nu numai ca specialist, dar și ca reporter de primă mînă. Cu genul său de cunoștințe și talent, Kettering s-ar fi putut să fie mai familiarizat cu subiectul pe care urmau să-l abordeze decît Partridge însuși.

— Da, tocmai am aflat ceva, Don. Ești ocupat acum?

— Nu prea. Pe Wall Street este relativ liniște azi. Ai nevoie de ajutor?

— S-ar putea. Vino cu noi și o să-ți explic pe drum.

— Stai să anunț la Potcoavă întîi, îl rugă Kettering, ridicînd receptorul unui telefon din apropiere. Vă ajung din urmă.

Unul dintre Jeep-urile rețelei trase în fața intrării principale de la CBA la mai puțin de un minut după ce Partridge, Mony și Minh Van Canh apărură în stradă. Ajutat de Mony, operatorul urcă în spate cu echipament cu tot. Partridge se așeză pe scaunul din față, lîngă șofer. Chiar în timp ce închidea portiera, apăru și Don Kettering și își făcu loc în spate, lîngă ceilalți doi.

— Mergem în Queens, îi spuse Partridge șoferului. Luase cu el articolul din *Semana* și traducerea lui Mony, și din ea citi cu voce tare adresa firmei de pompe funebre Godoy.

Făcînd o întoarcere pe loc și luînd-o spre est, șoferul se îndreptă repede spre Queensboro Bridge.

— Don, începu Partridge, răsucindu-se în scaun pentru a putea vorbi cu cei din spate, uite ce am aflat și ce teorie avem...

Douăzeci de minunte mai tîrziu, în biroul supraîncărcat, afumat, al lui Alberto Godoy, Harry Partridge, Don Kettering și Jonathan Mony se confruntară cu proprietarul obez și chel al firmei, care stătea jos, la masa lui de lucru.

Potrivit instrucțiunilor lui Partridge, Minh Van Canh rămăsese afară, în Jeep-ul televiziunii, cu înțelegerea că va fi

chemat mai tîrziu, dacă aveau nevoie să filmeze ceva. Pînă atunci, își scurta așteptarea filmînd discret exteriorul firmei.

Din spatele țigării sale veșnic aprinse, proprietarul îi cîntărea pe musafirii săi cu suspiciune. Lor, la rîndu-le, nu le scăpaseră aspectul jigărit al clădirii, trăsăturile buhăite ale lui Godoy, care sugereau consumul excesiv de alcool, și petele care păreau la ele acasă pe sacoul său negru și pe pantalonii în dungi gri. Era evident că nu era o firmă de calitate și, probabil, nici una care să fie condusă cu o corectitudine scrupuloasă.

— Domnule Godoy, așa cum i-am spus și secretarei dumneavoastră, noi sîntem de la postul de televiziune CBA.

Godoy deveni deodată interesat:

— Nu v-am văzut pe ecran? Ceva de pe la Casa Albă?

— Nu, acela e John Cochran, oamenii ne confundă cîteodată. El lucrează pentru NCB. Eu sînt Harry Partridge.

Godoy își trînti o palmă peste genunchi a revelație:

— N-ai făcut mătăluță chestiile alea despre răpire?

— Ba da, și ăsta este și motivul pentru care ne aflăm aici. Putem sta jos?

Godoy făcu un gest vag cu mîna în direcția scaunelor. Partridge și ceilalți doi se așezară cu fața la el. Scoțînd numărul din *Semana*, Partridge îl întrebă:

— Pot să vă întreb dacă ați văzut articolul acesta?

Expresia proprietarului deveni brusc acră:

— Ticălosul ăla băgăcios și cu gura mare! N-avea nici un drept să publice ceva ce a auzit, ceva ce nu i s-a spus lui personal.

— Deci *ați văzut* articolul și știți despre ce e vorba.

— Bine-înțeles că știu. Și ce-i cu asta?

— V-am fi recunoscători dacă ne-ați răspunde la cîteva întrebări, domnule Godoy. Întîi, cum îl chema pe bărbatul care a cumpărat sicriele? Cum arăta? Puteți să ni-l descrieți?

Proprietarul clătină din cap:

— Nu, astea sînt treburile mele particulare.

— Este *foarte* important să aflăm. Partridge își menținu în mod deliberat tonul blînd și prietenos. Este posibil să existe o legătură între omul ăsta și evenimentul pe care tocmai l-ați menționat – răpirea familiei Sloane.

— Nu prea văd cum, spuse Godoy, adăugînd încăpățînat: Oricum, este o chestiune personală, așa că lăsați-o baltă! Și, dacă n-aveți nimic împotrivă, sînt ocupat.

Don Kettering interveni pentru prima dată:

— Cum e cu prețurile alea pe care le-ai cerut, Godoy? Nu ne spui cît au fost?

Fața proprietarului se înroși brusc de furie:

— De cîte ori trebuie să vă spun? Eu îmi văd de treaba mea, așa că vedeți-vă și voi de a voastră!

— Asta și facem, îl amenință Kettering. De fapt, treaba noastră acum este să mergem de aici direct la Biroul TVA din New York. Deși în articolul ăsta scrie că toate trei sicriele ți s-au plătit cu bani gheață, sînt convins că ai aplicat și plătit mai departe taxa pe valoarea adăugată, deci asta trebuie să existe în dosarele lor, inclusiv numele cumpărătorului.

Apoi, nonșalant, adresîndu-i-se lui Partridge:

— Harry, dacă el nu vrea să ne ajute, hai să mergem acum la băieții care încasează TVA-ul.

Godoy păli brusc, după care începu să se bîlbîie:

— Hei, stați așa! Stați un pic!

Kettering se întoarse spre el cu o expresie inocentă pe față:

— Da?

— Poate...

— Poate că nu ai plătit nici un fel de TVA, poate nici măcar n-ai raportat vînzarea, deși pun pariu că banii pe taxă i-ai încasat.

Vocea lui Kettering devenise dură, iar el, abandonînd orice simulacru de prietenie, se aplecă peste biroul lui Godoy. Partridge nu-l mai văzuse niciodată pe corespondentul pe probleme economice în acțiune într-un asemenea mod, și se bucură că avusese ideea să-l ia cu ei.

— Ascultă la mine, Godoy, și ascultă bine, șuieră Kettering peste birou. O rețea ca a noastră are multă greutate, și o să ne folosim de asta dacă e nevoie, mai ales că acum ne luptăm pentru unul de-ai noștri și împotriva unei crime oribile – răpirea unei familii. Avem nevoie urgent de niște răspunsuri, și dacă ne ajuți, s-ar putea să te ajutăm și noi pe tine nerelatînd despre lucruri care nu sînt importante din punctul nostru de vedere, ca de exemplu TVA-ul sau impozitul, pe care îl plătești sau nu-l plătești tu. Dar dacă nu primim niște răspunsuri cinstite în următoarele două minute, îți aducem pe cap, chiar astăzi, FBI-ul, poliția din New York, și Garda Financiară. Așa că, alege! Ori ai de-a face cu noi, ori cu ei!

Godoy își trecea nervos limba peste buze.

— Bine, o să vă răspund la întrebări, oameni buni, spuse el cu voce gîtuită.

Kettering dădu din cap:

— E omul tău, Harry.

— Domnule Godoy, preluă interogatoriul Partridge, cine a cumpărat sicriele acelea?

— Zicea că-l cheamă Novack, da' nu l-am crezut.

— Pe bună dreptate, probabil. Ce mai știi despre el?

— Nimic.

Partridge băgă mîna în buzunar:

— Am să-ți arăt chipul unui individ. Doar să-mi spui ce crezi. Și scoase fotocopia portretului lui Ulises Rodríguez, făcut în urmă cu douăzeci de ani.

Fără să ezite, Godoy îl recunoscu:

— Da, el e. Novack. E mai bătrîn decît în poză...

— Da, știm. Ești absolut sigur?

— Sigur că sînt sigur. L-am văzut de două ori. Stătea chiar acolo, pe scaunul matale...

Pentru prima dată după mult timp, Partridge simți un val de satisfacție la gîndul succesului pe care reușise să-l obțină echipa specială: în sfîrșit stabilise o legătură clară între sicriele cumpărate și răpire. Întîlnind privirile lui Kettering și Mony, își dădu seama că și ei împărtășeau aceeași satisfacție.

— Hai să auzim care a fost dialogul dintre dumneata și Novack ăsta, de la început, îi ceru lui Alberto Godoy.

Într-o succesiune rapidă de întrebări și răspunsuri, Partridge scoase tot ce se putea de la proprietarul firmei de pompe funebre. Dar pînă la urmă trebui să accepte faptul că nu era foarte mult și că Ulises Rodríguez fusese foarte atent să nu lase informații în urma lui.

Partridge îl întrebă pe Kettering:

— Mai ai vreo idee, Don?

— Da, mai am, spuse acesta și, adresîndu-i-se lui Godoy: În legătură cu banii primiți de la Novack. Din cîte spui, dacă adunăm vînzările, se fac aproape 10 000 de dolari, în special în bancnote de o sută. Corect?

— Da.

— Ce ai de spus în legătură cu ele?

— Ce ar fi de spus despre bani, decît că sînt bani?

— Erau bancnote noi?

Proprietarul se gîndi puțin.

— Unele din ele, poate. Dar cele mai multe nu.

— Şi ce ai făcut cu banii?

— S-au dus. I-am folosit, i-am cheltuit, am avut nişte plăţi de făcut. Godoy ridică din umeri, încercînd să pară relaxat: Banii se duc repede în ziua de azi.

Jonathan Mony îl urmărise atent în tot timpul interogatoriului şi acum, cînd venise vorba de bani, era sigur că a surprins urme clare de nervozitate în atitudinea lui Godoy. Scoase o bucată de hîrtie pe care scrise repede cîteva cuvinte şi i-o dădu lui Kettering: „*Minte. Cred că mai are ceva din banii ăia, dar îi e frică să recunoască pentru că este încă îngrijorat de cei cu TVA-ul şi impozitele*".

Corespondentul pe probleme economice citi mesajul, dădu uşor din cap şi înapoie biletelul. Vorbind blînd, în timp ce făcea gestul de a se scula, ca pentru plecare, îl întrebă pe Godoy:

— Îţi mai aminteşti ceva, sau mai ai ceva care ne-ar putea fi de folos?

Şi se întoarse cu spatele la el.

Godoy, relaxat şi liniştit acum, dorindu-şi cu ardoare să scape de ei, răspunse:

— Nu, nimic.

Kettering se răsuci brusc pe călcîie, cu faţa congestionată de furie, se repezi spre birou cu pas apăsat, se aplecă şi începu să-l scuture zdravăn pe proprietar. Trăgîndu-l în sus, pînă ajunseră nas în nas, scuipă cuvintele:

— Eşti un mincinos afurisit, Godoy. Mai ai încă din banii ăia, şi, de vreme ce nu vrei să ni-i arăţi, o să vedem dacă nu poate Garda Financiară să-i scoată de la tine. Ţi-am promis că n-o să le spunem nimic dacă ne ajuţi. Ei bine, nu mai e valabil acum.

Kettering îl împinse pe Godoy în scaunul lui, scoase dintr-un buzunar o agendă subţire de telefon şi trase telefonul de pe birou mai aproape.

Godoy urlă:

— Nu! şi, smulgîndu-i telefonul din mînă, mîrîi, respirînd greu: Ticălosule! Bine, o să vă arăt ce mi-a rămas.

— Vezi că e ultima oară cînd ne mai jucăm de-a v-aţi ascunselea. Data viitoare...

Godoy, în picioare, dădea jos o diplomă înrămată de pe peretele din spatele biroului său, scoţînd la iveală un seif. Începu să învîrtească rotiţa pentru cifru.

Cîteva minute mai tîrziu, în timp ce era urmărit cu atenție de ceilalți, Kettering examină atent bancnotele pe care le scosese proprietarul din seif – aproape 4000 de dolari. Corespondentul pe probleme economice studia atent fiecare față a bancnotelor și le separa în trei grămezi – două mai mici și una mai substanțială. La sfîrșit, împinse grămada mai mare de bancnote spre Godoy și arătă spre cele două care rămăseseră pe masă:

— De astea avem nevoie. O să le împrumutăm și o să-ți dăm în schimb o chitanță din partea Departamentului de știri al Canalului CBA. Dacă vrei, poți să treci pe ea și seriile bancnotelor, iar eu și Harry le vom semna. Eu, personal, îți garantez că vei avea banii înapoi în patruzeci și opt de ore, fără alte întrebări.

Godoy cedă fără tragere de inimă:

— E în ordine, bănuiesc.

Kettering le făcu semn lui Partridge și lui Mony să se apropie de masă și de cele două grămăjoare de bancnote:

— Mulți oameni de afaceri sînt suspicioși cu bancnotele de o sută, temîndu-se că ar putea să fie false. Așa că de multe ori își notează chiar pe hîrtie proveniența lor. De exemplu, dacă închiriezi o mașină și plătești pentru ea cu bancnote de o sută, funcționarul de la Hertz, sau de unde o fi, își notează pe fiecare bancnotă numărul contractului, ca să te găsească mai tîrziu dacă hîrtia e falsă. Din același motiv și unii funcționari de la bancă notează numele depunătorului sau numărul de cont pe hîrtiile de o sută care le intră în casierie.

— Da, i-am văzut făcînd asta și m-am întrebat de ce, spuse Harry.

— Eu nu. Hîrtiile de genul ăsta nu prea intră în raza mea vizuală, interveni și Mony.

Kettering zîmbi:

— Stai prin preajma televiziunii, puștiule, și-or să intre. Apoi continuă: Toate semnele astea pe hîrtii sînt ilegale, bineînțeles. Degradarea bancnotelor e un delict, dar rareori se iau măsuri în privința asta, aproape niciodată. Deci, pe bancnotele de aici, din stînga, sînt trecute numere, iar pe astea – nume. Dacă vrei, Harry, o să le arăt pe cele cu numere unui prieten de-al meu bancher, care s-ar putea să-și dea seama cine le folosește, și pe urmă introducem datele pe un computer. Cît despre nume, luăm cartea de telefon și încercăm

să-i contactăm pe cei care au deținut la un moment dat bancnotele respective și le-au folosit.

— Cred că îmi dau seama unde bați, Don, spuse Partridge, dar poate ar fi mai bine să ne explici clar ce căutăm de fapt.

— Căutăm bănci. Informațiile pe care le primim ar trebui să ne conducă la băncile unde au fost depuse bancnotele astea la un moment dat; poate că cineva de la bancă a scris pe ele nume sau numere vizibile. Apoi, dacă avem noroc porcesc, putem să identificăm banca ce a manevrat toți acești bani și pe urmă i-a plătit cuiva.

— Înțeleg, se lumină Mony. I-a plătit răpitorilor care i-au folosit ca să cumpere sicriele de la dl Godoy.

Kettering aprobă:

— Exact. Recunosc, este o idee hazardată, dar dacă reușim, *vom ști ce bancă au folosit răpitorii* și unde probabil aveau un cont. Și, o dată ce avem informația asta, investigația ta poate merge mai departe, Harry.

— Ar fi grozav, Don, mai ales că pînă acum am obținut destule cu idei din astea hazardate.

Văzînd numărul din ziarul *Semana* care îi adusese aici, își aminti de cuvintele Unchiului Arthur la începutul operațiunii „Ziarele locale“: *„Avantajul cu ideile hazardate este că, deși rareori găsești ceea ce cauți, ai toate șansele să dai peste altceva care te va ajuta în alt fel.“*

9

În biroul lui Alberto Godoy, tensiunea scăzuse simțitor.

Acum, că le dăduse satisfacție belferilor de la televiziune și înlăturase astfel amenințările îndreptate împotriva lui, proprietarul pompelor funebre își îngădui să se relaxeze. În fond, se convinse el, nu făcuse nimic ilegal cînd îi vînduse cele trei sicrie lui Novack, sau cum l-o fi chemînd. De unde era să știe el că sicriele urmau să fie folosite într-o acțiune criminală? Bineînțeles că avusese bănuielile lui în legătură cu Novack, încă de prima dată cînd venise la el, și nu crezuse nici un cuvînt din povestea pe care i-o îndrugase ca să-i explice de ce avea nevoie de ele. Dar să încerce cineva să dovedească asta! Imposibil! Nimeni nu putea dovedi așa ceva.

Cele două lucruri care îl îngrijoraseră de cînd începuse circul din dimineața asta erau TVA-ul, pe care îl încasase pentru primele două sicrie, dar pe care nu îl raportase, și faptul că își aranjase registrul de așa natură încît cele zece mii primite de la Novack nu apăreau nicăieri trecute la venituri. Dacă ar fi aflat cei de la Impozite, l-ar fi băgat în șaptesprezece tipuri de rahat din pricina asta. Ei, isteții ăștia de la televiziune, promiseseră să nu ciripească nimic despre cele două ghidușii; bănuia că se vor ține de cuvînt. După cum auzise el, prin înțelegeri de soiul ăsta reușeau tipii de la știri să dezgroape tot felul de informații. Și, trebuia să recunoască, acum că se terminase chinul, îi dăduse fiori de plăcere să-i vadă în acțiune. Dar era al naibii de sigur că nici nu avea de gînd să vorbească despre ce se petrecuse azi la el în birou, dacă era și băgăciosul ăla idiot de la *Semana* prin preajmă.

— Dă-mi o foaie de hîrtie, spuse Kettering arătînd spre cele două grămezi de bani care se mai găseau încă pe birou, să-ți fac o chitanță pentru banii ăștia pe care îi luăm cu noi.

Godoy deschise un sertar în care ținea tot felul de nimicuri și scoase un top de hîrtie liniată. În timp ce închidea sertarul, îi căzu privirea pe o pagină ruptă dintr-o agendă, pe care era propriul său scris. În urmă cu o săptămînă pusese hîrtia acolo la întîmplare și uitase cu totul de ea între timp.

— Hei, am găsit ceva! Ultima dată cînd a venit Novack aici...

— Ce este? întrebă Partridge repede.

— V-am zis că a venit într-un furgon mortuar, cu un șofer la volan. În el au încărcat sicriul.

— Da, ne-ai spus.

Godoy le arătă foaia de hîrtie:

— Asta era numărul de înmatriculare al furgonului. Mi l-am notat atunci și l-am pus aici în sertar. Pe urmă am uitat.

— De ce ți l-ai notat? întrebă Kettering.

— Poate că am avut o intuiție, răspunse Godoy. Are vreo importanță?

— Nu, n-are, interveni Partridge. Mulțumesc, oricum o să controlăm numărul ăsta.

Împături hîrtia și o puse în buzunar, deși nu era foarte optimist în privința rezultatului; își aminti că numărul Nissan-ului de la White Plains era fals și nu dusese nicăieri. Oricum, toate firele trebuiau urmărite, nimic nu trebuia lăsat la voia întîmplării, pentru că nu se știa niciodată.

Apoi, gîndul lui Partridge sări la probleme concrete de televiziune; era sigur că aproape tot ce descoperiseră, inclusiv implicarea lui Ulises Rodríguez, trebuia băgat în emisie curînd, probabil în următoarele cîteva zile. Exista o limită la cantitatea de informaţii ce putea fi adunată la CBA fără să se producă „scurgeri". Deşi norocul îi însoţise pînă acum, situaţia se putea schimba în orice moment. Şi apoi, meseria lor *erau* ştirile. Partridge se simţi din ce în ce mai surescitat la gîndul de a prezenta ceea ce aflaseră, şi hotărî că *în momentul acesta* era timpul să conceapă în minte structura materialului.

— Domnule Godoy, primele noastre schimburi de cuvinte au fost destul de neplăcute, dar ne-ai fost de mare ajutor. Ce-ai zice să facem o înregistrare video, în care să povesteşti ce ne-ai spus şi nouă?

Ideea de a apărea la televizor, şi încă la o reţea mare cum era CBA-ul, îl încîntă la început pe Godoy. Dar apoi îşi dădu seama că asta îl va expune la tot felul de întrebări, mai ales despre taxele şi impozitele care l-au îngrijorat de la bun început. Aşa că refuză clătinînd din cap.

— Nu, mulţam.

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, Partridge îl linişti:

— Nu este nevoie să spunem cine eşti sau să-ţi arătăm faţa. Putem face ceea ce se cheamă un interviu-siluetă, folosind lumina din spate, astfel că tot ce vor vedea spectatorii va fi doar o umbră. Putem chiar să-ţi schimbăm vocea.

— Da, şi o să mă aud de parcă vorbesc dintr-o maşină de rîşnit cafeaua, protestă Godoy, dar Kettering îl îndemnă:

— Nici propria ta nevastă n-o să te recunoască. Ei, hai, Godoy, ce ai de pierdut? Avem afară un operator care este un adevărat expert, şi poţi să ne ajuţi să-i găsim pe oamenii ăştia care au fost răpiţi.

— Păi... Proprietarul ezită. Promiteţi că totul o să rămînă confidenţial, că n-o să spuneţi la nimeni?

— Promit, spuse Partridge.

— Şi eu, adăugă Kettering.

Mony interveni şi el:

— Puteţi să contaţi pe mine.

Partridge şi Kettering avură un schimb de priviri, conştienţi că promisiunea pe care o făcuseră şi pe care intenţionau să o respecte – aşa cum procedează orice ziarist, indiferent de consecinţe – le va da multe probleme mai tîrziu. FBI-ul şi ceilalţi nu vor fi de acord ca ei să păstreze secretul, şi vor

cere să li se spună cui îi aparținea silueta din interviu. Asta e, avocații rețelei vor trebui să se ocupe de acest aspect; mai avuseseră ei frecușuri de același gen și înainte.

Partridge își aminti cum, în 1986, NBC-ul reușise să obțină un interviu mult invidiat, dar și controversat, cu teroristul palestininan Mohammed Abul Abbas. Mai tîrziu, o armată de critici reproșaseră NBC-ului, nu numai că difuzase așa ceva, dar mai făcuse și o înțelegere anterioară – pe care și-a respectat-o – de a nu deconspira locul unde fusese filmat. Chiar și unii oameni de televiziune protestaseră, deși aici era, evident, și o mică doză de invidie profesională. Discuțiile pe tema asta escaladaseră, un purtător de cuvînt al Departamentului de stat se făcuse foc și pară, Ministerul Justiției amenințase cu somații și interogatorii echipa de filmare care fusese la fața locului, dar pînă la urmă nu se întîmplase nimic (cînd fusese intervievat pe tema aceasta, Secretarul de stat din momentul respectiv, George Shultz, spuse doar „Eu cred în libertatea presei“).

Adevărul, cunoscut de toată lumea, era că rețelele de televiziune acționau în multe privințe ca un stat în stat. În primul rînd, pentru că puțini politicieni și puține departamente guvernamentale s-ar fi luptat cu ele prin tribunale. Și apoi pentru că ziaristica din lumea liberă era încă, în general, sinonimul adevărului, libertății și integrității. Evident, lucrurile nu stăteau întotdeauna așa, acțiunile ziariștilor se situau sub standardele ideale de mult prea multe ori, pentru că și ei erau doar oameni. Dar cine ar fi îndrăznit să devină un oponent inexorabil a tot ce reprezintă ziaristica era foarte probabil să fie, sau să fie etichetat drept „suspect de murdar“, nicidecum „curat“.

În timp ce Harry Partridge cîntărea în gînd aspectele contradictorii ale meseriei sale, Minh Van Canh își instala camera pentru interviul cu Alberto Godoy, pe care urma să-l ia Kettering.

Chiar Partridge sugerase ca Don Kettering să se ocupe de interviu, în parte din cauză că Don Kettering își manifestase dorința de a se implica în continuare în anchetarea răpirii – care era, în fond, un subiect foarte aproape de inimile și mințile tuturor celor din Departamentul de știri. Și parțial pentru că existau alte aspecte ale problemei de care Partridge intenționa să se ocupe personal.

Hotărîse deja că va pleca spre Bogotá, Columbia, de îndată ce se va putea. În ciuda opiniei hotărîte a prietenului său de la postul de radio columbian că Ulises Rodríguez nu se afla în țară, Partridge era convins că sosise vremea să-și înceapă cercetările în America Latină, și Columbia era cel mai bun loc de unde putea porni ancheta.

Minh Van Canh anunță că era gata să înceapă.

Cîteva minute mai devreme, după ce fusese chemat de afară și aruncase o privire în interiorul clădirii, Minh hotărîse să facă interviul la subsol, unde erau depozitate sicriele. Datorită iluminării speciale pe care urma să o folosească, nu se mai vedea mare lucru din încăpere, numai peretele din spatele lui Godoy ar fi fost puternic luminat, cu intervievatul stînd în umbră, dar lîngă silueta lui Godoy se proiecta astfel umbra unui coșciug, iar efectul era ingenios de macabru. Disimularea vocii lui Godoy urma să se facă mai tîrziu, în montaj.

De această dată nu aveau cu ei nici un sunetist, drept care Minh folosea echipament pentru o singură persoană, un Betacam care înregistra imaginea și sunetul în același timp; mai adusese cu el și un monitor minuscul, pe care îl plasă astfel încît Godoy să poată vedea exact ceea ce vedea și camera – o tehnică gîndită pentru a face subiectul, în situații mai speciale, ca aceasta de acum, să se relaxeze suficient și să vorbească degajat.

Godoy nu era relaxat, ci amuzat, și îi spuse lui Kettering, care stătea în apropiere, dar în afara cadrului:

— Hei, da' știți că sînteți deștepți?!

Kettering, care avea propriile lui idei despre cum urma să se desfășoare interviul, îi aruncă doar un zîmbet subțire pe deasupra hîrtiilor pe care își nota cîteva puncte de reper. La un semn al lui Minh, începu direct cu întrebarea; urmînd să scrie ulterior introducerea care preceda interviul în timpul emisiei.

— Prima oară cînd l-ai văzut pe bărbatul care acum știi că este teroristul Ulises Rodríguez, care a fost impresia dumitale?

— Nimic special. Părea un om obișnuit.

Chiar și fără să i se divulge identitatea, Godoy nu avea de gînd să recunoască faptul că fusese de la început suspicios în privința lui Novack-Rodríguez.

— Deci nu te-a deranjat cu nimic să-i vinzi două sicrie, inițial, și apoi încă unul?

Silueta ridică nepăsătoare din umeri:

— De ce să mă deranjeze? Cu asta mă ocup.

— „De ce să mă deranjeze“, zici. Repetînd cuvintele lui Godoy, Kettering reuși să sugereze scepticismul. Dar genul ăsta de vînzare nu este extrem de neobișnuit?

— Poate... oarecum.

— Și ca director al acestei firme de pompe funebre, nu aranjezi de obicei servicii complete, adică tot ce ține de o înmormîntare?

— De obicei, da.

— De fapt, nu este adevărat că, înainte de a vinde sicriele acelea teroristului Ulises Rodríguez, nu s-a mai întîmplat *niciodată* să vinzi sicrie în felul acesta?

Kettering se baza doar pe o presupunere, dar Godoy nu avea de unde să știe asta, și erau șanse ca într-un dialog înregistrat să spună adevărul.

— Bănuiesc că da, murmură Godoy întunecat, pentru că interviul luase deja o întorsătură la care nu se așteptase. În întunericul parțial, îi aruncă o privire dușmănoasă lui Kettering, dar ziaristul insistă:

— Deci, cu alte cuvinte, răspunsul este „nu“, n-ai mai vîndut sicrie în felul acesta pînă acum.

Vocea proprietarului deveni ușor pițigăiată:

— M-am gîndit că nu e treaba mea pentru ce îi trebuiau.

— Te-ai gîndit vreun moment să iei legătura cu autoritățile – cu poliția, de exemplu – și să le spui ceva de genul „Uitați, mi s-a cerut ceva ciudat, ceva ce nu mi s-a mai întîmplat pînă acum, și mă întreb dacă n-ar fi mai bine să vedeți ce e cu persoana asta“? Te-ai gîndit să procedezi astfel?

— Nu, nu m-am gîndit. N-aveam de ce.

— Pentru că nu aveai nici o bănuială că ceva nu e în ordine?

— Exact.

Dar Kettering continua să sape:

— Dar dacă nu aveai nici un fel de suspiciuni, de ce a doua oară cînd te-a vizitat Rodríguez ți-ai notat în mod deliberat numărul furgonului mortuar în care venise să ridice sicriul și de ce ai ținut informația ascunsă pînă azi?

Godoy urlă furios:

— Ia ascultă, dacă ți-am spus ceva confidențial, asta nu înseamnă că ai dreptul...

— Greșești, domnule Director de la Pompele Funebre! N-ai precizat *nimic* despre confidențialitatea acestei informații.

— Dar așa m-am gîndit.

— Asta e cu totul altceva. Și, apropo, nici cînd ne-ai dezvăluit înaintea acestui interviu că prețul pe care l-ai cerut pe cele trei sicrie a fost de zece mii de dolari, nici atunci n-ai precizat că informația ar fi confidențială. Pentru genul de sicrie pe care ni le-ai descris, n-a fost cam piperat prețul?

— Tipul care le-a cumpărat nu s-a plîns. De ce ai face-o matale?

— Poate că nu s-a plîns pentru că avea motive să n-o facă, spuse Kettering pe un ton care devenise înghețat și acuzator. Nu e adevărat că ai cerut un asemenea preț ridicat pentru că știai că omul îl va plăti, pentru că știai tot timpul că era ceva suspect la mijloc, și că puteai să profiți de situație, să cîștigi niște bani în plus...

— Nu trebuie să stau aici să ascult toate rahaturile astea! Las-o baltă! Eu nu mai zic nimic.

Furios, Godoy se ridică de pe scaun și se îndepărtă, smulgînd firul de la microfon. Betacamul se afla în calea lui, iar Minh întoarse camera instinctiv în direcția lui, prinzîndu-l întîmplător în primplan, din față, în plină lumină, amuzat de faptul că Godoy își trădase astfel singur identitatea. Mai tîrziu urmau să ia o decizie dacă să folosească acest cadru final sau nu.

— Ticălos nenorocit, îi strigă Godoy lui Kettering.

Corespondentul îi răspunse calm:

— Nici eu nu te iubesc prea tare.

— Ascultă, anulez toată înțelegerea, îi zise Godoy lui Partridge arătînd spre cameră. Nu vă dau voie să folosiți asta, mă-nțelegi?

— Înțeleg ce spui, răspunse Partridge, dar nu pot garanta că n-o s-o folosim. Asta depinde de decizia rețelei.

— Ștergeți-o dracului de aici!

Alberto Godoy spumega, în timp ce echipa CBA-ului demonta echipamentul și părăsea clădirea.

În timp ce se întorceau la sediu, Don Kettering anunță:

— Aș vrea să cobor de îndată ce ajungem în Manhattan. Intenționez să încep imediat să merg pe firul banilor ălora, și

e un birou pe Lexington Avenue unde aș putea să mă așez pe telefon.

— E posibil să merg și eu cu dumneavoastră? întrebă Jonathan Mony, apoi, privindu-l întrebător pe Partridge: Aș vrea să văd cum se acționează în continuare în operațiunea de astăzi.

— Din punctul meu de vedere, e-n ordine, îl asigură Kettering. Dacă Harry e de acord, o să-ți arăt ziaristica economică în acțiune.

Partridge se declară de acord, așa încît drumurile lor se despărțiră după ce traversară Podul Queensboro. Partridge merse mai departe cu Jeep-ul spre sediul Departamentului de știri al Canalului CBA, iar Kettering și Mony luară un taxi spre o agenție de schimb de pe Lexington Avenue, lîngă Hotelul Summit.

Ajunși acolo, intrară într-o cameră spațioasă în care vreo douăzeci și cinci de persoane – unii stînd jos, alții în picioare – urmăreau un ecran mare, suspendat la vedere, pe care erau înscrise cifrele mereu în schimbare ale cotațiilor la bursă. Un covor verde-închis se asorta cu pereții vernil, iar scaunele confortabile, prinse de podea în rînduri regulate, erau tapițate în tweed verde și portocaliu. Unii dintre cei care urmăreau cotațiile la bursă aveau în mîini carnețele și pixuri pregătite de scris; alții doar urmăreau detașat. Un tînăr oriental studia niște partituri muzicale; cîțiva citeau ziarele, iar unii chiar ațipiseră.

Pe o latură a încăperii se găseau un șir de computere și cîteva telefoane interioare, deasupra cărora era agățat un afiș pe care scria: PENTRU AFACERI, RIDICAȚI RECEPTORUL. La cîteva din telefoane se discuta aprins și, în ciuda vocilor coborîte, se puteau auzi fragmente de conversație: „Ai cumpărat două mii? Vinde-le“... „Poți să obții cinci sute cu optsprezece? Fă-o!“... „Bine, atunci retrage-te la cincisprezece și un sfert“.

La capătul încăperii, o secretară îi văzu intrînd și, recunoscîndu-l pe Kettering, îi zîmbi și ridică receptorul unui telefon. În spatele ei se găseau mai multe uși, cîteva deschise, care dădeau spre birourile interioare.

— Aruncă o privire în jurul tău, îi spuse Kettering lui Mony. Genul ăsta de bursă va fi în curînd doar o amintire; aceasta e una dintre ultimele. Majoritatea au dispărut așa cum a dispărut contrabanda după abandonarea prohibiției.

— Dar nu a dispărut și speculația la bursă.

— E adevărat. Dar agenţii de schimb s-au mai uitat o dată la cheltuielile lor şi au ajuns la concluzia că în locuri ca acesta nu-şi scot banii. Prea mulţi oameni intră ca să se odihnească sau doar din curiozitate. Pe urmă, au început să li se alăture cei fără adăpost – ce alt loc ar fi putut găsi – iarna – în care să-şi petreacă o zi la căldură şi relaxare? Din păcate, cei fără adăpost nu aduc prea multe comisioane agenţilor de schimb.

— Poate că ar trebui să faceţi un material despre ei, sugeră Mony. Ceva nostalgic, aşa cum spuneaţi, înainte ca ultimul dintre ele să dispară.

Kettering îl privi cu interes:

— Asta e o idee grozavă, amice. Oare mie de ce nu mi-a dat prin cap? O să vorbesc cu cei de la Potcoavă săptămîna viitoare.

În spatele secretarei se deschise o uşă şi în prag apăru un bărbat solid cu sprîncene stufoase, care veni să-l întîmpine pe Kettering cu căldură.

— Don, mă bucur să te văd. N-ai mai fost pe aici în ultimul timp, deşi noi îţi sîntem admiratori fideli. Pot să te ajut cu ceva?

— Mulţumesc, Kevin. Kettering arătă spre Mony: Tînărul meu coleg, Jonathan, ar vrea numele unor acţiuni pe care să le cumpere astăzi şi a căror valoare să se tripleze pînă mîine. În afară de asta, ai un birou şi un telefon pe care să-l pot folosi jumătate de oră?

— Biroul şi telefonul – nici o problemă. Vino în spate şi foloseşte-l pe al meu. E mai ferit. Cîte despre cealaltă doleanţă, îmi pare rău, Jonathan, dar globul nostru de cristal e în revizie. Dacă ni-l aduc înapoi pînă pleci, te anunţ.

Îi conduse într-un birou mic, confortabil, cu o masă de mahon, două scaune tapiţate în piele, inevitabilul computer şi un telefon. Pe uşă era un cartonaş cu numele Kevin Fane.

— Simţiţi-vă ca la voi acasă, spuse Fane, eu o să vă trimit sandviciuri şi cafea.

Cînd rămaseră singuri, Kettering îi zise lui Mony:

— Cînd eu şi Kevin eram la colegiu, ne angajam în timpul verii curieri la Bursa din New York şi de atunci am păstrat legătura. Ai nevoie de un sfat profesional?

— Bine-nţeles.

— În calitate de corespondent, ceea ce se pare că ai putea deveni, ai întotdeauna nevoie de o mulţime de

cunoștințe, de contacte, nu numai la nivel înalt, ci la toate nivelurile, și din cînd în cînd mai faci o vizită ca să le menții „proaspete", așa cum facem noi acum. Este o modalitate de a obține mereu informații, cîteodată de unde te aștepți mai puțin. Și ține minte că oamenilor le place să-i ajute pe reporterii TV; chiar și faptul că te lasă să le folosești telefonul îi face să se simtă mai aproape de tine și, în mod ciudat, îți sînt recunoscători pentru asta.

În timp ce vorbea, Kettering scosese din buzunarul interior cele cîteva bancnote de o sută de dolari pe care le împrumutase de la Godoy, și le întinsese pe masă. Acum deschise un sertar, în care găsi niște coli de hîrtie pe care să facă însemnări.

— Întîi, o să ne încercăm norocul cu bancnotele care au nume scrise pe ele. Mai tîrziu, dacă o să fie nevoie, o să ne ocupăm și de cele cu numere de cont. Ia să vedem – James W. Mortell – suta asta de dolărei a trecut prin mîinile lui la un moment dat. Vezi dacă îl găsești în cartea de telefon, Jonathan.

După cîteva momente, Mony anunță:

— L-am găsit.

Și citi cu voce tare numărul, în timp ce Kettering îl forma la telefon. După două apeluri, o voce plăcută de femeie răspunse:

— „Instalații Mortell". Cu ce vă putem fi de ajutor?

— Bună dimineața. Pot vorbi cu domnul Mortell?

— Este plecat pe teren. Eu sînt soția lui. Cu ce vă pot fi de folos?

Nu numai o voce plăcută, dar și tînără și fermecătoare, se gîndi Kettering.

— Mulțumesc, doamnă Mortell. Numele meu este Don Kettering. Sînt corespondentul pe probleme economice de la CBA.

O pauză, apoi un răspuns ezitant:

— E cumva o glumă?

— Nu e nici o glumă, doamnă. Kettering era relaxat și șarmant. La CBA avem o cercetare în curs și credem că domnul Mortell ne poate ajuta. În absența lui, poate ne ajutați dumneavoastră.

— *Sînteți* într-adevăr Don Kettering, vă recunosc vocea acum. Cu ce să vă ajut? Aveți o țeavă spartă pe acolo? glumi ea.

— Din cîte știu, nu, dacă aud de vreuna, n-o să vă uit. De fapt, este vorba de o bancnotă de o sută de dolari, care are pe ea numele soțului dumneavoastră scris de mînă.

— Sper că n-am făcut nimic rău.

— Nu, deloc, doamnă Mortell, dar se pare că bancnota a trecut prin mîinile soțului dumneavoastră și încerc să descopăr unde a mers mai departe.

Femeia de la telefon răspunse gînditoare:

— Păi, avem cîțiva clienți care plătesc cu bani gheață, inclusiv cu hîrtii de o sută. Dar noi nu punem niciodată întrebări.

— Nici n-ați avea de ce.

— Pe urmă, cînd depunem hîrtiile astea la bancă, cîteodată funcționarul își notează numele nostru pe ele. Cred că nu au voie, dar unii așa fac. Am întrebat o dată de ce, și unul dintre ei mi-a explicat că există atît de multe bancnote false, încît e doar o măsură ca să se protejeze.

— Exact cum mi-am închipuit, și probabil de aceea a fost scris numele pe hîrtia pe care o am, spuse Kettering făcîndu-i în același timp semn de victorie lui Mony. Aveți ceva împotrivă, doamnă Mortell, să ne spuneți numele băncii dumneavoastră?

— Nu văd de ce-aș avea. E Citibank.

— Mulțumesc. Aceasta e informația de care aveam nevoie.

— Un moment, domnule Kettering. Pot să vă întreb ceva?

— Sigur.

— Toate astea vor apărea la telejurnal? Și, dacă da, cum pot să aflu și eu cînd?

— Simplu. Doamnă Mortell, ați fost atît de amabilă, încît în ziua în care o să apară pe post, o să vă sun personal și să o vă spun.

În timp ce Kettering punea din nou receptorul în furcă, Mony spuse:

— Știam eu c-o să am ceva de învățat. Așa s-a și întîmplat.

— Ce anume?

— Cum să-mi fac un prieten.

Kettering zîmbi. În sinea lui, hotărîse deja că doamna Mortell părea atît de fermecătoare, cu un ton de invitație în voce, că, în loc să telefoneze, va merge pînă acolo să o anunțe. Își notă adresa – era în centru, nu departe de locul unde se aflau. Deși n-ar fi exclus să rămînă dezamăgit după ce

o vedea; vocile pot fi înșelătoare, iar ea putea arăta mult mai bătrînă decît părea, și cu o față urîtă ca noaptea, dar instinctul îi spunea că nu era așa. Asta era un alt lucru pe care Jonathan avea să-l învețe cu timpul – faptul că unul dintre avantajele televiziunii erau frecventele posibilități romantice, care puteau duce – dacă doreai – la interludii sexuale plăcute.

Alese o altă bancnotă de o sută de dolari și îi spuse lui Mony:

— Hai s-o încercăm pe asta. Caută la Nicolini Brothers.

Aflară că era o brutărie și patiserie de pe Third Avenue. Bărbatul care răspunse păru suspicios la început și, după cîteva întrebări, dăduse chiar să închidă telefonul. Kettering, insistent, dar politicos, îl convinse de seriozitatea sa. Pînă la urmă aflară numele băncii unde se plăteau în mod obișnuit încasările – inclusiv în bancnote mari – ale brutăriei – era vorba de American-Amazonas Bank, din Dag Hammarskjold Plaza.

Numele de pe alte două bancnote nu figurau în cartea de telefon.

Următoarea dădu rezultate sub forma unui director co-operant de la un magazin de confecții bărbătești. Magazinul, îi informă el, avea un cont la Leumi Bank, la intersecția dintre Third și Sixty-seventh.

Un alt nume de pe o altă bancnotă se dovedi imposibil de găsit. Următoarea îi făcu să dea peste o femeie neîncrezătoare și cu gura slobodă, la care Kettering nu avu nici un fel de succes și renunță.

Al cincilea telefon îi prilejui comunicarea indirectă cu un bărbat de optzeci și șase de ani, care locuia într-un apartament de pe East End Avenue. Era prea slăbit ca să vorbească la telefon, și o asistentă trebuia să vorbească pentru el, dar era evident că funcțiile sale cerebrale erau în regulă. Putea fi auzit șoptind bine dispus că fiul său, proprietar al cîtorva cluburi de noapte, trecea adesea pe acolo și îi lăsa tatălui său bancnote de o sută de dolari, care erau mai tîrziu depuse într-un cont bancar pe care, adăugă bătrînul rîzînd, îl păstra pentru bătrînețe. A, da, și banca sa era American-Amazonas, din Dag Hammarskjold Plaza.

Următorul telefon nimeri la un restaurant specializat în fructe de mare de lîngă Gara Centrală și Kettering își pierdu timpul vorbind cu diferite persoane, dintre care nici una nu-i

comunică nimic important. Pînă la urmă, fu localizat proprietarul restaurantului, care spuse impacientat:

— Ce naiba, sigur că putem să vă spunem numele băncii; poate ne menționați la telejurnal în schimb. Deci banca este în piața aia căreia niciodată nu pot să-i pronunț numele și se numește American-Amazonas.

Cînd închise telefonul, Kettering adună toate bancnotele și îi spuse încîntat lui Mony:

— Am găsit lozul cel mare. Nu mai e nevoie de alte telefoane. Avem răspunsul.

La privirea întrebătoare a lui Jonathan răspunse:

— Gîndește-te. Faptul că trei oameni din cinci au numit aceeași bancă e prea mult ca să fie o simplă coincidență. Deci celelalte nume, de pe hîrtiile care au mers la Citibank și Leumi, trebuie să fi fost depuse mai devreme și hîrtiile au circulat din nou, probabil tot prin American-Amazonas.

— Deci de aici provin banii folosiți de Novack-Rodríguez ca să-i plătească lui Godoy sicriele.

— Exact! Și aș pune pariu că asta e banca de unde ticăloșii ăia și-au scos banii și unde aveau – poate mai au încă – un cont.

Mony întrebă:

— Deci, următoarea oprire – Dag Hammarskjold Plaza?

Kettering împinse scaunul înapoi și se ridică.

— Bine-nțeles. Unde altundeva? Hai!

10

Don Kettering fu recunoscut imediat ce intră în clădirea Băncii American-Amazonas și avu de la început senzația că prezența sa acolo nu era tocmai o surpriză pentru nimeni.

Cînd își exprimă dorința de a vorbi cu directorul, o secretară cu aer matern, între două vîrste, îl informă:

— Este cineva la el în momentul ăsta, domnule Kettering, dar îl voi întrerupe să-l informez că sînteți aici. Sînt sigură că n-o să aveți mult de așteptat, domnilor, mai zise ea uitîndu-se și la Mony.

În timp ce aștepta, Kettering privi atent în jurul său. Banca ocupa parterul unei vechi clădiri de cărămidă în partea de nord a pieței, și, văzută de afară, intrarea cenusie nu era

deloc impunătoare. Dar interiorul, deși destul de mic pentru o bancă newyorkeză, era colorat și atrăgător. În locul convenționalei podele de gresie, un covor imprimat în nuanțe de roșu, corai și portocaliu acoperea întreaga suprafață a încăperii, iar pe o plăcuță mică, aurie, scria că fusese țesut în Amazonas, Brazilia. Deși încăperea era amenajată convențional – pe o parte a încăperii un șir de ghișee pentru funcționari, iar pe cealaltă, trei birouri pentru supraveghetori – toată lemnăria era de cea mai bună calitate. Pe un perete, care atrăgea atenția clienților, o frescă izbitoare – o scenă revoluționară cu cai în galop, cu coamele vîlvoi, purtînd în spate bărbați duri în uniforme colorate.

Kettering tocmai studia fresca atunci cînd secretara apăru și-l anunță:

— Domnul Armando vă poate primi acum. Poftiți pe aici, vă rog.

În timp ce intrau într-un birou cu o parte din pereți de sticlă, permițînd o vedere generală a sălii în care se desfășurau operațiunile bancare, directorul înaintă spre ei cu mîna întinsă. O plăcuță pe biroul lui îl identifica drept Emiliano W. Armando, Jr.

— Domnule Kettering, ce plăcere să vă cunosc. Vă urmăresc adesea la televizor și admir multe lucruri din ceea ce spuneți. Dar presupun că auziți asta tot timpul.

— Da, oricum vă mulțumesc.

Corespondentul îl prezentă pe Mony. La un gest din partea lui Armando, cei trei se așezară, vizitatorii cu fața la o tapiserie în nuanțe de albastru și galben intens, care continua decorul tematic al băncii.

Kettering îl cîntări pe directorul băncii, un bărbat mic de statură, cu o față ridată ce trăda oboseala, păr alb cu un început de chelie, și sprîncene stufoase. Armando avea gesturi repezi și nervoase și o expresie îngrijorată, făcîndu-l pe Kettering să îl asemene în gînd cu un bătrîn terier ce nu se putea adapta la lumea în schimbare din jurul său. Dar se trezi simțind o simpatie instinctivă pentru el – în contrast cu sentimentele pe care i le inspirase recenta întîlnire cu Alberto Godoy.

Sprijinindu-se obosit de spătarul scaunului său, directorul oftă:

— Mi-am închipuit că dumneavoastră sau altcineva din aceeaşi branşă va veni aici în curînd. Pentru noi, cred că înţelegeţi, este un moment nefericit, confuz.

Kettering se aplecă înainte confidenţial. Era clar că directorul era convins că el ştie ceva, care lui, de fapt, îi scăpa. Fără a lăsa să se întrevadă asta, răspunse prudent:

— Da, aşa se întîmplă adesea.

— De curiozitate, spuneţi-mi, dumneavoastră cum aţi auzit?

Corespondentul rezistă tentaţiei de a întreba „Ce să aud?" şi se mulţumi să zîmbească:

— Noi, la televiziune, avem diferite surse de informaţie, deşi de multe ori nu le putem dezvălui.

Păstra o faţă impasibilă, dar văzu amuzat cum Mony urmărea conversaţia lor cu interes şi fără să înţeleagă; tînărul avea astăzi parte de lecţii de ziaristică pe săturate.

— Mă întrebam dacă nu cumva aţi citit articolul din *The Post*, zise Armando, deşi, evident, lăsa multe întrebări neelucidate.

Kettering încreţi fruntea gînditor:

— S-ar putea să-l fi citit. Aveţi cumva ziarul la îndemînă?

— Fireşte. Armando deschise un sertar şi scoase un articol decupat din ziar şi învelit în folie de plastic. Titlul anunţa:

UN DIPLOMAT
ÎŞI OMOARĂ IUBITA, APOI SE SINUCIDE,
ÎNTR-O CRIZĂ DE GELOZIE

Kettering citi articolul, observînd în treacăt că era dintr-un număr vechi de zece zile, datat cu două duminici în urmă. Văzînd referirile la cele două persoane care muriseră – Helga Efferen şi José Antonio Salaverry, un membru al delegaţiei peruane la Naţiunile Unite – se dumiri care era sursa îngrijorării directorului. Era însă neclar dacă incidentul avea sau nu vreo legătură cu problema ce-i adusese pe ei aici.

Kettering îi trecu articolul lui Mony, apoi se întoarse din nou spre Armando, încurajîndu-l direct:

— Vorbeaţi de întrebările neelucidate...

— Da, ceea ce scrie în articol este opinia poliţiei despre ce s-a întîmplat. Personal, eu nu cred.

Bîjbîind încă după o posibilă legătură, Kettering întrebă:

— Îmi puteţi spune de ce?

— Toată afacerea e prea complexă pentru o explicație atît de simplă.

— Este evident că o cunoșteați pe femeie, care era angajată aici. Pe bărbat, pe Salaverry, îl cunoșteați?

— Așa cum a reieșit, din păcate – da.

— Puteți să-mi explicați ce vreți să spuneți?

Armando ezită puțin înainte de a răspunde:

— Tendința mea este să fiu sincer cu dumneavoastră, domnule Kettering, în special deoarece cred că ce am aflat aici la bancă în ultimele zece zile va ieși la iveală oricum, și știu că sînteți obiectiv în materialele dumneavoastră. Dar am și o obligație față de bancă. Sîntem o firmă mare și respectată în America Latină, și avem mai multe filiale în Statele Unite. Nu e posibil să așteptăm o zi-două, pentru a-mi permite să iau legătura cu administrația firmei, care nu se află aici în țară?

Exista o conexiune! Asta îi spunea instinctul lui Kettering; scutură din cap cu un gest decisiv:

— Este imposibil să așteptăm. Sîntem într-o situație critică ce implică siguranța și chiar viața mai multor persoane, spuse el, considerînd că sosise vremea să facă și el niște dezvăluiri. Domnule Armando, noi, cei de la CBA, avem motive să credem că banca dumneavoastră a fost implicată într-un fel în răpirea, acum două săptămîni, a doamnei Sloane și a altor doi membri ai familiei Sloane. Sînt convins că ați auzit despre asta. Deci, apare întrebarea: acest nou episod – moartea lui Salaverry și a lui Efferen – are vreo legătură cu răpirea?

Dacă Armando era îngrijorat înainte, dezvăluirea lui Kettering îl fulgeră pe loc, făcîndu-l să sară din scaun ca împins de un arc. Apoi, copleșit parcă și incapabil să se mai împotrivească, își sprijini coatele pe masă și capul în mîini, După cîteva secunde, își ridică privirea întunecată și spuse într-o șoaptă aproape imperceptibilă:

— Da, este posibil. Acum îmi dau seama. De fapt nu e numai posibil, e chiar probabil. Apoi continuă obosit: Știu că e un gînd egoist, dar urma să mă pensionez în cîteva luni, și nu pot să nu mă întreb de ce trebuia să se întîmple asta tocmai acum. Nu puteau aștepta pînă plecam eu?

— Vă înțeleg sentimentele, zise Kettering încercînd să-și controleze nerăbdarea. Dar adevărul este că eu și cu dumneavoastră sîntem aici și *sîntem* implicați. Este evident că amîndoi deținem informații diferite și este la fel de evident că am înainta mult dacă am face un schimb.

— Sînt de acord, acceptă Armando. De unde să începem?

— O să încep eu. O mare sumă de bani, cel puțin zece mii de dolari bani gheață, probabil mult mai mult, a trecut prin banca dumneavoastră în interesul răpitorilor.

Directorul dădu din cap grav:

— Adunînd informațiile dumneavoastră și ale mele, probabil că au fost mult mai mulți bani. Dacă vă ajut să umpleți golurile cu niște detalii, este esențial să mă citați?

Kettetring cîntări cererea implicită:

— Probabil că nu. Există un aranjament care sună „surse ce au dorit să-și păstreze anonimatul...". Dacă vreți, discutăm pe această bază.

— Da, aș prefera, spuse Armando, după care făcu o pauză pentru a-și pune gîndurile în ordine. La această bancă avem mai multe conturi ale unora dintre delegațiile la Națiunile Unite. N-o să intru în amănunte, o să vă spun doar că banca are legături puternice cu anumite țări; și acesta este motivul pentru care e situată atît de aproape de sediul ONU. Diverse persoane din delegațiile la ONU au autorizație asupra acestor conturi, iar unul, în special, era controlat de domnul Salaverry.

— Un cont al delegației peruane.

— Legat de delegația peruană, da. Deși nu sînt foarte sigur cîte persoane știau de contul ăsta, în afara lui Salaverry, care avea dreptul să-l folosească, drept de semnătură. Dar trebuie să înțelegeți că orice delegație la ONU are un număr de conturi, unele pentru scopuri speciale.

— Bine, dar haideți să ne concentrăm asupra celui important.

— Ei bine, în ultimele cîteva luni, sume substanțiale de bani au intrat și au ieșit din contul acesta – operațiuni legale, fără ca banca să fi făcut ceva ieșit din comun, cu excepția unui amănunt mai neobișnuit.

— Adică?

— Domnișoara Efferen, care avea responsabilități serioase aici ca director adjunct, s-a dat peste cap ca să manevreze ea însăși contul, ferindu-mă pe mine și pe ceilalți de cunoștințe directe despre existența contului și operațiunile pe care le executa.

— Cu alte cuvinte, nimeni nu știa sursa din care proveneau banii care intrau în cont și nici cui îi erau plătiți.

— Exact, confirmă Armando.

— Și cui îi erau plătiți?
— Întotdeauna lui José Antonio Salaverry, pe baza semnăturii lui. Nu există alte semnături în cont, și fiecare plată a fost făcută în bani gheață.
— Haideți să ne întoarcem puțin. Ați spus că nu credeți în concluziile poliției despre moartea lui Salaverry și Efferen. De ce?
— Săptămîna trecută și asta, cînd am început să descopăr diferite lucruri, m-am gîndit că persoana care trecea banii prin contul acesta – presupunînd că Salaverry era doar un intermediar, ceea ce sînt convins că era – a pus probabil la cale crimele, aranjînd lucrurile în așa fel încît să apară ca o crimă pasională și o sinucidere. Iar acum, cînd îmi spuneți că răpitorii familiei Sloane au fost implicați, se pare că ei trebuie să fi fost beneficiarii banilor și totodată ucigașii.
Deși micul și uscățivul director era obosit, stresat și în preajma pensiei, judecata sa nu funcționa deloc rău, se gîndi Kettering și, observîndu-l pe Mony cum se foiește în scaun, îl îndemnă:
— Dacă ai vreo întrebare, Jonathan, dă-i drumul.
Mony puse deoparte niște însemnări pe care le făcuse în timpul dialogului și se aplecă în față:
— Domnule Armando, dacă ceea ce spuneți este adevărat, aveți vreo bănuială de ce au fost uciși cei doi?
— După părerea mea – pentru că știau prea multe.
— De exemplu numele răpitorilor?
— Din nou, judecînd după ce mi-a spus domnul Kettering, aceasta pare o probabilitate.
— Dar ce știți despre sursa banilor aflați sub controlul omului acestuia – Salaverry?
Pentru prima dată de la începutul dezvăluirilor, directorul ezită:
— De luni încoace am avut convorbiri cu membrii delegației peruane la ONU, care au inițiat și ei o investigație a lor. Ce au descoperit ei pînă acum, și în același timp obiectul îngrijorării noastre, a fost pînă în acest moment confidențial...
— N-o să vă cităm direct, interveni Kettering, ne-am înțeles deja asupra acestui lucru. Deci, haideți, să auzim! De unde proveneau banii?
Armando oftă:
— Dați-mi voie să vă întreb ceva, domnule Kettering. Ați auzit vreodată de o organizație numită Sendero Luminoso sau...

— Calea Luminoasă? încheie Mony propoziţia.

Expresia feţei lui Kettering se întunecă şi vocea i se aspri:

— Da, am auzit.

— Nu sîntem încă siguri, dar ei s-ar putea să fie cei care au alimentat contul cu bani.

După ce se despărţiră de Kettering şi Mony la intrarea în Manhattan, lîngă Podul Queensboro, Harry Partridge şi Minh Van Canh se opriră un timp pentru a lua prînzul la Wolf's Delicatessen de la intersecţia străzilor West Fifty-seventh şi Sixth. În timp ce mestecau sandviciurile enorme, fierbinţi, cu pastramă, Partridge îl privea pe Minh, care părea chiar mai gînditor de la un timp, preocupat parcă de ceva, deşi asta nu îi afectase munca, eficientă, ca de obicei, de la firma de pompe funebre a lui Godoy. Stînd vizavi la masă, Minh, cu chipul său „accidentat" şi trupul îndesat, îi întîlnea privirea impasibil printre înghiţiturile de pastramă înecată în muştar.

— Ai ceva pe suflet, bătrîne prieten? întrebă Partridge.

— Cîteva lucruri.

Răspunsul era tipic pentru Van Canh, şi Partridge ştia că nu are rost să insiste asupra unui răspuns. Minh îi va spune totul în felul lui, cînd considera că e momentul.

În schimb, Partridge începu să-i vorbească despre planul de a pleca în Columbia, poate chiar a doua zi, şi îi explică de ce nu era sigur că ar fi bine să meargă cineva cu el. Se va sfătui şi cu Rita, dar oricum, atunci cînd va fi nevoie de o cameră de luat vederi, ori a doua zi ori mai tîrziu, ar fi vrut ca Minh să vină cu el.

Van Canh cîntări cererea, parcă luînd o decizie, apoi dădu din cap:

— Bine, o s-o fac pentru tine, Harry, şi pentru Crawf. Dar o să fie ultima călătorie, ultima aventură.

Partridge tresări surprins:

— Vrei să spui că renunţi la slujbă?

— Am promis familiei mele. Am discutat despre asta aseară. Soţia mea vrea să stau mai mult pe acasă. Copiii au nevoie de mine, şi afacerile trebuie supravegheate. Aşa că, după ce ne întoarcem, eu plec.

— Dar decizia asta e atît de bruscă!

Chipul lui Van Canh se lumină într-unul din rarele sale zîmbete:

— La fel de brusc este și ordinul, la trei dimineața, de a pleca în Sri Lanka sau la Gdansk, nu-i așa?

— Știu ce vrei să spui, dar o să-mi fie dor de tine. Călătoriile n-or să mai fie la fel fără tine.

Partridge clătină din cap trist, deși, dacă stătea și se gîndea, decizia nu-l surprindea prea tare. Ca vietnamez care lucra pentru Departamentul de știri al Canalului CBA, Minh trecuse prin primejdii teribile în timpul războiului din Vietnam și le supraviețuise, reușind să-și ia soția și copiii într-unul din ultimele zboruri înainte de a cădea Saigonul, și în tot timpul acesta să și filmeze, pe fugă, fragmente de istorie.

În anii care au urmat, familia Van Canh s-a adaptat noii vieți în America – copiii, așa cum se întîmplă adesea în familiile de emigranți vietnamezi, au învățat bine și au obținut note bune la școală și apoi la colegiu. Partridge îi știa bine și le admira foarte mult, chiar le invidia, solidaritatea lor de familie. În numele acesteia, familia trăise modest, în timp ce Minh economisea și investea cea mai mare parte din salariul substanțial pe care îl primea de la CBA; cîteodată economiile erau atît de evidente, încît exista acum un zvon printre colegii săi că Minh ar fi ajuns milionar.

Ceea ce nu era imposibil, după cum știa Partridge, pentru că în ultimii cinci ani Minh achiziționase cîteva magazine cu aparate video în suburbiile newyorkeze, creînd un lanț și extinzîndu-și clientela, cu ajutorul soției sale, Thanh, care îl sprijinea în afaceri.

Și, de asemenea, era rezonabil ca în acest moment al vieții sale Minh să decidă că a călătorit destul și a lipsit suficient de acasă, că și-a asumat destule riscuri, inclusiv alături de Harry Partridge, în misiunile sale.

— Apropo de afaceri, cum merge treaba? se interesă Partridge.

— Foarte bine, zîmbi Minh din nou, dar a început să o depășească pe Thanh, mai ales în timpul absențelor mele.

— Mă bucur pentru tine, pentru că știu că nimeni nu merită asta mai mult ca tine. Și sper să continuăm să ne vedem din cînd în cînd.

— Poți să te bazezi pe asta, Harry. La noi în casă, numele tău o să rămînă întotdeauna primul pe lista noastră de musafiri onorați.

Pe drumul de întoarcere, după ce se despărți de Van Canh, Harry se opri la un magazin de articole sportive și își cumpără niște șosete groase, o pereche de ghete de drumeție și

o lanternă mare; după cum evoluau lucrurile, avea să le simtă nevoia curînd. Se făcuse mijlocul după-amiezei cînd ajunse înapoi la CBA.

În sala de consiliu a echipei speciale, Rita îi făcu semn să se apropie.

— Te-a căutat în disperare un bărbat. A sunat de trei ori de azi-dimineață. N-a vrut să-și lase numele, dar a zis că e esențial să vorbească azi cu tine. I-am spus că te întorci tu mai devreme sau mai tîrziu.

— Mulțumesc. Trebuie să discutăm. Am hotărît că trebuie să plec la Bogotá...

Partridge se opri. Amîndoi ridicară mirați privirile la zgomotul unor pași grăbiți care se apropiau de sala de conferințe. Un moment mai tîrziu, intră Don Kettering, cu Jonathan Mony fugind pe urmele lui.

— Harry! Rita! începu Kettering, respirînd greu în urma alergăturii. Cred că am dezlegat misterul – de-a binelea!

Rita aruncă o privire în jurul ei, dîndu-și seama că toți ceilalți din încăpere se opriseră din treabă ca să asculte.

— Haideți să mergem într-un birou mai ferit, spuse ea, și o luă înainte spre biroul ei.

Lui Kettering îi trebuiră douăzeci de minute, ajutat din cînd în cînd de Mony, să le povestească tot ce aflase. Scoase o copie a ziarului *New York Post* cu articolul despre presupusa crimă-sinucidere din cazul Efferen–Salaverry, o copie pe care i-o pregătise directorul băncii înainte de plecare. Cei doi corespondenți și Rita știau foarte bine că, la sfîrșitul acestei întîlniri, serviciul de documentare de la CBA News va obține toate materialele publicate despre acest subiect, o treabă de rutină pentru cei de acolo.

După ce parcurse tăietura din ziar, Rita îl întrebă pe Kettering:

— Crezi că ar trebui să facem investigații privind moartea celor doi?

— Poate ar trebui să aflăm cîte ceva, deși toate astea sînt colaterale acum. Principala informație este filiera peruană.

— Sînt de acord, iar Peru-ul a fost deja luat în discuție, interveni și Partridge, amintindu-și conversația avută în urmă cu două zile cu Manuel León Seminario, proprietar și redactor-șef la publicația *Escena* din Lima.

Deși nu-i comunicase nimic concret, Partridge nu putea uita cuvintele lui Seminario: „În zilele de azi, răpirile au devenit aproape un mod de viață în Peru".

— Deşi avem o conexiune cu Peru-ul, le atrase atenţia Rita, să nu uităm că nu ştim încă sigur dacă victimele răpirii au fost scoase din ţară.

— Nu uit, spuse Partridge. Don, mai ai şi altceva?

— Da. Înainte de a pleca de la bancă, am reuşit să-l conving pe director să fie de acord cu un interviu televizat, pe care o să-l înregistrez probabil chiar azi, mai tîrziu. Ştie că asta poate să-i creeze dificultăţi cu proprietarii băncii, dar este un bătrîn cu simţul răspunderii şi spune că o să trebuiască să rişte nemulţumirea şefilor. Dacă vrei, Harry, pot să mă ocup tot eu de asta în continuare.

— Vreau. Şi, oricum, e materialul tău, aprobă Partridge, apoi întorcîndu-se spre Rita: A căzut Bogotá, plec la Lima. Vreau să fiu acolo mîine, devreme.

— Şi atunci cît din ce am aflat transmitem pe post, şi cînd?

— Totul şi curînd. Cînd exact, va trebui să discutăm cu Les şi cu Chuck, dar, dacă e posibil, aş vrea un avans de cel puţin douăzeci şi patru de ore în Peru înainte să mă împiedic de o armată de reporteri şi de corespondenţi, care vor alerga şi ei într-acolo de îndată ce vom transmite ce avem. Deci, începînd din momentul ăsta, vom lucra toată noaptea ca să punem totul cap la cap. Sună adunarea pentru echipa specială pentru ora... se uită la ceas: arăta 3,15 după-amiaza... pentru ora cinci.

— Da, domnule, zîmbi Rita, bucurîndu-se că, în sfîrşit, vor intra în acţiune.

În acelaşi moment sună telefonul de pe biroul ei. După ce răspunse, acoperi receptorul şi îi şopti lui Partridge:

— Este acelaşi bărbat care te-a căutat toată ziua.

Harry îi luă receptorul din mînă:

— Harry Partridge la telefon.

— Nu folosi nici un nume în timpul acestei conversaţii. Este clar?

Cuvintele de la celălalt capăt al firului sunau înăbuşite, poate în mod deliberat, dar Partridge recunoscu imediat vocea cunoştinţei sale, avocatul crimei organizate.

— Da, e clar.

— Ştii cine sînt.

— Ştiu.

— Sun de la un telefon public, pentru ca apelul să nu poată fi reperat. Şi încă ceva. Dacă îmi divulgi vreodată

numele ca sursă a ceea ce am să-ți comunic, am să neg totul și am să jur că ești un mincinos. E clar și asta?

— Da.

— Mi-am asumat niște riscuri imense ca să aflu ce te interesa, și dacă anumite persoane ar afla de această conversație, m-ar putea costa viața. Deci, la sfîrșitul discuției noastre, îmi voi fi plătit datoria din plin. S-a înțeles?

— Foarte clar.

Ceilalți trei din birou tăceau cu ochii fixați la Partridge, în timp ce vocea înăbușită, pe care numai el o putea auzi, continuă:

— Unii dintre clienții mei au legături în America Latină.

Legături cu comerțul cu cocaină, se gîndi Partridge.

— Așa cum ți-am spus deja, nu s-ar atinge niciodată de o poveste ca asta despre care discutăm, dar uneori mai aud diferite lucruri.

— Înțeleg, îl încurajă Partridge.

— Bine, deci, uite, și informația e sigură, îți garantez. Oamenii pe care îi cauți au fost scoși cu avionul din țară sîmbăta trecută și sînt ținuți undeva în Peru. Ai înțeles?

— Da, spuse Partridge. Pot să pun o întrebare?

— Nu.

— Am nevoie de un nume. Cine e responsabil de asta, cine îi ține? îl rugă Harry.

— La revedere.

— Așteaptă, te rog, așteaptă. Bine, nu te rog să-mi spui un nume, hai să facem altfel: o să zic eu un nume, și, dacă greșesc, dă-mi un semnal oarecare care să semnifice „nu". Dacă am dreptate, nu spune nimic. Ești de acord?

După o pauză, veni răspunsul:

— Grăbește-te.

Partridge trase adînc aer în piept și murmură:

— Sendero Luminoso.

La celălalt capăt al firului – tăcere. Apoi clicul receptorul pus în furcă.

11

Aproape de la început, de cînd Jessica își recăpătase cunoștința în coșmelia întunecoasă de la Sion și descoperise curînd că ea, Nicky și Angus erau prizonieri în Peru, acceptase faptul că ea singură trebuia să se transforme în liderul și susținătorul acestui trio aruncat într-o situație disperată.

Înțelesese că avea nevoie de calitățile acestea esențiale dacă doreau să supraviețuiască în timp ce așteptau și sperau într-o eventuală salvare. Singura alternativă era să-și dea frîu disperării, să cedeze emoțional, ceea ce putea să-i distrugă pe toți.

Angus era plin de curaj, dar prea bătrîn și slăbit pentru a fi mai mult decît un sprijin, și, în final, chiar și el putea să aibă nevoie să se hrănească din forța ei. Iar Nicky, ca întotdeauna, trebuia să fie principala ei grijă și responsabilitate.

Presupunînd că urmau să iasă din coșmarul ăsta – și Jessica refuza să ia în considerare orice altă variantă – era posibil ca Nicky să rămînă marcat psihic pentru tot restul vieții. Iar intenția ei era să facă tot ce putea ca acest lucru să nu se întîmple, indiferent ce chinuri și privațiuni îi așteptau. Îl va învăța pe Nicky – și pe Angus, dacă va fi necesar – că, înainte de toate, trebuie să-și păstreze respectul de sine și demnitatea.

Și știa și cum. Luase parte mai demult la un curs de pregătire, pe care majoritatea prietenilor ei îl considerau doar un capriciu de-al Jessicăi. Și participase mai mult pentru că soțul ei, care trebuia de fapt să fie prezent, nu avusese timp pentru asta. Simțind că măcar unul din familie trebuie să facă un gest, Jessica se prezentase în locul lui.

Mulțumesc și Dumnezeu să te binecuvînteze, colonele Wade! Nici n-am visat, cînd făceam exercițiile alea și îți ascultam cursurile, că voi avea nevoie și mă voi folosi de tot ce m-ai învățat.

Colonelul Cedric Wade fusese sergent în Armata britanică în timpul războiului din Coreea și, mai tîrziu, ofițer în forțele britanice de elită SAS. Acum se pensionase, se retrăsese la New York și conducea un curs cu participare limitată despre lupta antiteroristă, dar avea o asemenea reputație, încît chiar și armata americană îi trimitea cîteodată cursanți.

În 1951, în Coreea, sergentul Wade fusese capturat de forțele nord-coreene și, timp de nouă luni și jumătate, fusese închis singur într-o groapă sub pămînt, de aproximativ cinci metri pătrați. Deasupra capului său erau gratii care lăsau să pătrundă soarele și ploaia. Pe tot parcursul prizonieratului, nu fusese nici un moment eliberat din „celula“ solitară, avusese doar contacte minime cu paznicii, care refuzau să-i vorbească, nu avusese nimic de citit și nimic de privit în afara cerului de deasupra capului.

Își descrisese liniștit experiența în timpul unui curs pe care Jessica și-l amintea acum aproape cuvînt cu cuvînt: *„Am știut de la început că încercau să-mi înfrîngă spiritul. Am hotărît că nu vor reuși și că, oricît de greu îmi va fi, chiar dacă va trebui să sfîrșesc în gaura aia, nu-mi voi pierde niciodată respectul față de mine însumi"*.

Și nu și l-a pierdut, după cum povestea cursanților. Încercase să păstreze orice urmă de ordine și normalitate de care putea să se agațe. Pentru început, alocase fiecărui colț al minusculei sale celule o altă funcție. Prima a fost una destul de neplăcută – nu avea altă soluție decît să-și facă nevoile pe podeaua celulei. Unul dintre colțuri avea numai acest scop și avea grijă ca nici o altă porțiune a spațiului său vital să nu fie degradată în mod similar: *„La început, duhoarea era groaznică și îmi făcea rău, dar după un timp m-am obișnuit cu ea, pentru că știam că nu am încotro"*.

Colțul opus, cît mai departe posibil de primul, era rezervat consumării hranei sărăcăcioase care i se dădea. Un al treilea colț era pentru dormit, iar al patrulea era pentru stat și meditat. Mijlocul celulei îl folosea la exercițiile zilnice, inclusiv la alergatul pe loc. *„M-am gîndit că, dacă mă mențin în formă, asta ar fi fost încă o șansă să rămîn o persoană în propriii mei ochi și să-mi păstrez demnitatea"*.

Primea zilnic o porție de apă de băut, dar nimic pentru spălat. Din apa de băut, păstra de fiecare dată un pic, cu care se spăla. *„Nu era ușor și uneori eram tentat să o beau pe toată, dar n-am făcut-o și eram în schimb tot timpul curat – ceea ce e foarte important pentru felul în care te simți"*.

După nouă luni, profitînd de neatenția unui paznic, sergentul Wade a evadat; trei zile mai tîrziu a fost capturat din nou și băgat înapoi în cușca lui, dar, după alte două săptămîni, forțele americane i-au împins înapoi pe nord-coreeni și l-au eliberat. Atunci și-a făcut prietenii care, mult timp după aceea, au dus la stabilirea lui în Statele Unite.

Colonelul Wade o mai învățase ceva pe Jessica - LCC – lupta corp la corp – o formă de luptă fără arme în care chiar și o persoană de talie și greutate mică poate, deprinzînd o anumită îndemînare, să dezarmeze un atacant, să-l orbească sau să-i rupă o mînă, un picior sau gîtul. Jessica fusese un elev îndemînatic și făcuse progrese rapide la cursul ăsta.

De cînd ajunsese în Peru, existaseră ocazii în care și-ar fi putut pune în aplicare cunoștințele, dar de fiecare dată se abținuse, știind că o asemenea acțiune n-ar fi dus la nici un

rezultat. Preferase să-și ascundă îndemînarea, pentru a o folosi într-un moment în care ar fi fost decisivă – dacă un asemenea moment va apărea vreodată.

La Nueva Esperanza asta nu se întîmplase încă, și nici nu prea părea posibil să se întîmple.

În acele prime minute îngrozitoare, cînd Jessica, Nicky și Angus fuseseră aruncați în cuștile lor separate, Jessica plînsese la auzul suspinelor lui Nicky și cedase unui sentiment de dezorientare și disperare, pe care nici cele mai bune intenții nu fuseseră în stare să-l alunge. Jessica se prăbușise în deznădejde, ca și ceilalți doi. Dar nu pentru mult timp.

Nu trecuseră nici zece minute, cînd își strigă încetișor fiul:

— Nicky, mă auzi?

După un moment, veni un răspuns suspinat:

— Da, mamă.

Răspunsul fu urmat de o ușoară mișcare, cînd Nicky se apropie de paravanul dintre ei. Ochii li se obișnuiseră cu întunericul, și cei doi se puteau vedea unul pe altul, chiar dacă nu se puteau atinge. Jessica întrebă:

— Ești bine?

— Cred că da. Apoi, cu voce tremurată: Nu-mi place aici.

— Of, dragul meu, nici mie. Dar trebuie să suportăm, cel puțin pînă găsim o soluție. Amintește-ți tot timpul că tata și toți ceilalți ne caută, spuse Jessica sperînd din toată inima că vocea îi suna suficient de sigură și liniștitoare.

— Te aud, Jessie. Și pe tine, Nicky. Era Angus, vorbind din celula de lîngă Nicky, dar vocea sa era foarte slabă. Trebuie să continuăm să credem că vom scăpa de aici. Și vom scăpa!

— Încearcă să te odihnești puțin, Angus, îl sfătui Jessica, amintindu-și de bătaia pe care o primise socrul ei de la Miguel în coliba în care își reveniseră toți, de mersul obositor prin junglă și căzătura lui Angus, apoi de călătoria cu barca și felul cum se zbătuse cînd ajunseseră aici.

În timp ce vorbea, se auzi un tîrșîit de pași venind din umbra de dincolo de celule și o siluetă apăru în fața lor. Era unul dintre pistolarii care îi însoțiseră în timpul călătoriei, un bărbat solid cu mustață, pe care mai tîrziu urmau să afle că-l cheamă Ramón. Ducea pe umăr un Kalașnikov și, îndreptîndu-l spre Jessica, ordonă:

— *¡Silencio!*

Jessica era pe punctul de a protesta, cînd îl auzi pe Angus sfătuind-o în șoaptă:

— Jessie, nu, lasă.

Ea își înghiți protestul și toți trei rămaseră tăcuți. După o scurtă pauză, Ramón coborî arma și se întoarse la scaunul său.

Experiența se dovedi numai prima dintr-o succesiune de incidente cu paznicii înarmați care stăteau în permanență de gardă în coliba lor și se schimbau la fiecare patru ore.

Curînd descoperiră că și exigența paznicilor varia considerabil. Cel mai îngăduitor era Vicente, același care îl ajutase pe Nicky în camion și care, la ordinul lui Miguel, le tăiase funiile din jurul mîinilor. În afară de faptul că le atrăgea atenția să coboare vocile, Vicente îi lăsa să vorbească atît cît doreau. Ramón era cel mai strict și nu permitea nici o șoaptă, iar ceilalți paznici erau pe undeva pe la mijloc.

În perioadele cînd puteau să vorbească, Jessica le împărtăși lui Nicky și lui Angus amintirile de la cursul de luptă antiteroristă, în special experiența și preceptele colonelului Wade. Nicky părea fascinat de povestea lui Wade, probabil pentru că îi lua gîndul de la propria sa detenție și de la monotonia existenței lor. Era o restricție crudă pentru un băiat activ, foarte inteligent, de unsprezece ani, și Nicky obișnuia s-o întrebe de cîteva ori pe zi:

— Ce crezi că face tata acum ca să ne salveze de aici?

Jessica încerca să-și folosească imaginația cînd îi răspundea, iar la un moment dat îl asigură:

— Tatăl tău cunoaște atîția oameni, că nu este practic nimeni la care să nu poată suna pentru a cere ajutorul. Sînt sigură că a vorbit deja cu Președintele, care poate să pună o mulțime de oameni să ne caute.

Chiar dacă era adevărat, era o demonstrație de vanitate pe care Jessica în mod normal ar fi evitat-o. Dar dacă reușea să-i întărească speranțele lui Nicky, altceva nu mai conta.

Jessica îi îndemnă apoi pe ceilalți doi să urmeze cît puteau mai mult exemplul colonelului Wade. În problema folosirii veceului improvizat, își respectau unul altuia intimitatea întorcîndu-se cu spatele cînd unul din ei o cerea și necomentînd în nici un fel inevitabilul miros. În a doua zi începură să facă exerciții, din nou sub comanda ei.

După primele cîteva zile, viața lor nefericită intră totuși într-un program căruia încercau să-i imprime o oarecare normalitate. De trei ori pe zi li se aducea o mîncare înecată în unsoare, neapetisantă – compusă în special din manioca, orez

și tăiței. În prima zi, Nicky se înecă din pricina grăsimii care avea un gust acru, iar Jessica aproape vomită; dar pînă la urmă foamea învinse scîrba și se forțară să mănînce. O dată la două zile, gălețile care le serveau drept veceu erau luate și golite de o indiancă; dacă le spăla cumva, o făcea superficial, pentru că atunci cînd le aducea înapoi miroseau la fel de tare. Apa de băut era adusă în sticle de plastic folosite, iar din cînd în cînd li se aducea în niște vase altă apă, pentru spălat. Paznicii îi avertizau pe prizonieri prin semne să nu bea apa, care era maronie și nisipoasă.

Moralul lui Nicky – cel mai important lucru pentru Jessica – deși nu ridicat, rămînea cel puțin la cote stabile; mai mult, băiatul se dovedise destul de rezistent o dată ce trecuse șocul inițial al existenței lor în cuștile acelea. Jessica – la New York lucra din cînd în cînd ca asistent social pentru familiile amărîte – observase de mai multe ori că în situații tragice copiii se descurcau adesea mai bine decît adulții. Asta era probabil pentru că felul de a gîndi al copiilor este mai puțin complicat și mai deschis; sau poate pentru că pe plan mental deveneau adulți atunci cînd era absolută nevoie. În cazul lui Nicky, indiferent care ar fi fost cauza, era evident că făcea față situației.

Băiatul încerca să lege conversație cu paznicii. Spaniola lui Nicky era rudimentară dar, în funcție de răbdarea și bunăvoința celui care-i păzea, reușea să dialogheze cumva și să capete informații. Din nou, Vicente se dovedea cel mai cooperant.

De la Vicente aflară de plecarea iminentă a „doctorului" – evident cel pe care Jessica îl numise în sinea ei Față Tăiată și care, bănuia Vicente, „se întorcea acasă, la Lima". Dar rămînea „sora", care era, bineînțeles, femeia acră al cărei nume descoperiseră că era Socorro.

Între ei, făcură tot felul de presupuneri în legătură cu Vicente, de ce era diferit de ceilalți paznici, mai binevoitor și mai amabil. Pînă la urmă, Jessica îi avertiză:

— Nu este „diferit" de ceilalți. Este unul din cei care ne-au adus aici și ne țin prizonieri – să nu uităm asta. Dar nu este la fel de dur și de lipsit de omenie ca ceilalți, și de aceea în comparație cu ei ne pare amabil.

Mai erau și alte aspecte ale problemei pe care Jessica ar fi vrut să le discute, dar amînă asta pentru mai tîrziu. Se va simți nevoia unor noi teme de gîndire și discuție în zilele

goale care urmau să vină. Deocamdată, se mulțumi doar să adauge:

— Dar, pentru că este așa cum este, să profităm de el cît putem.

La sugestia Jessicăi, Nicky îl întrebă pe Vicente dacă prizonierii nu aveau voie cumva să iasă din celule, să meargă afară. La această întrebare, Vicente clătină din cap, deși nu era sigur dacă răspunsul era nu, sau doar nu înțelesese. Jessica insistă, cerînd să-i fie transmis un mesaj lui Socorro că prizonierii doreau să o vadă. Nicky se strădui să tălmăcească, dar din nou o clătinare din cap fu singurul răspuns, ceea ce-i făcu să creadă mai degrabă că mesajul nu va fi transmis.

Succesul, chiar și relativ, al lui Nicky cu limba spaniolă o surprinse pe Jessica, care știa că lecțiile de spaniolă de la școală nu începuseră decît cu cîteva luni înainte. Cînd își exprimă surprinderea cu voce tare, Nicky îi explică că doi dintre prietenii săi de la școală erau imigranți cubanezi, care sporovăiau în spaniolă în timp ce se jucau prin curte.

— Unii dintre noi îi ascultăm și prindem și noi cîte ceva... Nicky se opri, apoi continuă rîzînd: N-o să-ți placă asta, mamă, dar știu toate înjurăturile. Ne-au învățat și pe noi.

Angus, care ascultase în liniște pînă atunci, îl întrebă:

— Și știi niște insulte așa, murdare?

— Da, bunicule.

— Poți să mă înveți și pe mine cîteva? Să mă exersez cu cei de aici cînd o să fie nevoie.

— Nu sînt sigură că mama o să fie de acord...

— Nu mă deranjează. Dați-i drumul! îi încurajă Jessica; fusese atît de minunat să audă rîsul lui Nicky.

— Bine, bunicule, dacă vrei într-adevăr să înjuri pe cineva, atunci zici... Nicky traversă celula și începu să-i șușotească bunicului prin paravanul dintre ei.

Se părea că se mai găsise o modalitate de a-și petrece timpul, își spuse Jessica.

Mai tîrziu, în aceeași zi, apăru Socorro, în urma mesajului lor.

Se opri în ușa de la intrare, silueta ei profilîndu-se distinct, înaltă și subțire, pe pătratul de lumină; se opri să se uite la cele trei cuști, strîmbînd din nas din pricina mirosului.

Fără să mai aștepte, Jessica îi spuse:

— Știm că ești infirmieră, Socorro. De aceea ți-a păsat suficient de mult ca să ne iei apărarea și să-i convingi să ne dezlege mîinile, și de aceea ne-ai dat ciocolata.

Apropiindu-se de celule, Socorro răspunse supărată:
— Nu sînt infirmieră, doar ajutor.
— Nu are nici o importanță, nu aici, oricum. Acum, că pleacă doctorul, tu vei fi singura care are cît de cît cunoștințe medicale.
— Încerci să fii șmecheră, dar nu ține. Ai cerut să mă vezi. De ce?
— Pentru că ai arătat deja că vrei să ne ții în viață și sănătoși. Dar dacă nu ieșim de aici, dacă nu respirăm aer curat în curînd, ne vom îmbolnăvi cu toții.
— Trebuie să rămîneți înăuntru. Nu vor să fiți văzuți.
— De ce nu? Și cine sînt „ei"?
— Asta nu e treaba ta și n-ai nici un drept să pui întrebări.
— Am dreptul unei mame de a mă îngriji de fiul meu, i-o întoarse Jessica. Și de socrul meu, care este bătrîn și a fost tratat cu brutalitate.
— A meritat-o. Vorbește prea mult. Și tu la fel.
Instinctul îi spunea Jessicăi că ostilitatea lui Socorro era în parte forțată, și încercă un compliment:
— Vorbești engleza excelent. Probabil că ai stat mult în America.
— Nu e treaba... Socorro se opri și ridică din umeri. Trei ani. Nu puteam să suport America. Este o țară murdară, coruptă.
— Nu cred că gîndești într-adevăr așa, spuse blînd Jessica. Cred că ai fost tratată bine și acum îți vine greu să ne urăști.
— Crede ce vrei, se răsti Socorro, îndepărtîndu-se, dar în ușă se opri și se întoarse: O să încerc să las să intre mai mult aer aici. O să fie mai sănătos pentru paznici, spuse ea, cu colțurile buzelor ridicate pentru prima dată ca într-un zîmbet.
A doua zi apărură doi bărbați cu o trusă de scule. Tăiară niște deschizături în peretele colibei, creînd cîteva ferestre neacoperite, chiar vizavi de șirul de celule. Imediat, lumina înlocui semiîntunericul, astfel încît se puteau vedea clar unul pe celălalt și pe paznic. Se simțea și un curent de aer prin colibă, o briză ocazională, și, deși duhoarea nu dispărea total, fusese cel puțin redusă considerabil.
Era o victorie pentru Jessica și o dovadă că, în spatele durității ei aparente, Socorro nu era chiar atît de ostilă cum încerca să pară, o vulnerabilitate care putea fi eventual exploatată mai tîrziu, se gîndi Jessica.

Dar victoria luminii-şi-aerului nu fusese decît una minoră şi, aşa cum urmau să se convingă, mai aveau de îndurat mari chinuri. Unul din ele se contura deja, fără ştirea Jessicăi.

12

La şase zile după ce captivii şi însoţitorii lor ajunseseră la Nueva Esperanza, Miguel primi o serie de ordine scrise de la Sendero Luminoso, trimise de la Ayacucho printr-un mesager care călătorise cu un camion; îi trebuiseră două zile pentru a parcurge cinci sute de mile pe şosele întortocheate, prin trecători muntoase periculoase şi şleauri tăiate abia vizibil prin jungla întunecată şi umedă. O dată cu ordinele, mesagerul le livră şi cîteva obiecte – echipament de specialitate de care aveau nevoie pentru a le îndeplini.

Cea mai importantă instrucţiune consta în a înregistra o casetă video cu o declaraţie a prizonierei. Fusese trimis şi textul, cu ordinul explicit de a fi citit întocmai, fără nici o schimbare sau deviere de la exprimarea aleasă de ei. Executarea ordinelor urma să fie supravegheată de Miguel personal.

O altă instrucţiune confirma faptul că îndatoririle lui Baudelio se încheiaseră şi că trebuia să-l însoţească pe mesager în camionul său înapoi spre Ayacucho, de unde va zbura spre Lima. Camionul urma să mai facă un drum la Nueva Esperanza după cîteva zile, pentru aprovizionare şi pentru a ridica videocaseta.

Vestea că Baudelio se întoarce la Lima, deşi nicidecum surprinzătoare, îl nemulţumi pe Miguel, în primul rînd pentru că fostul doctor ştia prea multe. În al doilea rînd, era sigur că va începe iarăşi cu beţiile, iar băutura şi vorba multă făceau casă bună împreună. Nu se ştia ce era în stare să spună după cîteva pahare în plus, deci era o ameninţare nu numai la securitatea micii lor garnizoane, dar, şi mai important în ochii lui Miguel, la siguranţa lui personală.

În condiţii diferite, l-ar fi obligat pe Baudelio să-l însoţească la o plimbare prin junglă, din care numai el, Miguel, s-ar fi întors. Dar Sendero Luminoso, deşi era o organizaţie total lipsită de scrupule, putea fi foarte violentă cînd cineva din afară omora pe unul de-al lor, oricare ar fi fost motivul.

Așa că, pînă la urmă, Miguel se mulțumi să trimită prin intermediul mesagerului un bilet confidențial, dar gîndit în termeni convingători, în care sublinia pericolul pe care îl reprezenta Baudelio dacă era lăsat liber. Organizația urma să ia singură hotărîrea, iar Miguel nu avea nici o îndoială care va fi aceea.

Un lucru îi dăduse satisfacție în instrucțiunile primite: i se ordonase să „aibă grijă ca cei trei prizonieri să rămînă sănătoși, pînă cînd va primi ordine contrarii". Referirea la „trei" prizonieri, număr pe care șefii organizației l-au aflat prin intermediul articolelor din presă, indica aprobarea clară a deciziei lui Miguel de a-l include pe bătrîn în acțiunea lor, ceea ce nu fusese planificat inițial.

Mulțumit, Miguel își îndreptă atenția spre echipamentul video adus de la Ayacucho pentru înregistrarea video și audio, care includea o cameră Sony cu casetele aferente, un trepied, un set portabil de reflectoare și un generator de 110 volți, ce funcționa pe bază de benzină. Nici unul dintre obiecte nu reprezenta o problemă pentru Miguel, care se mai ocupase și alte dăți de „acțiuni" de înregistrare a victimelor.

Dar realiză că va avea nevoie de sprijin și de cîteva măsuri drastice pentru a obține colaborarea femeii și supunerea ei totală, dacă, așa cum bănuia, se va dovedi recalcitrantă. Se opri asupra lui Gustavo și Ramón, care – observase el – erau deosebit de duri cu prizonierii și n-ar fi strîmbat din nas la ordinele sale, indiferent cît de cruntă era pedeapsa pe care decidea să o aplice.

Înregistrarea, deci, va avea loc a doua zi dimineață, cu ajutorul lui Ramón și Gustavo, hotărî Miguel.

În fiecare dimineață, imediat ce se lumina de ziuă, Jessica se punea pe treabă.

După ce ea, Angus și Nicky își recăpătaseră cunoștința, în Peru, descoperiseră că buzunarele le fuseseră golite de tot ce avuseseră la ei, inclusiv banii, puțini, de care dispuneau în momentul răpirii. Chiar și poșeta Jessicăi dispăruse fără urmă, ceea ce n-o surprindea cîtuși de puțin. Printre puținele lucruri care le mai rămăseseră se numărau niște agrafe pentru hîrtie, un pieptene de-al Jessicăi, un mic carnețel în buzunarul din spate al pantalonilor lui Angus, care fusese trecut cu vederea, se pare, și un pix în căptușeala de la jacheta lui Nicky, ce căzuse acolo printr-o gaură din buzunar și de aceea nu fusese descoperit.

La îndemnul Jessicăi, carnețelul și pixul au fost ascunse cu grijă, și erau folosite numai dacă paznicul de serviciu era unul dintre cei mai îngăduitori, nu unul dintre mercenarii lingușitori, ca Ramón.

Jessica adunase obiectele la ea – carnețelul de la Angus și pixul de la Nicky. Deși paravanele dintre cuștile prizonierilor făceau imposibil orice schimb între ei, Vicente fusese cumsecade, le adunase și i le dăduse ei în timp ce era de serviciu.

Ceea ce intenționa să facă Jessica era să deseneze portretele oamenilor pe care îi întîlnise, cît timp chipurile lor îi erau încă proaspete în minte. Deși era departe de a fi o mare artistă, era totuși un amator destul de competent în ale desenului și era sigură că fețele creionate de ea vor fi ușor de recunoscut dacă va ajunge vreodată să le poată folosi pentru a-i identifica pe cei implicați în răpire și în evenimentele ce au urmat.

Primul desen, de care se apucase cu o zi înainte și la care lucra încă, era chipul bărbatului înalt, autoritar, cu un început de chelie, pe care Jessica îl văzuse cînd își dăduse seama de ce se întîmpla în jurul ei în coșmelia întunecată unde se treziseră. Deși nu fusese pe deplin conștientă în momentul respectiv, își amintea rugămintea ei disperată: „*Ajută... te rog, ajută... Spune cuiva...*“. Impresia ei ulterioară, care i se întipărise în memorie foarte clar și amănunțit, era că omul reacționase extrem de uluit, dar între timp devenise evident că nu făcuse nimic să-i ajute.

Cine era? De ce se afla acolo? Trebuie să fi fost implicat, din moment ce se afla acolo. Jessica era convinsă că bărbatul era american, dar, indiferent dacă avea dreptate sau nu, spera că într-o zi desenul ei va ajuta autoritățile să-l prindă.

Cînd termină de desenat, rezultatul eforturilor ei era un portret ușor de recunoscut al pilotului de pe Learjet, căpitanul Denis Underhill.

Un zgomot de pași se auzi afară, și Jessica împături repede desenul și îl ascunse în sutien, primul loc la care se putuse gîndi. Carnețelul și pixul le împinse iute sub salteaua subțire de pe patul ei.

Nici nu apucă bine să ascundă prețioasele obiecte, că în ușa colibei își făcură apariția Miguel, Gustavo și Ramón. Toți trei cărau un echipament pe care Jessica îl recunoscu imediat:

— A, nu! îi strigă ea lui Miguel. Nu-ți pierde vremea instalînd chestia aia. Nu avem de gînd să vă ajutăm să faceți o înregistrare.

Miguel o ignoră. Fără să se grăbească, instală camera pe trepied, și aranjă micile reflectoare, pe care le conectă într-un prelungitor, care ducea afară, de unde se putea auzi zgomotul unui generator. Într-o secundă, zona din fața celulelor se lumină orbitor, reflectoarele fiind îndreptate spre un scaun plasat în fața camerei.

La fel de liniștit, Miguel se îndreptă către celula Jessicăi și îi spuse cu o voce rece și răspicată, întinzîndu-i trei pagini dactilografiate:

— Ai să faci exact ce îți spun și cînd îți spun, cățea ce ești! Uite ce ai să citești – exact asta, nimic mai mult, nimic mai puțin, fără să schimbi un cuvînt, s-a înțeles?

Jessica luă paginile, le parcurse rapid, apoi le rupse în bucăți și le aruncă afară, printre gratiile de bambus:

— Am spus că n-o să citesc.

Miguel nu reacționă, dar îi aruncă o privire lui Gustavo care aștepta în apropiere. Miguel îi făcu semn din cap.

— Adu băiatul! ordonă el.

În ciuda atitudinii ei hotărîte, un fior de neliniște o cuprinse pe Jessica.

Sub privirile ei, Gustavo deschise lacătul cuștii lui Nicky și, intrînd înăuntru, îl apucă de umeri și de un braț; răsucindu-i brațul la spate, îl împinse afară, pînă ajunseră în fața cuștii Jessicăi. Deși foarte speriat, Nicky nu scoase nici un sunet.

— Ce vreți să faceți? întrebă ea înnebunită, transpirată toată de spaimă.

Nimeni nu-i răspunse.

În schimb, Ramón aduse din cealaltă parte a colibei scaunul rezervat în mod normal paznicilor. Gustavo îl împinse pe Nicky în scaun și amîndoi începură să-l lege cu funii. Înainte de a-i prinde și mîinile, Gustavo deschise cămașa băiatului, expunîndu-i pieptul subțirel. Între timp, Romón își aprinsese o țigară.

Jessica intui îngrozită ceea ce avea să urmeze și îi strigă lui Miguel:

— Așteaptă! Poate că m-am pripit adineaori. Stai! Putem să ne înțelegem!

Miguel nu răspunse. Aplecîndu-se, adună cîteva din bucățelele de hîrtie, pe care Jessica le aruncase mai devreme pe jos.

— Erau trei pagini acolo. Din fericire, am bănuit c-ai să faci vreo prostie, așa că nu ți-am dat decît o copie. Dar, oricum, trei este cifra pe care ne-ai indicat-o.

Îi făcu un semn lui Ramón, ridicînd în aer trei degete:

— *Quémelo bien... tres veces*[*].

Ramón inhală și capătul țigării deveni de un roșu incandescent. Apoi, cu un gest rapid, deliberat, scoase țigara din gură și lipi capătul aprins de pieptul lui Nicky. Pentru o secundă, băiatul fu atît de surprins, încît nu îi scăpă nici un sunet; apoi, în durerea electrizantă a arsurii, scoase un urlet înfiorător.

Jessica începu și ea să urle – sălbatic, incoerent, implorîndu-i în cuvinte fără șir să înceteze, asigurîndu-l pe Miguel că va face tot ce îi va cere.

— Orice! Orice! Nu-mi pasă! Spuneți-mi ce vreți să fac și o să fac! Dar opriți-vă! Opriți-vă!

În celula sa, Angus lovea gratiile cu pumnii, strigînd și înjurînd. Vorbele i se pierdeau printre celelalte țipete, dar din cînd în cînd se putea auzi:

— Ticăloși nenorociți! Lașilor! Sînteți bestii, nu oameni!

Ramón privea și asculta cu un ușor zîmbet pe buze. Apoi duse din nou țigara la gură, trăgînd tare din ea, pentru a reîncinge vîrful aprins, care aproape se stinsese pe pielea lui Nicky. Cînd începu să ardă din nou incandescent, o apropie de o altă parte a pieptului lui Nicky. Țipetele băiatului deveniră și mai sfîșietoare în timp ce, pentru a treia oară, Ramón trase din țigară și repetă gestul. De acum, un miros cumplit de carne arsă întovărășea urletele și suspinele disperate ale lui Nicky.

Miguel rămase impasibil, parcă indiferent la ce se întîmpla în jurul său.

După cea de-a treia arsură, așteptă puțin pînă ce se mai potoli vacarmul, apoi o informă pe Jessica:

— Ai să stai în fața camerei și ai să vorbești cînd îți fac eu semn. Am scris pe niște plăcuțe ce ai de spus. Ai să citești de pe ele, vor fi ținute sus, deasupra camerei, și vom avea

---

[*] Arde-l bine... de trei ori (sp.).

grijă să le schimbăm la timp. Tu ai să spui exact ce scrie pe ele. S-a înțeles?

— Da, spuse Jessica, parcă paralizată, s-a înțeles.

Auzindu-i vocea uscată și înecată, Miguel îi ordonă lui Gustavo:

— Adu-i niște apă.

Jessica protestă:

— Nu, nu eu... Nicky are nevoie de ceva... ceva pentru arsurile alea... Socorro știe...

— Taci din gură! o repezi Miguel. Dacă mai aud ceva de la tine, băiatul va avea de suferit din nou. O să rămînă unde e. Tu faci ce ți-am spus!

Apoi îi aruncă o privire urîtă lui Nicky, care continua să suspine.

— Și tu să taci! Ramón, ține pregătit vătraiul ăla.

— *Sí, jefe**, răspunse Ramón, inhalînd din țigară pînă cînd vîrful ei luci iarăși roșu-aprins.

Jessica închise ochii. Propria ei încăpățînare, se gîndi ea, îi adusese aici. Poate că Nicky o s-o ierte într-o zi, dar, ca să-l protejeze acum, trebuia să se concentreze la ce avea de făcut, să execute totul fără greșeală. Deodată își aminti de ceva.

Acasă în Larchmont, chiar în seara dinaintea răpirii, cînd discuta cu Crawf, el îi descrisese semnele pe care le putea folosi un ostatic atunci cînd era înregistrat pentru a comunica pe ascuns cu cei de acasă. Ideea era că cineva de acasă cunoștea semnele și le putea interpreta. Crawf se gîndise că ar putea fi el răpit într-o zi și va fi în situația să facă o asemenea înregistrare. Dar acum era ea în situația asta, ceva la care nici unul dintre ei nu s-ar fi gîndit vreodată, și se strădui să-și amintească semnalele, știind că soțul ei va vedea caseta... *dar care erau?*

Încetul cu încetul conversația aceea îi revenea în memorie... memoria ei fusese întotdeauna bună... ținea minte tot felul de lucruri... Crawf spusese: *„Dacă îmi umezesc buzele cu limba, înseamnă «Fac asta împotriva voinței mele; nu trebuie să credeți nimic din ceea ce spun»... Dacă mă scarpin la urechea dreaptă – «Răpitorii mei sînt bine organizați și puternic înarmați»... Urechea stîngă – «Paza aici este cîteodată mai puțin strictă. Un atac din afară ar putea avea succes»...“*. Crawf spusese că mai erau și alte semnale, dar nu

* Da, șefule (sp.).

le descrisese, aşa că cele trei – sau mai degrabă două, de vreme ce nu putea folosi ambele semnale la ureche – vor trebui să fie de ajuns.

Celula Jessicăi fu deschisă de Gustavo, care îi făcu un semn să iasă afară.

Primul ei impuls, o dată scăpată din cuşcă, era să se repeadă la Nicky, dar faţa lui Miguel era întunecată şi Ramón, care o urmărea şi el, îşi aprinsese o nouă ţigară. Jessica se înfrînă, ochii ei îi întîlniră pe ai lui Nicky, şi ştia că băiatul ei a înţeles. Sub îndrumarea lui Gustavo, se aşeză în scaunul din faţa camerei de luat vederi şi a reflectoarelor. Sorbi ascultătoare din paharul cu apă ce i se întinse. Mesajul pe care trebuia să-l rostească era scris cu litere mari pe trei pancarte pe care le ridicase Gustavo deasupra capului. Miguel se aşezase în spatele camerei şi se uita prin vizor. Îi ordonă:

— Cînd cobor braţul, îi dai drumul.

Semnalul veni şi Jessica începu să citească, încercînd să păstreze un ton neutru:

— Cu toţii am fost trataţi bine şi corect. Acum, că ni s-a explicat motivul pentru care am fost răpiţi, înţelegem de ce a fost necesar. Ni s-a spus de asemenea cît de uşor le va fi prietenilor noştri americani să ne asigure întoarcerea acasă în siguranţă. Pentru a ne elibera...

— Stop!

Faţa lui Miguel era roşie şi contorsionată de furie:

— Căţea ce eşti! Citeşti de parcă ar fi lista de bucate – fără nici o expresie. Te crezi isteaţă, nu? Să pară neverosimil, ca şi cum ai fi forţată...

— Dar sînt forţată!

Era o izbucnire de revoltă pe care avea să o regrete imediat.

Miguel îi făcu un semn lui Ramón, care lipi iarăşi vîrful aprins al ţigării de pieptul lui Nicky, făcîndu-l să urle din nou.

Scoasă din minţi, Jessica sări în picioare, implorîndu-i:

— Nu! Gata! O să vorbesc mai bine!... O să vorbesc aşa cum vreţi!... Promit!... Promit!

Spre marea ei uşurare, n-a mai urmat altă arsură. Miguel introduse o nouă casetă în cameră şi îi arătă Jessicăi scaunul pe care trebuia din nou să se aşeze. Gustavo apăru iarăşi cu paharul cu apă, şi, cîteva secunde mai tîrziu, Jessica o luă de la capăt.

Dîndu-şi curaj în sinea ei, se strădui din răsputeri să pară convingătoare:

— ... Pentru a ne elibera, trebuie doar să urmați – fără întîrziere și întocmai – instrucțiunile care vor însoți această înregistrare...

Imediat după cuvîntul „înregistrare“, Jessica își umezi buzele cu limba; știa că își asumă un risc, pentru ea, dar mai ales pentru Nicky, însă era convinsă că gestul va părea natural și va scăpa neobservat. Absența oricărei obiecții din partea lui Miguel îi confirmă presupunerea, iar Crawf și ceilalți vor ști acum că vorbele pe care le rostea nu-i aparțineau. În ciuda a tot ce se întîmplase, simți un sîmbure de satisfacție la faptul că a transmis totuși ceva, și continuă să citească cuvintele de pe tăbliță, știind că nu avea nici o importanță ce spunea.

— ... dar de un lucru să fiți siguri: dacă nu respectați instrucțiunile, n-o să ne mai vedeți pe nici unul dintre noi – niciodată. Vă implorăm să nu faceți ceva...

Oare în ce constau instrucțiunile – prețul eliberării lor pe care îl cereau răpitorii? Jessica nu putea decît să se întrebe, de acum le cunoștea prea bine reacția ca să-i întrebe pe ceilalți. Între timp, mai rămăsese doar puțin de citit, și ce era de făcut cu celălalt mesaj? Trebuia să aleagă... urechea dreaptă sau cea stîngă? Care dintre ele?

Era adevărat că oamenii de aici erau înarmați și poate bine organizați, dar securitatea era într-adevăr mai puțin strictă cîteodată; de multe ori noaptea paznicii adormeau, ba unul, ba altul dintre ei, îi auzea sforăind... Luînd o decizie, Jessica ridică mîna și se scărpină, aparent într-o doară, la urechea stîngă. A reușit! Nimeni nu a observat nimic! Continuă cu propozițiile finale.

— Noi așteptăm, ne bazăm pe voi, sperînd cu disperare că veți lua decizia justă și...

Cîteva secunde mai tîrziu, calvarul se încheiase. Jessica închise ochii ușurată, iar Miguel se ridică din spatele camerei, cu un ușor zîmbet de satisfacție pe față.

Trecu mai bine de o oră pînă cînd apăru Socorro, o oră de suferință pentru Nicky și de chin pentru Jessica și Angus, care îl auzeau gemînd încet în patul lui, dar nu se puteau duce să-i aline suferința. Jessica îl implorase pe paznicul de serviciu – folosind cuvinte și gesturi – să o lase să iasă din celula ei și să se ducă la Nicky, și era clar că omul, deși nu înțelegea engleza, pricepuse cererea ei, dar clătinase din cap și insistase:

— *No se permete.*[*].

Jessica fu cuprinsă de un sentiment cumplit de vinovăţie. Îi repetă din nou lui Nicky prin paravanul ce îi despărţea:

— Dragul meu, dacă ai şti ce rău îmi pare. Dacă aş fi ştiut ce au de gînd să facă, aş fi făcut înregistrarea imediat. Dragul meu, nu m-am gîndit nici o clipă... îmi pare atît de rău...

— Nu te îngrijora mămico, spuse Nicky, care, în ciuda durerii, încerca să o liniştească. N-a fost vina ta.

— Nimeni nu s-ar fi putut gîndi la ceea ce au făcut barbarii ăştia, Jessica, strigă şi Angus din celula sa. Te mai doare încă, bătrîne?

— E destul de rău, recunoscu Nicky cu voce tremurîndă, încercînd să-şi înghită lacrimile.

Jessica încercă iarăşi să-l înduplece pe paznic:

— Cheam-o pe Socorro! Sora! Înţelegi? Socorro!

De această dată, bărbatul o ignoră cu totul. Stătea jos, citind ceva care arăta ca o carte cu benzi desenate, şi nici măcar nu ridică privirea.

Pînă la urmă apăru şi Socorro, aparent din proprie iniţiativă.

— Te rog, ajută-l pe Nicky, o rugă Jessica. Prietenii tăi l-au ars.

— Probabil a meritat-o.

Socorro îi făcu semn paznicului să deschidă uşa cuştii lui Nicky şi intră înăuntru. Văzînd cele patru arsuri, clătină din cap, apoi se întoarse, părăsi celula şi paznicul o încuie din nou în urma ei.

Jessica îi strigă:

— Vii înapoi, nu-i aşa?

Pentru un moment, s-ar fi zis că Socorro intenţiona să le răspundă tot aspru, dar pînă la urmă nu făcu decît să dea scurt din cap şi să plece. Cîteva minute mai tîrziu reveni aducînd cu sine un vas, o cană cu apă, tampoane şi un sul de pansament.

Urmărind prin paravan, Jessica o văzu spălîndu-i încet arsurile cu apă, şi pe Nicky tresărind puternic, dar fără să ţipe sau să plîngă. Socorro îi tamponă uşor rănile, apoi plasă o bucată de pansament pe fiecare dintre ele, fixîndu-le cu leucoplast. Jessica îi spuse recunoscătoare:

— Mulţumesc, te pricepi la asta. Pot să te întreb...

---

[*] Nu e voie (sp.).

— Sînt arsuri de gradul doi și se vor vindeca. O să scot pansamentele în cîteva zile.

— Nu poți face ceva să nu mai simtă durerea?

— Nu sînteți la spital aici. Trebuie să suporte, îi răspunse Socorro glacial, apoi se întoarse spre Nicky, cu fața lipsită de orice expresie: Să stai liniștit azi, băiete. Mîine o să te doară mai puțin.

Jessica hotărî să mai facă o ultimă încercare:

— Te rog, pot să stau cu el? Are doar unsprezece ani și eu sînt mama lui. Nu putem să stăm împreună, doar următoarele cîteva ore?

— L-am întrebat pe Miguel. A zis că nu, mai spuse ea înainte de a dispărea pe ușă.

Urmă o tăcere. Apoi Angus murmură blînd:

— Aș vrea să pot face ceva pentru tine, Nicky. Viața nu e dreaptă. Tu nu meriți nimic din toate astea.

O pauză. Apoi Nicky:

— Bunicule.

— Da, bătrîne.

— Poți să faci ceva.

— Pot? Ce anume?

— Să vorbim despre cîntecele alea vechi. Și poate să cîntăm unul.

Lui Angus i se umeziră ochii: era o cerere care nu avea nevoie de explicații.

Tot ce era legat de muzică și cîntece îl fascina pe Nicky, și cîteodată, în căsuța familiei Sloane de pe lac, de lîngă Johnstown, bunicul și nepotul ascultau și vorbeau despre cîntecele din cel de-al doilea război mondial, care, cu două generații înainte și în vreme de restriște, îl susținuseră pe Angus și pe mulți ca el. Nicky nu părea să se plictisească niciodată să-l asculte povestind despre ele, și Angus se strădui acum să-și amintească fraze și cuvinte pe care le folosise atunci.

— Aceia dintre noi, Nicky, care zburam în cadrul Forțelor Aeriene păstram cu sfințenie colecțiile noastre de discuri de 78 de turații... Discurile astea au dispărut de mult... pun pariu că tu n-ai văzut niciodată unul...

— Ba da, o dată. Tatăl unuia dintre prietenii mei avea cîteva.

Angus zîmbi. Știa, și știa și Nicky, că un dialog aproape identic avuseseră cu cîteva luni înainte.

— Ei, şi, oricum, noi duceam personal discurile alea de la o bază la alta, pentru că erau foarte fragile şi nimeni n-ar fi avut încredere în altcineva ca să le transporte. Şi fiecare COB – asta era Cantina Ofiţerilor Burlaci – bubuia de muzica marilor orchestre de atunci – Benny Goodman, Tommy Dorsey, Glenn Miller, şi a marilor cîntăreţi – tînărul Frank Sinatra, Ray Eberle, Dick Haymes. Le ascultam cîntecele şi le fredonam şi noi sub duş.

— Cîntă-mi şi acum unul, bunicule.

— Dumnezeule! Nu ştiu dacă pot. M-a cam lăsat vocea.

— Încearcă, Angus, îl îndemnă Jessica. Dacă pot, o să cînt şi eu.

Bătrînul începu să-şi scormonească memoria: fusese vreun cîntec care îi plăcuse în mod special lui Nicky, atunci cînd mai discutaseră despre asta? Şi îşi aminti – da, era unul. Reglîndu-şi respiraţia, începu, şi imediat aruncă o privire neliniştită paznicului – oare avea de gînd să le impună iarăşi legea tăcerii? Dar pe bărbatul înarmat nu părea să-l deranjeze, ci continua să răsfoiască paginile cărţii sale cu benzi desenate.

Pe vremuri, Angus avusese o voce bună, dar acum era bătrînă şi slăbită, ca şi el. Cuvintele, însă, îi erau întipărite clar în memorie, de neşters:

Te voi zări
În toate locurile noastre familiare
Pe care inima-mi le îmbrăţişează-n fiecare zi.

Jessica se alătură şi ea cîntecului, memoria ei reuşind să găsească textul undeva, în faldurile îndepărtate ale trecutului. Un moment mai tîrziu, se adăugă şi vocea de tenor firav a lui Nicky:

În micuţa cafenea
Parcul de peste drum
Toboganul copiilor
Castanii şi fîntîna dorinţelor
Te voi zări
În fiecare zi luminoasă de vară
În tot ce e curat şi vesel
Pe veci te voi vedea astfel
Te voi zări în soarele de vară
Şi cînd noaptea se lasă adîncă
La lună mă voi uita
Şi te voi zări pe tine.

Pentru Angus, anii zburară înapoi, era din nou tînăr și plin de viață; spiritul Jessicăi deveni mai ușor, departe de grijile imediate, iar pentru cîteva minute, nici măcar rănile lui Nicky nu mai ardeau atît de tare.

13

De miercuri după-amiază, cînd Harry Partridge își anunțase decizia de a pleca în Peru a doua zi dimineața, echipa specială de la CBA începuse să se miște tot mai repede.

Cealaltă decizie a sa – de a da drumul fluxului de informație la treizeci și șase de ore după plecarea sa – a avut drept rezultat o serie de ședințe și consultări în cursul cărora s-a pus la punct și aprobat un program de priorități pentru următoarele trei zile.

Primul lucru de pe listă era un material care trebuia scris și înregistrat parțial în timpul nopții, prezentat de Partridge, urmînd să fie punctul central al Telejurnalului de seară în vinerea următoare. Acesta avea să cuprindă tot ce aflaseră despre răpirea familiei Sloane, inclusiv ultimele informații despre Peru și Sendero Luminoso, identificarea teroristului Ulises Rodríguez, alias Miguel, sicriele pe care le cumpărase și rolul directorului de la pompele funebre Alberto Godoy, Banca American-Amazonas și presupusa crimă-sinucidere care acum se bănuia a fi o crimă dublă – a lui José Antonio Salaverry și Helga Efferen.

Totuși, înainte de a începe pregătirile, Harry Partridge îl vizită pe Crawford Sloane în biroul acestuia de la etajul patru, pentru că simțea în continuare că Sloane trebuie să fie printre primii informați de orice nouă dezvăluire, sau orice plan aveau.

De la tragedia care se petrecuse cu treisprezece zile în urmă, Crawford Sloane continuase să muncească, deși de multe ori părea să-și umple doar timpul cu ceva, fără să fie capabil să se concentreze deloc la ceea ce făcea. Astăzi părea mai tras la față ca oricînd, cu linii adînci săpate pe obraz, mult mai adînci decît păruseră chiar cu cîteva zile mai înainte. Tocmai discuta cu o editoare și cu un producător, dar sări imediat cînd Harry își făcu apariția în biroul său:

— Vrei să vorbești cu mine, Harry?

Cînd Partridge dădu din cap, îi rugă pe cei doi:

— Vă deranjează dacă ne lăsați acum? Continuăm mai tîrziu.

Sloane îi făcu semn colegului său să stea jos:

— Pare ceva serios. Vești proaste?

— Mi-e teamă că da. Am aflat că familia ta a fost scoasă din țară și este acum prizonieră în Peru.

Sloane păru să se prăbușească literalmente peste birou, apoi se ridică sprijinindu-se pe coate și își trecu o mînă peste față înainte de a răspunde:

— Mă așteptam la ceva de genul ăsta sau, mai degrabă, mă temeam. Știi cine e responsabil?

— Credem că Sendero Luminoso.

— Oh, Dumnezeule! Nu fanaticii ăia!

— Plec spre Lima mîine dimineață, Crawf.

— Vin și eu cu tine.

Partridge clătină blînd din cap:

— Știi și tu foarte bine că nu se poate, că nu ar merge. Și, oricum, rețeaua n-ar fi de acord niciodată.

Sloane oftă, dar nu încercă să-l contrazică:

— Ați aflat cumva ce vor criminalii ăia de la Sendero?

— Încă nu, dar sînt sigur că vom afla în curînd.

Urmă o tăcere apăsătoare, după care Partridge continuă:

— Am anunțat o ședință a echipei speciale pentru ora cinci. M-am gîndit că poate ai vrea să fii și tu prezent. După aceea, majoritatea dintre noi vor munci toată noaptea, spuse el, începînd apoi să-i povestească ce se întîmplase în timpul zilei și planul lor de a transmite toate informațiile de care dispuneau vineri seara.

— O să vin și eu la ședință, îi confirmă Sloane. Și mulțumesc. Apoi, văzînd că Partridge intenționa să se ridice, îl opri: Te grăbești, Harry?

Partridge ezită: avea multe de făcut, și în foarte puțin timp, dar simți că celălalt avea nevoie să vorbească, așa că ridică din umeri:

— Da, dar cîteva minute în plus sau în minus nu contează.

Urmă o altă pauză, după care Sloane începu, stînjenit:

— Nu sînt sigur că știu cum să-ți spun ce am de spus, sau chiar dacă ar trebui. Dar cînd treci prin așa ceva, începi să te gîndești la tot felul de lucruri.

Sloane se opri, iar Partridge așteptă, curios.

— Oricum, ce vroiam să-ți spun, Harry, este că m-am tot întrebat ce simți tu față de Jessica. În fond, acum cîțiva ani, voi doi ați fost foarte apropiați.

Deci asta era – o obsesie secretă scoasă la lumină după atîta timp. Partridge se strădui să-și aleagă cuvintele cu grijă, știind că momentul era important:

— Da, nu îmi e indiferent ce se întîmplă cu Jessica, parțial pentru că, așa cum spui tu, am fost apropiați acum cîțiva ani. Dar îmi pasă mai ales pentru că e soția ta și tu ești prietenul meu. În ce privește ce a fost între mine și ea, asta s-a terminat în ziua în care s-a măritat cu tine.

— Presupun că te-am întrebat acum din cauza a tot ce s-a întîmplat, dar să știi că m-am gîndit de multe ori la asta.

— Știu că te-ai gîndit, Crawf, și au fost multe dăți cînd *eu* am vrut să-ți spun ce ți-am spus acum, și că nu aveam nici un fel de resentimente față de tine pentru faptul că te-ai însurat cu Jessica, sau pentru că ai obținut postul de crainic. Nu aveam de ce să am. Dar am simțit întotdeauna că, dacă aș fi încercat să-ți spun asta, nu m-ai fi crezut.

— Probabil că ai dreptate, spuse Sloane după ce cîntări un moment răspunsul lui Partridge, dar dacă are vreo importanță pentru tine, Harry, acum te cred.

Partridge înclină doar din cap – spuseseră destul, și ar fi fost mai bine să plece. Din ușă, se mai întoarse o dată:

— Cînd ajung la Lima, o să fac pe dracu' în patru, Crawf. Poți să fii sigur de asta!

În biroul lui Sloane, Partridge observase absența agentului FBI, Otis Havelock, care stătuse atît de mult în preajma colegului său timp de o săptămînă după răpire. Oprindu-se la Potcoavă, unde îl informă pe Chuck Insen despre ședința echipei speciale, Partridge întrebă de agentul de la FBI.

— Bîntuie încă pe aici, îi răspunse producătorul executiv, deși cred că a început să urmărească și alte fire.

— Ai idee dacă se întoarce astăzi?

— Habar n-am.

Partridge nu putea decît să spere că omul de la FBI va continua să fie angajat în altă parte pe tot restul zilei. Dacă nu se întorcea, era mult mai simplu să țină secretă activitatea din acea noapte și plecarea lui Partridge de a doua zi. Vineri, bineînțeles, presupunînd că acționau conform planului și anunțau din timp dezvăluiri pentru Telejurnalul de seară, FBI-ul probabil avea să ceară insistent să știe ce se întîmplă, și va trebui dus cu vorba pînă la ora transmisiei. Dar Partridge va fi în Peru atunci, și responsabilitatea de a se ocupa de asta va cădea în sarcina altcuiva.

Oricum, decise că modul de a acţiona faţă de agenţii FBI ar trebui să fie încă unul din aspectele ce trebuiau lămurite pentru următoarele două zile.

Toată lumea participa în forţă la întîlnirea echipei speciale din sala de consiliu. Les Chippingam şi Crawford Sloane erau prezenţi, Chuck Insen stătu şi el cincisprezece minute, apoi plecă, pentru că se apropia prima ediţie a Telejurnalului de seară, iar un alt producător din Potcoavă îi luă locul. Partridge se aşezase în capul mesei, cu Rita Abrams lîngă el. Iris Everly, care pregătise un mic material despre răpire pentru telejurnalul din acea seară – fără noile informaţii obţinute în acea zi – întîrzie cîteva minute. Teddy Cooper sosi şi el, după o zi petrecută împreună cu tinerii cercetători, care continuau să viziteze redacţiile publicaţiilor locale pentru a citi anunţurile imobiliare – fără succes deocamdată. Apăru şi Minh Van Canh, împreună cu producătorii Norman Jaeger şi Karl Owens. Existau şi chipuri noi la masa de conferinţe – cel al lui Don Kettering şi al lui Jonathan Mony, care nu plecase acasă şi fu acum prezentat tuturor. Secretarii şi asistenţii completau prezenţa la această întîlnire hotărîtoare.

Partridge începu cu o recapitulare a ceea ce realizaseră în timpul zilei, a intenţiei sale de a pleca în Peru a doua zi dis-de-dimineaţă şi a deciziei de a transmite toate informaţiile de care dispuneau în cursul Telejurnalului de seară de vineri.

Les Chippingham interveni:

— Sînt de acord cu tot ce ai spus, Harry, dar cred că ar trebui să mergem mai departe şi să realizăm un program special de o oră, tot vineri seara, cu o reconstituire a întregului lanţ de evenimente, începînd cu răpirea şi incluzînd noul material.

În jurul mesei se auziră murmure de aprobare, în timp ce preşedintele reţelei continuă:

— Îţi amintesc că dispunem de un spaţiu la o oră de vîrf, deja programat pentru ora nouă, pe care îl putem folosi. Din cîte am auzit eu, aveţi, slavă Domnului, cu ce să umpleţi o oră.

— O oră şi mai mult, îl asigură Rita.

Cu puţin timp înainte, vizionase interogatoriul „confidenţial" luat lui Alberto Godoy, ca şi interviul realizat de Don Kettering cu preşedintele Băncii American-Amazonas, Emiliano Armando, pe o casetă care tocmai îi fusese predată, şi amîndouă o entuziasmaseră.

După vizionare, se iscase o discuție între Rita, Partridge și Kettering pe tema identității proprietarului firmei de pompe funebre, mai precis dacă era cazul să i-o protejeze sau nu, ținînd cont de faptul că, la sfîrșitul agresiv al interviului, Godoy se deconspirase singur mișcîndu-se în lumină și în cadrul urmărit de cameră. Fuseseră tentați să-i prezinte fața pe ecran, fiindcă dacă îl protejau, asta urma să creeze probleme serioase pentru rețea. Dar, din cauza înțelegerii inițiale cu el, existau aspecte întortocheate de etică profesională.

Pînă la urmă, hotărîseră că, dat fiind faptul că, tehnic vorbind, Godoy nu știuse ce face cînd își dezvăluise chipul, înțelegerea inițială trebuia să rămînă în picioare. Ca să se asigure că decizia nu va fi încălcată, Partridge pusese caseta în grupul de montaj și ștersese porțiunea care includea fața lui Godoy, astfel încît să nu poată fi recuperată mai tîrziu de pe caseta de filmare. În acest moment, ștergerea nu era o ilegalitate, dar ar fi fost dacă s-ar fi făcut după începerea investigației oficiale în cazul său.

Toți cei din jurul mesei de conferință știau că decizia de a avea o emisie specială de o oră nu era dificilă, de vreme ce spațiul respectiv aparținea oricum Departamentului de știri; deci, nu era nevoie să se consulte cu șefii CBA-ului pentru asta. Emisiunea programată inițial pentru ora nouă, vineri seara, era „În spatele titlurilor de-o șchioapă“, un magazin de știri pe care, în mod, normal îl producea Norman Jaeger și la care urma, fără îndoială, să se întoarcă de îndată ce îndatoririle sale în cadrul echipei speciale luau sfîrșit. Chippingham hotărî că nu era nevoie să o informeze imediat pe Margot Lloyd-Mason despre schimbarea din program, deși în cursul zilei de vineri va trebui, cîndva, să-i spună ce urmau să prezinte la ora nouă.

Din acel moment, începu o avalanșă de idei și decizii.

Partridge anunță că Minh Van Canh și Ken O'Hara, sunetistul cu care lucrase și la aterizarea forțată de la Dallas–Fort Worth, cu două săptămîni înainte, îl vor însoți în Peru.

Aruncîndu-i o privire lui Chippingham, Rita adăugă:

— Les, Biroul Insărcinări a închiriat un Learjet pentru Harry și ceilalți, care va decola de la Teterboro mîine dimineață la șase. Îmi trebuie semnătura ta.

— Ești sigură... începu Chippingham, care, conștient de cheltuielile crescînde, era pe punctul de a continua „...*că nu există un zbor comercial obișnuit la ora aceea?*“, cînd întîlni

privirea rece ca de gheață a lui Sloane fixată asupra lui. Răzgîndindu-se, președintele spuse scurt:

— Sînt de acord.

Hotărîră ca Rita să rămînă la New York, pentru supervizarea materialului din cadrul telejurnalului de vineri și a emisiunii speciale de o oră, în timp ce Iris urma să fie producător pentru primul, iar Norm Jaeger și Karl Owens să se ocupe de al doilea. Apoi, vineri noaptea, după emisie, Rita pleca la Lima, iar Norm Jaeger prelua rolul de producător principal la New York.

Partridge, care discutase deja acest aspect împreună cu Chippingham înaintea ședinței, îi informă că, după plecarea sa, Don Kettering rămînea liderul echipei speciale din New York, iar sarcinile sale obișnuite de corespondent de probleme economice vor fi preluate pe un asistent.

Oricum, le atrase atenția Partridge, nici materialul din cadrul telejurnalului de vineri, și nici emisiunea specială de după aceea – pe care urma să o prezinte el – nu trebuiau să dezvăluie cumva faptul că el plecase deja în Peru. Mai mult, dacă puteau să facă în așa fel încît să pară că prezintă în direct, fără să mintă efectiv, cu atît mai bine.

Deși era puțin probabil ca celelalte rețele de televiziune sau presa scrisă să se lase înșelate de o asemenea tactică, orice puteau face să se creadă că trimiterea propriilor corespondenți în Peru nu era chiar atît de urgentă ar fi fost un avantaj în sine. Chiar și din punct de vedere practic, fără a ține cont de riscurile rivalității, Harry avea mult mai multe șanse să facă progrese singur, decît dacă trebuia să se zbată într-un val de reporteri și corespondenți.

Ceea ce îi aduse la problema securității.

Tot ce urma să se realizeze în noaptea aceea și în următoarele două zile, le spuse Chippingham, nu trebuia discutat cu nimeni, nici măcar cu ceilalți colegi din cadrul Departamentului de știri care nu erau implicați, și în nici un caz cu străinii, chiar și familia. Criteriul luat în vedere era *„necesitatea de a ști"*. Nimeni din afară nu avea nevoie să știe nimic, pînă în momentul transmisiei.

— Și asta nu e o rugăminte, e un ordin, îi avertiză Chippingham, apoi continuă, uitîndu-se, pe rînd, la fiecare din încăpere: Nu trebuie să spunem sau să facem *nimic* ce ar putea provoca o situație în care informațiile noastre să răsufle înainte de vreme, iar Harry să fie privat de intervalul acesta de cel puțin douăzeci și patru de ore, de care are atîta nevoie. Și,

mai ales, ţineţi minte că aici sînt în joc vieţi, vieţi foarte speciale şi apropiate nouă, încheie el cu privirile spre Sloane.

Începură să pună la punct tot felul de măsuri de securitate.

În următoarele două zile, cînd aveau nevoie de un studio şi de o cameră de control pentru a produce materialele din cele două transmisii, un paznic din securitatea clădirii va fi postat în permanenţă în faţa uşii studioului şi nu va permite nimănui să intre, în afara celor trecuţi pe o listă întocmită de Rita. Totodată, cablul obişnuit care leagă studioul de exterior va fi deconectat, astfel ca nimeni din afară să nu poată urmări pe un monitor ce se întîmplă înăuntru.

Hotărîră totuşi să renunţe la o parte din măsurile de securitate vineri dimineaţa, astfel încît să poată face o avanpremieră de reclamă a programului ce urma să fie difuzat seara. Aceasta îi va preveni pe telespectatori că noi informaţii importante despre răpirea familiei Sloane urmau să fie dezvăluite de CBA în cursul Telejurnalului de seară şi al programului special de la ora nouă. Tot în cursul dimineţii, ca o politeţe profesională obişnuită, celelalte reţele şi agenţiile de presă vor fi informate în acelaşi sens.

În sfîrşit, Partridge întrebă:

— Alte întrebări, sugestii, sau putem să trecem la treabă?

— Încă un amănunt, spuse Rita, cu o notă de umor în voce: Les, am nevoie de aprobarea ta pentru închirierea unui alt Learjet, vineri noaptea de astă dată, cînd plec eu în Peru. Iau cu mine un editor, pe Bob Watson, şi un grup portabil de montaj. Şi o să am şi o puşculiţă cu bani la mine.

Rîsete înfundate în jurul mesei, şi un zîmbet chiar pe faţa lui Crawford Sloane. Rita îşi forţase şansele de a merge cu un avion particular, mai întîi luînd cu ea un editor şi un grup de montaj – echipament de editare greu şi complex, aproape imposibil de transportat altfel; iar în al doilea rînd, se ştia că nu e înţelept să te urci într-o cursă obişnuită cu sume mari de bani asupra ta, mai precis cu cincizeci de mii de dolari, deşi Rita nu menţionase suma. Dar valuta forte era esenţială într-o ţară ca Peru, unde moneda locală era aproape lipsită de valoare şi cu dolarii puteai cumpăra orice, inclusiv favoruri şi privilegii speciale, de care vor avea nevoie cu siguranţă.

Chippingham oftă în sinea lui. Se gîndi că Rita îl pusese într-o poziţie foarte dificilă fără să aibă nici o consideraţie pentru el, şi în ciuda amorului lor, care continua la fel de pătimaş.

— Bine, îi spuse el resemnat. Închiriază-l.

La numai cîteva minute după încheierea ședinței, Partridge se afla deja în fața computerului său, scriind introducerea pe care urma să o prezinte vineri la Telejurnalul de seară:

CBA-ul a făcut mai multe descoperiri surprinzătoare în cazul răpirii, în urmă cu cincisprezece zile, a soției, fiului și tatălui crainicului CBA, Crawford Sloane. Investigațiile făcute ne îndreptățesc convingerea că victimele răpirii au fost transportate în Peru, unde sînt ținute ostatice de către gherilele revoluționare maoiste unite sub numele Sendero Luminoso, sau Calea Luminoasă, care terorizează arii întinse ale Peru-ului de mai mulți ani.

Încă nu se cunoaște motivul răpirii.

Ceea ce se cunoaște este că un diplomat la Națiunile Unite, folosindu-se de un cont bancar din New York, a furnizat bani răpitorilor, făcînd astfel posibilă răpirea, precum și alte acte de terorism.

Povestea noastră începe, ca multe alte crime, de la bani. Ne oferă amănunte corespondentul pe probleme economice, Don Kettering.

În timp ce revizuia ceea ce scrisese deja, Partridge realiză că era doar prima din multele introduceri similare pe care trebuia să le scrie și să le înregistreze înainte de a pleca din Manhattan spre Aeroportul Teterboro, la ora 5 dimineața.

PARTEA
A PATRA

1

Era încă întuneric şi ploua la ora 6 dimineaţa, după orarul de vară pe Coasta de Est, cînd un Learjet 36A decolă de pe Aeroportul Teterboro din New Jersey, cu destinaţia Bogotá, Columbia. La bord se aflau Harry Partridge, Minh Van Canh şi Ken O'Hara.

36A nu avea capacitatea pentru un zbor fără escală pînă la Lima, dar carburantul era suficient ca să ajungă la Bogotá, unde urmau să facă plinul şi apoi să aterizeze în capitala peruană nu mai tîrziu de 1,30 după-amiaza, ora locală.

Partridge şi ceilalţi doi veniseră la aeroport direct de la sediul CBA News într-o maşină de serviciu. Cu toată agitaţia din timpul nopţii, Partridge reuşise să se repeadă pentru o jumătate de oră la hotel şi să-şi împacheteze cele cîteva lucruri. Nu mai pierduse vremea cu achitarea notei; de asta avea să se ocupe dimineaţa cineva din cadrul reţelei.

Îi mai rugase, de asemenea, pe cei de la biroul de protocol al Departamentului de ştiri CBA să solicite asigurarea unor condiţii de odihnă în avion; o dată ajuns la bordul avionului, descoperise cu bucurie că cererea îi fusese îndeplinită întocmai. În partea dreaptă a cabinei pentru pasageri, două fotolii aşezate faţă în faţă fuseseră întinse şi transformate într-un pat, aşternut cu saltea, cearşafuri şi pături ademenitoare. Exista posibilitatea amenajării a încă unui pat în partea cealaltă, dar asta avea să rămînă la latitudinea lui Minh şi a lui O'Hara. Oricum, noaptea lor nu fusese la fel de epuizantă ca a lui, cel puţin el aşa considera.

Pînă să decoleze avionul şi să se înscrie pe direcţia de zbor, Partridge era deja adormit. Dormi adînc timp de trei ore, apoi se trezi în cabina cufundată în semiîntuneric, căci cineva avusese grijă să coboare transperantele la ferestre, deşi pe la margini pătrundea suficientă lumină ca să se poată desluşi ce era în jur. În capătul celălalt al cabinei, Minh dormea ghemuit într-un fotoliu. O'Hara se cuibărise în fotoliul din spatele lui.

Partridge se uită la ceas: 9 dimineaţa, ora New York-ului – abia 8 în Lima. Se întinse şi luă orarul de zbor pe care copi-

lotul îl pusese alături înainte de decolare, şi văzu că mai aveau două ore pînă la Bogotá, unde făceau escală pentru realimentare. Uruitul motoarelor era constant dar molcom, şi avionul nu era scuturat de nici o turbulenţă atmosferică. *O călătorie mătăsoasă,* îi veni în minte lui Partridge o expresie de demult. Savurînd luxul călătoriei, se lăsă din nou pe spate şi închise ochii.

Însă de data asta, somnul refuza să vină. Poate că cele trei ore fuseseră de ajuns. Poate că se petrecuseră prea multe într-un timp prea scurt, pentru ca el să mai aibă răgazul să se odihnească pe săturate. Nu o dată în trecut descoperise că îi erau suficiente doar cîteva ore de somn în perioadele de stres şi acţiune, şi acum era vorba de o asemenea situaţie, sau avea să fie în curînd. Da, intra în acţiune – şi foarte probabil chiar într-o bătălie adevărată – şi toate simţurile lui erau în alertă într-un mod care-i făcea plăcere.

Era o senzaţie, avea el impresia, care somnolase dintotdeauna în fiinţa lui, deşi se trezise la viaţă pentru prima oară în Vietnam, iar mai tîrziu o alimentaseră alte bătălii, în alte colţuri ale lumii. Din pricina acestei stări a lui primise porecla de corespondentul „bum-bum“, o expresie argotică a celor din redacţiile de actualităţi TV, care îl enervase odată, dar acum îl lăsa indiferent.

De ce? pentru că erau momente în care era nevoie de „bum-bum“-i aşa ca el, la fel cum la Balaklava* fuseseră soldaţi care îşi îndepliniseră îndatoririle în timp ce

Tunuri în dreapta lor
Tunuri în stînga lor
Tunuri în faţa lor
Trăgeau în salvă
Şi bubuiau.

Zîmbi amuzat de romantismul lui Tennyson şi al său propriu.

Dar el nu fusese tot timpul aşa. O vreme, cît a fost împreună cu Gemma, dăduse în mod voit uitării zonele de conflict şi primejdiile, pentru că viaţa era dulce atunci, prea

---

* Balaklava – port la mare în sudul Crimeii, unde cavaleria engleză a atacat armata rusă în 1854 – moment celebrat de Tennyson în poemul Atacul Brigăzii Uşoare (n.tr.).

minunat de fericită ca să riște să-i pună capăt pe neașteptate. Știa că în acea vreme cuvîntul de ordine în cadrul rețelei fusese: *Dați-i lui Harry misiuni ușoare; le merită din plin. Lăsați-i deocamdată pe reporterii mai verzi să ia urma prafului de pușcă.*

Bineînțeles că toate acestea s-au schimbat ulterior. După ce Gemma a părăsit scena, Partridge n-a mai beneficiat de protecție și a fost trimis din nou pe cîmpul de bătălie, în parte pentru că se pricepea atît de bine la reportajele de război, și în parte pentru că dăduse el însuși de înțeles că nu-i păsa de viața lui. Era și pricina – își spunea el – pentru care pornise în călătoria de acum.

I se părea ciudat că, de cînd începuse proiectul acesta, retrăise în minte existența lui cu Gemma. În timpul zborului dinspre Toronto, imediat după răpire, își amintise de avionul Alitalia DC-10 al Papei și de întîlnirea cu Gemma... de conversația pe care o avusese cu Papa și încurcătura aceea cu „slavi-sclavi" pe care o descurcase el... apoi Gemma, care-i adusese tava cu micul dejun și trandafirul.

A doua zi după ce aflase ce avea de făcut – sau fusese a treia zi? – alte amintiri noaptea, în camera de hotel... cum se îndrăgostise de Gemma și, în cursul aceleiași călătorii papale, o ceruse de nevastă. O scurtă escală le îngăduise să ia taxiul pînă în orașul Panama, și Gemma stătuse lîngă el în timp ce *juez*-ul, în biroul său bogat ornamentat, i-a declarat soț și soție.

Apoi, cu nici o săptămînă în urmă, pe cînd se întorcea noaptea tîrziu din Larchmont spre Manhattan după vizita făcută lui Crawford Sloane, îl năpădiseră amintiri legate de zilele idilice petrecute împreună cu Gemma la Roma, unde dragostea lor devenise și mai puternică; darul minunat pe care i-l făcea Gemma cu rîsul și veselia ei; carnetul de cecuri pe care nu reușea niciodată să-l completeze ca lumea; mașina pe care ea o conducea dezlănțuit, băgîndu-l în sperieți... pînă cînd i-a pus în mînă cheile și i-a dat de înțeles că era însărcinată. Și apoi vestea mutării lor din Roma la Londra...

Și iată-l acum într-o altă călătorie aeriană, în răgazul cîtorva momente de liniște, întorcîndu-se din nou cu gîndul la Gemma. Și, spre deosebire de celelalte dăți, acum nu se mai opuse amintirilor, ci se lăsă copleșit de ele.

Viața lor la Londra era incredibil de bună.

Au preluat un apartament mobilat, plăcut, în St. John's Wood, în care stătuse pînă atunci predecesorul lui Partridge și căruia Gemma s-a grăbit să-i adauge tușeul ei personal în materie de colorit și decorațiuni interioare. Camerele erau mereu pline de flori. Pe pereți a atîrnat tablourile pe care le aduseseră de la Roma; veselă de porțelan și fețe de masă a cumpărat în Kensington; a achiziționat o sculptură de bronz șocantă, a unui artist tînăr care expunea în Cork Street.

La biroul emisiunilor de actualități CBA din Londra, treaba lui Partridge mergea strună. Unele reportaje pe care le transmitea erau realizate în Anglia, altele pe continent – în Franța, Olanda, Danemarca și Suedia – deși rareori lipsea o perioadă prea lungă de timp de acasă. În clipele de răgaz, explora Londra împreună cu Gemma, bucuroși să descopere istoria, splendoarea, curiozitățile și ciudățeniile orașului, uneori pe străzi înguste, fascinante, care arătau încă așa cum le descrisese Dickens, alteori în cartiere întortocheate.

Mulțimea străzilor labirintice o uluia pe Gemma, care deseori se pierdea pe ele. Cînd Partridge i-a spus că unele cartiere din Roma erau la fel de complicate, ea a scuturat din cap.

— Nu degeaba se numește „Cetatea eternă“, Harry caro. *În Roma mergi mereu înainte; e ceva ce poate fi simțit. Londra se joacă de-a șoarecele și pisica; te întoarce în toate părțile și nu știi niciodată unde ești. Dar o iubesc; este chiar ca un joc.*

Și traficul o uluia pe Gemma. Stătea cu Partridge pe treptele de la National Gallery, urmăreau cercul amețitor al mulțimii de taxiuri, mașini și omnibuze care înconjurau Trafalgar Square, și ea îi spunea:

— E atît de periculos, iubitule. Toate merg pe partea greșită a străzii.

Din fericire, pentru că nu se putea obișnui mental să conducă pe stînga, Gemma nu avea nici o dorință să se urce la volan și, cînd Partridge nu era cu ea, mergea pe jos sau folosea metroul ori taxiul.

National Gallery era una dintre multele galerii pe care le vizitau; pe lîngă ea mai erau și alte lucruri de văzut, obiective turistice sau bizarerii, de la schimbarea gărzii la Buckingham Palace pînă la contemplarea ferestrelor zidite cu cărămidă ale clădirilor vechi – o rămășiță de la începutul secolului

nouăsprezece, cînd se punea impozit pe ferestre pentru finanțarea războielor napoleoniene.

Într-o zi au angajat un ghid, care le-a arătat statuia Reginei Anne; Regina, le-a spus ghidul, avusese nouăsprezece sarcini, și era îngropată într-un sicriu pătrat, cu latura de patru picioare și opt țoli. Iar la New Zealand House, fostul Hotel Carlton , le-a spus despre Ho Și Min, care a lucrat odată acolo ca paznic la bucătărie – informații pe care Gemma le adora, drept care le și nota într-un carnet.

O distracție favorită pentru duminici era vizitarea Colțului Oratorilor, lîngă Marble Arch, unde, îi explicase Partridge, „profeții urlă și se umflă-n pene, iar nebunii nu se lasă mai prejos".

— Și ce e atît de formidabil în asta, Harry? l-a întrebat Gemma odată. Unele discursuri pe care le prezinți cu seriozitate la TV nu sînt mai grozave. Ar trebui să faci la telejurnal un reportaj despre Colțul Oratorilor.

O idee pe care Partridge a comunicat-o, la scurtă vreme după aceea, Departamentului din New York, și cei de la Potcoavă i-au dat lumină verde. Partridge a făcut reportajul, care a fost mult lăudat și difuzat într-o vineri seara ca „trufanda" umoristică la încheierea telejurnalului.

O altă plăcere deosebită le-o producea vizitarea Hotelului Brown's, fondat de majordomul lordului Byron, și unde se servea ceaiul de după-amiază – cea mai desăvîrșită experiență britanică, beneficiind de un serviciu impecabil, sandviciuri delicioase, plăcinte, gem de zmeură și lapte bătut.

— Este un ritual sacru, mio amore, *declara Gemma. La fel ca Sfînta Împărtășanie, doar că mai gustos.*

Pe scurt, tot ceea ce făceau împreună devenea un prilej de bucurie. Și în tot acest timp, sarcina Gemmei progresa, promițînd și mai multă fericire în curînd.

Cînd Gemma era în luna a șaptea, Partridge a fost trimis într-o misiune de o zi la Paris. Biroul CBA News din Paris, cu un personal redus ca număr, avea nevoie de cineva care să realizeze un reportaj despre acuzațiile aduse unui film american ce prezenta în mod critic – și inexact, se pretindea – Rezistența franceză din timpul celui de-al doilea război mondial. Partridge a făcut materialul, care a fost apoi transmis prin satelit la New York via Londra, deși se îndoia că era chiar atît de important încît să fie difuzat în cadrul

Telejurnalului de seară, ceea ce pînă la urmă nici nu s-a întîmplat.

Se afla în redacția pariziană, tocmai se pregătea să plece la aeroport, cînd i s-a întins un receptor de telefon.

— Te caută Londra. E Zeke.

Zeke, adică Ezekiel Thomson, șeful biroului din Londra – mătăhălos, dur, mereu îmbufnat și negru; iar pentru cei care lucrau cu el părea un ins insensibil. Primul lucru pe care l-a sesizat Partridge cînd l-a auzit pe Zeke la telefon a fost că vocea acestuia era gîtuită și frîntă.

— Harry, n-am fost niciodată în situația să fac așa ceva... nu știu cum... dar trebuie să-ți spun... abia a reușit el să îngaime.

Cu chiu, cu vai a izbutit să-i spună și restul.

Gemma era moartă. Începuse să traverseze strada la o intersecție cu trafic intens din Knightsbridge, și martorii au declarat că se uitase la stînga în loc să se uite la dreapta... Ah, Gemma! Iubită, minunată, scăpărătoare Gemma, care credea că toată lumea din Anglia conduce pe contrasens, care încă nu învățase încotro să privească atunci cînd se afla ca pieton în mijlocul traficului. *...Un camion care venea din dreapta a lovit-o și a trecut peste ea. Cei care văzuseră cum s-a întîmplat au spus că șoferul nu era de vină, nu avusese ce să facă...*

Copilul lor – un băiat, a aflat ulterior – a murit și el.

Partridge s-a întors la Londra, și cînd s-au isprăvit toate cîte erau de făcut și a rămas singur în apartamentul pe care-l împărțise cu Gemma, a izbucnit în plîns. A stat așa singur zile întregi, refuzînd să vadă pe cineva, și lacrimile au curs și au curs – nu numai pentru Gemma, ci și pentru toate durerile strînse în el în anii mulți în care nu vărsase nici o lacrimă.

În sfîrșit plîngea pentru copiii galezi morți la Aberfan, ale căror trupuri patetice le văzuse scoase din înspăimîntătoarea mare de noroi. Pentru flămînzii de pe continentul african, care mureau pe capete în fața camerelor de luat vederi, în timp ce Partridge își scria reportajele. Plîngea pentru atît de mulți alții din atît de multe alte locuri tragice pe care le văzuse la viața lui, unde stătuse în mijlocul celor năpăstuiți, le auzise vaietele, consemnase cronica durerilor lor, numai că el era un jurnalist care-și făcea meseria și nimic mai mult.

Şi printre toate acestea şi-a amintit la un moment dat de vorbele psihiatrei care-l consultase odată: „Strîngi totul, piteşti emoţia undeva într-un cotlon al fiinţei tale. Într-o zi totul se va revărsa, va izbucni şi atunci ai să plîngi. Ooo, şi cît ai să mai plîngi!“

După aceea, cum-necum, a început să-şi vină din nou în fire. CBA News i-a fost de ajutor dîndu-i mult de lucru, nelăsîndu-i timp pentru introspecţii şi, imediat ce termina o misiune dură, alta îi lua locul. În scurtă vreme, oriunde se ivea o situaţie conflictuală în lume, o confruntare plină de pericole, Partridge intra în scenă. Îşi asuma riscuri, scăpa din toate cu bine, pînă cînd a început să-i pară, lui şi altora, că viaţa îi stătea sub semnul unei vrăji. Şi aşa au trecut lunile, apoi anii.

Acum erau intervale de timp cînd era în stare, dacă nu să o uite pe Gemma, cel puţin să nu se gîndească la ea multă vreme. Apoi erau alte momente – ca aceste două săptămîni cîte trecuseră de la răpirea familiei Sloane – cînd ea îi stăpînea gîndurile.

Dar de la acele zile disperate după moartea Gemmei, el nu a mai plîns.

La bordul Learjet-ului şi avînd încă o oră pînă la Bogotá, somnul se reîntorcea în sfîrşit, şi în mintea lui Harry Partridge trecutul şi prezentul se amestecau... Gemma şi Jessica deveneau o singură fiinţă...Gemma-Jessica...Jessica-Gemma... Indiferent cît de puţine şanse avea, o va găsi şi o va aduce înapoi... O va salva el cumva.

Somnul îl cotropi.

Cînd se trezi din nou, avionul făcea manevrele de aterizare în Bogotá.

2

Contrastele Limei, cugetă Harry Partridge, erau la fel de evidente şi de violente ca şi crizele şi conflictele politice şi economice care divizau ţara cu cruzime, adeseori cu sălbăticie.

Capitala imensă, uscată, răsfirată, era împărţită în mai multe segmente, fiecare etalînd bogăţia opulentă sau sărăcia lucie, cele două extreme aruncînd una spre cealaltă priviri de ură pătimaşă, ca nişte săgeţi otrăvite. Spre deosebire de majoritatea oraşelor pe care le cunoştea, în Lima aproape că nu exista nivelul mediu. Case grandioase înconjurate de grădini

titirite, amenajate pe cele mai bune soluri ale Limei, stăteau alături de *barriadas* – mahalalele înghesuite unele în altele – dintre cele mai cumplite.

Mulțimea locuitorilor „neavuți“ din mahalale, îngrămădiți în cocioabe mizere din carton, erau atît de evident de nenorociți, mînia se citea atît de fioroasă în ochii întunecați, încît de cîte ori venise în Peru, Partridge avusese sentimentul că revoluția dospea peste tot. Iar acum, după numai o zi petrecută în Lima, insurecția părea gata să izbucnească.

Partridge, Minh Van Canh și Ken O'Hara aterizaseră pe Aeroportul Jorge Chávez din Lima la ora 1,40 după-amiaza. La coborîrea din avion fuseseră întîmpinați de Fernández Pabur, corespondentul CBA din Peru și, cînd era nevoie – ca acum de pildă –, responsabil cu protocolul din partea rețelei.

Fernández i-a trecut prin Vamă și prin Imigrări fără să mai aștepte la coadă – foarte posibil să fi fost vorba și de pasarea unor bani dintr-o mînă într-alta – și apoi i-a condus la o dubă Ford al cărei șofer îi aștepta la volan.

Fernández era solid clădit, brunet, oacheș și plin de energie, în jur de treizeci și cinci de ani, cu o gură botoasă și dinți albi proeminenți, pe care-i scăpăra una-două cînd își lățea buzele într-un zîmbet, spera el, cuceritor. În realitate, falsitatea zîmbetului era prea deslușită ca să cucerească pe cineva, dar Partridge nu lua seamă la asta. Ceea ce-i plăcea la Fernández, pe care se bizuise și în alte ocazii, era faptul că omul știa instinctiv de ce anume era nevoie și rezolva totul cu cele mai bune rezultate.

Primul rezultat a fost un apartament pentru Partridge în elegantul Hotel Cesar's de cinci stele din Miraflores, și alte două camere bune pentru ceilalți doi.

La hotel, în timp ce se spăla și-și schimba cămașa, Partridge îl rugă pe Fernández să dea telefon pentru a fixa prima întîlnire. Era vorba de o cunoștință veche, Sergio Hurtado, redactor de știri și crainic pentru rețeaua Radio Andes.

O oră mai tîrziu, Hurtado și Partridge stăteau alături într-un mic studio de radio, care servea și drept birou.

— Harry, prietene, nu am să-ți transmit decît vești triste, îi spunea Sergio răspunzînd la o întrebare de-a lui. În țara noastră legea a dispărut. Democrația nu mai este nici măcar o fațadă; este inexistentă. Sîntem faliți în toate sensurile. Masacrele au devenit loc comun, susținute politic. Există

escadroane secrete ale morții în sînul partidului de guvernămînt; oamenii dispar pur și simplu. Ascultă-mă pe mine, sîntem mai aproape de o baie de sînge totală decît oricînd înainte în istoria țării. Aș vrea să nu fie nimic adevărat în ce-ți spun. Din păcate, este!

Deși venea dintr-un trup grotesc de obez, vocea adîncă și melodioasă era – observă Partridge – mai categorică și mai persuasivă ca oricînd. Nu era de mirare că Sergio se bucura de cea mai mare audiență din țară, ținînd cont de faptul că radioul deținea încă supremația între mediile de informare, fiind mai important și avînd mai multă influență decît televiziunea. Telespectatorii reprezentau o pătură înstărită, concentrată în orașele mari.

Scaunul scîrțîi indignat atunci cînd Sergio își așeză mai comod muntele de carne. Cutele bărbiei erau ca niște cîrnați supradimensionați. Ochii, tot mai mici o dată cu trecerea vremii și cu buhăirea obrajilor, erau de-a dreptul porcini. Dar mintea îi era brici, iar educația americană, șlefuită la Harvard, la fel de remarcabilă ca întotdeauna. Sergio era încîntat cînd era vizitat de reporteri americani, de altfel numeroși, care-i apreciau opiniile bine documentate.

Stabilind încă de la bun început că discuția lor va fi neoficială pînă a doua zi seara, Partridge îl puse în temă în legătură cu cronologia răpirii familiei Sloane, apoi întrebă:

— Poți să-mi dai vreun sfat, Sergio? Ai auzit ceva ce-ar putea să-mi fie de ajutor?

Crainicul clătină din cap:

— N-am auzit nimic, și nu mă surprinde. Sendero e as în tăinuiri, mai ales că-i omoară pe cei de-ai lor care ciripesc ce nu trebuie; dacă vor să rămînă în viață, nu au voie să șușotească. Dar, dacă pot, am să te ajut, pun senzorii la bătaie. Am sursele mele de informație plasate acolo unde trebuie.

— Mulțumesc.

— Cît despre emisiunea noastră de mîine seară, am să obțin o bandă pentru transmisiune prin satelit și o adaptez la posibilitățile din studio. Pînă atunci, te anunț că avem destule subiecte dezastruoase pe care le putem aborda. Țara asta a apucat-o pe tobogan la vale din toate punctele de vedere, politic, financiar și cum mai vrei tu.

— La noi se aud tot felul de zvonuri despre Sendero Luminoso. Chiar devine mai puternică?

— Răspunsul este da – și nu numai că-s mai puternici cu fiecare zi care trece, dar controlează din ce în ce mai mult această țară, din care pricină și misiunea asta a ta e dificilă, chiar imposibilă, ar spune unii. Presupunînd că victimele s-ar afla aici, sînt mii de locuri izolate unde ar putea să fi fost ascunse. Dar mă bucur că ai venit mai întîi la mine, pentru că eu am să-ți dau un sfat.

— Anume?

— Nu căuta să obții ajutorul oficial – adică de la forțele armate sau polițienești peruane. De fapt, chiar evită să le iei ca aliate, pentru că nu mai sînt demne de încredere, dacă au fost vreodată. Cînd e vorba de crimă și mutilări, nu se dovedesc mai breze decît Sendero Luminoso, chiar le egalează în cruzime.

— Există exemple recente?

— Cu duiumul. Am să-ți dau cîteva, dacă dorești.

Partridge începuse deja să se gîndească la materialele pe care le va transmite pentru Telejurnalul de seară. Stabilise încă înainte de plecare ca, după sosirea Ritei Abrams și a editorului de imagine Bob Watson în cursul zilei de sîmbătă, să monteze împreună un material pentru emisiunea de luni. Pînă atunci, Partridge spera să realizeze cîteva dialoguri interesante cu Sergio Hurtado și alți cîțiva.

— Spuneai că nu există democrație, reluă el discuția dinainte. Retorică, sau chiar purul adevăr?

— Nu numai purul adevăr, dar pentru un număr uriaș de oameni din această țară prezența sau absența democrației nu aduce nici o schimbare în viața lor.

— Opinie dură, Sergio.

— Numai din perspectiva voastră limitată, Harry. Americanii înțeleg democrația ca pe un paliativ pentru toate relele – de administrat de trei ori pe zi, ca un medicament. La ei funcționează. *Ergo!* – ar trebui să funcționeze pentru toată lumea. Ce uită America în naivitatea ei este următorul lucru: pentru ca o democrație să funcționeze, majoritatea populației trebuie să dețină ceva personal, care să merite să fie păstrat. Vorbind la modul general, cei mai mulți latino-americani n-au așa ceva. Și bineînțeles că se pune întrebarea „de ce?“.

— De acord. De ce?

— Zonele cele mai problematice ale lumii, inclusiv a noastră, au două categorii principale de oameni – pe de o parte cei cu educație și înstăriți; iar pe de alta cei ignoranți și

săraci fără de speranță, șomeri în marea lor parte. Primul grup se înmulțește în limite rezonabile, al doilea însă se înmulțește precum muștele, îngroșîndu-și rîndurile pe zi ce trece – o bombă umană gata oricînd să-l distrugă pe primul. Sergio făcu un gest cu mîna peste umăr: Du-te afară și vezi ce se petrece.

— Și tu ai vreo soluție?

— America ar putea avea. Nu împărțind arme sau bani, ci trimițînd în lume echipe care să-i învețe pe oameni cum să controleze rata natalității, așa cum Kennedy trimitea Corpurile de Pace. Da, vor trebui generații, dar ținerea sub un control drastic a creșterii populației ar putea să salveze lumea.

— Oare n-ai uitat ceva? îl iscodi Partridge.

— Dacă te referi la Biserica Catolică, țin să-ți amintesc că și eu sînt catolic. Mulți dintre prietenii mei sînt catolici – bine situați, școliți și bănoși. Ciudat, dar aproape toți au familii puțin numeroase. Și mi-am pus întrebarea: și-au înfrînat oare pornirile sexuale? Cunoscîndu-i și pe bărbați și pe femei, sînt sigur că n-au făcut-o. Într-adevăr, unii vorbesc foarte pe șleau, dezavuează dogma bisericii în privința planificării familiale – întîmplător, e o dogmă făcută de om. Cu ajutorul americanilor, adăugă el, vocile care se opun acestei dogme ar putea deveni tot mai numeroase.

— Apropo de vorbit pe șleau, ai fi dispus să repeți cam tot ce mi-ai spus acum în fața aparatului de filmat?

Sergio își ridică mîinile a mirare:

— Păi, dragul meu Harry, de ce nu? Poate că cea mai grozavă chestie pe care mi-au insuflat-o americanii este pasiunea pentru exprimarea necenzurată. Am spus ce gîndesc și aici, la radio, deși uneori mă întreb cît or să mă mai îngăduie. Nici guvernul și nici Sendero nu agreează ce spun, și atît unii, cît și ceilalți au arme și gloanțe. Dar nimeni nu trăiește veșnic, deci, da, Harry, am s-o fac pentru tine.

Sub stratul gros de grăsime, se găsea un om cu principii solide și cu mult curaj – își spuse Partridge privindu-l.

Înainte să ajungă în Peru, Partridge hotărîse că nu exista decît o singură cale prin care putea să localizeze victimele răpite. Adică să facă ceea ce ar face orice corespondent TV în situația dată – să întîlnească persoanele cunoscute, să stabilească alte contacte posibile, să iscodească pentru a afla informații, să călătorească peste tot pe unde se putea, întrebînd și iar întrebînd și tot timpul sperînd să dea peste un capăt de

drum, să descopere un indiciu, un semn care să-i arate unde ar putea fi ținuți captivii.

După care, bineînțeles, ar urma problema mai complicată, anume cum să-i salveze. Dar la asta se va gîndi la vremea potrivită.

Fără puțin noroc, fără o breșă undeva, Partridge se aștepta ca investigația să fie grea, înceată, obositoare.

Continuînd cu munca de rutină a unui corespondent TV, următoarea vizită o făcu la Entel Peru – compania națională de telecomunicații, care își avea sediul în centrul Limei. Entel urma să fie baza CBA pentru comunicațiile cu New York-ul, inclusiv transmisiunile prin satelit. Într-o zi sau două trebuiau să sosească și alte echipe de la cîteva rețele americane; și ele aveau să folosească serviciile aceleiași companii.

Victor Velasco era managerul internațional, mereu ocupat, mereu hărțuit, al Entel-ului, pe care Fernández Pabur îl contactase din timp. Trecut de patruzeci de ani, cu păr grizonant și o expresie mereu îngrijorată pe chip, Velasco era clar preocupat de alte probleme atunci cînd îi spuse lui Partridge:

— A fost greu să găsesc spațiu, dar avem o magherniță pentru editorul tău și echipament, și am obținut două linii telefonice. Oamenii tăi vor avea nevoie de legitimații de liberă trecere.

Partridge știa foarte bine că în locuri ca Peru, unde politicienii și șefii militari se umflau în pene și se îmbogățeau, cei care conduceau cu adevărat țara erau managerii nevăzuți de genul lui Velasco – conștiincioși, suprasolicitați și prost plătiți. După ce reveni la hotel, Partridge puse o mie de dolari într-un plic și i-l înmînă lui Velasco în mod discret.

— Un modest semn de mulțumire pentru osteneală, señor Velasco. Ne mai vedem pînă plec.

Cîteva clipe, Velasco îl privi stînjenit, și Partridge se întrebă dacă nu cumva îl va refuza. Apoi, uitîndu-se la plic și văzînd valuta americană, Velasco dădu din cap și puse plicul în buzunar.

— Mulțumesc. Și dacă mai aveți nevoie de ceva...

— Vom avea, îl asigură Partridge. Ăsta-i singurul lucru de care sînt sigur.

— Ce te-a reținut atîta, Harry? vru să știe Manuel León Seminario cînd Partridge îi telefonă de la hotel imediat după

ora cinci după-amiază, abia întors de la Entel Peru. Te-aştept de cînd am vorbit ultima oară la telefon.

— Am mai trebăluit una-alta – prin New York.

Partridge îşi aminti de conversaţia avută în urmă cu zece zile cu proprietarul şi redactorul-şef al revistei *Escena*; pe atunci, implicarea Peru-ului în răpirea familiei Sloane fusese doar o posibilitate, nu o certitudine ca acum.

— Mă-ntrebam, Manuel, spuse el, dacă ai vreun aranjament pentru cină în seara asta.

— Am, într-adevăr. Voi cina la *La Pizzeria* la ora opt, şi oaspetele meu va fi un oarecare Harry Partridge.

Acum era 8,20, sorbeau Pisco-uri, popularul cocteil peruan, acrişor, picant şi delicios. *La Pizzeria* era o combinaţie de bistrou şi restaurant tradiţional, unde puteau fi văzuţi adesea agitatorii şi aţîţătorii Limei.

Şeful revistei, un bărbat suplu, bine îmbrăcat, cu o bărbiţă Van Dyke luată din foarfecă, purta ochelari Cartier eleganţi şi un costum Brioni. Lîngă el pusese o servietă diplomat plată, din piele vişinie.

Partridge îi spusese deja de ce se afla în Peru, astfel că acum adăugă:

— Am auzit că pe-aici lucrurile nu prea stau bine.

Seminario oftă.

— Aşa e, nu stau. Dar dacă-i pe-aşa, existenţa noastră e întotdeauna cu bune şi cu rele. Noi... cum zicea Milton?... „*Putem face rai din iad şi iad din rai*". Totuşi, noi, *limeños**, sîntem o specie de supravieţuitori, ceea ce încerc să arăt şi prin copertele revistei *Escena*. Se întinse şi deschise servieta. Uită-te la astea două, zise – ultimul număr şi coperta pentru numărul viitor. Luate împreună, cred că sugerează cîte ceva.

Partridge se uită mai întîi la revista tipărită. Coperta era o fotografie color reprezentînd acoperişul plat al unei clădiri înalte din centrul oraşului. De fapt un morman de moloz, evident în urma unei explozii. În centrul imaginii era o femeie moartă, întinsă pe spate. După toate aparenţele, era vorba de o femeie tînără; faţa, nu chiar mutilată, vădea că fusese frumoasă. Pîntecele, în schimb, îi era sfîrtecat, cu măruntaiele năclăite de sînge răspîndite în jurul trupului. În ciuda familiarităţii sale cu imaginile de război, Partridge se cutremură.

---

* Locuitori ai Limei (sp.).

— Te scutesc să citeşti povestea dinăuntru, Harry. Vizavi se desfăşurau lucrările unei convenţii comerciale. Sendero Luminoso, din care făcea parte şi femeia, a hotărît să arunce în aer sediul convenţiei. Din fericire pentru participanţii la lucrări, dar nu şi pentru femeie, bomba era artizanală şi a explodat înainte ca femeia să o poată arunca.

Partridge se mai uită o dată la fotografie, apoi privi în lături.

— Am impresia că Sendero e tot mai activă în Lima, spuse.

— Excesiv de activă. Oamenii lor se mişcă nestingheriţi, şi atentatul acesta nereuşit a fost o excepţie, majoritatea reuşesc. Dar acum uită-te la coperta numărului viitor.

Redactorul-şef îi întinse macheta.

Sex şi prăjitură cu brînză, frizînd pornografia. O tînără suplă, în jur de nouăsprezece ani, mai curînd dezbrăcată decît îmbrăcată, în ceva ce amintea de un costum de baie, stătea proptită într-o pernă de mătase, cu capul dat pe spate, buclele blonde răsfirate, buzele întredeschise, ochii închişi, picioarele pe jumătate desfăcute.

— Viaţa merge înainte şi totdeauna sînt două talere, chiar şi în Peru, spuse redactorul. Şi că veni vorba, hai să comandăm ceva, apoi am să-ţi dau cîteva idei, Harry, ca să fiu sigur că şi viaţa ta va merge înainte.

Mîncarea era italienească, de cea mai bună calitate, serviciul ireproşabil. Către sfîrşitul mesei, Seminario se rezemă de spetează.

— Un lucru pe care trebuie să-l înţelegi este acela că Sendero Luminoso ar putea să fi aflat deja de prezenţa ta aici; au spioni peste tot. Dar chiar dacă n-au aflat încă, o vor face foarte curînd, poate după emisiunea CBA de mîine, care va fi preluată de toate posturile. Deci, din acest moment trebuie să ai un bodyguard care să te însoţească, mai ales dacă circuli noaptea.

— Cred că am şi obţinut unul, zîmbi Partridge.

Fernández Pabur insistase să-l ia pe Partridge de la hotel şi să-l aducă pînă aici. În duba Ford cu care veniseră, fuseseră însoţiţi de un bărbat tăcut, mătăhălos, care arăta ca un boxer de categorie grea. Era şi înarmat, judecînd după o umflătură sub jachetă. Cînd ajunseseră la destinaţie, individul coborîse primul, Fernández şi Partridge rămînînd în maşină pînă cînd le

făcuse semn că pot coborî. Partridge nu pusese nici o întrebare, îi spusese însă Fernández:

— Vom aştepta pînă termini cina.

Mai mult ca sigur că suita era încă afară.

— Bun, confirmă Seminario. Omul tău ştie ce face. Tu ai armă?

Partridge clătină din cap.

— Trebuie. Mulţi dintre noi au. Şi, ca să citez *American Express*-ul, „Nu pleca de-acasă fără ea". Încă un lucru: nu te duce în Ayacucho, e un bastion al mişcării. Sendero Luminoso va fi informat că eşti acolo şi asta e echivalent cu a te sinucide.

— S-ar putea să fiu nevoit să mă duc.

— Adică dacă eu sau alţii care încercăm să te ajutăm descoperim unde sînt ţinuţi prietenii tăi, vrei să spui. În acel caz va trebui să aplici elementul-surpriză, să intri ca fulgerul şi să ieşi la fel. Altă modalitate nu există, şi va trebui să foloseşti o cursă charter. Sînt cîţiva piloţi aici care o vor face dacă vei plăti destul pentru factorul de risc.

Cînd au terminat de discutat, mulţi dintre clienţi părăsiseră localul şi chelnerii se pregăteau să închidă.

Afară îi aşteptau Fernández şi bodyguardul.

În timp ce se întorceau la Hotelul Cesar's, Partridge îl întrebă pe Fernández:

— Poţi să-mi faci rost de o armă?

— Bineînţeles. Ai vreo preferinţă?

Partridge chibzui. Prin natura muncii sale învăţase destul de multe despre arme, ştia şi să le folosească.

— Aş vrea un Browning de zece milimetri şi un amortizor.

— Îl vei căpăta mîine. Şi în legătură cu ziua de mîine – ai ceva planuri despre care ar trebui să ştiu şi eu?

— Exact ca astăzi. Mă mai întîlnesc cu cîteva persoane.

În gînd adăugă: *Şi cu mulţi alţii în zilele următoare – pînă cînd se va ivi breşa.*

3

Vinerea se dovedi o zi de acţiune intensă la CBA, New York. O parte dintre activităţi fuseseră anticipate; altele, şi mai multe, se întrezăreau.

Ca de obicei, programul reţelei începu la ora 6 dimineaţa, cu „Jurnalul de la răsăritul soarelui". Pe parcursul emisiunii, Departamentul de ştiri CBA difuză, împreună cu spoturile

publicitare, un anunț scurt, care avea să se repete pe parcursul întregii zile. Anunțul consta într-un mesaj înregistrat, prezentat în studio de către Harry Partridge:

„În seara aceasta... în cadrul Telejurnalului de seară al CBA-ului... un reportaj în exclusivitate privind aspecte noi și neașteptate în dosarul răpirii familiei Sloane.

Iar la ora 9 seara, ora de pe Coasta de Est, și ora 7, ora centrală, un Buletin special de o oră – «Rețeaua în primejdie: răpirea familiei Sloane».

Nu pierdeți Telejurnalul din această seară și Buletinul special.“

Alegerea lui Partridge pentru citirea mesajului era cum nu se poate mai potrivită, deoarece el era cel care prezenta în mod regulat toate știrile de seară privitoare la răpire. Era, de asemenea, oportună avînd în vedere faptul că apariția lui pe ecran sugera implicit că el se afla în Statele Unite, deși la ora 6 dimineața el era deja de optsprezece ore în Peru.

Les Chippingham urmări anunțul în timp ce lua pe fugă micul dejun în apartamentul său de pe Eighty-second Street. Președintele Departamentului de știri era foarte grăbit, știind cîte aveau să se întîmple în această zi, iar prin fereastra bucătăriei putea vedea limuzina CBA-ului și șoferul care-l așteptau în stradă. La vederea mașinii își aminti de ordinul pe care i-l dăduse Margot Lloyd-Mason cînd se întîlniseră prima dată, anume că ar face mai bine să folosească taxiurile, un ordin pe care, evident, îl ignorase. Dar nu trebuia să uite să o țină la curent pe Margot, astfel că de cum sosea la birou avea să o sune, deoarece mai mult ca sigur văzuse și ea anunțul lui Partridge.

Inutilă hotărîrea lui. Nici nu se așeză bine în mașină că șoferul îi dădu telefonul și în microfon lătră vocea lui Margot.

— Ce-i toată povestea asta despre „aspectele noi“, și eu de ce n-am fost informată?

— S-a întîmplat pe neașteptate. Vroiam să te sun imediat cum ajungeam.

— Lui Cutărescu i-ați spus. Eu de ce trebuie să aștept?

— Margot, nici Cutărescu, nici Cutărică, nimeni n-a aflat nimic; li se va spune în seara asta. Cît despre tine, am să te informez în momentul în care ajung la birou, în nici un caz la acest telefon, pentru că nu știu cine ascultă.

Urmă o pauză, timp în care nu se auzi decît o respirație grea. Apoi:

— Telefonează-mi imediat ce ai ajuns.

— În regulă.

Cincisprezece minute mai tîrziu, pus din nou în legătură cu președintele rețelei, Chippingham începu:

— Sînt destul de multe de spus.

— Dă-i drumul!

— Întîi, din punctul tău de vedere, perspectiva este excelentă. Unii dintre cei mai buni oameni ai noștri au făcut cîteva descoperiri extraordinare, absolut exclusive, care vor asigura diseară cea mai mare audiență din istoria CBA-ului, și, evident, popularitatea de rigoare. Din nefericire, știrile despre familia Sloane sînt mai puțin bune pentru Crawf.

— Unde sînt ai lui?

— În Peru. Ținuți ostatici de Sendero Luminoso.

— Peru! Ești absolut sigur?

— Cum ți-am spus, unii dintre cei mai experimentați oameni ai noștri lucrează la acest caz, mai ales Harry Partridge, și ceea ce am descoperit este convingător. Eu, unul, n-am nici o îndoială, și sînt sigur că nici tu nu vei avea.

Și totuși, reacția de teamă a lui Margot cînd îi pomenise de Peru îl surprinse pe Chippingham, făcîndu-l să se întrebe ce se ascundea de fapt în spatele ei.

— Aș dori să vorbesc cu Partridge, spuse ea tăios.

— Mă tem că este imposibil. El este deja în Peru, e acolo de ieri. Așteptăm să primim de la el un reportaj de ultimă oră pentru ediția de luni.

— De ce vă mișcați atît de repede?

— Asta-i lumea știrilor, Margot. Așa lucrăm întotdeauna.

Întrebarea îl uluí și mai mult. Ca și nota de nesiguranță, chiar nervozitate, din glasul lui Margot. Ceea ce-l făcu să observe:

— Pari îngrijorată de povestea asta cu Peru. Poți să-mi spui și mie de ce?

Urmă o tăcere vădit ezitantă înainte de răspuns:

— Deocamdată, zise ea în sfîrșit, Globanic Industries are niște afaceri foarte importante acolo. Sînt multe în joc, drept care este esențial ca relațiile noastre cu guvernul peruan să rămînă dintre cele mai bune.

— Dacă-mi dai voie, trebuie să subliniez faptul că CBA News nu are nici o legătură sau alianță cu guvernul peruan – nici bună, nici rea – și cu nici un alt guvern.

— CBA *este* Globanic, pufni Margot țîfnoasă. Globanic are o alianță cu Peru; deci și CBA-ul. Cînd ai să pricepi odată amănuntul ăsta?

Niciodată, ar fi vrut să răspundă Chippingham, dar știa că nu putea, așa că spuse:

— În primul rînd, sîntem o organizație de știri, și avem datoria să transmitem știrile așa cum sînt. Și, de asemenea, subliniez faptul că noi nu am implicat Peru; ci Sendero Luminoso, care după cît se pare a răpit familia crainicului nostru. În orice caz, de cum vom transmite reportajul în seara asta, toți ceilalți se vor repezi asupra lui.

Într-un colț al minții, Chippingham era nedumerit: *Chiar are loc această conversație? Și ce să fac, să rîd sau să plîng?*

— Ține-mă la curent, ceru Margot. Dacă apar elemente noi, în special despre Peru, vreau să aflu imediat, nu a doua zi.

Chippingham auzi un declic și conversația luă sfîrșit.

În biroul ei elegant de la Stonehenge, Margot Llyod-Mason stătea în cumpănă. Nu știa ce să facă mai întîi, ceea ce nu-i era în fire. Să-l sune pe președintele de la Globanic, Theo Elliott, sau să nu-l sune? Își aminti de avertismentul pe care-l făcuse acesta în legătură cu Peru, la întîlnirea de la Fordly Cay Club: „*Nu vreau ca ceva să strice relația noastră încă delicată... și astfel să ruineze ceea ce ar putea să devină afacerea secolului*". În cele din urmă, hotărî că trebuia să-l informeze. Mai bine să audă noutățile de la ea decît de la cine știe ce post de știri.

Reacția lui Elliott, după ce a auzit tot ce avusese ea de spus, a fost surprinzător de calmă:

— Bine, dacă șleahta aia de Sendero Luminoso a comis răpirea, presupun că *nu* există altă soluție decît să se dea știrea. Dar să nu uităm că guvernul peruan nu este implicat în nici un fel, pentru că el și Calea Luminoasă sînt dușmani de moarte. Ai grijă ca jurnaliștii tăi să clarifice acest aspect.

— O să am grijă, făgădui Margot.

— Ar putea face chiar mai mult, continuă Elliott. Ceea ce se întîmplă oferă posibilitatea de a arăta o față bună a guvernului peruan, și CBA ar putea folosi chestia asta.

— În ce fel s-o folosească? făcu Margot nedumerită.

— Păi, e limpede că guvernul peruan va face tot ce-i stă în putinţă să-i găsească pe ostaticii americani şi să-i elibereze – cu ajutorul armatei şi poliţiei peruane. Deci, în situaţia asta, noi să le acordăm creditul ce li se cuvine, prezentînd imagini optimiste la postul nostru de televiziune. După care îl pot suna pe preşedintele Castañeda, pe care-l cunosc personal, să-i spun: „Hei, uite în ce lumină nemaipomenită vă prezentăm pe tine şi pe guvernul tău!" – chestie care ne va fi de folos cînd Globanic Financial şi Peru vor asambla ultimele elemente ale înţelegerii noastre.

Chiar şi Margot ezită.

— Nu cred că putem merge atît de departe, Theo.

— Atunci să faci bine şi să *crezi!* Ştiu la ce te gîndeşti – că manipulăm ştirile. Ei bine, cînd e vorba de ceva atît de important pentru noi, aşa să fie! Preşedintele concernului Globanic ridică vocea: Iisuse Hristoase! Noi sîntem proprietarii reţelei, ai uitat? Deci, din cînd în cînd, hai să profităm de acest lucru. În acelaşi timp, aminteşte-le jurnaliştilor tăi că firma asta este o afacere competitivă, orientată spre obţinerea de profituri, care le plăteşte salariile lor fabuloase şi prin urmare ei fac parte din ea, indiferent că le place sau nu. Dacă nu le place, au o posibilitate foarte clară – să plece!

— Am înţeles, Theo, spuse Margot.

În timp ce-l asculta şi îşi făcea unele însemnări, se gîndi la un *modus vivendi* care cuprindea trei etape.

Prima, îl va suna pe Chippingham şi va insista ca CBA News să arate foarte limpede că guvernul peruan este absolut nevinovat în chestia cu răpirile, exact aşa cum ceruse Theo. A doua, ea însăşi, ca preşedinte al CBA-ului, va lua legătura cu Departamentul de Stat al S.U.A. şi va cere să se facă neîntîrziat presiuni asupra guvernului peruan ca să ia toate măsurile cu putinţă – inclusiv folosirea forţelor armate şi poliţieneşti – pentru salvarea celor trei membri ai familiei Sloane. A treia, cooperarea guvernului peruan va fi oglindită pe larg şi în sens pozitiv în cadrul emisiunilor CBA.

Cu siguranţă că va întîmpina dificultăţi şi se vor naşte discuţii, dar de un lucru Margot era convinsă: ceea ce conta în primul şi în primul rînd erau relaţia ei cu Theo Elliott şi loialitatea ei faţă de Globanic, asta înainte de orice altceva.

Les Chippingham începuse să se deprindă cu reacțiile neprevăzute ale lui Margot; deci n-a fost surprins cînd ea îi telefonă din nou la atît de scurt timp după prima lor conversație. Dar subiectul îl stînjenea teribil, deoarece însemna un amestec direct al corporației în conținutul știrilor, ceea ce se întîmpla uneori la toate rețelele, însă aproape niciodată cînd era vorba de știri importante. Din fericire, în situația de față era posibil un compromis.

— Știm cu toții că guvernul peruan n-a fost implicat în răpire, spuse președintele Departamentului de știri. Sînt sigur că acest lucru va reieși foarte limpede în ediția de știri din seara asta.

— Vreau mai mult decît atît. Vreau o declarație răspicată.

Chippingham ezită, știind că trebuia să ia o atitudine foarte fermă în privința independenței Departamentului de știri, fiind însă în același timp conștient de precaritatea dependenței sale personale față de Margot.

— Trebuie să mă uit la texte, spuse. Te sun eu în cincisprezece minute.

— Nu mai mult.

Chippingham telefonă după zece minute.

— Cred că vei fi mulțumită, zise. E ceea ce a scris Harry Partridge înainte să plece în Peru, și chestia asta este cuprinsă în știrile de astă-seară: „*Guvernul peruan și Sendero Luminoso sînt dușmani de moarte de multă vreme, căutînd să se distrugă reciproc. Președintele peruan Castañeda a declarat: «Existența organizației Sendero Luminoso pune în pericol țara noastră. Acești criminali îmi stau ca un cuțit în coaste»*“. Ultima declarație este făcută de însuși Castañeda, secvență de arhivă.

Vocea lui Chippingham trăda ușurare și amuzament.

— Cred că Harry ți-a ghicit gîndurile, Margot. Sper să fie satisfăcător.

— Va fi. Mai citește o dată. Vreau să-l scriu.

După ce conversația se încheie, Margot o chemă pe secretară și-i dictă o notă pentru Theo Elliott.

Theo,

Ca urmare a discuției noastre, în telejurnalul din această seară vor fi incluse următoarele:

„*Guvernul peruan și Sendero Luminoso sînt dușmani de moarte de multă vreme, căutînd să se distrugă reciproc.*

Președintele peruan Castañeda a declarat: «Existența organizației Sendero Luminoso pune în pericol țara noastră. Acești criminali îmi stau ca un cuțit în coaste »".

Castañeda va fi arătat făcînd personal această declarație.

Mulțumesc pentru sugestie și pentru ajutor.

Margot Lloyd-Mason

Nota urma să fie dusă de un curier special direct la sediul lui Globanic Industries.

Apoi Margot mai dădu un telefon, de data asta la Washington – Secretarului de Stat.

Toată ziua de vineri, pînă la ediția principală a Telejurnalului de seară de la ora 6 p.m., la CBA securitatea a fost intensificată, în timp ce outsiderii dădeau tîrcoale în încercarea de a căpăta acces la informațiile exclusive în legătură cu care CBA New stîrnise încă de dimineață și în repetate rînduri curiozitatea telespectatorilor și a concurenței. Jurnaliștii de la alte rețele TV, de la posturile de radio, de la agențiile de știri și din presa scrisă telefonau prietenilor și contactelor lor de la CBA, căutînd, uneori direct, dar cel mai adesea prin tot felul de tertipuri pline de ingeniozitate, să afle esența a ceea ce va urma. Dar la CBA, din pricina limitării drastice a numărului celor care știau despre ce era vorba și a izolării temporare a cîtorva computere, nimic n-a răzbătut în afară.

Drept care, atunci cînd știrile au fost difuzate pe post, imediat au și fost preluate și repetate în întreaga lume, CBA News fiind citat ca sursă. La alte rețele de televiziune, știrile au fost urmate de ședințe iritate, din care nu lipseau întrebări de genul: *Cum de ne-a scăpat așa ceva? Ce-am fi putut face și n-am făcut? De ce n-ați controlat* cutare *sau n-ați urmărit* cealaltă...? *S-a gîndit* careva *să telefoneze* acolo? *Ce măsuri luăm ca așa ceva să nu se mai repete?*

Între timp, rețelele de televiziune își repaginau în viteză edițiile reluate ale telejurnalelor, pentru a introduce materialul obținut „prin amabilitatea CBA-ului", în timp ce ziarele refăceau machetele de pagina întîi ale edițiilor de a doua zi. În același timp, toate agențiile de presă importante și-au alertat contactele din Peru, grăbindu-se totodată să-și trimită proprii reporteri, corespondenți și echipele de filmare și de sunet cu primele curse spre Peru.

În vreme ce se întîmplau toate acestea, un nou eveniment dramatic se adăugă dosarului răpirii.

Don Kettering, care conducea acum echipa de cercetare, luă cunoștință de eveniment doar cu cîteva minute înainte de zece seara, oră la care se închidea Ediția specială de o oră. Kettering ședea încă în fotoliul crainicului, de unde prezentase știrile împreună cu Harry Partridge – cel puțin asta văzuseră telespectatorii, în realitate contribuția lui Partridge fiind înregistrată pe bandă.

Norman Jaeger îi transmise știrea prin intermediul telefonului de pe biroul crainicului, în timpul spotului publicitar. Jaeger rămăsese producătorul principal cît lipsea Rita Abrams, care plecase în urmă cu o oră spre Aeroportul Teterboro, de unde urma să ia avionul spre Peru.

— Don, imediat cum terminăm ediția sîntem convocați la o ședință a echipei de cercetare.

— S-a întîmplat ceva, Norm? Ceva fierbinte?

— Fierbinte ca dracu'! Tocmai am vorbit cu Les. La Stonehenge au primit pretențiile de recompensă ale răpitorilor împreună cu o casetă video cu Jessica Sloane.

4

Întîi vizionară caseta cu Jessica.

Era ora 10,30 vineri seara. Într-o sală de vizionare specială a Departamentului de știri CBA, folosită în mod obișnuit de colectivul de conducere, se adunaseră zece persoane: Les Chippingham și Crawford Sloane; dintre membrii echipei de cercetare erau prezenți Don Kettering, Norm Jaeger, Karl Owens și Iris Everly; de la Stonehenge, sediul Corporației CBA, veniseră Margot Lloyd-Mason, un vicepreședinte executiv, Tom Nortandra, și Irwin Bracebridge, președintele Grupului de Emisiuni CBA; iar din partea FBI-ului, agentul special Otis Havelock.

Șansa jucase un oarecare rol în participarea acestor persoane. În cursul serii, pe la orele 7,30, un pachet mic, sosit par avion, fusese livrat de un curier la sediul Stonehenge, cu destinația: *Președintelui rețelei CBA*. După un control de securitate de rutină, a fost trimis sus la etaj, lui Margot Lloyd-Mason, unde în mod normal ar fi rămas nedeschis pînă luni dimineața. Din întîmplare, Nortandra, al cărui birou se

învecina cu acela al lui Margot, rămăsese să lucreze pînă mai tîrziu, la fel şi cele două secretare ale sale. Una dintre secretare a primit pachetul şi l-a deschis. Dîndu-şi imediat seama de importanţa conţinutului, l-a informat pe Nortandra, care i-a telefonat lui Margot, aflată la Waldorf, la o recepţie şi un dineu în onoarea preşedintelui Franţei.

Margot a părăsit recepţia şi s-a reîntors degrabă la Stonehenge, unde, împreună cu Nortandra şi Bracebridge, care fusese şi el chemat de urgenţă, au vizionat caseta şi au citit documentul ce-l însoţea. Pe loc au înţeles că Departamentul de ştiri trebuia pus în temă, drept care au convocat o şedinţă la sediul CBA.

Cu cîteva minute înainte de şedinţă, Bracebridge, fost preşedinte al departamentului, l-a luat pe Crawford Sloane deoparte.

— Crawf, ştiu că e o încercare grea pentru tine, şi trebuie să te previn că sînt nişte zgomote pe bandă care nu mi-au plăcut deloc. Deci, dacă vrei să vezi caseta mai întîi singur şi noi să aşteptăm afară, o vom face şi ai deplina noastră înţelegere.

Crawford Sloane venise din Larchmont împreună cu agentul Havelock, care se găsea în casa lui Sloane cînd s-a primit telefonul în legătură cu caseta.

La propunerea lui Bracebridge, Sloane clătină din cap:

— Mulţumes, Irwin. Dar am s-o văd împreună cu voi.

Preluînd comanda, Don Kettering îi spuse operatorului aflat în spate:

— Bun, dă-i drumul!

Luminile scăzură în intensitate. În acelaşi timp, un ecran alb, mare, de televiziune, aşezat pe un suport înalt, deveni negru cu puncte albe de lumină, aşa cum se întîmplă de obicei cînd se dă drumul la o casetă video fără imagine. Sunet, în schimb, era pe bandă, căci se auzi imediat o serie de ţipete sfîşietoare. Toţi încremeniră. Crawford Sloane se ridică în picioare, exclamînd cu voce frîntă:

— Ah, Hristoase! Ăsta-i Nicky!

La fel de brusc precum începuseră, ţipetele încetară. Un moment mai tîrziu apăru o imagine – capul şi umerii Jessicăi, pe un fundal brun, un perete, fără îndoială. Chipul era împietrit, grav, iar celor din grup care o cunoşteau, adică aproape tuturor, le păru tras şi încordat. Dar vocea, cînd

începu să vorbească, era fermă, stăpînită, deși persista impresia că Jessica făcuse un efort de voință ca să vorbească firesc. „Am fost toți trei tratați bine și corect. Acum, cînd ni s-a explicat motivul pentru care am fost luați ostatici, înțelegem de ce a fost nevoie de asta. Ni s-a spus, de asemenea, cît de ușor va fi pentru prietenii noștri americani să ne asigure întoarcerea acasă fără nici un incident. Pentru a ne putea elibera, trebuie pur și simplu să urmați, repede și exact, instrucțiunile care însoțesc această înregistrare, dar rețineți..."

La cuvîntul „rețineți", se auzi un icnet scurt din partea lui Crawford Sloane și o exclamație mută. Înregistrarea continuă:

„...dacă nu urmați aceste instrucțiuni, nu ne veți mai vedea pe nici unul dintre noi, niciodată. Vă implorăm, nu lăsați să se întîmple așa ceva..."

Lui Crawford Sloane îi scăpă din nou un sunet – o exclamație șoptită: „*Uite!*".

„Vă vom aștepta, contăm pe voi, sperăm cu disperare că veți lua decizia corectă și ne veți aduce acasă teferi."

O secundă, imaginea continuă fără sunet, doar chipul Jessicăi rămase pe ecran, golit de expresie, cu ochii aparent fără să vadă nimic, fixați undeva în față. Apoi și imaginea luă sfîrșit. Luminile din sală se reaprinseră.

— Am derulat toată banda mai devreme, spuse Irwin Bracebridge. Nu mai e nimic pe ea. Iar țipetele de la început credem că au fost montate de pe altă bandă. Cînd urmărești cu atenție caseta dată pe viteză redusă, există o întrerupere abia perceptibilă între fotograme, acolo unde este lipitura.

— Și de ce-ar fi făcut-o? întrebă careva.

Bracebridge ridică din umeri.

— Poate ca să ne trezească, să ne sperie. Dacă asta le-a fost intenția, au reușit, nu-i așa?

Se auzi un murmur de confirmare.

— Crawf, ești sigur că primele sunete au fost ale lui Nicky? întrebă Les Chippingham blînd.

— Absolut, răspunse alb Sloane, apoi adăugă: Jessica a transmis două semnale.

— Ce semnale? se miră Chippingham.

— Primul a fost că și-a lins buzele, ceea ce înseamnă „Fac asta împotriva voinței mele. Nu crede nimic din ce spun".

— Inteligent! spuse Bracebridge. Bravo, Jessica!

— Curajoasă! se auzi o altă voce.

Ceilalţi dădură din cap.

Sloane continuă:

— Vorbisem de semnale cu o seară înainte să se petreacă toate astea. Credeam că într-o zi o să am eu nevoie de ele... Viaţa e plină de coincidenţe. Presupun că Jessica şi le-a amintit.

— Şi ce altceva ţi-a spus? întrebă Chippingham.

— Nu, domnule! Vocea agentului Havelock de la FBI întrerupse discuţia. Orice aţi mai aflat, domnule Sloane, păstraţi, vă rog, pentru dumneavoastră. Cu cît ştiu mai puţini, cu atît mai bine. O să vorbim numai noi despre asta, vă rog.

— Aş vrea să fiu şi eu de faţă, spuse Norm Jaeger. Echipa de cercetare s-a descurcat destul de bine pînă acum cînd a fost vorba de păstrarea secretelor. Adăugă apăsat: Şi de descoperirea lor.

Agentul FBI spumegă:

— Nu trebuie să vă avertizez că veţi fi luaţi la întrebări de directorul meu în legătură cu aceasta – motivul pentru care nu ne-aţi ţinut la curent.

— Pierdem vremea, se enervă Iris Everly. Doamna Sloane pomenea ceva despre instrucţiuni. Le avem?

Deşi era cea mai tînără dintre cei aflaţi în sală, Iris nu era cîtuşi de puţin intimidată de prezenţa atîtor persoane oficiale de rang înalt din cadrul reţelei. Muncise din greu toată ziua pentru Buletinul special de o oră şi era frîntă de oboseală, dar mintea ei ageră funcţiona la fel de eficient ca întotdeauna.

Margot – care venise aici direct de la recepţia în onoarea preşedintelui francez, deci nu apucase să-şi schimbe rochia lungă Oscar de la Renta, de culoarea levănţicii, îmbrăcată cu această ocazie – răspunse:

— Le avem aici. Făcu semn cu capul către Nortandra: Mai bine citeşte-le cu voce tare.

Vicepreşedintele executiv luă de la Margot cîteva coli de hîrtie prinse cu o agrafă, îşi cocoţă o pereche de ochelari pe nas şi se duse mai la lumină; coama de păr alb arăta şi mai umflată, faţa mai melancolică. Nortandra fusese avocatul corporaţiei înainte să devină vicepreşedinte executiv la CBA; vocea lui era autoritară şi sigură de sine, formată în anii de pledoarii în faţa curţilor cu juraţi.

— Titlul acestui document – sau poate că ar trebui să-i spun o diatribă stupefiantă – este: „A sosit vremea Luminii".

Și am să vă citesc, fără nici un comentariu sau interjecție, exact ceea ce stă scris aici.

„În istoria revoluțiilor luminate, au fost vremuri cînd acei care le-au inspirat și le-au condus au preferat să nu vorbească, să îndure și să sufere, uneori să moară ca niște cîini, dar fără să-și piardă vreo clipă speranța sau să înceteze să facă planuri. Și au venit alte vremuri – clipe de glorie și victorie în revolta celor mulți călcați în picioare și exploatați, răsturnarea imperialismului și a tiraniei și binemeritata distrugere a unei clase capitalist-burgheze deja ruginite.

Pentru Sendero Luminoso, vremea tăcerii, a răbdării și a suferinței a luat sfîrșit. Vremea luminii a venit, o dată cu Calea Luminoasă. Sîntem pregătiți să mergem înainte.

În lumea întreagă, superputerile, care singure s-au proclamat astfel, în timp ce se escrochează unele pe altele și pretind că susțin pacea, în realitate se pregătesc pentru o confruntare catastrofală între forțele imperialiste și socialist-imperialiste, și unele și altele căutînd să pună mîna pe hegemonia mondială. Și numai majoritatea deja ajunsă în sclavie și exploatată va avea de suferit. Dacă sînt lăsați să exploateze și în viitor lumea, puținii stăpîni ai banilor, înnebuniți de dorința de putere, vor continua să controleze umanitatea în propriul lor avantaj.

Dar, ca un vulcan gata să explodeze, revoluția clocotește peste tot. Partidul – Sendero Luminoso – va conduce această revoluție. Știe cum s-o facă și are experiența necesară. Influența lui tot mai mare s-a răspîndit în lumea largă.

A venit vremea să ne facem mai bine cunoscuți și înțeleși.

Timp de ani de zile, mediile de informare capitalist-imperialiste mincinoase, care publică și difuzează numai ceea ce le dictează stăpînii lor hămesiți de bani, au ignorat sau au interpretat greșit lupta eroică a celor din Sendero Luminoso.

Dar această situație se va schimba acum. De aceea au fost luați captivi capitaliștii și sînt ținuți ostatici.

Prin prezenta i se ordonă rețelei americane de televiziune CBA să facă următoarele:

Unu: Începînd cu a doua luni după primirea acestor revendicări, programul de actualități CBA (amîndouă edițiile) vor fi anulate timp de cinci zile – o săptămînă întreagă.

Doi: În locul programului anulat, va fi difuzat un alt program, care va fi cuprins în cinci casete video trimise

CBA-ului. Programul se numește: «Revoluția mondială: Sendero Luminoso arată drumul».

Trei: În timpul emisiunilor Sendero Luminoso, nu se va permite nici un spot publicitar.

Patru: Nici CBA și nici o altă agenție să nu încerce să descopere sursa casetelor trimise, dintre care prima va ajunge la CBA pînă marți, săptămîna viitoare. Celelalte vor sosi pe rînd în zilele care urmează. O singură încercare de a descoperi locul de unde sînt expediate casetele va avea ca rezultat executarea neîntîrziată a unuia dintre cei trei prizonieri ținuți ostatici în Peru. Și orice altă tentativă prostească de acest gen va avea un rezultat identic.

Cinci: Aceste ordine nu sînt negociabile și vor fi îndeplinite întocmai.

Dacă rețeaua CBA și alte agenții se vor supune în totalitate ordinelor acestui document, cei trei prizonieri vor fi eliberați după patru zile de la a cincea emisiune Sendero Luminoso. Dar dacă ordinele nu vor fi îndeplinite, nu-i veți mai vedea niciodată pe prizonieri și nici cadavrele lor nu le veți mai recupera."

— Și mai este ceva, spuse Nortandra. Pe o foaie separată.

„Copii ale documentului «A sosit vremea Luminii» și ale casetei video cu prizoniera au fost trimise și altor rețele de televiziune, precum și presei scrise."

— Asta este tot, încheie Nortandra. Nici una dintre foi nu este semnată, dar faptul că însoțesc caseta le conferă, cred eu, autenticitate.

Se lăsă tăcerea. Nimeni nu părea dornic să vorbească primul. Cîțiva se uitară la Crawford Sloane, care era cufundat în scaun, cu o față mai mult decît sumbră. Ceilalți îi împărtășeau starea de descurajare.

Într-un tîrziu, Les Chippingham spuse:

— Deci așa, acum știm cum stau lucrurile. Pînă acum ne-am întrebat ce vor oamenii ăștia. Credeam e vorba de bani. Se vede treaba că e mai mult decît atît.

— Cu foarte mult mai mult, accentuă Bracebridge. În bani, bineînțeles că este incalculabil, dar evident nu aceasta este problema.

— Cum am spus la început, observă Nortandra, toată povestea asta – mai ales limbajul folosit – nu prea are sens.

— Revoluționarii au rareori sens, zise Norm Jaeger, decît pentru ei înșiși, asta da. Dar nu e un motiv să nu-i luăm în serios. Iranul ne-a servit drept lecție. Jaeger se uită la ceasul de pe perete, care indica 10,55, și i se adresă lui Chippingham: Les, vrei să intrăm în emisie cu chestia asta? Dacă ne grăbim, putem s-o facem în buletinul de o oră și să folosim o parte din caseta cu doamna Sloane. Dacă este adevărat ce zic ăștia despre celelalte rețele, cum că ar avea copii ale casetei, ele pot să transmită știrea oricînd de acum încolo.

— Atunci să o facă, spuse ferm președintele departamentului. Acesta este un aspect nou, în care noi sîntem jucătorii, și nu ne putem pripi. Transmitem un buletin la miezul nopții, deci cîștigăm o oră ca să cîntărim cum să folosim ceea ce avem și, mult mai important, să decidem care ne va fi răspunsul – dacă va fi vreunul.

— Nici nu se pune problema de vreun răspuns, declară Margot Lloyd-Mason. Este absolut evident că nu putem accepta condițiile alea ridicole. Bine-nțeles că n-o să întrerupem difuzarea Telejurnalului de seară al rețelei pentru o săptămînă întreagă.

— Totuși, nu trebuie să spunem acest lucru, cel puțin nu la început, atrase Nortandra atenția. Putem să spunem ceva de genul: cererile sînt analizate cu atenție și în curînd vom face o declarație publică.

— Dacă îmi permiteți, interveni Jaeger, mă îndoiesc că o să-i amăgim cu așa ceva, cu atît mai puțin pe cei din Sendero Luminoso. Mi-am petrecut multe ore studiindu-i pe indivizii ăia și pot fi orice, numai proști nu sînt; au o minte brici. În plus, știu exact ce facem noi aici – de exemplu, că Telejurnalul de seară e transmis în două ediții și audiența postului nostru scade sîmbăta și duminica, ceea ce-au și indicat foarte limpede că nu vor să se întîmple.

— Și atunci ce propui?

— Să lăsați Departamentul de știri să se ocupe de tot ceea ce privește răspunsul. E nevoie de multă finețe în asta, în nici un caz de o abordare neghioabă de genul „termeni ridicoli". La CBA News sîntem mai bine echipați, avem un acord mai fin, cunoaștem mai bine scena...

La un semn al lui Chippingham, Jaeger se opri.

— În fond, sînt de acord cu Jaeger, spuse președintele, dar, întrucît aceasta intră în responsabilitatea mea, ar trebui să

spun da, se cade ca Departamentul de știri să se ocupe de un atare răspuns, deoarece *sîntem* mai bine informați, cunoaștem terenul, am stabilit niște contacte, și unul dintre cei mai buni corespondenți ai noștri, Harry Partridge, se află deja în Peru și trebuie consultat.

— Consultați, fiți fini cu tot ce poftiți, se răsti Margot; roșise toată cînd Jaeger se referise la termenii ei ridicoli. Dar ceea ce este în joc aici, continuă ea, este o problemă de corporație care necesită decizia executivului.

— *Nu! La naiba, nu!*

Cuvinte urlate. Cei prezenți răsuciră capetele. Vocea fusese a lui Crawford Sloane, care nu mai ședea cu un aer distrus, ci se ridicase în picioare, ochii îi scăpărau, iar fața îi era congestionată. Cînd vorbi din nou, glasul îi era tulburat, aproape gîtuit:

— Nu amestecați corporația în povestea asta! Norman are dreptate în privința abordării prostești; tocmai am asistat la una, și asta numai pentru că angajații corporației nu au cunoștințele sau experiența necesare să judece știrile. De altfel, corporația a luat deja o decizie; am auzit-o și pe asta: *Nu putem accepta termenii. N-o să întrerupem programul de știri pentru o săptămînă întreagă.* Chiar era nevoie să ne-o spuneți? Noi, ăștia care lucrăm cu știrile, nu știm deja lucrul ăsta – da, toți, inclusiv eu? Vreți o declarație oficială în acest sens, doamnă Lloyd-Mason. Ei bine, iat-o: *Știu* că nu putem opri emisiunea de știri a CBA-ului și s-o cedăm celor din Sendero pentru o săptămînă întreagă. Dumnezeu să mă ajute – accept asta. Am martori. Sloane se opri, înghiți în sec, continuă: Ceea ce *putem* face noi aici este să ne folosim talentele, priceperea noastră, și să tragem de timp. În acest moment, de timp avem nevoie mai presus de orice. De timp și de Harry Partridge, care este cea mai mare speranță pe care o avem – cea mai mare speranță a *mea* de a-mi aduce familia acasă.

Sloane tăcu, dar nu se așeză.

Înainte să apuce careva să reacționeze, Bracebridge, care și el fusese mai de mult ziarist iar acum devenise un angrenaj al corporației, încercă să împace lucrurile:

— O asemenea situație este dificilă pentru toți. Sîntem tulburați, tensiunea este maximă, temperamentele se aprind ușor. Unele lucruri din cele spuse în această seară ar fi putut fi formulate mai politicos, și probabil că așa s-ar fi și cuvenit. Se întoarse spre președintele rețelei: Și totuși, Margot, cred că

a fost exprimat un punct de vedere ce trebuie luat în considerație, ținînd cont – așa cum s-a exprimat foarte limpede Crawf – că decizia ta a fost înțeleasă și acceptată. În această privință nu par să existe îndoieli.

Margot, căreia i se oferise astfel o portiță de a scăpa cu fața curată, ezită, apoi consimți:

— Foarte bine. Și adresîndu-i-se lui Chippingham: Pe acest considerent, poți decide asupra unui răspuns temporar, strategic.

— Mulțumesc, spuse președintele departamentului. Putem clarifica o problemă?

— Anume?

— Ca această decizie finală pe care am luat-o să rămînă, deocamdată, confidențială.

— Cred că da. Dar e cazul să te asiguri de confidențialitate din partea tuturor celor prezenți aici. Oricum, ține-mă la curent.

Ceilalți ascultaseră cu încordare schimbul lor de cuvinte. Chippingham se răsuci spre ei și întrebă:

— Pot să am promisiunea voastră, vă rog?

Pe rînd, fiecare confirmă. Fără să mai aștepte, Margot părăsi încăperea.

Era 11,25 noaptea cînd Chippingham reveni în biroul său. La 11,30 primi o imprimantă cuprinzînd un buletin Reuter, transmis din Lima, Peru, cu informația despre pretențiile adresate de Sendero Luminoso CBA-ului. Cîteva momente mai tîrziu primi buletinul AP de la Washington, cu un raport mai detaliat care cuprindea întreg documentul „A sosit vremea Luminii".

În următoarele cincisprezece minute, ABC-ul, NBC-ul și CBS-ul transmiseseră și ele buletinele, care cuprindeau fragmente scurte din caseta cu Jessica. Detalii mai ample urmau să fie difuzate în programele informative de a doua zi, cu buletine suplimentare dacă era nevoie. CNN-ul, care era deja în emisie cu buletinul informativ de la acea oră, introdusese pur și simplu știrea, luînd-o astfel înaintea tuturor. Chippingham rămase la decizia inițială – să nu întrerupă programul obișnuit, ci să prezinte o știre formulată cu multă atenție și care tocmai se redacta.

La 11,45 ieși din birou și se îndreptă spre Potcoavă, unde activitatea fusese reluată tocmai în acest scop. Norm Jaeger

ocupa fotoliul producătorului executiv. Iris Everly, retrasă înt-un birou de editare, lucra la caseta cu Jessica și la altele ce urmau să fie folosite ca fundal. Don Kettering, care urma să prezinte știrile de la miezul nopții, era în cabina de machiaj, profitînd de fiecare clipă ca să citească și să redacteze o ciornă a textului.

— O să prezentăm știrea fără nici o reacție din partea CBA-ului, îl informă Jaeger pe Chippingham. Ne-am gîndit că este destul timp pentru asta mai tîrziu – oricare vei considera tu că ne va fi răspunsul. Apropo, am primit o grămadă de telefoane, inclusiv de la *Post* și *Times*, vor să afle răspunsul nostru. Le-am spus tuturor că nu avem nici unul și că problema este deocamdată în discuție.

— Bine, dădu din cap Chippingham.

Jaeger îi făcu semn lui Karl Owens, care ședea la capătul celălalt al Potcoavei.

— Are el o idee, spuse, în legătură cu o variantă de răspuns.

— Aș vrea s-o aud.

Owens, producătorul cel mai tînăr, calul de bătaie, care avusese și pînă acum cîteva idei fericite și mulțumită strădaniilor căruia fusese identificat teroristul Ulises Rodríguez, își consultă acum însemnările făcute pe niște cartonașe, obișnuita lui bancă de date.

— În documentul Sendero Luminoso ni s-a spus că la CBA vor fi trimise cinci casete video care ar urma să înlocuiască Telejurnalul de seară – prima, săptămîna viitoare, marți, celelalte cîte una pe zi. Spre deosebire de caseta cu doamna Sloane, pe care am vizionat-o în seara asta, celelalte vor fi trimise, după cîte am înțeles, numai CBA-ului.

— Știu toate astea, făcu puțin iritat Chippingham.

Jaeger zîmbi cînd văzu că Owens continua să-și consulte notele nestingherit:

— Eu propun să nu deconspirăm nici un răspuns al CBA-ului pînă marți. Doar luni, pentru a întreține interesul, ați putea spune că a doua zi se va face un anunț. Apoi, marți, anunțul respectiv va fi: „Nu facem nici un comentariu pînă nu primim caseta promisă pentru joi. Abia atunci vom face publică decizia noastră“.

— Și ce obținem cu asta?

— Obținem timp pînă joi, adică șase zile de acum încolo. Apoi, să presupunem că ne parvine caseta de la Sendero.

— Bun, a sosit. Ce urmează?

— O punem într-un seif la care nu are nimeni acces, și imediat intrăm în emisie – întrerupem programul, mare tam-tam – și spunem că am primit caseta, dar e defectă. Probabil că s-a stricat pe drum; cea mai mare parte a conținutului s-a șters. Am încercat s-o difuzăm, apoi s-o reparăm, dar ne-a fost imposibil. Transmitem asta pe postul nostru și în același timp tuturor agențiilor de presă și posturilor de radio, asigurîndu-ne astfel că mesajul ajunge și în Peru, deci înapoi la Sendero Luminoso.

— Cred că m-am prins unde bați, dar spune-mi totuși.

— Ăia din Sendero n-au de unde să știe dacă mințim sau nu. Dar ceea ce *vor ști* – ca și noi, de altfel – este că asemenea lucruri se pot întîmpla. Deci poate ne vor crede și ne vor trimite o altă casetă, chestie care ar putea dura cîteva zile...

— ...și ar însemna că n-am putea cu nici un chip începe difuzarea emisiunilor lor la data cerută de ei, încheie Chippingham în locul lui.

— Exact.

— Ceea ce vrea el să spună, Les, adăugă Jaeger, este că vom putea astfel cîștiga cîteva zile de păsuire — *dacă* ține, și s-ar putea să țină. Ce crezi?

— Cred că este nemaipomenit, spuse Chippingham. Mă bucur că am readus chestiunea arzătoare în domeniul știrilor.

În timpul week-end-ului, știrile despre pretențiile formulate de Sendero Luminoso și caseta cu Jessica au dominat emisiunile informative, stîrnind tot mai mult interesul întregii lumi. Apelurile telefonice asaltau CBA-ul, solicitînd comentarii din partea rețelei, de preferință sub forma unei declarații oficiale. S-a convenit ca respectivele apeluri să fie preluate direct de Departamentul de știri. Celelalte oficialități CBA, inclusiv directorii de departamente, au fost sfătuiți să nu răspundă nici unei întrebări legate de subiect, nici măcar neoficial.

La CBA News au fost convocate trei secretare cu program special de sfîrșit de săptămînă, anume ca să se ocupe de primirea telefoanelor. De fiecare dată răspunsul lor era același: CBA nu avea de dat nici o declarație și, nu, nu era posibil să se aprecieze cînd urma să fie dată vreuna.

Dar lipsa oricărei reacții din partea CBA-ului nu-i oprea pe alții să-și exprime părerile. Opinia majorității părea să fie: *Țineți-vă tare! Nu cedați!*

Surprinzător de mare era însă și numărul celor care nu vedeau nimic rău în satisfacerea cererilor răpitorilor drept răscumpărare a ostaticilor, ceea ce l-a făcut pe Norm Jaeger să comenteze dezgustat:

— Oare mințile alea de găină nu-și dau seama de implicații? Nu înțeleg că dacă se creează un precedent, atunci înseamnă că orice grup de descreierați este liber să răpească pe oricine care lucrează în televiziune?

Duminică, în cadrul *talk show*-urilor TV „În fața națiunii", „Întîlnire cu presa" și „Invitatul săptămînii: David Brinkley", au avut loc dezbateri pe marginea subiectului și au fost prezentate fragmente din cartea lui Crawford Sloane, *Aparatul de filmat și adevărul*, în special pasajele următoare:

„Ostaticii trebuie considerați... ca posibili sacrificați."

„Singurul mod de a trata cu teroriștii este... acela de a nu cădea niciodată la învoială și a nu plăti recompense, nici direct și nici indirect".

În cadrul CBA-ului, cei care i-au promis lui Les Chippingham să nu deconspire decizia finală de neacceptare a termenilor impuși de Sendero Luminoso păreau să se fi ținut de cuvînt. De fapt, singura persoană care și-a călcat promisiunea s-a dovedit a fi Margot Lloyd-Mason, care îl informase duminică pe Theodore Elliott prin telefon despre tot ceea ce se discutase cu două seri înainte.

Fără îndoială, Margot ar fi susținut sus și tare că acționase absolut corect, ținîndu-l la curent pe președintele lui Globanic Industries cu tot ceea ce se întîmpla. Din nefericire, indiferent că a procedat corect sau nu, gestul a pregătit drumul pentru o scurgere de informații cu efect catastrofal.

5

Sediul mondial al Concernului Globanic Industries ocupa o clădire somptuoasă, situată în parcul privat din Pleasantville, New York, la treizeci de mile depărtare de Manhattan. Intenția care guvernase alegerea locului respectiv era aceea de a

îndepărta politica și opiniile forurilor superioare de presiunile și fierberea în care își desfășurau activitatea filialele Globanic din zonele industriale și financiare. Globanic Financial, spre exemplu, care coordona tratatul cu Peru, ocupa trei etaje ale unei clădiri World Trade Center din zona Wall Street.

În realitate, multe dintre problemele subsidiare care afectau avanposturile Globanic se revărsau în sediul din Pleasantville. Acesta era motivul pentru care luni dimineața, la orele 10, Glen Dawson, un reporter-boboc de la *Baltimore Star*, aștepta să-i ia un interviu directorului general al lui Globanic în legătură cu subiectul „palladiu". În ultima vreme, mass media vorbea tot mai mult despre prețiosul metal, și una dintre companiile Globanic deținea mine de palladiu și platină în zona Minas Gerais din Brazilia, unde grevele minerilor puneau în pericol producția.

Dawson aștepta lîngă biroul directorului, într-un hol circular, elegant, cu acces la încă două birouri ale altor două oficialități Globanic de rang înalt, unul dintre ele fiind chiar acela al președintelui lui Globanic Industries.

Reporterul ședea cuminte într-un colț mai retras, cînd una dintre uși se deschise și două persoane își făcură apariția în hol. Una era Theodore Elliott, pe care Dawson îl recunoscu pe loc din fotografii. Și fața celuilalt îi părea familiară, deși Dawson nu știa de unde s-o ia. Cei doi continuau o discuție începută în birou. Bărbatul cu fața familiară tocmai spunea:

— ...am auzit despre CBA-ul tău. Amenințările alea ale rebelilor peruani vă pun într-o poziție dificilă.

Președintele dădu din cap.

— Într-un sens, da... hai, că te conduc pînă la lift... Am luat o hotărîre, deși nu a fost încă dată publicității. În orice caz, *n-o* să ne lăsăm manipulați de o șleahtă de comuniști descreierați.

— Deci CBA-ul nu-și întrerupe telejurnalul?

— Categoric nu! Cît despre difuzarea acelor casete ale Căii Luminoase, nici vorbă de așa ceva...

Vocile se depărtară.

Ascuns în spatele unei reviste pe care o răsfoise pînă atunci, Glen Dawson notă în grabă și întocmai cuvintele pe care le auzise. Inima îi bătea ca nebună. Știa că deținea informații în exclusivitate, pe care alți jurnaliști căutau în zadar să le obțină încă de sîmbătă seara.

— Domnule Dawson, îl strigă o secretară de cabinet, domnul Licata vă roagă să poftiţi.

Cînd ajunse în dreptul ei, Dawson se opri şi îi zîmbi.

— Domnul care era cu domnul Elliott – sînt sigur că l-am întîlnit undeva, dar nu ştiu de unde să-l iau.

Secretara ezită; el îi ghici nehotărîrea, drept care îi zîmbi şi mai generos. De data asta avu efect.

— Era domnul Alden Rhodes, Subsecretar de Stat.

— Bineînţeles! Cum de-am uitat?

Dawson îl văzuse odată pe Subsecretarul de Stat pentru probleme economice – la televizor, apărînd în faţa unui comitet al Casei Albe. Dar acum conta numai faptul că obţinuse numele.

Interviul cu directorul general îi părea fără sfîrşit lui Dawson, deşi încerca să-l încheie cît mai repede cu putinţă. Subiectul în cauză nu-l interesase nici aşa prea mult; Dawson era un tînăr ambiţios, care vroia să scrie despre subiecte de interes larg, şi ceea ce aflase adineauri se profila ca o carte de vizită picată la ţanc pentru un viitor mult mai interesant. Dar directorul nu se arăta grăbit în prezentarea trecutului şi a viitorului metalului preţios. Calificà tulburările minerilor din Brazilia ca fiind temporare şi puţin probabile să afecteze producţia, informaţie pentru care, de altfel, şi venise Dawson. În sfîrşit, reuşind să pună punct discuţiei, Dawson îi mulţumi şi o luă din loc.

Uitîndu-se la ceas, văzu că mai avea timp să tragă o fugă pînă la redacţia lui *Baltimore Star* din Manhattan, să scrie acolo ambele articole şi să prindă ediţia principală de după-amiază a ziarului.

Conducînd cu toată viteza, în timp ce în minte lega frazele şi paragrafele în ritmul alert cu care se micşora şi distanţa pe care o avea de parcurs, Dawson se îndreptă spre sud pe Saw Mill River Parkway, apoi o luă pe Magistrala 87.

Aşezat în faţa computerului, într-o cămăruţă modestă a redacţiei din Rockefeller Plaza, Glen Dawson redactă repede mai întîi articolul despre palladiu. Pentru acesta fusese trimis pe teren, deci trebuia să-şi onoreze cuminte obligaţia iniţială.

Apoi se apucă de al doilea articol, mult mai incitant. Primul ajunsese deja la secţia finanţe, pentru care lucra propriu-zis, şi tot într-acolo avea să fie îndreptat şi al doilea. Dar era sigur că nu va rămîne prea mult la acea secţie.

Degetele lui dansau pe tastatură, compunînd introducerea.

În timp ce redacta, Dawson stăruia cu gîndul asupra unei întrebări cu aspect moral, care ştia şi el că va fi ridicată şi la care trebuia găsit un răspuns cît mai curînd cu putinţă: oare publicarea informaţiei pe care tocmai o scria avea să pună victimele ţinute ostatici în Peru în şi mai mare pericol decît se aflau acum ?

Mai exact: membrii familiei Sloane vor avea de suferit de pe urma dezvăluirii deciziei luate de reţeaua CBA de a respinge pretenţiile organizaţiei Sendero Luminoso, o decizie pe care, în mod evident, CBA-ul nu avea intenţia să o dezvăluie?

Sau, pe de altă parte, publicul era îndreptăţit să afle ce putea să descopere un reporter întreprinzător aşa ca el, indiferent cum erau obţinute informaţiile?

Deşi asemenea întrebări erau fireşti, în mod cert – şi Dawson ştia asta – pe el, unul, nu-l priveau şi nu aveau de ce să-l preocupe. Regulile în această privinţă erau clare şi cunoscute de toţi cei implicaţi.

Reponsabilitatea unui ziarist era aceea de a scrie despre orice subiect pe care-l descoperea şi care merita atenţia cititorului. Dacă afla ceva nou, meseria lui cerea să nu tăinuiască lucrul respectiv sau să-l modifice în vreun fel, ci să scrie un raport detaliat şi exact, apoi să-l predea agenţiei care-l plătea. În acel moment, ceea ce scrisese ajungea pe masa unui editor. Iar editorul, sau editorii erau cei care trebuiau să decidă asupra aspectului moral.

La *Baltimore* – se gîndi Dawson – acolo unde articolul lui era transmis pe un alt terminal de computer chiar în timp ce era redactat, probabil că exact asta se şi întîmpla acum.

Punînd punct, apăsă tasta „print“ pentru a-i rămîne şi lui o copie. Numai că pînă să apuce el să o ia, o altă mînă o ridică din imprimantă.

Era şeful de birou, Sandy Sefton, care tocmai intrase. Reporter veteran, Sefton mai avea cîţiva ani pînă la pensie; era prieten bun cu Dawson.

Citind materialul, şeful de birou fluieră încetişor şi se uită la reporter.

— Ai prins o chestie foarte fierbinte. Cuvintele astea ale lui Elliott – le-ai notat chiar cînd le-a spus?

— Da.

Dawson îi arătă colegului mai în vîrstă însemnările.

— Perfect! Ai vorbit și cu tipul celălalt, cu Alden Rhodes?

Tînărul clătină din cap.

— Probabil că cei de la *Baltimore* vor dori să o faci.

Tocmai atunci sună telefonul.

— Pui pariu că e *Baltimore*?

Așa era. Sefton preluă legătura, ascultă ce i se spunea, apoi spuse:

— Știrea băiatului meu va fi bomba serii, corect? Zîmbi cînd îi întinse receptorul lui Dawson: E Frazer.

J. Allardyce Frazer era directorul executiv. Fără să piardă vremea, întrebă cu voce autoritară:

— N-ai vorbit personal cu Theodore Elliott?

— Nu, domnule Frazer.

— Fă-o. Spune-i ce ai și întreabă-l dacă are de făcut vreun comentariu. Dacă neagă că ar fi spus așa ceva, raportează și asta. Dacă neagă, încearcă să obții o confirmare de la Alden Rhodes. Știi genul de întrebare pe care trebuie s-o pui?

— Cred că da.

— Dă-mi-l pe Sandy.

Șeful de birou preluă telefonul. Îi făcu din ochi lui Dawson în timp ce asculta, apoi spuse:

— Am văzut însemnările lui Glen. A notat cuvintele lui Elliott în timp ce acesta vorbea. Nu există nici un dubiu. Nici o șansă de a fi înțeles greșit.

Puse receptorul în furcă și îl informă pe Dawson:

— Încă nu ai undă verde; se dezbate aspectul moral. Tu treci la chestia cu Elliott. Eu încerc să-l localizez pe Rhodes; nu cred că a ajuns încă la Washington.

Sefton trecu la alt telefon.

Dawson formă numărul de la Globanic. Întîi răspunse centrala, apoi o voce de femeie. Reporterul își declină identitatea și îl ceru pe domnul Theodore Elliott.

— Domnul Elliott nu este disponibil, spuse vocea cu amabilitate. Eu sînt doamna Kessler. Pot să vă ajut cu ceva?

— Poate.

Alegîndu-și cu grijă vorbele, Dawson explică de ce sunase.

Vocea deveni brusc rece:

— Așteptați un moment.

Trecură cîteva minute. Dawson tocmai vroia să închidă și să formeze din nou, cînd vocea reveni la aparat, de data aceasta rigidă de-a binelea:

— Domnul Elliott vă avertizează că, indiferent de ce credeți dumneavoastră că ați auzit, era absolut confidențial, deci nu poate fi folosit.

— Eu sînt reporter, îi aminti Dawson. Dacă aud sau descopăr ceva ce nu mi-a fost comunicat *mie* în mod confidențial, am tot dreptul să folosesc informația respectivă.

— Domnule Dawson, nu văd nici un motiv pentru a continua această discuție.

— Doar o clipă, vă rog. Domnul Elliott neagă cumva faptul că ar fi spus ceea ce v-am citit eu?

— Domnul Elliott nu are nimic de comentat.

Dawson notă întrebarea și răspunsul, așa cum notase și ce i se spusese înainte.

— Doamnă Kessler, vă deranjează dacă vă rog să-mi spuneți prenumele dumneavoastră?

— Nu văd de ce... mă rog, Diana.

Dawson zîmbi, intuind gîndul doamnei: dacă tot avea să-i fie tipărit numele, măcar să fie întreg. Cînd să mulțumească, constată că legătura fusese întreruptă.

Închizînd aparatul, primi un bilet de la șeful de birou, care-i spuse:

— Rhodes se îndreaptă spre La Guardia, într-o mașină a Departamentului de Stat. Ăsta-i numărul telefonului din mașină.

De data aceasta, după un prim apel răspunse o voce masculină. Dawson îl ceru pe „Domnul Alden Rhodes".

— La telefon.

Dawson se prezentă și de data asta; îl văzu pe Sandy Sefton ascultînd discuția pe un alt telefon.

— Domnule Rhodes, ziarul la care lucrez ar dori să știe dacă aveți vreun comentariu cu privire la declarația domnului Theodore Elliott, anume că rețeaua CBA va respinge pretențiile formulate recent de Sendero Luminoso, și că, citez cuvintele domnului Elliott, „N-o să ne lăsăm manipulați de o șleahtă de comuniști descreierați".

— Ți-a spus Theo Elliott *așa ceva*?

— L-am auzit cu urechile mele, domnule Rhodes.

— Credeam că vrea să o țină secret. Urmă o pauză, apoi: Ia stai nițel! Nu cumva ședeai acolo în hol cînd am trecut noi?

— Ba da.

— Dawson, m-ai dus de nas și insist ca toată această convorbire să rămînă strict între noi.

— Domnule Rhodes, înainte să începem discuția, v-am spus cine sînt și n-ați pomenit că ar trebui să rămînă între noi.

— Să te ia naiba, Dawson!

— Asta rămîne între noi, domnule. Dar mi-ați spus destule.

Zîmbind, șeful de birou ridică degetele mari în semn de victorie.

Dezbaterea morală de la *Baltimore* n-a durat mult.

În orice agenție de știri există întotdeauna o predilecție pentru dezvăluiri și deconspirări. Totuși, în cazul unor articole – și cel de față era unul dintre acestea – anumite întrebări trebuiau puse și era nevoie să li se dea un un răspuns. Tocmai asta făceau editorul executiv și cel al știrilor interne, care urmau să aprobe articolul.

ÎNTREBARE: Era posibil ca publicarea articolului să pună în pericol ostaticii? RĂSPUNS: Ostaticii erau deja în pericol, nu se putea aprecia în ce măsură publicarea ar fi schimbat situația. ÎNTREBARE: Va fi ucis vreunul dintre ei în urma publicării informației? RĂSPUNS: Puțin probabil, deoarece un ostatic mort nu mai face două parale. ÎNTREBARE: Dacă CBA-ul tot trebuie să-și facă publică decizia într-o zi sau două, în ce măsură contează că a fost deconspirată mai devreme? RĂSPUNS: Nu mult, dacă nu cumva deloc. ÎNTREBARE: De vreme ce Theo Elliott de la Globanic a dezvăluit decizia CBA-ului la întîmplare, și probabil că sînt și alte persoane care mai știu de ea, era posibil să mai rămînă multă vreme un secret? RĂSPUNS: Cu siguranță nu.

În cele din urmă, editorul executiv formulă concluzia amîndurora:

— Nu există nici o problemă din punct de vedere moral. Îi dăm drumul!

Articolul apăru pe prima pagină a ediției principale de după-amiază a ziarului *Baltimore Star*, cu un titlu pe toată lățimea paginii:

CBA SPUNE NU RĂPITORILOR FAMILIEI SLOANE

Articolul lui Glen Dawson începea astfel:

„CBA va spune un «nu» categoric condițiilor impuse de răpitorii familiei Sloane, de a anula Telejurnalul de seară timp de o săptămînă și de a difuza în schimb casetele video cu caracter propagandistic expediate de grupul maoist peruan Sendero Luminoso.

Sendero Luminoso, sau Calea Luminoasă, a recunoscut că ține ostatici victimele răpite, într-un loc secret în Peru.

Theodore Elliott, președintele și directorul executiv al lui Globanic Industries, compania tutelară a CBA-ului, a declarat astăzi: «N-o să ne lăsăm manipulați de o șleahtă de comuniști descreierați».

Pronunțîndu-se astfel la sediul Globanic din Pleasantville, New York, el a adăugat: «Cît despre difuzarea acelor casete ale Căii Luminoase, nici vorbă de așa ceva».

Un reporter de la Star *se afla la fața locului atunci cînd Elliott a făcut respectiva declarație.*

Alden Rhodes, Subsecretar de Stat pentru probleme economice, care se afla împreună cu domnul Elliott în momentul în care acesta din urmă a făcut declarația respectivă, a refuzat să comenteze atunci cînd a fost întrebat în legătură cu aceasta de către Star, *deși a spus: «Am crezut că dorește să o țină secret». O încercare făcută ulterior în cursul dimineții de a-l contacta pe domnul Elliott a rămas fără succes.*

«Domnul Elliott nu este disponibil», i-a declarat reporterului nostru doamna Diana Kessler, secretara președintelui de la Globanic. La insistențele reporterului, doamna Kessler a repetat: «Domnul Elliott nu are de făcut nici un comentariu».“

Urma apoi prezentarea generală a situației și un istoric al răpirii.

Încă înainte ca *Baltimore Star* să ajungă în chioșcuri, posturile de radio dețineau informația, menționînd ca sursă ziarul *Star*. Mai tîrziu în aceeași seară, ziarul a fost citat de toate posturile de televiziune în cadrul edițiilor de știri, inclusiv de CBA, unde declarația prematură a fost receptată aproape cu disperare.

A doua zi în Peru, unde povestea răpirii domina deja toate știrile, în ziare, la radio și la TV, dezvăluirea a fost

prezentată cu un accent deosebit pus pe exprimarea lui Theodore Elliott, „o șleahtă de comuniști descreierați“ – „*grupo de Comunistas locos*“, ca descriere a organizației Sendero Luminoso.

6

— Îmi place de Vicente, spuse Nicky. E prietenul nostru.

— Și eu cred că este, încuviință Angus din celula lui.

Bătrînul ședea întins pe salteaua subțire și soioasă a patului improvizat și își omora timpul urmărind doi gîndaci mari pe perete.

— Atunci să nu mai credeți, amîndoi! se răsti Jessica. E o stupizenie și o naivitate să vă placă *indiferent cine* de aici.

Se opri, îi venea să-și muște limba, să poată retrage cumva cuvintele rostite. Nu ar fi trebuit să vorbească atît de aspru.

— Îmi pare rău, spuse. N-am vrut să sune așa cum a sunat.

Problema era că, după cincisprezece zile de încarcerare în cuștile lor minuscule, tensiunea își spunea cuvîntul la toți trei, demoralizîndu-i. Jessica făcuse tot ce-i stătea în putință să le păstreze moralul, dacă nu în cea mai bună formă, cel puțin deasupra disperării. De asemenea, se îngrijea ca toți să facă zilnic exerciții, pe care le executau sub comanda ei. Dar era limpede că, în ciuda celor mai bune intenții, constrîngerile fizice, monotonia și singurătatea aveau consecințe inevitabile. În plus, mîncarea grasă și fără nici un gust era o piedică suplimentară în calea păstrării tonusului fizic.

Punînd laolaltă aceste condiții mizerabile, și cu toate eforturile lor de a-și menține igiena personală, în cea mai mare parte a timpului erau murdari, mirosind neplăcut, și aproape tot timpul asudați, hainele împuțite lipindu-li-se de piele.

Foarte bine făcea – își spunea Jessica – că-și amintea tot timpul de mentorul cursului de antiterorism la care luase și ea parte, colonelul Wade, care suferise cu mult mai mult și o perioadă mult mai lungă de timp în Coreea, în gaura de iad de sub pămînt. Dar Cedric Wade era o persoană excepțională, profund dedicată cauzei pe care o servea, adică propriei sale țări în vreme de război. Aici, însă, nu era nici un război care să întărească mințile sau puterea fizică. Erau simple persoane

civile, prinse într-un conflict meschin... cu ce scop? Jessica încă nu aflase.

Totuşi, gîndul la colonelul Wade şi remarca lui Nicky, anume că îi plăcea de Vicente, plus confirmarea lui Angus îi reamintiră de ceva ce aflase de la Wade. Acum părea momentul cel mai potrivit să le spună şi lor.

Vorbind în şoaptă şi aruncînd priviri precaute în direcţia gardianului de serviciu, întrebă:

— Angus şi Nicky, aţi auzit vreodată de sindromul Stockholm?

— Eu cred că da, spuse Angus. Dar nu-s sigur.

— Nicky?

— Nu, mami. Ce-i aia?

Gardianul care-i păzea era acela care aducea cu sine din cînd în cînd o cărţulie cu benzi desenate; acum părea cufundat în lectură şi total indiferent la ce vorbeau ei. Jessica mai ştia şi că nu cunoştea limba engleză.

— Am să vă spun.

Parcă auzea vocea colonelului Wade informînd micul grup de studiu din care făcuse parte şi ea: „În aproape orice atac terorist sau răpire se întîmplă un lucru cu totul special, şi anume, după o vreme, cel puţin unii dintre ostatici ajung să se ataşeze de terorişti. Uneori ostaticii merg pînă acolo că îi consideră pe terorişti ca fiindu-le prieteni, iar duşmanii devin trupele de soldaţi sau poliţişti de afară, care încearcă să-i salveze. Acesta se numeşte sindromul Stockholm".

Şi aşa era, într-adevăr; Jessica citise nişte cărţi despre acest sindrom. Avusese chiar curiozitatea să afle de unde îşi primise numele.

Acum, răscolind în memorie după cele aflate şi folosind propriile ei cuvinte, le relată ciudata poveste, iar Nicky şi Angus o ascultară.

S-a întîmplat în Stockholm, Suedia, pe 23 august 1973.

În dimineaţa respectivă, în Normalmstorg, o piaţă centrală a oraşului, un evadat pe nume Jan-Erick Olsson, treizeci şi doi de ani, a intrat la Sveriges Kreditbank, una dintre cele mai mari bănci ale oraşului. Dintr-o jachetă ţinută în mînă, Olsson a scos un pistol-mitralieră cu care a tras o rafală în tavan, creînd panică şi o ploaie de tencuială, beton şi sticlă spartă.

Teroarea care a urmat a ţinut şase zile.

În acest timp, nici unul dintre cei implicați n-a știut că pentru mulți ani, poate chiar secole, un efect al experienței ce le era dat să o trăiască atunci împreună avea să ajungă cunoscut sub numele de sindromul Stockholm – un termen medical și științific menit să devină familiar studenților și medicilor din întreaga lume, la fel cum sînt operația cezariană, anorexia, priapismul sau boala Alzheimer.

Trei femei și un bărbat, toți funcționari ai băncii, au fost luați ostatici de Olsson și de un complice, Clark Olofsson, de douăzeci și șase de ani. Ostaticii erau Birgitta Lundblad, treizeci și unu de ani, o blondă nostimă; Kristin Ehnmark, douăzeci și trei de ani, temperamentală, brunetă; Elisabeth Oldgren, douăzeci și unu, minionă, blondă și blajină; și Sven Säfström, douăzeci și cinci, un burlac înalt și suplu. Aproape în tot timpul celor șase zile, acest sextet a rămas închis într-un subsol unde se găsea tezaurul băncii și de unde criminalii își comunicau condițiile prin telefon – trei milioane de coroane în bani gheață (710 000 dolari), două mitraliere și o mașină cu care s-o poată șterge.

Asediul a fost o adevărată tortură pentru ostatici. Au fost obligați să stea în picioare, legați cu frînghii în jurul gîtului, încît căderea ar fi însemnat o strangulare sigură. Din cînd în cînd, țeava unui pistol li se înfigea în coaste, și atunci credeau că s-a zis cu ei. Timp de cincizeci de ore au stat fără mîncare. Coșuri de hîrtii din plastic le-au servit drept veceuri. În subsolul acela, claustrofobia și teama deveniseră atotstăpînitoare.

Și totuși, între ostatici și teroriști s-a născut o apropiere ciudată. La un moment dat, Birgitta ar fi putut să fugă, dar n-a făcut-o, Kristin a reușit să dea informații poliției, pentru ca mai tîrziu să declare că „M-am simțit ca o trădătoare". Ostaticul Sven i-a descris pe teroriști cum că erau „buni". Elisabeth a confirmat opinia lui.

Poliția din Stockholm, care ducea un război de uzură pentru a-i elibera pe prizonieri, a întîmpinat rezistență din partea acestora. Kristin le-a comunicat prin telefon că avea încredere în bandiți, adăugînd: „Vreau să ne lăsați să plecăm cu ei... S-au purtat foarte frumos". Despre Olsson a spus: „Ne apără de poliție". Cînd i s-a spus că „Poliția nu vă va face nici un rău", ea a răspuns: „Nu vă cred".

Ulterior s-a aflat că Kristin se ținea de mîini cu criminalul mai tînăr, Olofsson. Celui care a condus ancheta i-a

mărturisit: „Clark mi-a dăruit tandrețe". Iar după eliberarea ostaticilor, cînd era scoasă pe targă și urcată într-o ambulanță, Kristin i-a strigat lui Olofsson: „Clark, ne mai vedem".

Cercetînd subsolul, tehnicienii de la laborator au găsit urme de spermă. După o săptămînă de interogatorii, timp în care Kristin a negat că ar fi întreținut relații sexuale cu vreunul dintre ei, a mărturisit că într-o noapte, în timp ce toți ceilalți dormeau, ea l-a ajutat pe Olofsson să se masturbeze. Deși se îndoiau de declarația ei, anume că n-ar fi întreținut relații sexuale, anchetatorii au abandonat acest aspect.

La întrebările puse de doctori, ostaticii eliberați s-au referit la polițiști ca fiind „dușmanii" lor și au susținut cu tărie că ei își datorau viața criminalilor. Elisabeth l-a acuzat pe unul dintre doctori că a încercat „să ne șteargă din minte respectul față de Olsson și Olofsson".

În 1974, la aproximativ un an după drama de la bancă, Birgitta l-a vizitat pe Olofsson la închisoare, și a stat de vorbă cu el aproape o jumătate de oră.

În cele din urmă, doctorii au stabilit că reacția ostaticilor era tipică pentru oricine este implicat într-o „situație de supraviețuire". Au citat-o pe Anna Freud, care a descris asemenea reacții sub termenul de „identificarea cu agresorul". Iar drama de la banca suedeză a dat naștere unei denumiri consacrate.

— Hei, ce grozav, mami, strigă Nicky.

— Habar n-am avut de chestiile astea, adăugă Angus.

— Mai ai povești așa grozave? o iscodi Nicky.

— Cîteva, spuse Jessica bucuroasă.

Încă o dată își răscoli memoria după ceea ce aflase de la colonelul Wade. „Mai am două sfaturi pentru voi" le spusese el la una dintre ședințele de antiterorism. Întîi, dacă sînteți captivi, ostatici: Feriți-vă de sindromul Stockholm! Doi, cînd aveți de-a face cu teroriști, nu uitați că „Iubește-ți dușmanul" este o prostie fără seamăn. Pe de altă parte, nu vă irosiți timpul și energia urîndu-i, pentru că ura este o emoție epuizantă, care vă stoarce. E suficient să nu aveți nici o clipă încredere în ei, să nu vă placă, și nici o clipă să nu uitați că vă sînt dușmani."

Jessica le repetă lui Angus și lui Nicky sfatul lui Wade. Le povesti despre diferite deturnări de avioane, în care persoanele capturate și maltratate au ajuns să nutrească senti-

mente de prietenie pentru teroriști. Așa s-a întîmplat în cazul deturnării cursei TWA 847, în 1985, cînd cîțiva dintre pasageri și-au exprimat simpatia pentru teroriștii șiiți și le-au împărtășit opiniile propagandistice.

Și mai mult, continuă Jessica, un ostatic eliberat din Orientul Mijlociu – o figură patetică, în mod vădit o altă victimă a sindromului Stockholm – a transmis chiar un mesaj din captivitate Papei și Președintelui american, gest prin care și-a făcut o mare publicitate. Conținutul mesajului nu a fost dezvăluit, deși neoficial a fost calificat drept banal și fără sens.

Și mai simptomatic pentru cei care înțeleg sindromul Stockholm a fost cazul Patriciei Hearst, victimă și ea a unei răpiri. Din nefericire pentru Hearst, care a fost arestată în 1975 și judecată anul următor pentru presupuse crime comise sub influența răpitorilor brutali, evenimentele de la Stockholm nu erau cunoscute încă suficient de bine pentru a permite ori înțelegerea, ori judecarea cu obiectivitate a cazului ei. Luînd cuvîntul la una dintre sesiunile de antiterorism ale lui Wade, un avocat american a declarat: „În termeni legali și intelectuali, procesul lui Patty Hearst ar trebui asemuit cu procesele vrăjitoarelor din Salem, din 1692". Și a adăugat: „Știind ceea ce știm acum, și amintindu-ne că verdictul nedrept a fost recunoscut ca atare de Președintele Carter, care i-a comutat pedeapsa cu închisoarea, va fi o mare rușine pentru țara noastră dacă Patricia Hearst va muri fără să fie reabilitată".

— Deci ce vrei tu să spui, Jessie, concluzionă Angus, este să nu ne lăsăm amăgiți de atitudinea aparent binevoitoare a lui Vincente. El tot dușman ne este.

— Dacă n-ar fi, sublinie Jessica, am putea pur și simplu să ieșim de-aici atunci cînd ne păzește el.

— Ceea ce știm că nu putem. Angus se adresă celulei din mijloc: Ai înțeles, Nicky? Mama are dreptate, noi am greșit.

Nicky dădu din cap posomorît, fără să scoată un cuvînt. Unul dintre cele mai triste aspecte ale încarcerării, cugetă Jessica, era acela că Nicky era confruntat – mai devreme decît s-ar fi întîmplat în mod normal – cu cîteva realități crude ale infamiei umane.

Așa cum se întîmpla adesea în Peru, aspectele nou apărute în cazul răpirii familiei Sloane străbăteau distanțe

lungi, pînă în cele mai îndepărtate colțuri ale țării, pe calea undelor radio.

Primele știri privind implicarea Peru-ului și a organizației Sendero Luminoso în răpire fuseseră difuzate sîmbătă, a doua zi după Telejurnalul de seară al CBA-ului, în cadrul căruia se prezentase materialul în exclusivitate redactat de echipa de cercetare a rețelei. Dacă înainte răpirea fusese oglindită cu destulă zgîrcenie de mediile de informare peruane, implicarea locală a transformat-o în știre importantă. Tot radioul a fost acela care a difuzat-o pînă departe.

Pe aceeași cale, în dimineața zilei de marți, după dezvăluirea senzațională făcută de *Baltimore Star* în ediția de luni, undele radio au dus pînă în orașul Ayacucho din munții Anzi și pînă în cătunul Nueva Esperanza din Selva prima știre privind refuzul lui Theodore Elliott de a satisface condițiile răpitorilor, precum și opinia lui deplorabilă despre Sendero Luminoso.

În Ayacucho, știrea radio a fost auzită de liderii Sendero, iar în Nueva Esperanza de teroristul Ulises Rodríguez, alias Miguel.

Curînd după aceasta, între Miguel și un lider Sendero din Ayacucho a avut loc o convorbire telefonică, fără ca vreunul din cei doi să-și dezvăluie identitatea în timpul discuției. Amîndoi erau conștienți de faptul că legătura telefonică era proastă după standardele moderne, iar linia trecea și prin alte localități, unde oricine ar fi putut asculta, inclusiv armata sau poliția. Drept care, conversația lor s-a axat pe generalități și aluzii mascate, la care se pricepeau de minune mulți din Peru, dar amîndoi bărbații cunoșteau foarte bine adevăratul înțeles.

Adică: trebuia urgent făcut ceva pentru a dovedi rețelei americane de televiziune CBA că nu aveau de-a face cu niște proști și niște fricoși. Una dintre posibilități era uciderea unui ostatic și abandonarea cadavrului undeva în Lima, unde putea fi găsit. Recunoscînd că această măsură avea toate șansele să se dovedească eficientă, Miguel sugeră ca pentru moment, totuși, să-i țină în viață pe toți trei, păstrîndu-i ca pe un capital. În loc să-i omoare, el veni cu o altă stratagemă care – era convins, căci tocmai își amintise de ceva ce aflase cît stătuseră la Hackensack – va fi un dezastru psihologic pentru cei aflați la capătul celălalt al ecuației, în New York.

Liderul se arătă de acord fără alte comentarii și, întrucît avea să fie nevoie de un transport de persoane, îl informă pe

Miguel că va trimite imediat o mașină sau un camion, ce se va găsi disponibil, cu destinația Nueva Esperanza.

În Nueva Esperanza, Miguel începu pregătirile, și pentru aceasta trimise după Socorro.

Jessica, Nicky și Angus se uitară la mica procesiune care intră în coșmelie și se opri în fața celulelor. Era formată din Miguel, Socorro, Gustavo, Ramón și încă unul dintre paznici. Din hotărîrea ce se citea pe chipurile lor, era limpede că urma să se întîmple ceva, și Jessica și ceilalți doi așteptară cu teamă să vadă ce anume avea să urmeze.

De un lucru Jessica era sigură: indiferent ce i s-ar fi cerut, era dispusă să coopereze. Trecuseră șase zile de cînd acceptase să fie filmată și înregistrată și de cînd, din pricina refuzului ei inițial, Nicky fusese torturat cu arsuri chinuitoare. De atunci, Socorro venise zilnic să cerceteze rănile provocate de arsuri, care începuseră să se vindece, astfel că Nicky nu mai era chinuit de dureri. Simțindu-se încă vinovată pentru suferințele lui Nicky, Jessica era hotărîtă să facă în așa fel încît să nu-i mai provoace altele.

Drept urmare, cînd teroriștii deschiseră ușa celulei lui Nicky și se înghesuiră înăuntru, ignorîndu-i pe Jessica și pe Angus, Jessica strigă înspăimîntată:

— Ce faceți? Vă rog, nu-i faceți nici un rău. A suferit destul. Faceți-mi mie ce vreți să-i faceți lui!

Socorro se răsuci spre Jessica și strigă prin plasa ce le despărțea:

— Ține-ți gura! N-ai cum să oprești ce urmează să se întîmple.

— Ce se *întîmplă*? țipă disperată Jessica.

Văzu că Miguel adusese cu el o măsuță de lemn; Gustavo și al patrulea bărbat îl apucară pe Nicky și-l imobilizară, încît băiatul nu mai putea face nici o mișcare. Jessica țipă din nou:

— Dar nu e drept! Pentru Dumnezeu, dați-i drumul!

Socorro n-o luă în seamă pe Jessica, ci îi spuse lui Nicky:

— O să ți se taie două degete.

La cuvîntul „degete", Nicky, deja înnebunit de spaimă, țipă și se zbătu, dar în zadar.

— O să ți le taie bărbații ăștia, nu poți face nimic ca să-i oprești. Dar o să te doară mai mult dacă te zbați, așa că stai liniștit!

Nețiinînd seama de avertisment, rostind cuvinte fără șir, căutînd cu priviri sălbatice în toate părțile, Nicky se zbătu și mai disperat ca să scape din strînsoarea lor, să-și salveze cumva mîinile, dar nu izbuti.

Jessica țipă sfîșietor:

— Ah, nu! Nu degetele! Nu înțelegeți? Cîntă la pian! E viața lui...

— Știu.

De data asta răspunsese Miguel, care se întoarse spre ea cu un zîmbet subțire pe buze.

— L-am auzit pe bărbatul tău spunînd asta la televizor, răspundea la o întrebare. Cînd va primi aceste degete, o să-și dorească să n-o fi făcut.

De partea cealaltă a celulei lui Nicky, Angus se izbea de peretele propriei lui celule și striga și el. Își ridică mîinile.

— Ia-le pe-ale mele! Ce contează? De ce să-i distrugeți băiatului toată viața?

De data asta, cu fața încrîncenată de furie, Miguel se stropși la el:

— Ce contează două degete pentru o potaie de burghez, cînd în fiecare an mor șaizeci de mii de copii peruani înainte să împlinească cinci ani?

— Sîntem americani! urlă Angus. N-avem nici o vină pentru asta.

— Ba da! Sistemul capitalist, sistemul *vostru* care exploatează oamenii, este depravat, distructiv. El *este* vinovat...

Statistica lui Miguel cu copiii morți era luată din discursurile lui Abimael Guzmán, fondatorul organizației Sendero Luminoso. Miguel știa că cifrele lui Guzmán erau probabil exagerate, dar nu încăpea nici o îndoială că numărul copiilor peruani care cădeau victime foametei era cel mai mare din lume.

Ce trebuia să se petreacă s-a petrecut foarte repede, sub potopul de acuzații și injurii pe care și le aruncau unii altora.

Măsuța adusă de Gustavo a fost așezată în fața lui Nicky. Băiatul continua să se zbată și să se zvîrcolească, implorînd și țipînd. Gustavo puse cu forța degetul arătător de la mîna dreaptă a băiatului pe tăblia mesei, iar celelalte degete i le lipi

ca-ntr-o menghină de marginea tăbliei. Ramón scoase un brici și, zîmbind, încercă tăișul lamei cu buricul degetului mare.

Mulțumit, Ramón se apropie, lipi lama de a doua falangă a degetului și, cu o mișcare fulgerătoare, izbi cu încheietura ca un baros a mîinii stîngi în latul lamei. Un sunet înfundat, sînge împroșcat, un țipăt sfîșietor al lui Nicky, și degetul aproape retezat, dar nu de tot. Ramón ridică briciul, apoi tăie restul de piele și de carne, ca degetul să se desprindă de tot. Țipetele disperate ale lui Nicky, acum din pricina durerii, erau ascuțite, cumplite.

Sîngele inundă tăblia mesei și mînji mîinile celor doi care-l țineau pe Nicky. Fără să le pese, luară acum la rînd degetul mic, tot de la mîna dreaptă, și-l puseră pe masă. De data asta acțiunea și rezultatul fuseră mai rapide. Cu o singură lovitură de brici, degetul se despărți de tot de mînă și sîngele împroșcă din nou.

Socorro, care luase primul deget tăiat și-l pusese într-o pungă de plastic, îl luă și pe al doilea, îl puse lîngă primul, apoi îi dădu punga lui Miguel. Socorro era palidă, buzele îi erau strînse. Se uită scurt la Jessica, a cărei față era ascunsă în palme și al cărei trup se zguduia de hohotele de plîns.

Aproape inconștient, cu chipul alb ca ceara, Nicky se prăvălise pe patul îngust, iar țipetele se transformaseră în gemete de agonie. Cînd Miguel, Ramón și al patrulea bărbat ieșiră din celulă, luînd și măsuța plină de sînge, Socorro îi făcu semn lui Gustavo să mai rămînă și îi spuse:

— *Agarra el chico. Siéntalo.**

Gustavo se supuse – îl ridică pe Nicky în poziție șezînd și-l ținu, în timp ce Socorro ieși și aproape imediat se întoarse cu un vas cu apă cu săpun, pe care îl avusese pregătit încă de cînd venise împreună cu ceilalți. Luînd mîna lui Nicky și ținînd-o în sus, Socorro spălă cu grijă cioturile crude ale celor două degete tăiate, pentru a preveni o posibilă infecție. Apa se coloră în roșu intens. După ce acoperi ambele răni cu mai multe bucăți de tifon, pansă atent întreaga mînă. Sîngele însă pătrunse prin toate tampoanele și prin bandaj, deși hemoragia păruse a se fi domolit cît de cît.

---

* Pune mîna pe băiat. Ține-l în poziție șezînd (sp.).

În tot acest timp, Nicky, în stare de șoc, tremurînd din tot trupul, nici nu o ajută, nici nu se împotrivi la tot ce-i făcea Socorro.

Pentru că Miguel încă nu ieșise din coșmelie, Jessica se apropie de ușa celulei și-l rugă printre suspine:

— Te rog, lasă-mă să mă duc la fiul meu! Te rog, te rog, te rog!

Miguel clătină din cap. Spuse dispreţuitor:

— Fără mamă la un miorlăit care n-are curaj! Lasă-l pe *mocoso* să învețe să fie bărbat!

— E mai bărbat decît ai să fii tu vreodată.

Vocea fusese a lui Angus, grea de furie și de scîrbă; și el se apropiase de ușă, ca să-l poată privi pe Miguel în față. Se chinui să-și amintească de înjurătura în spaniolă pe care o învățase de la Nicky în urmă cu o săptămînă:

— Tu... *¡Maldito hijo de puta!*

Își aminti și ce însemna asta: *Fiu de tîrfă blestemat.* Nicky îi mai spusese și ce-i explicaseră prietenii lui de pe terenul de sport: să te legi de mama unui bărbat într-o înjurătură spaniolă era cea mai gravă insultă posibilă.

Miguel își răsuci capul încet, deliberat. Se uită direct în ochii lui Angus, cu priviri de gheață, veninoase, neîndurătoare. Apoi, încrîncenat la față, dar fără măcar să clipească, se întoarse cu spatele.

Gustavo, care tocmai ieșea din celula lui Nicky, auzise cuvintele lui Angus. Observînd reacția lui Miguel, clătină din cap și îi spuse lui Angus în engleza lui poticnită:

— Bătrînule, făcut mare greșeală. El nu uitat.

Orele treceau, și Jessica era tot mai îngrijorată de starea psihică a lui Nicky. Încercase să-i vorbească, să găsească vreo cale, printre vorbe, să-l consoleze, dar fără succes și fără nici o reacție din partea lui. Nicky stătea nemișcat, gemînd din cînd în cînd. Și brusc, trupul lui zvîcnea de cîteva ori și țipete ascuțite îi scăpau din gîtlej, urmate de o criză de tremurături. Jessica era sigură că nervii retezați și durerea provocau aceste reacții. Din cîte își dădea seama, ochii băiatului erau larg deschiși, dar chipul îi era golit de orice expresie.

Jessica se ruga de el să-i răspundă:

— Doar un cuvînt, Nicky, dragule! Un cuvînt! Te rog – spune ceva, orice!

Dar el nu reacționa. Jessica se temea să nu-și piardă și ea stăpînirea de sine. Neputința de a întinde mîna spre el, de a-și atinge și a-și mîngîia fiul ca să-i aducă puțină alinare fizică, era mai mult decît frustrantă.

La un moment dat, pradă aproape isteriei, Jessica încercă să-și golească mintea de orice gînd și, întinzîndu-se pe pat, rămase acolo vărsînd lacrimi amare și tăcute.

Se concentră... *Ține-ți firea! Adună-te! Nu ceda!...* Încercă din nou să-i vorbească lui Nicky.

Angus încercă și el, dar la fel de zadarnic.

Sosi mîncarea. Evident că Nicky nici n-a băgat de seamă. Știind că trebuia să-și păstreze toată puterea, Jessica încercă să mănînce, dar nu putea înghiți nimic, așa că împinse vasul la o parte. Ar fi vrut să știe ce simțea, ce gîndea Angus, dar n-avea cum.

Întunericul se lăsa tot mai mult. Cînd noaptea coborî de tot, bărbatul care făcuse pînă atunci de gardă plecă și în locul lui veni Vicente. Afară, zgomotele se stingeau, treptat nu se mai auzi decît murmurul insectelor. Atunci sosi și Socorro. Aducea cu ea vasul cu apă de care se folosise și prima dată, pansamente sterile, o fașă curată și o lampă cu petrol. Intră în celula lui Nicky. Cu gesturi blînde, îl ridică pe băiat în capul oaselor și începu să-i schimbe pansamentele.

Nicky părea mai liniștit, poate că se mai domolise durerea, scuturăturile trupului deveniseră mai rare.

După o vreme, Jessica strigă în șoaptă:

— Socorro, te rog...

Femeia se răsuci fulgerător spre ea. Își duse un deget la buze, făcîndu-i semn să tacă. Nesigură de tot ce i se întîmpla, zăpăcită de încordare și suferință, Jessica se supuse.

După ce isprăvi cu bandajarea mîinii, Socorro părăsi celula, dar nu puse lacătul. Se apropie în schimb de celula Jessicăi și descuie lacătul. Își duse din nou degetul la buze. Apoi îi făcu semn să iasă din celulă și arătă spre ușa de la celula lui Nicky, rămasă deschisă.

Jessica simți că prinde viață.

— Trebuie să te întorci aici înainte de revărsatul zorilor, șopti Socorro. Făcu un gest cu capul în direcția lui Vicente: Îți va spune el cînd.

Înainte să intre în celula băiatului, Jessica se opri și se răsuci spre Socorro. Dintr-un impuls irațional, se apropie de ea și o sărută pe obraz.

Cîteva clipe mai tîrziu, Jessica îl ținea pe Nicky în brațe, atentă să-i ferească mîna bandajată.

— Vai, mămico! șopti băiatul.

Atît cît le stătea în putință, se strînseră în brațe. Curînd, Nicky adormi.

7

La CBA News, căutarea sistematică a anunțurilor imobiliare din ziarele locale apărute în ultimele trei luni era pe punctul de a fi abandonată.

La debutul acestei activități, în urmă cu ceva mai mult de două săptămîni, localizarea presupusului sediu din Statele Unite al răpitorilor dăduse impresia că acesta era un aspect foarte important. Atunci toți speraseră că, și în cazul în care nu aveau să fie găsite victimele înseși, măcar un indiciu tot trebuia să fi rămas, din care să se ghicească locul unde fuseseră duse ulterior.

Dar acum toată lumea știa că membrii familiei Sloane se găseau în Peru, deși numai Sendero Luminoso cunoștea exact locul, deci căutarea bazei inițiale își pierduse din importanță.

Din punctul de vedere al Departamentului de știri TV, descoperirea sediului și eventualele imagini pe care le-ar fi realizat acolo încă prezentau interes. Însă dacă asta mai putea să ajute în vreun fel la rezolvarea cazului părea tot mai puțin probabil pe măsură ce treceau zilele.

Și totuși, efortul nu fusese un eșec total. Căutările în presa locală întreprinse de Jonathan Mony duseseră la descoperirea săptămînalului *Semana* de limbă spaniolă, în care găsise acel articol ce-i dusese direct la antreprenorul Alberto Godoy. Strîns cu ușa, acesta recunoscuse că vînduse sicriele teroristului Ulises Rodríguez, pe care l-a și identificat fără nici o ezitare. Ulterior, înghesuit și mai mult, Godoy a oferit informații suplimentare, care au condus investigația spre American-Amazonas Bank, spre presupusa asasinare a diplomatului Națiunilor Unite José Antonio Salaverry și a amantei sale, Helga Efferen, precum și spre legăturile lor cu Peru.

Chiar și numai pentru acești pași înainte, proiectul de cercetare a anunțurilor publicate își dovedise utilitatea – opinie împărtășită, de altfel, de toți. Dar oare continuarea cercetării mai putea să scoată la lumină și alte aspecte?

Don Kettering, care conducea acum echipa specială de cercetare CBA News, nu era de această părere. Nici Norman Jaeger, producătorul principal al echipei. Chiar şi Teddy Cooper, cel care venise cu ideea şi supraveghease îndeaproape întreaga activitate încă de la începuturile ei, nu prea mai găsea raţiuni să o continue.

Problema a fost luată în discuţie la şedinţa echipei, convocată marţi dimineaţa.

Trecuseră patru zile de la telejurnalul de vineri, cînd se dezvăluiseră toate informaţiile pe care le deţinea CBA News în legătură cu răpirea, identitatea criminalilor şi prezenţa victimelor în Peru, şi de la ediţia de noapte a telejurnalului din aceeaşi zi, cînd difuzaseră caseta cu Jessica Sloane şi făcuseră cunoscute condiţiile impuse de Sendero Luminoso.

Între timp, avusese loc tulburătoarea dezvăluire a indiscreţiei comise de Theodore Elliott, în urma căreia se adusese la cunoştinţa întregii lumi decizia CBA-ului, ce ar fi trebuit să rămînă confidenţială pînă cel puţin joia următoare. Nimeni de la CBA News n-a criticat *Baltimore Star* pentru articolul respectiv, acceptînd că reporterul şi editorii de la *Star* făcuseră ceea ce orice altă agenţie de ştiri, poate chiar şi CBA-ul, ar fi făcut în circumstanţele date.

Iar Theodore Elliott n-a dat nici o explicaţie, nici măcar nu şi-a cerut scuze.

În cursul zilei de sîmbătă, Rita Abrams şi editorul de imagine Bob Watson li s-au alăturat lui Harry Partridge, Minh Van Canh şi sunetistului Ken O'Hara, aflaţi deja în Peru. Primul lor reportaj realizat împreună a fost transmis luni prin satelit de la Lima şi difuzat ca ştire principală la Telejurnalul de seară a CBA-ului în aceeaşi zi.

Tema reportajului realizat de Partridge era deteriorarea drastică a situaţiei din Peru – din punct de vedere economic, juridic şi social. Fragmente din discuţiile – rezumate în montaj – purtate cu Sergio Hurtado, redactor la Radio Peru, şi cu Manuel León Seminario, proprietarul şi redactorul-şef al publicaţiei *Escena*, subliniau ideile principale, însoţindu-le de imagini ale unei mase furioase de oameni din cartierele de *barridas*, care devastau un magazin alimentar şi sfidau poliţia.

„*Aceasta a fost o ţară democratică, plină de promisiuni*", spunea Hurtado, „*dar acum se îndreaptă pe acelaşi drum dureros al autodistrugerii pe care se află şi Nicaragua, El Salvador, Venezuela, Columbia şi Argentina*".

Iar Seminario pusese întrebarea la care nu exista răspuns: *„Oare ce zace în noi, latino-americanii, de ne face să fim cronic incapabili de guvernare stabilă?“* Și continua: *„Oferim un contrast atît de întristător vecinilor noștri* prudente *din Nord. În timp ce Canada și Statele Unite ajung la o bună înțelegere înțeleaptă în privința comerțului liber, învigorîndu-și astfel propriile națiuni și creînd stabilitate în avantajul multor generații viitoare, noi cei din Sud sîntem încă polarizați și ne măcelărim între noi.“*

În ideea de a echilibra reportajul, Rita a încercat, la sugestia lui Partridge, să-i ia un interviu Președintelui Castañeda, ce urma să fie înregistrat. A fost refuzată. În locul Președintelui a fost desemnat un ministru din eșalonul doi guvernamental, Eduardo Loayza, care n-a făcut decît să le arunce praf în ochi. Problemele Peru-ului erau temporare, a declarat el prin intermediul translatorului. Economia falimentară a țării se va redresa. Puterea organizației Sendero Luminoso era în scădere, nicidecum în creștere. Iar prizonierii americani ai lui Sendero vor fi curînd găsiți și eliberați de forțele militare sau polițienești peruane.

Declarațiile lui Loayza au fost incluse în reportajul pentru telejurnalul de luni seara, dar intervievatul și mesajul său erau – după cum se exprimase Rita, – „ca pișatul de muscă în vînt“.

Comunicațiile între contingentul CBA din Lima și sediul din New York erau frecvente, Partridge și Rita fiind puși la curent cu evoluțiile de acasă, inclusiv caseta video a Jessicăi, cererile organizației Sendero și confuzia creată de Elliott. Auzind ultima noutate, lui Partridge nu i-a venit să creadă și s-a înfuriat din pricină că abordarea clandestină pe care o plănuise îi fusese subminată cu atîta cruzime. Cu toate acestea, a hotărît că nu-i rămînea altceva de făcut decît să continue pe linia pe care începuse.

Inițiativa în cadrul CBA-ului trecuse acum din New York la Lima, și probabil acesta a și fost motivul pentru care la ședința de marți a echipei de cercetare atenția s-a concentrat într-o atît de mare măsură pe problema relativ minoră a studierii anunțurilor publicitare.

— Am ridicat această problemă, îi spuse Norm Jaeger lui Les Chippingham, care nu venise la ședință chiar de la început, pentru că ți-ai manifestat îngrijorarea în privința

costurilor, care încă sînt mari, deşi putem pune oricînd capăt acestei acţiuni.

— *Touché!* recunoscu Chippingham. Dar voi aţi avut dreptate, deci hai să luăm o decizie ţinînd cont de eficacitate.

Nu pomeni însă de faptul că gradul de popularitate a Telejurnalului de seară era acum atît de extraordinar de ridicat, încît depăşirea bugetului nu-l mai îngrijora. Dacă Margot Lloyd-Mason găsea de cuviinţă să facă tărăboi, el îi va atrage atenţia că sub nici un alt preşedinte al Departamentului de ştiri audienţa nu a fost atît de largă.

— Tu ce crezi, Teddy? îl întrebă Chippingham pe Cooper. Să abandonăm cercetarea?

Din partea cealaltă a mesei, tînărul englez zîmbi.

— O idee trăsnet, cum s-a dovedit, nu-i aşa?

— Da, tocmai de aceea te şi întreb.

— S-ar putea să mai iasă ceva la iveală – ştii, întorci cărţile una cîte una, sperînd să descoperi asul, şi uite că-l găseşti. Bine, nu e cazul aici. Dacă abandonăm, musai să vin c-o altă idee genială.

— Ceea ce e foarte posibil, comentă Norm Jaeger – opinie răsturnată cu o sută optzeci de grade faţă de prima impresie pe care i-o făcuse obrăznicătura de Teddy Cooper.

Pînă la urmă, au hotărît ca a doua zi să pună capăt proiectului.

Dar numai trei ore mai tîrziu, de parcă soarta jucăuşă se decisese să intervină, în monotonia proiectului se produse o breşă – evenimentul pe care-l aşteptaseră de la bun început.

La ora 2 după-amiaza, în sala de consiliu a echipei de cercetare, Teddy Cooper primi un telefon de la Jonathan Mony.

Mony căpătase de-acum un post de răspundere, fiind cel care verifica rapoartele tinerilor cercetători. Exista bănuiala, tot mai mult acreditată, că atunci cînd munca actuală a lui Mony avea să ia sfîrşit, i se va oferi o slujbă permanentă în cadrul Departamentului de ştiri.

La telefon, vocea lui părea gîtuită şi emoţionată.

— Cred că l-am găsit. Puteţi veni, dumneavoastră şi poate domnul Kettering?

— Ce-aţi găsit, şi unde eşti?

— Sediul folosit de răpitori, sînt aproape sigur. Eu sînt la Hackensack, New Jersey. Este un anunț în *Record* – ziarul local – și i-am luat urma.

— Stai așa! spuse Cooper.

Don Kettering și Norman Jaeger tocmai intraseră în încăpere. Cooper luă receptorul de la ureche și-l agită în aer.

— E Jonathan. Crede că a descoperit Orașul Răpitorilor.

Pe o masă alăturată se afla un telespeaker. Jaeger apăsă un buton și difuzorul prinse viață.

— Deci, Jonathan, spuse Kettering, spune-ne ce ai.

Vocea amplificată a lui Mony răspunse:

— Am dat peste un anunț în *Record.* Părea să se potrivească la ceea ce căutăm. Să-l citesc?

— Dă-i drumul.

Trioul din sala de conferințe auzi foșnet de hîrtii, în timp ce Mony își continuă raportul:

— Anunțul a fost publicat în 10 august – o lună și patru zile înaintea răpirii familiei Sloane, deci se încadra în intervalul de timp estimat pentru supravegherea ce a precedat răpirea.

HACKENSACK – DE VÎNZARE SAU ÎNCHIRIERE

Casă tradițională spațioasă, 3 hectare teren, 6 dormitoare, camere de serviciu, apartament pentru familie numeroasă, posibilitate de sanatoriu. Șemineuri, încălzire cu ulei, aer condiționat. Anexe spațioase, posibil garaje, ateliere, grajduri. Localizare izolată. Preț sau chirie atractive. Necesare unele reparații.

PRANDUS & PAIGE
Tranzacții și dezvoltare

O tînără din echipă descoperise anunțul rătăcit printre multe altele – *Record* este unul dintre ziarele cu cele mai multe pagini de anunțuri publicitare imobiliare din regiune. După ce l-a citit, fata l-a contactat pe Mony, care se afla în zonă și care beneficia de un aparat pager dat de CBA. Mony s-a dus la redacția ziarului, de unde a telefonat la firma de tranzacții imobiliare „Prandus & Paige".

La început n-a fost prea optimist. În cele două săptămîni care trecuseră, avusese parte de multe asemenea alerte. Dar după emoții și investigații, inclusiv vizite la „posibilele" sedii,

toate alertele se dovediseră false. Prea puține șanse să fi dat lovitura de data asta.

Și în acest caz, ca aproape în toate celelalte, aflînd că CBA-ul făcea investigații, angajații firmei s-au arătat cooperanți și au dat o adresă. Ceea ce făcea ca situația de acum să fie diferită de cele dinainte era o informație suplimentară: aproape imediat după publicarea anunțului, proprietatea a fost închiriată pentru un an întreg, cu plata integrală în avans; iar la un control recent s-a constatat că întreaga proprietate era părăsită, după toate aparențele chiriașii dispărînd fără urmă.

O persoană oficială de la firmă i-a spus lui Mony: „Chiriașii n-au stat mai mult de-o lună, n-am primit nici un semn din partea lor, deci nu știm dacă se mai întorc sau nu. Și nu știm ce să facem, dacă luați voi legătura cu oamenii ăștia, v-am fi recunoscători să aflăm ce au de gînd."

Tot mai interesat de cele descoperite, Mony i-a promis să-i țină la curent. Apoi s-a dus să vadă proprietatea împreună cu tînăra care dăduse peste anunț.

— Știu că n-ar fi trebuit să mergem direct acolo, se scuză el față de Cooper și ceilalți doi care-l ascultau. Dar asta s-a întîmplat înainte să aflăm că răpitorii sînt în Peru. Oricum, am găsit niște chestii care credem că sînt importante și care m-au și determinat să vă sun.

Se afla într-o cafenea, spuse, la aproximativ o milă distanță de casa abandonată.

— Întîi dă-ne coordonatele, îl instrui Kettering. Apoi întoarce-te la locul respectiv și așteaptă-ne. Venim cît putem de repede.

O oră mai tîrziu, o mașină de teren a CBA-ului intra pe proprietatea de la Hackensack, aducîndu-i pe Don Kettering, Norm Jaeger, Teddy Cooper și doi operatori de imagine.

Cînd coborî din mașină, Kettering se uită în jur la clădirile dărăpănate.

— Înțeleg de ce menționa anunțul că e nevoie de „reparații".

Cooper împături harta pe care o cercetase pînă atunci.

— Locul ăsta e la douăzeci și cinci de mile depărtare de Larchmont. Cam așa cum am presupus noi.

— Cum ai presupus *tu*, îl corectă Jaeger.

Mony o prezentă pe tînăra care descoperise anunțul, Cokie Vale, o minionă roșcată. Cooper o recunoscu imediat.

Cînd avusese loc prima convocare a tinerilor referenți temporari, ea fusese cea care întrebase dacă în etapa în care, după cît se părea, ajunseseră acum va veni și o echipă de filmare.

— Îmi amintesc de întrebarea ta, îi spuse Cooper și arătă spre operatorii care-și pregăteau aparatele. Iată, răspunsul este „da".

Ea îl răsplăti cu un zîmbet fermecător.

— Primul lucru pe care trebuie să-l vedeți, spuse Jonathan Mony, se găsește la etajul doi al casei.

O luă înainte, urmat de ceilalți, intră în casa părăginită și urcă treptele largi în spirală. Aproape de capătul lor, deschise o ușă și se dădu la o parte, făcîndu-le celorlalți loc să intre.

Încăperea contrasta în mod evident cu tot restul casei. Era curată, văruită în alb, podeaua acoperită cu linoleum verde-pal nou. Mony aprinse lumina, o instalație de neon la fel de nouă, și abia acum observară cele două paturi de spital, amîndouă prevăzute cu legături laterale pentru imobilizarea pacienților. Mai era un pat, deosebit de celelalte, mult mai îngust și mai vechi, din metal; și acesta avea același tip de legături laterale.

— Am impresia, spuse Kettering arătînd spre pat, că acesta a fost adus ulterior. Încăperea seamănă cu o stație de acordare a primului ajutor.

Jaeger dădu din cap și completă:

— S-au pregătit să adăpostească trei persoane drogate, una dintre ele neluată în calcul de la bun început.

Mony deschise un dulap.

— Cei care-au fost aici nu s-au ostenit să strîngă tot înainte de a pleca.

În fața lor se aflau diferite obiecte de folosință medicală – ace hipodermice, bandaje, pachete cu pansamente sterile, vată – și două cutii cu produse farmaceutice încă nedeschise.

Jaeger luă una dintre cutii și citi cu voce tare:

— Diprivan... propofol – asta-i denumirea generică. Își miji ochii la înscrisul cu litere minuscule de pe etichetă, apoi continuă: Zice aici: „Pentru anestezie intravenoasă".

Se uitară unii la alții.

— Totul se potrivește, zise Jaeger. Nu prea avem de ce ne îndoi.

— Pot să vă arăt și anexele? sări Mony.

— După tine, îl îndemnă Kettering. Tu ești cel care-ai avut timp să te documentezi.

Intrînd într-o clădire-anexă mică, Mony arătă spre soba de fontă plină cu cenuşă.

— S-au ars destul de multe chestii aici. Dar n-a ars chiar totul.

Ridică de jos o revistă înnegrită doar parţial, pe care se vedea încă numele *Caretas.*

— O revistă peruană, confirmă Jaeger. O cunosc.

Trecură într-o clădire mai mare. După cum arăta interiorul, era limpede că acolo fusese un atelier de vopsitorie. Practic, foştii chiriaşi nici măcar nu încercaseră să cureţe cît de cît spaţiul respectiv. Bidoane de vopsea – unele pe jumătate goale, altele nedeschise. Majoritatea purtau eticheta LAC AUTO.

Teddy Cooper se uita la culori.

— Vă amintiţi cînd am vorbit cu cetăţenii care au remarcat supravegherea familiei Sloane? Unii au spus că au văzut o maşină verde, cu toate că nici una dintre mărcile observate nu este fabricată în culoarea respectivă. Ei poftim, lac verde – şi galben.

— Ăsta-i locul, spuse convins Jaeger. Imposibil să nu fie.

— De acord, dădu Kettering din cap. Deci să trecem la treabă. Folosim materialul la telejurnalul din seara asta.

— Şi mai *este* ceva, spuse Mony. Ceva ce-a descoperit Cokie afară.

De data asta roşcata atrăgătoare ocupă centrul scenei. Îi conduse la un pîlc de copaci, ceva mai departe de casă şi anexe, şi cînd ajunseră le explică:

— Cineva a săpat aici – nu cu mult timp în urmă. Apoi a încercat să netezească locul, dar n-a făcut mare ispravă. Nici iarba n-a crescut la loc.

— Parcă au săpat o groapă ca să pitească ceva acolo, din care pricină n-a mai încăput tot pămîntul, îşi dădu Cooper cu părerea.

Se uitară unii la alţii. Cooper părea nesigur. Jaeger îşi feri privirile. Dacă fusese îngropat ceva – ce anume? Un cadavru, sau mai multe? Toţi cei de faţă ştiau că era foarte posibil.

— Va trebui să anunţăm FBI-ul în legătură cu locul acesta, spuse ezitînd Jaeger. Poate ar trebui să aşteptăm şi să-i lăsăm să...

Motivul acestei şovăieli era faptul că, după Telejurnalul de seară de vineri, directorul FBI din Washington îi telefonase

lui Margot Lloyd-Mason și protestase vehement împotriva faptului că CBA omisese să informeze prompt FBI-ul despre ultimele noutăți. Spre surprinderea unora de la CBA, președintele rețelei n-a luat protestul prea în serios, crezînd poate că organizația era în stare să facă față oricărei presiuni guvernamentale și să evite o confruntare la tribunal. Drept care l-a informat pe Les Chippingham despre convorbire, și altceva nimic. La rîndul lui, președintele Departamentului i-a prevenit pe cei din echipa de cercetare să-i țină la curent pe oamenii legii, cu excepția situației cînd erau motive foarte temeinice să nu o facă.

Evident, deoarece la Hackensack exista posibilitatea să se găsească probe fizice, FBI-ul trebuia anunțat despre descoperire – și asta înainte de ediția de știri din această seară.

— Bine-nțeles că o să le spunem celor de la FBI, hotărî Kettering. Dar mai întîi vreau să văd ce e dedesubt, dacă e ceva.

— Sînt niște lopeți într-o magazie, îl informă Mony.

— Adu-le, îi ceru Kettering. Mușchi avem și noi. Ne-apucăm de săpat.

Puțin mai tîrziu deveni limpede că acolo nu se găsea un mormînt. Era doar un depozit de tot felul de obiecte la care renunțaseră recenții ocupanți ai proprietății, aparent pentru a le lăsa ascunse aici. Unele dintre ele erau inofensive – rezerve alimentare, haine, obiecte de toaletă, ziare. Altele însă erau semnificative – încă niște produse medicale, hărți, romane în limba spaniolă și scule auto.

— Știm că au avut un parc de mașini și camioane, spuse Jaeger. Poate că FBI-ul va descoperi ce-au făcut cu ele – dacă mai are vreo importanță în momentul de față.

— Nu cred că mai contează ceva din toate astea, decise Kettering. Hai să plecăm.

În timpul săpăturilor, echipa de filmare își începuse treaba – întîi au filmat-o pe Cokie Vale, care a povestit cum a căutat anunțul și cum a ajuns la proprietatea Hackensack. Era telegenică, se exprima clar și concis. Era prima ei apariție la televizor, a declarat mai tîrziu. Cei care au urmărit-o ulterior au intuit că, în orice caz, n-avea să fie și ultima.

N-a fost ignorat de camera video nici Jonathan Mony; el a relatat cum le-a arătat celor aflați acolo încăperea de la etaj, unde nu exista nici un dubiu că fuseseră ținute cele trei

victime ale răpirii. Şi el s-a dovedit foarte eficient în expunere.

— Dacă toată osteneala asta a noastră n-a făcut mare brînză, i-a spus Jaeger lui Don Kettering la un moment dat, şi tot a meritat, pentru că ne-a dăruit cîteva talente noi.

Mony, care între timp fusese cu echipa de filmare în casă, se reîntorsese şi se apucase din nou de săpat, cînd Kettering a hotărît să abandoneze groapa. Mony dădu să iasă afară, dar piciorul lui nimeri în ceva solid, drept care mai scoase o lopată de pămînt. O clipă mai tîrziu trase ceva afară şi strigă:

— Hei, ia uitaţi-vă la asta!

Era un telefon celular, pus într-o învelitoare de pînză.

— Şi cred că mai e unul, zise Mony, dîndu-l pe primul lui Cooper.

Nu numai unul, ci încă alte patru. Curînd toate şase erau puse unul lîngă altul pe pămînt.

— Tipii care au folosit locul ăsta n-o duceau rău cu banii, observă Cokie.

— E foarte posibil să fie bani obţinuţi din comerţul cu droguri; oricum, aveau o grămadă, o asigură Don Kettering uitîndu-se gînditor la aparate. Dar se poate – se prea poate – să ajungem undeva.

— Apelurile de la telefoanele celulare sînt înregistrate undeva? întrebă Jaeger.

— Absolut sigur, spuse convins Kettering care, în calitatea sa de corespondent pe probleme economice, făcuse de curînd un reportaj despre explozia pieţei telefoanelor celulare; şi mai sînt înregistrate tot felul de alte amănunte – numele celui care foloseşte telefonul şi adresa unde se trimite nota de plată. Pentru astea, tipii de-aici au avut nevoie de un complice local. Se răsuci spre Cooper: Teddy, pe fiecare telefon există notat codul zonei, urmat de un număr obişnuit, ca la orice telefon normal.

— M-am prins, zise Cooper. Vrei să fac lista?

— Te rog.

În timp ce Cooper nota numerele, operatorii continuau să filmeze casa şi anexele. În primplan, corespondentul Kettering spuse:

„Unii ar putea crede că descoperirea bazei americane a răpitorilor, acum abandonată, este în acest moment tardivă.

S-ar putea să aibă dreptate. Totuși, FBI-ul și noi ceilalți vom examina în detaliu probele găsite aici, în timp ce lumea continuă să ne urmărească îngrijorată, continuă să spere.

Don Kettering, CBA News, Hackensack, New Jersey".

La plecare, telefonară la poliția locală, rugîndu-i să informeze FBI-ul.

Înainte ca ediția de seară a telejurnalului să intre în emisie, Kettering îl căutase telefonic pe un prieten de-al său, șef la NYNEX Corporation, cei care operau sistemele telefonice din New Jersey și New York. Cu lista numerelor de telefon întocmită de Teddy Cooper în mînă, Kettering îi explicase respectivului de ce anume avea nevoie – numele și adresa persoanei sau persoanelor la care erau înregistrate cele șase telefoane, precum și lista cu toate apelurile făcute de la sau către numerele respective în ultimele două luni.

— Cred că-ți dai seama, l-a informat prietenul său – vicepreședinte executiv al corporației – că a-ți da o asemenea informație n-ar însemna doar o violare a vieții private, dar aș comite o ilegalitate ce m-ar putea costa slujba. Dar dacă ești de la o agenție de investigații și ai mandat...

— Nu sînt și nu am, l-a întrerupt Kettering. Oricum, pun pariu pe orice vrei că FBI-ul îți va cere aceeași informație mîine, și ei au mandat. Nu vreau decît să aflu răspunsul înaintea lor.

— Ah, Dumnezeule mare! Cum de m-am pricopsit cu un individ ca tine?

— Dacă tot vrei să știi, îți amintesc că ai dorit o dată sau de două ori o favoare din partea FBI-ului și eu te-am servit. Hai, dom'le! Am avut încredere unul în altul încă din școală, și nici unul n-am regretat pînă acum.

Un oftat la celălalt capăt, apoi:

— Dă-mi numerele alea blestemate.

După ce Kettering a citit lista, prietenul a continuat:

— Deci FBI-ul mîine. Presupun că asta înseamnă că ai nevoie de răspuns în seara asta.

— Da, indiferent de oră, numai să fie de partea asta a nopții. Poți să mă suni acasă. Ai numărul?

— Din nefericire, da.

Telefonul sună la 10,45 seara. Don Kettering abia intrase în apartamentul său de pe East Seventh Street, căci rămăsese pînă tîrziu la CBA. Răspunse soția lui, Aimée, apoi îi dădu telefonul.

— Am văzut știrile, îi spuse prietenul de la NYNEX. Presupun că numerele alea pe care mi le-ai dat sînt cele folosite de răpitori.

— Așa se pare.

— În acest caz, aș fi dorit să-ți pot spune mai multe. Din păcate, nu prea am ce. Întîi, toate telefoanele sînt înregistrate pe numele uneia Helga Efferen. Am și o adresă.

— Mă îndoiesc să mai fie valabilă. Doamna respectivă e moartă. Asasinată. Sper că nu v-a rămas datoare.

— Iisuse! Ce grijulii sînteți voi ăștia din mass media. După o clipă de tăcere, omul de la NYNEX continuă: Cît despre bani, e viceversa. Imediat după eliberarea numerelor pentru aparatele respective, cineva a depus în cont cîte cinci sute de dolari pentru fiecare telefon – trei mii de dolari în total. Nu noi i-am cerut, însă au fost trecuți la credite la noi în registru.

— Presupun că tipii care au folosit telefoanele au vrut să nu li se trimită nota de plată și să nu li se pună întrebări stînjenitoare pînă cînd se vedeau ieșiți din țară teferi și nevătămați.

— Mă rog, oricare ar fi explicația, majoritatea banilor mai este încă aici. A fost folosită mai puțin de o treime, și asta deoarece, cu o singură excepție, toate apelurile au fost făcute strict între cele șase telefoane, la nici un alt număr. Apelurile locale sînt și ele taxate, dar nu costă mult.

— Totul indică o organizare și o disciplină perfect puse la punct, comentă Kettering. Dar ai pomenit de o excepție.

— Da, pe 13 septembrie, o convorbire internațională direct cu Peru.

— Adică exact cu o zi înainte de răpire. Ai numărul?

— Bineînțeles. 011 – codul internațional – 51, pentru Peru, apoi 14-28-97-42. Mi s-a spus că 14 este pentru Lima. Precis unde – va trebui să aflați voi.

— Fii convins că așa vom face. Mulțumesc!

— Sper să vă fie cumva de folos. Baftă!

Cîteva clipe mai tîrziu, după ce-și consultă agenda, Kettering formă un alt număr de telefon: 011-41-14-44-1212.

Cînd i se răspunse, „*Buenas tardes**, Cesar's Hotel", Kettering ceru:

— Cu domnul Harry Partridge, *por favor***.

8

Pentru Harry Partridge ziua fusese descurajantă. Se întorsese în camera de hotel frînt de oboseală și se băgase în pat imediat după ora zece. Dar gîndurile nu-l lăsau să doarmă. Stătea cu ochii deschiși și medita la țara în care se afla.

Peru era un paradox, cugetă el – un amestec contradictoriu de despotism militar și democrație liberă. În majoritatea regiunilor îndepărtate ale republicii, armata și așa-numita poliție antiteroristă conducea cu pumn de fier, adesea încălcînd legile. Erau în stare să ucidă fără discernămînt, catalogîndu-și apoi victimele ca „rebeli", chiar și cînd nu era cazul – după cum dovedeau la fel de adesea investigațiile independente.

O organizație americană pentru apărarea drepturilor omului, „Americas Watch", făcuse o treabă demnă de toată lauda, considera Partridge, cercetînd și înregistrînd ceea ce ei numeau „o avalanșă de execuții extrajudiciare, arestări arbitrare, dispariții și torturi", toate „teme centrale" în campania contrainsurecțională guvernamentală.

Pe de altă parte, „Americas Watch" nu-i ignorase nici pe rebeli. Un raport publicat recent, deschis pe pat lîngă Partridge, arăta că Sendero Luminoso „asasinează sistematic oameni lipsiți de apărare, plasează explozibili care pun în pericol viețile celor nevinovați aflați în preajmă și atacă obiective militare fără să le pese că expun populația civilă la riscuri" – toate acestea reprezentînd „violări ale celor mai fundamentale regulamente ale legilor umanitare internaționale".

Cît despre țară în general, „Peru deține la această oră tristul privilegiu de a se număra printre cele mai violente și mai periculoase regiuni din America de Sud."

O concluzie inevitabilă, confirmată de alte surse, era aceea că existau prea puține deosebiri între forțele rebele și

* Bună ziua (sp.).
** Vă rog (sp.).

cele guvernamentale cînd era vorba de masacre la întîmplare și alte atrocități asemănătoare.

Cu toate acestea, în Peru existau concomitent elemente puternic democratice – mult mai reale decît simple fațade, acesta din urmă fiind un cuvînt folosit uneori de criticii regimului. Unul era libertatea presei, o tradiție aparent bine înrădăcinată. Aceeași libertate le îngăduia lui Partridge și altor reporteri străini să călătorească, să pună întrebări, să verifice, apoi să raporteze orice considerau ei că merita raportat, fără teamă de expulzări sau represalii. Adevărat, fuseseră și excepții de la regulă, dar deocamdată rare și izolate.

Partridge abordase acest subiect în cursul zilei, în timpul unui interviu cu generalul Raúl Ortiz, șeful poliției antiteroriste.

— Vă preocupă faptul că sînt atît de multe relatări demne de încredere în legătură cu oamenii dumneavoastră, care se fac vinovați de brutalitate și execuții ilegale? îl întrebase el pe bărbatul înalt și bățos, nezîmbitor, îmbrăcat în haine civile.

— M-ar preocupa mai mult, răspunsese Ortiz pe un ton pe jumătate disprețuitor, dacă cei executați ar fi oamenii mei – așa cum s-ar și întîmpla dacă ei nu s-ar apăra de acei teroriști de care dumitale și altora vă pasă atît de mult. Cît despre relatările neadevărate, dacă guvernul nostru ar încerca să le pună capăt, oameni ca dumneata ar face un tămbălău de mamă-mamă și le-ar repeta cînd vrei și cînd nu vrei și unde nu te aștepți. Așa că e de preferat un flecuștet de o zi care-i dat uitării după douăzeci și patru de ore.

Partridge solicitase interviul cu Ortiz în speranța că ar putea realiza un reportaj despre situația generală, deși se îndoia că avea să obțină și atît. Întîlnirea a fost aranjată fără tergiversări, prin intermediul Ministerului de Interne, dar i s-a refuzat cererea să vină însoțit de echipa de filmare. De asemenea, la percheziția obligatorie de la intrarea în biroul generalului de poliție, i s-a reținut minireportofonul pe care-l avea în buzunar și pentru care intenționase să ceară permisiunea de a-l folosi. Nu s-a specificat însă că discuția nu ar fi oficială, și generalul nu a obiectat că musafirul își lua notițe.

Biroul nepretențios, cu pereți lambrisați, al generalului Ortiz era unul dintre multele birouri similare din clădirea veche, din beton, amplasată în centrul Limei. Ziduri înalte înconjurau construcția din care, pe vremuri, jumătate servise

drept închisoare. Pentru a intra înăuntru, trebuise să treacă de mai multe rînduri de gărzi suspicioase, apoi, traversînd o curte în incinta zidurilor, Partridge văzuse un șir întreg de transportoare blindate și mașini cu tunuri de apă folosite împotriva manifestanților. Cît stătuse de vorbă cu generalul, Partridge fusese foarte conștient de faptul că sub ei, în subsolul clădirii, se găseau celulele unde arestații erau adesea ținuți două săptămîni fără să aibă dreptul la nici un contact cu exteriorul, iar în alte celule aveau de obicei loc interogatoriile și se comiteau torturile.

La începutul interviului, Partridge pusese întrebarea care-l preocupa cel mai mult: dacă poliția antiteroristă avea vreo idee despre locul în care erau ținuți ostatici membrii familiei Sloane.

— Credeam că ai venit la mine ca să-mi spui *dumneata* acest lucru, dacă e să ne luăm după numărul mare de persoane pe care le-ai contactat de cînd ai sosit în țară, a ripostat generalul.

Era o confirmare, și poate un avertisment nu suficient de subtil – își spusese Partridge – a faptului că mișcările lui erau urmărite îndeaproape. Și nu-i erau greu să bănuiască faptul că transmisiunile prin satelit către CBA New York, precum și cele ale altor rețele americane erau monitorizate și înregistrate de guvernul peruan, ignorîndu-se în întregime legea libertății presei.

Cînd Partridge a declarat că, în ciuda eforturilor sale, nu avea nici o informație despre locul în care erau ținuți captivi americanii răpiți, Ortiz i-a răspuns:

— Atunci îți poți da seama cît de vicleni și de ascunși sînt dușmanii ăia ai statului, ăia din Sendero Luminoso. Și, de asemenea, că țara asta se deosebește enorm de țara dumitale, avînd zone întinse unde pot fi ascunse armate întregi. Dar, da, avem cîteva idei despre unde ar putea fi prietenii dumitale, și forțele noastre îi caută.

— Ați vrea să-mi spuneți care sînt zonele respective?

— Nu cred că ar fi un lucru înțelept. Oricum, dumneata tot n-ai putea ajunge acolo. Sau nu cumva ai un asemenea plan?

Deși avea un asemenea plan, Partridge a negat convingător.

Restul discuției s-a desfășurat cam în același stil, nici unul dintre interlocutori neavînd încredere în celălalt și amîndoi jucîndu-se de-a șoarecele și pisica, încercînd să obțină

informații fără să dezvăluie prea mult din ce știa fiecare. La sfîrșit, nici unul, nici celălalt n-a ieșit în cîștig de cauză, deși într-un rezumat pentru Telejurnalul de seară Partridge l-a citat de două ori pe generalul Ortiz – remarca aceea cu „zonele unde pot fi ascunse armate întregi" și observația cinică referitoare la violările arbitrare ale drepturilor omului, calificate ca „flecuștețe de o zi, care erau date uitării după douăzeci și patru de ore".

Deoarece interviul nu fusese înregistrat, New York-ul a prezentat ambele citate scrise sub o fotografie a generalului.

Partridge însă nu considera că discuția fusese productivă.

Mai satisfăcător s-a dovedit un alt interviu, realizat ceva mai tîrziu, cu Cezar Acevedo, alt prieten vechi al lui Partridge, acum conducătorul mirean al Bisericii Catolice. S-au întîlnit într-un birou privat din spatele Palatului Arhiepiscopal, în Plaza de Armas, centrul oficial al orașului.

Acevedo, un bărbat mic de statură, cu vorbă repezită și pătimașă, în vîrstă de vreo cincizeci de ani, avea convingeri religioase profunde și era teolog erudit. Tot timpul și-l petrecea cu administrarea bisericii și avea o autoritate considerabilă, deși nu făcuse demersurile necesare pentru a deveni preot. Dacă ar fi făcut-o, erau de părere prietenii, la ora aceasta ar fi fost cel puțin episcop, și în cele din urmă cardinal.

Cezar Acevedo nu s-a însurat niciodată, cu toate că era o personalitate proeminentă în cercurile sociale ale Limei.

Lui Partridge îi plăcea de Acevedo pentru că întotdeauna era ceea ce părea să fie, nu-și lua aere și era cinstit pînă-n străfundul sufletului. Cu altă ocazie, cînd Partridge îl întrebase de ce nu îmbrăcase haina preoțească, el îi răspunsese:

— Deși îi iubesc din adîncul sufletului pe Dumnezeu și pe Iisus Hristos, n-am fost niciodată dispus să-mi abandonez dreptul intelectual de a fi un sceptic la nevoie, deși sper să nu fie niciodată cazul. Dar dacă aș deveni preot, ar trebui să renunț la acest drept. În tinerețea mea, și chiar și acum, n-am fost niciodată cu adevărat în stare să o fac.

Acevedo era secretarul executiv al Comisiei Catolice pentru Acțiuni Sociale, și era implicat în tot felul de programe de ajutorare care asigurau asistență medicală în zone îndepărtate ale țării, unde nu existau doctori sau infirmiere.

— Cred, a spus Partridge la scurtă vreme după ce începuseră discuția, că din cînd în cînd ești nevoit să tratezi cu Sendero Luminoso.

Acevedo a zîmbit.

— Corect spus „sînt nevoit să tratez". Bineînţeles că biserica nu aprobă nici metodele şi nici obiectivele acestei organizaţii. Dar practic există o relaţie, deşi una cu totul aparte.

Din motive ştiute doar de ea, a explicat mireanul, Sendero Luminoso nu vroia să intre în conflict cu biserica şi rareori ataca instituţia ca atare. Cu toate acestea, organizaţia rebelă nu avea încredere în oficialităţile bisericii ca indivizi, şi cînd se punea la cale o acţiune antiguvernamentală sau alt tip de insurecţie, rebelii doreau ca preoţii şi ceilalţi slujitori ai bisericii să nu se afle în preajmă, pentru a nu fi martori la evenimente.

— Vin pur şi simplu şi-i spun preotului sau asistenţilor noştri sociali „Plecaţi de-aici! Nu vrem să vă prindem în zonă! O să vi se spună cînd vă puteţi întoarce".

— Şi preoţii voştri se supun ordinelor de genul ăsta?

— Nu prea sună frumos, nu-i aşa? Dar de obicei da, o fac, pentru că nu au de ales. Dacă nu se supun, Sendero nu ezită să-i omoare. Un preot rămas în viaţă se poate întoarce în cele din urmă. Unul mort nu.

Un gînd neaşteptat l-a făcut pe Partridge să întrebe:

— Există zone, chiar în acest moment, de unde oamenilor voştri li s-a spus să plece, unde Sendero Luminoso nu vrea să aibă spectatori veniţi de afară?

— Există o asemenea zonă, şi este o adevărată problemă pentru noi. Vino-ncoa! Am să-ţi arăt pe harta asta.

S-au apropiat de un perete pe care era atîrnată o hartă mare a Peru-ului, protejată de o folie de plastic însemnată din loc în loc cu creionul.

— Toată regiunea asta de aici.

Acevedo a pus degetul pe o parte a provinciei San Martin, înconjurată cu roşu.

— Pînă acum aproape trei săptămîni, aici aveam o echipă numeroasă de medici, angajaţi într-un program de asistenţă medicală pe care-l aplicăm în fiecare an. În principal, e un program de vaccinare a copiilor. Este important, deoarece zona face parte din Selva, unde abundă bolile specifice regiunilor de junglă, cu o mortalitate crescută. Ei, cam acum trei săptămîni, Sendero Luminoso, care controlează regiunea, a insistat ca oamenii noştri să-şi facă bagajele şi să plece. Degeaba au protestat, pînă la urmă au trebuit să plece. Acum vrem să-i trimitem pe doctori înapoi. Sendero zice ba.

Partridge a studiat atent zona încercuită. Sperase să fie mică. Dimpotrivă, era descurajant de întinsă. Citea nume de localităţi foarte îndepărtate între ele: Tocache, Uchiza, Sion, Nueva Esperanza, Pachiza. Fără prea mari speranţe, le-a notat totuşi. În eventualitatea improbabilă ca prizonierii să se afle într-unul din aceste locuri, nu ar fi fost indicat să pătrundă în zonă fără s-o cunoască. Orice tentativă de eliberare părea dificilă, dacă nu chiar imposibilă. Singura şansă palidă era atacul-surpriză.

— Am bănuiala că ştiu ce-ţi trece prin minte, l-a încercat Acevedo. Te întrebi dacă nu cumva prietenii tăi răpiţi s-ar afla undeva în acest perimetru.

Partridge a dat din cap fără să spună un cuvînt.

— Eu nu cred. Dacă aşa ar sta lucrurile, bănuiesc că s-ar fi auzit. Eu, unul, n-am auzit nimic. Dar biserica noastră are o reţea întreagă de contacte. Am să trimit vorbă şi am să te anunţ dacă aflu ceva.

Mai mult de atît nici nu putea spera, şi-a dat seama Partridge. Dar timpul fugea iute, şi nu avea mai multe date despre locul în care era ţinut captiv trioul Sloane decît avusese la începutul călătoriei.

Gîndul acesta îl descumpănise cînd se aflase în Palatul Arhiepiscopal. Iar acum, în camera de hotel, rememorîndu-şi acele momente şi altele din timpul zilei, trăia un sentiment de frustrare şi de eşec din pricina lipsei oricărui progres.

Pe neaşteptate, telefonul de pe noptieră începu să sune.

— Harry, tu eşti?

Partridge recunoscu vocea lui Don Kettering.

Se salutară, apoi Kettering spuse:

— S-au petrecut nişte lucruri pe-aici despre care m-am gîndit că ar trebui să te informez.

Cazată în acelaşi Hotel Cesar's, Rita răspunse la telefon la al doilea apel.

— Tocmai m-au sunat de la New York, spuse Partridge.

Îi repetă ce aflase de la Kettering, despre descoperirea casei din Hackensack şi despre telefoanele celulare, apoi adăugă:

— Don mi-a dat un număr din Lima, cu care s-a vorbit din Hackensack. Vreau să aflu al cui este şi la ce adresă.

— Spune-mi-l.

Partridge i-l dictă: 28-94-27.

— Am să încerc să-l găsesc pe tipul ăla de la Entel, Victor Velasco, și-l pun la treabă. Te sun în momentul în care aflu.

Și, într-adevăr, îl sună peste cincisprezece minute.

— Am reușit să-l găsesc pe Velasco acasă. Mi-a zis că nu-i o chestie cu care să se ocupe departamentul lui și că o să aibă probleme să obțină informația, dar crede că pînă mîine dimineață ne poate da un răspuns.

— Mulțumesc, zise Partridge, și în curînd adormi.

9

Abia miercuri după-amiază a fost identificat telefonul din Lima comunicat de Don Kettering. Directorul Entel și-a cerut scuze pentru întîrziere.

— Bineînțeles că asemenea date sînt doar pentru uz intern, le explică Victor Velasco Ritei și lui Partridge, care se aflau în cabina de editare, pusă la dispoziția CBA-ului la Entel, unde lucrau împreună cu editorul de imagini Bob Watson la un alt material informativ pentru Telejurnalul de seară.

— Nu mi-a fost ușor să-l conving pe unul dintre colegii mei să-mi dea informația, continuă Velasco, dar pînă la urmă am reușit.

— Cu bani? întrebă Rita, și cînd el confirmă cu o mișcare a capului, ea spuse: O să decontăm noi suma.

Pe o foaie de carnet era notată următoarea adresă: *Calderón, G. – 547, Huancavelica Street, 10F.*

— Avem nevoie de Fernández, spuse Partridge.

— E pe drum încoace, îl informă Rita.

Oacheșul și energicul om de protocol sosi în cîteva minute. De cînd Partridge și Minh Van Canh sosiseră pe aeroportul din Lima, Fernández colabora strîns cu ei, iar acum o asista pe Rita în tot ceea ce era nevoie.

Cînd i se spuse despre adresa de pe Strada Huancavelica și de ce s-ar fi putut dovedi un element important, Fernández Pabur dădu scurt din cap.

— Cunosc adresa. Un bloc vechi, lîngă intersecția cu Avenida Tacna, dar nimic de genul ăla – se chinui să găsească un cuvînt englezesc potrivit – impozant.

— Oricum ar fi, vreau să mă duc acum acolo, spuse Partridge şi se răsuci spre Rita: Aş vrea să veniţi şi tu şi Minh şi Ken, dar întîi am să intru eu singur, să văd ce pot afla.

— În nici un caz singur, îl avertiză Fernández. Ai putea fi atacat şi jefuit, dacă nu şi mai rău. O să mergem şi noi cu tine, eu şi Tomás.

Aflaseră între timp că Tomás era numele bodyguardului mătăhălos şi taciturn.

Duba pe care o închiriase Fernández şi în care circulau tot timpul îi aştepta la intrarea în clădirea Entel. Nu prea era loc înăuntru pentru ei şapte plus şoferul, dar călătoria nu'durǎ mai mult de zece minute.

— Uite, acolo e, spuse Fernández arătînd pe geam afară.

Avenida Tacna era o arteră lată, cu trafic aglomerat, iar Huancavelica era perpendiculară pe ea. Cartierul, deşi nu la fel de sinistru ca *barriadas*, nu se afla în mod vădit în zilele lui cele mai bune. Numărul 547 era un bloc mare, galben-cenuşiu, cu tencuiala scorojită şi zidăria mîncată. Un grup de bărbaţi, unii aşezaţi pe bordură lîngă intrare, alţii stînd în picioare, cu aerul că n-aveau nimic de făcut pe lumea asta, se uitară la Partridge, Fernández şi Tomás, care coborau din dubă, lăsîndu-i pe Rita, Minh Van Canh şi pe sunetist să-i aştepte în maşină împreună cu şoferul.

Observînd expresiile neprietenoase, circumspecte ale bărbaţilor, Partridge se bucură că Fernández insistase să-l însoţească.

Încă de la intrare îi copleşi mirosul de urină şi aspectul decrepit. Pe podea zăcea grămezi gunoiul. Liftul, bineînţeles, nu funcţiona, încît, neavînd de ales, cei trei urcară pînă la etajul nouă pe scara de ciment murdară.

Apartamentul se afla la capătul unui coridor întunecos, fără mochetă sau covor. Partridge ciocăni în uşa de placaj. Dinăuntru se auzeau zgomote, dar la uşă nu veni nimeni, aşa că ciocăni din nou. De data aceasta uşa se deschise de cîteva degete, cît îi permitea lanţul de siguranţă. În aceeaşi clipă, o voce stridentă de femeie se porni pe o tiradă în spaniolă – prea rapidă ca Partridge să poată înţelege altceva decît „*¡animales!... ¡asesinos¡... ¡diablos!*".

Partridge simţi o mînă pe umăr, şi silueta masivă a lui Fernández înaintă. Apropiindu-şi gura de crăpătura uşii, Fernández vorbi la fel de repede, însă pe un ton rezonabil, liniştitor. Treptat, vocea dinăuntru ezită, apoi se opri, după care lanţul de siguranţă fu îndepărtat şi uşa se deschise larg.

Femeia din fața lor avea în jur de șaizeci de ani. Probabil că în tinerețe fusese frumoasă, dar anii și viața grea o transformaseră într-o apariție șleampătă și vulgară, cu tenul pătat și părul nepieptănat, vopsit în toate nuanțele. Sub sprîncenele pensate și înnegrite cu creionul dermatograf, ochii erau roșii, umflați de plîns, iar rimelul se scursese pe obraji. Fernández intră pe lîngă ea, urmat de ceilalți. Femeia rămase nemișcată cîteva clipe, apoi închise ușa, parcă mai încrezătoare.

Partridge se uită repede în jurul lui. Camera era mică și mobilată simplu, cîteva scaune de lemn, o canapea cu tapițeria roasă, o masă banală, încărcată cu tot felul de lucruri, și un fel de bibliotecă improvizată din scînduri și cărămizi. În mod surprinzător, rafturile acelea erau pline de cărți voluminoase.

Fernández se întoarse spre Partridge:

— După cît se pare, acum cîteva ore bărbatul cu care trăia aici a fost omorît – asasinat. Ea nu era acasă; cînd s-a întors, l-a găsit mort; cadavrul a fost luat de poliție. Credea că sîntem tot ăia care l-au omorît pe omul ei, ne-am întors ca s-o căsăpim și pe ea. Am convins-o că sîntem prieteni.

Se răsuci din nou spre femeie și ochii ei se aținiră asupra lui Partridge.

— Ne pare cu adevărat rău să aflăm de moartea prietenului dumitale, o asigură Partridge. Știi cumva cine l-a omorît?

Femeia clătină din cap și murmură ceva. Fernández explică:

— Știe foarte puțină engleză – apoi îi tălmăci femeii cele spuse de Partridge: *Lo sentimos mucho la muerte de su amigo. ¿Sabe Ud. quién lo mató?*

Femeia dădu energic din cap, revărsînd un potop de cuvinte, care se sfîrși cu „*Sendero Luminoso*“.

Se confirmau astfel temerile lui Partridge. Persoana pe care speraseră să o întîlnească – oricine ar fi fost aceasta – avusese legături cu Sendero. Iar acum nu mai putea fi abordată. Rămînea totuși întrebarea: femeia asta știa ceva despre victimele răpite? Puțin probabil.

Femeia vorbi din nou în spaniolă, de data asta însă mai rar, astfel că Partridge înțelese și el.

— Da, îi răspunse el, prin intermediul lui Fernández, am dori să luăm loc, și spune-i că i-am fi recunoscători dacă ne-ar răspunde la cîteva întrebări.

Fernández tălmăci rugămintea. Femeia zise ceva, iar Fernández se răsuci spre Partridge.

— Zice că da, numai să poată. I-am spus cine ești: apropo, numele ei este Dolores. Te întreabă dacă dorești ceva de băut.

— *No, gracias,* spuse Partridge.

Dolores dădu din cap și se apropie de un raft, cu intenția clară să-și toarne un pahar. Dar cînd ridică sticla de gin, constată că era goală. Îi veni din nou să plîngă, dar se abținu, murmură ceva și se așeză la loc.

— Spune că nu știe cum va trăi de acum încolo, repetă Fernández în engleză. N-are bani.

— *Le daré dinero si Ud. tiene la información que estoy buscando.**

Menționarea banilor dădu naștere unui nou schimb rapid de replici între Dolores și Fernández, care raportă:

— Spune să o întrebi.

Partridge n-avea încredere în cunoștințele lui de spaniolă, așa că recurse tot la ajutorul lui Fernández. Urmă o serie de întrebări și răspunsuri.

— Prietenul dumitale care a fost ucis cu ce se ocupa?

— Era doctor. Un doctor special.

— Adică specialist?

— Îi făcea pe oameni să doarmă.

— Anestezist, adică?

Dolores scutură din cap, neînțelegînd ce era aia. Apoi se duse la un dulap, scotoci înăuntru și scoase la iveală o valijoară ponosită. O deschise, luă un dosar plin de hîrtii, printre care începu să caute ceva anume. Alese două coli, pe care i le dădu lui Partridge. Erau două diplome de medic.

Prima declara că Hartley Harold Gossage, absolvent al Universității de medicină din Boston, avea dreptul să practice medicina. A doua certifica faptul că același Hartley Harold Gossage era „medic anestezist specialist".

Partridge arătă spre dosar și întrebă dacă putea să se uite și la celelalte hîrtii. Dolores încuviință cu un gest al capului.

Mai multe documente păreau să pivească strict probleme medicale de rutină, deci nu reprezentau nici un interes. Dădu însă peste unul, dactilografiat pe o hîrtie purtînd ștampila Registraturii Universității de Medicină din Massachusetts. Era adresat „Doctorului H. H. Gossage" și începea astfel: „Prin

* Am să vă dau bani dacă dețineți informația pe care o caut (sp.).

prezenta vă aducem la cunoştinţă că vi s-a retras pe viaţă dreptul de a practica medicina..."

Partridge puse scrisoarea pe masă. Începea să se dumirească. Bărbatul care locuise în această cameră şi care, după cum aflaseră, fusese asasinat cu cîteva ore înainte de venirea lor, fusese, aşa se părea, una şi aceeaşi persoană cu Gossage, un medic anestezist american, discreditat, exclus din comunitatea medicală, care întreţinuse anumite legături cu Sendero Luminoso. Ca urmare a acestor legături, deduse Partridge, victimele răpirii fuseseră scoase pe ascuns din Statele Unite, probabil drogate sau anesteziate cumva pe parcursul călătoriei. Şi dacă stătea mai bine şi se gîndea, descoperirile de ieri de la Hackensack, aşa cum le descrisese Don Kettering, confirmau această ipoteză. Foarte plauzibil, prin urmare, ca ex-doctorul Gossage să fi fost acela care a administrat anestezicul. Partridge se încrîncenă la chip. Tare ar fi vrut să-l fi avut în faţa lui pe individul acela înainte să fi murit.

Cei din cameră îl urmăreau încordaţi. Cu ajutorul lui Fernández, Partridge puse alte cîteva întrebări.

— Ne-ai spus că Sendero Luminoso l-a asasinat pe prietenul dumitale, medicul. Ce te face să crezi asta?

— Păi, a lucrat pentru *bastardos* ăia. După o clipă de tăcere, îşi aminti un amănunt: Sendero avea un nume pentru el – Baudelio.

— De unde ştii asta?

— Mi-a spus el.

— Şi ţi-a mai spus şi altceva despre ceea ce făcea el pentru Sendero?

— Puţin. Un zîmbet palid trecu o clipă peste faţa ei. Cînd ne îmbătam împreună.

— Ştiai despre răpire? Au scris toate ziarele.

Dolores clătină din cap.

— Nu citesc ziare. Tot ce scrie ei e minciuni.

— Baudelio a lipsit în ultima vreme din Lima?

Femeia dădu energic din cap.

— O vreme lungă. I-am dus dorul. O pauză, apoi: Mi-a telefonat din America.

— Da, ştim.

Totul se potrivea, îşi spuse Partridge. Cu siguranţă Baudelio a fost la faţa locului cînd s-a comis răpirea.

— Şi cînd s-a întors? mai întrebă el.

Dolores se gîndi cîteva clipe înainte să răspundă:

— Acum o săptămînă. I-a părut bine că s-a întors. Se temea și că va fi omorît.

— Ți-a zis de ce?

Dolores cumpăni.

— Cred c-a auzit ceva. Că cică știa prea multe. Începu să plîngă. Am fost împreună atîta vreme. Ce-am să mă fac?

Mai rămăsese o singură întrebare importantă. Partridge n-o pusese încă în mod deliberat, și aproape că îi era și teamă să o rostească.

— După ce Baudelio a fost în America, și înainte să se întoarcă aici, a fost pe undeva în Peru?

Dolores dădu din cap în semn că da.

— Ți-a spus cumva unde anume?

— Da. Nueva Esperanza.

Lui Partridge nu-i veni să creadă că se făcea lumină atît de imprevizibil și de neașteptat. Cu mîini tremurătoare întoarse paginile carnetului de notițe – la interviul cu Cesar Acevedo și la lista cu locurile unde Sendero Luminoso ordonase echipelor de medici catolice să nu pună piciorul. Un nume îi sări imediat în ochi: *Nueva Esperanza.*

Asta era! Acum măcar știa unde erau ținuți Jessica, Nicky și Angus.

Dar în primul și în primul rînd el era corespondent de televiziune, își spuse Partridge în timp ce discuta cu Rita, Minh și O'Hara despre imaginile video pe care trebuiau să le realizeze – cu Dolores, apartamentul și exteriorul clădirii. Erau toți în apartamentul de la etajul nouă, în afară de Tomás, care fusese trimis la mașină după ceilalți trei rămași acolo.

Partridge dorea, de asemenea, cîteva primplanuri cu diplomele de medic și cu scrisoarea din Massachusetts, prin care Gossage – alias Baudelio era aruncat la groapa de gunoi a profesiunii de medic. O fi coborît el, fostul doctor, în propria lui groapă, dar Partridge vroia să fie sigur că răul pe care-l făcuse el familiei Sloane rămînea imortalizat pentru eternitate.

Totuși, chiar dacă presupusul rol jucat de Baudelio în răpire era important în ansamblul reportajului, Partridge știa că ar fi fost o greșeală să-l dea publicității în această fază, pentru că s-ar fi putut prea bine ca și alții să deducă informațiile pe care le deținea în exclusivitate echipa CBA. Oricum, era bine ca fragmentul Baudelio să fie pregătit din timp, pentru a-l putea folosi la momentul potrivit.

Pe Dolores o filmară în primplan, vorbind în spaniolă, sunetul urmînd ulterior să fie coborît pentru a suprapune traducerea în engleză. La sfîrșitul înregistrării, Fernández îi traduse lui Partridge ultimele cuvinte pe care le rostise Dolores în timpul înregistrării:

— Îți amintește că i-ai promis bani.

Partridge se consultă cu Rita, care numără o mie de dolari în bancnote de cîte cincizeci. În alte situații, oferta ar fi putut părea prea generoasă, dar dezvăluirile lui Dolores le deschiseseră un drum foarte important; în plus, lui Partridge și Ritei le era milă de ea și o credeau că, după cum le spusese, nu știuse nimic despre răpire, în ciuda relației ei cu Baudelio.

Rita îl rugă pe Fernández să-i spună femeii:

— Explică-i, te rog, că regulamentul CBA nu prevede un onorariu pentru faptul că va apărea într-o emisiune informativă; deci banii sînt pentru că i-am folosit apartamentul și pentru informația pe care ne-a dat-o.

O distincție pur semantică, folosită adesea de rețelele de televiziune pentru a face exact ceea ce ziceau că nu fac, dar șefii din New York țineau ca producătorii să continue această formalitate.

Judecînd după reacția de gratitudine a lui Dolores, era clar că femeia ori nu înțelesese, ori nu-i păsa de explicație. Partridge era convins că după plecarea lor sticla de gin avea să fie repede înlocuită.

Acum era liber să se gîndească la lucrurile esențiale – plănuirea unei expediții de salvare în Nueva Esperanza cît mai curînd cu putință. Și la acest gînd se simți cuprins de emoție, căci se stîrnise în el vechea lui patimă pentru primejdii, arme și bătălii.

10

În cursul fiecărei zile de așteptare, tendința lui Crawford Sloane era să-l sune pe Harry Partridge în Peru și să-l întrebe: „Ai aflat ceva nou?". Dar se abținea, știind că orice știre nouă ajungea la el suficient de repede, și, în plus, era important să nu-l întrerupă pe Harry și să-l lase să lucreze în stilul său. Sloane simțea în continuare că are mai multă încredere în Partridge decît în oricine altcineva care ar fi putut fi trimis în Peru.

Un alt motiv pentru care se stăpînea și nu dădea telefon de cîte ori simțea nevoia era și faptul că Harry fusese foarte

atent cu el, sunîndu-l acasă, la Larchmont, în unele seri sau dimineața, pentru a-l informa despre progresele făcute, sau pentru a-i povesti unele amănunte de fundal din Lima.

Acum trecuseră deja cîteva zile de la ultimul telefon și, deși era dezamăgit și nerăbdător, Crawford Sloane își impusese să creadă că nu era nimic de raportat.

Dar se înșela.

Ceea ce nu știa Sloane, și nici n-ar fi avut cum, era că Partridge realizase că orice comunicare între Lima și New York – prin intermediul telefonului, satelitului sau chiar al scrisorilor – nu mai era sigură. După interviul cu generalul Ortiz, în timpul căruia șeful poliției antiteroriste îi dăduse clar de înțeles că fiecare mișcare a sa era urmărită, părea foarte posibil ca telefoanele să fie înregistrate și poate chiar deschise scrisorile. Iar comunicările prin satelit puteau fi urmărite de oricine cu un echipament adecvat; nici folosirea unui alt telefon decît cele dinainte nu părea să garanteze secretul convorbirii.

Și mai era un motiv de precauție: faptul că la Lima se înghesuiau acum o armată de ziariști, inclusiv echipe de filmare de la alte televiziuni, toți în competiție în ce privea relatările despre răpirea familiei Sloane, și toți în căutarea unor noi piste de cercetare. Deocamdată, Partridge reușise să evite mulțimea de ziariști, dar știa foarte bine că, datorită implicării mai strînse a CBA-ului și datorită faptului că fuseseră primii care descoperiseră cele mai importante indicii pînă în acel moment, tot ce făcea el și toate persoanele cu care se întîlnea stîrneau interesul celorlalți, care nu-l scăpau din ochi.

Astfel că Partridge hotărîse să nu discute la telefon vizita sa în apartamentul de pe Strada Huancavelica, și nici ceea ce aflase acolo. Îi instrui și pe ceilalți din echipa CBA-ului să respecte aceeași regulă, avertizîndu-i totodată că planificata expediție la Nueva Esperanza trebuia să rămînă învăluită într-un secret total. Nici măcar redacția CBA de la New York nu trebuia încă să afle nimic despre asta.

Din această cauză, joi dimineața, la New York, neștiind despre progresele pe care le făcuseră colegii săi la Lima cu o zi înainte, Crawford ajunse la sediul CBA News ca de obicei, de fapt puțin mai tîrziu decît de obicei, pe la 10,55.

Era însoțit de un tînăr agent FBI, Ivan Ungar, care dormise acasă la el, la Larchmont, în noaptea precedentă. FBI-ul își lua în continuare măsuri de precauție împotriva unei

posibile tentative de răpire a lui Sloane, și se auzea că și alți crainici de la alte rețele erau păziți în mod similar. Totuși, de cînd răpitorii stabiliseră un contact și își expuseseră pretențiile, se ridicase paza de douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru asupra casei și telefonului lui Crawford Sloane.

Agentul special Otis Havelock era încă implicat în caz, dar, după descoperirea de marți a sediului răpitorilor de la Hackensack, preluase conducerea eforturilor FBI la fața locului. Un alt obiect al atenției lor, aflase Sloane, era Aeroportul Teterboro, din cauza poziției sale atît de apropiate de ascunzătoarea de la Hackensack. Începuse o examinare atentă a tuturor planurilor de zbor din perioada imediat următoare răpirii pînă în ziua cînd se aflase că victimele erau în Peru, dar totul mergea încet din cauza numărului mare de zboruri din cursul acelor treisprezece zile.

În clădirea CBA News, cînd Sloane intră în holul principal de la parter, un paznic în uniforma securității CBA ridică mîna într-un gest de salut, dar nu se zărea nici o întărire de la poliția newyorkeză, așa cum fusese mai bine de o săptămînă după răpire. Astăzi un șuvoi de oameni intra și ieșea din clădire și, deși cei care intrau erau opriți la biroul de recepție, Sloane nu putea să nu observe că măsurile de securitate alunecaseră spre vechiul sistem, mai relaxat, dinainte.

Din holul clădirii, însoțit în continuare de agentul Ungar, luă liftul pînă la etajul patru, apoi intră în biroul său de lîngă Potcoavă, unde cîteva persoane ridicară privirile ca să-l salute. Sloane lăsă deschisă ușa biroului, iar Ungar se așeză pe un scaun în fața ei.

În timp ce-și agăța raglanul în cui, Sloane observă pe birou un pachet de plastic, de genul celor pe care le folosesc restaurantele pentru hrana pe care ți-o dau la pachet. Erau mai multe astfel de restaurante în împrejurimi, care făceau afaceri bune la CBA, livrînd gustări sau prînzuri în urma unei comenzi telefonice. Dar, de vreme ce nu comandase nimic și de obicei lua prînzul la bufetul din clădire, primul gînd al lui Sloane a fost că cineva făcuse o greșeală.

Spre surprinderea sa, observă apoi că pachetul, legat bine cu sfoară, avea pe el un bilețel pe care scria „C. Sloane". Fără prea mult interes, Crawford scoase o foarfecă din sertar, tăie sfoara și desfăcu pachetul; înăuntru, despături întîi cîteva rînduri de hîrtie albă înainte de a da la iveală conținutul.

Urmară cîteva secunde de șoc și de neîncredere în propriile facultăți vizuale, apoi un urlet – un urlet înfiorător, torturat,

animalic. Toate capetele celor din preajmă se întoarseră spre biroul lui. Agentul FBI Ungar sări ca ars de pe scaunul pe care stătea şi alergă înăuntru, scoţîndu-şi pistolul din mers. Dar Sloane era singur şi ţipa întruna, holbîndu-se la pachetul de pe birou, cu faţa albă ca varul.

Ceilalţi se ridicară şi ei în grabă de la mese şi alergară într-acolo; unii intrară, iar vreo zece se înghesuiră în uşă. O femeie se aplecă peste birou şi se uită în pachetul alb, apoi cu un „Dumnezeule!" se repezi afară şi, ţinîndu-se de gură, mai departe, spre toaletele pentru femei.

Ungar examină şi el pachetul, văzu cele două degete, mînjite cu pete de sînge uscat, îşi stăpîni senzaţia de greaţă şi preluă repede controlul asupra situaţiei. În primul rînd ţipă la toţi cei din încăpere şi din uşă:

— Toată lumea, afară, vă rog!

Dintr-un gest, ridică receptorul, apăsă pe butonul pe care scria „Operator" şi comandă:

— Securitatea, repede!

Cînd biroul securităţii răspunse, spuse dintr-o suflare:

— Aici agentul special FBI Ivan Ungar, care vă dă un ordin. Anunţaţi toate gărzile că nimeni nu are voie să părăsească clădirea din acest moment. Nu se vor face nici un fel de excepţii, şi, dacă cineva încearcă să opună rezistenţă, folosiţi forţa. După aceea telefonaţi la poliţie după ajutoare. Eu mă îndrept spre holul principal şi vreau ca unul din oamenii voştri să mă aştepte acolo.

În timp ce Ungar dădea ordine la telefon, Sloane se prăbuşise într-un scaun şi, aşa cum avea să spună cineva mai tîrziu, „arăta ca moartea".

Producătorul executiv îşi făcu loc cu coatele prin mulţimea adunată în faţa biroului întrebînd:

— Ce se întîmplă aici?

Recunoscîndu-l, Ungar îi arătă cu un gest cutia deschisă şi spuse:

— Nimeni nu trebuie să se atingă de nimic. Propun să-l duceţi pe domnul Sloane în altă parte şi să încuiaţi uşa pînă mă întorc eu.

Insen dădu din cap; văzuse conţinutul pachetului şi observase, ca şi ceilalţi, că degetele erau mici şi delicate – era evident că aparţinuseră unui copil. Întorcîndu-se spre Sloane, puse din ochi inevitabila întrebare, iar Crawford reuşi să-i confirme înnebunit, printr-o aplecare a capului şi un murmur:

— Da.

— Doamne Dumnezeule!

Sloane părea pe punctul de a se prăbuși. Insen îl susținu și, sprijinindu-l de umeri, îl scoase încet din cameră. Cei care se aflau în ușă făcură automat un culoar larg printre ei. Insen îl duse apoi pe Sloane în biroul său, dînd ordine în dreapta și-n stînga:

— Încuie biroul domnului Sloane și nu lăsa pe nimeni înăuntru, în afara agentului FBI, îi ceru unei secretare. Pe urmă cheamă centrala; avem un doctor care poate fi chemat oricînd – cheamă-l acum, imediat. Spune-i că domnul Sloane e în stare de șoc și s-ar putea să aibă nevoie de sedative.

Pe urmă unui producător:

— Cheamă-l pe Don Kettering, spune-i ce s-a întîmplat și roagă-l să vină imediat; avem nevoie de un material pentru știrile din seara asta.

Apoi, aspru, celorlalți:

— Și voi treceți înapoi la treabă!

Biroul lui Insen avea un perete de sticlă orientat spre Potcoavă, cu draperii, dacă dorea să nu fie deranjat. După ce îl așeză pe Sloane într-un scaun, trase draperiile.

Crawford începea să-și revină, deși zăcea în continuare aplecat înainte, cu capul în mîini. Vorbind parțial cu Insen, parțial cu sine însuși, repeta agonizant:

— Oamenii ăștia știau despre Nicky și pianul lui. Și cum au aflat? *Eu le-am spus! Eu! La conferința aia de presă după răpire.*

Insen încercă să-i spună blînd:

— Îmi amintesc, Crawf. Dar n-ai făcut decît să răspunzi la o întrebare, nu tu ai deschis subiectul. Și, oricum, cine ar fi putut prevedea..., se opri, știind că rațiunea nu servea la nimic în acest moment.

Mai tîrziu, Insen avea să le spună celorlalți:

— Trebuie să recunosc, Crawf are mult curaj. După o asemenea experiență, majoritatea oamenilor s-ar fi tîrît în genunchi rugîndu-se să li se dea criminalilor ceea ce cer. Dar Crawf a știut de la început că nu trebuie să cedăm, că nu avem voie să cedăm, și atunci nu a șovăit nici un moment.

Se auzi o bătaie discretă în ușă și o secretară se strecură înăuntru:

— Doctorul e pe drum, anunță ea.

Interdicția temporară de a părăsi clădirea fu anulată cînd toți cei dinăuntru sau pe punctul de a pleca fuseseră identi-

ficați și prezența lor explicată. Părea foarte probabil că pachetul cu degetele fusese adus mult mai devreme, și, deoarece curierii restaurantelor veneau și plecau tot timpul, nimeni nu observase și nu ținea minte ceva neobișnuit.

FBI-ul începu o investigație la restaurantele din apropiere, încercînd să afle cine ar fi putut aduce pachetul, dar nu descoperi nimic pînă la urmă. Și, deși gărzile de securitate de la CBA aveau obligația de a controla identitatea tuturor curierilor, se dovedi că nu făceau asta decît din cînd în cînd, și chiar și atunci într-un mod superficial.

Orice îndoială posibilă asupra apartenenței degetelor a fost înlăturată apoi de un control al FBI-ului în camera lui Nicky din casa lor de la Larchmont. Erau o mulțime de amprente acolo, și multe se potriveau cu acelea ale degetelor aflate în pachetul primit de Crawford Sloane.

În toiul deprimării generale de la CBA, apăru un alt pachet important, de această dată livrat la Stonehenge. Joi după-amiază, devreme, un pachet mic își făcu drum spre biroul lui Margot Lloyd-Masson; înăuntru se găsea o casetă video trimisă de Sendero Luminoso.

Pentru că pachetul era așteptat – livrarea de joi fusese menționată în cererile grupului Sendero Luminoso, „A sosit vremea Luminii", primite în urmă cu șase zile – Margot și Les Chippingham lăsaseră vorbă ca banda să fie trimisă imediat după sosire președintelui de la CBA News printr-un mesager. Îndată ce află de sosirea casetei, Chippingham îi chemă pe Don Kettering și pe Norman Jaeger, și cei trei vizionară banda încuiați în biroul lui Les.

Nici unul nu putea să nu remarce calitatea înregistrării, atît din punct de vedere tehnic, cît și al prezentării. Titlurile de început – „Revoluția mondială – Sendero Luminoso ne arată calea" – erau suprapuse peste imagini cu unele dintre cele mai fascinante decoruri peruane – munții și ghețarii Anzilor – întunecați și maiestuoși, Machu Picchu în splendoarea sa impresionantă, kilometri nesfîrșiți de junglă, într-un verde crud, umed, aridul deșert de pe coastă și plajele inundate ritmic și grațios de Oceanul Pacific. Jaeger recunoscu muzica maiestuoasă care ilustra începutul: Beethoven, *Simfonia a III-a – Eroica.*

— Se pare că au avut producători care știu meserie, remarcă Kettering. Mă așteptam la ceva mai din topor.

— De fapt, nu e chiar atît de surprinzător. Peru nu e capătul pămîntului, și au multe talente acolo și cea mai bună aparatură.

— Sigur, Sendero are bani cu grămada, poate să cumpere așa ceva, adăugă Jaeger. Ca să nu mai vorbim că sînt infiltrați peste tot.

Chiar și teoriile extremiste care urmară erau citite pe imagini impresionante – răscoale la Lima, greve industriale, ciocniri între poliție și participanți la marșuri de protest, atacurile violente ale forțelor guvernamentale asupra unor sate din Anzi. „Noi sîntem lumea“, predica un comentator, „iar lumea este gata pentru o explozie revoluționară“.

Urma un lung interviu cu Abimael Guzmán, fondatorul și conducătorul organizației Sendero Luminoso. Cel puțin așa anunțau titlurile, dar identitatea intervievatului era oarecum nesigură, deoarece camera nu era centrată decît pe spatele unui bărbat care stătea pe un scaun. Tot comentatorul explica: „Conducătorul nostru are mulți dușmani care ar vrea să-l omoare. Dacă i-am arăta fața ar însemna să-i ajutăm în scopurile lor murdare“.

Presupusa voce a lui Guzmán începu în spaniolă: „*Compañeros revolucionarios, nuestro trabajo y objectivo es unir los creyentes en la filosofía de Marx, Lenin y Mao...*“*. Apoi vocea era filată și o alta continuă în engleză: „Camarazi, trebuie să distrugem în toată lumea o orînduire care nu merită să existe...“

— Dar Guzmán nu vorbește engleza? se interesă Kettering.

— În mod ciudat, îi răspunse Jaeger, este unul dintre puținii peruani educați care nu știu engleza.

Ceea ce urmă era previzibil, pentru că fusese rostit de Guzmán de multe ori înainte: „Revoluția este justificată din cauza exploatării imperialiste a tuturor oamenilor săraci din lume...“. „Informații false acuză Sendero Luminoso de lipsă de omenie. Sendero este mult mai umană decît supraputerile care sînt dispuse să distrugă omenirea cu arsenalele lor nucleare, pe care revoluția noastră proletară le va interzice pentru totdeauna...“. „Mișcarea muncitorească din Statele Unite, o clasă burgheză de elită, a trădat și i-a vîndut pe

---

* Tovarăși revoluționari, efortul și obiectivul nostru este de a-i uni pe adepții filosofiei lui Marx, Lenin și Mao... (sp.).

muncitorii americani"... „Comuniştii din Uniunea Sovietică nu sînt cu nimic mai buni decît imperialiştii. Sovieticii au trădat revoluţia leninistă"... „Conducătorul cubanez Castro nu este decît un clovn, un lacheu imperialist".

Afirmaţiile lui Guzmán erau inevitabil generale, oricine ar fi încercat să afle nişte idei concrete căuta în van prin discursurile lui.

— Dacă am difuza asta în locul Telejurnalului de seară, comentă Les Chippingham, ne-am pierde audienţa, şi procentul de vizionare ar cădea pînă în pivniţă.

Jumătatea de oră de program se încheia cu încă un fragment din Beethoven, alte cîteva imagini de frumuseţi naturale şi lozinca strigată cu convingere de comentator: „Trăiască marxism-leninism-maoismul, doctrina noastră călăuzitoare!"

— Bun, anunţă Chippingham la sfîrşit, aşa cum ne-am înţeles, caseta asta o pun la mine în seif. Numai noi trei am vizionat-o. Vă propun să nu discutăm cu absolut nimeni ce am văzut.

— Mergem deci în continuare pe ideea lui Karl Owens, se interesă Jaeger, povestea cu caseta stricată, ştearsă?

— Pentru Dumnezeu, bine-nţeles! Ce altceva am putea face? Este evident că nu o putem folosi în locul telejurnalului de luni.

— Da, presupun că n-avem de ales, acceptă Jaeger.

— Dar să nu uităm, adăugă şi Kettering, că şansele noastre de a fi crezuţi nu sînt prea mari acum, după gafa pe care a făcut-o Theo Elliott şi pe care s-a grăbit s-o publice *Baltimore Star.*

— La dracu', ştiu asta! Vocea preşedintelui Departamentului de ştiri CBA reflecta tensiunea ultimelor zile. Îşi aruncă o privire pe ceas – 3,53. Don, la ora patru întrerupi programul cu un buletin. O să spui că am primit o casetă de la răpitori, dar că este defectă şi nu am fost în stare să o refacem. Acum totul depinde de Sendero Luminoso să ne trimită o copie.

— În regulă.

— Între timp, eu o să-i chem pe cei de la Relaţiile cu presa şi o să le dau un comunicat pe care să-l difuzeze agenţiilor de presă, iar ele, la rîndul lor, vor trebui să-l repete în Peru. Acum, hai să trecem la treabă!

Informaţiile false lansate de CBA au fost difuzate prompt şi pe larg. Din cauză că Peru-ul era cu o oră în urma New

York-ului – Statele Unite erau încă pe orarul de vară, în timp ce Peru-ul nu practica sistemul acesta – comunicatul CBA-ului a apărut la Lima în cursul programelor radio de seară, la jurnalele TV de seară și în ziarele de a doua zi.

Tot în cursul știrilor zilei se găsea și un material despre descoperirea degetelor amputate ale lui Nicholas Sloane de către tatăl său disperat.

La Ayacucho, liderii Sendero Luminoso luară cunoștință de ambele materiale. Pe cel de-al doilea, despre banda stricată, nu l-au crezut nici o clipă. Ceea ce se cerea imediat, hotărîră ei, era o acțiune mai impresionantă decît tăierea degetelor unui puști.

11

Jessica avea să-și amintească mai tîrziu că avusese o presimțire neagră de cînd se sculase în dimineața acelei zile, în lumina palidă a răsăritului. Se zvîrcolise trează aproape toată noaptea, cuprinsă de deznădejde, îndoindu-se că mult așteptata salvare va mai sosi vreodată. În ultimele trei zile, încrederea pe care o avusese la început în eliberarea lor finală începuse să scadă simțitor, deși încerca să-și ascundă îndoielile față de Angus și Nicky. Dar *era* oare probabil, se întreba ea disperată, ca în zona asta obscură dintr-o țară străină, îndepărtată, o forță salvatoare să-i găsească într-adevăr și să-i smulgă din mîinile dușmanilor? Pe măsură ce treceau zilele, părea din ce în ce mai puțin credibil că vor ajunge odată înapoi acasă.

Ceea ce făcuse ca moralul Jessicăi să se prăbușească într-o asemenea măsură fusese, evident, mutilarea lui Nicky. Chiar dacă vor scăpa vreodată de aici, își spunea ea, ce șanse aveau ca viața lui Nicky să fie ca înainte? Cel mai scump vis al său, de a deveni într-o zi un mare pianist, fusese spulberat brusc, irevocabil și atît de ... *inutil.* Și ce alte pericole – poate chiar moartea – îi așteptau în zilele următoare?

Degetele lui Nicky fuseseră tăiate marți. Azi era vineri, iar ieri, joi, parcă îi mai cedaseră durerile, grație lui Socorro, care îi schimbase zilnic bandajul și compresele, dar era în continuare surd la toate încercările Jessicăi de a-l scoate din disperarea profundă în care se cufundase. Și mai era și veșnica separare dintre ei, peretele de bambus și sîrmă care îi împiedica să se atingă. Din acea noapte, cînd Socorro îi permisese

Jessicăi să intre în celula lui Nicky şi să rămînă alături de el, favoarea nu se mai repetase, cu toate rugămințile ei.

De aceea astăzi, viitorul imediat părea atît de întunecat, cu atît de puține lucruri la care să spere și atît de multe de care să-i fie teamă! În timp ce se trezea, Jessica înțelese, pentru prima dată, o poezie de Thomas Hood, pe care o învățase în copilărie și care se sfîrșea astfel:

Dar acum, adesea visez ca noaptea
Să-mi ia respirația cu ea.

Ştia că, în ceea ce-o privea pe ea, dorința era egoistă și defetistă, că, în ciuda tuturor pericolelor și nenorocirilor, trebuia să reziste, pentru că reprezenta singurul sprijin pentru Nicky și Angus.

Nu mult după aceste gînduri, cînd lumina începea să capete nuanța caldă a zilei, Jessica auzi de afară zgomote de activitate și pași apropiindu-se de coliba lor. Prima persoană care intră fu Gustavo, șeful paznicilor, care se îndreptă direct spre ușa celulei lui Angus și o deschise.

Imediat în urma lui veni Miguel, care se îndreptă și el spre Angus cu un rînjet întipărit pe față și ducînd în mînă ceva ce Jessica nu văzuse la el pînă atunci – o armă automată.

Groaznica implicație era clară și, la vederea hidoasei și puternicei arme, inima Jessicăi începu să bată cu disperare, respirația îi deveni gîfîită. *Iisuse, nu! Nu Angus!*

Gustavo intră în celula lui Angus și îl trase cu brutalitate pe bătrîn în picioare, apoi îi legă mîinile la spate.

Jessica încercă să strige:

— Stați puțin! Ascultați-mă! Ce faceți? De ce?

Angus se întoarse spre ea:

— Jessie, draga mea, nu te întrista, n-ai ce să faci. Oamenii ăștia sînt niște barbari, lipsiți de omenie sau onoare...

Jessica văzu mîna lui Miguel strîngîndu-se în jurul armei pînă cînd încheietura i se albi, dar nu făcu decît să-i ordone nerăbdător lui Gustavo:

— *¡Dese prisa! ¡No pierdas tiempo!**

Nicky sărise și el în picioare; intuind, la rîndul lui, semnificația armei, întrebă neliniștit:

---

* Grăbește-te! Nu pierde timpul! (Sp.)

— Mămico, ce au de gînd să-i facă bunicului?

— Nu ştiu, răspunse Jessica fără convingere, deşi încerca din răsputeri să-şi creadă propriile cuvinte.

Angus, cu mîinile legate la spate acum, se îndreptă, înălţă capul, îşi trase înapoi umerii, se întoarse spre ei cu afecţiune şi demnitate.

— Nu mai avem mult timp. Amîndoi – rămîneţi puternici şi continuaţi să credeţi în salvare! Ţineţi minte că acolo, undeva, e Crawford şi face tot ce poate să vă scoată de aici. O să vină şi ziua eliberării!

Lacrimile curgeau şiroaie pe faţa Jessicăi, dar reuşi să strige în urma lui Angus, cu vocea sugrumată:

— Angus, dragul nostru Angus! Te iubim atît de mult!

— Şi eu vă iubesc, Jessie... Nicky... se auzi răspunsul său, în timp ce Gustavo îl împingea înainte, scoţîndu-l cu forţa din colibă.

Toţi ştiau că se duce la moarte. Împiedicîndu-se, Angus mai strigă o dată:

— Nicky, ce zici de un cîntec? Hai să încercăm. Şi cu voce puternică începu să cînte:

„Te voi zări
În toate locurile noastre familiare...“

Jessica îl văzu pe Nicky deschizînd gura, dar amîndoi aveau gîtlejurile prea înecate de lacrimi pentru a i se putea alătura în cîntec. Angus se găsea acum afară, şi nu-l mai puteau vedea; dar îi puteau încă auzi vocea, din ce în ce mai slab:

„Pe care această inimă-a mea le îmbrăţişează-n fiece zi
În micuţa cafenea...“

Vocea se stinse cu totul. Apoi linişte. Şi aşteptare.

Trecură cîteva secunde, dar aşteptarea le păru mult mai lungă. Tăcerea fu spartă de ţiuitul unor gloanţe – patru focuri, la intervale scurte, unul după altul. Un alt interval de tăcere, apoi răpăiala unei arme automate, focuri prea rapide pentru a putea fi numărate.

Afară, la marginea junglei, Miguel stătea deasupra trupului neînsufleţit al lui Angus Sloane.

Primele patru focuri pe care le trăsese îl omorîseră pe bătrîn aproape instantaneu; dar apoi, amintindu-și de insulta din marțea precedentă – *„¡Maldito hijo de puta!“* – și de aluzia disprețuitoare la „barbari“, cu numai cîteva minute în urmă, Miguel pășise înainte și, dînd frîu liber furiei, golise o încărcătură din arma sa AK-47, de producție sovietică, în trupul prăbușit al lui Angus.

Îndeplinise astfel ordinul primit tîrziu în seara precedentă de la Ayacucho, iar Gustavo fusese informat de sarcina neplăcută care îl aștepta acum pe el și pe care, cu ajutorul celorlalți, trebuia să o ducă la bun sfîrșit cît mai rapid cu putință.

Un avion ușor, operînd pentru Sendero Luminoso, era deja pe drum spre un mic teren de aterizare în junglă, la scurtă distanță pe rîu de Nueva Esperanza. Foarte curînd o barcă se va îndrepta spre terenul de aterizare, după care avionul va purta la Lima rezultatul eforturilor lui Gustavo.

Tîrziu în cursul aceleiași dimineți, la Lima, o mașină opri în scrîșnet de frîne în fața Ambasadei Statelor Unite de pe Avenida Garcilaso de la Vega. Un bărbat purtînd o cutie de mărime medie din carton sări din mașină, depuse cutia lîngă o poartă, în fața gratiilor protectoare ce înconjurau ambasada, apoi sări înapoi în mașină, care porni mai departe în trombă.

Un paznic în haine civile, care urmărise incidentul, sună alarma și toate porțile ambasadei, construite ca o fortăreață, fură închise temporar. Între timp, telefonă armatei pentru a trimite în ajutor o echipă de geniști buni.

Cînd testele dezvăluiră că pachetul nu conținea nici un fel de bombă, fu deschis cu grijă, dînd la iveală capul retezat al unui bărbat în vîrstă, probabil în jur de șaptezeci de ani. În aceeași cutie se afla un portofel cu un carnet de șofer, emis în Florida, cu fotografie cu tot, o carte americană de Asigurări Sociale, și alte documente care identificau rămășițele parțiale ca fiind ale lui Angus McMullen Sloane, cetățean american.

În momentul incidentului, în clădirea ambasadei se afla întîmplător un reporter de la *Chicago Tribune*. Rămînînd la fața locului pentru a vedea ce se întîmplă, difuză primul articolul ce includea și numele victimei. Articolul din *Tribune* avea să fie preluat imediat de agențiile de presă, televiziune, radio și alte ziare, mai întîi din Statele Unite, și apoi din toată lumea.

12

În sfîrșit, planul de salvare a familiei Sloane de la Nueva Esperanza era complet.

Vineri după-amiază s-au stabilit ultimele detalii, s-au adunat ultimele piese de echipament. Sîmbătă la răsăritul soarelui, Partridge și echipa sa urmau să zboare de la Lima spre jungla din provincia San Martín, în apropiere de rîul Huallaga.

Încă de miercuri, de cînd aflase locul probabil unde erau ținute victimele, Partridge se agitase nerăbdător. Primul său impuls fusese acela de a pleca imediat, dar argumentele lui Fernández Pabur plus propria sa experiență îl convinseseră să amîne călătoria.

— Jungla poate fi un prieten, dar poate fi și un dușman, îl avertizase Fernández. Nu poți să te plimbi pur și simplu pe acolo, așa cum ai vizita o altă parte a orașului. Vom sta în junglă cel puțin o noapte, probabil două, și trebuie să ne luăm măsuri de supraviețuire. Eu trebuie să și aleg o companie aeriană potrivită – una pe care s-o putem folosi cu încredere. Ca să ne ducă acolo și să se întoarcă apoi să ne ia, toate astea necesită coordonare și o sincronizare perfectă. Avem nevoie de cel puțin două zile ca să ne pregătim, și chiar și alea abia ajung.

Folosind cuvinte ca „noi" și „a noastră", descurcărețul corespondent le dădu de înțeles tuturor că avea intenția să ia parte la expediție. Le declară simplu:

— O s-aveți nevoie de mine. Eu am mai fost în Selva de mai multe ori, îi cunosc capcanele.

Și cînd Partridge se simți obligat să-i arate că va fi periculos, Fernández ridică nepăsător din umeri:

— Toată viața e un risc. În vremurile astea, în țara mea chiar și a te scula dimineața e un risc.

Transportul cu avionul era principala lor grijă. După ce dispăru aproape toată dimineața de joi, Fernández se întoarse, îi luă pe Rita și pe Partridge și îi duse într-o clădire de cărămidă cu un etaj, nu departe de aeroportul din Lima, care adăpostea mai multe birouri mici. Fernández deschise o ușă pe care scria ALSA – AEROLIBERTAD S.A., intră primul și îi prezentă pe cei doi proprietarului firmei charter, care era și principalul pilot – Oswaldo Zileri.

Zileri, un bărbat la vreo treizeci şi cinci – patruzeci de ani, era bine făcut, cu o pieptănătură sportivă şi o siluetă robustă, atletică. Atitudinea sa era prudentă, dar directă şi la obiect cînd îl informă pe Partridge:

— Înţeleg că vreţi să faceţi o vizită intempestivă la Nueva Esperanza, şi asta este tot ce am nevoie – sau doresc – să ştiu.

— Perfect, numai că trebuie să mai ştiţi şi că sperăm ca la întoarcere să avem trei pasageri în plus.

— Avionul pe care îl închiriaţi este un Cheyenne II, deci va fi loc pentru doi piloţi şi şapte pasageri. Cum umpleţi cele şapte locuri este treaba dumneavoastră. Acum să discutăm tariful.

— Cu mine discutaţi, interveni Rita. Cît cereţi?

— Plătiţi în dolari americani? întrebă Zileri, şi Rita îi confirmă din cap.

— Atunci preţul pentru fiecare zbor va fi de o mie patru sute de dolari. Dacă vom pierde mai mult timp la destinaţie, de exemplu pentru supraveghere din aer, vă va costa o taxă suplimentară. De asemenea, pentru fiecare aterizare la Nueva Esperanza – teritoriu al drogurilor controlat de Sendero Luminoso – cerem o taxă specială de periclitate de cinci mii de dolari. Înainte de a decola sîmbătă, am nevoie de un aconto de şase mii de dolari în bani gheaţă.

— E în regulă, acceptă Rita. Şi dacă puneţi toate astea pe hîrtie, în două exemplare, semnez şi păstrez eu o copie.

— Le veţi avea înainte de plecare. Doriţi să ştiţi mai multe despre serviciile noastre aeriene?

— Presupun că ar trebui, îi spuse Partridge politicos.

Pe un ton mîndru, Zileri începu să recite un text pe care era evident că îl repetase de multe ori înainte:

— Avionul Cheyenne II – din care avem trei bucăţi – are două motoare şi o elice. Este un aparat remarcabil de solid şi poate ateriza în spaţii limitate ca suprafaţă – ceea ce, evident, este un avantaj în junglă. Toţi piloţii noştri, inclusiv eu, am făcut şcoala în America. Cunoaştem bine majoritatea zonelor din Peru, ca şi pe majoritatea controlorilor de trafic, militari şi civili, iar ei sînt obişnuiţi cu noi. Apropo, în zborul acesta voi pilota chiar eu.

— Toate astea sună bine, se declară de acord Partridge, dar noi avem nevoie şi de nişte sfaturi.

— Mi-a spus Fernández.

Zileri se îndreptă spre o masă pe care era desfăcută o hartă mare a porțiunii sudice a provinciei San Martín. Ceilalți se adunară și ei în jurul mesei.

— Presupun că vreți să aterizați suficient de departe de Nueva Esperanza, ca sosirea dumneavoastră să treacă neobservată.

— Presupuneți corect, îi confirmă Partridge.

— Atunci, după Lima propun să aterizăm aici, spuse Zileri, indicînd cu creionul un punct pe hartă.

— Aia nu e o șosea?

— Da, șoseaua principală care străbate jungla, dar traficul este foarte redus, ca și inexistent, iar în unele puncte, ca acesta, a fost lărgită și reasfaltată de traficanții de droguri, în așa fel încît să poată ateriza cu avioanele. Am mai aterizat acolo.

Partridge se întrebă în ce scop. Ca să transporte droguri, sau pe cei care făceau afaceri cu ele? Auzise că erau puțini piloți în Peru care nu erau implicați în traficul de droguri, chiar dacă numai tangențial.

— Înainte de a ne îndrepta spre punctul de aterizare, continuă Zileri, ne vom asigura că șoseaua nu e folosită și nu e nimeni la sol. Din acel punct, o cărare aproximativă duce la Nueva Esperanza.

— Am o hartă bună pe care este marcată cărarea, adăugă și Fernández.

— Acum, în privința întoarcerii cu pasageri în plus, eu și Fernández am discutat despre asta și avem un plan.

— S-auzim, îl încurajă Partridge.

Și astfel discuția continuă, se stabiliră puncte semnificative, se luară decizii.

Existau trei puncte posibile pentru călătoria de întoarcere. În primul rînd, șoseaua pe care aterizau la dus; în al doilea rînd, terenul de aterizare de la Sion, unde se putea ajunge cu barca de la Nueva Esperanza, plus un drum de trei mile prin junglă. În al treilea rînd, exista un mic teren de aterizare undeva la mijlocul drumului dintre cele două, folosit de traficanții de droguri și cunoscut de foarte puțini oameni, la care, de asemenea, se putea ajunge cu barca.

Motivul pentru mai multe opțiuni era următorul, după cum explică Fernández:

— Nu știm ce o să se-ntîmple la Nueva Esperanza, sau care drum va fi liber, sau mai bun pentru noi.

Avionul care venea să-i ia putea să treacă cu uşurinţă peste toate trei şi să răspundă unui semnal de la sol. Grupul condus de Partridge urma să transporte un dispozitiv special pentru semnale luminoase roşii şi verzi – semnalul verde însemnînd *„Aterizaţi normal, totul e în ordine"*, iar cel roşu – *„Aterizaţi cît mai repede, sîntem în pericol"*.

S-au înţeles totodată că, dacă observau din aer schimburi de focuri sau rafale de automate, avionul nu va ateriza, ci se va întoarce la Lima.

Pentru că nu se ştia exact cînd va fi nevoie de avionul de întoarcere, planul era ca un avion să fie trimis în zonă întîi la opt dimineaţa duminică, adică a doua zi, apoi, dacă nu exista nici o comunicare de la sol, din nou luni, la aceeaşi oră. După aceea, orice acţiune va fi hotărîtă de Rita, care rămînea la Lima în cursul expediţiei şi păstra legătura cu New York-ul, un aranjament pe care Partridge îl considera esenţial.

La sfîrşitul planificării acestei operaţii, Rita, în numele CBA-ului, şi Oswaldo Zileri semnară contractul, după care el şi trioul de la CBA îşi strînseră mîinile protocolar. Privindu-l pe Partridge în ochi, pilotul îl asigură:

— Vom respecta partea noastră de contract şi ne vom strădui pentru dumneavoastră.

Intuiţia îi spunea lui Partridge că aşa va fi.

După ce se întoarse la Hotelul Cesar's, Partridge îi adună pe toţi membrii echipei de la CBA pentru a hotărî cine va pleca în expediţie. Cele trei selecţii definitive erau: Partridge, Minh Van Canh, deoarece era nevoie de cineva care să înregistreze totul, şi Fernández Pabur. Ţinînd cont de faptul că trebuiau să rămînă trei locuri libere pentru călătoria de întoarcere, asta însemna că mai rămînea de ales o singură persoană.

Iar alegerea urma să se facă între Bob Watson, editorul TV, sunetistul Ken O'Hara şi Tomás, tăcutul bodyguard.

Fernández optase în favoarea lui Tomás.

— E foarte puternic şi ştie să se lupte, argumentase el mai devreme.

Bob Watson, cu unul din veşnicele sale trabucuri urît mirositoare în gură, îi rugă, la rîndul său:

— Ia-mă cu tine, Harry. Pot să mă descurc într-o bătaie. Am aflat asta şi în timpul răscoalei de la Miami.

În timp ce O'Hara spuse simplu:

— Aş vrea foarte mult să merg şi eu.

Pînă la urmă, Partridge îl alese pe O'Hara, pentru că îl cunoștea foarte bine, demonstrase că poate să-și păstreze mintea limpede într-o situație extremă și era totodată foarte descurcăreț. Și apoi, deși nu avea nevoie de echipament de sunet – Minh urma să folosească un Betacam cu sunetul încorporat – Ken O'Hara avea fler în tot ce ținea de mecanică, un avantaj care se putea dovedi folositor.

Partridge îl lăsă pe Fernández să se ocupe de echipament și, sub conducerea sa, toate obiectele necesare începură să se adune în camera de hotel: hamacuri ușoare, plase și creme împotriva țînțarilor, hrană rece care să le ajungă două zile, sticle cu apă, tablete de sterilizare a apei, cuțite lungi, ca niște toporiști ușoare, compasuri, binocluri, folii de plastic. Pentru că fiecare persoană urma să-și care propriul echipament într-un rucsac, trebuia găsit un echilibru între necesitate și greutate.

Fernández mai sugeră ca fiecare să poarte o armă, și Partridge se arătă de acord. Era una dintre realitățile vieții de reporter TV; de multe ori echipele care lucrau în străinătate erau nevoite să umble înarmate, deși își țineau armele ascunse privirii. Rețelele de televiziune nici nu încurajau, nici nu condamnau obiceiul, lăsîndu-i pe oamenii de la fața locului să decidă ce e mai bine. În acest caz, necesitatea de a purta arme era covîrșitoare, iar decizia era ușurată de faptul că toți cei care plecau în expediție aveau experiență cu armele de foc și le mai folosiseră în diferite momente ale vieții lor.

Partridge hotărî să păstreze Browning-ul de 9 mm, cu un amortizor, și să ia cu el și cuțitul „de comando" pe care i-l dăduse un maior din SAS-ul britanic.

Minh, care, pe lîngă armă, avea de transportat și echipamentul video, dorea ceva puternic, dar ușor, iar Fernández îl anunță că o să-i facă rost de o mitralieră UZI de producție israeliană. O'Hara le spuse că se mulțumea cu orice era la îndemînă; acel ceva se dovedi a fi o pușcă-automată americană M-16. După toate aparențele, orice tip de armă putea fi cumpărat la Lima, fără nici un fel de întrebări incomode, dacă aveai banii potriviți.

Încă de miercuri, cînd aflase că Nueva Esperanza urma să fie locul expediției lor, Partridge se întrebase: oare n-ar trebui să informeze autoritățile peruane, mai ales poliția antiteroristă? Joi hotărî chiar să se ducă din nou pentru un sfat la Sergio Hurtado, redactorul de la radio, care îl avertizase să

nu încerce să ceară ajutor de la poliție sau armată. În cursul întîlnirii lor, în prima zi a lui Partridge în Peru, Sergio îi spusese: *„Evită-i ca aliați pentru că nu mai sînt de încredere, dacă au fost vreodată. Cînd e vorba de crimă și de nenorociri, nu sînt cu nimic mai breji decît cei de la Sendero, și au cu siguranță la fel de puține scrupule*".

Povestindu-i, confidențial, noile descoperiri și intențiile pe care le aveau, Partridge îl întrebă pe Sergio dacă sfatul său era același.

— Cu atît mai mult acum, îi răspunse Sergio. În genul de situație despre care îmi vorbești tu, forțele guvernamentale sînt notorii pentru acțiunile în forță și cu ploaie de cartușe. Îi rad de pe fața pămîntului pe toți – vinovați și inocenți deopotrivă – și abia după aceea pun întrebări. Apoi, cînd sînt acuzați de a fi ucis oameni nevinovați, au obiceiul să spună: „De unde să știm care-i care? Eram în situația de a ucide sau de a fi uciși".

Partridge își aminti că și generalul Raúl Ortiz îi spusese mai mult sau mai puțin același lucru.

Sergio se simți obligat să adauge totuși:

— Pe de altă parte, dacă te duci peste ei așa cum ai de gînd, îți iei viața în propriile-ți mîini.

— Știu, admise Harry, dar nu văd altă cale.

Era la începutul după-amiezii. În ultimele minute, Sergio tot mutase dintr-un loc în altul o hîrtie de pe biroul său. Pînă la urmă întrebă:

— Înainte de a veni aici, Harry, ai primit vreo veste proastă? Astăzi adică?

Partridge scutură din cap.

— Atunci îmi pare rău că trebuie să-ți dau eu una. Ridicînd hîrtia, i-o întinse. Asta a venit cu puțin înaintea ta.

„Asta" era un telex Reuter, care relata despre primirea pachetului cu degetele lui Nicholas Sloane la sediul CBA News din New York și disperarea tatălui.

— Iisuse! Partridge fu cuprins brusc de neliniște și procese de conștiință. De ce oare, se întrebă, nu pornise în expediție mai devreme? Poate ar fi putut ajunge înaintea acestei cruzimi.

— Știu la ce te gîndești, îi spuse Sergio, dar n-aveai cum să-mpiedici ce s-a întîmplat. În orice caz nu cu timpul și cu informațiile limitate de care dispuneai.

Ceea ce era adevărat, recunoscu Partridge în sinea lui, dar știa totuși că întrebările cu privire la ritmul investigației lui îl vor chinui multă vreme de acum încolo.

— Că tot ești aici, Harry, mai aveam ceva pentru tine. Rețeaua ta, CBA-ul, nu este proprietatea unei companii care se numește Globanic Industries?

— Ba da.

Redactorul de la radio deschise un sertar al biroului și scoase cîteva hîrtii prinse cu o agrafă.

— Eu îmi obțin informațiile din mai multe surse, și vei fi surprins să afli că una dintre ele este Sendero Luminoso. Mă urăsc, dar se folosesc de mine. Sendero are informatori și simpatizanți peste tot, și unul din ei mi-a trimis recent acest material, în speranța c-am să-l transmit la radio.

Partridge luă foile de hîrtie și începu să citească.

— După cum vezi, îi explică Sergio, se referă la o înțelegere între Serviciile Financiare Globanic, una dintre filialele companiei Globanic Industries, și guvernul peruan.

— Mi-e teamă că nu e specialitatea mea, clătină din cap Harry.

— Nu e foarte complicat. În cadrul acestei înțelegeri, Globanic va primi terenuri enorme, inclusiv două stațiuni mari, la un preț de nimic. În schimb, o parte a datoriei internaționale a Peru-ului, pentru care Globanic a depus garanții, va fi redusă.

— Și totul e cinstit și legal.

— Să zicem că este la limită, deși probabil nu pe deplin legal, răspunse Sergio cinic. Ceea ce este mai important e că se dovedește a fi o afacere incredibil de bănoasă pentru Globanic, și una foarte proastă pentru Peru.

— Dacă asta e părerea ta, de ce n-ai difuzat încă nimic? întrebă Partridge.

— Pînă acum, din două motive. Nu accept niciodată nimic de la Sendero așa, pe cuvînt, și vroiam să verific cît de exactă este informația. Am verificat, este adevărată. Și în al doilea rînd: pentru ca Globanic să obțină un profit dulce ca ăsta, cineva din guvern trebuie să fi fost mituit zdravăn, sau urmează să fie, iar eu vreau să aflu despre cine e vorba. De asta mă ocup acum, iar materialul îl voi difuza săptămîna viitoare.

Partridge împături gînditor paginile pe care le ținea în mînă.

— E vreo șansă să obțin și eu o copie?

— Păstrează-le pe alea. Eu mai am un dosar.

A doua zi, vineri, Partridge hotărî că mai exista un aspect care trebuia verificat înainte de a pleca în expediția de sîmbătă: mai aflase și altcineva de numărul care îi condusese pe ei la apartamentul de pe Strada Huancavelica, ocupat înainte de ex-doctorul cunoscut sub numele de Baudelio, și acum de Dolores? Dacă da, însemna că mai aflase și altcineva de semnificația localității Nueva Esperanza.

După cum îi explicase Don Kettering la telefon miercuri seara, FBI-ul avusese acces la telefoanele celulare de la Hackensack imediat după ce CBA-ul descoperise ascunzătoarea. Probabil că FBI-ul verificase toate apelurile care se făcuseră de la numerele respective și aflase de numărul din Lima, pe care Kettering i-l dăduse lui Partridge. Și era posibil ca FBI-ul să fi comunicat informația la CIA – deși asta nu era foarte sigur, dat fiind că rivalitatea dintre cele două agenții era notorie de-acum. Ca o alternativă, FBI-ul ar fi putut ruga guvernul peruan să verifice numărul.

La rugămintea lui Partridge, Fernández îi mai făcu o vizită lui Dolores vineri după-amiaza, și o găsi beată, dar suficient de coerentă ca să-l asigure că nimeni nu mai fusese în apartamentul ei în căutare de informații. Deci, indiferent din ce motiv, nimeni în afară de CBA nu mai pornise pe „firul“ acelui telefon.

Din nefericire, în aceeași după-amiază, prin intermediul postului de radio peruan, aflară vestea tragică a morții lui Angus Sloane și a abandonării capului său în fața ambasadei americane din Lima.

Imediat ce auzi vestea, Partridge se duse repede la ambasadă împreună cu Minh Van Canh și trimise un material pentru telejurnalul din acea seară. Între timp apăruseră și alte echipe TV și reporteri din presa scrisă, dar Partridge reuși să evite orice conversație cu ei.

Adevărul era că moartea oribilă a tatălui lui Crawf îi apăsa conștiința, la fel ca și degetele tăiate ale lui Nicky, și nu putea să nu se gîndească că poate ar fi existat o șansă să-l salveze. În măsura în care venise în Peru ca să elibereze trei ostatici întregi și nevătămați, misiunea lui eșuase deja, își spunea el vinovat.

Mai tîrziu, după ce termină materialul, se întoarse la hotel și își petrecu seara zăcînd în pat, treaz, singur și deprimat.

A doua zi dimineața, era în picioare cu mai bine de o oră înainte de răsăritul soarelui. Intenționa să mai facă două lucruri absolut necesare înainte de a pleca. În primul rînd compuse un testament simplu, scris de mînă, iar apoi trimise o telegramă. Mai tîrziu, în drum spre aeroport, în mașina închiriată de ei, o puse pe Rita martoră la semnarea testamentului și îl lăsă la ea. Tot pe ea o rugă să trimită telegrama, adresată cuiva în Oakland, California.

Mai avură timp să discute și înțelegerea dintre Globanic și Peru, de care aflase de la Sergio Hurtado.

— După ce citești materialul, îi spuse el Ritei, cred că ar trebui să-i trimitem o copie lui Les Chippingham. Dar nu are nici o legătură cu motivul pentru care ne aflăm aici, iar eu nu intenționez să folosesc informația, deși Sergio o va face cu siguranță săptămîna viitoare. Bănuiesc că măcar atît putem face pentru Globanic, care ține pîinea și cuțitul, adăugă el zîmbind.

Avionul Cheyenne II decolă fără nici un incident din Lima în aerul tăcut, curat, dinaintea zorilor. Șaptezeci de minute mai tîrziu, avionul ajunse în acea parte a junglei unde urmau să coboare Partridge, Minh, O'Hara și Fernández.

De-acum se luminase suficient afară pentru a se putea zări terenul de dedesubt – nici o mașină sau camion, nici un semn de activitate umană. De ambele părți ale șoselei se întindea jungla care acoperea pămîntul cît vedeai cu ochii, ca o pătură verde. Răsucindu-se puțin în fotoliul său de pilot, Oswaldo Zileri le spuse pasagerilor:

— Aterizăm. Pregătiți-vă să coborîți repede. Nu vreau să rămîn la sol o secundă mai mult decît este absolut necesar.

Apoi, cu o întoarcere în ac de păr, descendentă, se alinie deasupra șoselei, atinse solul în porțiunea sa mai lată și se opri într-un timp remarcabil de scurt. Cei patru pasageri coborîră cît mai repede cu putință, luînd cu ei rucsacurile și echipamentul și, după numai două minute, aparatul se punea din nou în mișcare și decola.

— Hai iute să ne ascundem printre copaci, îi îndemnă Partridge pe ceilalți, și toți patru se îndreptară spre cărarea din junglă.

13

Fără ca Partridge să știe, în vinerea atît de agitată dinaintea plecării sale, la New York izbucnise o criză legată de persoana lui.

Dimineața, în timp ce își lua micul dejun acasă, Margot Lloyd-Mason primi un mesaj telefonic de la Theodore Elliott care dorea să o vadă „imediat" la sediul companiei Globanic Industries din Pleasantville. După un alt telefon, „imediat" se traduse într-o întîlnire stabilită pentru ora 10; urma să fie prima întîlnire pe ziua respectivă a președintelui de la Globanic, o informă binevoitor o secretară.

Atunci Margot o sună pe una dintre secretarele ei, spunîndu-i să-i anuleze sau să-i amîne toate întîlnirile din acea dimineață.

Mai grav era că nu avea nici o idee ce vroia Elliott de la ea.

La sediul companiei, Margot fu lăsată să aștepte mai multe minute în holul elegant al directorilor, unde, fără să știe, se așeză exact în același fotoliu din care reporterul de la *Baltimore Star*, Glen Dawson, ascultase convorbirea spinoasă în urmă cu patru zile.

Cînd Margot intră în biroul președintelui, Elliott, fără să mai piardă timpul cu preliminarii, o întrebă direct:

— De ce dracu' nu poți să-i controlezi mai bine pe ziariștii ăia afurisiți ai tăi din Peru?

Surprinsă, Margot spuse:

— Cum să-i controlez? Am primit o mulțime de felicitări legate de știrile primite de acolo. Și audiența a...

— Mă refer la știrile lor sumbre, deprimante, pesimiste, o repezi Elliott, bătînd cu pumnul în masă. Aseară am primit un telefon direct de la Președintele Castañeda, de la Lima. El spune că tot ce se aude la CBA despre Peru este negativist și cît se poate de rău pentru imaginea Peru-ului. Este supărat foc pe rețeaua asta de televiziune, și eu la fel!

Margot încercă să fie rezonabilă:

— Celelalte rețele și *New York Times* au adoptat aceeași atitudine ca și noi, Theo.

— Ce mă interesează pe mine ceilalți?! Eu vorbesc de *noi!* Și, oricum, Președintele Castañeda e convins că de fapt CBA dă tonul și ceilalți îl urmează. Mi-a spus-o personal.

Amîndoi stăteau în picioare. Furios, Elliott nici măcar n-o invitase pe Margot să ia loc.

— S-a referit la ceva în mod deosebit?

— Poți să fii sigură că s-a referit! se stropși roșu la față Elliott, arătînd cu degetul un maldăr de casete video de pe biroul lui. După discuția de aseară cu Președintele, l-am trimis pe unul dintre oamenii mei să-mi aducă înregistrările știrilor de seară din ultima săptămînă. Și acum, că le-am văzut pe toate, îmi dau seama de ce s-a supărat; sînt pline de previziuni sumbre despre cît de rău stau lucrurile în Peru. Nimic pozitiv! Auzi? Nimic pozitiv! Nimic din care să reiasă că Peru-ul are un viitor luminos, că este un loc minunat de vacanță, sau că nenorociții ăia de rebeli din Calea Luminoasă vor fi stîrpiți în curînd.

— Toată lumea e de acord că nu vor fi, Theo.

Elliott continua să tune și să fulgere ca și cum n-ar fi auzit:

— Pot să înțeleg de ce e furios Președintele Castañeda, iar Globanic *nu-și poate permite* ca el să fie furios! Știi și tu bine de ce. Te-am prevenit în privința asta, dar tu nu vrei să asculți. Și încă ceva – și Fossie Xenos e făcut foc și pară, este chiar convins că încerci în mod deliberat să-i strici afacerea.

— Asta e o prostie, și o știi și tu! Dar poate că se poate face ceva să îmbunătățim situația.

Margot gîndea cu viteză maximă, realizînd că situația era mai gravă decît crezuse inițial, chiar viitorul carierei ei la Globanic putea fi periclitat din pricina asta.

— O să-ți spun *exact* ce-o să facem. Vocea lui Elliott devenise tăioasă ca lama de cuțit. Reporterul ăla băgăcios, cum îl cheamă, Partridge, o să vină înapoi cu primul avion și o să fie dat afară.

— Putem să-l aducem înapoi, sigur, dar nu sînt la fel de sigură că îl putem da afară.

— *Afară*, am zis! Ai surzit în dimineața asta, Margot? Vreau ca ticălosul ăla să fie scos de la CBA, în așa fel încît luni la prima oră să pot să-i raportez Președintelui Peru-ului: „Uitați, l-am dat afară pe tipul ăla nepriceput. Ne pare rău că l-am trimis la dumneavoastră în țară; a fost o mare greșeală și n-o să se mai repete".

Prevăzînd dificultățile pe care le va avea la CBA, Margot mai încercă o dată:

— Theo, trebuie să-ți aduc aminte că Partridge e la CBA de foarte mult timp, de vreo douăzeci și cinci de ani, și a făcut treabă foarte bună.

Elliott își permise în sfîrșit un zîmbet viclean:

— Atunci faceți-i cadou un ceas de aur, nu-mi pasă. Tot ce trebuie să faci e să scapi de el, ca eu să pot da luni telefonul ăla. Și te mai previn de ceva, Margot.

— Ce anume, Theo?

Elliott se retrase în spatele biroului său și se așeză pe scaun. Îi făcu și lui Margot semn să se așeze și continuă:

— Te-ai molipsit de boala asta de a crede că redactorii și reporterii sînt ceva ieșit din comun. Nu sînt, deși cîteodată ei așa se cred și încep să capete idei exagerate despre propria lor importanță. Adevărul este că n-o să fie niciodată o criză de redactori. Dă unul deoparte, și răsar alți doi, ca ciupercile după ploaie. Doar oamenii ca mine și ca tine, începu Elliott să-și ia avînt pe tema favorită, au importanță în lumea asta, Margot. Noi sîntem cei care *acționăm*, care facem lucrurile să se întîmple în fiecare zi. De asta putem să ne permitem să cumpărăm redactori în fiecare zi, și ei sînt doi la leu. Așa că, atunci cînd termini cu o gloabă bătrînă ca Harry Partridge, nu trebuie decît să cumperi altul, un tînăr proaspăt ieșit de pe băncile facultății, așa cum ai cumpăra o căpățînă de varză.

Margot se relaxă într-un zîmbet; era clar că furia îi trecuse aproape de tot lui Elliott.

— Da, e un punct de vedere interesant.

— Atunci pune-l în aplicare! Și încă ceva.

— Ascult.

— Nu te gîndi că cei de la Globanic, inclusiv eu, nu-și dau seama cum dați din coate voi, tu, Leon Ironwood și Fossie Xenos, în speranța că o să ocupați într-o zi scaunul meu. Ei bine, pot să te informez, Margot, că, între tine și Fossie, în dimineața asta el este cu cîțiva pași înaintea ta!

Președintele flutură o mînă a concediere:

— Asta e tot. Sună-mă mai tîrziu cînd ai rezolvat chestia cu tipul din Peru.

Mai tîrziu în aceeași dimineață, de îndată ce ajunse la birou, Margot îi trimise un mesaj lui Leslie Chippingham, cu ordinul de a se prezenta la ea „imediat“.

Nu îi plăcuse cum fusese convocată în dimineața aceea, prefera să fie ea cea care dă ordine. Actuala răsturnare de situație îi satisfăcea orgoliul rănit.

Nu îi plăcuse nici sugestia lui Elliott că Fossie Xenos ar fi cu „cîţiva paşi înaintea ei“ în cursa pentru preşedinţia companiei. Se gîndi că, dacă într-adevăr aceasta era situaţia, urma să o schimbe prompt. Margot nu avea nici o intenţie să-şi periciteze planurile de viitor pentru ceea ce considera oricum a fi o problemă organizatorică minoră, care putea fi rezolvată iute şi eficient.

Aşa se face că, atunci cînd Chippingham apăru în biroul ei, imediat după prînz, trecu la subiect la fel de abrupt cum făcuse Elliott cu ea, fără preliminarii:

— Nu vreau nici un fel de discuţii în problema pentru care te-am chemat. Îţi dau un ordin şi tu îl vei duce la îndeplinire.

Apoi continuă, fără pauză, fixîndu-l rece:

— Contractul lui Harry Partridge va fi reziliat imediat. Vreau ca pînă mîine să fie scos de la CBA. Cunosc foarte bine prevederile contractului său, şi vei face tot ce se specifică acolo. Şi mai vreau să plece din Peru, preferabil mîine, dar în nici un caz mai tîrziu de duminică. Dacă asta presupune închirierea unui avion, închiriază-l.

Chippingham rămase cu gura căscată, holbîndu-se la ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Într-un tîrziu, reuşi să spună:

— Glumeşti, probabil.

— *Nu* glumesc şi ţi-am zis că nu vreau să aud discuţii, răspunse ea scurt.

— Pe dracu' nu vrei! răbufni Chippingham agitat. N-o să stau deoparte în timp ce unul dintre cei mai buni corespondenţi ai CBA-ului, care a lucrat pentru reţeaua asta mai bine de douăzeci de ani, este dat afară fără nici un motiv.

— Motivul nu te priveşte pe tine.

— Sînt preşedinte, parcă. Margot, te rog! Ce a făcut Harry, pentru Dumnezeu? E ceva chiar atît de grav? Dacă este, trebuie să ştiu şi eu.

— Dacă te interesează aşa de mult, este genul de ştiri pe care le face.

— Care sînt cele mai bune! Pe cuvînt. Pline de informaţii, cinstite, fără prejudecăţi. Poţi să întrebi pe oricine!

— N-am nevoie. Oricum, nu toată lumea e de acord cu tine.

Chippingham îi aruncă o privire suspicioasă:

— Asta e mîna celor de la Globanic, nu-i aşa? Apoi, cu o intuiţie bruscă: A prietenului tău, şarpele ăla tiran – Theodore Elliott!

— Fii atent ce spui! îl avertiză ea şi hotărî că discuţia se prelungise suficient. Nu am de gînd să-ţi dau şi alte explicaţii, încheie ea. O să-ţi spun doar atît: dacă ordinul meu nu va fi executat pînă la sfîrşitul zilei de muncă de azi, şi tu eşti dat afară, iar mîine voi numi alt preşedinte, care va face ce-i spun eu!

— Ai fi în stare, nu-i aşa? o privi el cu un amestec de mirare şi ură profundă.

— Da, poţi să fii sigur de asta. Şi dacă ai de gînd să-ţi păstrezi slujba, să-mi raportezi pînă la sfîrşitul zilei că ordinul a fost executat. Şi acum, ieşi afară de aici!

După plecarea lui Chippingham, Margot rămase cu senzaţia plăcută că, atunci cînd vroia, putea fi la fel de dură ca şi Elliott.

Întors la sediul CBA, deşi ştia că nu face decît să amîne inevitabilul, Les Chippingham se ocupă întîi de cîteva probleme de rutină, înainte de a-i spune secretarei, cu puţin înainte de ora 3 după-amiaza, că nu vrea să fie deranjat şi să preia ea toate telefoanele. Avea nevoie de timp pentru a cîntări lucrurile.

Închizînd uşa biroului în urma sa, se aşeză într-un fotoliu rezervat musafirilor, cu faţa la una dintre picturile sale preferate – un peisaj dezolant, semnat Andrew Wyeth. Dar astăzi gîndul nu îi era la pictură, abia dacă o observă, nu se putea gîndi decît la decizia crucială pe care trebuia să o ia.

Ştia că era într-un moment de criză în viaţa sa.

Dacă făcea ceea ce i se ordonase Margot şi îl concedia pe Harry Partridge fără nici un motiv raţional, respectul de sine îi era periclitat pentru totdeauna. Pentru că ar fi făcut ceva ruşinos şi nedrept unei fiinţe cumsecade, foarte talentate şi respectate, unui prieten şi coleg, doar pentru a satisface capriciul cuiva. Cine era această persoană şi care era capriciul, Chippingham nu ştia, dar era sigur că el şi ceilalţi vor afla pînă la urmă. Pînă atunci, nu era sigur decît că Theodore Elliott era cumva implicat – judecînd după reacţia lui Margot, acuzaţia lui părea justificată.

Ar putea el să trăiască cu gîndul că făcuse o asemenea faptă? Conform principiilor care-l călăuziseră pînă acum în viaţă, n-ar trebui să fie în stare.

Pe de altă parte – din păcate exista și cealaltă față a medaliei – dacă el, Les Chippingham, n-o făcea, ar fi făcut-o altcineva. În privința asta Margot fusese cît se poate de clară, și nu își făcea iluzii că i-ar fi fost ei greu să găsească pe altcineva. Erau prea mulți oameni ambițioși în jur, inclusiv aici, la CBA News, ca să-și imagineze așa ceva.

Deci Harry Partridge oricum era pierdut, cel puțin pentru CBA.

Dar cînd se va afla, căci zvonurile de genul ăsta circulau foarte repede, că Harry Partridge părăsește CBA-ul și este liber, n-ar rămîne fără serviciu nici un sfert de oră; celelalte rețele se vor da peste cap ca să-l angajeze. Harry era o vedetă, un „barosan" – și mai avea și o reputație de tip cumsecade, ceea ce nu-i strica deloc.

Nimic, dar absolut nimic, nu-l putea dărîma pe Harry Partridge. Din contră, cu un nou contract la altă rețea, probabil că îi va fi mult mai bine.

Dar ce se va întîmpla cu un președinte dat afară și doborît? Povestea era cu totul alta, și Les Chippingham știa foarte bine ce avea de înfruntat dacă Margot se ținea de cuvînt, cum era sigur că o va face, și îl concedia dacă nu îi îndeplinea ordinul.

Ca președinte al Departamentul de știri, și el avea un contract care prevedea despăgubiri de un milion de dolari în cazul în care contractul îi era încălcat. Suma părea substanțială, dar de fapt nu era, pentru că o parte importantă urma să dispară în impozite; apoi, pentru că era datornic peste tot, creditorii lui vor ataca rămășițele. Și, dacă mai rămînea ceva, puținul ăla ar fi fost calculat fără milă de avocații Stasiei, așa că, pînă la urmă, se putea considera norocos dacă îi mai rămînea suficient cît să plătească o cină pentru doi la „Four Seasons".

Pe urmă, mai rămînea și problema găsirii unui alt serviciu. Spre deosebire de Partridge, nimeni de la celelalte rețele nu s-ar fi înghesuit să-l angajeze pe el. În primul rînd că nu putea fi decît un singur președinte la Departamentul de știri, și el nu auzise să se fi eliberat vreun post. În al doilea rînd, rețelele doreau președinți de succes, nu bărbați între două vîrste dați afară din altă parte în condiții dubioase; erau destui foști președinți în jur care puteau constitui exemple vii în această privință.

Asta însemna că ar fi trebuit să se mulţumească poate cu o funcţie mai măruntă, sigur mai prost plătită, iar Stasia tot i-ar fi luat o bună parte din bani.

Perspectiva era îngrozitor de sumbră.

Dacă nu făcea ceea ce îi ceruse Margot.

Dacă ar fi trebuit să descrie în termeni dramatici ce făcea acolo singur în birou, ar fi spus că dădea la o parte, pe rînd, pojghiţele de autoapărare de pe sufletul său, şi nu îi plăcea deloc ce descoperea.

Şi totuşi, o concluzie era inevitabilă: erau momente în viaţă cînd autoconservarea venea pe primul plan.

Îmi pare teribil de rău că trebuie să-ţi fac aşa ceva, Harry, mărturisi în sinea lui, *dar nu am de ales.*

Cincisprezece minute mai tîrziu, Chippingham reciti scrisoarea pe care o dactilografiase personal, la o maşină Underwood veche, mecanică, pe care o ţinea în birou în amintirea vremurilor de altădată. Începea în felul următor:

Dragă Harry,

Te informez cu regret că angajarea ta la CBA News se suspendă. Decizia intră în vigoare imediat.

În conformitate cu termenii contractului tău...

Chippingham ştia, pentru că avusese ocazia să-i revizuiască recent contractul, că angajamentul lui Partridge avea o clauză de „salariu necondiţionat", ceea ce însemna că, deşi reţeaua putea oricînd să îl concedieze, avea totuşi obligaţia să-i plătească salariul întreg pînă în ziua în care se încheia contractul, în cazul lui Partridge, încă un an.

În acelaşi contract mai era o clauză de concurenţă neloaială, prin care Partridge, acceptînd clauza de „salariu necondiţionat", se angaja să nu lucreze pentru alt post pe o perioadă de cel puţin şase luni.

În scrisoarea sa, Chippingham, în calitate de preşedinte, renunţa oficial la clauza de concurenţă neloaială, lăsîndu-l pe Partridge cu salariul intact, dar şi cu libertatea de a accepta alt serviciu imediat. Chippingham simţea că, în situaţia dată, trebuia să facă măcar atît pentru Harry.

Intenţiona să trimită scrisoarea la Lima prin fax. Exista un aparat în biroul secretarei, pe care vroia să-l folosească personal. Mai devreme realizase că, deşi ar fi trebuit să dea un telefon, nu se simţea capabil să o facă.

Pe punctul de a semna ceea ce scrisese, Chippingham auzi o bătaie în uşă şi, ridicînd capul, văzu uşa deschizîndu-se; instinctiv, acoperi scrisoarea cu mîna, şi apoi o întoarse cu faţa în jos.

Persoana care îşi făcu apariţia era Crawford Sloane, cu un telex în mînă. Încerca să vorbească, dar vocea îi era sugrumată, iar lacrimile îi curgeau şiroaie pe faţă.

— Les, trebuie să-ţi vorbesc. Tocmai a sosit asta, reuşi el în sfîrşit să articuleze.

Îi întinse telexul pe care Chippingham i-l luă încet din mînă şi îl citi. Era ştirea tipărită de *Chicago Tribune* despre găsirea capului lui Angus Sloane în faţa ambasadei.

— Dumnezeule, Sloane! Îmi...

Incapabil să continue propoziţia, Chippingham clătină din cap şocat, apoi îşi întinse braţele şi, într-un gest spontan, cei doi se îmbrăţişară.

Cînd se desprinse după cîteva secunde din braţele lui Les, Sloane spuse:

— Nu mai zice nimic, nu cred că sînt în stare să mai rezist la ceva. Nu pot să prezint ştirile în seara asta. Le-am spus să o cheme pe Teresa Toy...

— Lasă asta, Crawf! îl linişti Chippingham. Ne ocupăm noi de asta.

— Nu, mai este ceva, ceva ce trebuie să fac, îl întrerupse Sloane. Vreau să închiriez un Learjet ca să plec la Lima. Cît mai este o şansă... Cu Jessica şi Nicky... Trebuie să fiu acolo... Se opri, încercînd să-şi controleze vocea. Plec întîi la Larchmont şi pe urmă direct la Aeroportul Teterboro.

Chippingham îl întrebă şovăitor:

— Eşti sigur, Crawf? Crezi că e înţelept?

— Plec, Les. Nu încerca să mă opreşti, că tot plec. Dacă CBA-ul nu plăteşte avionul, o să-l plătesc eu.

— Nu e necesar, o să comand Learjet-ul pentru tine.

Ceea ce şi făcu, aproape imediat. Crawford urma să plece de la Teterboro în aceeaşi seară şi să ajungă la Lima dimineaţa.

Din cauza ştirilor atît de bruşte şi de tragice în legătură cu Angus Sloane, scrisoarea lui Chippingham către Partridge rămase nesemnată şi neexpediată pînă după-amiaza tîrziu. După ce secretara plecă acasă, Chippingham o trimise la numărul de fax pe care îl ştia la Entel Peru, de unde urma să fie dusă în biroul CBA din aceeaşi clădire. Adăugă o notă

transmisiei, în care cerea ca faxul să fie închis într-un plic pe care să se treacă „Domnului Harry Partridge“ şi „Strict personal“.

Chippigham se gîndise pentru un moment să-i spună şi lui Crawford Sloane de scrisoare, dar apoi hotărî că Sloane avusese parte de suficiente şocuri pentru o săptămînă. Ştia că scrisoarea îi va indigna pe Crawf şi pe Partridge, şi se aştepta la telefoane furioase şi cereri de explicaţii imediate. Dar asta se va întîmpla într-o altă zi, şi poate atunci va fi mai pregătit să le facă faţă, cît putea el mai bine.

În sfîrşit, o sună pe Margot Lloyd-Mason, care era încă în biroul ei la ora 18,15. Îi spuse întîi:

— Am făcut ce mi-ai cerut. Apoi îi dădu vestea despre moartea tatălui lui Crawford Sloane.

— Am auzit, îi zise ea, şi-mi pare rău. În cealaltă problemă, nu te-ai prea grăbit. Începusem să cred că n-ai să suni. Dar mersi.

14

Dincolo de şoseaua unde aterizase avionul Cheyenne II, pentru Partridge şi ceilalţi drumul era dificil şi anevoios.

Cărarea – dacă se putea numi aşa – era adesea acoperită de vegetaţie şi cîteodată dispărea cu totul. Confruntaţi cu o masă densă şi încîlcită de ramuri şi frunze, trebuiau de multe ori să-şi facă loc cu topoarele, sperînd la o porţiune ceva mai liberă dincolo de obstacol. Copaci înalţi formau arcade deasupra capului, sub un cer acoperit de nori, care părea să indice iminenţa ploii. Mulţi copaci aveau trunchiurile răsucite grotesc, coaja groasă şi frunze ca pielea de porc, iar Partridge îşi aminti că citise undeva că există opt mii de specii cunoscute de copaci în Peru. La nivelurile mai joase, bambuşi, ferigi, liane şi plante parazitare îşi încolăciseră braţele în ceea ce aceeaşi sursă numea „iadul verde“.

„Iad“ părea un cuvînt foarte potrivit astăzi în căldura aprigă, umedă, de care toţi sufereau deja. Transpiraţia părea să ţîşnească în şuvoaie din fiecare părticică a corpului, iar situaţia era înrăutăţită şi mai mult de roiurile de insecte care erau atrase irezistibil de prezenţa lor. La început turnaseră pe ei doze substanţiale de loţiune împotriva ţînţarilor, şi mai adăugaseră o porţie şi pe drum, dar, cum observase şi Ken O'Hara:

— Dracilor ăstora pare să le placă.

Din fericire, cînd reușiră din nou să găsească poteca, erau suprafețe mari unde umbra dată de copacii apropiați, cu crengile împletite deasupra capului, făcuseră vegetația la nivelul solului să crească mai puțin prolific, deci era mai ușor pentru ei să înainteze. Dar era evident că, fără existența cărării, înaintarea în junglă ar fi fost practic imposibilă.

— Drumul ăsta nu e folosit frecvent, remarcă Fernández, și asta e în avantajul nostru.

Scopul lor era să ajungă la Nueva Esperanza, dar la o distanță sigură, pînă cînd găseau un teren mai înalt unde puteau ocupa poziții. De acolo, ascunși de vegetația copleșitoare a junglei, urmau să țină sub observație satul, mai ales în cursul zilei. Apoi, în funcție de ceea ce vedeau și auzeau, aveau să alcătuiască un plan de atac.

Întreaga arie înconjurătoare, pe o suprafață de 150 de km pătrați și chiar mai mult, întreruptă numai de rîul Huallaga, era acoperită de junglă; terenul era ușor deluros. Dar harta amănunțită procurată de Fernández înaintea plecării arăta prezența unor dealuri adevărate în preajma obiectivului lor, oricare putînd servi drept post de observație. Nueva Esperanza se găsea la aproximativ nouă mile de actuala lor poziție, o distanță teribil de mare în condițiile date.

Unul dintre lucrurile memorate de Partridge era cel de-al doilea mesaj pe care Jessica reușise să-l transmită în timpul înregistrării video. Așa cum îi explicase Crawford Sloane într-o scrisoare sigilată adusă de Rita la Lima, Jessica se scărpinase la urechea stîngă, ceea ce însemna: *Paza nu este foarte strictă, un atac ar putea avea șanse de succes.* Curînd informația urma să fie pusă la încercare.

Între timp, continuau să înainteze anevoios prin junglă.

După-amiază tîrziu, cînd toți erau deja extenuați, Fernández îi preveni că s-ar putea să se găsească aproape de Nueva Esperanza.

— Cred că am parcurs cele șapte mile. Nu trebuie să ne lăsăm văzuți; dacă auzim un sunet, ne topim imediat în junglă.

Privind în jur la tufișurile dese și țepii care îi înconjurau, Minh Van Canh spuse:

— Da, ai dreptate, dar sper că n-o să fie cazul.

Curînd după avertismentul lui Fernández, înaintarea deveni ceva mai ușoară și alte cîteva cărări o intersectară pe a lor. Fernández începu să le explice că întreaga zonă de pante și dealuri era împînzită de plantații de coca, pline, în alte perioade ale anului, de forfota și agitația plantatorilor. Într-o

perioadă de creştere de patru pînă la şase luni, plantele de coca necesită doar îngrijiri sumare, aşa că majoritatea plantatorilor locuiesc în alte părţi şi se întorc la cabanele lor de pe deal numai în timpul recoltatului.

Folosind harta şi busola, Fernández continuă să-i ghideze pe ceilalţi trei, iar mersul care devenea tot mai anevoios era semn că probabil începuseră să urce panta dealului. După încă o oră ajunseră într-un luminiş; dincolo de el se vedea colţul unei colibe printre copacii junglei.

Pentru Partridge era de-acum evident că Fernández cunoştea zona mai bine decît afirmase la început. Întrebat din nou, corespondentul recunoscu:

— Da, am mai fost pe aici de cîteva ori.

Partridge oftă în sinea sa şi se întrebă dacă Fernández era încă unul din armata de oameni aparent cinstiţi care beneficiau în mod indirect, insidios, de pe urma cumplitului comerţ cu cocaină. America Latină şi în special Caraibele forfoteau de asemenea oameni cu două feţe, mulţi dintre ei ocupînd poziţii înalte.

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, Fernández adăugă:

— Am fost aici o dată pentru un „spectacol“ organizat de guvernul nostru în beneficiul Departamentului vostru de Stat. Venise şi un musafir – cred că era procurorul vostru general – şi au adus şi presa. Eu am fost unul dintre ziarişti.

În ciuda gîndurilor sale de mai înainte, Partridge zîmbi la descrierea „spectacolului“. Era termenul folosit dispreţuitor de reporteri atunci cînd un guvern străin – de obicei comunist sau dictatorial – organiza un circ întreg pentru a impresiona o delegaţie americană aflată în vizită. Partridge îşi putea imagina cu uşurinţă scena de aici: o „invazie“ de trupe aeropurtate care dezrădăcinează şi dau foc cîtorva plantaţii de coca şi distrug un laborator-două cu ajutorul dinamitei. Musafirii ridică în slăvi eforturile antidrog ale guvernului, ignorînd sau preferînd să treacă cu vederea faptul că alte mii de hectare de plantaţii de coca şi alte zeci de laboratoare din apropiere rămîn neatinse.

A doua zi, fotografiile executate de invitaţii la spectacol figurează în ziarele americane, însoţite de declaraţiile lor aprobatoare, şi procesul se repetă şi la televiziune. Iar reporterii, ştiind că iau parte la o şaradă, dar neputînd să absenteze cînd toţi ceilalţi prezintă ştirea, îşi înghit ruşinea şi încearcă să se deprindă cu ea.

Același lucru trebuie să se fi întîmplat și în Peru, care nu avea nici un guvern comunist, nici o dictatură, se gîndi Partridge, dar care avea toate șansele să devină ori una, ori cealaltă.

Fernández inspectă luminișul în care ajunseseră și coliba, încercînd să se asigure că nu era nimeni acolo. Apoi îi conduse mai departe spre est, înapoi în junglă, dar numai pentru puțin timp; la un semn de avertizare al lui, se opriră și ceilalți imediat. Mai făcu un pas atent, despărți un mănunchi de ferigi și îi îndemnă tăcut și pe ceilalți să privească. Unul cîte unul își aruncară ochii prin despărțitura între ferigi și observară un grup de construcții dărăpănate, cam la o jumătate de milă distanță și o sută de metri mai jos de panta pe care se găseau ei. Erau aproximativ două duzini de colibe grupate de-a lungul rîului. O potecă noroioasă ducea de la coșmelii pînă la un debarcader improvizat din lemn, unde o colecție pestriță de bărci stăteau legate de stîlpi.

Partridge murmură satisfăcut:

— Am făcut treabă bună, băieți. Cred că ne aflăm la Nueva Esperanza, adăugă el ușurat.

După ce îi predase comanda lui Fernández în timpul drumului prin junglă, Harry Partridge începu acum din nou să conducă echipa.

— Se înserează în curînd, le spuse el celorlalți. Soarele se găsea deja la orizont – drumul fusese mult mai lung decît se așteptaseră. Vreau să observăm cît mai mult posibil înainte de a se întuneca. Minh, ia celălalt binoclu și vino cu mine. Fernández și Ken, alegeți un punct de observație și începeți să stați de pază, să ne spuneți dacă se apropie cineva din spate. Vă înțelegeți între voi și, dacă apare cineva, strigați-ne repede.

Apropiindu-se de fîșia de junglă care îi ferea de privirile celor de jos, Partridge se lăsă pe burtă și începu să înainteze de-a bușilea, ținînd în mîini binoclul pe care îl luase cu el. Minh, lîngă el, făcu același lucru și amîndoi se opriră cînd ajunseră într-o poziție din care puteau vedea clar, ei rămînînd în continuare acoperiți de vegetația din jur.

Mișcînd binoclul încet, Partridge studie scena de la poalele dealului.

Inactivitatea era aproape totală. La debarcader, doi oameni își făceau de lucru la o barcă, demontîndu-i motorul. Dintr-o colibă apăru o femeie cu o găleată, aruncă niște lături în tufișuri și se întoarse înăuntru. Un bărbat veni dinspre

copaci, se apropie de altă colibă și intră. Doi căței jigăriți se băteau pentru o grămadă de gunoaie. Alte gunoaie erau împrăștiate peste tot printre coșmelii. Una peste alta, Nueva Esperanza părea a fi o mahala în junglă.

Partridge începu apoi să studieze construcțiile, poposind cu binoclul asupra fiecăreia cîteva minute. Era de presupus că prizonierii se aflau într-una dintre ele, dar nu exista nici un semn care să o identifice. Începuse deja să fie convins că aveau nevoie de cel puțin o zi de observație, iar ideea de a face o tentativă de salvare în aceeași noapte și a prinde avionul a doua zi dimineața era exclusă. Se instală mai comod ca să aștepte și să urmărească tot ce se putea pînă la căderea nopții.

Așa cum se întîmplă în general la tropice, cînd soarele dispăru la orizont, se lăsă imediat și întunericul. Din coșmelii începeau să se zărească raze firave de lumină, pe măsură ce ultimele vestigii ale zilei dispăreau. Partridge coborî binoclul și își șterse ochii obosiți după mai bine de o oră de concentrare asupra scenei din vale. Nu spera să mai afle mare lucru în seara asta.

Tocmai atunci, Minh îi atinse brațul, făcîndu-i semn să se uite la colibele de jos. Partridge luă din nou binoclul și îl reglă. Văzu imediat o mișcare în lumina slabă a apusului – silueta unui bărbat mergînd pe aleea dintre două grupuri de case. În contrast cu celelalte mișcări pe care le observaseră, mersul acestuia părea foarte hotărît; și mai era ceva deosebit. Partridge făcu un efort să distingă în ultima geană de lumină... da, acum distingea clar! Bărbatul purta o armă agățată pe umăr. Și Partridge și Minh urmăriră drumul bărbatului printre colibe, străduindu-se să nu-l piardă din ochi.

La o oarecare distanță de celelalte construcții, se găsea o baracă, pe care Partridge o observase mai devreme dar care nu-i atrăsese atenția prin nimic special. Bărbatul se îndreptă direct spre ea și dispăru înăuntru. Printr-o deschizătură în peretele din față, o lumină slabă se strecura afară.

Continuară să țină sub observație baraca, dar timp de cîteva minute nu se mai întîmplă nimic. Apoi, prin aceeași deschizătură apăru o siluetă care se îndepărtă. Chiar și în lumina slabă, două lucruri erau clare – nu era același bărbat, dar și el purta o armă.

Oare ceea ce urmăriseră era chiar schimbarea gărzii la prizonieri? se întrebă Partridge emoționat. Aveau nevoie de timp pentru a se convinge de asta, și de observare permanentă.

Dar era foarte probabil că acea baracă izolată era locul unde erau ținuți prizonieri Nicky și Jessica.

Încercă să nu zăbovească prea mult asupra gîndului că, pînă în urmă cu două zile, și Angus Sloane se găsise acolo.

Orele trecură. Partridge îi anunțase pe ceilalți de la început:

— Avem nevoie să știm exact ce fel de activitate se desfășoară la Nueva Esperanza în timpul nopții, cît de mult durează, și la ce oră se liniștește totul și se sting luminile. Vreau un raport scris, cu toate orele astea notate atent.

La cererea lui Partridge, Minh mai petrecu o oră la postul de observație, iar Ken O'Hara îl schimbă mai tîrziu.

— Toată lumea trebuie să se odihnească cît mai mult posibil, le ordonă Partridge. Un singur om se va afla la postul de observație, și unul la postul de pază în permanență, ceea ce înseamnă că numai doi dintre noi pot dormi în același timp.

După ce mai discutară un timp, hotărîră că vor alterna somnul cu paza, în schimburi de două ore.

Mai devreme, Fernández instalase hamacele, cu pînzele împotriva țînțarilor deasupra, în coliba pe care o descoperiseră în junglă. Hamacele nu erau grozav de confortabile, dar cei care se prăbușeau în ele erau prea extenuați după ziua aceea lungă pentru ca să le pese și adormeau instantaneu. Ideea de a lua cu ei folii de plastic se dovedi salutară în timpul nopții, cînd începu o răpăială teribilă de ploaie, care își făcu loc imediat prin acoperișul găurit al colibei. Fernández acoperi rapid și cu îndemînare hamacele, astfel ca cei cărora le venise rîndul la odihnă să nu fie deranjați de ploaie. Ei doi de afară, de la post, se înveliră cu foliile cît puteau mai bine; o jumătate de oră mai tîrziu ploaia încetă.

Nu făcuseră nici un fel de planuri stricte în privința meselor. Fiecare mînca și bea cînd avea nevoie, știind însă că mîncarea conservată trebuia drămuită atent. Proviziile de apă pe care le aduseseră cu ei de la Lima se epuizaseră cu cîteva ore mai devreme, și Fernández umpluse din nou sticlele de la un izvor din junglă, adăugînd tablete sterilizante în fiecare. Îi prevenise și pe ceilalți că apa din acele locuri era în general contaminată de chimicalele folosite de traficanții de droguri în laboratoarele în care se pregătea cocaina. Acum apa din sticle avea un gust îngrozitor și toți beau cît mai puțin posibil.

Pînă a doua zi la răsăritul soarelui, Partridge deținea deja răspunsurile de care avea nevoie în privința activității de

noapte la Nueva Esperanza. Nu se întîmplase mai nimic – doar nişte acorduri sporadice de chitară, şi din cînd în cînd voci stridente şi rîsete de oameni beţi din cîteva colibe. Şi asta nu durase mai mult de trei ore şi jumătate după apusul soarelui. La ora 1,30 noaptea, întregul sat se cufundase în întuneric şi tăcere.

Mai aveau nevoie să afle – presupunînd că deducţia lui Partridge în privinţa localizării prizonierilor şi gărzilor lor era corectă – cît de des se schimba garda şi la ce ore. Pînă dimineaţa nu reuşiseră să-şi formeze o idee clară, iar dacă mai existase o schimbare a gărzii în timpul nopţii, acest lucru le scăpase.

Aceeaşi rutină continuă şi în timpul zilei următoare.

Menţinură postul de observaţie şi pe cel de pază, şi, chiar şi la lumina zilei, hamacele erau la dispoziţia celor care nu erau de gardă. Toţi profitară de ele, ştiind că rezervele lor de putere şi rezistenţă vor fi necesare mai tîrziu.

După-amiază, la un moment dat, cînd îi veni rîndul să se odihnească în hamac, Partridge începu să se gîndească la ce făceau ei acolo şi să se întrebe, cu un sentiment de irealitate: Sîntem într-adevăr aici? Chiar avem intenţia să încercăm salvarea prizonierilor în doar cîteva ore de acum încolo? În cîteva ore, nu mai mult, probabil vor trebui să omoare oameni sau să se lase omorîţi. Nu era totul o nebunie? Ca în versul acela din *Macbeth „... febra întîmplătoare a vieţii...“*.

Era un ziarist profesionist, nu-i aşa? Un corespondent TV, un observator în războaie şi conflicte, nu un participant. Şi totuşi, prin propria sa decizie, devenise deodată un aventurier, un mercenar. Avea vreo logică schimbarea asta?

Oricare ar fi fost răspunsul, mai rămînea o întrebare: dacă el, Harry Partridge, nu făcea ceea ce era necesar acum şi aici, cine ar fi putut să o facă?

Şi încă ceva: un ziarist, relatînd despre războaie, mai ales un corespondent TV, nu era niciodată prea departe de violenţă, nebunie, moarte. El (sau ea) trebuia să trăiască pericolele acestea, să le împărtăşească, să sufere în urma lor cîteodată, şi apoi să le aducă în fiecare seară în sufrageriile curate, ordonate, ale Americii urbane, un mediu în care nu erau decît nişte imagini pe un ecran, lipsite de orice pericol pentru cei care le priveau.

Şi totuşi, imaginile acestea deveneau din ce în ce mai periculoase, mai apropiate în timp şi spaţiu, şi în curînd nu aveau să mai fie doar fotograme pe un ecran, ci realitatea dură

a orașelor americane, în care crima pîndea la orice colț de stradă. Acum, violența și terorismul din jumătatea săracă a lumii, împărțită, fără privilegii, dezbinată de război, se apropiau din ce în ce mai mult de pămîntul Americii, proces inevitabil și anticipat de experții internaționali de mai de mult.

Doctrina Monroe, odată considerată protecția americană, nu mai funcționa și acum aproape nimeni nu se mai obosea să amintească măcar de ea. Răpirea familiei Sloane pe teritoriul Statelor Unite de către agenți străini demonstrase că terorismul internațional a pătruns și acolo. Mai rămînea să urmeze și restul – bombe teroriste, luări de ostatici, schimburi de focuri pe străzi. Era tragic, dar nu exista nici o modalitate ca această evoluție să fie împiedicată. Și la fel de tragic era că mulți dintre cei care nu erau participanți urmau să devină în curînd – vrînd, nevrînd.

Deci, în acest moment, se gîndi Partridge, implicarea lui și a celorlalți *nu* era ireală. Bănuia că în special Minh Van Canh nu vedea nimic contradictoriu în situația lor actuală. Minh, care văzuse și supraviețuise unui război cumplit, alienant, în propria sa țară, putea să accepte probabil mai ușor ca oricare dintre ei acțiunea în care se angajaseră acum.

Și, într-un mod mult mai personal, dincolo și mai presus de toate aceste considerații era gîndul la Jessica, cea care se afla foarte aproape, undeva, în baraca aceea. Jessica-Gemma, ale căror personalități și amintirile legate de ele se împleteau în mintea lui.

Apoi... pe măsură ce oboseala îl ajunse din urmă... adormi...

Cînd se trezi, cam cu cincisprezece minute înainte de ora la care trebuia să preia postul de observație, se dădu jos din hamac și ieși afară să vadă cum se prezenta situația.

Ca și înainte, nu se înregistraseră alarme sau incidente la postul de gardă. Dar postul de observație notase cîteva informații și concluzii:

• Exista un schimb regulat de bărbați înarmați – probabil gărzi – în același loc ca și în noaptea precedentă, ceea ce ar indica faptul că prizonierii erau într-adevăr ținuți în baraca izolată. Probabil garda se schimba la fiecare patru ore, dar ora nu era foarte exactă. Schimbul putea veni chiar și cu douăzeci de minute mai tîrziu, iar inexactitatea, se gîndi Partridge,

demonstra o lipsă de strictețe din partea gărzilor, ceea ce confirma mesajul transmis de Jessica.

• În cursul zilei, ceva ce păreau a fi vase cu mîncare fuseseră aduse de două ori de o femeie care intrase în baraca rezervată, după cum presupuneau ei, prizonierilor. Aceeași femeie care aducea hrana făcuse încă două drumuri cu găleți pe care le deșertase în tufișuri.

• În tot satul, numai la baraca aflată sub observație exista un post de pază sau de gardă.

• Deși paznicii erau înarmați cu puști automate, ei nu păreau să fie soldați și nici să acționeze ca o unitate de luptă.

• În timpul zilei, tot transportul înspre și de la Nueva Esperanza se făcea pe calea apei și nu fusese văzut nici un autoturism. Motoarele bărcilor nu păreau să funcționeze cu chei, deci nu ar fi fost greu să fure o barcă, dacă s-ar fi hotărît la această cale de fugă. Pe de altă parte, existau o mulțime de alte bărci cu care s-ar fi putut organiza o urmărire a bărcii furate. Ken O'Hara, care era familiarizat cu bărcile, le identificase din priviri pe cele mai bune.

• Opinia unanimă a celor care ținuseră satul sub observație, deși era numai o părere, era că oamenii care se găseau acolo se simțeau total relaxați și liniștiți, ceea ce părea să indice faptul că nu se așteptau la o incursiune din afară.

— Dacă s-ar aștepta, sublinie Fernández, ar organiza patrule, inclusiv aici pe deal, în căutarea unora ca noi.

La apus, Partridge îi chemă și pe ceilalți trei și îi informă:

— Am văzut destul. Acționăm în noaptea asta. Apoi lui Fernández: Tu ai să ne conduci de aici. Vreau să ajung la baraca aia la ora 2 noaptea. Toată lumea trebuie să se miște într-o tăcere deplină pînă acolo. Dacă e neapărată nevoie să comunicați, faceți-o în șoaptă.

Minh întrebă:

— Ai un plan de atac, Harry?

— Da. Eu o să mă apropii, o să arunc o privire înăuntru ca să văd cum stau lucrurile, apoi o să intru primul. Tu ai să mă urmezi imediat, Minh, să-mi acoperi spatele. Fernández o să rămînă în urmă, ca să țină sub observație celelalte colibe și să ne prevină dacă apare cineva, dar o să ne sară în ajutor dacă e nevoie.

Fernández dădu din cap. Partridge se întoarse spre O'Hara:

— Ken, tu ai să te îndrepți direct spre debarcader. Am hotărît să fugim cu barca. Nu știm în ce condiție îi găsim pe Jessica și pe Nicky și s-ar putea să nu reziste la drumul pe care am venit noi aici.

— Am înțeles. Bănuiesc că vrei să pun mîna pe o barcă.

— Da, și, dacă poți, scoate-le din funcțiune pe celelalte. Dar, ține minte, fără nici un zgomot!

— O să facem zgomot cînd dăm drumul la motor.

— Nu, îl contrazise Harry. O să vîslim la început și cînd ajungem în mijlocul curentului, îl lăsăm să ne ducă. Din fericire mergem în josul rîului. Numai cînd ne îndepărtăm suficient o să dăm drumul la motor.

Chiar în timp ce vorbea, Partridge realiză că pornea de la presupunerea că totul va merge bine. Dacă nu, trebuiau să improvizeze cît mai inspirat și să folosească armele la nevoie.

Amintindu-și de planificata întîlnire de la 8 dimineața cu avionul Cheyenne II al Companiei AeroLibertad, Fernández întrebă:

— Te-ai hotărît ce teren vom folosi? Pe cel de la Sion sau pe celălalt?

— O să decid asta cînd ne vedem în barcă, în funcție de cum a mers totul și cît timp avem la dispoziție.

Tot ce mai rămînea de făcut, încheie Harry, era să controleze armele, să abandoneze tot echipamentul de care nu mai aveau nevoie și să se asigure că puteau să se miște cît mai ușor și mai repede posibil. Toți erau cuprinși de un amestec amețitor de nerăbdare și neliniște.

15

Întoarsă la Lima sîmbătă dimineața, după ce urmărise plecarea avionului Cheyenne II, Rita Abrams fu luată total prin surprindere de două evenimente.

În primul rînd, nu se așteptase la intrarea în scenă a lui Crawford Sloane. La biroul CBA de la Entel Peru o aștepta un mesaj prin care i se comunica faptul că Sloane va sosi la Lima în aceeași dimineață, devreme, de fapt poate că și ajunsese deja. Sună imediat la Hotelul Cesar's, unde, potrivit mesajului, urma să stea și el. Crawf nu sosise încă, așa că îi lăsă vorbă unde se află, cu rugămintea să o sune.

Al doilea eveniment, și mai surprinzător, era scrisoarea trimisă cu o seară înainte de Les Chippingham și adresată lui

Harry Partridge. Instrucțiunile de a pune scrisoarea într-un plic pe care să scrie „Strict personal" nu fuseseră urmate de operatoarea foarte ocupată de la Entel, așa că faxul sosise, deschis, împreună cu restul corespondenței, și oricine avusese posibilitatea să îl citească. Rita făcu și ea același lucru și nu-i veni să-și creadă ochilor.

Harry fusese dat afară, concediat de la CBA! „Intră în vigoare imediat", spunea scrisoarea, și i se cerea să părăsească Peru-ul „preferabil" sîmbătă – adică astăzi – și „în orice caz" pînă duminică. Dacă nu exista nici un zbor comercial potrivit, era autorizat să închirieze un avion. Mare brînză!

Cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît i se părea Ritei totul mai ridicol și mai strigător la cer, mai ales acum. Oare sosirea lui Crawf la Lima avea o legătură cu asta? Era sigură că asta trebuia să fie, și aștepta nerăbdătoare telefonul lui Crawf, din ce în ce mai furioasă pe felul cum fusese tratat Harry.

Între timp, nu exista nici o modalitate de a-i comunica lui Partridge conținutul scrisorii, de vreme ce el se afla deja în junglă, în drum spre Nueva Esperanza.

Sloane nu se mai obosi să telefoneze. Imediat după ce ajunse la hotel și găsi mesajul Ritei, luă un taxi spre Entel; mai lucrase la Lima și înainte și știa să se descurce prin oraș.

De cum o văzu pe Rita o întrebă:

— Unde e Harry?

— În junglă, răspunse ea pornită, unde își pune viața în pericol încercînd să-ți salveze soția și fiul. Apoi îi întinse furioasă scrisoarea și întrebă, la rîndul ei: Ce dracu' e chestia asta?

— Despre ce vorbești?

Crawford luă scrisoarea și începu să citească, în timp ce ea îl privea, așteptînd. O citi de două ori și apoi clătină din cap nedumerit:

— Probabil e o greșeală. Asta trebuie să fie.

Vocea Ritei era în continuare dură și neînduplecată:

— Adică vrei să spui că nu știi nimic despre asta?

— Bine-nțeles că nu, ripostă Sloane impacientat. Harry mi-e prieten, și în momentul ăsta am nevoie de el mai mult decît de oricine pe lume. Te rog, spune-mi ce face în junglă – așa ai spus, nu, că e în junglă?

Era evident că Sloane dăduse la o parte scrisoarea ca pe ceva absurd, cu care nu merita să-și piardă timpul.

Rita înghiți în sec și o podidiră lacrimile; era furioasă pe sine însăși pentru că fusese repezită și nedreaptă:

— Of, Doamne, Crawf, îmi pare rău. Abia acum observă ridurile noi de anxietate de pe fața crainicului și neliniștea chinuită din ochii lui. Arăta mult mai rău decît atunci cînd îl văzuse ultima oară, cu opt zile în urmă.

— Credeam că tu... Dar să lăsăm mai bine, zise ea, apoi continuă, cu un efort: Uite ce se întîmplă, adică ce încearcă să facă Harry și cu ceilalți.

Și începu să-i descrie planul expediției la Nueva Esperanza și ceea ce spera Partridge să obțină. Îl puse la curent și cu celelalte amănunte, îi explică îndoielile lui Harry legate de secretul convorbirilor telefonice și motivul pentru care planul lor nu fusese comunicat la New York. La sfîrșit, Sloane o rugă:

— Aș vrea să vorbesc cu pilotul ăla, să aflu cum stăteau lucrurile cînd s-a despărțit de Harry și de ceilalți. Cum ziceai că-l cheamă?

— Zileri, îi aminti Rita și își aruncă ochii pe ceas. Probabil că nu s-a întors încă, dar o să-i dau un telefon în curînd, și atunci putem merge la el. Tu ai apucat să iei micul dejun?

Crawford clătină din cap.

— E un bufet aici. Avem timp să mîncăm ceva.

Cu cîte o cafea și un croissant în față, Rita îi spuse blînd:

— Am fost cu toții șocați și întristați cînd am aflat despre tatăl tău, mai ales Harry. Își tot reproșa că nu a acționat mai devreme, dar nu aveam toate informațiile necesare...

Sloane o opri dintr-un gest:

— N-o să-l învinovățesc niciodată pe Harry, orice s-ar întîmpla, chiar și acum. Nimeni n-ar fi putut face mai mult ca el.

— Ai dreptate, și tocmai de asta pare totul atît de incredibil. Încă o dată scoase din geantă faxul semnat de Les Chippingham. Asta nu e o greșeală, Crawf. Este un ordin deliberat. Nimeni nu face asemenea greșeli.

El o luă și se uită încă o dată peste ea:

— Cînd ajungem sus, o să-l sun pe Les la New York.

— Înainte de a suna, să ne gîndim puțin. E ceva la mijloc aici, ceva ce nici unul din noi nu știe. S-a întîmplat ieri la New York ceva neobișnuit?

— La CBA adică?

— Da.

Sloane se gîndi puțin.

— Nu cred... adică, parcă am auzit că Margot Lloyd-Mason l-a chemat la ea pe Les, într-o grabă teribilă. S-a dus pînă la Stonehenge. Dar n-am nici cea mai vagă idee despre ce a fost vorba.

În mintea Ritei fulgeră o idee:

— Nu crezi că s-ar putea să aibă o legătură cu Globanic? Şi cu asta. Scoase din geantă cîteva foi prinse cu o agrafă, pe care Harry Partridge i le lăsase de dimineaţă.

Sloane luă foile şi le citi.

— Interesant. O afacere într-adevăr de milioane. Bani serioşi, nu glumă! De unde ai asta?

— De la Harry. Şi îi repetă povestea pe care i-o spusese Partridge la aeroport, cum primise documentele de la comentatorul de la Radio Peru, Sergio Hurtado, care intenţiona să difuzeze informaţia în cursul săptămînii următoare, apoi adăugă:

— Harry mi-a spus că nu are de gînd să folosească ştirea. Zicea că măcar atît poate face pentru Globanic, de unde ne vine pîinea noastră cea de toate zilele.

— *Ar putea* exista o legătură între asta şi concedierea lui Harry, murmură Sloane gînditor. Cred că există nişte posibilităţi interesante aici. Hai să mergem sus şi să-l sunăm pe Les.

— Altceva vreau să facem mai întîi, cum ajungem în birou.

Acel altceva era să-l cheme pe Victor Velasco.

Cînd directorul de la Entel apăru cîteva minute mai tîrziu, Rita îi spuse:

— Vreau o linie sigură cu New York-ul. Vreau să fiu sigură că nu stă nimeni să ne asculte.

Velasco părea stînjenit:

— Aveţi vreun motiv să presupuneţi...

— Da.

— Veniţi în biroul meu. Puteţi folosi telefonul de acolo.

Rita şi Crawford îl urmară pe director într-un birou plăcut, cu covor pe jos, situat la acelaşi etaj.

— Puteţi sta în biroul meu, spuse el arătînd în direcţia unui telefon roşu. Linia aceea e sigură. Vă garantez personal. Puteţi suna direct.

— Mulţumesc.

Acum, că Partridge se afla în drum spre Nueva Esperanza, Rita nu avea nici o intenţie să deconspire autorităţilor peruane planul lui de bătaie, care putea fi menţionat în cursul conversaţiei.

Cu o înclinare politicoasă din cap, Velasco părăsi încăperea, închizînd uşa în urma lui.

Aşezat la birou, Sloane încercă întîi numărul direct al lui Les Chippingham de la CBA News. Nu răspundea nimeni, ceea ce nu era neobişnuit într-o sîmbătă dimineaţa. Ceea ce *era* neobişnuit era faptul că preşedintele nu lăsase centralei nici un număr unde putea fi contactat în caz de urgenţă. Consultînd o agendă de buzunar, Crawford încercă un al treilea număr – cel al apartamentului lui Les din Manhattan. Din nou – nici un răspuns. Mai avea un număr de la Scarsdale, unde Chippingham îşi petrecea uneori week-end-urile. Nu era nici acolo.

— Se pare că a dispărut în mod deliberat în dimineaţa asta, remarcă Sloane.

Rămase la birou, pe gînduri, cîntărind o decizie.

— La ce te gîndeşti? îl întrebă Rita.

— Mă gîndesc dacă s-o sun pe Margot Lloyd-Mason. Hotărîndu-se brusc, ridică receptorul telefonului roşu. Şi cred c-am s-o sun.

Formă din nou codul internaţional, apoi numărul centralei de la Stonehenge. O operatoare îl informă:

— Doamna Lloyd-Mason nu este la birou astăzi.

— La telefon Crawford Sloane. Vrei să-mi dai, te rog, numărul ei de acasă?

— Este secret, domnule Sloane. Nu am voie să-l dau.

— Dar îl ai?

Operatoarea ezită:

— Da, domnule.

— Cum te cheamă?

— Noreen.

— Un nume frumos, întotdeauna mi-a plăcut. Acum, ascultă-mă cu atenţie, Noreen. Apropo, îmi recunoşti vocea, da?

— O, da, domnule, mă uit la ştiri în fiecare seară. Dar în ultimul timp am fost îngrijorată...

— Mulţumesc, Noreen. Şi eu am fost. Acum ascultă-mă. Sun de la Lima şi este imperios necesar să vorbesc cu doamna Lloyd-Mason. Dacă îmi dai numărul, îţi promit solemn că n-o să suflu o vorbă despre cum am făcut rost de el, iar data viitoare cînd vin la Stonehenge o să trec pe la centrală să-ţi mulţumesc personal.

— Într-adevăr, domnule Sloane? Ce minunat ar fi. Tuturor ne-ar plăcea să vă vedem.

— Eu întotdeauna mă țin de cuvînt cînd promit ceva. Care e numărul, Noreen?

Își scoase pixul și notă ce îi dicta operatoarea.

De data aceasta, după două apeluri receptorul fu ridicat și răspunse o voce masculină care părea să fie a unui majordom. Sloane se recomandă și ceru să vorbească cu doamna Lloyd-Mason.

Așteptă cîteva minute, apoi vocea ușor de identificat a lui Margot se auzi pe fir:

— Da?

— Crawf la telefon. Sun de la Lima.

— Mi s-a spus, domnule Sloane. Sînt doar curioasă de ce mă sunați, și mai ales acasă. Dar mai întîi aș vrea să-mi exprim condoleanțele pentru moartea tatălui dumneavoastră.

— Mulțumesc.

În mod neobișnuit pentru cineva cu statutul lui, Sloane nu se tutuise niciodată cu actualul președinte al CBA-ului, și era evident că ea intenționa să nu schimbe lucrurile. Din tonul și rezerva ei mai ghici totodată că n-ar ajunge nicăieri cu întrebări directe, așa că încercă trucul dintotdeauna al ziariștilor, care funcționa aproape de fiecare dată, chiar și cu persoanele sofisticate.

— Doamnă Lloyd-Mason, ieri, cînd ați decis să-l dați afară pe Harry Partridge, mă întreb dacă ați luat în considerare cît de mult a realizat el în efortul de a-i găsi și elibera pe tatăl meu, soția mea și fiul meu.

Răspunsul explodă pe fir:

— Cine ți-a *spus* că a fost decizia mea?

Pentru un moment, lui Sloane îi veni să răspundă: „*Tu mi-ai zis acum*“. Dar se abținu și se mărgini să-i spună:

— La televiziune, care este o comunitate foarte strînsă, nimic nu rămîne un secret. De aceea v-am sunat.

Margot îl repezi:

— Nu doresc să discut acum problema asta.

— Păcat! îi aruncă Sloane și continuă repede, înainte ca ea să apuce să închidă: Pentru că mă gîndeam că poate doriți să vorbim despre legătura dintre concedierea lui Harry și afacerea aia bănoasă pe care Globanic dorește s-o aranjeze în Peru. Materialele cinstite ale lui Harry au jignit cumva pe cineva implicat în afacere?

La celălalt capăt al firului se lăsă o tăcere lungă, în care o putea auzi pe Margot respirînd, aproape că o putea auzi gîndind repede. Apoi, cu o voce mai potolită, ea îl întrebă:

— Unde ați auzit despre asta?

Deci exista o conexiune, jubilă Crawford.

— Ei bine, dacă vreți să știți, Harry este cel care a aflat despre afacerea asta. Probabil că nu știați, dar este un reporter nemaipomenit, unul dintre cei mai buni, și chiar în momentul ăsta își riscă viața pentru CBA. Oricum, bănuiesc că n-o să fie lipsit de interes pentru dumneavoastră faptul că Harry a hotărît să nu difuzeze informația. Din cîte înțeleg, cuvintele lui au fost: „Măcar atît să fac pentru Globanic, de unde ne vine pîinea noastră cea de toate zilele“.

Din nou, tăcere. Apoi Margot întrebă:

— Deci știrea nu va fi transmisă?

— A, asta e altă poveste. În altă situație, conversația l-ar fi amuzat, se gîndi Sloane, dar acum se simțea doar îngrozitor de deprimat. Un reporter radio de la Lima a descoperit toată tărășenia, are o copie a înțelegerii și intenționează să o difuzeze săptămîna viitoare. Bănuiesc că știrea va fi preluată și în America. Dumneavoastră ce credeți?

Margot nu răspunse un timp. Întrebîndu-se dacă nu cumva a închis, Sloane întrerupse tăcerea:

— Alo, mai sînteți la telefon?

— Da.

— Nu vă doriți, cumva, să nu-i fi făcut o asemenea măgărie lui Harry Partridge?

— Nu. Răspunsul veni de departe, ca și cum mintea lui Margot era în altă parte. Nu, mai zise ea o dată, mă gîndeam la alte lucruri.

— Doamnă Lloyd-Mason, continuă Sloane cu tonul pe care îl folosea cîteodată pentru știrile respingătoare, v-a mai spus cineva în ultimul timp că sînteți o cățea fără inimă?

Pe această replică, puse în furcă receptorul telefonului roșu.

Și Margot îl închise pe al ei cînd replica fu urmată de tăcere. Într-o bună zi, își promise ea, va găsi o modalitate de a i-o plăti domnului Crawford Sloane, care se credea buricul pămîntului. Dar nu acum. Acum trebuia să se ocupe de alte lucruri, mai importante.

Vestea pe care tocmai o primise despre legătura dintre compania Globanic și Peru o zguduise serios, dar mai fusese ea zguduită și în trecut și nu se lăsa doborîtă ușor. Margot nu urcase atît de repede și atît de sus în lumea afacerilor fără să se lovească de probleme, și aproape întotdeauna reușise să le

întoarcă în avantajul ei. Tot așa trebuia să procedeze și acum. Se gîndi, cîntărind inițiativele pe care le putea lua.

Fără nici o îndoială, trebuia să-l sune pe Theo Elliott chiar azi. Nu se supăra niciodată cînd era deranjat acasă în probleme importante de afaceri, chiar și în week-end.

Îi va spune că deținea informații cum că în Peru circula vestea despre afacerea dintre Peru și Globanic, că un reporter peruan făcuse cumva rost de o copie a contractului și intenționa s-o publice. Toate acestea nu aveau nici o legătură cu CBA-ul, de fapt, și cu nici o altă rețea de televiziune sau ziar american; era o scurgere de informații care se produsese în Peru, și încă una serioasă.

Totul era extrem de neplăcut, îi va spune lui Theo, și ea nu dorea să critice pe nimeni, dar nu putea să nu se întrebe: nu fusese oare Fossie Xenos cam neglijent cu persoanele cu care vorbise, mai ales în Peru? Era posibil, mai ales în baza lucrurilor pe care le auzise, ca entuziasmul care îl caracteriza pe Fossie să-l fi făcut și indiscret.

Și îi va mai spune lui Theo că, din cauza zvonurilor din cadrul presei peruane, problema ajunsese și la urechile reporterilor de la CBA, dar că ea, Margot, dăduse ordine clare ca CBA-ul să nu o difuzeze.

Cu puțin noroc, se gîndi ea, pînă la începutul săptămînii următoare atenția neplăcută se va fi mutat de la ea asupra lui Fossie. Cu atît mai bine!

În timp ce reflecta, Margot se gîndise cîteva momente și la Harry Partridge. N-ar trebui cumva să-l primească înapoi? Apoi hotărî că nu era cazul, asta nu ar face decît să încurce lucrurile și mai rău, iar Partridge nu era important, deci decizia anterioară rămînea valabilă. Și, oricum, Theo va dori în continuare să-i telefoneze luni Președintelui peruan Castañeda și să-i raporteze că „nemernicul" – în exprimarea lui Theo – fusese concediat și alungat din Peru.

Zîmbind, convinsă că strategia ei va funcționa de minune, ridică receptorul din nou și formă numărul secret de acasă al lui Theo.

Proprietarul și pilotul de la AeroLibertad, Oswaldo Zileri, auzise de Crawford Sloane și, în consecință, îl întîmpină cu mult respect.

— Cînd prietenii dumneavoastră au aranjat închirierea avionului, le-am spus că nu doresc să cunosc scopul zborului.

Acum, văzîndu-vă aici, vă doresc, dumneavoastră şi lor, mult noroc.

— Mulţumesc, răspunse Sloane, care intrase cu Rita în biroul modest al lui Zileri, de lîngă aeroport. Cum arăta situaţia cînd i-aţi lăsat pe Harry şi pe ceilalţi în junglă?

Zileri ridică din umeri:

— Aşa cum arată jungla de obicei – verde, impenetrabilă şi nesfîrşită. Nu se vedea nici un semn de activitate, în afară de aceea generată de prietenii dumneavoastră.

Rita interveni în discuţie:

— Cînd am vorbit despre pasageri suplimentari la întoarcere, sperasem că vor fi trei, dar acum au rămas doar doi.

— Am auzit vestea cumplită despre tatăl domnului Sloane; trăim vremuri pline de sălbăticie, spuse pilotul clătinînd din cap filosofic.

Sloane reluă ideea:

— Da, noi ne întrebam dacă în condiţiile astea...

Zileri termină propoziţia în locul lui:

— ... dacă nu e loc pentru dumneavoastră şi domnişoara Abrams, dacă nu ne puteţi însoţi în celelalte drumuri – unul, două, sau mai multe, pentru a-i aduce pe toţi înapoi.

— Exact.

— E în regulă. Pentru că unul dintre pasagerii în discuţie e un copil, şi nu vor exista bagaje sau marfă, deci greutatea nu va fi o problemă. Să fiţi aici înainte de răsăritul soarelui mîine, şi poimîine, dacă mergem.

— O să fim, spuse Rita şi, întorcîndu-se, îi explică lui Sloane: Harry nu era prea optimist că va ajunge la punctul de întîlnire chiar a doua zi după ce l-am lăsat în junglă. Zborul ăsta nu e de fapt decît o măsură de precauţie pentru cazul în care au nevoie de noi. El era convins că cea mai probabilă întîlnire va fi doar a doua zi.

Mai era ceva ce Rita simţea că trebuie să facă. Fără să-i spună lui Crawf, compuse un fax pentru Les Chippingham, pe care acesta avea să-l găsească în biroul său a doua zi dimineaţa. În mod deliberat, nu trimise scrisoarea pe numărul de fax al lui Les din birou, ci pe cel de la Potcoavă. Acolo va fi oricum, numai secret nu, şi putea fi citit de oricine – aşa cum ajunsese la Entel şi scrisoarea prin care Harry Partridge era concediat. Rita puse în capul scrisorii:

L. W. Chippingham
Președinte, CBA News
Copii: Pentru toate avizierele

Nu-și făcea iluzii, știind că mesajul nu va ajunge pe nici un avizier. Dar era un semnal, înțeles de toți colegii producători de la Potcoavă, care indica dorința ei ca mesajul să circule cît mai mult. *Cineva* va face oricum o copie, sau copii, pe care le va da mai departe, pentru a fi citite și, eventual, copiate iarăși.

Mesajul suna în felul următor:

Ticălos egoist, laș și josnic ce ești,

Să-l concediezi pe Harry Partridge în felul acesta, fără nici un motiv, avertisment sau măcar explicație, doar ca să-i dai satisfacție colegei tale în ale moralității, femeia-iceberg, Lloyd-Mason, este o trădare a tot ce era înainte cinstit și drept la CBA.

Harry o să iasă din povestea asta curat ca lacrima și mirosind a Chanel No. 5, în timp ce tu puți deja a șobolanul de gunoi ce ești!

Cum de am putut să mă culc cu tine în mod regulat e o performanță care acum mă depășește total. Dar s-a terminat! Chiar dacă ai avea ultimul cocoș sculat de pe lume, nu te-aș mai lăsa să te apropii de mine!

Ca să nu mai vorbim de a mai colabora vreodată cu tine. Bîh!

Cu tristețe profundă pentru ce ai devenit, comparativ cu ce erai înainte,

O fostă prietenă, fostă admiratoare, fostă amantă, fostă producătoare,

Rita Abrams

Evident, după ce acest mesaj va fi expediat și citit, Harry nu va fi singurul care va căuta de lucru, dar nu-i păsa! Se simțea mult mai bine văzînd faxul transmis de la Entel, știind că, un moment mai tîrziu, era deja la New York și putea fi văzut de oricine.

16

La Nueva Esperanza era ora 2,10 dimineața.

Jessica se agitase neliniștită în ultimele ore, între somn și trezie, visînd cîteodată, iar visele se transformau în coșmaruri ce se amestecau cu realitatea.

Cu cîteva secunde mai devreme, sigură că e trează, Jessica își aruncase privirea spre fereastra tăiată grosolan în peretele din fața celulei ei și ce i se năzări că vede acolo era chipul lui Harry Partridge. Chipul dispăru la fel de repede cum apăruse. Oare îl văzuse într-adevăr? Sau visase? Avea halucinații?

Jessica își scutură capul încercînd să și-l limpezească, cînd fața apăru din nou, ițindu-se încet deasupra marginii de jos a ferestrei, și de data aceasta rămase acolo. O mînă făcu un semn pe care ea nu-l înțelese, dar studie chipul cu atenție. *Oare era posibil?* Inima îi tresăltă de bucurie: *Da, era! Era* Harry Partridge!

Gura rostea tăcut niște cuvinte, buzele făceau mișcări exagerate, încercînd să-i transmită un mesaj. Se concentră, făcînd eforturi să înțeleagă, și pînă la urmă pricepu cuvîntul „gărzile". Da, asta era: *Unde era garda?*

În momentul respectiv, de pază era Vicente. Venise la datorie în urmă cu o oră, foarte tîrziu se pare, și se certase aprins cu Ramón, care fusese de gardă înaintea lui. Ramón țipase furios, iar Vicente urlase la rîndul lui; părea foarte beat, i se împleticea limba. Jessicăi îi era indiferentă cearta, dar, ca de obicei, era fericită să scape de Ramón, care avea accente de cruzime, era imprevizibil și continua să insiste asupra regulii tăcerii între prizonieri, la care toate celelalte gărzi renunțaseră de mult.

Întorcînd capul, Jessica îl putea vedea pe Vicente, stătea pe scaunul folosit de toate gărzile, dincolo de celule și în afara razei vizuale a lui Harry, care se afla la geam. Nu era sigură, dar părea să aibă ochii închiși. Arma automată era sprijinită de perete, lîngă el. Deasupra capului, atîrnată de o bîrnă, ardea o lampă de petrol, în a cărei lumină palidă zărise mai devreme chipul din fereastră, de afară.

Cu un gest abia schițat, de frică să n-o observe cine știe cum Vicente, Jessica răspunse la întrebare printr-o înclinare a capului în direcția locului unde paznicul lor părea să doarmă.

Imediat fața din fereastră – încă nu-i venea să creadă că era chiar Harry Partridge – începu să formeze alte cuvinte. Și iarăși Jessica încercă să se concentreze în lumina slabă. După a treia încercare, înțelese mesajul: *„Cheamă-l!“*

Jessica înclină ușor din cap, semn că a priceput. Inima începuse să-i bată cu putere la vederea lui Harry; asta nu putea să însemne decît că salvarea în care sperase atît de mult venise, în sfîrșit. Dar în același timp era conștientă de faptul că ducerea la bun sfîrșit a acțiunii care tocmai începuse nu avea să fie ușoară.

— Vicente! Nu ridicase vocea mai mult decît credea că e necesar, dar fusese insuficient de tare pentru a pătrunde în visele lui. Încercă din nou, mai tare de data asta: Vicente!

Acum auzise. Deschise ochii și întîlni privirea Jessicăi; ea îi făcu semn să se apropie.

Vicente se urni în scaun, începu să se ridice și, urmărindu-l, Jessica avu impresia că omul încerca să-și organizeze mintea, să se trezească din beție. Se ridică în sfîrșit, porni spre ea, apoi se întoarse repede pentru a-și lua și arma, pe care o ținea într-un mod foarte profesionist, observă ea, gata să o folosească dacă era nevoie.

Trebuia să găsească repede o scuză pentru faptul că l-a chemat, își spuse ea, și hotărî să îl roage să o lase să meargă în celula lui Nicky. Firește, nu va fi de acord, dar asta nu avea importanță acum.

Nu avea nici o idee ce intenționa să facă Harry, nu știa decît că, în neliniștea și tensiunea ei, ăsta era momentul pe care îl așteptase și începuse să se teamă că n-o să vină niciodată.

Ghemuit sub fereastră, Partridge ținea strîns pistolul Browning de 9 mm, cu amortizorul montat. Pînă aici totul se derulase așa cum era plănuit, dar știa că partea cea mai dificilă și crucială a expediției lor abia începea.

Următoarele cîteva secunde nu aveau să-i ofere decît alternative limitate, între care trebuia să decidă într-o fracțiune de secundă, probabil. Așa cum se prezentau lucrurile acum, putea să țină garda sub amenințarea pistolului, după care ori îl legau bine, îi puneau un căluș și îl lăsau într-o celulă, ori îl

luau cu ei ca prizonier. Mai exista o posibilitate – să-l omoare, dar asta era ceva ce ar fi preferat să nu facă.

Măcar avea un avantaj: Jessica era descurcăreață, înțelegea și gîndea repede – exact așa cum și-o amintea el.

O auzi strigînd de două ori, auzi mici zgomote de undeva din afara razei sale vizuale, apoi pași, cînd garda se apropie de ea. Partridge își ținu respirația, gata să se ascundă de tot dacă omul se uita în direcția lui.

Nu se uita. Stătea cu spatele la el în timp ce vorbea cu Jessica, ceea ce îi dădu lui Partridge cîteva secunde în plus pentru a cîntări situația.

Primul lucru pe care îl recunoscu era faptul că individul purta o armă automată Kalașnikov, armă pe care Harry o cunoștea bine, și, judecînd după felul cum o ținea, omul se pricepea s-o mînuiască. În comparație cu Kalașnikov-ul, Browning-ul lui părea o praștie.

Concluzia era inevitabilă – Partridge trebuia să tragă primul și să omoare garda, ceea ce însemna că trebuia să speculeze la maximum elementul-surpriză.

Dar mai era un obstacol – Jessica, aflată acum exact pe linia focului, în fața gărzii și a lui Partridge. Un glonț țintit asupra omului putea s-o nimerească și pe ea.

Partridge decise că *trebuia* să-și asume riscul, pentru că nu va mai exista altă șansă. Trebuia să mizeze pe gîndirea rapidă și reflexele iuți ale Jessicăi.

Trăgînd aer în piept, Partridge strigă tare, clar:

— Jessica, lasă-te la pămînt – *acum*!

Imediat, gardianul se răsuci pe călcîie, cu arma ridicată și siguranța trasă. Dar Partridge avea deja arma ridicată și țintită asupra lui. Cu o clipă înainte, își amintise sfatul unui instructor de tir care îl învățase cum să folosească armele: „Dacă vrei să omori pe cineva, nu trage la cap. Sînt toate șansele ca, indiferent cît de încet apeși pe trăgaci, arma să se ridice, iar glonțul să treacă pe deasupra capului. Așa că țintește inima, sau puțin mai jos de ea. În felul ăsta, chiar dacă glonțul nimerește mai sus decît ai țintit tu, va ucide, și dacă nu, va face destule stricăciuni ca să mai ai timp și pentru al doilea foc".

Partridge apăsă pe trăgaci și glonțul porni cu un sîsîit abia audibil. Deși mai avusese experiența amortizoarelor, acțiunea lor tăcută continua să-l surprindă. Privi repede la rezultatul focului, gata pentru al doilea, dar nu mai era necesar: primul glonț îl nimerise în piept, cam în dreptul inimii, și sîngele se scurgea din rană. O secundă, omul rămase în

picioare, cu o expresie de surprindere pe față, dar apoi căzu grămadă în locul unde se afla, arma îi scăpă din mîini, creînd singurul zgomot de pînă acum al operațiunii.

Chiar înainte de asta, Harry o văzuse pe Jessica lăsîndu-se jos, urmîndu-i instantaneu ordinul. Într-o colțișor al minții lui găsi timp să se simtă ușurat și recunoscător. Jessica se ridică din nou în picioare.

Partridge se întoarse apoi spre ușa colibei, dar o umbră mișcîndu-se fulgerător ajunse acolo înaintea lui. Era Minh Van Canh, care rămăsese pe poziție în spatele lui Partridge, dar acum schimbase rolurile, luînd-o înainte. Minh se îndreptă spre gardian, cu Uzi-ul său pregătit, apoi îi confirmă cu un gest lui Partridge, care tocmai intrase, că omul era mort. Se îndreptă spre celula Jessicăi, inspectă lacătul care o ținea încuiată și întrebă:

— Unde e cheia?

— Pe acolo, pe undeva, lîngă scaunul paznicului. Și cea de la ușa lui Nicky e tot acolo.

În celula de alături, Nicky începu să se miște în somn. Apoi, sări deodată în picioare:

— Mami, ce se întîmplă?

Jessica se grăbi să-l liniștească:

— E bine, dragul meu. Totul e foarte bine.

Nicky îi privi pe nou-veniți – Partridge, care tocmai ridicase Kalașnikov-ul și se apropia cu el în mînă, și Minh, luînd cheile agățate într-un cui.

— Cine sînt, mamă?

— Prieteni, dragule, prieteni *foarte buni.*

Nicky, somnoros încă, se lumină la chip. Apoi văzu trupul căzut, nemișcat, de pe jos, zăcînd într-o baltă de sînge care se lățea încontinuu, și strigă speriat:

— E Vicente, l-au împușcat pe Vicente! Dar de ce?

— Șșșș, Nicky! îl avertiză Jessica.

Partridge îi explică în șoaptă:

— Nu mi-a plăcut că a trebuit să-l împușc, Nicholas. Dar tocmai vroia el să tragă în mine. Și, dacă ar fi reușit, n-aș mai fi putut să vă iau, pe tine și pe mama ta, de aici, să vă duc acasă; pentru asta am venit.

Într-o străfulgerare de amintire, Nicky spuse:

— A, sînteți domnul Partridge, nu-i așa?

— Da, așa e.

Jessica șopti emoționată:

— Dumnezeu să te binecuvînteze, Harry! Dragul de Harry!

Continuînd să vorbească cu vocea coborîtă, Partridge îi avertiză:

— N-am scăpat încă de aici, și mai avem drum lung de făcut. Trebuie să ne mișcăm foarte repede.

Între timp, Minh se întorsese cu cheile și le încerca, una cîte una, în lacătul de la celula Jessicăi, pînă cînd, brusc, broasca cedă. Ușa se deschise larg și Jessica păși afară. Apoi, Minh se mută alături, la celula lui Nicky, și începu să încerce toate cheile pe lacătul de acolo. În cîteva secunde și Nicky era liber, și Jessica îl îmbrățișă strîns, acolo, în spațiul îngust dintre celule și ușa de afară.

— Ajută-mă, îi spuse Partridge lui Minh. Se apucară să tragă trupul gardianului către celula lui Nicky, și amîndoi ridicară cadavrul pe patul scund de lemn. Măsura de precauție nu-i putea împiedica pe răpitori să nu descopere dispariția prizonierilor, dar putea amîna lucrurile, cel puțin așa spera Partridge. Din același motiv, micșoră flacăra lămpii cu petrol pînă cînd ajunse abia să mai pîlpîie, iar interiorul colibei se cufundă în întuneric.

Nicky se desprinse din brațele Jessicăi și se apropie de Partridge. Cu o voce nefiresc de solemnă, îi spuse:

— Nu face nimic că l-ați omorît pe Vicente, domnule Partridge. Ne ajuta cîteodată, dar era unul *de-al lor*. Ei l-au ucis pe bunicul meu și mie mi-au tăiat degetele, ca să nu mai pot cînta la pian, adăugă el, ridicînd mîna bandajată ca pentru inspecție.

— Spune-mi Harry. Da, știam de bunicul tău și de degetele tale. Și îmi pare îngrozitor de rău.

Din nou timbrul acela străin, rigid:

— Tu știi despre sindromul Stockholm, Harry? Mama știe. Dacă vrei, o să-ți explice și ție.

Fără să răspundă, Partridge se uită la Nicky. Mai întîlnise pînă atunci oameni în stare de șoc, oameni expuși la mai multe pericole sau dezastre decît putea mintea lor să suporte în momentul respectiv, iar vocea și cuvintele copilului din ultimele minute vădeau simptome clare de șoc. În curînd va avea nevoie de ajutor pentru a depăși starea aceasta. Pînă atunci, Harry făcu singurul lucru pe care-l putea face în acel moment – întinse brațele și îl îmbrățișă pe Nicky; îl simți răspunzînd gestului și încercînd, la rîndul lui, să se lipească de el.

Partridge o văzu pe Jessica, pe deasupra capului lui Nicky, urmărind scena, și îi citi pe față aceeași îngrijorare. Și ea își dorea ca paznicul să fi fost oricine altcineva; dacă ar fi fost Ramón, de pildă, n-ar fi avut nici un motiv de îngrijorare. Așa, deși intuia ce se întîmpla cu Nicky și cunoscîndu-i evoluția din ultimele zile, era totuși surprinsă și speriată de cuvintele și comportamentul fiului ei.

Partridge îi făcu Jessicăi un semn din cap, încercînd să o încurajeze, apoi le spuse:

— Haideți, să mergem.

În mîna liberă ținea Kalașnikov-ul; era o armă bună și se putea dovedi folositoare. În buzunar pusese gloanțele de rezervă pe care le găsise la Vicente.

Minh ajunse primul la ușă. Își recuperase camera video de afară, și acum o avea pe umăr, înregistrînd plecarea lor pe fundalul celulelor. Partridge observă că montase la aparat o lentilă specială pentru filmările de noapte – infraroșiile nu funcționau la casete – ceea ce însemna că vor avea niște imagini bunicele, chiar și pe lumina asta.

Minh începuse să filmeze încă de ieri, dar selectiv și atent, pentru că existaseră limite la numărul de casete pe care le puteau lua cu ei.

În acel moment, Fernández, care ținuse sub observație celelalte colibe, se repezi înăuntru, și anunță agitat:

— Vine aici – o femeie! Singură. Cred că e înarmată.

Aproape în același moment, se auzi zgomot de pași foarte aproape.

Nu mai era timp de ordine și dispoziții, toată lumea înghețà în poziția în care se găsea. Jessica era deja în prag, dar într-o parte a ușii. Minh era drept în fața ei, iar ceilalți mai în spate, în umbră. Partridge avea arma ridicată pentru că, deși știa că o împușcătură ar fi trezit și alarmat toată tabăra, ca să folosească Browning-ul cu amortizor ar fi trebuit să pună Kalașnikov-ul jos și să scoată pistolul, și nu mai era timp.

Socorro intră hotărîtă. Avea pe ea un halat, și în mînă ținea un pistol Smith and Wesson, țintit înainte. Jessica o mai văzuse pe Socorro înarmată, dar întotdeauna pistolul fusese în teacă, niciodată în mîna ei.

În ciuda acestui fapt, Socorro nu părea să se aștepte să aibă nevoie de el, nu observase nimic ieșit din comun, și în lumina aproape inexistentă îl confundă pe Minh, care era cel mai aproape de ea, cu Vicente.

— *Pensé que escuché**... Atunci realiză că acela nu era paznicul şi, privind în stînga ei, o zări pe Jessica. Surprinsă, exclamă:

— *¿Qué haces...?*** apoi se opri.

Evenimentele următoare se derulară atît de repede, încît mai tîrziu nimeni nu putea să descrie ce se întîmplase.

Socorro ridică revolverul şi, cu degetul pe trăgaci, dintr-o mişcare fu lîngă Jessica. Mai tîrziu toţi au presupus că intenţiona să o ameninţe pe Jessica şi, eventual, să-i pună pistolul la tîmplă şi să o ia ostatică.

Dar lucrurile nu s-au petrecut aşa. Jessica o văzu apropiindu-se, şi, la fel de iute, amintindu-şi de lecţiile învăţate şi pe care se ferise să le folosească de la capturarea ei, le puse în aplicare. Ştiuse ea că era mai bine să reziste tentaţiei de a-şi demonstra aptitudinile atunci cînd nu ar fi folosit la nimic, şi să se păstreze pentru o situaţie cînd cunoştinţele ei vor fi cu adevărat cruciale!

„*Cînd un adversar se îndreaptă în direcţia ta*", repetase mereu colonelul Wade în timpul lecţiilor şi demonstraţiilor, „*instinctul te îndeamnă de obicei să te retragi; la asta se aşteaptă şi adversarul. N-o face! Ia-l prin surprindere şi înaintează, atacă tu înaintea lui!*"

Fulgerător, Jessica se aruncă asupra femeii, cu mîna ridicată rigid, pregătită, şi o lovi puternic peste mîna ei dreaptă. Cînd cele două braţe intrară în contact, braţul lui Socorro zvîcni în sus cu o mişcare necontrolată, degetele i se descleştară într-un gest reflex şi revolverul căzu la pămînt. Manevra nu dură mai mult de o secundă, încît Socorro nici măcar nu avu timp să-şi dea seama ce se întîmplă.

Fără să se oprească, Jessica înfipse două degete în carnea moale de sub bărbia femeii, cu o presiune ce apăsa pe trahee şi împiedica respiraţia; simultan, îi plasă un picior în spate şi o împinse înapoi, făcînd-o să-şi piardă echilibrul. Apoi o răsuci şi o prinse ca într-o menghină, împiedicînd-o să mai facă vreo mişcare. Dacă ăsta ar fi fost un război – situaţie pentru care erau gîndite mişcările – atunci următorul pas ar fi fost să-i rupă gîtul atacatorului şi să-l ucidă.

Jessica nu omorîse niciodată pe nimeni şi nici nu se aşteptase să fie în situaţia să o facă. Acum ezită. O simţi pe

* Mi s-a părut c-am auzit... (sp.).
** Ce faci? (Sp.)

Socorro că se zbate încercînd să spună ceva, și slăbi ușor apăsarea degetelor asupra gîtului. Abia trăgînd aer în piept, Socorro se rugă în șoaptă:

— Dă-mi drumul... o să v-ajut... vin cu voi... să scăpați... cunosc drumul...

Partridge se apropie și el pentru a o asculta și o întrebă pe Jessica:

— Ai încredere în ea?

Din nou, Jessica ezită într-un moment de compasiune. În fond, Socorro nu fusese un dușman neînduplecat, și Jessica avusese tot timpul senzația că perioada petrecută în Statele Unite ca soră medicală o influențase în bine, deși încerca să ascundă asta. Avusese grijă de Nicky și de arsurile lui, și mai tîrziu, cînd îi tăiaseră degetele. Apoi fusese incidentul cu ciocolata, pe care le-o aruncase în barcă atunci cînd toți trei erau flămînzi, ulterior le îmbunătățise puțin condițiile de viață aranjînd să se taie deschizăturile acelea în perete... nesocotise ordinele lui Miguel lăsînd-o pe Jessica să stea în celula lui Nicky...

Dar tot Socorro era cea care luase parte la răpire de la bun început și care, atunci cînd îi tăiaseră degetele lui Nicky, strigase cu cruzime: „*Taci din gură! N-ai cum opri ce se va întîmpla!*"

În mintea ei, Jessica auzi și cuvintele rostite de Nicky cu numai cîteva minute mai devreme: „*Nu e nimic că l-ai omorît pe Vicente, Harry... Ne ajuta cîteodată, dar era unul de-al lor... știi de sindromul Stockholm?... Mama știe...*".

Ferește-te de sindromul Stockholm!

Jessica răspunse la întrebarea lui Partridge clătinînd din cap.

— Nu, murmură ea.

Privirile li se întîlniră. Harry fusese uluit de demonstrația de forță a Jessicăi și de abilitatea ei în lupta corp-la-corp, și se întrebase unde învățase toate astea și de ce. Acum citi licărirea deciziei în ochii ei și, parcă, o întrebare. Dădu din cap scurt, apoi, nevrînd să vadă ce va urma, se întoarse cu spatele.

Luîndu-și inima în dinți, Jessica se încordă și, dintr-o mișcare scurtă, îi frînse gîtul lui Socorro; apoi îl răsuci, ca să rupă și coloana vertebrală. Se auzi un sunet sec, surprinzător de slab, iar trupul lui Socorro se înmuie în mîinile ei. Îl lăsă să cadă.

Cu Partridge în frunte, micul grup format din Jessica, Nicky, Minh și Fernández se mișcă neauzit prin satul întunecat, fără să întîlnească pe nimeni în drum.

Ken O'Hara îi aștepta la debarcader:

— Credeam că nu mai ajungeți odată!

— Am avut cîteva probleme, îi spuse Partridge. Acum hai să ne mișcăm repede. Care e barca?

— Asta.

Era o barcă deschisă, de lemn, de vreo cincisprezece metri lungime, cu două motoare; două frînghii o țineau ancorată la debarcader.

— Am pus mîna și pe niște combustibil de rezervă din celelalte bărci, îi informă O'Hara, arătînd cîteva canistre de plastic aliniate la pupa.

— Toată lumea în barcă, ordonă Harry.

Mai devreme, luna aflată în al treilea pătrar fusese acoperită de nori, dar în ultimele minute norii se risipiseră și totul se vedea mai limpede, mai ales pe apă.

Fernández îi ajută pe Nicky și pe Jessica să urce în barcă. Jessica tremura fără să se poată opri și avea o senzație de greață – efecte ale faptului că omorîse un om cu numai cîteva minute mai înainte. Minh, care filma grupul de pe debarcader, sări în barcă ultimul, exact cînd O'Hara începuse să dezlege funiile și să împingă barca de la mal. Fernández apucă a doua vîslă și împreună orientară barca spre mijlocul rîului.

Aruncînd o ultimă privire în jur, Partridge observă că O'Hara folosise eficient perioada de așteptare: mai multe bărci erau pe jumătate scufundate lîngă țărm, altele o apucaseră singure pe rîu în jos.

— Da, le-am dat cep, îl lămuri O'Hara arătînd spre bărcile mai apropiate. Alea pot fi repuse în funcțiune, dar o să cam dureze. Am aruncat cîteva motoare în rîu.

— Ai făcut treabă bună, Ken, îl lăudă Partridge, convins că decizia de a-l lua cu el pe O'Hara se dovedise justificată de cîteva ori pînă acum.

În barca pe care o rechiziționaseră nu existau banchete sau scaune; ca și în cealaltă barcă în care fuseseră aduși Angus, Jessica și Nicky, pasagerii stăteau pe o bîrnă fixată deasupra chilei. Cei doi de la vîsle se așezară în părțile opuse bărcii și vîsleau din răsputeri, pentru a ajunge cît mai repede în mijlocul rîului Huallaga. Pe măsură ce marginea satului

Nueva Esperanza dispărea în întuneric, un curent puternic îi ducea din ce în ce mai repede la vale.

Partridge își controlase ceasul în momentul în care părăsiseră debarcaderul. Era 2,35 dimineața. La 2,50, după ce barca înaintase serios de-a lungul cursului nord-vestic al fluviului, îi spuse lui Ken să pornească motoarele.

O'Hara deschise alimentatorul pentru combustibil, pompă o bilă de cauciuc, și trase puternic de sfoara volantului. Motorul porni din prima încercare, așa că ajustă viteza pe „rapid", apoi repetă operația și cu celălalt motor. Cînd amîndouă motoarele ajunseră la turația maximă, barca țîșni înainte.

Cerul rămase neacoperit. Lumina limpede a lunii, reflectată de apă, îi ajuta să navigheze relativ ușor pe canalul întortocheat al rîului. Fernández întrebă:

— Ai hotărît spre ce teren de aterizare ne îndreptăm?

Partridge calculă în gînd, avînd clară în minte harta detaliată a lui Fernández, pe care ajunsese să o știe aproape pe de rost.

În primul rînd, faptul că se deplasau cu barca excludea întîlnirea la punctul de aterizare unde sosiseră. Le mai rămîneau terenul improvizat de traficanții de droguri, la care puteau ajunge în aproximativ o oră și jumătate, și terenul mai îndepărtat de la Sion, ceea ce putea însemna trei ore pe rîu, plus un drum de trei mile prin junglă, pe jos – o încercare dificilă, așa cum știau și ceilalți.

Să încerce să ajungă la Sion pînă la 8 dimineața, cînd era fixată întîlnirea cu avionul Cheyenne II al companiei AeroLibertad însemna să fie cam strînși cu timpul. Pe de altă parte, pe celălalt teren ar fi ajuns cu cîteva ore prea devreme, și dacă răpitorii îi prindeau din urmă acolo, trebuiau să se angajeze într-un schimb de focuri, ceea ce – puțini la număr și mai prost înarmați cum erau – nu putea fi decît în dezavantajul lor și ar fi pierdut cu siguranță.

Deci cea mai bună și mai înțeleaptă soluție era să încerce să se îndepărteze cît mai mult de Nueva Esperanza.

— Mergem la Sion, hotărî Partridge cu voce tare. Cînd ne oprim și debarcăm, o să trebuiască să ne deplasăm cît putem mai repede prin junglă, așa că odihniți-vă.

Pe măsură ce trecea timpul, Jessica se liniștea din ce în ce mai mult; nu mai tremura și îi trecuse și senzația de greață. Dar se îndoia că amintirea a ceea ce făcuse îi va mai da

linişte vreodată. Oricum, rugămintile disperate, şoptite, ale lui Socorro o vor urmări mult, mult timp de acum încolo.

Dar Nicky era în siguranţă – cel puţin deocamdată – şi ăsta era lucrul cel mai important.

Îl urmărise permanent pe fiul ei, observînd că, încă de cînd părăsiseră coliba, stătuse tot timpul lîngă Harry, chiar încurcîndu-l cîteodată. Ca şi cînd Harry era un magnet de care Nicky nu putea să se dezlipească. Chiar şi acum, se aşezase în barcă lîngă Harry, căutînd parcă un contact fizic, ghemuindu-se lîngă el, ceea ce pe Harry nu părea să-l deranjeze cîtuşi de puţin. Mai mult, repetînd gestul dinainte, puse un braţ în jurul umerilor lui Nicky, şi cei doi păreau în momentul acela o singură persoană.

Jessicăi îi plăcea asta. Ştia că, în parte, nevoia lui Nicky de a fi aproape de Harry izvorîse, inevitabil, din faptul că Partridge apăruse aşa, din senin, ca o salvare şi reprezenta tot ce era opus oamenilor cruzi care puseseră la cale ororile la care fuseseră supuşi – Miguel, Baudelio, Gustavo, Ramón... toţi ceilalţi, cunoscuţi sau necunoscuţi... da, chiar şi Vicente şi Socorro.

Dar nu era numai atît. Nicky avusese întotdeauna instincte bune în privinţa oamenilor. Jessica îl iubise cîndva pe Harry, într-un fel îl mai iubea încă, mai ales acum, cînd dragostea se împletea cu recunoştinţa. Şi atunci nu-i părea ciudat faptul că fiul ei împărtăşea instinctiv acelaşi sentiment.

Nicky adormise. Desprinzîndu-se blînd de el, Partridge se ridică, se tîrî în partea din faţă a bărcii şi se aşeză lîngă ea. Observînd mişcarea, Fernández se mută şi el, refăcînd echilibrul.

Şi Partridge se gîndise la trecut, la ceea ce el şi Jessica însemnaseră odată unul pentru celălalt. Chiar şi în acest scurt interval de timp de cînd se reîntîlniseră, îşi dăduse seama că ea nu se schimbase. Toate calităţile pe care le admirase la ea – mintea ei iute, personalitatea, căldura, inteligenţa – toate erau la fel ca înainte. Harry ştia că, dacă ar fi să stea mai mult prin preajma ei, vechile sentimente ar reînvia la fel de puternice. Un gînd incitant, numai că nu avea să se întîmple.

Jessica se răsuci spre el, parcă citindu-i gîndurile. Harry îşi aminti că pe vremuri putea să facă asta foarte bine.

— Cînd erai acolo, în celulă, s-a întîmplat să nu mai speri? o întrebă el.

— Eram uneori foarte aproape de disperare, dar nu mi s-a întîmplat. Bine-nțeles, zîmbi ea, dacă aș fi știut că tu te ocupi de salvarea noastră, nu mi-aș mai fi făcut probleme.

— Am fost o echipă întreagă, îi spuse el. Și Crawf a făcut parte din ea. A fost un iad pentru el, ca și pentru tine. Cînd ajungem acasă o să aveți nevoie unul de altul.

Simți că și ea știa ce vrea să spună: deși reapăruse pentru scurtă vreme în viața ei, va dispărea curînd din nou.

— E un gînd minunat, Harry. Și tu ce ai să faci?

— Eu o să fiu în continuare reporter, într-un alt război. Întotdeauna există cîte un război pe undeva.

— Și între războaie?

Anumite întrebări nu cunoșteau răspunsuri; preferă să schimbe subiectul.

— Nicky al tău e un copil bun, genul de băiat pe care mi-ar fi plăcut și mie să-l am.

Și așa ar fi putut să fie, gîndi Jessica, *pentru amîndoi, acum mulți ani...*

Fără să vrea, Harry se trezi din nou gîndindu-se la Gemma și la copilul pe care l-ar fi avut ei doi.

Lîngă el o auzi pe Jessica oftînd:

— Off, Harry!

Rămaseră tăcuți, ascultînd torsul motoarelor și clipocitul apei. Apoi ea își puse mîna peste a lui.

— Mulțumesc, Harry. Mulțumesc pentru tot... pentru trecut... pentru prezent... marea mea iubire.

17

Miguel trase trei focuri în aer, spărgînd violent tăcerea.

Știa că era cel mai rapid mijloc de a da alarma. Cu mai puțin de un minut în urmă, descoperise cadavrele lui Vicente și Socorro și realizase că prizonierii dispăruseră.

Era ora 3,15 și, deși Miguel n-avea de unde să știe aceasta, trecuseră exact 40 de minute de cînd barca lui Partridge, Jessica, Nicky, Minh, O'Hara și Fernández se desprinsese de debarcaderul de la Nueva Esperanza.

Furia lui Miguel explodă instantaneu și cu sălbăticie. În baraca foștilor săi prizonieri, apucase scaunul gărzilor și îl izbise cu forță de perete pînă cînd îl transformase în așchii. Acum ar fi vrut să-i spintece, să-i taie în bucățele pe cei vinovați de fuga prizonierilor.

Din nefericire, doi dintre ei erau deja morți, iar Miguel înțelegea cu o luciditate dureroasă că purta o parte din această vină.

Fără îndoială, fusese îngăduitor în privința disciplinei, își dădea seama clar de asta, acum, cînd era prea tîrziu. De cînd ajunsese aici, își permisese să se relaxeze în momente cînd ar fi trebuit să fie atent. Iar noaptea îi lăsase pe alții să ia măsurile de precauție pe care ar fi trebuit să le supervizeze el însuși.

Motivul fusese o slăbiciune – pasiunea pentru Socorro.

O dorise foarte mult încă din ascunzătoarea lor de la Hackensack, înainte și după răpire. Chiar și acum își amintea de senzualitatea ei agresivă din ziua plecării lor cînd, cu un zîmbet batjocoritor, vorbise de pregătirile pentru drum ale prizonierilor: „*Punem niște tuburi în cocoșelul bărbaților și în păsărica femeii. ¿Entiendes?*"

Da, înțelesese. Înțelesese și faptul că vroia să-l provoace, așa cum îi provocase și pe ceilalți bărbați de la Hackensack, de exemplu în noaptea cuplării ei bruște și zgomotoase cu Carlos, ce îl făcuse pe Rafael, care fusese refuzat, să se înverzească de gelozie.

Dar în acel moment Miguel avusese alte probleme de rezolvat, responsabilități care îi solicitaseră atenția, și nu îi fusese greu să se autodisciplineze și să-și înfrîngă dorința pentru Socorro.

Nu același lucru se întîmplase la Nueva Esperanza.

Ura jungla, și își aminti sentimentele neplăcute pe care le avusese în prima lor zi aici. În plus, nu avea mare lucru de făcut. Nu luase nici un moment în serios posibilitatea unei tentative de salvare a prizonierilor; Nueva Esperanza, situată atît de adînc în teritoriul controlat de Sendero Luminoso, părea îndepărtată de lume și sigură. Așa că zilele treceau chinuitor de încet, nopțile la fel, pînă cînd Socorro, cedînd insistențelor lui, deschisese porțile a ceea ce avea să descopere el curînd că era un paradis sexual.

De atunci făcuseră mereu amor, cîteodată în timpul zilei, întotdeauna noaptea, și ea se dovedise cea mai pricepută amantă pe care o avusese vreodată. Pînă la urmă devenise sclavul ei voluntar și, ca un drogat care așteaptă următoarea injecție cu heroină, neglijase orice altceva. Acum plătea pentru dependența asta.

Ceva mai devreme în noapte, după o orgie deosebit de satisfăcătoare, adormise profund. Apoi, în urmă cu vreo douăzeci de minute, se trezise cu o nouă erecție, și, dorind-o pe

Socorro din nou, fusese foarte dezamăgit să vadă că nu era în pat. O aşteptase un timp să se întoarcă şi, pentru că ea nu se întorcea, plecase să o caute, luînd cu el şi pistolul Makarov pe care îl purta întotdeauna cu el.

Ceea ce găsise îl trezise – ca o lovitură violentă, neaşteptată în plină faţă – la cruda realitate.

Miguel se gîndi cu amărăciune că va plăti, pentru ceea ce se întîmplase, probabil cu viaţa, cînd Sendero Luminoso va afla ce s-a petrecut, mai ales dacă nu va reuşi să-i ajungă din nou pe prizonieri. Deci prioritatea lui absolută era să-i găsească şi să-i aducă înapoi, cu orice preţ!

Alertaţi de focurile de armă, ceilalţi gardieni apărură unul cîte unul, cu Gustavo în frunte, de prin colibe. Miguel începu să-i înjure vîrtos:

— *¡Maldita escoria, imbéciles inservibles! Por su estupidez... ¡Nunca vigilar! ¡Sólo dormir y tomar! ¡Sin cuidar!... los presos de mierda se escaparon.**

Zărindu-l pe Gustavo, furia începu să i se reverse asupra lui:

— Idiot inutil ce eşti! O corcitură de cîine ar fi un şef mai bun decît tine! În timp ce tu dormeai, aici au pătruns nişte străini, şi tu i-ai lăsat, i-ai ajutat! Află imediat de unde au venit şi cum au plecat. Trebuie să fi lăsat urme!

Gustavo se întoarse după cîteva momente:

— Au plecat pe rîu! Unele dintre bărci lipsesc, iar altele sînt scufundate!

Într-o furie de nestăpînit, Miguel se repezi la debarcader. Dezastrul pe care îl găsi – frînghii tăiate, bărci şi motoare lipsă, unele bărci împotmolite în apa mică de la mal – aproape îl împinse la nebunie. Dar ştia că, dacă nu se calma şi nu se controla, nu se mai putea salva nimic din nenorocirea asta. Cu un efort de voinţă supraomenesc, se forţă să gîndească raţional. Începu să dea rapid ordine în spaniolă:

— Vreau să puneţi la punct două din cele mai bune bărci care au rămas, cu două motoare montate pe fiecare. Nu peste zece minute, ci acum! Folosiţi toţi oamenii pe care îi avem! Şi munciţi repede, repede! Pe urmă vreau să-i văd pe toţi adunaţi la debarcader, cu armele şi muniţia, gata să plece în urmărire.

---

* Lepădături blestemate, imbecili buni de nimic! Din prostia voastră... Niciodată de veghe! Nu ştiţi decît să dormiţi şi să trageţi la măsea! Fără nici o grijă!... ticăloşii ăia de ostatici au fugit (sp.).

Cîntărind posibilităţile, decise în mintea lui că, indiferent cine era responsabil de fuga prizonierilor, probabil venise pe calea aerului în zona asta; era modalitatea de transport cea mai rapidă şi mai eficientă. Deci, urmau să se întoarcă pe aceeaşi cale, deşi probabil nu o făcuseră încă.

Ramón tocmai raportase că fusese schimbat de Vicente imediat după ora 1, cînd totul era în ordine şi toţi prizonierii se găseau absolut sigur închişi în celulele lor. Deci, chiar dacă operaţiunea de salvare avusese loc imediat după aceea, grupul nu putea avea un avans mai mare de maximum două ore. Instinctul – la care se adăuga faptul că trupurile lui Vicente şi Socorro erau calde încă – îi spunea lui Miguel că probabil trecuse chiar mai puţin de atît.

Apoi, continuă el să facă deducţii, o fugă pe rîu de la Nueva Esperanza pentru a ajunge la un loc de aterizare nu putea implica decît două posibilităţi, două terenuri posibile în junglă. Primul teren de aterizare, cel mai apropiat, nu purta nici un nume, era doar un loc convenabil pentru traficanţii de droguri. Cel de-al doilea era Sion – la o distanţă aproape de două ori mai mare – locul unde îi lăsase pe ei Learjet-ul în urmă cu trei săptămîni.

Existau argumente în favoarea fiecăruia dintre cele două terenuri, motiv pentru care Miguel hotărî să trimită o barcă plină cu oameni înarmaţi la terenul de aterizare mai apropiat, şi cealaltă la Sion.

În timp ce cîntărea posibilităţile, în jurul debarcaderului se desfăşura o activitate febrilă. Două dintre bărcile scufundate fuseseră trase la mal şi erau pe punctul de a fi golite de apă. Grupul plătit de Sendero îşi îngroşa rîndurile pe măsură ce alţi locuitori ai satului apăreau să dea o mînă de ajutor; toţi ştiau că, dacă liderii de la Sendero Luminoso s-ar fi înfuriat pe aşezarea lor, n-ar fi ezitat nici o clipă să omoare întreaga populaţie din Nueva Esperanza. Li se mai întîmplase şi altora.

În ciuda eforturilor, plecarea se făcu mai tîrziu decît sperase Miguel. Dar, cu cîteva minute înainte de 4 dimineaţa, amîndouă bărcile erau lansate la apă şi se îndreptau în josul rîului, spre nord-vest, duse de curent şi de motoarele ambalate la maximum. Barca în care se afla Miguel şi care se îndrepta spre Sion era mult mai rapidă, şi o luă înainte imediat ce se desprinse de debarcaderul Nueva Esperanza. Gustavo se afla la cîrmă.

Strîngînd în mîini o armă automată Beretta, pe care o adăugase pistolului Makarov, Miguel simţi cum creşte iarăşi furia în el. Tot nu ştia încă cine îi eliberase pe prizonieri. Dar cînd îi va ajunge din urmă şi îi va aduce înapoi – vii, aşa intenţiona – vor fi supuşi unor torturi lente şi oribile.

18

În timp ce avionul Cheyenne II decola de pe aeroportul din Lima, în prima geană cenuşie a zilei, Sloane îşi aminti cîteva cuvinte memorate cîndva, cu mult timp în urmă: *„Dacă mă urc pe aripile dimineţii şi mă ascund în valurile tainice ale mării...“*

Cu o zi înainte, duminică, ei se urcaseră pe aripile dimineţii, îndreptîndu-se nu spre mare, ci spre uscat, dar fără nici un rezultat. Astăzi iarăşi zburau – în direcţia junglei.

Rita şedea lîngă Sloane, pe cel de-al doilea rînd de scaune ale avionului. În faţa lor stătea pilotul Oswaldo Zileri şi un tînăr secund, Felipe Guerra.

În timpul zborului de duminică, care durase trei ore, se învîrtiseră deasupra fiecăruia dintre punctele de întîlnire stabilite anterior. Deşi Sloane era informat de fiecare dată cînd ajungeau deasupra vreunuia din ele, distingea cu greu ceva, atît de continuă şi de impenetrabilă părea Selva privită de sus.

— Seamănă cu unele zone din Vietnam, îi spuse el Ritei, dar parcă e mult mai acoperită de vegetaţie.

Învîrtindu-se în cerc deasupra fiecărui punct, cercetaseră atent zona, căutînd din ochi cea mai mică mişcare şi aşteptînd un semnal. Dar nu se zărise nici urmă de prezenţă omenească.

Sloane aştepta disperat să se întîmple astăzi ceva.

În timp ce soarele se înălţa pe cer, avionul urcă deasupra vîrfurilor Anzilor din lanţul muntos al Cordilierilor Centrali. De partea cealaltă a munţilor începură coborîrea spre Selva şi nordul Văii Huallaga.

19

Partridge ştia că făcuse o greşeală de calcul. Aveau o întîrziere serioasă faţă de ora întîlnirii cu avionul.

Ceea ce nu pusese la socoteală atunci cînd alesese Sionul în defavoarea terenului mai apropiat fusese o eventuală defecţiune la barcă. S-a întîmplat la aproximativ două ore după

ce plecaseră din Nueva Esperanza, și cînd mai aveau o oră pînă la locul unde urmau să abandoneze barca și să-și facă drum prin junglă spre punctul de întîlnire.

Amîndouă motoarele funcționaseră zgomotos, dar normal, pînă cînd un sunet strident a izbucnit din motorul de la pupa. Ken O'Hara a încetinit imediat, a scos motorul din viteză și l-a oprit. Imediat după aceea, sunetul strident din motor a încetat.

Motorul de la tribord continua să funcționeze, deși barca înainta mult mai încet.

Partridge s-a apropiat de Ken și l-a întrebat:

— Defecțiunea asta, care-o fi ea, e reparabilă?

— Mi-e teamă că nu. O'Hara dăduse jos capacul de la motor și acum studia mecanismul. Motorul e supraîncălzit, din cauza asta s-a auzit șuieratul ăla. Apa de la răcire e limpede, deci probabil s-a stricat pompa. Chiar dacă aș avea sculele necesare ca să desfac motorul, probabil e nevoie de piese de schimb și, cum eu n-am nici una, nici alta..., și a lăsat fraza neterminată.

— Deci e sigur că nu-l putem repara?

O'Hara a clătinat din cap:

— Îmi pare rău, Harry.

— Și ce se întîmplă dacă îl lăsăm pe ăsta să funcționeze în continuare?

— Va mai merge un timp și se va încinge. Pe urmă totul va ajunge la o asemenea temperatură, că pistoanele și cilindrul se vor topi pur și simplu și se vor lipi între ele. După aia, motorul e bun de aruncat la gunoi.

— Dă-i drumul, i-a zis Partridge. Dacă nu e nimic de făcut, măcar să scoatem din el cît se poate mai mult.

— Tu decizi, s-a conformat Ken, deși nu-i plăcea să distrugă un motor care, în situații obișnuite, ar fi putut fi reparat.

Exact cum prevăzuse O'Hara, motorul a mai funcționat cîteva minute, apoi, scoțînd sunete din ce în ce mai isterice și în miros de metal ars, s-a oprit definitiv, protestînd cu valuri de fum. Barca și-a redus și mai mult viteza, iar Partridge urmărea nervos limbile ceasului. Din cîte își dădea el seama, viteza lor se redusese la jumătate, deci, în loc să dureze o oră, restul călătoriei pe apă urma să le ia două ore.

Pînă la urmă a durat două ore și un sfert și acum, la 6,50 dimineața, punctul lor de debarcare se vedea în sfîrșit cu ochiul liber. Partridge și Fernández îl identificaseră după hartă

şi după semnele prezenţei umane – sticle de apă minerală şi alte gunoaie care punctau malul. Acum trebuiau să străbată într-o oră trei mile dificile de junglă pînă la terenul de aterizare de la Sion. Era mult mai puţin timp decît anticipaseră, şi Partridge se întreba neliniştit: oare vor reuşi?

— Trebuie să reuşim, le zise el, explicîndu-le problema lui Nicky şi Jessicăi. O să fie teribil de obositor, dar nu avem timp de odihnă şi o să ne ajutăm unul pe altul dacă va fi nevoie. Fernández o să meargă în frunte, eu o să fiu ultimul.

Cîteva minute mai tîrziu, fundul bărcii scrîşni de nisipul malului şi toţi se dădură jos şi o luară prin apa mică spre uscat. În ceea ce părea iniţial un zid compact de junglă se zărea o deschizătură, chiar în faţa lor.

Dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziţie, Harry ar fi încercat să ascundă barca sau măcar să o împingă în mijlocul rîului şi să o lase să o ia singură la vale, dusă de curent, dar aşa, o abandonară pur şi simplu la mal.

Cînd erau pe punctul de a intra în junglă, Fernández se opri, le făcu semn tuturor să facă linişte şi, cu capul întors într-o parte, ascultă un timp în aerul liniştit al dimineţii. Era mult mai familiarizat cu zgomotele junglei decît ceilalţi, iar urechea sa era mai sensibilă la sunetele ei specifice.

— Auzi? îl întrebă el încet pe Partridge.

Ciulind urechile, lui Harry i se păru că aude un uşor murmur din direcţia din care veniseră, dar nu era sigur.

— Ce este?

— Altă barcă, răspunse Fernández. Este încă la distanţă, dar se apropie cu viteză.

Fără să mai întîrzie, o luară toţi în direcţia junglei.

Cărarea nu era nici pe departe atît de dificilă ca aceea de la şosea la Nueva Esperanza, pe care Partridge şi ceilalţi o urmaseră la venire, cu trei zile înainte. Era evident că poteca aceasta era folosită mult mai frecvent, pentru că numai pe alocuri era acoperită cu vegetaţie şi nicăieri nu era impenetrabilă, aşa cum fusese cealaltă.

Totuşi, avea destule capcane pentru picioare – teren accidentat, rădăcini crescute peste tot şi porţiuni mai moi, unde piciorul se putea cufunda în noroi sau apă – toate acestea erau nespus de periculoase.

— Fiţi foarte atenţi unde călcaţi, îi preveni Fernández din capul şirului indian căruia îi imprimase un ritm alert, de marş forţat.

Partridge îi ținu isonul, încercînd să glumească și să le susțină moralul tuturor:

— Nu vrem să cărăm pe nimeni în spate. Și așa sînt lac de sudoare.

Toți transpirau. Ca și în timpul celeilalte călătorii prin junglă, căldura era umedă, grea de aburi, și avea să devină și mai imposibilă pe măsură ce soarele se ridica la amiază. Iar insectele erau la fel de active ca întotdeauna.

Cea mai importantă întrebare care îl chinuia pe Partridge era: cît timp vor reuși Nicky și Jessica să reziste sub presiunea acestui ritm? Se uită la Jessica și înțelese că ea va rezista; era hotărîtă și părea foarte rezistentă. Dar Nicky dădea semne de slăbiciune.

La început, Nicky rămînea în urmă tot timpul, vrînd să fie alături de Partridge, dar Harry insistase ca băiatul să meargă în față cu Jessica, imediat în urma lui Fernández.

— O să fim împreună mai tîrziu, Nicky, îl convinsese el. Acum te vreau alături de mama ta.

Nicky îl ascultă, fără să-și ascundă părerea de rău.

Presupunînd că barca pe care o auziseră îi purta pe cei care îi urmăreau, un eventual atac ar veni de la spate, și Partridge hotărîse că, atunci cînd și dacă se va întîmpla asta, el va rămîne să-i oprească pe atacanți,iar ceilalți își vor continua drumul. Își verificase deja Kalașnikov-ul pe care îl purta agățat de umăr, și pusese cartușele de rezervă într-un buzunar la îndemînă.

Se uită din nou la ceas – 7,35. Se aflau în junglă de aproape patruzeci de minute. Obsedat de ora întîlnirii cu avionul AeroLibertad, Harry spera din toată inima că reușiseră pînă acum să parcurgă trei sferturi din drum.

Cîteva minute mai tîrziu un accident îi obligă să se oprească.

Ulterior avea să pară o ironie a sorții faptul că tocmai Fernández, care îi avertizase pe toți să pășească atent, a călcat strîmb și a căzut, cu piciorul prins într-o încîlceală noroioasă de rădăcini. Pînă să ajungă Partridge la el, Minh se și repezise să-l sprijine pe Fernández, în timp ce O'Hara se străduia să-i elibereze piciorul din capcana naturală. Fără să vrea, Fernández se strîmbă de durere.

— Se pare că am zbîrcit-o serios. Îmi pare rău că te-am dezamăgit în felul ăsta, îi spuse el lui Partridge.

Cînd O'Hara îi eliberă în sfîrșit piciorul, Fernández își dădu seama că era imposbil să pășească fără dureri de nesu-

portat. Era clar că avea glezna ruptă, sau cel puţin o entorsă severă.

— Nu-i adevărat, nu ne-ai dezamăgit niciodată pînă acum. Ai fost ghidul nostru şi camaradul nostru şi o să te luăm în spate. Trebuie să facem un fel de targă.

Fernández clătină din cap:

— Chiar dacă aţi putea, nu e timp. Nu ţi-am spus pînă acum, Harry, dar am auzit clar sunete în spate. Sînt pe urmele noastre, şi încă aproape. Trebuie să mergeţi mai departe şi pe mine să mă lăsaţi aici.

Între timp se apropiase şi Jessica:

— *Nu putem* să-l lăsăm aici, îi spuse ea lui Harry.

— Unul dintre noi poate să te ducă în spate, interveni şi O'Hara. O să încerc eu.

— Pe căldura asta? îl apostrofă impacientat Fernández. Nu ai rezista nici o sută de metri, şi v-ar şi încetini serios. Nu, trebuie să plecaţi.

Pe punctul de a protesta şi el, Harry înţelese că ar fi fost inutil; Fernández avea dreptate, nu exista nici o altă soluţie decît să-l lase în urmă. Dar adăugă:

— Dacă găsim ajutoare la terenul de aterizare şi avem cum, o să ne întoarcem să te luăm.

— Hai să nu mai pierdem vremea, Harry, mai am cîteva lucruri să-ţi spun. Fernández şedea pe marginea cărării, cu spatele sprijinit de trunchiul unui copac, pentru că tufărişul era prea des ca să poată înainta mai în inima junglei. Partridge îngenunche lîngă el şi Jessica veni şi ea alături.

— Am o soţie şi patru copii, spuse Fernández. Aş vrea să ştiu că o să aibă cineva grijă de ei.

— Lucrezi pentru CBA, îi zise Partridge, şi CBA-ul se va ocupa de asta. Îţi dau cuvîntul meu de onoare. De educaţia copiilor, de tot.

Fernández dădu din cap mulţumit şi arătă spre puşca M-16 pe care o purtase cu sine şi acum zăcea lîngă el, pe pămînt.

— Ar fi mai bine să iei tu asta. S-ar putea să ai nevoie şi de ea. Dar nu vreau să mă găsească viu. Mi-ar trebui mie pistolul tău.

Harry îi dădu Browning-ul, după ce îi scoase amortizorul.

— Doamne, Fernández, bolborosi Jessica cu vocea sugrumată şi ochii plini de lacrimi. Eu şi Nicky îşi datorăm atît de mult! Se aplecă şi îl sărută pe frunte.

— Atunci plecați, îi zori Fernández. Nu mai irosiți timpul, ca să nu pierdeți ce-ați cîștigat cu ajutorul meu.

Cînd Jessica se ridică, Partridge se aplecă, îl îmbrățișă strîns și îl sărută pe amîndoi obrajii. În spatele lui, Minh și O'Hara își așteptau rîndul la îmbrățișarea de despărțire.

Apoi Partridge se întoarse și o luă înaintea celorlalți fără să mai privească înapoi.

În momentul în care văzu barca oprită pe mal la intrarea în poteca din junglă și o recunoscu, Miguel se felicită pentru ideea de a se fi alăturat expediției de urmărire de la Sion.

Satisfacția îi crescu atunci cînd Ramón, sărind repede din propria lor barcă imediat ce atinsese malul și fugind la barca abandonată, strigă:

— *Un motor está caliente, el otro frío – fundido.**

Motorul încă fierbinte indica faptul că grupul nu ajunsese la cărare de mult timp, iar motorul rece, ars, explica întîrzierea cu care ajunseseră acolo – probabil merseseră cu viteză foarte mică.

În afară de Miguel, grupul de la Sendero era compus din șapte bărbați înarmați pînă-n dinți. Vorbind în continuare în spaniolă, le spuse:

— Gunoaiele alea burgheze n-au cum să fie departe. O să-i prindem și o să-i pedepsim. Să ne mișcăm precum furia lui Guzmán!

Se auziră urale entuziaste în timp ce se îndreptau la rîndul lor spre junglă.

— Am ajuns cu cîteva minute mai devreme, îi spuse Rita pilotului de pe avionul Cheyenne II, Oswaldo Zileri, cînd se apropiau de terenul de aterizare de la Sion – primul loc de întîlnire stabilit de ei. Își controlă din nou ceasul: ora 7,55.

— O să ne învîrtim în cerc și o să cercetăm zona, răspunse el. Oricum, ăsta e locul cel mai puțin probabil către care s-ar fi îndreptat.

Așa cum făcuseră și cu o zi înainte, toți patru – Rita, Crawford, Zileri și copilotul Felipe – își concentrară atenția asupra păturii verzi de sub ei. Căutau din ochi orice urmă de mișcare, în special în jurul terenului scurt de aterizare înconjurat de copaci, care era greu de văzut pînă cînd ajungeai chiar

---

* Un motor e încins, celălalt e rece – ars (sp.).

deasupra lui. Din nou, ca şi în ziua precedentă, nu se zărea nici urmă de activitate.

Pe cărarea din junglă, lui Nicky îi era din ce în ce mai greu să menţină ritmul alert de mers. Jessica şi Minh îl ajutau amîndoi, fiecare ţinîndu-l de un braţ, ba trăgîndu-l după ei, ba ridicîndu-l peste porţiunile dificile, în timp ce marşul continua. Era posibil ca pînă la urmă să trebuiască să fie purtat în spate, dar deocamdată, pe cît posibil, ceilalţi încercau să-şi cruţe cît mai mult forţele şi să înainteze cît mai repede.

Trecuseră cam zece minute de cînd îl părăsiseră pe Fernández. Ken O'Hara preluase conducerea. Partridge rămăsese iarăşi în urmă în poziţia sa obişnuită, de unde privea din cînd în cînd înapoi. Deocamdată nu se zărise nici un semn de mişcare neobişnuită.

Deasupra capetelor lor, copacii păreau să-şi fi rărit crengile, mai multă lumină pătrundea printre ele; şi cărarea se mai lăţise. Partridge spera că era un indiciu al faptului că se apropiau de terenul de aterizare. La un moment dat, i se păru că aude zgomotul îndepărtat al unui avion, dar nu era sigur. Se uită din nou la ceas – 7,55.

În acel moment, de undeva din urmă veni zgomotul unei păcănituri scurte – sunetul inevitabil al unui foc de armă. Trebuie să fie Fernández, se gîndi Harry. Şi prin faptul că folosise Browning-ul, de la care Partridge scosese amortizorul, conştiinciosul corespondent le mai făcea un ultim serviciu – un avertisment că urmăritorii erau aproape. Ca o confirmare, alte cîteva focuri se făcură auzite.

Poate că, dînd cu ochii de Fernández – mort probabil – crezuseră că-i vedeau şi pe ceilalţi în faţă şi traseseră la întîmplare. Oricum, indiferent care fusese motivul, focurile încetaseră.

Partridge însuşi era epuizat. În ultimele cincizeci de ore, în cea mai mare parte nedormite, se biciuise fără milă şi pînă aproape de limită. Acum avea deja probleme în a-şi ţine atenţia concentrată.

Într-unul dintre aceste momente, lăsîndu-şi gîndurile să hoinărească, îşi spuse că ceea ce îşi dorea mai mult era să nu mai fie implicat în acţiune... Cînd această aventură va lua sfîrşit, îşi va relua vacanţa întreruptă şi va dispărea pur şi simplu, va fi de negăsit... Oriunde s-ar duce, poate că ar trebui să o ia şi pe Vivien, singura femeie a cărei dragoste îi mai rămăsese... Jessica şi Gemma reprezentau trecutul; Vivien

putea fi viitorul. Poate că nu se purtase bine pînă acum cu ea... poate că ar trebui totuși să se gîndească să se căsătorească cu ea... Nu era prea tîrziu... Știa că lui Vivien i-ar plăcea asta...

Făcu un efort să se întoarcă în prezent.

Deodată, se văzură ieșiți din junglă. Pista era acolo, în fața ochilor lor. Deasupra capetelor se învîrtea un avion – da, era un Cheyenne II. Ken O'Hara, eficient pînă la capăt, încărca un semnal luminos verde în arma de semnalizare pe care o cărase tot drumul. Verde pentru *aterizați normal, totul e în ordine.*

La fel de brusc, din spatele lor se auziră alte două împușcături, clare de această dată, foarte aproape.

— Pune un semnal roșu, nu verde, îi strigă Partridge lui O'Hara. Grăbește-te!

Roșu de la *aterizați cît puteți mai repede, sîntem în pericol.*

Era ora opt și cîteva minute. În avionul Cheyenne II de deasupra pistei de la Sion, Zileri se întoarse spre Rita și Crawford și le spuse:

— Totul e mort aici. Ne îndreptăm spre celelalte două puncte.

Avionul execută o întoarcere, dar, chiar în acel moment, Sloane strigă:

— Stați! Cred că am zărit ceva!

Zileri făcu iarăși un viraj, revenind la direcția inițială, și întrebă:

— Unde?

— Aici jos, pe undeva, arătă Sloane cu degetul. Nu sînt sigur în ce punct exact. A fost numai pentru o secundă... Am crezut... Vocea îi reflecta propria incertitudine.

Zileri mai execută un cerc cu avionul, cercetînd atent cît mai mult din terenul de sub ei. Cînd cercul fu complet, pilotul spuse:

— Nu văd nimic. Cred că ar trebui să mergem mai departe.

În acel moment, un semnal luminos roșu se ridică în spirală, de undeva din verdele neîntrerupt al junglei.

O'Hara dădu drumul și celui de-al doilea semnal luminos.

— E în ordine, ne-au văzut, spuse Partridge.

Avionul se întorsese deja înspre ei. Ceea ce mai avea nevoie să știe acum era unde va ateriza avionul. Atunci ar fi putut să se instaleze pe poziții ca să-i țină în loc pe urmăritori și să rămînă acolo, asigurîndu-le celorlalți spatele pînă cînd se urcau în avion.

Răspunsul veni aproape imediat. Avionul coborî într-un viraj și se pregătea să revină la aterizare deasupra capetelor lor. După aceea va atinge solul în capătul celălalt al terenului, opus direcției din care se auziseră focurile de armă.

În ciuda focurilor, Partridge se întoarse, dar nu văzu pe nimeni încă. Însemna că cineva, în timp ce înainta pe cărarea pe care veniseră și ei, trăgea la întîmplare, sperînd să nimerească în plin. Îi ordonă lui O'Hara:

— Du-i pe Jessica și pe Nicky lîngă terenul de aterizare, repede, și rămîi cu ei! Cînd avionul va ajunge în capătul pistei, o să facă o întoarcere de 180 de grade și o să vină încoace. Ieșiți în întîmpinarea lui și urcați cît puteți de repede! Ai auzit, Minh?

— Da, am auzit. Minh, cu un ochi în vizorul camerei de filmat, continua să filmeze imperturbabil, așa cum făcuse tot timpul călătoriei. Partridge hotărî să nu-și mai facă probleme în privința lui Minh, care putea să-și poarte singur de grijă.

Jessica întrebă neliniștită:

— Dar tu, Harry?

— Eu am de gînd să vă acopăr retragerea. Imediat ce v-ați urcat, vin și eu. Acum duceți-vă!

O'Hara puse un braț în jurul Jessicăi, care îl ținea de mînă pe Nicky, și toți trei o luară aproape la fugă spre avion.

În timp ce ei se îndepărtau, Partridge se uită în spate, în direcția junglei, și în aceeași clipă văzu cîteva siluete apărînd dintre copaci și înaintînd spre terenul de aterizare, cu armele pregătite.

Harry se ascunse în spatele unei movile din apropiere. Întins pe burtă, sprijini Kalașnikov-ul pe pămînt în fața lui, cu țeava țintită asupra siluetelor care se apropiau. Apăsă pe trăgaci și, prin scînteia focului, văzu una dintre siluete căzînd la pămînt, iar pe celelalte ascunzîndu-se în grabă. În același timp, auzi avionul coborînd aproape deasupra capului său. Deși nu se întoarse să-l privească, știa că probabil a și aterizat.

— Uite-i, urlă Sloane, isteric de bucurie. Îi văd! Sînt Jessica și Nicky!

Avionul încă nu se oprise, rula repede pe suprafața accidentată de pămînt bătătorit.

Pe măsură ce se apropia capătul prea scurt, Zileri frîna cît putea mai mult. În sfîrșit, cu ajutorul frînelor și al unuia dintre motoare, răsuci avionul aproape pe loc și îl întoarse în direcția din care veniseră. Apoi, folosind amîndouă motoarele pentru a accelera din nou, o porni de-a lungul terenului, îndreptîndu-se cu viteză spre celălalt capăt.

Aparatul se opri în locul unde așteptau Jessica, Nicky și Ken. Copilotul se ridicase deja de pe scaunul său și se apropiase de ușa din spate. O deblocă și coborî scara.

Nicky urcă primul, apoi Jessica și Ken. Brațe întinse, inclusiv cele ale lui Sloane, le veniră în întîmpinare, trăgîndu-i înăuntru. Minh apăru și el și urcă în urma celorlalți.

În timp ce Sloane, Jessica și Nicky se îmbrățișau emoționați, O'Hara strigă agitat:

— Harry a rămas undeva în față. Trebuie să mergem după el. Încearcă să-i țină la distanță pe teroriști.

— Îl văd, spuse Zileri. Țineți-vă bine. Ambală din nou motoarele, iar avionul se mișcă din nou înainte, cu viteză.

La capătul pistei, mai întoarse avionul o dată. Acum era în aceeași poziție ca la aterizare, cu motorul ambalat, pregătit de decolare, dar cu ușa încă deschisă. Prin deschizătură se putea auzi zgomotul împușcăturilor.

— Prietenul vostru va trebui să sprinteze puțin. Vocea lui Zileri începu să capete o notă urgentă. Vreau să plecăm dracului de aici.

— O să vină, îi spuse Minh. Ne-a văzut și o să vină.

Partridge auzise și văzuse avionul, într-adevăr. Aruncînd o privire peste umăr, își dădu seama că venise cît mai aproape posibil, nu erau mai mult de o sută de metri între el și avion. Va încerca să alerge repede și aplecat de spate. Mai întîi, însă, trebuia să tragă încă o serie de focuri în direcția junglei, ca să-i împiedice pe urmăritori să înainteze. În ultimele minute văzuse apărînd cîteva siluete, trăsese, și-l mai văzuse pe unul dintre ei căzînd. Ceilalți erau acum în umbra protectoare a copacilor. Încă o serie de focuri îi va ține ascunși suficient timp cît să ajungă el la avion.

Tocmai încărcase Kalaşnikov-ul. Apăsînd pe trăgaci, răspîndi o ploaie de gloanţe de ambele părţi ale potecii. De cînd începuse schimbul de focuri, simţise din nou vechea plăcere viscerală a luptei... plăcerea aceea aproape senzuală, care pompa adrenalina şi îi dădea viaţă... o pasiune ilogică, nebunească pentru imaginile şi sunetele războiului...

Cînd se duse şi ultimul cartuş, aruncă arma, sări în picioare şi fugi aplecat, ca să nu reprezinte o ţintă uşoară. Avionul era în faţa lui. Ştia că poate să ajungă la el!

Era cam la jumătatea drumului pînă la uşa avionului, cînd un glonţ îl nimeri în picior. Căzu fulgerat. Se petrecuse atît de repede, încît îi trebuiră cîteva secunde să înţeleagă ce s-a întîmplat.

Glonţul intrase prin partea din spate a genunchiului drept, sfărîmîndu-i rotula. Nu putea merge mai departe. O durere teribilă, mai cumplită decît şi-ar fi putut imagina vreodată, îl copleşi. În momentul acela înţelese că nu va ajunge niciodată la avion. Şi mai înţelese că timpul se epuizase. Avionul trebuia să decoleze, iar el să facă ceea ce făcuse şi Fernández, cu nici jumătate de oră înainte.

Adunîndu-şi ultimele puteri, se ridică, şi făcu semn avionului să plece. Acum tot ce conta era numai ca ei să-i înţeleagă intenţia.

Minh se afla în uşa avionului, filma. Îl avea pe Partridge în obiectiv – un primplan – şi prinse momentul cînd îl atinsese glonţul. Felipe, copilotul, se afla lîngă Minh. Strigă:

— L-au nimerit. Cred că e grav. Ne face semn să plecăm!

Sloane se apropie de uşă:

— Trebuie să-l luăm de acolo!

— Da! Trebuie! strigă Jessica.

Nicky interveni şi el:

— Vă rog, să nu plecăm fără Harry!

Pînă la urmă Minh, care nu-şi făcea iluzii în privinţa războaielor, spuse:

— Nu puteţi să-l salvaţi. Nu mai e timp.

Prin lentila camerei, Minh îi văzuse pe teroriştii de la Sendero Luminoso înaintînd din junglă. Cîţiva dintre ei ajunseseră în perimetrul pistei, alergau spre avion şi trăgeau. Tocmai atunci, cîteva gloanţe atinseră fuzelajul avionului.

— Decolez! hotărî Zileri.

Coborîse deja flapsurile pentru decolare; acum începu să ambaleze motorul. Minh se rostogoli înăuntru cu tot cu camera video. Felipe se retrase din ușă și o închise.

Pe măsură ce lua viteză, Zileri începu să tragă manșa. Avionul Cheyenne II se desprinse de pistă și începu urcarea.

Jessica și Nicky plîngeau unul în brațele celuilalt. Cu ochii închiși, Sloane clătina din cap încet, ca și cum nu ar fi crezut ceea ce tocmai văzuse.

Minh lipi camera de o fereastră, înregistrînd ultimele imagini ale scenei de la sol.

Pe pămînt, Partridge văzu avionul dispărînd.

Și mai văzu ceva. Printr-o ceață de durere, în ușa avionului care se îndepărta, văzu chipul zîmbitor al unei fete în uniforma liniilor Alitalia. Îi făcea cu mîna.

Lacrimile, reținute atît de multă vreme, începură să alunece șiroaie pe obraz. Apoi, alte gloanțe îl străpunseră și muri.

20

Privind în jos la trupul lui Harry Partridge, Miguel se jură că nu va mai îngădui vreodată să se repete un asemenea fiasco.

În prima parte a operațiunii de răpire, care fusese complexă și periculoasă, avusese un noroc incredibil. În această a doua parte, care ar fi trebuit să fie ușoară și fără complicații, eșuase lamentabil.

Lecția era clară – *nimic* nu era simplu și necomplicat. Ar fi trebuit să învețe asta de mult. Dar o să țină mine de acum încolo.

Deci, ce urma de aici?

În primul rînd, trebuia să părăsească Peru-ul. Viața i-ar fi în primejdie dacă rămînea, Sendero Luminoso ar avea grijă de asta.

Nu se putea întoarce nici măcar la Nueva Esperanza.

Din fericire, nu avea nici un motiv să o facă. Înaintea plecării, întrezărind posibilitatea unui final ca ăsta, ascunsese toți banii de care dispunea, inclusiv cea mai mare parte din cei cincizeci de mii de dolari pe care îi primise de la José Antonio Salaverry, într-un buzunărel de la curea. Îi simțea și

acum – incomod, dar sigur. Banii erau arhisuficienţi să-l scoată din Peru şi să-l ajute să ajungă în Columbia.

Ceea ce intenţiona să facă acum era să se strecoare înapoi în junglă. Exista o pistă la aproximativ douăzeci şi cinci de kilometri depărtare, nici una dintre cele care intraseră în discuţie azi, unde avioanele comandate de traficanţii de droguri şi conduse de piloţi columbieni veneau şi plecau frecvent. Ştia că putea să-şi cumpere un loc într-unul din ele şi, o dată ajuns acolo, va fi în siguranţă.

Dacă vreunul din grupul de la Nueva Esperanza încerca să-l oprească, îl va ucide, dar se îndoia că o va face careva. Din cei şapte cu care venise, numai patru mai trăiau; Ramón şi alţi doi fuseseră ucişi de acest *gringo** de la picioarele lui – de identitate necunoscută, deşi fusese un ţintaş destul de bun.

Chiar şi întors în Columbia, reputaţia lui va avea de suferit în urma dezastrului de la Nueva Esperanza, dar asta nu va dura mult. Şi, spre deosebire de Sendero Luminoso, cartelul columbian al drogului nu era fanatic. Fără scrupule, da, dar pragmatic şi cu simţul afacerilor. Miguel avea talente de terorist-anarhist care se căutau. Cartelul o să aibă nevoie de ele.

Miguel auzise nu de mult că existau planuri de perspectivă pentru transformarea unor ţări de dimensiuni medii în state cu acelaşi sistem dominat de un cartel ca şi Columbia, şi era sigur că proiectul prezenta o mulţime de posibilităţi pentru cineva cu talentele lui.

Columbia era terminată ca stat democratic. Mai rămăseseră cîteva aparenţe, dar chiar şi acelea dispăreau repede, pe măsură ce crimele ordonate de miliardarii baroni ai drogurilor eliminau minoritatea tot mai puţin numeroasă a celor ce credeau în vechiul sistem.

Tot ceea ce era necesar pentru a transforma şi alte ţări în copii ale Columbiei era corupţia la nivel guvernamental, care deschidea porţile Cartelului şi îi ajuta să-şi înceapă operaţiunile. Apoi, încet şi perfid, cartelurile aveau să devină mai puternice decît guvernele, după care, ca şi în Columbia, nu mai exista cale de întoarcere.

Auzise patru nume menţionate – ţinte potenţiale, apte pentru a fi „columbianizate" – Bolivia, El Salvador,

---

* Străin; american (sp).

Guatemala și Jamaica. Mai tîrziu se puteau adăuga și altele pe listă.

Cu experiența sa unică și capacitatea de supraviețuire, hotărî Miguel, avea toate șansele să fie ocupat o vreme îndelungată de acum încolo.

21

La bordul avionului, multe minute se scurseră înainte ca cineva să se simtă în stare să rostească un cuvînt. Crawford Sloane îi ținea pe Nicky și pe Jessica cît mai aproape de el, toți trei parcă străini de restul lumii.

Pînă la urmă, Sloane ridică privirea și îl întrebă pe Minh Van Canh:

— În legătură cu Harry... ai mai apucat să vezi ceva?

Minh înclină trist din cap:

— Eram cu aparatul pe el. L-au nimerit din nou de cîteva ori. Nu există nici o îndoială.

Sloane oftă.

— A fost cel mai bun...

Minh îl corectă, pe un ton neobișnuit de ferm:

— De departe cel mai bun. Ca reporter. Ca om. Eu am cunoscut o mulțime, dar nimeni nu s-a comparat cu el în toți acești ani.

Cuvintele sunaseră aproape ca o provocare. Minh îi știa pe Sloane și pe Partridge de mult, îi întîlnise aproape în aceeași perioadă.

Dacă *fusese* o provocare, Sloane nu reacționă. Spuse doar simplu:

— Așa este.

Jessica și Nicky ascultau, amîndoi cufundați în gînduri. Pînă la urmă, Rita, cu responsabilitățile ei profesionale, îl întrebă pe Minh:

— Pot să văd și cu unele din imaginile pe care le-ai tras?

Știa că, în ciuda morții lui Harry, trebuia să pregătească o transmisie, îndată ce ajungea la Lima, în mai puțin de o oră. Și mai știa că aveau un material unic în lume.

Minh derulă puțin caseta înapoi, apoi îi trecu Ritei Betacamul. Privind în vizor, ea începu să urmărească ultimele cadre; ca de obicei, Minh reușise să capteze esențialul, toate

imaginile erau superbe. Ultimele cadre – cu Harry rănit, apoi căzînd sub gloanțe – erau dure și impresionante. Cînd îi dădu înapoi camera, ochii îi erau umezi, dar își șterse lacrimile cu dosul mîinii, știind că acum nu era timp nici să plîngă și nici să se gîndească la Harry. Amîndurora le va veni rîndul mai tîrziu, probabil noaptea, cînd va rămîne singură. Sloane întrebă:

— Harry avea pe cineva, o prietenă? Știu că nu s-a mai recăsătorit după Gemma.

— Era – este cineva, spuse Rita. O cheamă Vivien și este asistentă medicală într-un oraș numit Port Credit, pe undeva, pe lîngă Toronto.

— Trebuie s-o sunăm. Dau eu telefon dacă vrei.

— Da, vreau, spuse Rita. Și cînd vorbești cu ea, spune-i că Harry a făcut un testament înainte de a muri și e la mine. I-a lăsat ei totul. Vivien nu știe încă, dar e milionară. Se pare că Harry a investit bani prin toată lumea, în țări unde impozitele sînt mici. A lăsat o listă împreună cu testamentul.

În timp ce vorbeau, Minh, neobservat de nimeni, îi înregistrase pe Jessica și pe Nicky. Acum camera era îndreptată spre mîna bandajată a băiatului. Observîndu-l, Rita își aminti de ceva ce adusese cu ea de la Lima; căutînd în geantă, scoase un mesaj sosit prin fax la Entel Peru.

— Înainte să plece, Harry m-a rugat să trimit o telegramă unuia dintre prietenii lui – un chirurg din Oakland, California – și mi-a explicat că este unul din cei mai mari experți din lume în ortopedie. În telegramă îi punea întrebări în legătură cu Nicholas. Uite răspunsul – și îi întinse lui Sloane foaia dactilografiată.

Sloane citi cu voce tare:

> RETEL. AM CITIT INFORMAȚIILE TRIMISE PLUS DETALII ÎN ZIARE DESPRE MÎNA TÎNĂRULUI TĂU PRIETEN. NU RECOMAND PROTEZA. NU VA FUNCȚIONA CUM ZICI ȘI NICI NU ÎL VA AJUTA SĂ CÎNTE LA PIAN, CHIAR AR ÎNCURCA. TREBUIE ÎN SCHIMB SĂ ÎNVEȚE SĂ ROTEASCĂ MÎNA ÎN JOS PÎNĂ CÎND CEEA CE A RĂMAS DIN ARĂTĂTOR ȘI DEGETUL MIC VINE ÎN CONTACT CU CLAPELE. ESTE NOROCOS PENTRU CĂ METODA NU AR FI POSIBILĂ DACĂ AR FI VORBA DE ALTE DEGETE. ESTE VALABILĂ PENTRU ASTEA DOUĂ.

CA SĂ ÎNVEŢE SĂ ROTEASCĂ MÎNA E NEVOIE DE RĂBDARE ŞI PERSEVERENŢĂ. DAR DACĂ ARE VOINŢĂ, SE POATE FACE. FAPTUL CĂ E TÎNĂR AJUTĂ. ŞTIU O FEMEIE CARE A PIERDUT ACELEAŞI DEGETE ŞI ACUM CÎNTĂ LA PIAN. POT SĂ LE FAC CUNOŞTINŢĂ, DACĂ VREI. AI GRIJĂ DE TINE, HARRY. CU CELE MAI BUNE URĂRI,

JACK TUPPER, M.D.

Urmă o tăcere, apoi Nicky spuse:

— Pot să văd şi eu scrisoarea, tată?

— Să n-o pierzi. O să-ţi amintească de Harry în viitor.

Prietenia strînsă, instinctivă, dintre Harry şi Nicky fusese scurtă, dar frumoasă, se gîndi Jessica. Îşi aminti primele cuvine, deprimante, pe care i le spusese fiul ei lui Harry cînd îl văzuse la Nueva Esperanza: „*L-au omorît pe bunicu' şi mie mi-au tăiat două degete, ca să nu mai pot cînta la pian*". Acum era limpede că Nicky nu va mai deveni niciodată pianist de carieră, aşa cum visase. Dar va *putea* să cînte la pian şi să se bucure de muzică în alte feluri.

Nicky citea mesajul, ţinîndu-l în mîna stîngă, în timp ce pe faţă îi înflorea un zîmbet timid. Începuse să-şi rotească mîna bandajată într-o mişcare circulară, aşa cum scria în telegramă.

— Cred, spuse Sloane apăsat, că nu va exista nici o clipă în care nu vom avea motive să-i mulţumim lui Harry.

— Şi lui Fernández, îi aminti Jessica. Le povestise deja de sacrificiul şi moartea corespondentului. Acum le spuse de promisiunea pe care o făcuse Harry pe cărarea din junglă. Fernández vorbise de soţia şi copiii lui, întrebînd dacă cineva va avea grijă de ei, iar Harry îi făgăduise „*Lucrezi pentru CBA, şi CBA-ul va avea grijă de ei. Îţi dau cuvîntul meu de onoare... educaţia copiilor... totul.*"

— Dacă Harry a spus asta, vorbea în numele CBA-ului, şi este la fel de valabil ca un document legal, hotărî Sloane. Cînd mă întorc, o să am grijă să se pună în aplicare.

— Nu e decît o hibă, îi aminti Rita. Asta s-a întîmplat după ce Harry a fost concediat, deşi el nu ştia încă.

Auzind-o, Minh tresări surprins – ceea ce le aminti că nu toată lumea ştia de scrisoarea de concediere semnată de Les Chippingham.

— Nu contează. Promisiunea lui Harry va fi onorată.

— Dar asta ne aduce la o decizie pe care trebuie s-o luăm, insistă Rita. Avem de gînd să facem referire la concedierea lui Harry în ştirea de azi?

— Nu, răspunse Sloane emfatic. Astea sînt rufele noastre murdare, şi n-o să le spălăm în public.

Dar va ieşi la iveală, se gîndi Rita, *întotdeauna iese.*

Crawf nu ştia încă de scrisoarea cu „Ticălosule!“ pe care ea i-o trimisese prin fax lui Les Chippingham la Potcoavă. În cel mult o săptămînă probabil va apărea în *Times* sau *Washington Post*. Şi dacă nu acolo, atunci mai tîrziu în *Columbia Journalism Review*, sau *Washington Journalism Review*. Cu atît mai bine!

Rita îşi mai aminti că, datorită acestei scrisori, ea rămăsese mai mult ca sigur fără serviciu la această oră. Printre altele, se semnase „fost producător“. Ei bine, orice se va întîmpla, mai întîi îşi va termina misiunea asta.

— E ceva care mi-a atras atenţia la terenul de aterizare de unde am plecat, spuse Jessica, rupînd tăcerea care se lăsase din nou.

— Sion.

— Da, am avut senzaţia, pe cărarea din junglă şi pe pistă, că am mai fost o dată acolo. Cred că acolo am fost aduşi cînd ne-au scos din America, cînd ne-am recăpătat toţi cunoştinţa. Deşi atunci nu ştiam că e un teren de aterizare. Şi încă ceva.

— Continuă, o încurajă Rita, care scosese o agendă şi îşi nota.

— Era un bărbat în coliba unde ne-am trezit. Nu ştiu cine era, deşi sînt sigură că era american. L-am implorat să ne ajute, dar n-a făcut-o. Dar am asta.

Cu o zi înainte, Jessica recuperase de sub salteaua din celula ei desenul pe care îl făcuse şi de atunci îl purtase împăturit în sutien. Acum i-l dădu Ritei.

Desenul îl reprezenta pe pilotul Learjet-ului, Denis Underhill.

— În seara asta o să-l arătăm la telejurnal, să vedem dacă îl recunoaşte cineva. Din douăzeci de milioane de oameni, trebuie să fie unul care să-l identifice.

În acest timp, avionul continua să cîştige în altitudine, ridicîndu-se deasupra Cordilierilor, după care urma să coboare

din nou pentru a ateriza la Lima. Rita observă că era ora 9 dimineața. Zborul avea să mai dureze patruzeci de minute.

Acum era necesar să facă împreună cu Sloane un plan ferm pentru restul zilei. Lucrase deja ceva dinainte, anticipînd majoritatea evenimentelor care avuseseră loc.

Povestea dramatică a salvării ostaticilor era exclusivitatea CBA-ului, deci pînă la ora primei ediții a Telejurnalului de seară, adică pînă la 17,30, ora Peru-ului, Jessica și Nicky trebuiau ținuți departe de privirile lumii, invizibili pentru restul presei. Era sigură că și Crawf va înțelege necesitatea acestui lucru.

Asta însemna că nici unul dintre ei nu putea fi dus deocamdată la Hotelul Cesar's sau la Entel Peru, care viermuiau de reporteri și echipe de televiziune. Același lucru era valabil și pentru celelalte hoteluri din Lima.

Așa că Rita aranjă ca cei doi să se ducă acasă la proprietarul companiei AeroLibertad, Oswaldo Zileri, care locuia la Periferia Miraflores, și să rămînă acolo pînă la ora 17,30, după care nu mai conta dacă erau văzuți de presa scrisă sau televiziune. Oricum, era un chin prin care trebuiau să treacă la un moment dat.

Între timp, împreună cu Bob Watson, Rita va pune la punct materialul pentru telejurnalul din seara asta. O să fie lung. O să folosească cea mai mare parte a imaginilor trase de Minh – cu salvarea celor doi și momentul dureros cînd au trebuit să-l lase pe Fernández în urmă, în junglă.

Nici măcar nu se va obosi să ceară New York-ului să-i spună cît timp are la dispoziție – asta era o situație excepțională, știa că putea consuma cît timp dorea.

Bănuia că New York-ul îi va cere să facă și emisiunea specială de o oră ce venea după telejurnal, dar nu era nici o problemă, avea cu ce s-o umple și pe aceea. Materialul includea interviul cu Dolores, tovarășa de viață și de beție a fostului doctor Hartley Gossage, alias Baudelio, care își folosise cunoștințele medicale în scopul de a transporta în Peru cele trei victime ale răpirii. Chiar Harry pregătise materialul acela, cu propriul său comentariu, și era gata pentru difuzare.

În ceea ce privea restul aranjamentelor, atît pentru telejurnal, cît și pentru emisiunea specială, Crawf urma să citească știrile și să facă și prezentările. O să fie o încercare grea pentru el. Va trebui să vorbească despre moartea propriului

său tată, a lui Harry și a lui Fernández, și despre mutilarea mîinii fiului său. Crawf era destul de emotiv cîteodată, și își pierdea vocea în timp ce vorbea. N-are importanță, hotărî Rita, asta va face povestea cu atît mai convingătoare, iar Crawf își va reveni și va continua. În fond era un profesionist, ca și Rita și ca toți ceilalți.

O singură știre nu avea voie să lipsească în cursul zilei – aceea că Nicky și Jessica fuseseră salvați și erau în siguranță. Trebuia să pregătească un buletin special pentru asta. Cînd îl vor primi cei de la New York, vor întrerupe programul pentru a-l difuza, și din nou CBA-ul o va lua înaintea tuturor.

Rita se uită la ceas – 9,23. Încă vreo douăzeci de minute de zbor. Ținînd cont de timpul necesar pentru a ajunge de la aeroport la Lima, buletinul ar putea fi gata la ora 10,30. Nu vor trimite decît cîteva imagini neprelucrate, așa cum făcuseră și cu povestea de la Aeroportul Fort-Worth din Dallas, la care lucrase cu Harry, Minh și Ken O'Hara cu mai puțin de o lună în urmă.

Chiar atît de puțin timp trecuse de atunci? Părea mult mai mult, părea de pe altă lume.

Deci va avea nevoie de spațiu prin satelit pentru ora 10,30. Rita se aplecă în fotoliu și îl bătu pe Zileri pe umăr. Cînd acesta se întoarse, îl întrebă arătînd spre radioul de la bord:

— Nu putem să încercăm o legătură prin radio? Vreau să sun la Nev York.

— Se poate.

Rita notă pe o hîrtiuță numărul și i-l dădu. Într-un timp surprinzător de scurt, o voce răspunse:

— CBA, Redacția Știri Externe.

Felipe, copilotul, îi trecu microfonul:

— Dați-i drumul! și apăsă pe butonul de transmisie.

— Rita Abrams la telefon. Aranjează-mi o transmisie prin satelit de la Lima pentru ora 10,30, pentru un buletin special. Anunță-i și pe cei de la Potcoavă.

— S-a aranjat, îi răspunse vocea laconic.

— Mulțumesc. La revedere.

Va avea nevoie de material scris pentru buletin și pentru rogramul special. Rita schiță cîteva fraze de început, hotărînd ı Sloane va scrie restul și va găsi și cuvintele potrivite.

Întotdeauna le găsea. Probabil că va şi improviza. Şi la asta era bun.

Cît mai dura zborul, ea şi Crawf vor trebui să lucreze împreună. Din păcate, asta însemna să-l smulgă din braţele Jessicăi şi ale lui Nicky. Dar şi el şi ei vor înţelege necesitatea. Ca toţi ceilalţi din meseria asta, înţelegeau că ştirile veneau pe primul plan.

— Crawf, spuse Rita blînd, noi doi avem de lucru. E timpul să ne apucăm.

ÎN ATENȚIA
librarilor și vînzătorilor cu amănuntul

Contravaloarea timbrului literar
imprimată pe cărțile Editurii UNIVERS
se depune în contul Uniunii Scriitorilor din România
nr. 45101032, deschis la BCR, Filiala Sector 1, București.

Tehnoredactor: ELENA DINULESCU

Bun de tipar: 20 august 1995
Coli de tipar: 37

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ

UNIVERS INFORMATIC

Tiparul executat la
Tipografia
MIRON

Tel 336.17.21 - difuzare
336.33.04 - editură
Fax 337.42.92
312.99.80
Str. Baiulescu 63A
Sector 5, București
(lîngă stația de metrou
Pieptănari)

Arthur HAILEY este autorul unui mare număr de best-seller-uri, dintre care multe transpuse cinematografic (***Hotelul, Aeroportul, Roţile, Mînuitorii de bani***) şi a peste douăzeci de piese de teatru TV.

Cu ***Ştirile de seară***, roman de acţiune trepidantă, ilustrînd „formula" haileyană a cărţii de succes (intrigă bine construită, suspans, austeritate stilistică), scriitorul a cunoscut în 1990 cel mai mare triumf al său. Trei membri ai familiei unui cunoscut crainic TV de la Canalul CBA sînt răpiţi de un grup de terorişti sud-americani. **HAILEY** explorează, de astă dată, mediul fascinant al marilor reţele de televiziune nord-americane şi lumea abjectă a terorismului internaţional **(Sendero Luminoso, Cartelul de la Medellin)**.

ISBN 973-34-0336-9

Lei 8825+175TL = 9000

EDITURA UNIVERS